

Đêm Mưa Chọc Phải Tổng Giám Đốc Trí Mạng

Contents

Đêm Mưa Chọc Phải Tổng Giám Đốc Trí Mạng	6
1. Chương 1: Đêm Mưa Vô Tình Gặp Được	6
2. Chương 2: Cả Đêm Tận Tình	8
3. Chương 3: Làm Sao Sẽ Trùng Hợp Như Thế?	9
4. Chương 4: Thật May Là Không Nhận Ra Cô	11
5. Chương 5: Nếu Người Đàn Ông Kia Không Phải Là Anh Ta	12
6. Chương 6: Làm Thành Ngươi Lang Miễn Phí	13
7. Chương 7: Bộ Ngực Nốt Ruồi Đỏ	14
8. Chương 8: Mua Trang Phục Cho Nữ	15
9. Chương 9: Chuyện Vô Cùng Quan Trọng	16
10. Chương 10: Có Lẽ Thật Sự Là Trùng Hợp Đi!	17
11. Chương 11: Không Cách Nào Công Khai Cảm Động	18
12. Chương 12: Cô Gái Xinh Đẹp Ấm Dạ Thanh Thuần	20
13. Chương 13: Tàn Phi Hấp Dẫn	21
14. Chương 14: Thu Hoạch Ngoài Dự Đoán	22
15. Chương 15: Đụng Vào Nòng Súng Trên Bên Trong Cửa Quỷ	23
16. Chương 17: Cảm Giác Tự Ti	23
17. Chương 18: Thủ Đoạn Buồn Bán	25
18. Chương 19: Mỗi Mắt Mong Chờ	26
19. Chương 20: Có Thật Lòng Hay Không?	27
20. Chương 21: Lời Nói Muốn Bị Đánh Đòn	28
21. Chương 22: Bị Thương Luôn Là Con Gái	29
22. Chương 23: Lời Nói Chứa Đầy Hàm Ý	30
23. Chương 24: Không Chọc Nổi Liền Chạy Đi	32
24. Chương 25: Tiếng Rên Rỉ Trong Phòng Làm Việc	33
25. Chương 26: Một Tuồng Kịch Không Có Hiệu Quả	34
26. Chương 27: Bồi Thường Tôi Một Chút	35
27. Chương 28: Cô Là Phần Thường Ngọt Ngào	36
28. Chương 29: Nụ Hôn Của Anh Làm Cho Tôi Ghê Tởm	37
29. Chương 30: Người Đàn Ông Nguy Hiểm	38
30. Chương 31: Tôi Sẽ Khiến Em Cam Tâm Tình Nguyên	39
31. Chương 32: Không Khỏi Phiền Nào	40
32. Chương 33: Viện Phúc Lợi Đã Xảy Ra Chuyện	41
33. Chương 34: Nụ Hôn Mang Theo Máu Tanh	43
34. Chương 35: Em Đã Mọc Ra Cánh	44
35. Chương 36: Tài Liệu Thần Bí	45
36. Chương 37: Thủ Đoạn Hèn Hạ	46
37. Chương 38: Điện Thoại Mong Đợi Vang Lên	47
38. Chương 39: Người Đàn Ông Kia Không Nhất Định Là Anh	48
39. Chương 40: Quyết Định Hoang Đường	49
40. Chương 41: Chớ Đi Con Đường Này	50
41. Chương 42: Tăng Thêm Lợi Thế Bán Mình	52

42. Chương 43: Tìm Kiếm Kim Chủ	53
43. Chương 44: Hồi Hận Vẫn Còn Kịp	54
44. Chương 45: Xem Như Là Người Đàn Ông Tốt	55
45. Chương 46: Ký Hiệp Nghị	56
46. Chương 47: Đã Không Có Đường Lui Nữa Rồi!	57
47. Chương 48: Có Tính Là Chiếm Tiện Nghi Hay Không?	58
48. Chương 49: Bị Người Đánh Cắp Chụp Được	60
49. Chương 50: Vô Tình Gặp Được Bạn Trai Cũ	61
50. Chương 51: Cho Người Đàn Ông Khác	62
51. Chương 52: Ước Hẹn Hải Hàng	62
52. Chương 53: Trò Chơi Vừa Mới Bắt Đầu	64
53. Chương 55: Ước Hẹn Hàng Hải (2)	65
54. Chương 56: Cảnh Xuân Kiều Diễm	66
55. Chương 57: Tim Trong Nháy Mắt Thất Lạc	67
56. Chương 58: Phương Pháp Thu Phục Cô Gái	68
57. Chương 59: Người Hàn Gia Cổ Tình	69
58. Chương 60: Con Gái Chính Là Con Gái	70
59. Chương 61: Tình Địch Cảnh Cáo	72
60. Chương 62: Có Dụng Ý Khác	73
61. Chương 63: Người Có Tiền Khoa Trương	74
62. Chương 64: Một Mân Ân Cần	75
63. Chương 65: Hai Người Tranh Giành Phong	76
64. Chương 66: Kế Hoạch Gạo Nấu Chín CƠM	77
65. Chương 67: Giao Toàn Bộ Trái Tim Cho Anh + Thông Báo Vào V	78
66. Chương 68: Vì Cô Là Người Làm Áo Cưới	79
67. Chương 69: Trúng Độc Rất Nặng	81
68. Chương 70: Làm Tốt Quan Hệ	83
69. Chương 71: Anh Tỉ Mỉ Sần Sốc	85
70. Chương 72: Học Không Được Dịu Dàng	87
71. Chương 73: Hết Sức Hưởng Thụ Loại Cảm Giác Này	89
72. Chương 74: Tình Yêu Sớm Lại Tới	91
73. Chương 75: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo	93
74. Chương 76: Tính Phúc Hủy Ở Trên Chân Em	95
75. Chương 77: Đau Càng Thêm Đau	98
76. Chương 78: Cùng Là Người Si Tình Thiên Thai	98
77. Chương 79: Âm Mưu Nặng Nề	98
78. Chương 80: Không Phải Người Hành Hạ	98
79. Chương 81: Bữa Sáng Tình Yêu	98
80. Chương 82: Cười Giỡn Gọi Lại Chuyện Đau Lòng	98
81. Chương 83: Sắc Mặc Đàn Ông	98
82. Chương 84: Hợp Ý Khó Hiểu	98
83. Chương 85: Người Đáng Hận, Người Đáng Thương	98
84. Chương 86: Mạo Danh Thân Thể	98
85. Chương 87: Phần Này Ẩn Sâu Tình Thương Của Mẹ	98
86. Chương 88: Mẹ Của Tôi Chết Sớm	98
87. Chương 89: Không Cách Nào Nhìn Thấy Tâm Can	98
88. Chương 90: Anh Là Bạn Trai Của Em	98
89. Chương 91: Vì Sao Lại Bị Tai Nạn Xe Cộ	98
90. Chương 92: Chính Cô Ấy Tự Đụng Vào Xe	98
91. Chương 93: Mưu Kế Của Thi Dư (1)	98
92. Chương 94: Mưu Kế Của Thi Dư (2)	98
93. Chương 95: Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng	98
94. Chương 96: Tuỳ Tiện Ghen	98
95. Chương 97: Kiểm Tra Một Chút Có Vụng Trộm Với Người Khác Không	98

96. Chương 98: Vì Dục Vọng Tìm Kiếm Lấy Có	98
97. Chương 99: Có Chút Lừa Minh Dối Người	98
98. Chương 100: Vui Về Đơn Giản	98
99. Chương 101: Cực Phẩm Đẹp Trai	98
100. Chương 102: Xe Xúng Với Mỹ Nhân	98
101. Chương 103: Vừa Hôn Dẫn Tới Hiểu Lâm	98
102. Chương 104: Mời Mọc Ái Muội	98
103. Chương 105: Trái Tim Hoàn Toàn Luân Hâm	98
104. Chương 106: Nguyên Vì Cô Làm Bất Cứ Chuyện Gì	101
105. Chương 107: Âm Mưu Nặng Nề	103
106. Chương 108: Khi Yêu Đã Trở Thành Chuyện Cũ	104
107. Chương 109: Chết Cũng Phải Lấy Được Em	106
108. Chương 110: Giấu Giếm Ý Tốt	108
109. Chương 111: Ấn Ký Chỗ Xương Quai Xanh	110
110. Chương 112: Yên Lặng Không Nói	112
111. Chương 113: Ngắt Ở Ven Đường	114
112. Chương 114: Đúng, Tôi Yêu Cô Ấy	116
113. Chương 115: Cho Đứa Trẻ Một Gia Đình Yên Bình	118
114. Chương 116: Chân Tình Đã Động Đến Anh	120
115. Chương 117: Mời Đi Làm Khách	122
116. Chương 118: Đã Kích Lòng Tự Ái Của Cô	124
117. Chương 119: Sử Dụng Hành Động Mờ Ám Sau Lưng	126
118. Chương 120: Cạy Lòng Phòng Ngự Của Cô Ra	127
119. Chương 121: Người Đàn Ông Mắt Hứng	129
120. Chương 122: Khẩu Thị Tâm Phi	131
121. Chương 123: Gặp Lại Tề Thiên Lỗi	133
122. Chương 124: Tan Nát Cõi Lòng Không Dấu Vết	136
123. Chương 125: Anh Là Người Tốt	138
124. Chương 126: Ưu Thế Sinh Lý Đàn Ông	139
125. Chương 127: Tình Yêu Của Anh Quá Nặng	141
126. Chương 128: Phương Pháp Xử Lý Vẹn Toàn Đồi Bên	143
127. Chương 129: Món Ăn Tình Nhân	145
128. Chương 130: Giả Vờ Đính Hôn	147
129. Chương 131: Thân Phận Thay Đổi	149
130. Chương 132: Những Phụ Nữ Giống Như Thiêu Thân	151
131. Chương 133: Nhất Định Khiến Anh Trở Lại Bên Cạnh Chị	153
132. Chương 134: Có Cảm Giác Muốn Kết Hôn	155
133. Chương 135: Bởi Vì Không Thương, Cho Nên Mới Hận	157
134. Chương 136: Đã Từng Giúp Tình Dịch	159
135. Chương 137: Căn Phòng Đưa Tới Hiểu Lâm	161
136. Chương 138: Vật Gì Cũng Có Chỗ Dừng	163
137. Chương 139: Đau Đớn Anh Cho	165
138. Chương 140: Người Phụ Nữ Nói Lời Trái Lòng	167
139. Chương 141: Tặng Thêm Hiểu Lâm	169
140. Chương 142: Người Phụ Nữ Có Cháp Quạt Cường	171
141. Chương 143: Muốn Rời Khỏi Anh	173
142. Chương 144: Đạt Được Thoả Thuận	175
143. Chương 145: Gặp Thoáng Qua	176
144. Chương 146: Anh Trạch Vũ, Em Yêu Anh	178
145. Chương 147: Tiểu Tiểu Là Ai?	180
146. Chương 148: Có Người Ngọt Ngào, Có Người Buồn	182
147. Chương 149: Thật Sự Giống Như Hôn Mê (1)	184
148. Chương 150: Thật Sự Giống Như Hôn Mê (2)	186

149. Chương 151:	Có Biện Pháp Khiến Cho Cô Ấy Trở Lại	188
150. Chương 152:	Người Đàn Ông Si Tình	190
151. Chương 153:	Yên Lặng Chờ Tình Yêu	192
152. Chương 154:	Cuộc Sống Không Có Nếu Như	194
153. Chương 155:	Gặp Phải Bọn Bắt Cóc	196
154. Chương 156:	Một Màn Làm Cho Người Ta Phun Lửa	198
155. Chương 157:	Một Cái Tát Khi Tức Giận	199
156. Chương 158:	Còn Em, Yêu Tôi Không	201
157. Chương 159:	Sự Thật Đỉnh Chôn	203
158. Chương 160:	Mập Mờ Sáng Sớm	205
159. Chương 161:	Không Yêu Xin Mời Cách Xa Khỏi Cô	207
160. Chương 162:	Bứt Dây Động Rừng	209
161. Chương 163:	Đã Không Làm Thì Thôi, Đã Làm Thì Phải Làm Đến Cùng	211
162. Chương 164:	Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	213
163. Chương 165:	Bạo Lực Xâm Phạm Tình Dục	215
164. Chương 166:	Tiệc Đính Hôn Kéo Dài Thời Hạn	217
165. Chương 167:	Quả Nhiên Là Mẹ Con	218
166. Chương 168:	Tất Cả Hình Như Quá Mức Thuận Lợi	220
167. Chương 169:	Đằng Sau Dịu Dàng	222
168. Chương 170:	Chuyện Cũ Đã Qua Đau Lòng Từng Màn	224
169. Chương 171:	Không Khỏi Kháng Cự	226
170. Chương 172:	Làm Cho Người Ta Chịu Đựng Khó Chịu	228
171. Chương 173:	Người Đàn Ông Khác Đã Chạm Qua Anh Cũng Muốn Sao	230
172. Chương 174:	Chính Thức Tổ Tình, Anh Yêu Em	232
173. Chương 175:	Buổi Sáng Vận Động Hữu Ích Cả Người	234
174. Chương 176:	Tên Có Vấn Đề	236
175. Chương 177:	Thật Sự Là Trùng Hợp Đi	238
176. Chương 178:	Gặp Lữ Duy Duy	240
177. Chương 179:	Lòng Đã Thương, Vong Tình Không Cách Nào	242
178. Chương 180:	Yêu Thương Lẫn Nhau, Tổn Thương Lẫn Nhau	244
179. Chương 181:	Thỉnh Cầu Của Hạ Gia Di	246
180. Chương 182:	Không Muốn Cô Biết Mỗi Thù Hận Này	248
181. Chương 183:	Người Vô Tội Nhất	250
182. Chương 184:	Ấn Ấn Oán Oán Khi Nào Dừng	252
183. Chương 185:	Hai Nguvòi Phụ Nữ Đạt Được Thảo Thuận	254
184. Chương 186:	Tinh Thần Của Cô Không Yên	256
185. Chương 187:	Sẽ Nhẹ Nhàng Bỏ Qua Cho Sao?	258
186. Chương 188:	Cô Cầu Xin Anh	259
187. Chương 189:	Cô Duy Trì, Sự Phẫn Nộ Của Anh	261
188. Chương 190:	Yêu Càng Sâu, Càng Tổn Thương	263
189. Chương 191:	Hẹn Gặp Hàn Phu Nhân	265
190. Chương 192:	Thật Giống Như Vạch Trần Thù Hận	267
191. Chương 193:	Còn Là Lựa Chọn	269
192. Chương 194:	Bác Tài Tốt Bụng	271
193. Chương 195:	Phải Làm Mẹ	273
194. Chương 196:	Vô Tình Gặp Gỡ Nghiêm Mạc Ly	275
195. Chương 197:	Hạnh Phúc Chìm Nổi	277
196. Chương 198:	Cả Đêm Không Về	279
197. Chương 199:	Trạch Vũ Nghi Ngờ	280
198. Chương 200:	Thì Ra Là Anh Em	282
199. Chương 201:	Cảnh Trong Mơ Trở Thành Sự Thật	284
200. Chương 202:	Nhận Thân Ngoài Ý Muốn	287
201. Chương 203:	Mỉm Cười Mỗi Một Ngày	289
202. Chương 204:	Không Thể Nào Tiếp Thu Được Sự Thật	291

203. Chương 205:	Quyết Định Tan Nát Cõi Lòng	293
204. Chương 206:	Lòng Độc Ác Đi Tồn Thương (1)	295
205. Chương 207:	Thật Muốn Kết Hôn Sao	297
206. Chương 208:	Nhẫn Tâm Đi Tồn Thương (2)	299
207. Chương 209:	Đúng Em Mang Thai	301
208. Chương 210:	Không Thể Sinh Đứa Bé Đây	304
209. Chương 211:	Máu Tươi Bắn Tung Toé	305
210. Chương 212:	Rất Mất Cảm Giác Đau	307
211. Chương 213:	Làm Sao Mới Đúng	309
212. Chương 214:	Đột Nhập Gọi Điện Thoại Tới	311
213. Chương 215:	Mối Nguy Hiểm Ở Xung Quanh	313
214. Chương 216:	Mang Theo Đau Đớn Rồi Đi	315
215. Chương 217:	Vong Hồn Dưới Bánh Xe	317
216. Chương 218:	Hồi Sinh Sát Ý	320
217. Chương 219:	Tìm Hiểu Thật Giả	322
218. Chương 220:	Mưu Kế Trời Xui Đất Khiến	324
219. Chương 221:	Thế Giới Không Ngày Lại Tới	326
220. Chương 222:	Gượng Gạo Không Ngờ	329
221. Chương 223:	Hy Vọng Có Thể Xuất Hiện Kỳ Tích	331
222. Chương 224:	Si Mê Quấn Quýt Sinh Sôi Không Ngừng	332
223. Chương 225:	Giải Khai Tâm Kết	334
224. Chương 226:	Đừng Khóc	336
225. Chương 227:	Tôi Cũng Không Cho Nỗi Tình Yêu	338
226. Chương 228:	Giống Như Đến Thật Chậm	340
227. Chương 229:	Vì Sinh Ngưỡng Mộ	342
228. Chương 230:	Thật Lòng Yêu Xin Mời Nói Ra	344
229. Chương 231:	Yêu Hạnh Phúc Hơn So Với Hận	346
230. Chương 232:	Mưa Gió Qua Đi Thấy Cầu Vồng	348
231. Chương 233:	Mưa Gió Qua Đi Thấy Cầu Vồng (2)	351
232. Chương 234:	Yêu, Từ Trên Trời Giáng Xuống	353
233. Chương 235:	Ngoại Truyện: Mang Theo Con Trai Tới	356
234. Chương 236:	Không Hẹn Mà Gặp	358
235. Chương 237:	Làm Tình Nhân Của Anh Trong Một Tháng	360
236. Chương 238:	Ôn Chuyện Cũ	362
237. Chương 239:	Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ	364
238. Chương 240:	Quảng Trường Vô Tình Gặp Được	367
239. Chương 241:	Có Hối Hận Hay Không	369
240. Chương 242:	Một Màn Mập Mờ	370
241. Chương 243:	Nhớ Lại Một Loại Ác Mộng	372
242. Chương 244:	Lựa Chọn Kiên Cường Đối Mặt	374
243. Chương 245:	Tư Tề Ngây Thơ Cảnh Cáo	376
244. Chương 246:	Cha Trở Về Thì Làm Thế Nào?	378
245. Chương 247:	Còn Gkhai, Âm Chỉ	380
246. Chương 248:	Tồn Thương Không Liên Quan Đến Nam Nữ	382
247. Chương 249:	Anh Muốn Ở Lại	384
248. Chương 250:	Đứa Bé Kia Là Của Tôi	386
249. Chương 251:	Lộ Ra Sơ Hở	388
250. Chương 252:	Vì Yêu Mà Ích Kỷ Đi Tồn Thương	391
251. Chương 253:	Chân Tướng Khó Có Thể Tiếp Nhận	393
252. Chương 264:	Về Tử Vong	395
253. Chương 265:	Không Cách Nào Dứt Bỏ Tình Mẹ Con	398
254. Chương 266:	Lựa Chọn Mất Trí Nhớ	400
255. Chương 267:	Cầu Thang Cuộn Thúc Tỉnh Trí Nhớ (1)	402
256. Chương 267:	Cầu Thang Cuộn Thúc Tỉnh Trí Nhớ (2)	403

Đêm Mưa Chọc Phải Tổng Giám Đốc Trí Mạng

Giới thiệu

Đọc truyện Đêm Mưa Chọc Phải Tổng Giám Đốc Trí Mạng bạn đọc sẽ đến với chuyện tình yêu có n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-mua-choc-phai-tong-giam-doc-tri-mang>

1. Chương 1: Đêm Mưa Vô Tình Gặp Được

Bên trong phòng hào hoa của khách sạn lớn Hải Hàng, một người phụ nữ lười nhác nằm trên giường, khuôn mặt ửng hồng còn chưa hết. Cô nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cửa sổ kia, trong mắt tràn đầy dục vọng, còn một vẻ si mê.

Hàn Trạch Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh đèn sáng chói trong đêm mưa như đốm lửa, cô độc lóe ra.

Người phụ nữ trần trụi đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, từ phía sau lưng ôm lấy anh!

“Thích gì, ngày mai tự mình đi chọn! Đưa hóa đơn cho tôi!”

“Vũ.....” giọng của người phụ nữ còn chưa hết, chỉ còn nghe thấy tiếng đóng cửa nặng nề.

Mọi hồi, trừ âm thanh người phụ nữ đang tắm trong phòng, tất cả đều trở lại yên bình!

Hàn Trạch Vũ chạy xe nhanh, trong đêm tối chao đảo!

Anh hạ cửa kính xe xuống, một hồi gió đêm ướt lạnh thổi vào mặt, mới vừa trải qua một cuộc vật lộn Hàn Trạch Vũ đột nhiên phát hiện ra anh có chút không tìm thấy chính mình nữa.

Anh đẩy lên một điều thuốc, ưu nhã rút ra.

Thật sâu hít một hơi, thổi ra một vòng khói cô độc! Y như chính anh, trống rỗng cực độ, cô đơn vô cùng.

Trên thân thể dây dưa, khiến anh cảm thấy tâm hồn càng ngày càng trống rỗng, tại sao anh không thể tìm được một người phụ nữ chân chính cho chính mình?

Một bên anh lái xe, vẫn đang trầm tư suy nghĩ.

Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện trước xe của anh, anh giạt mình chột đạp phanh xe.

Thế nhưng bóng dáng vẫn như cũ, say lão đảo té xuống.

Hàn Trạch Vũ vội vàng xuống xe đỡ lấy cô, mùi rượu nồng nặc hòa lẫn với mùi thơm đặc biệt xông tới mũi anh, hết sức mê hoặc lòng người!

“Tiểu thư, tiểu thư à? Cô làm sao vậy?”

Mùi thuốc lá đánh tới, Lãnh Tiểu Tiểu nghe được âm thanh của một người đàn ông gọi cô, nhưng vẫn có ánh sáng chói chiếu mạnh vào mắt cô, cô không cách nào mở mắt ra được.

Đèn xe chiếu xuống, Lãnh Tiểu Tiểu trước bộ quần áo ướt đầm dán chặt vào thân thể của cô, những đường cong phập phồng lồ lút hấp dẫn hiện ra trước mắt Hàn Trạch Vũ, vừa mới cùng một người phụ nữ khác trên giường khiến anh có cảm giác bụng dưới một hồi căng thẳng.

“Không thể uống rượu thì cũng đừng học theo người ta uống nhiều như vậy, trời mưa to, làm cái gì mà thân ướt hấp dẫn như vậy? Nếu gặp phải sắc lang cô sẽ gặp nguy hiểm!”. Nhìn trong ngực người phụ nữ hôn mê kia, anh đột nhiên có chút tức giận mình lúc này!

Nghe thấy tiếng cầu nhàu của người đàn ông, cô cười lạnh, mắt mông lung khe mở ra.

Là anh? Thế giới này thật quá nhỏ!

Trong ngực, người phụ nữ đột nhiên cười hừ một tiếng. “Chẳng lẽ tôi hiện tại không phải đang gặp sắc lang đó sao?”

Đột nhiên có âm thanh khiến Hàn Trạch Vũ giật mình, “Cô không sao chứ?”

“Ha ha, nếu mà có chuyện thì còn có thể nói với anh tốt như vậy sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu ôm cổ của anh, vịn bờ anh anh đứng dậy.

Cảm giác trong ngực đột nhiên biến mất, nhất thời hiện lên cảm xúc thất vọng trong đầu anh, anh phát hiện anh rất lưu luyến cảm giác có cô trong ngực mình, rất phong phú rất thỏa mãn!

“Cô xác định cô không có chuyện gì sao?” Âm thanh của Hàn Trạch Vũ có chút ngán ngẫm chịu đựng.

“Sao cơ? Anh hi vọng tôi ỷ lại vào anh sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cười khẩy nghiêng đầu, anh cười như không cười nhìn chằm chằm vào cô.

Mái tóc của cô ẩm ướt xoắn xuýt cùng một chỗ, che kín nửa gương mặt của cô, Hàn Trạch Vũ không thấy rõ dung nhan của cô, nhưng lại cảm thấy không khỏi quen thuộc. Không thể không nói, dáng người của cô thật không tồi, rất ổn.

“Tiểu thư, cô uống say rồi, cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà!”. Hàn Trạch Vũ bị cô nhìn chăm chú khoát chí, anh gian nan chuyển qua ánh mắt, hít sâu.

“Ha ha! Say? Thật say mới đúng!”. Tiểu Tiểu thấy bộ dạng anh có vẻ chịu đựng, cô khẽ cười đứng dậy, trông mắt thoáng qua một tia đau buồn khác thường!

Nếu như bất kì người đàn ông nào cũng có thể, thì người đàn ông trước mắt này cũng không tệ! Có thể ba lần bốn lượt gặp phải anh, có lẽ đây cũng là một loại duyên phận chứ?

“Vậy thì phiền anh đưa tôi đến nhà anh đi!”. Lãnh Tiểu Tiểu vỗ vỗ bờ vai của anh, sau đó một mình lên xe, còn lại anh sững sờ.

Nghe được âm thanh tiếng cửa xe, Hàn Trạch Vũ lúc này mới lấy lại tinh thần.

Anh nhanh chóng quay trở lại trên xe, mang theo chút hưng phấn lại có chút mê hoặc, nghiêng đầu sang chỗ kia nhìn cô.

“Cô xác định cô rất tỉnh táo sao?” Hàn Trạch Vũ cảm giác cô không phải người phụ nữ phóng đảng như vậy.

“Anh sợ tôi sau đó sẽ kiện anh cưỡng bức sao? Vậy thì anh không thể sao?” con người kia như đầm nước lại có thêm một tia nghịch ngợm khác thường!

Bị người ta chất vấn có được hay không là vấn đề đàn ông cảm kỵ, đặc biệt là bị phụ nữ chất vấn.

Hàn Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng. “Tôi có được hay không, cô thử một lần sẽ biết, tôi muốn phụ nữ, trước giờ đều là can tâm tình nguyện, cô bây giờ còn có cơ hội suy nghĩ kĩ càng, nếu trên đường cô hối hận tôi sẽ không buông tha đâu!”

“Lái xe đi!”

Không nói nhiều, Lãnh Tiểu Tiểu để lộ ra nụ cười nhạt, âm thanh lạnh lạnh mang theo một tia ưu buồn làm cho không ai có thể hiểu được.

2. Chương 2: Cả Đêm Tận Tình

Ôm Lãnh Tiểu Tiểu vào cửa, Hàn Trạch Vũ đưa tay phải mở đèn. Phần lớn đàn ông không thích khi ân ái trong đêm tối om.

“Không cần, tôi thích cảm giác trong bóng tối!”. Tiểu Tiểu một phen kéo tay anh, âm thanh ả chứa nét thẹn thùng cùng sợ hãi.

“A, thế nào, cô sợ rồi sao? Nhưng đã không kịp rồi!”. Hàn Trạch Vũ cười quỷ quái, đem cô chống đỡ trên tường, dục vọng quyết liệt đã bắt đầu.

Lần đầu tiên cũng một người đàn ông như vậy thân mật, trực tiếp đối mặt đụng chạm khiến cô thật sự có chút sợ, nhưng nghe được âm thanh giễu cợt của Hàn Trạch Vũ, cô tức giận đẩy anh ra, trốn vào trong bóng tối.

“Người nào.... Sợ cơ? Muốn thì tự mình tới đây bắt đi!”.

Bây giờ thì diễn trò vờ tha để bắt thật để trêu chọc Hàn Trạch Vũ, trong cơ thể anh áp chế lửa dục thì oanh một tiếng, toàn bộ kích nổ thiêu đốt dục vọng của anh .

Ngửi thấy mùi thơm đặc biệt này, Hàn Trạch Viên giống như một con báo chuẩn xác đẩy ngã cô.

Trong phòng đen kịt, toàn bộ đều là mùi vị sắc dục, Hàn Trạch Vũ bỗng nhiên kéo ra bộ váy tơ tằm của cô, cúi đầu hôn lên điểm nhạy cảm của cô.

Một hồi cảm giác khoái cảm tê tê nhanh chóng lan khắp toàn thân, Cô không nhịn được kêu lên một tiếng rên nhẹ!

đã che giấu

Đột nhiên thẳng tiến xâm phạm, Lãnh Tiểu Tiểu bỗng dưng vô cùng sợ hãi, cô phản xạ kẹp chặt hai chân, kháng cự anh, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc!

Cô thật phải làm như vậy sao? Cô vốn mong đem mình đã từng vì anh ấy bảo lưu như bảo vật mà bây giờ mặc cho người khác chà đạp sao?

Lãnh Tiểu Tiểu có chút mất hồn! Cô bắt đầu có chút do dự nhưng đưa không chắc muốn đứng lên! Cô thật nên vì một người đàn ông không đáng mà mất đi sự trong trắng của cô sao?

Hàn Trạch Vũ đòi hỏi bị cự tuyệt, tâm tình anh có chút trở nên lo âu, anh tăng thêm tốc độ trên tay vuốt ve, mang theo hô hấp khàn khàn, âm thanh tức giận của anh ở bên tai cô vang lên.

“Tôi nói rồi, trước cô còn có thể đổi ý nhưng bây giờ cô đã không có cơ hội! Không cần cố kháng cự tôi... tôi không muốn làm tổn thương cô! Ngoan, thả lỏng một chút!”

Hàn Trạch Vũ vừa đâm vừa xoa, dụ dỗ Lãnh Tiểu Tiểu, âm thanh cực phú từ từ xen lẫn với sắc dục, khiến Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy như bị đút một lượng xuân dược vào người vậy.

Trước còn có một chút tư duy rõ ràng tại Hàn Trạch Vũ hành hạ, từ từ mất đi khả năng suy nghĩ!

đã che giấu

“A..... thật là đau, anh tránh ra!”

Lãnh Tiểu Tiểu có chút mê muội bị trận này xé rách, gây đau đớn trở về thực tế, cô dùng sức đánh anh, cố gắng đẩy người anh ra, đau khiến nước mắt rơi xuống.

Cảm giác khát khao này khiến Hàn Trạch Vũ ngừng lại!

Anh hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới đây là lần đầu tiên của cô, nếu mà hiểu rõ được lời nói, anh nhất định sẽ không vội vàng thế này, nhìn tất cả cử động của cô, không khỏi hiện rằng cô ở phương diện này rất kém.

“Thật xin lỗi, tôi không biết cô là lần đầu tiên, cô đừng lộn xộn, từ từ thả lỏng!”. Hàn Trạch Vũ có chút áy náy dẫn dụ cô.

Hàn Trạch Vũ nỗ lực kiềm chế chính mình dừng lại, chờ đợi cô thích ứng! giọt lớn mồ hôi trên trán thể hiện biểu hiện lúc này của anh là rất khó khăn chịu đựng!

Sau khi trầm tĩnh lại, cảm giác xé rách đau đớn từ từ biến mất, Lãnh Tiểu Tiểu cảm giác như mình bị chiếm lấy, hình như có cảm giác khác chậm rãi dần tới, một cảm giác cô chưa bao giờ lĩnh hội bao giờ bao quanh mình.

“Chuẩn bị xong chưa? Tất cả bây giờ mới bắt đầu!”. giọng tà mị của Hàn Trạch Vũ từ môi mỏng khẽ gợi tràn ra.

Lãnh Tiểu Tiểu như bị mê hoặc, tay thon dài vòng lên cổ của anh.

Cảm giác người phía dưới mình nhiệt tình, anh biết cô đã bắt đầu thích ứng, anh hừ nhẹ một tiếng, ở trong thân thể cô dịu dàng đứng lên di chuyển!

Chưa từng có người phụ nữ nào có thể làm cho anh có thể cảm thấy thỏa mãn với dạt dào như thế! Anh vẫn điên cuồng một lần lại một lần muốn cô!

Từ trên mắt đất đến trên giường, từ trên giường đến bộ cửa sổ, hai người dây dưa hết sức, đòi lấy lẫn nhau, cho lại lẫn nhau!

Không dưới mấy lần đạt lên cao trào, Hàn Trạch Vũ rốt cuộc nằm ở trên người cô thỏa mãn tiến vào mộng đẹp!

Xung quanh đột nhiên lại trở nên yên bình, Lãnh Tiểu Tiểu điều chỉnh hô hấp, mở mắt ra. Cô đẩy Hàn Trạch Vũ ra, ngồi dậy, cảm giác thân dưới một hồi đau nhức khiến cô nhúm mày.

Cô bật đèn đầu giường, lúc này Hàn Trạch Vũ không có hùng dũng mang theo hơi thở xâm lược, vẻ mặt anh ngủ như đứa bé ngây thơ!

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào anh, một cổ chua xót trào lên trong lòng!

Ở đêm tân hôn của anh ấy, phần đã từng được anh xem như là bảo vật gì đó, lại cho người đàn ông trước mắt này!

Nước mắt khổ sở theo gương mặt của cô trượt xuống....

Cả đêm tận tình, khi khước miệng Hàn Trạch Vũ lộ lên một nụ cười thỏa mãn, anh tỉnh lại thì người phụ nữ bí ẩn đã biến mất, gian phòng trống không, chỉ để lại hương thơm nhàn nhạt!.

Anh thậm chí còn không thấy rõ dung nhan của cô sao?

Anh có chút tức giận đứng dậy, lại nhìn thấy cái chăn có vết máu đỏ tươi!

Trong chớp nhoáng, trong đầu anh hình như đột nhiên xuất hiện một đôi mắt mê ly đắm lệt!

3. Chương 3: Làm Sao Sẽ Trùng Hợp Như Thế?

Đôi tay Hàn Trạch Vũ để trong túi, đứng ngạo nghễ trước cửa sổ sát đất, nhìn ra ngoài cửa sổ sương mờ mịt hờn!

Suy nghĩ như bay tới nửa năm trước!

Anh nâng tay phải lên, nắm chặt thành quả đấm, nhìn trong lòng bàn tay khối bài cũ kỹ treo ngược kia, nhanh chóng lại nghĩ thấy hương thơm đặc biệt kia. Anh chậm rãi nhắm mắt lại, ảo tưởng cô đang ở bên cạnh!

Nếu không phải cô lưu lại vật này trong đêm đó, anh thật cảm thấy đây như là nằm mơ, giống như là “mộng tình” mất hồn trong đêm mưa!

Đột nhiên một tràng tiếng gõ cửa, cắt đứt mạch suy nghĩ vô tận của anh!

Anh mở mắt ra, vẻ tức giận hiện lên mặt của anh.

“Vào đi!”

Nghe được âm thanh tức giận của anh, người quản lý tiến vào, nhìn thấy mặt đen thui của anh, lập tức cúi đầu, vâng vâng dạ dạ báo cáo ứng viên vào làm chỗ thư kí tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc Hàn, sau khi chúng tôi đàm phán xong, đây là ba ứng viên, xin ngài xem qua”.

“Trước để xuống đi!”. Hiện tại Hàn Trạch Vũ không có ý định nhìn qua thứ này, anh chỉ bàn làm việc của anh, ý bảo ông có thể ra ngoài.

“Dạ, Hàn tổng, vậy..... hôm nay trước hết để bọn họ trở về, hôm nào thông báo thời gian phỏng vấn vậy ạ?”

Quản lý nhân sự đã sắp 50 tuổi, nhưng đôi mắt vị tổng giám đốc lãnh khốc trẻ tuổi này, cảm giác trong lòng vẫn hoảng sợ!

Tác phong làm việc của anh hết sức cứng rắn, tuyệt đối sẽ không bởi vì ông là nhân viên kỳ cựu còn đối với ông mở một mặt khác. Sơ ý một chút cũng có thể khiến mình bị cuốn gói đi!

Đặc biệt là trong ngày mưa! Tất cả mọi người phải cẩn thận!

“Chờ tôi nhìn xong rồi nói tiếp!”. Hàn Trạch Vũ khấn trương liếc mắt nhìn quản lý nhân sự, hòa hoãn một chút tâm tình của mình.

“Được, được, tôi đang để cho các cô ấy chờ đợi!”. Quản lý nhân sự nói xong, như trút được gánh nặng liền vội vàng xoay người rời đi!

Anh thở dài một tiếng, bắt đầu đi đến trước bàn làm việc, nhìn vào mấy phần tài liệu!

Đột nhiên có khuôn mặt thanh tú lọt vào mắt anh. Anh nhìn tên tuổi của cô : Lãnh Tiểu Tiểu!

Tiểu Tiểu? Cười chum chím?

Tấm bài treo ngược bên trên cũng có một chữ Tiểu, là cô sao? Trong lòng của anh dâng lên một cảm giác kỳ quái! Nhưng một giây kế tiếp, anh liền đem ảo giác này hủy bỏ.

Đêm ấy, cô tựa như tông nhân liền biến mất không dấu vết, không lưu lại chút tung tích nào, lần này làm sao có thể liền xuất hiện ngay trước mặt của anh? Hơn nữa có khi cô đứng ở trước mặt của anh, anh cũng có thể không nhận ra cô!

Bây giờ cũng chỉ có thể coi là một giấc mộng đi?

Nghĩ tới đây, anh khổ sở lắc đầu một cái, đem một tờ bay qua!

Lãnh Tiểu Tiểu ở phòng họp chờ, nhìn qua hai ứng viên kia một chút, lén lén chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi toilet, cô tìm đường trở về, phiền não nói thầm.

“Đây là công ty quái quỷ gì vậy? Như mê cung vậy, hình như là cả đại tập đoàn nhưng hiệu suất làm việc tốc độ như rùa, thật là khiến người ta mở rộng tâm mắt, đứng đợi nửa giờ còn không có tin tức thì tiểu thư đây liền tránh người!”

“Vị tiểu thư này, xin chào, xin hỏi.....?”

Hàn Trạch Vũ từ toilet ra ngoài, liền nhìn thấy người phụ nữ xa lạ ở nơi này đi loang quanh, còn không ngừng thì thầm trong miệng.

“A.....”. Tự đứng ở chỗ vắng vẻ này lại có âm thanh, dọa cô không nhẹ!

“Cái người này có tật xấu à? Quý quái gì lại không đi, lại theo phía sau người khác muốn hù dọa.....?” Khi Lãnh Tiểu Tiểu nhìn rõ ràng người đàn ông sau lưng mình thì cô kinh ngạc miệng không thể khép lại được nữa rồi!

Là anh? Lại là anh? Làm thế nào trùng hợp như vậy?. Trời ạ, cô không biết sao lại gặp xui xẻo như vậy chứ?

4. Chương 4: Thật May Là Không Nhận Ra Cô

Lãnh Tiểu Tiểu kinh hãi nhìn Hàn Vũ Trạch, trong óc thoáng hiện ra một ý niệm duy nhất chính là: trốn! Cô vừa mới xoay người đi, muốn trốn, Hàn Vũ Trạch đột nhiên mở miệng gọi cô lại.

“Lãnh Tiểu Tiểu!”

Tiểu Tiểu đưa lưng về phía anh ta, trên mặt lộ ra vẻ mặt cực kỳ thống khổ! Xong rồi, xong rồi, bị nhận ra! Lần này khẳng định là rất mất mặt rồi! Đêm đó, là do cô uống rượu quá nhiều, tinh thần có chút không ổn định, mới có thể cùng anh ta như vậy...

Lãnh Tiểu Tiểu vô cùng không tình nguyện quay đầu lại, về mặt bắt buộc dĩ nhiên:

“Nói đi, anh nghĩ như thế nào?”

Hàn Vũ Trạch nhìn Lãnh Tiểu Tiểu phản ứng, lộ ra vẻ mặt không hiểu.

“Đầu tiên tôi tự giới thiệu mình một cái, tôi tên là Hàn Vũ Trạch, là tổng giám đốc công ty này, hồ sơ cá nhân của cô tôi đã xem qua, tôi cảm thấy cô rất thích hợp với chức vụ này, khi nào cô có thể tới đây báo danh?”

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, Hàn Vũ Trạch liền sững sốt một chút, mình chỉ là muốn hỏi một chút cô ở chỗ này làm gì, thế nào một cái lại biến thành thuê cô??

Lãnh Tiểu Tiểu khẩn trương nhìn chằm chằm đầu ngón chân của mình, trong lòng suy nghĩ phải giải thích như thế nào về cái đêm hôm trước ra đi không từ biệt. Khi cô nghe xong lời nói của Hàn Vũ Trạch, ngay lập tức cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời thoáng qua tia lửa vui sướng!

Ừ? Giống như là vị tổng giám đốc này, không có nhận ra mình!

Cũng đúng, đêm hôm đó cảnh tối lửa tắt đèn, nếu như không phải nhờ đèn xe chiếu vào mình mới nhìn thấy được mặt anh ta, mình cũng không thể nào nhận biết được!

Rốt cuộc đây là chuyện gì a, đối mặt với một vị tổng giám đốc giống như không thấy rõ người, thế nhưng cũng có thể dây dưa thân mật, xem ra , đàn ông vĩnh viễn cũng chỉ có thể suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Hàn Vũ Trạch? Ừ, tên cũng không tệ lắm, vóc người cũng được! Hơn nữa vóc người...

Lãnh Tiểu Tiểu len lén nuốt nước miếng một cái, trong đầu hiện ra đêm đó cơ thể anh ta lo lớn khí phách, không tự chủ được khuôn mặt ửng đỏ!

“Lãnh tiểu thư? Cô đang nghĩ cái gì? Cô suy nghĩ như thế nào?”

Hàn Vũ Trạch có chút kỳ quái nhìn chằm chằm cô gái trước mặt này, khóe miệng hơi nâng lên một tia cười dịu dàng.

Nghe được câu hỏi của Hàn Vũ Trạch, Lãnh Tiểu Tiểu mới giật mình thấy mình mới vừa rồi nhìn anh ta có chút thất thần!

“A? Anh vừa mới nói cái gì?” Gương mặt Lãnh Tiểu Tiểu không biết làm sao

“Tôi nói, cô chừng nào có thể tới làm việc, còn có, cô có thể cho tôi biết mới vừa rồi cô đang suy nghĩ cái gì?”

Hàn Vũ Trạch nhìn cô không giải thích được đỏ mặt, anh thật tò mò, anh đột nhiên rất nhiều chuyện muốn biết, mới vừa rồi trong đầu cô gái này đang suy nghĩ cái gì?

“Có thật không? Tôi trúng tuyển?” Lãnh Tiểu Tiểu có chút không thể tin nổi cùng anh ta xác định lại lần nữa.

“Đúng vậy, lúc nào thì cô mới có thể đến làm việc?”Hàn Vũ Trạch cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Mặc dù mới vừa rồi nhìn vào tư liệu của cô gái này, lý lịch là đạt tiêu chuẩn, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng mơ hồ của cô, theo lý thuyết, như vậy rất không thích hợp với chức vụ này, nhưng là không biết tại sao, anh chính là đặc biệt hy vọng cô có thể trở thành thư ký của mình, bởi vì, anh hiện tại có loại cảm giác, có cô gái này bên cạnh anh sẽ không cảm thấy cô quạnh!

“Tùy lúc đều được! Tôi hiện tại có thể làm việc luôn!” Lãnh Tiểu Tiểu quả thật mừng rỡ như điên.

Oa, cơ hội này quả thật chính là ông trời ban xuống hay sao! Phải mau mau giữ chặt nó!

Hàn Vũ Trạch kinh dị nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, vẻ mặt đột nhiên trở nên lãnh khốc:

“Cô không cần phải vội vàng như vậy đi? Cô yên tâm, ngày mai tôi sẽ chính thức ra thông báo, cô sáng mai hãy tới đây trình diện đi?”

“Ừ, được, được được! Cảm ơn Hàn tổng! Vậy ngày mai tôi sẽ đến!”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe ra được ngụ ý của Hàn Vũ Trạch, có chút ngượng ngùng, gật đầu cười cười nhìn anh.

5. Chương 5: Nếu Người Đàn Ông Kia Không Phải Là Anh Ta

Trong cửa hàng KFC hai cô gái trẻ tuổi đang cười rất khoa trương, một ôm bụng, một bụm miệng cười!

“Tiểu Tiểu? Bạn nói là thật sao? Tổng giám đốc công ty của bạn thật sự là cái người có tình một đêm với bạn sao? Trời ạ, đây cũng quá đúng dịp chứ!”

Lữ Duy Duy nghe được câu nói tiếp theo của Lãnh Tiểu Tiểu, lập tức ngưng tiếng cười, kinh ngạc há to miệng!

“Đúng vậy nha, ban đầu mình cũng khản trương muốn chết, chỉ sợ anh ta nhận ra mình! Nhưng anh ta giống như thật không nhớ rõ.” Lãnh Tiểu Tiểu buồn buồn nói.

“Không thể nào? Bản thân mình ngủ với một cô gái, làm sao không nhớ rõ? Đặc biệt là với... xử nữ!”

Lữ Duy Duy vẻ mặt khoa trương, làm bộ không tin nổi, nói xong hai chữ cuối cùng, lại nhìn xung quanh, cố ý hạ thấp giọng.

“Ghét! Duy Duy, bạn đến cùng có phải chị em tốt với mình hay không vậy? Bạn như vậy là đang chế nhạo mình sao?”

“Không có nha, mình là nói...”

“Được rồi, được rồi, đêm đó mình không cho anh ta mở đèn, đoán chừng là không thể thấy rõ rồi, hơn nữa mấy người như anh ta là hoa tâm, thỉnh thoảng sẽ có cô gái hâm mộ đưa tới cửa, bọn họ sao có thể để ở trong lòng?”

Nghe được lời nói của Lữ Duy Duy, đột nhiên trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy đặc biệt mất mát, trong lời nói của cô, hình như chưa phát giác ra có một tia thất vọng.

“Tiểu Tiểu, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa..., bạn thật quyết định ngày mai đi làm sao?” Lữ Duy Duy nhìn thấy được mất mát trong nụ cười lạnh kia, cười như không cười nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu.

“Tại sao không? Cơ hội này ngàn năm có một, chẳng lẽ mình vì cái chuyện không giải thích được lý do này mà buông tha sao? Mình cũng không muốn đổi đầu với tiền!”

“Nhưng là, bạn không sợ anh ta nhận ra bạn sao? Vậy thì trong lòng bạn căn bản là hy vọng anh ta nhận ra bạn?” Lữ Duy Duy có chút sâu xa nhìn Tiểu Tiểu.

“Làm sao biết chứ? Chúng mình chỉ là từng có một đêm thân mật, hơn nữa còn là vì trả thù bị người khác phản bội, mình làm sao có tình cảm với một người đàn ông xa lạ?” Lãnh Tiểu Tiểu đối với lời nói của Lữ Duy Duy, không tán thành.

“Cái này rất khó nói nha, phụ nữ thường có cảm giác chung tình, đối với người đàn ông đầu tiên trong đời mình, cũng sẽ có một tình cảm đặc biệt, khẳng định là có thể, đó chính là bạn không ghét anh ta. Mình rất hiểu rõ bạn, nếu như bạn đối với anh ta không có tình cảm tốt, dù là vì trả thù, bạn cũng sẽ không tùy tiện cho anh ta!” Lữ Duy Duy nghiêm túc cùng Tiểu Tiểu phân tích.

Nghe được lời nói của Lữ Duy Duy, Tiểu Tiểu hình như có chút kinh ngạc, mình thật đang chờ mong anh ta có thể nhận ra mình sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ lại đêm đó, mình nhờ đèn xe mới nhìn thấy anh ta thì trong lòng hình như thật sự có chút mừng thầm, có lẽ đêm đó thật sự là mình có mục đích phóng túng chính mình, nếu như người đàn ông kia không phải cô, cô sẽ làm như vậy sao?

Có không? Thật có không? Tiểu Tiểu nghĩ mà cười hồi lâu, nhưng không cách nào hình một câu trả lời khẳng định!

6. Chương 6: Làm Thành Ngưu Lang Miễn Phí

Sáng sớm, Lãnh Tiểu Tiểu liền ôm vẻ hưng phấn cùng tâm trạng thấp thỏm đi vào cao ốc tập đoàn tài chính Hồi Phong.

Đi trình diện bộ phận nhân sự xong, cô đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Nhìn cánh cửa gỗ đỏ đóng chặt, cô đột nhiên cảm thấy khẩn trương, trước nâng tay lên, lại chậm rãi để xuống!

Cô nhớ tới người quản lý nhân sự có cho cô lời khuyên, tính tình của tổng giám đốc rất xấu sao? Đặc biệt là trời mưa? Tại sao? Chẳng lẽ là bởi vì chính mình lần đó ra đi không từ giả sao?

Nghĩ tới đây Lãnh Tiểu Tiểu mãnh liệt lắc đầu, ở trong lòng khi dễ mình!

Lãnh Tiểu Tiểu, mày tạm thời dán vàng lên mặt mình rồi, anh ta căn bản đều không nhớ mày, làm sao mày vẫn còn ở nơi này liên tiếp ảo tưởng? Người đàn ông kia làm tổn thương thân thể của mày còn chưa đủ sao? Nhanh như vậy liền muốn nhảy vào hồ lửa nữa lửa sao?

Thu lại ảo tưởng hư vinh của mày đi, cố gắng làm việc thật tốt!

Lần nữa đối với bản thân điều chỉnh tâm tình thật tốt, sau đó nghiêm trang gõ cánh cửa kia!

“Mời vào!” Một giọng nam trầm thấp đầy từ tính từ bên trong truyền tới!

Lãnh Tiểu Tiểu phát hiện nhịp tim của mình đột nhiên tăng nhanh!

Thật vô dụng! Cô thầm mắng chính mình vừa mới thông suốt, đập ba tác giày cao gót đẩy cửa vào!

“Xin chào, Hàn tổng!”

“A, đã tới? Đi xem phòng làm việc của cô sao?” Hàn Trạch Vũ không có ngăn đầu, chăm chú nhìn phần báo cáo trong tay kia.

“Trần giám đốc mang tôi đi xem!”

“Được rồi, vậy cô đi bắt đầu công việc đi! Cụ thể có chuyện gì không rõ ràng lắm, có thể hỏi Trần giám đốc, cũng có thể hỏi tôi!”

“Tốt, vậy tôi đi ra ngoài trước!” Lãnh Tiểu Tiểu nói xong xoay người, đi ra ngoài cửa!

Cô không biết, khi cô xoay người đi thì một nháy mắt kia, người đàn ông đang chăm chỉ làm việc nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cô uyển chuyển ra khỏi phòng, đáy mắt lộ ra một tâm tình phức tạp!

Trở lại phòng làm việc, Tiểu Tiểu cười hô hô đem mình ngã vào ghế da màu đen.

Lãnh Tiểu Tiểu, mày trông mình xem này thật không có tiền đồ, người khác cũng không có con mắt nhìn mày, tự mình ở chỗ này tỏ vẻ khấn trương! # đã che giấu #? Có cái gì đáng giá nhớ mãi không quên đấy! Cùng lắm thì coi anh ta là làm Ngưu Lang miễn phí!

Bắt đầu từ bây giờ, coi như chưa từng gặp qua anh ta! OK??

Bắt đầu đi!

Lãnh Tiểu Tiểu hít sâu mấy lượt, mở máy vi tính ra, bắt đầu lao vào công việc! Bởi vì, cô muốn in một cuộc sống hoàn toàn mới!

Toàn tâm chú ý, cô rất nhanh thích ứng được phần công tác này.

Tuần lễ thứ hai hình như thoáng một cái đã qua, ngày đơn giản và bình thản! Thế nhưng bình thản trong cuộc sống, hình như luôn là giấu giếm sóng gió!

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn thời gian, sắp tan việc! Cô đứng lên hoạt động gân cốt một chút, chạy đến phòng giải khát.

Cô bưng một ly trà sữa mới vừa từ phòng giải khát ra ngoài, thân thể bất thành linh bị người va chạm mãnh liệt, ly trà sữa kia nóng toàn bộ dội hết trên tay của cô!

“A!”

Một cảm giác nóng bỏng truyền đến, cô bị phồng đến nỗi vội buông lỏng tay ra, chỉ nghe được ầm một tiếng, cái ly bị ném ra ngoài nát bấy, trà sữa hắt vầy đầy đất!

7. Chương 7: Bộ Ngực Nốt Ruồi Đỏ

Một hồi đau tan lòng nát dạ trên mu bàn tay Lãnh Tiểu Tiểu truyền ra!

“Thật xin lỗi, cô không sao chứ?” Thanh âm một người con gái vang lên ở bên tai của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, đối mặt với một cô gái mềm mại tròn mắt mang theo một tia áy náy.

“Không sao, tôi không sao!” Lãnh Tiểu Tiểu chịu đựng cảm giác đau đớn trên mu bàn tay, cười với cô ta.

“Làm sao rồi? Thư ký Lãnh, tay của cô làm sao rồi?” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

” Anh Trạch Vũ!”

Thấy Hàn Trạch Vũ đến đây, Hàn Thi Dư lập tức dán tới, kéo cánh tay của anh, cúi đầu mặt áy náy, thận trọng nói xong, “Anh Trạch Vũ, thật xin lỗi, là em không cẩn thận đụng phải cô ấy!”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn lên cô bé trước mắt này, hình như rất sợ anh, “Không có, không liên quan việc của cô ấy, là tôi tự mình không nhìn thấy cô ấy!”

Hàn Trạch Vũ không để ý đến Hàn Thi Dư, trực tiếp đi về phía Lãnh Tiểu Tiểu, nắm bàn tay nóng đỏ kia, đẩy mắt thoáng qua một tia đau lòng không dễ dàng phát hiện, “Thật không có chuyện gì sao? Có muốn tôi đưa cô đến bệnh viện hay không?”

“Không có việc gì, thật không có việc gì, tôi đi gọi di Bảo Khiết đến thu dọn chỗ này một chút!” Lãnh Tiểu Tiểu cười đối với Hàn Trạch Vũ đụng vào, tim lập tức cuồn cuộn. Trong lòng dâng lên một tia cảm giác khác thường khiến cho cô cảm thấy có chút hốt hoảng, cô vội vã rút tay ra, xoay người muốn né ra!

Trên đất một mảnh ẩm ướt nước trà khiến vội vàng muốn rời khỏi chân của Lãnh Tiểu Tiểu bị trượt, thân thể nặng nề ngã xuống đất!

“A.”

Lãnh Tiểu Tiểu kêu khẽ một tiếng, hai mắt nhắm nghiền chờ rơi xuống đất một nháy mắt kia!

Đột nhiên một cái tay thật chặt giữ cô lại, nhưng là, ngay sau đó liền nghe được một hồi âm thanh thứ gì bị xé rách, ngay sau đó từng trận tiếng leng keng vang lên!

Từng viên cúc áo một rơi xuống trên mặt đất nảy lên, lăn đi ra xa!

“Cám ơn anh, Hàn tống!” Lãnh Tiểu Tiểu chưa tỉnh hồn, nắm tay Hàn Trạch Vũ đứng lên, đối với anh ra tay cứu giúp, cõi lòng cô còn là đầy cảm kích.

Đột nhiên, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy trước ngực một mảnh lạnh lẽo đánh tới, cô vội vã cúi đầu, lại phát hiện áo đầm ngắn cúc áo cũng chạy xuống trên đất, trước ngực cô sự đẹp đẽ, toàn bộ hở sạch!

Đồng thời, cô cảm thấy cánh tay kia lôi kéo cô khê cương cứng, truyền đến từng tia một khác thường!

Cô đột nhiên ngẩng đầu, vừa chống lại ánh mắt mê ly này của Hàn Trạch Vũ! Ánh mắt của anh không chút nào che giấu khóa ở trước ngực của cô, thẳng nhìn chăm chăm vào cô tiết lộ một mảnh cảnh xuân!

Mặt Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên đỏ lên, cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, dùng sức hất tay của anh ra, che quần áo chỗ bộ ngực nhanh chóng chạy trở về phòng làm việc!

Hàn Thi Dư, nhìn trước mắt một màn này, lòng của cô bị ghen tỵ và tức giận cháy sạch nóng bỏng!

Cô nhìn chăm chắmbóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu, ở trong lòng hận hận nói: “Lãnh Tiểu Tiểu, lần này để cho cô nóng đến vốn là tay, lần sau để cho cô tổn thương nhất định là trái tim!”

Hàn Trạch Vũ không chút nào nhận thấy được ánh mắt của Hàn Thi Dư sau lưng này lạnh lùng ác độc , anh sững sờ nhìn bóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng nhiệt huyết dâng trào!

Trước ngực của cô cứ nhiên cũng có nốt ruồi đỏ? Đây tất cả thật chỉ là trùng hợp sao?

Hay là đêm đó xác thực chính là cô?

8. Chương 8: Mua Trang Phục Cho Nữ

Lãnh Tiểu Tiểu trở lại phòng làm việc, gương mặt rồi rầm cực độ tức giận, vừa mới xảy ra một màn kia khiến cho cô xấu hổ không thôi.

Nhớ đến mới vừa rồi bị Hàn Trạch Vũ đấm đuổi chiếm tiện nghi như vậy, Lãnh Tiểu Tiểu liền nôn phải hơn hộc máu!

Cô cúi đầu nhìn qua cái áo đầm ngắn trên người này, bộ dạng này quá thảm hại đã không cách nào gặp người rồi, ai! Vẫn là gọi điện thoại cho Duy Duy, để cho cậu ấy đi đến cứu tế mình một chút đi!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hàn Trạch Vũ một bộ dáng mất hồn, yên tĩnh ngồi, Hàn Thi Dư ở một bên len lén nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần láng của Hàn Trạch Vũ, trong lòng đối với Lãnh Tiểu Tiểu hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, Hàn Trạch Vũ bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt quét về Hàn Thi Dư ở một bên, từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát.

Hàn Thi Dư tiếp thu được ánh mắt của anh, thu hồi hận ý của mình không để lại dấu vết, bày ra một bộ dáng như như thỏ nhỏ đáng yêu khéo léo, “Anh Trạch Vũ, làm sao anh lại nhìn người ta như vậy? Làm cho người ta ngượng ngùng!”

“Thi Dư, giúp anh một chuyện đi!” Hàn Trạch Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn đồng hồ.

“Cái gì nha?”

“Đi, cùng anh đi mua bộ quần áo!” Hàn Trạch Vũ nói qua cầm chìa khóa xe lên, bỏ qua khuôn mặt nghi vấn của Hàn Thi Dư vội vã rời khỏi công ty!

Đi đến Công Ti Bách Hóa, anh kéo Hàn Thi Dư trực tiếp đến lầu ba khu trang phục nữ mới!

“Không phải anh Trạch Vũ muốn mua quần áo sao? Tại sao xem trang phục nữ?” Hàn Thi Dư kiềm chế vui sướng trong lòng, cổ ý hỏi.

“Ừ, trước tùy tiện xem một chút đi, hai người con gái bình thường cũng thích chính là kiểu dáng gì? Em giúp anh xem một chút?” Hàn Trạch Vũ vỗ vỗ vai của cô, lộ ra một bộ đầu rất lớn bộ dáng.

Trong lòng Hàn Thi Dư có chút đắc chí, anh Trạch Vũ là muốn tặng quần áo ỉnh sao?

“Anh Trạch Vũ? Là chọn thứ em thích sao?” Hàn Thi Dư trên mặt hiện ra một vẻ ngọt ngào kiều mỵ.

“Ừ, đúng, chọn em thích, anh nghĩ không sai biệt lắm! Nhưng là phải nhanh!” Hàn Trạch Vũ tự nhiên nói xong, toàn bộ hoàn thành ngâm ở trong suy nghĩ của mình, cũng không có để ý đến Thi Dư kích động.

“Anh Trạch Vũ, anh xem cái này có được không?” Không bao lâu, Hàn Thi Dư mặc một bộ áo đầm ngắn màu hồng, giống như một đóa hoa tường vi hé nở, thanh thuần động lòng người!

Hàn Trạch Vũ quan sát cô, ở trong lòng thán phục một tiếng, cái tiểu oa nhi này luôn là đi theo phía sau đít mình rất cuộc trường thành.

“Ừ, đẹp mắt! Liên bộ này đi!” Hàn Trạch Vũ hết sức hài lòng gật đầu!

Sau khi lấy được Hàn Trạch Vũ đồng ý, Hàn Thi Dư giống như con chim khoái lạc một dạng, bay trở về gian thay đồ.

“Đem bộ quần áo vừa rồi kia tôi lấy màu thủy lam, chính là màu sắc trên người các cô các! Đơn độc bọc lại!” Hàn Trạch Vũ lấy ra thẻ vàng, đưa cho cô bán hàng.

“Tốt!” Cô bán hàng thấy tám thẻ vàng, cười đến mắt cũng híp lại thành một đường chỉ

Hàn Trạch Vũ thấy Thi Dư từ gian thay đồ đi ra ngoài, “Thi Dư, còn có cái gì cần phải mua không?”

“Không có rồi, cảm ơn anh Trạch Vũ!” Hàn Thi Dư vui vẻ nói xong, cô còn muốn cùng anh cùng nhau ăn cơm tối, mới không cần đem thời gian cũng lãng phí ở trong thương trường!

“Tốt! Thi Dư, anh còn có việc, phải về công ty một chuyến, anh gọi điện thoại để tài xế đến, hai người về trước đi!”

Hàn Trạch Vũ nhận lấy túi đồ cô bán hàng đưa đến, vỗ vỗ vai Hàn Thi Dư, xoay người vội vã rời đi!

Nghe được anh nói, Hàn Thi Dư phát hiện một túi anh cầm trên tay cùng bản thân giống nhau, cô rất cuộc hiểu rõ, anh muốn về công ty làm gì rồi!

Một cỗ nhiệt huyết xông thẳng đỉnh đầu của cô, cặp mắt kia trước xem ra dịu dàng động lòng người, giờ phút này bắn ra ánh sáng âm trầm lạnh lẽo!

Ở cô bán hàng nhìn soi mói khác thường, cô phần hận đem túi cầm trong tay nặng nề ném xuống trên đất!

“Lãnh Tiểu Tiểu, tôi nhất định sẽ khiến cho cô trả giá thật lớn!”

9. Chương 9: Chuyện Vô Cùng Quan Trọng

Từ khi Hàn Trạch Vũ tiến vào lối lên cao ốc, đoàn người ai cũng lấy một loại ánh mắt khác thường nhìn anh, làm cho anh hết sức không được tự nhiên. Anh đường đường một tổng giám đốc giờ lên nữ giả bộ túi đích xác có chút chọc người con mắt!

Anh bước nhanh né tránh ánh mắt của mọi người, xách theo cái túi đó chứa quần áo vào thang máy dành riêng.

Đi đến trước phòng làm việc của Lãnh Tiểu Tiểu, anh vừa mới chuẩn bị gõ cửa, liền nghe được thanh âm của có chút sốt ruột của Lãnh Tiểu Tiểu truyền đến.

“Cái gì? Lữ Duy Duy, tớ đợi một chút đến bây giờ cậu đều cũng không đến, sau đó, bây giờ cậu nói với tớ cậu không đến được? Cậu có làm hay không hả? Vậy hôm nay tớ làm thế nào?”

“Tiểu Tiểu, thật xin lỗi, hiện tại tớ thật. Ừ a. . . Thật. . . không đến được, vô cùng xin lỗi, cậu xem có thể có người khác giúp cậu hay không?”

Thanh âm Lữ Duy Duy ở đầu kia điện thoại xen lẫn một tia khác thường, bị vây trong lo âu Lãnh Tiểu Tiểu cũng không có nghe ra tiếng vang mấp mờ này.

“Tớ mặc kệ ..., dù sao cậu không cứu tớ, tớ liền chết chắc! Duy Duy tốt của tớ, cậu nhất định phải đến, nếu không ngày mai thì cậu nhất xác tớ được rồi!”

Lãnh Tiểu Tiểu không đợi người ở đầu bên kia điện thoại trả lời liền “bộp” một tiếng cúp điện thoại.

Ai! Đây phải làm sao đây? Duy Duy nhất định là có chuyện quan trọng không đi được, nếu không cô ấy chắc chắn sẽ không mặc kệ mình, cái bộ dáng này, ở lại sẽ làm thế nào trở về đây?

Lãnh Tiểu Tiểu lần nữa cúi đầu nhìn qua nhìn trước ngực của mình, hết sức cảm tức nằm ở trên bàn! Gương mặt bất đắc dĩ!

Đứng ở cửa miệng Hàn Trạch Vũ có chút buồn cười nhìn cánh cửa khép chặt này, không nghĩ đến cô la lối om sòm còn có một mặt đáng yêu như vậy? Anh nhìn túi trên tay của mình một chút, hả hê cười cười, vung tay lên gõ cửa phòng làm việc của cô.

“Là ai?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được tiếng gõ cửa, lập tức ngồi dậy, bịt chặt trước ngực của mình khẩn trương hỏi.

“Là tôi, Hàn Trạch Vũ!”

Cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu khẩn trương, trên khuôn mặt kia góc cạnh rõ ràng lại hiện lên một nụ cười trong sáng.

“Hàn tổng, hiện tại hết giờ làm việc, tôi còn có chút chuyện riêng, có chuyện gì có thể ngày mai hãy nói hay không?” Lãnh Tiểu Tiểu oán hận nhìn chằm chằm cánh cửa kia, trong lòng mắng thầm.

Đại sắc lang, biết rất rõ ràng quần áo của tôi đi sạch, còn đến tìm tôi, lúc trước đậu hũ còn chưa có ăn đủ?

“Thư ký Lãnh, chuyện này vô cùng quan trọng, cũng rất liên quan rất nhiều với cô, hơn nữa hôm nay nói không thể, nếu như bỏ lỡ, cô ở lại cũng đừng hối hận!” Hàn Trạch Vũ nghe được Lãnh Tiểu Tiểu không giải thích được lý do, anh cơ hồ không nhận được muốn cười thành tiếng .

Người phụ nữ này, nếu như cô ấy gọi chị em tốt kia không thể đến, cô chuẩn bị ở lại trong phòng này cả đời sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được thanh âm Hàn Trạch Vũ nghiêm chỉnh, thật sự không tìm ra lý do gì để cự tuyệt, cô hết nhìn đồng đến nhìn tây nửa ngày, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp.

Ở ngoài cửa chờ cả ngày Hàn Trạch Vũ thấy bên trong không có động tĩnh, vung tay lên chuẩn bị gõ cửa lần nữa thì cửa từ bên trong mở ra.

Chỉ thấy trước ngực Lãnh Tiểu Tiểu ôm một cái cặp tài liệu to lớn, biểu tình vẻ mặt không kiên nhẫn đứng ở bên cửa, anh cũng nhận không được nữa bật cười.

10. Chương 10: Có Lẽ Thật Sự Là Trùng Hợp Đi!

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy Hàn Trạch Vũ cười có chút thất thố, cực kỳ không vui tròng mắt liếc anh một cái, dè dặt kích động trong lòng muốn đạp anh một cước.

“Xin hỏi Hàn tổng tìm tôi có chuyện gì không? Chẳng lẽ chính là vì tới cười với tôi à?” Môi đỏ mọng của Lãnh Tiểu Tiểu khêu gợi hé mở nụ cười, có chút buồn bực hỏi thăm.

Tay bị bỏng, sưng đỏ một mảnh không nói, còn bị tên sắc lang này giễu cợt, cô thật không biết hôm nay có phải là ra cửa đụng vào quỷ chứ, đen đủi như vậy!

“Ha ha, thư ký Lãnh, cô thật rất có sáng ý, lại có thể nghĩ tới biện pháp này!”

Vốn tưởng rằng anh sẽ nhìn bộ dáng nhếch nhác kia của Lãnh Tiểu Tiểu, không ngờ cô lại có thể nghĩ tới biện pháp như vậy, thoải mái xuất hiện trước mặt mình, không thể không nói cô thật sự là một cô gái thông minh!

“Tôi có thể hiểu là Hàn tổng đây đang khích lệ tôi sao?” Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nâng cằm lên, nghiêng nửa đầu nhìn anh.

Lòng của Hàn Trạch Vũ chợt động, anh mất hồn!

Một đêm kia, cô cũng là nghiêng nửa đầu như vậy, mang theo sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng theo dõi anh!

“Hàn tổng, anh tìm đến tôi chính là vì ngăn người sao?” Lãnh Tiểu Tiểu bị ánh mắt anh thẳng nhìn chăm chú vào mình, trong lòng có chút sợ hãi!

“Thư ký Lãnh, trước đây chúng ta từng gặp nhau, đúng không?” Hàn Trạch Vũ nhìn chòng chọc vào ánh mắt của cô, anh tin tưởng ánh mắt của người khác chắc sẽ không nói láo.

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Trạch Vũ, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu cả kinh, anh nhận ra mình rồi sao? Không, nhất định là không, Lãnh Tiểu Tiểu, mày phải tỉnh táo, nếu như anh ấy thật sự nhận ra, cũng sẽ không hỏi mày như vậy, nếu không phải là bởi vì công việc, mày căn bản không hẳn xuất hiện cùng anh ấy.

Nghĩ đến đây, Lãnh Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười không thể tin, “Hàn tổng, tôi đoán tiếp đó, ngài sẽ nói tôi lớn lên giống một người tình cũ của ngài, có đúng hay không?”

Hàn Trạch Vũ không nghĩ tới Lãnh Tiểu Tiểu sẽ trực tiếp nói ra ý nghĩ của anh như vậy, anh kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên không biết tiếp đó phải nói gì.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn phản ứng của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cười thầm một tiếng, cô mĩa mai nói.

“Không ngờ Hàn tổng bình thường nói năng thận trọng, còn có một mặt hài hước như vậy, chẳng qua là hiện tại tôi không có tâm tình cùng Hàn tổng nói giỡn, nếu như Hàn tổng không có chuyện gì đặc biệt, vậy tôi liền tan tã đây!”

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong cầm điện thoại trên bàn lên, chuẩn bị rời đi!

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu trấn định tự nhiên, nét mặt của cô cũng không có bởi vì câu hỏi của mình, mà xảy ra bất kỳ biến hóa nào, anh nghĩ ngờ.

Nếu quả thật là cô, tại sao cô có thể bình tĩnh trước mặt đối với mình như vậy? Trong sinh mệnh cô thì mình là người đàn ông đầu tiên á? Không phải trong chuyện này cô gái đều có một loại tình trạng sao?

Hay là mình lầm rồi hả?

Đêm đó cô không ở đèn, thời điểm anh đến gần bệ cửa sổ, mượn ánh trăng sáng loáng thoáng thấy bộ ngực quét xuống một vệt đỏ mà thôi.

Chẳng lẽ nốt ruồi đỏ kia thật sự chỉ là trùng hợp?

Có lẽ ...! , thế giới lớn như vậy, điểm trùng hợp này cũng không thể coi là cái gì đi!

Nghĩ tới đây, trong đầu của Hàn Trạch Vũ xông lên một hồi cảm giác mất mát mãnh liệt, anh nhìn Lãnh Tiểu Tiểu chuẩn bị rời đi, đưa túi cầm trong tay tới!

11. Chương 11: Không Cách Nào Công Khai Cảm Động

Lãnh Tiểu Tiểu mang theo một tia cười mĩa mai, từ bên người Hàn Trạch Vũ lướt qua nhau, lại bị Hàn Trạch Vũ đưa tay ra ngăn lại.

“Hàn tổng, đây là cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu thấy trong tay anh cầm cái túi to, mặt mày thoáng qua một tia nghi ngờ.

Hàn Trạch Vũ cười cười thần bí, anh nhìn tập văn kiện trước ngực Lãnh Tiểu Tiểu, cảm thấy hết sức chướng mắt.

“Tự cô mở ra xem đi!” Anh tự tay rút cặp văn kiện, đem túi nhét vào trong ngực cô.

Lãnh Tiểu Tiểu không hiểu nhìn Hàn Trạch Vũ một chút, lại nhìn cái túi trong tay một chút, trên mặt đột nhiên bay lên một chút đỏ ửng, chẳng lẽ là trang phục?

“Thế nào? Không dám mở? Yên tâm, bên trong sẽ không có cái gì cổ quái đâu!” Hàn Trạch Vũ thấy Lãnh Tiểu Tiểu chần chờ, biết cô đã đoán được mấy phần.

Đối mặt với Hàn Trạch Vũ trêu chọc, Lãnh Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng, cô mở túi ra, cô xác định bản thân nhìn thấy bộ quần áo, hơn nữa còn là màu thủy lam cô thích! Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một tia cảm xúc khác thường.

Cô cảm kích ngẩng đầu lên, vừa chống lại ánh mắt Hàn Trạch Vũ có chút tìm tòi nghiên cứu cùng suy đoán, lòng của cô chợt cả kinh, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một cái ý niệm!

Cái đêm mưa đó, hình như cô mặc váy tơ màu thủy lam.

Nghĩ đến mới vừa rồi anh đối với mình thử dò xét, cô lập tức đề xuống kỳ quái trong lòng, cô đem trang phục bỏ vào trong túi, đưa lại cho Hàn Trạch Vũ.

Lần nữa ngẩng đầu lên, trong mắt cô chỉ có một mảnh bình tĩnh cùng thông dong!

“Không thích sao? Là kiểu dáng hay màu sắc?” Hàn Trạch Vũ thấy Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên thay đổi vẻ mặt, anh hơi nhú và nhướn mày.

“Cám ơn ý tốt của Hàn tổng, một lát nữa bạn tốt của tôi sẽ đưa trang phục tới cho tôi, bộ quần áo này không thuận tiện lắm nhỉ? Tôi chỉ là một thư ký nho nhỏ, tại sao có thể nhận lấy quà tặng quý của Hàn tổng như vậy? Cho nên, xin Hàn tổng lấy lại đi!” Lãnh Tiểu Tiểu nở nụ cười nhạt nhòa, tìm cơ cự tuyệt ý tốt của anh.

Hàn Trạch Vũ kinh ngạc nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, không nghĩ tới cô quật cường như vậy, cái gì mà bạn tốt một lát sẽ tới? Lúc thông điện thoại ở ngoài cửa anh nghe rõ ràng, căn bản là lấy cớ từ chối, ngược lại cô tình nguyện biến dạng cũng không nguyên ý tiếp nhận trợ giúp của mình, loại tốt bụng này lại bị người ta cự tuyệt, cảm giác thật là siêu cấp khó chịu!

Lúc nào thì anh dụng tâm qua đối với phụ nữ?

Nhìn mặt Lãnh Tiểu Tiểu bày ra có chút lạnh nhạt, đáy lòng của anh đột nhiên bốc lên một trận lửa giận.

“Tôi chuyển giao cái gì đó, chưa bao giờ thu hồi lại, nếu như thư ký Lãnh cảm thấy không cần, làm phiền thư ký Lãnh ném nó vào thùng rác!”

Hàn Trạch Vũ lạnh lùng nói xong liền xoay người rời đi, sau đó cửa phòng làm việc bị đóng thật mạnh! Trong âm thanh kia, rõ ràng có tức giận!

Bóng dáng của Hàn Trạch Vũ theo tiếng đóng cửa mạnh mẽ kia biến mất ở trước mắt Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu ôm cái túi ngã ngồi ở trên chiếc ghế!

Anh tức giận? Anh đang giận mình sao? Là bởi vì mình cự tuyệt ý tốt của anh sao?

Cô nhìn chiếc túi trong tay, bất đắc dĩ đổi lại bộ quần áo này, để cho cô kinh ngạc chính là, bộ quần áo này hết sức vừa người, quả thật giống như là vì cô mà may vậy!

Anh thật sự là dụng tâm rồi!

Anh đường đường là một tổng giám đốc, lại có thể tỉ mỉ nhận thấy hoàn cảnh quần bách của mình, sẽ vì mình vội ra ngoài mà tự mình đi chọn y phục ỉn?

Anh vẫn luôn như vậy đối với những người phụ nữ bên cạnh sao? Hay là đối với bản thân mình mới như vậy?

Trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu là một mảnh hỗn loạn, nhưng có một loại cảm giác, rất rõ ràng chảy xuôi ở đáy lòng, nó đột nhiên khắc ở trong lòng của mình.

Đó chính là: cảm động!

12. Chương 12: Cô Gái Xinh Đẹp Ấm Dạ Thanh Thuần

Quán bar, trên sân khấu, một cô gái dễ thương ăn mặc thanh thuần, theo vũ khúc mạnh mẽ điên cuồng đó của DJ, cô gái lắc lư vòng eo mảnh khảnh, tay của cô giơ cao khỏi đầu, đi theo tiết tấu âm nhạc tùy ý đóng đưa đầu! Tóc thẳng sóng vai lưu loát tận tình bay múa, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống, xoáy ra từng độ mờ hoa mắt!

Ở thời điểm hai vũ khúc giao hòa, trong nháy mắt, trên đài sáng lên một luồng ánh sáng chói mắt, một cây ống thép từ phía trên chậm rãi hạ xuống! Cô gái thay đổi tùy ý tiến lên trước, bao quanh cái ống thép kia, bắt đầu nhảy điệu vũ!

Ánh đèn rực sáng gắt gao bám theo cô, theo tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ, cô uốn éo càng lúc càng nóng bỏng, mỗi một động tác đều mang đến hấp dẫn cực hạn, toàn thân phát ra hoa lửa mê người!

Dưới sân khấu, nhóm trai đẹp sắc nam cao giọng hét lên! Tiếng reo hò, tiếng huýt sáo từng đợt, từng đợt vang lên!

Vị giai nhân thanh thuần này là cô gái xinh đẹp Ấm Dạ, đem không khí ở hiện trường đẩy lên đỉnh núi nóng bỏng!

Tần Phi cùng bạn bè đi Hap—py, theo tiếng kêu, phóng tầm mắt nhìn tới, cô gái xinh đẹp thanh thuần mỹ lệ gọi vào mi mắt anh, đáy mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh biến thành âm trầm tà khí.

Lại là cô? Hàn gia chiều chuộng bé gái dễ hư vô cùng khéo léo?

Thật đúng là nhìn không ra, tiểu nha đầu này thoát nhìn vô cùng nhu thuận, thực chất bên trong cư nhiên lảng lơ mười phần như vậy, nhìn cô mạnh mẽ quyến rũ, thật đúng là không phải người bình thường có thể học được!

Tần Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, một ý niệm tà ác ở trong đầu anh mọc rễ nảy mầm!

Hàn Thi Dư một phen phát tiết, sau đó một mình núp ở một góc yên tĩnh, buồn buồn uống rượu, giữa không gian tịch mịch đột nhiên vang lên một giọng nói dễ nghe.

“Tiểu nha đầu? Cô không biết một cô gái ở quầy bar uống rượu như vậy là rất nguy hiểm không?”

Hàn Thi Dư hơi hơi ngẩng đầu, một người đàn ông suất khí như ánh mặt trời, đứng ở trước mặt của cô, mang theo khuôn mặt tươi cười vô hại, ôn hòa nhìn cô!

“Anh là ai? Chúng ta quen biết sao?”

“Cô không cần biết tôi là ai, chúng ta có biết hay không cũng không quan trọng, quan trọng là cô chỉ cần biết tôi không phải là người xấu là tốt rồi!” Tần Phi tùy ý cười cười, một bộ khí chất ôn văn nhã mười phần, dễ dàng làm cho người ta tháo xuống phòng ngự đối với anh ta!

“Vậy anh là người tốt đúng không?” Hàn Thi Dư có chút say rồi, cô mê mông nhìn anh, lòng tràn đầy uất ức cùng bất lực, nóng lòng mà thử, muốn tìm một nơi để phóng thích ra khỏi miệng.

“Ừ, vậy phải xem đối với người nào mà nói!”

Tần Phi cố ý mở cái nút, anh thấy ánh mắt Hàn Thi Dư có chút tò mò, trong lòng âm thầm đắc ý, chỉ cần anh muốn phụ nữ, không có ai có thể tránh được tay anh, chỉ có.

Giống như đột nhiên nghĩ đến người nào đó, ánh mắt của Tần Phi đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng!

Hơn nửa năm, làm sao lại vẫn không có tin tức của cô đây? Trừ mình ra thì một người thân cô cũng không có, cô cô độc lẻ loi, một người muốn đi nơi nào?

13. Chương 13: Tần Phi Hấp Dẫn

Hàn Thi Dư đang mong đợi anh ở phía sau cô còn chưa nói hết lời, nhưng hồi lâu sau cũng không có động tĩnh, cô mơ màng liếc mắt nhìn Tần Phi, phát hiện anh có chút sững sờ mất hồn nhìn mình, mặt đột nhiên đỏ lên.

“Này? Anh đang xem cái gì vậy? Lời nói vừa rồi của anh có ý gì vậy?”

Nghe được Hàn Thi Dư hỏi thăm, Tần Phi lấy lại tinh thần, anh nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của cô, biết cô hiểu lầm rằng vừa rồi anh nhìn cô! Đáy mắt anh quét qua một tia khinh miệt, trong lòng thầm than một tiếng, người phụ nữ ngu xuẩn!

“Việc đó giống như lời nói, nếu như tôi đối với người khác tốt thì ở trong mắt người khác tôi là người tốt, nhưng tôi đối với cô rất xấu, đối với cô như vậy, tôi chính là người xấu, giống như vậy, tôi làm nhiều chuyện xấu, nhưng duy chỉ với cô là tốt, như vậy ở trong lòng cô tôi nhất định là người tốt rồi, hiểu không?”

Tần Phi nói xong, con mắt thật sâu mềm yếu dịu dàng nhìn Hàn Thi Dư, cố ý mang theo nét mập mờ!

Hàn Thi Dư đơn thuần như vậy thì sao chống lại hấp dẫn của anh đây?

Lòng của cô như nai con đi lạc, che giấu đi sự khác thường của mình, cô hơi cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt sâu sa kia.

Tần Phi nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên, kéo xuống vẻ mỉa mai ở bên môi anh chợt lóe lên kia, anh biết hiệu quả hôm nay đã đạt tới, ngay sau đó lại lộ ra nụ cười trong sáng vô hại.

“Cô bé, thời gian không còn sớm, em ở đâu? Anh đưa em về nhà đi!”. Tần Phi đứng lên, không hề có chút ý muốn dây dưa với cô, anh hết sức chân thành nhìn Hàn Thi Dư, mong đợi hồi âm của cô!

Vừa nghe đến phải về nhà, lòng Hàn Thi Dư trầm xuống, cô không muốn trở về!

Cô nghĩ về tới nhà lại phải đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng giễu cợt của Hàn phu nhân, cô liền khó chịu, nghĩ rằng đó là bởi vì danh phận thiên kim tiểu thư nhà họ Hàn này, anh Trạch Vũ mới có thể không quan tâm tới sự tồn tại của cô, mà cô yêu anh cũng chỉ có thể len lén để ở trong lòng, cô hối hận muốn học máu, nếu như anh biết hôm nay sẽ có cục diện như vậy, năm đó cô nói gì cũng sẽ không đòi lên danh phận này!

Tần Phi nhìn mặt Hàn Thi Dư một ít bi thương và bất đắc dĩ, anh hết sức săn sóc đưa cho cô một cốc nước trái cây, “Cô bé, làm sao rồi? Tuổi còn trẻ, thể nào lại có tâm sự nặng như vậy? Nếu như tin anh được, có thể nói ra được không, có thể anh giúp em được một chút!”

“Anh thật có thể giúp em sao?” Nghe được lời nói của Tần Phi, Hàn Thi Dư giống như lấy được một cây cỏ cứu mạng, hết sức lệ thuộc nhìn anh.

“Ề hèm, trước tiên nói một chút về tình hình?” Tần Phi đem mọi thứ che giấu trong lòng, lộ ra vẻ mặt hết sức ân cần.

“Em em yêu anh ấy!”

Hàn Thi Dư trực tiếp nói ra tâm sự của mình, nhưng thấy vẻ mặt không tin được của Tần Phi, liền vội vàng giải thích, “Thật ra thì anh ấy cũng không phải anh ruột của em, em cùng anh ấy thật ra không có liên hệ máu mủ, chỉ là trên danh phận anh em.....”

Tần Phi cẩn thận lắng nghe, chỉ sợ bỏ qua cái gì, anh thật vốn không muốn đến, ai ngờ lại thu hoạch ngoài dự toán.

14. Chương 14: Thu Hoạch Ngoài Dự Đoán

Mặc dù ở bên ngoài, mọi người đều biết cô là con nuôi nhà họ Hàn, nhưng phần lớn người hiểu chuyện đều trong lòng biết một sự thật, vốn nói là con gái nuôi, nhưng thật là con gái riêng ngoài giả thú của ông!

“Nhưng anh ấy vẫn cho là em là em gái cùng cha khác mẹ của mình, anh ấy đối với em chỉ có tình an hem! Hiện tại em phải làm như thế nào? Em thật hối hận, thật sự rất hối hận! Em muốn làm như thế nào mới có thể cho anh ấy hiểu, em yêu anh ấy? Em phải làm sao thì mới để anh ấy tiếp nhận em?”

Hàn Thi Dư mông lung có chút men say, cô không hề phòng bị đem điều bí mật cất giữ trong lòng hơn chục năm nói ột người xa lạ, nhưng không thấy rằng, ánh mắt của người đàn ông xa lạ đó, từ kinh ngạc từ từ biến thành ác độc, lộ ra một tia lửa tà ác !

“Nếu như anh nói, chỉ cần em nghe lời anh, anh liền có biện pháp để cho anh ấy yêu em.... Em có tin hay không?” Tần Phi không để mất cơ hội nắm trong tay Hàn Thi Dư.

Nghe được lời nói của Tần Phi, trên mặt của cô hiện vẻ vui sướng, cô đưa mắt nhìn chằm chằm Tần Phi, “Anh nói thật sao? Anh thật sự có biện pháp sao?”

“Đúng, anh bảo đảm, nhưng, lúc cần thiết em cũng cần trả giá ột chút! Em nguyện ý không?”

“Em nguyện ý, chỉ cần có thể được anh ấy yêu, bất cứ giá nào em cũng nguyện ý bỏ ra!”

Hàn Thi Dư cũng không biết cái giá này cao bao nhiêu, giờ phút này cô, lòng tràn đầy toàn là anh.

“Được, anh thật sự đánh giá ột cô gái như em, anh cũng rất hâm mộ anh em, có thể được em yêu anh ấy sâu đậm như vậy, một ngày nào đó, anh ấy sẽ hiểu, là người đàn ông hạnh phúc như thế nào!”

Tần Phi nói xong có thâm ý khác, đáy mắt lộ ra thần sắc quỷ dị.

Một âm mưu bắt đầu lặng lẽ chuẩn bị!

Hàn Thi Dư đơn thuần không chút nào phát hiện ra mình đã trở thành một con cờ trong tay người khác, mà giờ phút này cô còn rất cảm kích với người này!.

Cao ốc Hồi Phong.

Gương mặt Hàn Trạch Vũ lạnh lùng, nhìn mấy phần bản kế hoạch đầu tư dự án trên tay, sắc mặt Hàn Trạch Vũ ngày càng đen, mồ hôi của người đàn ông trung niên đứng ở trước phòng làm việc bắt đầu nhỏ xuống dưới.

Rốt cuộc xem xong, Hàn Trạch Vũ tự nhiên ném tài liệu lên bàn, ngã người ra sau, thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi, trông mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông này, nhưng không nói lời nào.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Hàn Trạch Vũ, người đàn ông trung niên chột giật mình, bấp chân bắt đầu có chút nhũn ra, ông hối hận không nên ôm loại may mắn này trong lòng, đây quả thực là tự đào đường chết của mình mà! Ai da, đều là do khoản tiền kia làm hại nha!

Hàn Trạch Vũ không biến sắc nhìn vẻ mặt phong phú trên mặt ông, lộ ra nụ cười giễu cợt.

“Quản lý Vương? Dự án thiết kế này, tài liệu liên quan các ông cũng xét duyệt qua? Chuẩn bị cho bọn họ vay thật sao?” Âm thanh của Hàn Trạch Vũ hết sức bình tĩnh, nghe mà không gian giữ.

“Phải.... đúng, tôi.... Chúng tôi xét duyệt qua, cho nên mới báo lên xin Hàn tổng phê chuẩn!” Người kia được gọi là Vương quản lý, vừa lau mồ hôi, một mặt đáp lời.

“Xem ra, các người thật đúng là đem ngân hàng Hàn gia, làm thành nhà của một mình ông đúng không?” Hàn Trạch Vũ miễn cưỡng nhạo báng.

15. Chương 15: Đụng Vào Nòng Súng Trên Bên Trong Của Quỷ

Quản lý Vương nghe được lời nhạo báng của Hàn Trạch Vũ, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệnh, không thể kiềm chế miệng lắp ba lắp bắp giải thích.

“Không, không phải vậy, Hàn.... Hàn tổng, trước đó chúng tôi đã xác định là trải qua xét duyệt nghiêm khắc rồi, nhưng.... Nhưng.....” Ông càng nhanh, miệng càng không phải nghe theo lời ông, nhưng nửa ngày ông vẫn không nói ra cái gì.

“Nhưng, khi các người phát hiện bọn họ thật ra có khủng hoảng tài chính nặng nề thì trong sổ tài khoản của ông có hơn 100 vạn, số tiền kia vừa lúc có thể dùng để bù đắp thâm hụt công quỹ vào cổ phiếu, cho nên bản kế hoạch tới đến chỗ tôi. Đúng không? Quản lý Vương !”

Âm thanh của Hàn Trạch Vũ như một cây gậy vô cùng mềm mại nhẹ nhàng, từ từ vô hại quần quanh người bạn, nhưng, tuyệt đối có thể để cho bạn chết vì nghẹt thở!

“Hàn tổng, Hàn tổng, tôi sai lầm rồi, thật xin lỗi, tôi lần sau không dám nữa, xin ngài tha thứ cho tôi.... Tôi.... Xin Hàn tổng xem xét tôi đã ở Hối Phong vất vả bao nhiêu nay, bỏ qua cho tôi một lần được không? Hàn tổng, tôi trên có cụ già, dưới có trẻ nhỏ, bọn họ cũng nhờ vào phần lương của tôi mà sống qua ngày, xin Hàn tổng giúp tôi một lần được không?”

Quản lý Vương cảm giác sắp có giông bão tới, ông ta rất hối tiếc, đầu của ông như bị bấm tỏi ra vậy, mặt xấu hổ ân hận. Vì đã động tới vị tổng giám đốc lãnh đạo này, lại còn có thể chơi trò một khúc hai bận rộn ba diễn trò.

Hàn Trạch Vũ nhìn con cáo hồ ly già này, trong lòng hừ lạnh một tiếng!

Đây chính là chính ông đụng vào họng súng của tôi mà lên, bình thường, cây vào tư cách của chính lão, lén lút không có ít hơn kiếm chỗ tốt là mấy. Những thứ này tôi trước tiên có thể để một bên, ghê tởm nhất là chính ông còn dám ăn cây táo rào cây sung, vẫn không đuổi ông đi bởi vì ông vẫn còn dùng được, tác dụng quan trọng nhất còn chưa phát huy được, hiện tại cơ hội tới, ông nói tôi tại sao có thể nhẹ tình bỏ qua cho ông?

“Quản lý Vương, nguyên tắc của tôi ông biết rất rõ, nể tình ông là người làm ở đây lâu năm, tôi liền không công khai nguyên nhân ông nghỉ việc, tôi hi vọng ngày mai có thể thấy đơn từ chức của ông!”

Lúc này Hàn Trạch Vũ đã không còn vẻ ôn hòa, nhàn nhạt trong lời nói, chỉ còn lại hung ác và cay nghiệt.

Quản lý Vương nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ không nói được gì nữa, sắc mặt trở nên tái xanh. Trước kia mặt xấu hổ lắp bắp không còn chút gì, ông ta trở mặt biến sắc chán ghét, tiện cười lạnh.

“Cậu được đẩy tiểu tử thú, so với cha cậu còn vô tình hơn nhiều, tôi cho cậu biết chuyện cũng đừng làm quá tuyệt, mọi việc cứ lưu lại một chút sau này để nói chuyện, không ngừng một ngày kia, cậu còn phải xin của tôi đấy, hừ!”

Hàn Trạch Vũ khinh miệt liếc ông ta một cái, bấm phím điện thoại.

“Thư ký Lãnh, cô đem đồ mà hai ngày trước tôi để cho cô sửa sang lại tới đây!”

Quản lý Vương nhìn cử động của Hàn Trạch Vũ, có chút nghi ngờ nhìn anh, gương mặt không hiểu, sâu đáy mắt thoáng qua một tia lo lắng, nhưng rất nhanh biến mất rồi.

16. Chương 17: Cảm Giác Tự Ti

Một phòng cà phê u tĩnh, Lãnh Tiểu Tiểu lặng lẽ ngồi ở góc, 1 ly trà sữa, một quyển tiểu thuyết!

Lúc nghỉ ngơi, bình thường cô đều giết thời gian của mình như vậy, cô thích sự khoan thai yên lặng cảm giác thật thoải mái, dễ chịu.

Hồi lâu, cô xem thời gian, hơn một tiếng, trong cuộc hẹn Lữ Duy Duy có thể không đến muộn một lần có được không đây?

Cô cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị gọi cho Duy Duy hỏi thăm, đột nhiên một thanh âm quen thuộc truyền đến, cô sửng sốt, lỗ tai không tự chủ động lên.

“Ai nha, Tần tổng, cậu đã tới!”

Vương quản lý? ông ta tại sao lại ở chỗ này? Ai là Tần tổng?

“Nói đi, hôm nay đột nhiên tìm làm gì? Không phải bảo ông không có việc gì đừng tìm tôi? Ngộ nhỡ bị phát hiện làm thế nào?” Một thanh âm lười biếng vang lên.

Là anh ta?

Thân thể Lãnh Tiểu Tiểu cứng đờ, máu cơ hồ đọng lại, cái âm thanh này dù là tới một trăm năm, cô vẫn sẽ nhớ.

Nửa năm qua này, mình liệu mạng muốn ỉnh quên anh ta, không nghĩ tới phòng tuyến trong lòng của cô mới vừa tháo xuống một chút thì anh ta cứ như vậy lơ đãng lại xuất hiện.

Hiện tại anh ta như thế nào? Có khỏe không? Vợ của anh ta có xinh đẹp không? Bọn họ yêu nhau sao?

Trong nháy mắt, trong đầu của cô toàn bộ bị anh ta chiếm cứ.

“Tần tổng, chuyện không tốt rồi! Đã bị phát hiện!” Vương quản lý ảo não nói qua.

Nghe được hai người bọn họ đối thoại như vậy, Lãnh Tiểu Tiểu đã hiểu, Tần tổng lại là anh ta?

Tần Phi lúc nào thì biến thành Tần tổng? Nửa năm qua này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Cái gì? Bị phát hiện rồi? Anh làm việc như thế hay sao?” Trong âm thanh của Tần Phi có một tia kinh ngạc, nhiều hơn tức giận.

“Ai, đều tại bình thường tôi quá khinh thường cậu ta, cảm thấy cậu ta là tên tiểu tử cầu thả, không có đạo hạnh thâm sâu như vậy, không nghĩ tới cậu ta là ở ngoài giả heo ăn thịt hổ, hiện tại, trên tay anh ta có bằng chứng xác thực, cái này là phải ở tù, Tần tổng, hiện tại tôi nên làm như thế nào? Đến lúc đó cậu nghĩ biện pháp giúp tôi nha?” Vương quản lý lo lắng nói qua.

“Tôi thì có thể có biện pháp gì?”

“Tần tổng, cậu cũng không thể nói như vậy nha, mấy ngày qua, tôi đóng góp vì Hạ thị không ít, điểm này Đồng sự trưởng đã biết đến, nếu tôi xảy ra chuyện gì, Hạ thị cũng sẽ khởi dĩnh lú, các anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!” Vương quản lý tức giận, lên tiếng uy hiếp.

“Ông muốn bao nhiêu?”

“A, Tần tổng còn là người biết chuyện, chỉ cần Tần tổng có thể an toàn đưa tôi rời khỏi nơi này, để cho tôi nửa đời sau không lo cơm áo là được.”

“Ừ, yêu cầu vẫn không tính là cao, ông trở về chờ tin tức của tôi.” Tần Phi hết sức khinh thường liếc mắt một cái.

“Tốt, cảm ơn Tần tổng, cậu nhất định phải nhanh lên một chút, tôi sợ thời gian dài cậu ta sẽ đem lòng sinh nghi!”

“Được rồi, chớ dài dòng, đi nhanh lên đi!” Thanh âm Tần Phi cực độ không nhịn được.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe xong đối thoại của bọn họ kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới, Hạ thị chính là nơi trước kia Tần Phi đi làm, Tần tổng?

Vốn là Hạ Gia Di chính là thiên kim Hạ thị, Hạ Minh Viễn có duy nhất một đứa con gái! Cưới cô ta thì đồng nghĩa với cưới Hạ thị.

Khó trách ban đầu anh ta sẽ buông tha mình, tin tưởng là một người đàn ông đều sẽ hiểu được lựa chọn như thế nào.

Chính mình là một cô nhi không quyền không thế có thể cho anh ta cái gì? Mà cái đó Hạ Gia Di lại có thể để cho anh ta lên thẳng mây xanh, anh ta nghĩ phải tất cả!

Một cảm giác đau xót đánh tới đáy lòng của cô, mặc dù cô từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, nhưng cô chưa bao giờ xem nhẹ qua mình, nhưng mà ở tại giờ khắc này, cô rốt cuộc hiểu rõ, tự ti là loại dạng gì cảm giác!

17. Chương 18: Thủ Đoạn Buôn Bán

Tiếng gõ cửa vang lên!

“Mời vào!”

Âm thanh của Hàn Trạch Vũ lại khôi phục ôn hòa như trước, hết sức dồi dào từ tính.

Lãnh Tiểu Tiểu cầm một xấp tài liệu, mặt không vẻ gì đi tới trước mặt của Hàn Trạch Vũ, cô lơ đãng nhìn sang bên cạnh Vương quản lý, đáy mắt bình thản có chút kinh dị, không nghĩ tới, thường ngày Vương quản lý đều cố hết sức làm việc, ai có thể biết sau lưng làm tay chân cho kẻ khác như vậy?

“Vương quản lý, có lẽ xa xa không hẹn ngày gặp lại, tôi có thể sẽ cầu xin ông, nhưng là, tôi nhớ ông cầu xin thì cuộc sống của ông sẽ tốt hơn một chút! Lãnh thư ký, đem những thứ đồ trong tay này giao cho Vương quản lý.”

“Dạ, Hàn tổng!”

Lãnh Tiểu Tiểu đi tới trước mặt ông ta, đem tài liệu cầm trong tay đưa tới, Vương quản lý thấy xấp tài liệu, đột nhiên cảm thấy trong lòng không nắm chắc rồi, có chút do dự lấy qua, bắt đầu lật xem, dần dần, trên mặt phách lối biến thành sợ hãi, một bên lau mồ hôi trên trán, vừa hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Trạch Vũ.

“Hàn tổng, thật xin lỗi, cậu đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho tôi đây là lần đầu tiên? Chỉ cần cậu bỏ qua cho tôi, cậu bảo tôi làm gì tôi cũng làm!” Bộ dáng hết sức khúm núm.

“Thật sao? Làm cái gì cũng có thể?” Hàn Trạch Vũ nhún mày, trầm tư chốc lát, đáy mắt lộ ra một tia âm trầm.

“Đúng, đúng! Xin Hàn tổng phân phó!”

Hàn Trạch Vũ nhìn qua Lãnh Tiểu Tiểu: “Lãnh thư ký, không có chuyện gì rồi, cô trước đi ra ngoài đi!”

Lãnh Tiểu Tiểu có chút thâm ý liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, lui ra ngoài!

“Vương quản lý nên biết trước mắt quan trọng nhất là việc công ty cùng Hàng Mỹ hợp tác, nếu như có thể biết mức giá của Hạ thị” Hàn Trạch Vũ hết sức tùy ý nói qua.

Nhưng nghe được câu này, Vương quản lý lúc trước hèn mọn biến thành sợ hãi, Hàn Trạch Vũ thật quá đáng sợ, thủ đoạn cũng quá sâu, thì ra là cậu ta đã sớm biết tất cả, trước vứt bỏ đều chẳng qua là mấy dự án đầu tư nhỏ, có cộng vào một chỗ đều không chống đỡ được cái dự án này, mình thật đúng là xem thường cậu ta rồi!

“Hàn tổng, ta. Cái này. . .”

“Cơ hội tôi đã cho, nếu như Vương quản lý không nghĩ ra ý của lời nói, vậy thì mang theo Hạ thị cùng tiền bạc đi vào tù mà hưởng thụ đi! Xem ra ông ở công ty cũng lâu năm, tôi phân phó người chăm sóc tốt cho ông!”

Hàn Trạch Vũ hết sức bình tĩnh nhìn ông ta một chút, mang theo uy hiếp nghiêm trọng, từ trong miệng nói ra, giống như chỉ là ở phân phó người khác nhưng cùng mục đích trả thù một dạng.

“Không, không! Hàn tổng. Được, tôi thử nhìn một chút!” Vương quản lý hết sức không tình nguyện, nhưng vừa không có lựa chọn khác.

“Được rồi, Vương quản lý, tôi chưa bao giờ thích ép buộc người khác, ông trước đi xuống đi! Hi vọng tin tức tốt sẽ tới!”

Hàn Trạch Vũ không để ý tới bộ dáng ông ta, không có gây ra cảm giác uy hiếp bức bách, chính là ở chỗ này thể hiện dáng vẻ giả heo ăn thịt hổ, khiến Vương quản lý hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Không nghĩ tới cư nhiên mình sẽ ở thua trên tay tên tiểu tử thú vị này!

18. Chương 19: Mỗi Mắt Mong Chờ

Lục Tề Phong vừa lên xe, trên mặt vốn hơi có nhiệt độ lập tức hạ xuống, giống như thời tiết tháng sáu.

“Thiếu gia!” Trên xe một người đàn ông trung niên mặc áo đen vô cùng cung kính gật đầu chào hỏi với anh!

“Chú Lâm, sao chú lại đến đây?” Lục Tề Phong có chút không nhìn được đốt một điếu thuốc lên, hít một hơi thật sâu, sau đó nhả ra một miệng khói về phía người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên được gọi là chú Lâm kia hình như rất ghét mùi vị khói thuốc, lông mày của ông hơi nhíu lại, ho khan hai tiếng, “Thiếu gia, lão gia để cho cậu trong vòng ba tháng, kết thúc nhóm thám tử tư của cậu, trở về báo danh ở tổng bộ tập đoàn.”

Nghe được lời nói của người đàn ông trung niên kia, Lục Tề Phong nhíu mày, trên mặt lộ ra một vẻ mặt khiêu khích.

“Hả? Nếu như tôi không đồng ý thì sao?”

“Lão gia nói, nếu như cậu không đồng ý, ba tháng sau cậu nhất định sẽ. Hối hận!”

Theo như trong lời nói của người đàn ông trung niên mặc dù mang theo một tia uy hiếp, nhưng mà ở lúc này ánh mắt của Lục Tề Phong rét lạnh nhìn soi mói, tiếng nói chuyện của ông từ từ càng chậm càng nhỏ.

“Trở về nói cho ông ấy biết, tôi vô cùng tò mò ba tháng sau tôi sẽ hối hận như thế nào, cho nên tôi quyết định. Mỗi mắt mong chờ!”

Vẻ mặt của Lục Tề Phong vừa lòng, hình như hết sức mong đợi kết quả ba tháng sau đó sẽ làm anh ‘ hối hận ’.

Anh sửa sang lại quần áo trên người, cực kỳ khinh thường liếc ông ta một cái, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của người đàn ông trung niên, mở cửa xe ra tiêu sái rời đi!

————— tuyển phân cắt của Tử Thu —————

Lữ Duy Duy ngồi ở trên xe taxi, không biết bao nhiêu lần gọi điện thoại di động cho Lãnh Tiểu Tiểu, rốt cuộc ở lần thứ N gọi thì điện thoại di động thông.

“Này, Tiểu Tiểu, cậu ở đâu nha? Thế nào đều không nhận điện thoại của tớ? Tớ đều gấp muốn chết!” Lữ Duy Duy ôm điện thoại hết sức vội vàng hỏi Lãnh Tiểu Tiểu.

“Làm sao vậy? Duy Duy, tớ vẫn không nghe được điện thoại di động kêu, mới vừa phát hiện cậu gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho tớ.” Thanh âm của Lãnh Tiểu Tiểu nghe rất cô đơn, tâm tình hết sức xuống thấp hết sức.

“Tiểu Tiểu, mới vừa rồi tớ có chút việc gấp, cho nên mới chậm, tớ đi đến không nhìn thấy cậu, vẫn gọi điện thoại cho cậu, cậu đều không nhận, cậu giận tớ sao?”

Lữ Duy Duy cho là mình lại đến muộn, cho nên Lãnh Tiểu Tiểu tức giận, cũng thật là, giống như Tiểu Tiểu hẹn mình, mình luôn là đến muộn. Đều do tên quỷ đáng ghét kia!

“Không có, tớ không tức giận, Duy Duy?” Giọng nói của Lãnh Tiểu Tiểu có chút ngập ngừng.

“Tiểu Tiểu? Thật không giận tớ sao? Vậy cậu làm sao? Nghe giọng nói của cậu giống như rất buồn bực?”

“Tớ. Tớ hôm nay lại gặp phải anh ta!” Cầm của Lãnh Tiểu Tiểu dừng lại, thanh âm sâu kín thật thấp truyền đến.

“Anh ta? Người nào nha? Chẳng lẽ. là tên khốn kiếp kia sao?”

Tính tình Lữ Duy Duy nóng nảy vào giờ khắc này hiện rõ không thể nghi ngờ, cô ngồi ở trên xe taxi, nghe được Lãnh Tiểu Tiểu lại nhắc đến cái người đàn ông phụ lòng đó, cực kỳ tức giận hướng về phía điện thoại hầm hừ, dẫn đến lái xe taxi nhìn từ phía sau nhin không được quan đánh giá cô một phen, giống như người phụ nữ bị phj lòng đó giống như là cô.

“Ừ, đúng, Duy Duy, cậu biết anh ta cưới chính là người nào không?” Thanh âm Lãnh Tiểu Tiểu có chút khàn khàn.

“Người nào?” Lữ Duy Duy nghe được Lãnh Tiểu Tiểu như vậy có chút nghi ngờ.

“Thiên kim Hạ thị, anh ta cưới cô ta thì đồng nghĩa với việc cưới cả tập đoàn Hạ thị!” Lãnh Trong thanh âm Tiểu Tiểu mang theo vị chua nồng nặc.

“Hả? A? Người nào? Thiên kim Hạ thị? Một đoạn thời gian trước trận hôn lễ sang trọng kia anh ta chính là chú rể? Cậu nói là thật sao?”

“.” Điện thoại đầu kia không truyền đến thanh âm nào, mơ hồ nghe được một tiếng thở dài.

“Tên khốn kiếp này, thật đúng là tốt số nha? Tớ nói sao, thì ra là cậu được cá lớn rồi hả ?” Lữ Duy Duy cầm giật bất bình tức giận mắng.

19. Chương 20: Có Thật Lòng Hay Không?

Lãnh Tiểu Tiểu đứng ở trên cầu vượt, nhìn dòng xe và đám người chạy qua chạy lại, nghe đầu kia điện thoại Lữ Duy Duy tức giận mắng, nhớ lại mình nửa năm trước lúc rời đi này kéo xuống đau đớn khắc sâu.

Vốn là vài phần có chút quên lãng, đang nghe thanh âm của anh ta một khắc kia hình như lại tất cả trở lại trong đầu.

“Tiểu Tiểu? Cậu vẫn còn nghe sao?” Lữ Duy Duy tức không nhin nổi, mắng nửa ngày cũng không nghe được Tiểu Tiểu đáp lại.

“Tớ đây, Duy Duy, tớ đang ở bên cạnh công viên Phúc Hi, cậu đến đây với tớ đi?” Giờ khắc này, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy mình hết sức cô đơn.

Về đoạn tình cảm kia, Lữ Duy Duy biết rõ ràng nhất, cô biết Lãnh Tiểu Tiểu trước đây đối với anh ta là tình cảm sâu đậm, lúc đó cô cũng thấy được, đoạn thời gian anh ta nói lên lời chia tay kia, Lãnh Tiểu Tiểu tuyệt vọng và sa sút đến cỡ nào.

“Được, Tiểu Tiểu, cậu đừng buồn, một lát nữa tớ sẽ đến, cậu chờ tớ!”

Sau khi Lữ Duy Duy cúp điện thoại, đột nhiên phát hiện lái xe taxi ở bên trong xe len lén quan sát cô, con mắt cô trừng lớn, hung tợn hầm hừ, “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ sao? Lái nhanh một chút, tôi muốn đến công viên Phúc Hi!”

Lái xe bị cô rống bảy tám phần choáng váng, vội vàng thu hồi ánh mắt, tăng tốc đi về phía trước!

———— tuyển phân cách Tử Thu ————

Hàn Trạch Vũ ngồi ở trước quầy bar vòng cung, nhẹ lắc ly rượu trong tay, chất lỏng màu vàng óng trong ly bị lắc nhẹ nhàng tràn ra, khoe môi anh hơi giương lên, anh hơi ngửa đầu, ly rượu trong tay liền trống rỗng.

“Này, trai đẹp, một người sao? Có muốn tôi giúp anh hay không?” Một thanh âm hết sức ảo lả vang lên bên người Hàn Trạch Vũ.

Vẻ mặt của Hàn Trạch Vũ chán ghét quay sang, lại thấy tay Lục Tề Phong vênh lên hết sức ưu nhã ngón tay xếp thành hình hoa lan, dịu dàng khoác lên trên vai của anh.

“Tề Phong, cậu ở đây làm cái gì nha? Cậu không sợ lòng của đồng phụ nữ kia tan vỡ sao?” Hàn Trạch Vũ cười nhạo một tiếng, nhìn đám phụ nữ cách đó không xa kia thất vọng cộng thêm vẻ mặt đau lòng, rầm rĩ nói về phía Lục Tề Phong.

“Ha ha, muốn chính là loại hiệu quả ở chỗ này, hôm nay liền muốn yên tĩnh, tránh khỏi đám phụ nữ kia cũng như ruồi bọ nhìn chăm chăm không thả.”

Lục Tề Phong nhún nhún vai không sao cả, ngồi xuống bên cạnh Hàn Trạch Vũ, một cánh tay vẫn gắt gao khoác lên vai anh, cả thân thể cơ hồ cũng đang giắt trên người anh.

Một màn này khiến tròng mắt của đám phụ nữ chung quanh đều muốn rớt xuống đất, thật là phí của trời nha, hai người đàn ông khí khái anh hùng như vậy lại là GAY? My god! Quá làm cho phụ nữ đau lòng rồi!

Mà đám phụ nữ chung quanh xôn xao cũng làm cho hai người phụ nữ vẫn ngồi lẳng lẳng ở góc chú ý đến Hàn Trạch Vũ và Lục Tề Phong, khi thấy hành động của Lục Tề Phong thì một người phụ nữ trong đó trừng lớn mắt, cô đứng lên, mang theo một chút hiếu kỳ lặng lẽ đến gần.

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Lục Tề Phong có chút kinh ngạc cũng có chút buồn cười, anh nhìn Lục Tề Phong một cái, “Cậu còn có thời điểm ngại phụ nữ làm phiền? Đây cũng không phải là Lục Tề Phong mà tớ, người nào không biết Phong Thiếu Gia cậu phụ nữ bên cạnh nhiều không kể siết?”

“Cậu đây khoan hãy nói, trong khoảng thời gian này bên cạnh tớ thật siêu chỉ có một người phụ nữ!”

“Con nhím nhỏ của cậu sao? Xem ra lần này là cậu nghiêm túc rồi, cậu không sợ bị cô ấy nhìn thấy, phá hư mưu tính săn bắt của cậu sao?”

“Nghiêm túc?” Lục Tề Phong hừ lạnh một tiếng, giống như nghe được một chuyện cười lớn gì, anh cười như không cười liếc Hàn Trạch Vũ một cái.

20. Chương 21: Lời Nói Muốn Bị Đánh Đòn

“Trạch Vũ, tớ cho là cậu rất hiểu rõ tớ.”

Lục Tề Phong bưng ly rượu lên, quan sát ly rượu rất nghiêm túc, lại hít hà về tinh khiết và hương thơm này, quay mặt lại.

“Phụ nữ nhân đôi với tớ mà nói, chỉ là vật điều hòa trong cuộc sống, nếu nghiêm túc, sẽ rất phiền toái, tớ không muốn gây ra phiền toái trên người.”

Lục Tề Phong uống một ngụm Whisky trong tay, nói theo tính chất, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, khiến cho người phụ nữ cách đó không xa kia nắm quả đấm thật chặt.

“Nghe ý tứ lời nói của cậu, con nhím nhỏ kia để cho dục vọng săn bắt kia trong lòng của cậu cũng giống như những người phụ nữ khác đúng không?”

Hàn Trạch Vũ phát hiện sau lưng Lục Tề Phong cách đó không xa có một người phụ nữ tức giận bốn phía nhìn anh chăm chăm, Tiểu Tiểu chơi anh, có lẽ thiên hạ thật có chuyện trùng hợp như thế chứ?

Lục Tề Phong cũng không chú ý đến nụ cười trên mặt Hàn Trạch Vũ có nhiều hơn một thâm ý, đàn ông mà, luôn sĩ diện, anh một ngụm uống hết sạch ly rượu, tiếp theo chân thành mà nói.

“Cũng chỉ là nhiều bạn trên giường mà thôi, nhu cầu sinh lý cũng không thể kìm nén được phải không? Đây đối với thân thể cũng không tốt. Chỉ là cô ấy đem đến cho tớ cảm giác so với những người phụ nữ khác làm cho thoải mái một chút, khiến cho tớ đột nhiên có hứng thú muốn chơi một trò chơi săn bắt trái tim này!”

Hàn Trạch Vũ thấy rõ người phụ nữ đi đến kia sau khi nghe xong lời của anh, sắc mặt càng thêm khó coi, anh càng xác định thân phận của người phụ nữ này, anh nhin về kích động muốn bật cười xuống trong lòng, giả trang ra một bộ vẻ mặt rất tò mò.

“Tề Phong, nghe cậu bàn luận viển vông nửa ngày, còn không biết con nhím nhỏ kia rốt cuộc là có chỗ nào khiến cho cậu cảm thấy hứng thú?” Hàn Trạch Vũ giả hoạt nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, ánh mắt lại liếc về phía phía sau anh.

“Ngây ngô! Ăn quá nhiều thịt cá, thỉnh thoảng đến thức ăn tẻ cay một chút lại có một tư vị khác!” Lục Tề Phong cười có chút hả hê, trong đầu lại hiện ra một đêm kia cô phản ứng không lưu loát .

Anh không phải người đàn ông có tình yêu xử nữ, nhưng biết mình là người đàn ông đầu tiên của cô thì trong lòng có cảm động khác thường nào đó, rất hưng phấn, rất kích động, âm thầm vui mừng không dứt! Đã trải qua tình trường chính anh lại có thể biết phương diện giống như con trai nhỏ nắm giữ không được, ở trong cơ thể cô thua trận trước!

Hàn Trạch Vũ nhìn khuôn mặt nghiêm túc của người phụ nữ kia đi đến sau lưng Lục Tề Phong, anh bưng ly rượu lên nhấp một ngụm rượu, đáy mắt cất giấu một tia nụ cười xem kịch vui!

“Tớ còn tưởng rằng cô ấy thật sự khiến cho cậu động lòng !”

“Làm sao lại như vậy? Cũng chỉ là một người phụ nữ ngây ngô đánh đá, làm sao tớ có thể vì một gốc cây mà buông tha cả rừng rậm?”

Lúc này Lục Tề Phong không chút nào nhận thấy được, trong không khí tràn đầy hơi thở phẫn nộ, một bên anh uống rượu, vừa tiếp tục phát biểu lời bàn luận của anh muốn bị đánh này.

“Lục Tề Phong!” Thanh âm của một người phụ nữ cắn răng nghiêng lợi từ phía sau lưng truyền đến.

Nghe thanh âm quen thuộc, Lục Tề Phong kinh ngạc quay đầu lại, khuôn mặt giận dữ hiện ra ở trước mặt của anh, sắc mặt của Lục Tề Phong lập tức thay đổi đột ngột.

“Duy Duy, sao em lại đến đây? Em hãy nghe anh nói.”

“Bốp!”

Lời của Lục Tề Phong còn chưa nói xong, một cái bạt tai vang dội hân lên má phải của anh.

“Vô sỉ!”

Lữ Duy Duy hết sức khinh bỉ trừng mắt liếc anh một cái, từ trong kẽ răng khạc ra hai chữ, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi!

21. Chương 22: Bị Thương Luôn Là Con Gái

Cử động này của Lữ Duy Duy khiến Hàn Trạch Vũ thất kinh, anh có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Lục Tề Phong, chỉ thấy sắc mặt của cậu ta trở nên hết sức khó coi.

“Cậu không sao chứ?”

Hàn Trạch Vũ không nghĩ tới cô gái này thật đúng là dám đánh, đường đường là đại thiếu tập đoàn Bằng Viễn, lúc nào thì bị nhận lấy loại ức hiếp? Xem ra, trên người cô gái thật sự có chút gì đó không giống với những cô gái khác.

“Tiểu tử, anh muốn xem kịch, thấy được chưa? Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị người đánh, không nghĩ tới là cô gái, à, chính là cay độc mạnh mẽ này, tôi thích! Đến đây!”

Lục Tề Phong cố đè xuống kích động muốn chạy đuổi theo, sờ sờ gương mặt bị đánh, tự giễu cười cười, đổi lại một bộ vẻ mặt không sao cả.

Hàn Trạch Vũ nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, mặc dù biểu hiện của cậu ta thật sự rất hào hiệp, nhưng trên trán cậu ta lại lộ ra chút buồn bực lẫn tẩn. Xem ra, cậu ta cũng không có tùy tính như mình nói, cô gái này có lẽ đã đóng quân trong trái tim của cậu ta, mà chính cậu ta cũng không hề nhận thấy được.

“Đích xác là rất có cá tính!” Hàn Trạch Vũ giờ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hình như cảm thấy một ánh mắt dò xem quan sát anh, anh chợt quay đầu, chỉ thấy cô gái kia cũng quay người sang, hướng chỗ Lữ Duy Duy đi tới.

Bóng dáng xinh đẹp dưới ánh đèn tối mờ có cảm giác rất quen thuộc, rất quen thuộc, giống như.

Trong đầu Hàn Trạch Vũ nhanh chóng hiện ra người trong nửa buổi tối năm trước, cô gái chủ động quyến rũ anh, cô gái để cho anh thực cốt mất hồn!

Trong lòng anh chợt cả kinh, liền vội vàng đứng lên đuổi theo, chỉ là bóng dáng kia đã sớm biến mất. Đúng như nửa năm trước vậy, không ngờ cô vừa phủ xuống, vừa thần bí rời đi.

———— tử tiết thu phân cắt —————

Dọc theo đường đi, Lữ Duy Duy cũng không nói chuyện, trong hốc mắt hồng hồng cố nén nước mắt, thủy chung cũng không để cho nó chảy xuống.

Cô một lần một lần ở trong lòng tự nhủ với chính mình, rơi lệ vì người đàn ông này thật không đáng giá! Không phải mình cũng chưa từng đặt anh ở trong lòng sao? Ít cùng anh đây đưa không phải là kỳ vọng của bản thân sao?

Nhưng, tại sao khi nghe anh nói những lời đó thì thiện lương của cô đau? Tuyệt không phải giả bộ, cảm giác chân thật, rất đau, rất đau!

“Duy Duy? Đừng khổ sở nữa!” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn về mặt cô cố nén bi thương, không nhin được liền mở miệng.

“Tớ không có khổ sở, tớ làm sao sẽ vì người đàn ông xấu xa không giải thích được muốn bị đánh đòn đó mà khổ sở chứ?” Lữ Duy Duy quật cường không chịu thừa nhận, cô hơi hơi ngẩng đầu, oán hận nói qua.

Lãnh Tiểu Tiểu than nhẹ một tiếng, đúng là cô gái miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, rõ ràng trong lòng khổ sở muốn chết, lại vẫn còn gượng gượng.

“Được rồi, Duy Duy, tớ không biết người đàn ông kia là ai, cũng không biết anh ta đã làm gì với cậu, nhưng tớ biết rõ nhất định anh ta đã làm tổn thương trái tim cậu, chúng ta là chị em tốt, bất luận xảy ra cái gì, tớ nhất định sẽ đứng ở bên cạnh cậu ủng hộ cậu!”

“Không phải là đàn ông sao? Tớ mới không để ý, mới không đau lòng vì anh ta. Cóc ba chân khó tìm, cặp đôi đàn ông còn nhiều mà.”

Lãnh Tiểu Tiểu lắc đầu, vỗ vỗ vai của cô, “Nếu như cậu thật sự nghĩ như vậy cũng sẽ không khó qua như vậy rồi, tớ còn không hiểu rõ cậu à? Nếu như không quan tâm sẽ không tức giận, nếu như không tức giận thì tại sao cậu lại muốn ra tay đánh anh ta đây?”

Lữ Duy Duy nghe thấy Lãnh Tiểu Tiểu nói, lòng phòng bị kiên cường trong lòng ầm ầm sụp đổ, cô nhào vào trong ngực Lãnh Tiểu Tiểu, oa oa khóc!

“Người đàn ông hèn hạ, người đàn ông xấu xa, khốn kiếp, nếu bên cạnh có nhiều cô gái như thế, tại sao còn phải tới trên chộc tớ chứ?”

Lữ Duy Duy vừa nức nở vừa mắng, một câu nói ngán ngủ, đem toàn bộ tâm sự của cô tiết lộ ra.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe Duy Duy tức giận mắng, vô hạn cảm khái xông lên đầu, tại sao bị thương luôn là cô gái?

22. Chương 23: Lời Nói Chứa Đầy Hàm Ý

Bị Lữ Duy Duy phá hủy một buổi tối, sáng sớm, Lãnh Tiểu Tiểu chỉ vào con gấu Miêu Nhân đi tới công ty.

Cô chóng mặt đi vào thang máy, còn không có đứng vững gót chân, một thanh âm vô cùng từ tính liên truyền đến.

“Thư ký Lãnh, buổi sáng tốt lành! Tôi hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, phát hiện trong thang máy chỉ có một mình Hàn Trạch Vũ, chẳng lẽ mình vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc?

“Hàn tổng, Chào buổi sáng! Thật xin lỗi, Hàn tổng, hình như tôi đi nhầm!” Cô vội vã cúi thấp đầu nói xin lỗi, vừa hướng bên ngoài thối lui.

Nhưng bước chân của cô còn chưa rơi xuống đất, một bàn tay mạnh mẽ liền giữ cánh tay của cô lại, thân thể của cô bị cổ lực lượng kia mang về trong thang máy, cô kinh hoàng nhìn Hàn Trạch Vũ, chỉ thấy khóe miệng của anh nâng lên một tia cười đùa giỡn.

“Thư ký Lãnh, cô không sai, hôm nay thang máy chuyên dụng dành cho cô rồi!” Hàn Trạch Vũ nói xong buông lỏng cánh tay của cô ra.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe thấy anh nói, ngẩng đầu lên nhìn một chút, hoàn toàn chính xác, đây không phải thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc. Cô nghĩ tới mới vừa rồi mình mất hồn phản ứng, có chút ảo não!

Thang máy chậm rãi lên cao, trong không gian thu hẹp chỉ có hai người bọn họ, mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn mùi thơm ngát của sữa tắm bay vào lỗ mũi cô, hết sức dễ ngủ, hết sức mê hoặc lòng người! Trái tim cô bắt đầu không theo khuôn phép nhảy loạn.

Đột nhiên ý thức được mình có phần đắm chìm trong đó, cô cảm thấy trạng thái của mình như vậy có chút nguy hiểm, cô hơi xê dịch vào góc, để mình và Hàn Trạch Vũ duy trì một khoảng cách ít đến thương cảm.

“Thư ký Lãnh, cô rất sợ tôi sao?” Hàn Trạch Vũ nhìn cử động của Lãnh Tiểu Tiểu có chút dư thừa, thấy buồn cười.

“À? Cái gì? Có sao? Tôi có cái gì phải sợ à?” Lãnh Tiểu Tiểu làm bộ như không sợ hãi nhìn vào ánh mắt của anh.

“Thật sao? Hoặc là cô sợ tôi phát hiện ra bí mật gì của cô hả?” Hàn Trạch Vũ đột nhiên cúi đầu xuống thấp, ghé vào bên tai cô, vẻ mặt giả bộ vô cùng nghi hoặc.

Anh thở ra khí nóng thổi tới cổ của cô, một cảm giác tê tê truyền đến, Lãnh Tiểu Tiểu vừa mới bình phục lòng lại bắt đầu cuồng loạn đứng lên!

Anh phát hiện ra cái gì sao? Hay là anh đã biết rồi hả?

“Tôi có thể có bí mật gì chứ? Hàn tổng quá đa tâm rồi!” Lãnh Tiểu Tiểu giả vờ tỉnh táo, bình tĩnh nói qua.

“Không có gì là tốt nhất! Hoặc là cô còn không hiểu rõ tôi, nếu như muốn cùng tôi chơi trò chơi thì nhất định phải tuân thủ quy tắc của tôi, nếu như mà tôi không hô ngừng, bất luận kẻ nào cũng không thể lui trước!”

Trong lúc bất chợt tâm tình Hàn Trạch Vũ có chút biến hóa rất nhỏ, anh cười như không cười nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, dường như muốn đem tầng trang phục trên người cô lột ra! Thế nhưng, đáy mắt anh không phải tình dục, mà là vui sướng không dễ dàng phát giác.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được Hàn Trạch Vũ nói, cô ngây ngẩn cả người, đối mặt với ánh mắt anh gần kề, chợt dạ, cô không biết kế tiếp nên nói gì, cô cảm thấy đầu óc của mình có chút thiếu dưỡng khí.

Đang lúc cô cảm thấy mình cơ hồ sắp hít thở không thông thì cửa thang máy mở ra, cô âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Hàn tổng, việc luận bàn về trò chơi của anh hình như không có quan hệ gì với tôi, tôi đi làm việc trước!”

Nói xong, cũng như chạy trốn hướng phòng làm việc của cô đi tới!

Hàn Trạch Vũ nhìn bóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu vội vã rời đi, cổ đeo xuống cổ hương phấn ở dưới đáy lòng xông ra, khoe miệng của anh gợi lên một đường cong xinh đẹp.

23. Chương 24: Không Chọc Nổi Liền Chạy Đi

Nếu như nói, lúc chứng kiến nốt ruồi đỏ trước ngực cô thì anh vẫn chỉ hoài nghi, nhưng khi vừa gần sát cô thì anh ngửi được cổ hương thơm đặc biệt trên cổ cô liền đủ chứng minh tất cả!

Lãnh Tiểu Tiểu, đúng là cô! Quả nhiên là cô!

Không có bất kỳ cô gái nào dám giống như cô, lấy tôi làm vật phẩm duy nhất, dùng qua liền ném bỏ.

Nếu cái trò chơi này là cô chủ động muốn chơi, hơn nữa hiện tại tôi đang hăng hái nồng đậm, cho nên, lúc tôi không hề ngừng trước, cô đừng mơ tìm được lối ra! Lãnh Tiểu Tiểu, bắt đầu từ hôm nay, trừ phi tôi buông tay, nếu không cô vĩnh viễn cũng trốn không thoát!

————— tử tiết thu phân cắt —————

Trở lại phòng làm việc, Lãnh Tiểu Tiểu không khỏi rung mình một cái, cho tới hôm nay, cô mới đột nhiên cảm thấy người đàn ông này cả người cũng tản mát ra hơi thở nguy hiểm, cô có chút hối hận, cô không nên tiếp nhận phần công việc này, không nên có bất kỳ liên quan gì với anh.

Cô nâng má, con người trong suốt như nước che giấu một tầng lo lắng!

Một hồi chuông điện thoại thanh thúy vang lên, Lãnh Tiểu Tiểu cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, cô vội vã ngực, liếc mắt nhìn điện thoại, hít sâu một hơi.

“Hàn tổng!”

“Dem tư liệu dự án đầu tư trung tâm thương mại lấy tới đây cho tôi!”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ một bộ công thức hóa, không mang theo một chút tình cảm, nhưng giọng nói trầm thấp đầy từ tính như cũ vẫn trên chọc lòng người như thế. Lãnh Tiểu Tiểu thầm mắng một tiếng, người đàn ông yêu nghiệt!

“Được, tôi lập tức tới ngay!”

Lãnh Tiểu Tiểu cúp điện thoại, ngã ngồi xuống sofa lại suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Anh dường như nhận ra cô rồi sao? Lời nói kia là có ý gì? Là ám hiệu chính anh muốn tiếp tục chơi tiếp một trò chơi của anh sao?

Không, trò chơi tình yêu, cô không muốn đùa rồi, cũng không chơi nổi rồi! Nếu như anh thật sự phát hiện mình, như vậy mình tựa như lần trước vậy, lần nữa biến mất đi!

Không chọc nổi còn không trốn thoát sao?

Nghĩ đến mình lại vì một người đàn ông mà rời khỏi cái thành thị quen thuộc này, cô có chút khổ sở, có chút bất đắc dĩ. Cô phiền não.

Gãi gãi đầu, bắt đầu sửa sang lại tư liệu trong tay!

Hàn Trạch Vũ hơi híp mắt, khoe miệng không tự chủ giờ lên. Anh châm một điếu thuốc dựa trên ghế dựa, ánh mắt sáng quắc có hồn, chăm chú nhìn chăm chăm cánh cửa lớn đóng chặt.

Cô gái này, sáng sớm cũng biết mình là người nào rồi chứ? Nhiều ngày trôi qua như vậy, thế nhưng cô có thể bình tĩnh trước mặt mình như vậy, là cô quá ngây thơ, hay là cô quá thâm trầm?

Đêm đó mất tích bí ẩn, để anh đem cô nhớ thật sâu ở trong lòng, hôm nay cô lại lấy thân phận thư ký xuất hiện bên cạnh mình, mang theo chút thần bí cùng mộng lung, chặt chẽ hấp dẫn ánh mắt của anh.

Chẳng lẽ đây chính là chỗ ỉnh trong thủ đoạn của cô sao?

Xem ra, bộ lạt mềm buộc chặt này được cô đem diễn chơi rất quen đi!

Hiện tại, cô nên biết mình phát hiện ra cô rồi chứ? Ở lại sẽ đi vào, cô sẽ có một loại vẻ mặt như thế nào?
Nghĩ đến chỗ này, anh cười hết sức mong đợi. Có lẽ cái trò chơi này có thể có nhiều thú vị hơn so với trong tưởng tượng của anh nhỉ!

24. Chương 25: Tiếng Rên Rỉ Trong Phòng Làm Việc

Tiếng gõ cửa mong đợi vang lên.

Hình như sớm hơn một chút so với anh dự liệu.

“Vào đi!”

Hàn Trạch Vũ tiêu diệt khói ngòi thẳng dậy, anh cầm lên tài liệu trên bàn, góc nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Một bóng dáng quyến rũ hấp dẫn xuất hiện trong tầm mắt của anh.

“Tại sao lại là cô? Tôi nhớ là đã nói cho cô biết không nên tới công ty tìm tôi?” Anh hết sức thất vọng đem tài liệu rơi ở trên bàn, thay về mặt lãnh khốc.

“Vũ, em thật sự rất nhớ anh, nhiều ngày như vậy anh đều không tìm em! Cho nên.....”

Người phụ nữ đối mặt với Hàn Trạch Vũ lạnh lùng, có chút uất ức, nhưng bước chân của cô cũng không vì anh không vui mà dừng lại.

Cô đi tới bàn làm việc của anh, bày ra một tư thế vô cùng hấp dẫn, lộ ra cổ áo len cực thấp mà hiện ra bộ ngực như ngọn núi cao vút kia, khe sâu giữa hai vú, một cảnh trắng như tuyết đẹp như vậy hoàn toàn lộ ra trước mắt anh.

Cô hết sức tự hào về thân thể của mình, cô không tin đối mặt với thân thể hoàn mỹ quyến rũ của mình, không có người đàn ông nào không rung động!

“Vũ, đừng nóng giận nha, người ta chỉ là quá nhớ anh!”. Người phụ nữ bĩu môi, làm nũng.

Hàn Trạch Vũ đối với cử động của cô ta chẳng những không có nửa điểm hứng thú, hơn nữa còn có chút phiền não. Anh nhìn cửa, một tí nữa Lãnh Tiểu Tiểu sẽ tới đây, nếu như bị cô nhìn thấy.....

Đối với ý tưởng thoáng quang vừa hiện trong đầu mình, Hàn Trạch Vũ có chút ngớ ra.

Anh có thể lo bị Lãnh Tiểu Tiểu nhìn tới sao? Anh có chút ảo não, tại sao anh cứ lo lắng về ý kiến của cô cơ chứ?

Nếu như cô nhìn thấy màn này không hiểu vẻ mặt sẽ như thế nào đây? Cô có tức giận không?

Hay không có cái gì? Nghĩ đến việc này, anh đột nhiên nhớ tới cô phản ứng ra sao.

“Tới đây!”. Hàn Trạch Vũ lộ ra nụ cười có thâm ý khác, hướng người phụ nữ trước mắt ngoắt ngoắt tay.

Người phụ nữ mừng rỡ như điên đi tới trước mặt anh, vội vàng ngồi ở trên đùi anh, câu lên cổ của anh. Trong lòng cô âm thầm vui vẻ, anh không có cách nào cự tuyệt thân thể của mình, cứ như vậy, cô có nhiều cơ hội có được trái tim của anh nha.

Chỉ là, cô cũng không ngờ tới, người đàn ông ôm thân thể của cô, trong lòng nghĩ tới người phụ nữ khác.

Lãnh Tiểu Tiểu ôm tài liệu đi tới trước phòng làm việc của tổng giám đốc, thấy cửa không khóa có chút kinh ngạc, đang chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ bên trong truyền ra.

Trải qua một đêm đó, hiện tại, cô rất hiểu rõ âm thanh này thể hiện cái gì.

Mặt của cô lập tức đỏ.

Có làm hay không vậy? Ban ngày ở phòng làm việc làm chuyện như vậy, cửa đều không khóa, bận rộn như vậy, có thời gian nhìn tài liệu sao? Lúc này để cho tôi tới đây, chẳng lẽ muốn cô đến nhìn cảnh nóng của anh với người phụ nữ khác sao?

Người đàn ông này thật quá ghê tởm! Cô xoay người chuẩn bị rời đi.

Vừa bước ra hai bước cô dừng lại, nếu anh có lòng như vậy, mình tại sao lại có thể phụ ý tốt của anh chứ?

Cô đè xuống lửa giận trong lồng ngực, quay trở về, giương tay lên, nặng nề gõ cánh cửa gỗ này!

Rất rõ ràng, tiếng gõ cửa này liên cắt đứt chuyện tốt của hai người, tiếng rên rỉ mềm mại đột nhiên ngừng lại!

“Mời vào!”. Âm thanh của Hàn Trạch Vũ hết sức điềm tĩnh.

Nghe được âm thanh của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, chẳng lẽ anh ta không cần khắc phục hậu quả sao? Trả lời với tốc độ nhanh như vậy khiến cô như có ảo giác, anh đã chờ mình lâu rồi!

25. Chương 26: Một Tuồng Kịch Không Có Hiệu Quả

Nghe được Hàn Trạch Vũ cho cô vào, Lãnh Tiểu Tiểu ngược lại có chút khẩn trương, cô hít sâu một hơi, thử hơi lên khoe miệng, trên mặt kéo lê một nụ cười công thức hóa.

Lãnh Tiểu Tiểu đẩy ra cánh cửa gỗ khép hờ, liền đối mặt với ánh mắt oán giận kia, nguồn gốc ánh mắt này là từ người phụ nữ trong ngực Hàn Trạch Vũ kia.

Khuôn mặt người phụ nữ ửng hồng, y phục bị vén cao lên, phong cảnh bộ ngực lộ hoàn toàn. Có thể tưởng tượng ra, trước khi cô vào, ở đây có bao nhiêu lửa nóng.

Thấy cô đi vào, hai người không chút kiêng dè ý tứ nào. Người phụ nữ vẫn như cũ bộ dạng bạch tuộc tám chân, ở trong ngực anh khê cọ, mang theo ánh mắt khiêu khích quan sát trên người Lãnh Tiểu Tiểu, mà người đàn ông xấu xa đó lại quá đáng hơn, một tay trắng trơn vuốt

ve bộ ngực của người phụ nữ đó, mặt vô sỉ cười nhìn cô.

Thấy trước mắt lại một màn này, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu. Cô cảm phẫn ở trong lòng mắng một tiếng: Thật không biết xấu hổ! Chỉ có động vật mới làm loại chuyện như vậy mặc cho người ta xem xét!

Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng có muôn vàn cảm thụ, nhưng trên mặt như cũ vẫn mỉm cười vô tư.

“Hàn tổng, đây là tài liệu mà ngài muốn!”

Thất đúng là mắt không thấy, tâm không phiền, cô cúi đầu không nhìn hai người trước mắt kia, cầm trong tay đặt tài liệu ở bàn làm việc của anh!

Từ khi Lãnh Tiểu Tiểu vào cửa, Hàn Trạch Vũ âm thầm quan sát cô, anh thật tò mò nhìn vẻ mặt của cô khi nhìn thấy màn này. Tiếc rằng, điều này đã khiến anh thất vọng.

Khuôn mặt cô ý ngoài trừ bình tĩnh thì chỉ có lạnh nhạt, không có lên xuống tí nào, giống như tất cả việc này không lọt vào mắt của cô. Cô tại sao có thể coi chuyện như là một đám mây mỏng tình tẻ như vậy? Một chút phản ứng cũng không có sao?

Xem ra, đêm hôm ấy, anh ở trong lòng cô cũng không lưu lại một chút nào!

Nghĩ đến việc này, lòng tự ái của anh bị đả kích nghiêm trọng, lửa giận ở đáy lòng từ từ đốt, anh không tự chủ tăng thêm sức trên tay!

“Ai ôi, Vũ, anh làm đau người ta!”. Người phụ nữ trong ngực anh cau mày, vẻ mặt khổ sở.

“Hàn tổng, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin phép ra ngoài trước!”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy trên mặt Hàn Trạch Vũ lộ ra tức giận, có chút không giải thích được, chỉ là, cô không có hứng thú tìm hiểu, giờ phút này cô chỉ muốn nhanh rời đi cái cảnh khiến người ta cảm thấy khó thở.

“Thư ký Lãnh, cô chờ một chút, tôi còn có chuyện tìm cô!”. Thấy Lãnh Tiểu Tiểu cười muốn rời khỏi, anh theo bản năng gọi cô lại.

Hàn Trạch Vũ vỗ vỗ mông người phụ nữ trên người này, lộ ra nụ cười mê người. “Bảo bối, em nên trở về trước đi thôi, buổi tối anh tìm em!”

“Vũ....” Dáng vẻ người phụ nữ miễn cưỡng, nương nhờ trong ngực anh, ánh mắt ác lại ngoan ngoan nghiêng mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu. Cô thật vất vả có được cơ hội lần này, thế mà lại bị cô ta làm hỏng rồi!

“Tôi chỉ nói lại một lần!”. Âm thanh của Hàn Trạch Vũ đột nhiên u ám, sắc mặt trong nháy mắt chuyển âm.

26. Chương 27: Bồi Thường Tôi Một Chút

Đối với người phụ nữ trong ngực này, Hàn Trạch Vũ rõ ràng đã không còn nhẫn nại rồi, cơ bản chỉ là một đạo cụ, nếu không có tác dụng gì, anh cũng không có hứng thú đi vỗ về cô ta.

Cảm thấy Hàn Trạch Vũ lạnh lùng, thân thể người phụ nữ có phần cứng đờ, vẻ mặt trong nháy mắt ảm đạm đi. Cô biết chọc giận anh là một chuyện không hề sáng suốt, cô sửa sang xong y phục nâng lên nụ cười ngọt ngào, ở trên mặt anh in lên một cái hôn.

“Tốt, vậy em đi trước, Vũ, buổi tối em chờ anh nha!” Nói xong cực kỳ không muốn đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Người phụ nữ kia sau khi rời đi, phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh lại, yên tĩnh thế này khiến

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy bất an, lòng của cô đột nhiên nhảy loạn.

Hàn Trạch Vũ đẩy lên một điều thuốc, ưu nhã phun vòng khói thuốc, anh nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, không nói một lời.

“Hàn tổng, xin hỏi ngài còn phân phó gì nữa?” Lãnh Tiểu Tiểu thật sự không chịu nổi không khí đè nén này, nhắm mắt mở miệng hỏi.

Hàn Trạch Vũ nghe thấy âm thanh của Lãnh Tiểu Tiểu cảm giác bực mình.

Anh bỏ khói đứng dậy đi tới trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu, cúi đầu bên tai của cô nhẹ giọng mà hỏi: “Việc gì mà tôi giao, cô đều nghe theo mà làm sao?”

Anh mang theo hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá đập vào mặt, đó là hương vị rất dễ chịu, một mùi đàn ông khiến cho người ta an tâm. Lãnh Tiểu Tiểu nháy mắt hoảng hốt.

Lãnh Tiểu Tiểu không thể không thừa nhận, trước mặt người đàn ông này có đủ mọi thứ quyến rũ phụ nữ. Anh anh tuấn nhiều tiền, tà mị kiêu ngạo, chỉ cần là anh, sẽ có vô số phụ nữ quỳ xuống chân anh.

Nhưng, người đàn ông như vậy sẽ không là lựa chọn của cô, vết thương đã qua của cô càng rõ ràng cho cô biết mong muốn của mình.

Nghĩ đến việc này, Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Cô lui về sau một bước, mặt nghiêm nghị lạnh lùng đáp. “Chỉ cần là công việc tôi đang làm bên trong, tôi đều sẽ dốc toàn lực đi hoàn thành”.

Hàn Trạch Vũ thấy được biến chuyển nháy mắt của cô, cười tà một tiếng, “Làm gì luôn là bộ dạng lạnh như băng thế này? Tôi nhớ cô rất nhiệt tình cơ mà!”

Nghe được lời nói ngụ ý của Hàn Trạch Vũ, lòng của Lãnh Tiểu Tiểu không cách nào bình tĩnh lại, anh ta chỉ tới đêm hôm đó sao?

Trong đầu của cô hiện ra một màn cuồng nhiệt đêm đó, mặt chột đỏ. Cô có chút bối rối nghiêng đầu sang chỗ khác né tránh ánh mắt của anh, “Hàn tổng, tôi không hiểu anh nói tới cái gì!”

“Thật không hiểu sao?” Hàn Trạch Vũ đem vẻ bối rối của cô thu hết vào trong ánh mắt, đến gần tới cô.

“Xem ra Hàn tổng không có chuyện gì khác, vậy tôi đi ra ngoài trước!”

Hàn Trạch Vũ đến gần Lãnh Tiểu Tiểu khiến cô không thể suy nghĩ thêm cái gì, mong ước duy nhất rõ ràng hiện giờ là mau chóng rời đi!

Nhưng, tay của Lãnh Tiểu Tiểu còn chưa chạm vào cửa, thân thể của cô liền rơi vào lồng ngực vững chắc. Cô bị dọa đến mức kêu lên.

“Hàn tổng, anh muốn làm gì?”

“Thư ký Lãnh, cô không phải cảm thấy cô nên bồi thường tôi một chút sao?”

Hai tay Hàn Trạch Vũ chống ở trên cửa, đem cô giam cầm thật chặt tại lồng ngực của mình, anh hết sức hưởng thụ mùi hương của cô, tà mị cười.

Anh ấm áp ôm cô trong ngực, cười tà tà, trong nháy mắt lại làm rối loạn tinh thần của cô.

27. Chương 28: Cô Là Phần Thường Ngọt Ngào

“Tôi làm cái gì mà phải bồi thường cho anh?” Lãnh Tiểu Tiểu đối với lời nói của anh hết sức không hiểu.

“Em cứ nói đi?” Hàn Trạch Vũ nâng đôi tay vòng lên hông của Tiểu Tiểu, đem lấy thân thể của cô gần sát mình, lửa nóng dục vọng chống đỡ bên trong bóp đầu cô.

“Anh. . . . Anh. . . là anh bảo tôi đưa tài liệu tới!”

Cảm nhận được vật nóng bỏng của anh, Lãnh Tiểu Tiểu đỏ bừng cả mặt, cà lăm giải thích.

“Nhưng em rất rõ ràng bên trong xảy ra chuyện gì, không phải sao?”

Con người đen nhánh của Hàn Trạch Vũ, nhìn chăm chăm thẳng vào Lãnh Tiểu Tiểu. Trên tay lực độ lại lớn chút, Lãnh Tiểu Tiểu càng thêm cảm nhận rõ ràng được nhiệt tình của anh.

“Tôi. . . . Anh buông tôi ra!” Lãnh Tiểu Tiểu lo lắng giãy dụa, muốn tránh ra ngực của anh.

Nhưng là một giây kế tiếp, cô ngượng ngùng ngẩng đầu lên, kinh hoảng nhìn về anh, ngoan ngoãn ngừng hành động giãy giụa không cần thiết. Bởi vì, cô rõ ràng cảm thấy vật của anh chống đỡ ở chỗ đùi nóng bỏng trở nên cứng hơn rất nhanh.

Hiện tại trước mặt người đàn ông này tựa như con mãnh thú, bất kỳ một cử động thật nhỏ của cô cũng có thể làm anh bộc phát thú tính trong cơ thể, cô rất rõ ràng ý thức được một chút, người cứng ngắt một cử động cũng không dám căng thẳng.

Hàn Trạch Vũ thấy Lãnh Tiểu Tiểu phản ứng, cười cân nhắc, giọng nói trầm thấp nhàn hạ bật ra.

“Xem ra, Lãnh thư ký hết sức hiểu rõ đàn ông!”

“Tôi không biết bất luận kẻ nào, tôi cũng không biết vừa mới xảy ra cái gì, tôi chỉ biết bây giờ hành động của Hàn tổng rất quá mức, xin Hàn tổng chú ý một chút thân phận của mình.”

Nghe được Hàn Trạch Vũ hài hước, nghĩ đến tình cảnh của mình giờ phút này, cô tức giận rống lên trước mặt Hàn Trạch Vũ.

“Thật sao? Đó là tôi hiểu lầm à nha? Tôi cho là Lãnh thư ký cắt đứt chuyện tốt của tôi là có mưu đồ khác!” Hàn Trạch Vũ lộ ra một bộ vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Thấy nét mặt của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu hình như thấy được một tia hi vọng, cô vội vã âm thanh mềm xuống:

“Đúng, đúng, Hàn tổng anh hiểu lầm, mời buông ra, tôi muốn đi về làm việc!”

Nhưng Hàn Trạch Vũ đón lấy theo như lời nói khiến Lãnh Tiểu Tiểu quả thật muốn học máu!

“Lãnh thư ký, nếu là tôi hiểu lầm em, vậy thì đến lượt tôi bồi thường cho em!”

Nói xong, anh cũng cúi người chính xác hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của cô.

“Ừm. . . . Buông ra. . . Tôi. . . Ừm. . . .” Lãnh Tiểu Tiểu lay động tránh né anh.

Hàn Trạch Vũ một tay cố định trụ cái ót của cô, để cho cô không cách nào nhúc nhích. Lãnh Tiểu Tiểu thấy không cách nào tránh thoát anh, không thể làm gì khác hơn là khép chặt răng chống lại sự xâm nhập của anh.

Tấn công dồn dập không vào được Hàn Trạch Vũ có chút tức giận. Anh suy tư chốc lát, lộ ra một tia trên choker, đưa tay thâm nhập trong quần áo của cô, tập kích trước ngực của cô.

“A.” Cử động của anh khiến Lãnh Tiểu Tiểu kinh hãi không dứt.

Tiếng kinh hô của cô còn chưa gọi ra, liền bị Hàn Trạch Vũ toàn bộ nuốt vào, đầu lưỡi của anh nhân cơ hội chui vào, hung hăng mút vào trong miệng anh hương thơm cùng ngọt ngào.

28. Chương 29: Nụ Hôn Của Anh Làm Cho Tôi Ghê Tởm

Hàn Trạch Vũ tham lam hôn cô, vốn chỉ là muốn trêu cô, nhưng vẻ đẹp này làm anh có chút không bỏ xuống được, nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Anh tăng thêm lực cánh tay, nâng eo của cô, dán thật chặt gần mình, cô mềm mại chống đỡ trước ngực của anh, đưa đến trong cơ thể anh nhiệt hỏa nhanh chóng lan tràn ra. Anh cuồng nhiệt mút vào cái lưỡi phần hồng của cô, khẽ cắn quấy rối cô.

Đối mặt với thể tấn công mãnh liệt của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu vô lực chống đỡ. Cái hôn mang theo tính chiếm đoạt để cho cô nhớ lại đêm hôm đó, anh cũng là cuồng dã như thế, hôn cô gần như không cách nào hít thở.

Giờ khắc này, cô có chút mất hồn!

Nụ hôn này mang theo mùi thuốc lá nhân nhật ở đầu lưỡi trong miệng của cô nóng bỏng dây dưa, dục vọng nóng hừng hực của anh dán thật chặt gần cô, tay của anh có chút không tự giác vén quần áo của cô lên.

Một cảm giác lạnh lẽo ập đến, khiến Lãnh Tiểu Tiểu tỉnh táo không ít.

Cô nhớ tới, ở nơi này lúc trước không lâu, cái miệng này còn hôn qua người phụ nữ khác, cái tay này cũng sờ qua người khác, cô cảm giác thật ghê tởm.

“Anh buông tôi ra!”

Lãnh Tiểu Tiểu chợt dùng sức đẩy anh ra, chán ghét lấy tay lau miệng mình.

Đắm chìm trong ngọt ngào Hàn Trạch Vũ bất thành linh bị cô đẩy ra, hết sức không vui, khi anh nhìn thấy gương mặt chán ghét của cô lấy tay chùi miệng, một tia tức giận trong nháy mắt lan tràn trên mặt anh.

Anh dùng lực nắm cánh tay của cô, đem lấy cô lần nữa kéo vào trong ngực của mình, con người lạnh lùng tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu:

“Em chê tôi?”

“Anh buông tay, anh làm tôi đau!” Lãnh Tiểu Tiểu cau mày, lộ ra vẻ mặt khó chịu.

Hàn Trạch Vũ không để ý đến việc kêu la của cô, không buông tay ra một chút nào, lực từ trên tay của anh không thay đổi, không khó phát hiện trong lòng anh đang rất tức giận.

“Em chê tôi bẩn?” Gương mặt âm trầm khó chịu, lạnh lùng nhìn cô.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút sợ, cô không biết anh ta tức giận bước kế tiếp sẽ làm ra hành động gì, nhưng cô là người mạnh mẽ chưa bao giờ sẽ yếu thế trước người khác, cô ngẩng đầu lên, không sợ nhìn anh.

“Anh chưa từng nghe nói, đàn ông và bàn chải đánh răng cùng một dạng, là không thể xài chung sao? Anh dùng cái này hôn qua vô số miệng của phụ nữ khác sau đó tới hôn tôi, để cho tôi cảm thấy buồn nôn!” Lãnh Tiểu Tiểu hận hận nói xong, cô có chút thống hận mới vừa rồi mình còn lưu luyến.

“Ghê tởm?” Trong đôi mắt chim ưng đen nhánh của Hàn Trạch Vũ, dâng lên một tia tức giận khát máu.

Chưa từng có người phụ nữ nào dám nói chuyện như vậy với anh, cũng chưa từng có người phụ nữ nào sẽ chê hần nộ hôn của anh ghê tởm, những người phụ nữ kia vừa nhìn thấy anh, chỉ hận không lập tức có thể leo lên giường của anh?

Chỉ có cô! Chỉ có trước mặt người phụ nữ đáng chết này, nhiều lần đã kích lòng tự ái của anh, khiêu khích ranh giới cuối cùng của anh!

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn từ đáy mắt anh, hình như ngửi thấy mùi nguy hiểm, trong đầu của cô giờ khắc này chỉ có một chữ, đó chính là: trốn!

Hàn Trạch Vũ hình như nhìn thấu được ý định của người phụ nữ trước mắt này, anh đã vượt lên trước một bước, nặng nề đóng cánh cửa, cũng thuận tay khóa lại.

“Tạch...!”

Âm thanh này vang lên một tiếng, khiến Lãnh Tiểu Tiểu một hồi da đầu tê dại, tức giận cô kinh hãi nhìn anh.

“Anh. . . . Anh định làm gì?”

29. Chương 30: Người Đàn Ông Nguy Hiểm

Lãnh Tiểu Tiểu đối với Hàn Trạch Vũ bài xích làm cho anh rất khó chịu.

Mà “ghê tởm” hai chữ kia càng thêm làm cho lửa giận của anh bộc phát, một ham muốn chinh phục cô dục vọng từ trong lòng dâng lên, anh một phát bế ngang Tiểu Tiểu, không để ý cô giãy giụa đi tới phòng nghỉ ngơi.

“A. . . . Anh buông tôi ra, anh khốn kiếp, anh. . . . anh . . .”

Hành động của Hàn Trạch Vũ làm cho Lãnh Tiểu Tiểu sợ hãi, đầu lưỡi của cô có chút thất, làm cô không nói được lời nào.

Giờ khắc này, Lãnh Tiểu Tiểu thật muốn tát mình hai bạt tai. Tại sao tỏ ra vẻ miệng lưỡi, để ỉn lâm vào tình cảnh khốn khổ như vậy? Cô biết rất rõ rằng trước mắt người đàn ông này đang ở trạng thái cực độ nguy hiểm.

Hàn Trạch Vũ đem cô nặng nề nhét lên trên giường, lần người ngăn chặn cô, lửa giận đáy mắt bốc lên còn kèm theo một tia tình dục ẩn nhẫn.

“Em làm sao rồi? Không phải mới vừa rất có thể nói sao? Em không phải là cảm thấy buồn nôn sao? Như vậy kể tiếp tôi muốn đến nhìn thân thể em một chút phản ứng chân thật nhất!”

Anh nhảy qua giường chân ngồi ở trên người của cô, kéo y phục của cô, bắt đầu cởi áo ngực của cô. Ý đồ của anh lộ ra ngoài làm Lãnh Tiểu Tiểu kinh hãi kêu lên!

“Không! Đừng!”

Hàn Trạch Vũ một cái tay thuần thục giải thoát áo lót của cô, bộ ngực trắng như tuyết mượt mà hiện ra. Vàng sáng dịu dàng đánh thẳng vào thị giác thần kinh của anh, hô hấp của anh có chút dồn dập, thanh âm có chút trở nên khàn khàn.

“Phụ nữ đều ăn ở hai lòng, tạm thời thu hồi diễn xiếc của em đi, bởi vì, như em mong muốn, em đã thành công hấp dẫn chú ý của tôi.” Hàn Trạch Vũ nhắm tâm ở trước ngực của cô bóp một cái.

Cảm giác đau ở ngực hòa lẫn trong lời nói mỉa mai Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu thật sâu gượng gạo, đầu của cô bắt đầu nóng lên, lại bắt đầu không lựa lời nói.

“Anh là tên khốn kiếp, anh buông tôi ra, tôi cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới muốn hấp dẫn chú ý của anh, cái loại đàn ông như anh, dù là tặng không tôi cũng sẽ không cần.”

Lời của Tiểu Tiểu vẫn chưa có hoàn toàn rơi xuống, cô liền hối hận.

Bởi vì cô thấy sắc mặt của Hàn Trạch Vũ càng lúc càng khó coi.

Thật là họa là từ ở miệng mà ra. Vừa mới vì mình hối hận đây hiện tại Lãnh Tiểu Tiểu lại tái phát sai lầm tương tự.

“Thật sao? Phụ nữ, tôi xem thân thể của em so với em thành thực hơn nhiều lắm, nụ hoa này cứng lên chính là chứng minh tốt nhất, một hồi, em sẽ hối hận, em sẽ cầu xin muốn tôi.” Hàn Trạch Vũ lãnh khốc nói lời nói khêu gợi bên môi tràn ra.

Hàn Trạch Vũ tay nhẹ nhàng xẹt qua bộ ngực sữa của cô, con người thâm thúy khóa chặt ở giữa hai vú của cô, anh buông lỏng Lãnh Tiểu Tiểu ra, bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Tạm thời lấy được tự do Lãnh Tiểu Tiểu giùng giàng ngồi dậy muốn thoát đi sự khống chế, nhưng còn chưa có đi tới bên giường liền bị Hàn Trạch Vũ lần nữa đặt ở phía dưới.

Loại bỏ đi trói buộc chính anh lúc này càng giống như một con sư tử vô cùng hùng dũng, anh giữ chặt đôi tay của Lãnh Tiểu Tiểu, đưa chúng nó cố định lên đỉnh đầu. Anh cúi người ngậm nụ hoa của cô, hung hăng cắn mút, một tay kia mò về phía dưới váy của cô.

30. Chương 31: Tôi Sẽ Khiến Em Cam Tâm Tình Nguyên

Trừ bỏ Hàn Trạch Vũ trói buộc, lúc này càng giống như một con sư tử dũng mãnh vô cùng kích động, anh giữ chặt đôi tay của Lãnh Tiểu Tiểu, đem chúng cố định lên đỉnh đầu.

Anh cúi người ngậm nụ hoa của cô, hung hăng cắn mút cắn, một tay kia mò xuống dưới váy của cô.

“A! Anh tránh ra!”

Bộ ngực đau đớn xen lẫn sợ hãi, khiến cho cô cảm thấy vô cùng uất ức, nước mắt trong suốt chảy xuống.

Hàn Trạch Vũ bị dục vọng và tức giận thúc giục, hoàn toàn không thấy nước mắt của Lãnh Tiểu Tiểu, anh mạnh mẽ kéo quần lót của cô xuống, cực kỳ bành trướng nhiệt tình chống đỡ ở chỗ kín của cô, vận sức chờ phát động.

“Đừng! A.” Mắt thấy phòng tuyến cuối cùng sắp bị phá vỡ, Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ sợ hãi.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến muốn đi trêu chọc người đàn ông này, cô càng thêm không muốn bị anh cưỡng bức dưới tình huống này, trong đầu của cô nhanh chóng thoáng qua một câu nói anh đã từng nói.

“Hàn Trạch Vũ, anh khốn kiếp, anh đã nói anh muốn phụ nữ đều là cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ anh nói ra nuốt lời, sẽ đối với tôi dùng sức mạnh sao?” Lãnh Tiểu Tiểu xấu hổ giận dữ gầm thét.

Thanh âm của Lãnh Tiểu Tiểu này tức giận, xua đuổi lý trí của anh bị lạc dần dần kéo trở lại!

Chính mình làm sao vậy? Bị dục vọng xông văng đầu mất trí sao? Chẳng lẽ mình thật sự sẽ đối với cô ấy Bá Vương ngạnh thượng cung?

Hàn Trạch Vũ hết sức khó chịu nhận được vẻ kích động này, anh nằm ở trên người của cô không tiếp tục động tác, ở chỗ cửa ải này muốn anh buông tha thật sự có chút buồn bực.

Anh bây giờ chỉ cần nhích eo một cái là có thể lấy được thứ anh muốn, nhưng.

Nhưng khi nhìn đến đáy mắt của Lãnh Tiểu Tiểu khinh thường, anh do dự!

Giây phút, trong lòng anh mê ly đột nhiên thoáng qua một tia ánh sáng, anh nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cười một tiếng, “Phụ nữ, em rốt cuộc chịu thừa nhận sao?”

Nghe được lời nói Hàn Trạch Vũ, cô mới phát hiện ra lời nói này của mình mới vừa rồi kia đã không đánh đã khai thừa nhận mình chính là người phụ nữ một đêm kia.

Thấy trên mặt Hàn Trạch Vũ hiện lên nét cười hài hước, trải qua hoảng sợ mới vừa rồi, Lãnh Tiểu Tiểu tức giận không thôi, cô hung ác trừng mắt liếc anh một cái, không nói gì.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu cam chịu, Hàn Trạch Vũ vô cùng miễn cưỡng đứng lên. Anh mặc quần áo, tựa vào đầu giường châm một điếu thuốc.

Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình, cô có chút ngoài ý muốn anh cư nhiên lại bỏ qua ỉn.

Cô dùng dư quang nhìn sang Hàn Trạch Vũ, chỉ thấy anh một bộ dạng nhiều hứng thú nhìn chằm chằm mình, trong lúc đó ham muốn trên mặt còn chưa từng biến mất.

“Hàn Trạch Vũ, chuyện đêm đó tôi và anh hai bên đều tình nguyện, tôi không muốn vì chuyện đó mà dây dưa không rõ với anh, còn nữa, tôi chính thức tuyên bố tôi từ chức! Gặp lại! Không, cũng không gặp lại!”

Tâm vẫn còn “âm ỉm” nhảy loạn Lãnh Tiểu Tiểu vuốt vuốt tóc có chút rối tung, tức giận nói xong, cũng xoay người rời khỏi!

Nhìn bóng lưng của Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ dập tắt điếu thuốc trong tay, anh hướng về phía Lãnh Tiểu Tiểu đi nhanh đến cửa gara to một tiếng.

“Lãnh Tiểu Tiểu, chúng ta còn có thể gặp lại, tôi nhất định gặp cô trong cam tâm tình nguyện!”

Nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ, thân thể Lãnh Tiểu Tiểu cứng đờ, dừng lại một lát sau đó dứt khoát đi ra ngoài.

Về mặt của Hàn Trạch Vũ chắc chắn nhìn chằm chằm bóng dáng của Lãnh Tiểu Tiểu này khẽ cứng ngắc, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhạt nhất định phải đạt được.

31. Chương 32: Không Khỏi Phiền Nao

Chỗ ngồi cạnh cửa sổ MacDonald, Lãnh Tiểu Tiểu có chút mất hồn cầm ống hút coca cola trong ngực, giữa hai lông mày hiện lên lờ mờ có thể thấy được chút mất mát.

Rời khỏi Hối Phong một tuần lễ rồi, cô tắt điện thoại di động, không liên lạc với bất kỳ người nào.

Trước đây bận rộn đột nhiên trở nên nhàn hạ không có việc làm, cô thật sự là có chút không thích ứng.

Rốt cuộc là chỗ nào không thích ứng sự tình nào không thích hợp, vẫn là không thích ứng anh đột nhiên biến mất trong sinh hoạt của mình? Chỉ sợ cái vấn đề này hiện tại dù ai cũng không cách nào trả lời.

Trước đây, mỗi sáng sớm việc đầu tiên cần làm không nghi ngờ chính là nấu ly cà phê Blue Mountain, anh hình như có chút thiên vị màu xanh da trời. Cô chỉ biết, khi cô bưng cà phê, một nháy mắt kia nhìn đến anh ngồi ở trước bàn làm việc chuyên tâm, thì cô có một loại an lòng không lý do!

Nghĩ đến đây, Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nhíu mày, một loại cảm xúc phiền não bắt đầu ở đáy lòng tàn sát bờ bãi.

Đáy lòng mình là như thế nào đây?

Những ngày này, cô luôn là sẽ không giải thích được nhớ đến anh, loại trạng thái này khiến cho cô lo âu không dứt. Cô uống từng ngụm lớn thức uống lạnh trong tay, hi vọng như vậy có thể khiến cho phiền não của mình có thể giảm bớt.

Ngoài cửa sổ, một bóng người xinh đẹp xuất hiện!

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn cô một cái, lại nhìn thời gian một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, cô lại hút một hơi coca cola trong ngực, lại nhìn về phía Lữ Duy Duy vừa tiến vào.

Mấy ngày không thấy, sắc mặt của Lữ Duy Duy có chút tiêu tụy, vốn là khuôn mặt hồng hào nay lại có chút trở nên tái nhợt, đôi con ngươi có thể toát ra ánh sáng chói lọi hiện tại cũng biến thành ảm đạm chán nản.

“Tiểu Tiểu, cậu mạnh khỏe nguyên nhân gì mà tắt máy nha? Tổ tìm cậu mấy ngày rồi đấy!” Cái mông Lữ Duy Duy vừa mới ngồi xuống liền bắt đầu báo oán.

“Mấy ngày nay muốn một người yên tĩnh, tổ mở máy nhìn thấy điện thoại của cậu, không phải gọi cho cậu trước tiên sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cũng không tra cứu Duy Duy vội vã tìm cô như vậy là vì chuyện gì.

“Thời điểm này không phải là cậu đang khi làm việc sao? Làm sao rảnh rỗi ra ngoài?” Lữ Duy Duy nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một thân ưu nhã nhàn hạ, vẻ mặt lười biếng, có chút ngạc nhiên.

Lãnh Tiểu Tiểu lần nữa dùng sức hít một hơi coca cola, chỉ nghe được một hồi thanh âm hoài niệm từ đáy lòng. Cô để xuống ghế trong ngực, làm ra một vẻ mặt dễ dàng.

“Tổ từ chức rồi!”

“Hả? Cái gì? Cậu từ chức? Tại sao vậy? Không phải là cậu vẫn nói nơi đó đãi ngộ rất tốt sao?”

Đang chuẩn bị gặm cánh gà Lữ Duy Duy nghe được chuyện của Lãnh Tiểu Tiểu như vậy, lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc, cô thả cánh gà trong tay ra, mặt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu.

“Anh ta đã nhận ra cậu rồi?”

“Đúng!”

Lãnh Tiểu Tiểu tránh nặng tìm nhẹ đáp trả, đơn giản hai chữ, cô nói xong nhưng có chút nặng nề.

“Bởi vì chuyện này sao? Nhận ra liền nhận ra chứ, làm gì nhất định từ chức? Chẳng lẽ. . . . Anh ta đối với cậu. . . .” Lữ Duy Duy đột nhiên nghĩ đến cái gì, giống như phát hiện vùng đất mới thanh âm đột nhiên dâng cao.

“Xuyt! Tổ cầu xin cậu đừng lớn tiếng như vậy được không? Anh ta không có làm gì tổ! Anh ta tự cho là anh ta muốn người phụ nữ phải cam tâm tình nguyện, cho nên, chỉ cần tổ không đồng ý, anh ta sẽ không làm gì tổ!”

32. Chương 33: Viện Phúc Lợi Đã Xảy Ra Chuyện

Lãnh Tiểu Tiểu cũng không nói cho Lữ Duy Duy biết chuyện mình thiếu chút nữa bị Hàn trạch Vũ cưỡng bức, bởi vì anh cuối cùng cũng quả thật không có đem mình làm gì.

Nghe được chuyện của Lãnh Tiểu Tiểu, Lữ Duy Duy lộ ra một vẻ mặt không tin, ánh mắt cô hoài nghi chằm chú nhìn chằm chằm cô (Tiểu Tiểu).

“Có khả năng sao? Đã như vậy, tại sao cậu còn phải từ chức?”

“Không vì cái gì, chính là không muốn làm! Tổ không muốn có chút liên quan với anh ta!” Lãnh Tiểu Tiểu lạnh nhạt nói.

Cô cũng không thể nói cho Lữ Duy Duy, trên thân người đàn ông kia có sức mê hoặc trí mạng, cô sợ mình ở sống ở bên cạnh anh, một ngày nào đó bản thân sẽ bị lạc chứ?

Lữ Duy Duy không phải không nhìn ra Lãnh Tiểu Tiểu nói qua loa với cô, chỉ là, thời điểm khi cô ấy không muốn nói, nhất định là có lý do của cô ấy, mình cần gì truy vấn ngọn nguồn?

“Thôi, chỉ cần chính cậu vui vẻ là được rồi!”

“Duy Duy, tìm tổ gấp như vậy làm gì?”

“A, tớ thiếu chút nữa quên mất. Là dì Tần tìm cậu, hình như tìm rất gấp! Hình như là chuyện có quan hệ gì với viện Phúc Lợi Viện, cụ thể tớ cũng không biết, chỉ là bảo cậu mau mau liên lạc với dì ấy!”

Dì Tần là viện trưởng viện mồ côi Tuệ Tâm, Lãnh Tiểu Tiểu mặc dù là lớn lên ở viện Phúc Lợi, nhưng Tần Tuệ đối với cô giống như mẹ, khiến cho cô cảm nhận được ấm áp của gia đình.

Từ lúc bắt đầu có công việc, tiền lương mỗi tháng của cô có một nửa cũng gửi về viện Phúc Lợi, cô hy vọng có thể khiến nhiều đứa bé đáng thương hơn có nhà cửa, cảm nhận được ấm áp của ngôi nhà.

“Thật sao? Rất gấp?”

Mẹ Tần tìm cô rất gấp sao?

Có thể là có chuyện gì. Trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu viết đầy lo lắng, cô lấy điện thoại di động ra nhanh chóng bấm mã số.

Điện thoại vừa thông, một giọng nói lo âu truyền đến.

“Tiểu Tiểu? Con ở đâu? Mẹ Tần những ngày này vẫn luôn không tìm được con.”

Nghe được Tần Tuệ hết sức nóng nảy âm thanh, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy rất lo lắng, một tia bất tường cảm giác đánh tới.

“Không có việc gì, chỉ là có chút chuyện riêng, cho nên tắt điện thoại di động. Mẹ Tần, làm sao rồi? Chuyện gì gấp gấp như vậy?”

“Là chuyện về viện mồ côi, rất quan trọng. Trong điện thoại nói không dễ dàng, bây giờ con có thể trở về một chuyến không?”

Trong thanh âm của Tần Tuệ trừu nóng nảy, hình như còn có một tia những tâm tình khác, giống như là một loại vội vã bất đắc dĩ mâu thuẫn và vô dụng.

“Được, được, mẹ đừng gấp gấp. Con lập tức trở lại!”

Lãnh Tiểu Tiểu cúp điện thoại, vội vàng đứng lên, “Duy Duy tớ đi trước, chờ tớ trở lại thì liên lạc!”

Thanh âm của Lãnh Tiểu Tiểu vừa mới nói dứt, người của cô cũng đã sắp đến cửa rồi. Lữ Duy Duy hôm nay mới biết cái gì gọi là chỉ nghe một tiếng kia, không thấy người đâu.

“Ai? Tiểu Tiểu, có muốn tớ đi cùng với cậu hay không?”

“Không cần đâu! Chờ tớ trở lại tìm cậu nữa!”

Lần này, thanh âm sâu kín truyền đến thì Lãnh Tiểu Tiểu đã đã không thấy tung tích.

Lữ Duy Duy gặm hết hai cánh gà này, lưỡi biếng lau miệng, cô nhàm chán nhìn đám người ngoài cửa sổ một chút, thở dài một tiếng!

————— phân cắt tiết tử thu —————

Mặt trời bị che phủ bởi tầng mây thật dày, người đi đường đều chỉ chú ý cúi đầu vội vã vội vàng đi lên đường.

Lữ Duy Duy từ tiệm MacDonald đi ra ngoài, một người chẳng có mục đích đi dạo ở trên đường, giống như thứ gì cũng không khởi nổi hứng thú của cô.

Cô nhàm chán đá hòn đá nhỏ trên đường, một chút gió lạnh quét qua, cô theo bản năng khép áo khoác nhỏ trên người chặt lại, cổ hơi rụt vào bên trong một cái.

Một hồi tiếng còi chói tai ở phía sau của cô bất thành linh vang lên, hoảng sợ tim của cô đập mạnh một cái!

Khu vực cấm âm thanh này lại còn có người dám trắng trợn ồn ào như thế, hơn nữa còn rất không cẩn thận quấy nhiễu đến cô, Lữ Duy Duy tức giận xoay người, đang lúc chính xác há mồm mắng to, một cái đầu từ cửa sổ xe dò xét ra ngoài.

Một khuôn mặt quen thuộc mang theo nụ cười lấy lòng nhìn cô.

33. Chương 34: Nụ Hôn Mang Theo Máu Tanh

Lữ Duy Duy thấy gương mặt đỏ, trong nháy mắt đè xuống phần nộ trong lòng. Cô lạnh lùng nhìn anh một cái, lạnh nhạt quay người sang, giống như anh chỉ là khói trước mắt cô.

“Duy Duy! Duy Duy, em phải đi à? Anh đưa em đi!”

Lục Tề Phong thấy phản ứng của Lữ Duy Duy, anh vội vã xuống xe gọi trước mặt cô, trên người anh có mùi nước hoa dịu nhẹ dễ ngủ, tràn ngập ra ở xung quanh cô.

Lữ Duy Duy hít sâu một hơi, con người cô ấy phảng phất màu ngọc lưu ly xanh lá khê nâng lên, bình tĩnh nhìn anh, trong miệng lạnh như băng khạc ra một câu nói.

“Tránh ra, chớ khôn không cần đường!”

Lời của cô khiến trên mặt Lục Tề Phong có một tia biến hóa hơi yếu, anh có chút ảo não nhìn cô, cô gái quật cường này để cho anh thật có chút bó tay hết cách.

Anh biết đêm đó mình ở quầy rượu nói thương tổn tới cô thật sâu, nhưng là, những lời đó cũng không phải ý tưởng chân thật từ trong nội tâm của anh, không phải là người đàn ông ngồi chung một chỗ là đồ ba hoa thôi.

Mấy ngày qua, cô để ỉnh đụng đỉnh đầy đủ hơn chứ?

Lúc nào thì anh thấp kém như vậy, đi đến lấy lòng một cô gái qua? Nói ra quả thật sẽ làm người khác cười rơi răng hàm đấy!

“Duy Duy, rốt cuộc em muốn như thế nào mới có thể không tức giận?”

“Tôi có nói là tôi tức giận sao? Vị tiên sinh này, mời tránh ra, tôi chỉ không muốn gặp đến người để ỉnh cảm thấy buồn nôn thôi!”

Lại chính là lời từ chối người ngoài ngàn dặm! Lục Tề Phong bắt đắc dĩ nhìn cô.

Nếu như nói trước đây, anh còn có chút không nhìn rõ tim của mình, như vậy trải qua mấy ngày nay, Lữ Duy Duy đối với anh trốn tránh không gặp, đối với anh coi thường thật làm cho anh rất khó chịu.

Thói quen lúc cô không vui, nghe cô kêu gào tức giận mắng; thói quen lúc ân ái, mặc cho cô đã man nhéo bầm; thói quen lúc cô có kinh nguyệt khó chịu, vùi ở trong ngực của anh giống như con cừu nhỏ dịu ngoan, thói quen.

Tất cả tất cả thói quen có liên quan đến cô.

Anh đột nhiên phát hiện, tim của mình không biết ở tại đây lúc nào đã lặng lẽ rơi mất!

“Duy Duy, trước theo anh lên xe!”

Lục Tề Phong kéo mạnh lấy cánh tay của cô, anh có lòng tin, chỉ cần cô chịu ỉnh cơ hội thì anh có biện pháp để cho cô lòng trở về.

“Anh buông ra!”

Lữ Duy Duy hung hăng vùng vẫy khỏi tay của anh, sắc mặt trước nay bình tĩnh dâng lên một tia nóng nảy.

“Lục Tề Phong, tôi cho anh biết, tôi không phải là những cô gái ngu ngốc bên cạnh anh, mặc anh đùa bỡn còn đem anh coi là bảo vật. Anh thích chơi trò chơi tìm người khác thì tốt rồi nhưng thứ cho bản tiểu thư không theo cùng. Từ hôm nay trở đi, tôi với anh nước giếng không phạm nước sông, hai không liên hệ nhau, anh đừng lại đến quấy rầy tôi!”

Đột nhiên một đôi cánh tay có lực thật chặt đem lấy cô bóp chặt, hai cánh môi ấm áp dán lên cái miệng không ngừng liến thoắng của cô, cường thế hôn cô.

Lữ Duy Duy lập tức chưa kịp phản ứng trọn to hai mắt nhìn khuôn mặt phóng đại mặt trước mặt.

Một hồi lâu, tỉnh hồn lại cô hung hăng cắn anh, anh bị đau rên lên một tiếng, nhưng vẫn không buông cô ra, nụ hôn hoàn lẫn máu tanh để cho anh hình như càng thêm hưng phấn, nụ hôn này sâu hơn, anh ôm lấy cô thật chặt, cơ hồ muốn đem cô về vào trong thân thể mình.

Lữ Duy Duy giãy giụa mấy phen, đều không thể thoát khỏi áp chế có lực của anh, cô chậm rãi từ kháng cự trước đó biến thành bị động tiếp nhận.

34. Chương 35: Em Đã Mọc Ra Cánh

Một người đàn ông anh tuấn đẹp trai mịn màng hoặc ở ngoài đường phố ôm hôn một cô gái tuyệt sắc.

Một màn này muốn không để người ta chú ý cũng khó khăn, tất cả mọi người ríu rít đưa tới ánh mắt với hàm nghĩa bất đồng, có hâm mộ, có ghen tỵ.

Khi thần chất Lữ Duy Duy có chút hoán tán, rốt cuộc Lục Tề Phong buông ra cô, nhìn gò má của hồng hào của cô, khoe môi anh nâng lên nụ cười vẻ hài lòng.

Anh cúi đầu, hôn vành tai của cô, “Cái gì nước giếng không phạm nước sông? Chúng ta cũng đã máu nhũ giao dung ra rồi, làm sao có thể không liên hệ nhau đây?”

“Anh. Khốn kiếp!” Nghe được Lục Tề Phong mập mờ đùa giỡn, Lữ Duy Duy cực kỳ tức giận mắng.

Lục Tề Phong không để ý người đi đường ngấm nhìn, một thanh ôm lấy Lữ Duy Duy hướng xe anh đi tới, cử động đột ngột này khiến Lữ Duy Duy hét âm lên.

“Anh thả tôi xuống, anh làm gì đấy, đây là đường cái!”

Lục Tề Phong nhìn cô gái không an phận trong ngực, lộ ra nụ cười tà tà, “Yên lặng một chút, anh đương nhiên biết đây là trên đường cái, nếu không, hiện tại anh liền nhắm ngay em rồi!”

Cô mới vừa khơi lên cái trận hỏa đương nhiên là muốn tự cô tới diệt? Hiện tại anh sẽ phải mang cô trở về, giảm nhiệt thật tốt! Cũng làm cho cô gái nhỏ này bớt giận thật tốt.

“Anh? Khốn kiếp, nghĩ hay quá nhỉ, anh mau buông tôi xuống! Nhanh lên một chút!”

Lữ Duy Duy từ đáy mắt của Lục Tề Phong, biết kế tiếp anh muốn làm gì, cô xấu hổ đánh anh, một bộ dáng thề không theo.

“Đừng có gấp, lên xe trước! Bảo bối, ngoan nhé!”

Lục Tề Phong không để ý đến phản kháng của cô, đem cô mạnh mẽ áp vào trong xe thể thao hào hoa, như một làn khói biến mất ở trước ánh mắt của mọi người.

Trong đám người, cửa sổ một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi hạ xuống, một người đàn ông trung niên nhìn chiếc xe thể thao kia đi mất, móc điện thoại di động ra.

————— tử tiết thu phân cắt —————

Lãnh Tiểu Tiểu rũ cụp đầu, một vẻ mặt khó chịu, thật vất vả xe rốt cuộc cũng dừng lại, cô chợt xông xuống xe đứng ở ven đường ỏi như điên.

Vốn là hai giờ mà có thể đến lộ trình, hôm nay dám đi ba giờ rưỡi. Cái quốc lộ kia lại tu sửa, sửa đào, đào lại tu sửa. Khiến Lãnh Tiểu Tiểu say xe hôm nay xem như chịu nhiều đau khổ.

Đoán chừng trong dạ dày có chừng một chút đồ vật cũng ỏi sạch sẽ rồi, cô mới mềm nhũn đứng lên, kéo hai cái giống như bông vải chân giống nhau hướng về phía viện mồ côi đi tới.

Xa xa liền thấy cửa chính sơn hồng.

Một cổ cảm giác ấm áp quen thuộc khiến lỗ mũi Lãnh Tiểu Tiểu đau xót, mặc dù là Viện Phúc Lợi, nhưng nơi này khắp nơi đều tràn đầy tiếng cười vui tuổi thơ của cô đáng nhớ lại!

Cô hình như lại nhớ lại mười ba năm trước chính là sáng sớm hôm đó.

Năm ấy cô mười tuổi, viện trưởng Tần tặng cho cô cái bánh ngọt, khiến tất cả các bạn nhỏ cùng nhau chúc mừng sinh nhật cô.

Một bé trai đẹp trai mặc tây trang sạch sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, nâng lên một tia cười ấm áp, đưa cho cô một kẹp tóc bướm xinh đẹp.

Anh nói: ba bảo hôm nay nơi này có người bạn nhỏ sinh nhật, cho nên anh mua quà tặng tới, đưa cho em nè! Một ngày nào đó, em sẽ giống như con bướm bướm, cánh dài ra xinh đẹp, có thể bay đi đến những nơi mà em muốn đến!

Cô kích động nhìn anh, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Cô ở trong lòng yên lặng đáp trả: nếu như mà em có cánh, em nhất định có thể bay đến bên cạnh anh!

Nghĩ đến chỗ này, hai hàng lệ không nhịn được từ khóe mắt cô trượt xuống!

Em đã mọc ra cánh, nhưng vĩnh viễn cũng không đến phiên em bay đến bên cạnh anh, bởi vì, bên cạnh của anh đã có cô gái khác. . .

35. Chương 36: Tài Liệu Thần Bí

Một đoạn chuyện xưa thời nổi khổ lại gọi lên chuyện đau lòng cho Lãnh Tiểu Tiểu.

Nửa năm qua, cô cơ hồ cũng không trở lại qua, bởi vì mỗi lần về tới đây, chắc chắn sẽ có chút hồi ức đến nhắc nhở, sự thực cô bị anh ném bỏ!

Nghĩ đến mình nửa năm qua cũng không có trở lại thăm hỏi mẹ Tần thương yêu của cô, một tia đau lòng xông lên đầu, cô lau đi nước mắt trên mặt, tăng nhanh bước chân hướng phiên cửa hồng đi tới.

Cô ấn vang chuông cửa không lâu lắm, đã có người tới mở cửa, nhìn dáng dấp, người mở cửa kia đã đợi lâu.

“Tiểu Tiểu, con trở lại? Mẹ Tần rất nhớ con nha!”

Người mở cửa chính là viện trưởng Tần Tuệ của viện mồ côi.

Bốn mươi ba tuổi, bà xem ra còn rất trẻ, chỉ là hàng năm bà luôn là một bộ xiêm y màu đen, cộng thêm một bộ mắt kính gọng đen, làm cho người ta đầu tiên nhìn đã cảm thấy Lão Khí Hoàn Thu (già cõi).

“Mẹ Tần, mẹ có khỏe không? Bọn nhỏ đều tốt chứ?”

Lãnh Tiểu Tiểu kích động tiến lên ôm lấy bà, hỏi thăm đám tiểu tử nghịch ngợm trong viện mồ côi.

Tần Tuệ thấy mặt Lãnh Tiểu Tiểu tái nhợt bộ dáng tiều tụy, bà đau lòng không thôi, bà khẽ vuốt ve mặt Lãnh Tiểu Tiểu, hốc mắt đã ươn ướt.

“Tốt, tốt lắm! Tất cả mọi người đều khỏe, chính là đều nhớ thương con. Tiểu Tiểu, con lại say xe à? Sắc mặt khó nhìn như vậy, nếu không phải là xảy ra chuyện quan trọng, mẹ Tần cũng sẽ không để cho con thật xa xôi chạy trở về đây.”

“Con không có chuyện gì, say xe rồi choáng váng cũng quen rồi ạ!” Lãnh Tiểu Tiểu lộ ra cười nhẹ.

“Mẹ Tần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm mẹ gấp thành ra như vậy?” Cô ôm Tần Tuệ hướng phòng viện trưởng đi tới.

“Một hồi cho con xem vật này!”

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nhắc tới chuyện này, trên mặt Tần Tuệ liền lộ ra vẻ mặt bị làm khó, bà phản ứng như vậy khiến Lãnh Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, cảm giác lo lắng trong lòng càng thêm nặng.

Đi tới phòng làm việc của viện trưởng, Tần Tuệ từ trong ngăn kéo lấy ra một phần tài liệu mặt nặng nề đưa cho Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu nghi ngờ tài liệu đó, cẩn thận nhìn lại.

Càng nhìn về sau, sắc mặt của cô càng khó nhìn, cuối cùng, bộ mặt cô lo lắng ngẩng đầu lên, “Mẹ Tần, đây là sự thực sao? Vậy sau này, bọn nhỏ làm thế nào?”

“Tiểu Tiểu, bọn họ muốn thu lại mảnh đất này, mẹ Tần cũng không có biện pháp, mẹ. Thật ra thì. . . Cái đó.” Tần Tuệ lắp ba lắp bắp, hình như câu nói kế tiếp rất khó nói ra.

“Thật ra thì như thế nào? Mẹ Tần, có phải cần con giúp tới nơi nào hay không?”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy chuyện này, mình không có cách nào đi giải quyết, bởi vì cô thật sự cũng không có cái năng lực này. Nhưng là, thấy Tần Tuệ mâu thuẫn nhìn mình, muốn nói lại thôi, dường như chuyện này, giống như cùng bản thân có chút quan hệ.

“Tiểu Tiểu à, mẹ Tần cũng là không có cách nào mới tìm con! Phần tài liệu này ngày đó đưa tới, cái người đàn ông đưa tài liệu đó nói, nếu như muốn chuyện này có biến chuyển, liền nhất định phải tìm con, anh ta nói có lẽ chỉ có con mới có biện pháp giải quyết. Nhìn tình huống này, mẹ Tần cũng biết chuyện nhất định làm khó con, nhưng. Mẹ. Tiểu Tiểu, con không nên trách mẹ Tần, thật sự là đám đứa bé này.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe đến đó, cuối cùng có chút hiểu, cô thật nhanh đem sắp tài liệu lật đến trang cuối cùng.

36. Chương 37: Thủ Đoạn Hèn Hạ

Khi Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến phần ghi tên cuối cùng thì nổi nghi ngờ trong lòng cô bây giờ đã trở thành sự thật.

Bất động sản Hoa Lăng.

Nó là một công ty con thuộc tập đoàn Hàn thị, là công ty phát triển bất động sản xếp hàng đầu tại Đài Bắc.

Ánh mắt của họ rất độc đáo, hơn nữa cũng rất quyết đoán. Bất kể là khu dân cư hay trung tâm thương nghiệp, thậm chí ngay cả thôn làng hẻo lánh, chỉ cần là nơi mà họ nhìn trúng, nhất định đều có thể bị thu vào tay.

Lần này, bọn họ đưa ánh mắt liếc về nơi cần cỗi này, thật là khu đất không có tiêu chuẩn. Mặc dù có ý niệm là trở về tự do phát triển, dễ dàng nghỉ ngơi, nhưng đây là nơi khiến giao thông

cũng quá bất tiện, căn bản không thích hợp để khai phá.

Xem ra, cái kế hoạch này chính là do người nào đó thích hợp với chính mình mới làm được.

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ lại ngày cô rời đi, Hàn Trạch Vũ đã nói câu sau cùng. Anh sẽ để cho cô can tâm tình nguyện!

Thật không ngờ tới, anh lại có thể dùng thủ đoạn hèn hạ thế này để bức ép cô, hơn nữa lại nhanh như vậy.

Cô vừa rồi thấy ngày tháng trên văn kiện, chính là ngày thứ hai sau khi cô rời khỏi công ty, mà ngày khởi công kế hoạch này chính là ngày mai, nói cách khác, chính cô phát hiện chỉ còn một ngày để suy xét.

Lãnh Tiểu Tiểu cau mày, nhíu lại nếp nhăn thật sâu.

Tần Tuệ vô cùng kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Lãnh Tiểu Tiểu, nhưng nhìn đến nét mặt phía sau của cô, cô buông xuống mí mắt, có chút thất vọng nói, “Tiểu Tiểu, nếu như làm khó tới con, mẹ Tần cũng không muốn bắt buộc con. Chúng ta nghĩ biện pháp khác đi!”

“Mẹ Tần, đừng nói như vậy, nếu như con có thể giúp được việc, con nhất định không đứng nhìn đâu, mẹ yên tâm đi, con sẽ suy nghĩ cân nhắc kỹ xem sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Tần Tuệ, có chút không đành lòng. Nhớ tới những đứa bé đáng thương kia không có chỗ để trú chân cũng không có, cô càng không đành lòng.

Thật ra thì cô tốt bụng, ở đáy lòng đã đặt ra quyết định, chỉ là, cô còn cần một chút thời gian nữa để chấp nhận điều này.

“Tiểu Tiểu, mẹ Tần thật xin lỗi con!”

Tần Tuệ hiểu rõ Lãnh Tiểu Tiểu, bà biết cô là người hiền lành tốt bụng, nếu như cô thật có thể cứu được viện phúc lợi này, cô nhất định sẽ làm.

Nhưng là, có thể trả giá lớn, đều là phụ nữ cả, bà hiểu ý trong lời nói của người đàn ông kia, nếu như muốn giải quyết chuyện này, Lãnh Tiểu Tiểu sẽ phải uất ức.

“Mẹ Tần, mẹ đừng nói như vậy, nếu như không phải là mẹ, con có thể đã sớm chết đói, đâu còn có ngày hôm nay chứ? Coi như là con báo đáp lại viện phúc lợi đi!”

Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nói, nước mắt không dừng được từ trong hốc mắt tràn ra ngoài.

“Không, Tiểu Tiểu, là mẹ Tần thực xin lỗi con, thật xin lỗi con!”

Ban đầu, nếu như không phải là tư lợi của chính mình, thì sao những năm gần đây Tiểu Tiểu sẽ trôi qua khổ cực như vậy? Nếu như không phải mình muốn, Tiểu Tiểu lại có thể bởi vì thân phận thấp kém mà bị người ta vứt bỏ như vậy chứ?

Hôm nay, lại muốn cô vì viện phúc lợi, vì chính bà mà hy sinh chính mình như vậy sao? Nội tâm Tần Tuệ xấu hổ và ân hận ôm Lãnh Tiểu Tiểu khóc rống lên.

37. Chương 38: Điện Thoại Mong Đợi Vang Lên

Phòng họp của cao ốc Hối Phong.

Hàn Trạch Vũ mang bộ mặt vững vàng, không yên lòng nhìn đại biểu các bộ phận đưa lên bảng báo cáo, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về người đàn ông mặt lạnh ở bên cạnh kia.

Nhóm người ngồi ở phía dưới nhìn sắc mặt trầm của Hàn Trạch Vũ, mỗi người đều khúm núm, nơm nớp lo sợ, sợ mình sơ ý một chút thôi sẽ kích nổ việc này.

Bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên, đột nhiên nữ thư ký xinh đẹp như vậy lại có thể đổi thành một người kiêu ngạo, một người đàn ông mặt lạnh như vậy.

“Mọi người còn có cái gì muốn bổ sung sao?”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ rõ ràng có chút không kiên nhẫn, anh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều cúi đầu, anh tức giận đem báo cáo ném vào bàn hội nghị.

“Sao lại không khí trầm lặng thế này, chẳng lẽ bây giờ ở đây làm lễ truy điệu sao?”

“Hàn tổng....”

“Hàn tổng.... chúng tôi.....”

Mọi người thấy Hàn Trạch Vũ không khỏi tức giận việc này, có chút không biết làm thế nào, bọn họ nhìn lẫn nhau nhờ giúp đỡ, không biết nên nói những điều gì tiếp sau mới có thể làm cho vị tổng giám đốc trẻ tuổi này hạ hỏa.

Đúng lúc bầu không khí đang căng thẳng, một hồi tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên, là điện thoại của người đàn ông bên cạnh Hàn Trạch Vũ. Tất cả mọi người âm thầm vì anh ta mà toát mồ hôi đầm đìa.

Bởi vì mọi người đều biết thời điểm đang họp, kiêng kỵ nhất chính là tiếng chuông điện thoại kêu lên, đây là chuyện Hàn Trạch Vũ không bao giờ chịu được.

Nhưng phản ứng của Hàn Trạch Vũ bây giờ lại khiến ọi người kinh ngạc!

Anh đang nghe thấy tiếng chuông, vội vàng quay đầu, sắc mặt khó chịu trong nháy mắt biến mất, lộ ra nụ cười. Hình như cú điện thoại này xuất hiện, là điều anh mong đợi đã lâu!

Người đàn ông kia đi tới một góc, thấp giọng nghe điện thoại. Mà từ lúc tiếng chuông vang lên, tầm mắt của Hàn Trạch Vũ cũng chưa có rời khỏi anh ta.

Người đàn ông kia giống như chưa nói gì, cúp điện thoại liền đi tới Hàn Trạch Vũ cúi người thì thầm nói nhỏ bên tai Hàn Trạch Vũ, tiếp đó, sắc mặt của Hàn Trạch Vũ hoàn toàn thay đổi bởi trông mắt như mây mù, quả thật con mắt như ngàn dặm không mây mà!

“Hôm nay hội nghị tới đây thôi, mọi người tan họp!”. Hàn Trạch Vũ nhẹ nhàng nói, người cũng đã vọt đến cửa.

Nghe được tan họp, đoàn người cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, giờ khắc này bọn họ vô cùng cảm kích người gọi cuộc điện thoại này, nếu như không phải là người đó, đoàn người này còn không biết phải ở trong không khí khó thở này,giây giụa bao lâu đâu!

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc, chờ Hàn Trạch Vũ họp xong, trên mặt cô bình tĩnh, nhưng không ai biết được bao nhiêu phần bình tĩnh, có bao nhiêu phần sốt ruột trong lòng thế này?

Nghĩ đến việc mình phải cầu khẩn anh, cầu xin anh bỏ qua cho viện phúc lợi, rất có thể cầu xin anh muốn cô, cô đã cảm thấy khó chịu trong lòng, đột ngột đau....

Hàn Trạch Vũ từ trong phòng họp bước nhẹ nhàng tới hướng phòng làm việc. Tốc độ của anh rất nhanh, khiến người đàn ông kia phía sau anh chạy chậm theo sau anh.

Tới đến trước phòng làm việc, Hàn Trạch Vũ dừng lại một lát, đẩy ra cánh cửa kia!

38. Chương 39: Người Đàn Ông Kia Không Nhất Định Là Anh

Nghe được tiếng mở cửa, Lãnh Tiểu Tiểu gắng giữ tỉnh táo đột nhiên tim đập nhanh hơn, thân thể trong nháy mắt căng thẳng.

Khi Hàn Trạch Vũ đi qua bên cạnh cô, một ít hơi thở quen thuộc khiến cô có chút khó chịu không ức chế được cảm xúc của mình, một tia khác thường rung động trong lòng, cô không biết được đó là cảm xúc gì, tóm lại, cảm giác đó rất nhỏ bé.

Hàn Trạch Vũ giả bộ hồ hững, anh đi tới trước bàn của mình, ưu nhã ngồi xuống. Từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái.

Thấy phản ứng của Hàn Trạch Vũ, trước là khác thường biến thành tức giận. Mà ở sâu trong nội tâm của cô, hình như còn có cảm xúc thất vọng cất giấu bên trong.

“Hàn Trạch Vũ, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Thấy Hàn Trạch Vũ không nhìn, Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được đứng lên, cảm tức nhìn anh.

Nghe được âm thanh có chút tức giận của Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ khẽ ngẩng đầu lên, gương mặt không kiềm chế được. Anh nâng con mắt lên nhìn cô một cái, âm thanh bình tĩnh trầm tĩnh.

“Cô so với tưởng tượng của tôi tới trễ một chút, tôi còn tưởng thời gian dài như vậy cô đã xem xét kỹ rồi. Thế nào, còn suy nghĩ chưa ra sao?”

“Hàn Trạch Vũ, anh khôn khéo! Đây chính là điều mà anh nói khiến người phụ nữ can tâm tình nguyện sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cắn răng nghiêng lợi đứng trước bàn làm việc của anh.

Rõ ràng là uy hiếp người ta, thế nhưng anh ta lại có thể ra vẻ cứ tinh, thật là vô sỉ!

“Tôi làm cái gì sao? Tôi cái gì cũng không làm, chỉ là tận dụng một chút thủ đoạn buôn bán mà thôi”. Hàn Trạch Vũ nhàn nhã dựa lưng vào ghế tựa, ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Lãnh Tiểu Tiểu.

“Thủ đoạn buôn bán? Thủ đoạn buôn bán chính là không từ thủ đoạn nào sao? Anh làm như vậy với ép buộc khác nhau chỗ nào chứ?” Nhìn thấy gương mặt vô hại của anh, Lãnh Tiểu Tiểu hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi!

“Tôi có ép buộc cô sao? Cô bây giờ hoàn toàn tự do, kêu la, cửa ở bên kia, cô có thể rời đi!”.

Bộ dạng vô cùng nghiêm chỉnh của Hàn Trạch Vũ, thật ra thì trong lòng anh đã sớm hồi hộp.

Trước không có tin tức của cô, anh còn có chút cảm thấy mất mát, còn tưởng rằng mình nhìn nhận cô sai lầm. Hôm nay thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô trước mắt, thì anh biết quân cờ mình đi là đúng rồi, cô thật rất hiền lành, biết rõ điểm yếu của cô, về sau có thể dễ dàng làm rồi.

Mặc dù anh biết phương pháp này của mình thật hổ thẹn, nhưng cô cứ cương quyết bướng bỉnh như vậy khiến anh có mong muốn mạnh mẽ là chinh phục cô. Không phụ thuộc vào quá trình thực hiện ra sao, chỉ cần kết quả, ai có thể cười đến cuối cùng, người đó mới là bên thắng chân chính.

Hiện tại anh muốn cô. Chỉ cần có thể đạt được mục đích, anh bất kể mọi thủ đoạn nào!.

“Hàn Trạch Vũ, anh thật là quá đáng!”

Anh ta còn có thể nói nhẹ nhàng như vậy sao? Anh rõ ràng biết cô sẽ tìm đến anh thì đã cùng đường rồi.

“Cô cảm thấy tôi rất quá mức sao? Lãnh Tiểu Tiểu, tôi cho cô quyền tự chủ và tự do, không có một tia ép buộc, cô bất cứ lúc nào cũng có thể lựa chọn rời đi!”

Đối mặt với Hàn Trạch Vũ liêu lĩnh, lòng tự ái của Lãnh Tiểu Tiểu bị tổn thương nghiêm trọng, trong nháy mắt hốc mắt của cô chứa đầy nước mắt.

“Hàn Trạch Vũ, đừng cho là tôi sẽ khuất phục trước anh, nếu như tôi dùng thân thể tới trao đổi, người đàn ông đó cũng không nhất định phải là anh!”. Nói xong Lãnh Tiểu Tiểu tựa như một cơn gió xông ra ngoài.

39. Chương 40: Quyết Định Hoang Đường

Thấy đáy mắt của Lãnh Tiểu Tiểu xóa sạch trong suốt, Hàn Trạch Vũ có chút ngây ngẩn cả người. Chính mình chà đạp tự ái của cô có phải thật là quá đáng hay không? Cô ấy còn mạnh mẽ hơn?

Khi Hàn Trạch Vũ mất hồn, cánh cửa đóng lại lại bị đẩy ra, vẫn đi theo ở bên người anh tên đàn ông lạnh lùng đi vào.

“Hàn tổng, vị tiểu thư kia cảm xúc rất kích động!”

Anh không có lời thừa thãi, không có dư thừa vẻ mặt, chỉ là đơn giản nhắc nhở Hàn Trạch Vũ.

“Tiểu Lãng, cậu đi theo cô ấy, ngày mai trước khi mặt trời mọc, không cho cô ấy thoát khỏi tầm mắt của cậu!”

“Dạ!”

Tên kia gọi là Tiểu Lãng từ đôi môi mỏng khắc ra một chữ, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Lãng sau khi rời đi, phòng làm việc lớn đột nhiên trở nên hết sức yên tĩnh, Hàn Trạch Vũ cảm thấy hết sức mệt mỏi, anh đưa ra ngón tay cái xoa nắn huyệt Thái dương chốc lát, bưng ly cà phê trên bàn kia hớp một ngụm, nhúu nhúu mày, nặng nề suy nghĩ.

Thế nào người khác pha cà phê không đúng chỗ vị? Xem ra, khẩu vị của mình cũng bị cô làm hư rồi !

————— tử tiết thu phân cắt —————

Từ tập đoàn Hồi Phong ra ngoài, Lãnh Tiểu Tiểu mang theo đầy ngập sự phấn nộ, lên một chiếc xe taxi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô đi đâu?”

“Tùy tiện!” Lãnh Tiểu Tiểu vừa lên xe liền dựa vào ở hàng ghế dựa sau trên xe , hai mắt nhắm nghiền.

Tài xế từ trong kính chiếu hậu nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái, lộ ra một vẻ mặt sáng tỏ.

Chắc hẳn vừa cùng bạn trai gây gỗ chứ gì? Tài xế hình như thấy rất nhiều loại hành khách này, nên không nói gì, chậm rãi từ từ đi về phía trước.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lãnh Tiểu Tiểu liếc một mắt nhìn trên điện thoại di động hiện số, bắt lực nắm tóc, dè xuống trong lòng cảm xúc phiền muộn.

“Alo, mẹ Tần!”

“Tiểu Tiểu a, con có khỏe không?” Tần Tuệ từ trong thanh âm của Lãnh Tiểu Tiểu , nghe ra một tia bất đắc dĩ.

“Hoàn hảo a, mẹ Tần, mẹ đừng lo lắng, chuyện này con nhất định sẽ giải quyết, ngày mai chờ tốt tin tức của con đi!” Lãnh Tiểu Tiểu miễn cưỡng cười cười, giống như chuyện này đã được giải quyết.

“Được, được rồi! Tiểu Tiểu nha, nếu như có khó xử liền ngàn vạn đừng uất ức mình, mẹ Tần không hy vọng gặp lại con lại là làm khó cho con.” Ấy vậy cùng bất đắc dĩ khiến âm thanh của Tần Tuệ có chút nghẹn ngào.

“Con biết rồi, mẹ Tần, tin tưởng con, con sẽ xử lý tốt!”

Cúp điện thoại, Lãnh Tiểu Tiểu thật sâu thở dài . Tự trách cùng tự ái trong lòng cô kịch liệt phát ra tia lửa.

Lãnh Tiểu Tiểu , mày hôm nay tới là vì giải quyết vấn đề, nếu đã bước vào tập đoàn Hồi Phong, còn có cái gì tự ái đây? Là của tự ái quan trọng hay là Phúc Lợi Viện tất cả bọn nhỏ quan trọng?

Năm trăm vạn à? Mày có năng lực ở nơi này trong vòng một ngày có được sao? Nếu không có khả năng, cứ như vậy tức giận thì có cái gì ý nghĩa gì?

Lãnh Tiểu Tiểu, mày sống chính là vì một hơi, mày không thể khuất phục ở dưới quyền uy của anh ta, nếu như tự ái muốn mặc cho người ta chà đạp thì tối thiểu cũng giữ được thân thể chứ? Trong thiên hạ lại không chỉ có một mình anh ta, nếu như muốn bán thân thể của mình, vậy cũng nhất định không cần tìm anh ta!

Lãnh Tiểu Tiểu lập tức ngồi thẳng , giống như là đã quyết tâm quyết định nào đó. Cô nhìn tài xế mặt vẫn dáo dác nhìn chăm chăm cô gian nan mở miệng hỏi đến.

“Xin hỏi, chú biết hộp đêm nào ở Đài Bắc sang trọng nhất không?”

40. Chương 41: Chờ Đi Con Đường Này

Dạ yến.

Hộp đêm sang trọng nhất Đài Bắc, nơi này là nơi tụ họp của người giàu có, là điểm xa hoa truy lạc cao nhất, là nơi để những người đàn ông có tiền vui vẻ.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn lên trước mặt tòa nhà này có kiến trúc làm cho người ta cảm thấy vô cùng dè dặt, khóe miệng nâng lên một nụ cười mỉa mai.

Không nghĩ tới trong đêm tối, nơi này dùng tiền quyền sắc giao dịch, làm đạo đức không có chỗ, bề ngoài thể nhưng cũng có thể xem là trang trọng như thế, tráng lệ như thế.

Này hai chữ thiếp vàng to, trời chiều chiều rọi gây trần vàng sáng có chút chói mắt, Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nheo lại mắt, cảm thấy có một tia lạnh lẽo do lòng bàn chân dâng lên, trực bức trái tim cô, cô mặc áo quần mỏng manh cùng khoác màu đỏ sẫm, trong thân thể lại càng ít ấm áp.

Nghĩ tới mẹ Tần lại cảm thấy vô dụng, nghĩ tới bọn nhỏ ánh mắt thương hại, nhớ lại Hàn Trạch Vũ cao ngạo muốn bị đánh của anh ta, cô hận căm rằng một cái, dứt khoát bỏ đi đi vào.

Bóng tối còn chưa phủ xuống, trong hành lang trừ chút ít nhân viên tạp vụ ở ngoài, còn không thấy được khách tới tìm vui mừng.

Lãnh Tiểu Tiểu mới vừa bước vào đại sảnh liền xuất hiện một người phụ nữ trung niên chú ý đến. Cô ta liếc cô một cái, trên mặt xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc.

“Vị tiểu thư này, cô biết nơi này là địa phương nào sao?”

Trên người người phụ nữ này mười phần phong trần, cô ta vểnh lên ngón tay trắng nõn đang kẹp một điếu thuốc thon dài nhả khói, đi tới trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu, hướng Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ thở ra.

Lãnh Tiểu Tiểu ho khan mấy tiếng, nhìn người phụ nữ trước mắt này, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của cô ta.

“Cô là mẹ tang nơi này sao?”

Người phụ nữ nghe được câu hỏi Lãnh Tiểu Tiểu, trên mặt kinh ngạc càng thêm rõ ràng.

“A, nhãn lực cũng không tệ lắm, chỉ là, cô sẽ không phải là”

“Đúng, tôi chính là nghĩ đến tìm kiếm kim chủ, bởi vì tôi hiện tại vô cùng cần tiền.” Lãnh Tiểu Tiểu xác định trước thân phận trước mặt cô ta, cô không che giấu chút nào nói sáng tỏ ý định của mình đến.

Người phụ nữ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới, trong lòng khen thầm một tiếng, cô gái này thật đúng là đúng giờ, tư chất không tệ! Không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa còn rất thông minh. Nhưng là, chính cô cũng không biết tại sao, trong lòng hình như không quá nguyện ý cô gái này đi lên con đường này, bởi vì, đây là con đường không lối về, mặc kệ là tại sao, chỉ cần lên con đường này thì vĩnh viễn quay đầu không được rồi.

“Cô thật biết người ở đây làm cái gì sao? Khuyên cô một câu, chỉ cần có biện pháp khác cũng không cần đi lên con đường này.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói của người phụ nữ này, đáy mắt thoáng qua vẻ xúc động. Mẹ tang không phải là ngàn vạn hàng trăm đều kéo người xuống biển sao? Thế nào mình hôm nay đưa tới cửa, cô ta phản ứng đến còn ra sức khước từ đây?

“Cám ơn ý tốt của cô, nếu như có con đường khác biệt, tôi chắc chắn sẽ không xuất hiện tại nơi này.”

Nghe được lời nói, Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ đến Hàn Trạch Vũ, nhưng là rất nhanh sẽ bị chính mình bác bỏ.

“Được rồi, đây chính là cô tự chọn, đến lúc đó đừng hối hận a, đi theo tôi!” Người phụ nữ có chút đáng tiếc nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái, nữ tử ngon gió kia phong tình vạn chủng láchlong xoay người hướng đại sảnh phía bên phải đi tới.

Lãnh Tiểu Tiểu than một tiếng, phức tạp liếc mắt nhìn kia bóng lưng của người phụ nữ kia đi theo.

41. Chương 42: Tăng Thêm Lợi Thế Bán Mình

Trước cửa dạ yến, Tiểu Lãng nhìn bóng dáng của Lãnh Tiểu Tiểu biến mất ở trong phòng lớn, khuôn mặt lãnh khốc, rốt cuộc có một chút biểu tình.

Anh cau mày móc điện thoại di động ra, do dự chốc lát, vẫn là bấm mã số của Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ ngồi ở phòng làm việc nhận được điện thoại của Tiểu Lãng, một phen từ trên ghế nhảy lên, trên mặt có tức giận áp chế không nổi.

“Cậu nói cái gì? Cô ấy đi đâu?”

“Dạ yến!” Tiểu Lãng thật sự là tiếc chữ như vàng, có thể hai chữ trả lời vấn đề, tuyệt đối không nói ba chữ.

“Được, tôi biết rồi! Cậu trước tiên trở lại đi!”

Tay Hàn Trạch Vũ nắm thật chặt thành quả đầm, đáy mắt lộ ra khí âm u lạnh lẽo kinh người.

Lãnh Tiểu Tiểu, em thật đúng là dám làm! Tình nguyện đi đến đó cũng không cúi đầu trước tôi? Thật không biết khối quật cường trong óc của em đích thì là cái gì.

“Hàn tổng?”

Tiểu Lãng nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ, có chút không hiểu. Anh cho là Hàn Trạch Vũ sẽ ra lệnh anh mạnh mẽ đem cô mang về.

“Cậu không có nghe lầm, không cần đi theo cô ấy nữa, cậu trở về đi!” Hàn Trạch Vũ hiểu rõ tâm tư của Tiểu Lãng, anh lần nữa lặp lại lời vừa mới nói qua.

“Tốt!”

Cúp điện thoại, Tiểu Lãng lần nữa liếc mắt nhìn cửa chính dạ yến, yên lặng xoay người rời khỏi.

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi ở trước gương trang điểm, xuyên thấu qua gương cô nhìn thấy mama vẽ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm mình, cô quay đầu lộ ra một nụ cười buồn bã, “Tối nay, muốn tôi gọi cô là mẹ sao?”

“Cô gọi tôi là dì Vân đi! Cô căn bản cũng không thích hợp nơi này, qua tối nay, tôi liền cho cô đi xa thật xa!” Dì Vân thu hồi kinh ngạc hiện lên này, lạnh lùng nói qua.

Dì Vân lần này dường như lạnh lùng, nhưng ở trong mắt của Lãnh Tiểu Tiểu ngược lại là loại bảo vệ và đau lòng. Vẻ mặt của dì Vân lộ ra tiết lộ cảm xúc bất đắc dĩ, khiến Lãnh Tiểu Tiểu sinh ra một loại cảm xúc thân thiết không rõ đối với cô.

“Dì Vân, cảm ơn dì!” Lãnh Tiểu Tiểu lôi kéo tay của dì Vân, vẽ mặt cảm kích.

Bởi vì không có lời nói giới thiệu của cô, cứ như vậy nhanh chóng một đêm, mình cũng chưa chắc có thể gặp được kim chủ có thể giải quyết vấn đề khó khăn của cô.

“Cô là kẻ ngu sao? Tôi đây là đẩy cô vào hổ lửa, cô còn cảm ơn tôi?” Dì Vân chau chau mày, làm bộ mặt khinh thường nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu.

“Hiện tại xã hội này, dù là dì muốn tự nguyện vào hổ lửa, nếu như không ai đẩy một cái, đó cũng là rất khó!” Lãnh Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ giương lên khóe miệng, lộ ra một nụ cười khổ.

“Hừ, không ngờ, cô tuổi còn trẻ, vẫn thấy còn vô cùng thiếu đáo đấy! Tốt lắm, cô nói một chút cần bao nhiêu tiền chứ?” Dì Vân thấy Lãnh Tiểu Tiểu hiện lên cười khổ này, đột nhiên cảm thấy có chút ít đau lòng.

“Năm trăm vạn!”

“ Bao nhiêu?” Rất dễ nhận thấy Lãnh Tiểu Tiểu nói ra con số làm hoảng sợ đến cô.

“Ít nhất muốn năm trăm vạn, nếu không, hôm nay tôi làm tất cả sẽ không có ý nghĩa!”

Thấy nét mặt của dì Vân kinh hãi, trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu nhiều hơn một chút lo lắng, xem ra, muốn tìm đến kim chủ ra tay hào phóng như vậy còn là rất khó.

“Cô phải hiểu được, đây không phải là cái số lượng nhỏ, trừ phi.”

“Dì Vân, tôi hiểu, chỉ cần anh xuất ra được cái giá này, trong vòng ba tháng, tất cả của tôi đều nghe anh.” Lãnh Tiểu Tiểu cắn răng, hung ác quyết tâm tăng thêm lợi thế bản mình.

42. Chương 43: Tìm Kiếm Kim Chủ

Nắm bắt được đáy mắt kia của Lãnh Tiểu Tiểu hiện lên bất đắc dĩ và khổ sở, ở bên trong lòng của dì Vân nổi lên một tia đau lòng.

Lại là một người phụ nữ bị cuộc sống bức bách, vạn bất đắc dĩ đi lên con đường này! Y Như mình năm đó.

Lúc trước nếu như không phải vì sự bướng bỉnh của mình, làm sao có thể có trận hiểu lầm thật sâu kia? Làm sao có thể để cho anh chết tâm tuyệt vọng bỏ qua mình mà đổi thành cưới người khác?

Lãnh Tiểu Tiểu xuất hiện, gọi lên chuyện cũ thương tâm của cô, đáy mắt cô từ từ tràn ngập dâng lên một tầng sương mù nồng đậm.

“Được rồi, để xem vận số của cô như thế nào, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, trước tiên cô sẽ ở lại đây đang lúc nghỉ ngơi. Hi vọng tối nay có thể gặp được chủ nhân có thể giải quyết vấn đề khó khăn của cô!”

Dì Vân thu hồi sầu não không nên có này, đứng lên đi ra ngoài cửa, ở trong nháy mắt cô bước ra gian phòng đó, Lãnh Tiểu Tiểu nghe được một tiếng thở dài bất đắc dĩ của cô.

Sau khi dì Vân trở lại phòng lớn lập tức đổi thành một nét mặt khác, họ làm nghề này, lòng dạ cũng không thể mềm, càng không thể lộ ra chân tình, nếu không phần cơm này cũng ăn không trôi.

Đến đây làm, người nào không có chút lý do vạn bất đắc dĩ? Người nào không có một chút chuyện cũ khiến cho người khác đồng tình đau lòng? Nếu như mềm lòng, sợ rằng vùng đất này các tiểu thư cũng không có thể hoạt động công khai nha!

Nhưng là, vì cái gì mà nguyện vọng của Lãnh Tiểu Tiểu đó có thể nhẹ như thế làm động đến lòng của cô, dâng lên đồng tình và không đành lòng của cô?

Chẳng lẽ cũng là bởi vì tuổi của cô ấy có chút tương tự giống như.

Đang lúc dì Vân mất hồn sững sờ hết sức, một âm thanh lỗ mãng mang theo trêu chọc vang lên.

“Dì Vân, nhấc gương mặt nghĩ gì thế, tổn hại tinh thần như vậy? Chẳng lẽ là lại có người mới đến khiến cho dì lo lắng rồi?”

Dì Vân nghe tiếng nhìn lại, trên mặt lập tức hiện lên tràn đầy ý cười, “Hứa đại thiếu, thời gian lâu như vậy rồi cũng không trông thấy ngài đến thăm, hôm nay như thế nào đến sớm như vậy?”

“Ha ha, tôi nhớ dì thôi!” Người đàn ông trẻ tuổi kia ở trên mặt dì Vân khẽ vuốt xuống.

“Tiểu tử thú vị, tôi tuổi đều đã cao, ít lấy tôi đùa cợt đi!” Dì Vân vỗ nhẹ tay của anh, tùy ý cười cười.

Đối với người đàn ông trước mặt này, Hứa Mạch, dì Vân còn có vài phần kính trọng, đừng nhìn anh một bộ dáng cả ngày không đứng đắn, thật ra thì anh không giống như người đàn ông khác vậy, bản tính phong lưu. Mặc dù anh là khách quen của chỗ này, nhưng lại chưa từng làm loạn, luôn là cố định tìm một người phụ nữ tiếp rượu, cũng không mang lên sân khấu!

Hoặc là.

Nếu như Lãnh Tiểu Tiểu tìm người đàn ông là anh, có lẽ kết quả còn không đến mức thâm thúy như vậy chứ?

“Dì Vân? Dì xem đi đi, tôi đây rõ ràng là một Đại Suất Ca sống ở sờ ở trước mặt dì, dì lại mất hồn rồi, thật đúng là làm tổn thương lòng tự ái của tôi!” Hứa Mạch giả vờ một bộ dáng đau lòng, chỉ thiếu chen hai giọt nước mắt.

Bộ dáng của anh chọc cho dì Vân không khỏi nở nụ cười, “Hứa thiếu, tối nay vẫn quy củ cũ sao?” Dì Vân thử dò xét tính hời anh.

“Thế nào? Trên tay dì Vân có hàng mới?” Hứa Mạch nghe được câu hỏi của dì Vân, lông mày ngọn núi nhảy lên, vẻ mặt hứng thú không che giấu được.

Thấy Hứa Mạch cảm thấy hứng thú, dì Vân trong lòng âm thầm vui mừng thay Lãnh Tiểu Tiểu, bằng thân phận của anh, nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của Lãnh Tiểu Tiểu. Ít nhất không xấu như người khác, đi theo anh không đến nỗi chịu uất ức quá lớn.

Nhưng Mạc Ly nơi đó.

Cô gái nhỏ này nếu là biết, sẽ có thể có chút không thoải mái hay không? !

43. Chương 44: Hối Hận Vẫn Còn Kịp

Trong đầu dì Vân lần nữa thoáng qua nét mặt của Lãnh Tiểu Tiểu mang theo cười khổ, lại vẫn nghĩ đến Mạc Ly đối với Hứa thiếu lạnh lùng, mượn cơ hội này, có lẽ có thể thành toàn hai người.

Cô do dự chốc lát, nâng lên khuôn mặt tươi cười vốn có của nhà kinh doanh, mở miệng nói, “Có thì có, chỉ là giá tiền có chút cao! Thế nào, Hứa thiếu cũng sẽ cảm thấy hứng thú đối với người phụ nữ khác?”

“Oh? Cao bao nhiêu? Xem ra, còn không phải là mặt hàng bình thường rồi, dì Vân tìm báu vật ở nơi nào?”

Trên mặt Hứa Mạch lơ đãng tiết lộ ra một nụ cười đùa giỡn. Anh kéo dì Vân qua ghế sa lon hào hoa ở một bên ngồi xuống.

“Báu vật này thực ra là tự mình từ trên trời rơi xuống, chỉ là, hôm nay Hứa thiếu cậu đến sớm so với người khác, có cơ hội nhanh chân đến trước.”

“Vậy tôi rất có hứng thú muốn đến nhìn một chút báu vật này rồi! Nói đi, giá bao nhiêu?” Vẻ mặt Hứa Mạch khinh thường một chút, nhưng giữa lông mày nổi lên hưng phấn không che giấu.

Dì Vân có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm Hứa Mạch, hôm nay anh hình như có chút khác thường.

“Năm trăm vạn!”

“Ha ha, thật đúng là không phải người phụ nữ bình thường, cô ấy trị giá cái giá này sao?” Đáy mắt của Hứa Mạch tràn đầy nụ cười nhìn chằm chằm Dì Vân.

“Nếu như Hứa thiếu để ý, trong vòng ba tháng, tất cả cô ấy đều là của cậu!” Thấy Hứa Mạch có hứng thú, Dì Vân cũng hết sức đề cử vì Lãnh Tiểu Tiểu.

“Ba tháng? Đây thật đúng là khiến cho tôi ngoài ý muốn. Vậy cô đi nói cho cô ấy biết, chúng ta phải ký phần hiệp ước, trong vòng ba tháng bất kỳ cái gì của cô ấy tất cả đều là thuộc về mình tôi!”

Trong ánh mắt của Hứa Mạch giáo hoạt, hình như thoáng qua một vẻ mặt đồng cảm, Dì Vân nhìn ở trong mắt, trong lòng có một tia không hiểu.

“Hứa thiếu nói thật chứ?”

Hứa Mạch tiếp thu được ánh mắt của Dì Vân mang theo nghi vấn, vẻ mặt anh mặt thâm ý cười cười, đứng lên đi ra phía ngoài cửa lớn. Một nháy mắt xuất hiện ở cửa kia, Hứa Mạch ném ra một câu nói.

“Hai giờ sau, vẫn là chỗ cũ, cô để Mạc Ly mang cô ấy đến đây.”

Mạc Ly? Dì Vân nhìn chằm chằm bóng lưng Hứa Mạch, khe hé miệng, giống như có lời gì muốn nói, nhưng cuối cùng không nói ra.

—————phân cắt Tiết Tử Thu —————

Màn đêm dần dần phủ xuống, trong phòng hóa trang bắt đầu náo nhiệt lên.

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi ở trong góc cũng không đưa đến chú ý của mọi người. Lúc này, tất cả mọi người hứng thú nòng nặc bàn về một người đàn ông nhiều tiền đẹp trai, lại duy nhất một lòng.

Lãnh Tiểu Tiểu lẳng lặng nhìn mình trong gương, người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt này thật sự là mình sao? Mình tại sao sẽ rơi vào loại tình trạng này?

Đều là anh!

Đều là người đàn ông ghê tởm đó, nếu không phải là anh dồn ép không tha, mình tại sao sẽ đi đến một bước này? Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nhắm nghiền hai mắt, đầu khê nâng lên, cổ nén nước mắt sắp sửa tràn ra.

“Nếu khổ sở như vậy, bây giờ muốn hối hận vẫn còn kịp!” Một thanh âm lạnh lạnh vang lên ở đỉnh đầu của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên mở mắt ra, trong gương, phía sau mình có thêm một người phụ nữ lạnh lùng.

44. Chương 45: Xem Như Là Người Đàn Ông Tốt

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy ánh mắt người phụ nữ này lạnh lẽo bên trong có một lòng thù địch không hiểu.

“Nếu như hối hận có ích, tôi tình nguyện chưa từng có gặp qua anh ta!”

Khóe môi Lãnh Tiểu Tiểu hiện lên một nụ cười khổ, trong con ngươi thê lương nước mắt trong suốt lóng lánh một chút ánh sáng.

Người phụ nữ thấy vẻ mặt của Lãnh Tiểu Tiểu, sửng sốt một chút, địch ý hiện lên lúc trước này biến mất rất nhiều.

“Cô là Lãnh Tiểu Tiểu?”

“Đúng!”

“Được, vậy cô đi theo tôi đi!”

“Đi đâu?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn người phụ nữ lạnh tanh này, cô cũng không có giống như những người phụ nữ khác ăn mặc hết sức diêm dúa lòe loẹt như vậy, cô giống như là một người gian ác mê hoặc lòng người Âm Dạ màu lam, xinh đẹp tuyệt trần mà lạnh lùng.

“Cô cảm thấy ở chỗ này, trừ đi gặp người đàn ông, chúng ta còn có thể đi đâu?” Thấy vẻ mặt của Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc, người phụ nữ bất đắc dĩ bĩu môi, có chút không nhịn được nhìn chằm chằm cô.

“Không!”

Tiềm thức Lãnh Tiểu Tiểu cự tuyệt, nhưng mà ở tại lúc tiếp thu được ánh mắt khó hiểu của người phụ nữ kia thì cô vội vã giải thích, “Dì Vân để cho tôi ở chỗ này chờ dì ấy.”

“Dì Vân vào tôi nói cho cô biết, tìm được kim chủ, nếu như cô không hối hận, vậy bây giờ hãy đi cùng tôi thôi!” Nói xong không để ý Lãnh Tiểu Tiểu, tự nhiên đi ra ngoài.

Lãnh Tiểu Tiểu sợ run nửa ngày, liền vội vàng đứng lên đi theo.

Dạ yến! Cả tòa kiến trúc đã đèn đuốc sáng trưng!

Xứng với tên thực, nó xa hoa cũng chỉ có thể phát huy đến tận cùng ở ban đêm! Nhưng mà, lúc này Lãnh Tiểu Tiểu không có chút nào thương thức lịch sự tao nhã.

Ra khỏi cửa phòng hóa trang, cô mới phát hiện nơi này rộng đến giống như mê cung, cô hoàn toàn không phân biệt được phương hướng. Vì để tránh cho đi lạc, cô một đường chạy chậm nện bước đi theo người phụ nữ trước mặt kia.

Người phụ nữ mang theo cô đi xuyên qua vô số hành lang, đối với mục đích, cô giống như quen thuộc đến nhắm mắt lại cũng sẽ không đi nhầm. Đi một hồi lâu, họ đi đến một vườn hoa ngoài trời bên cạnh núi giả.

Lãnh Tiểu Tiểu lúc này mới không thể không âm thầm thán phục một tiếng, dạ yến này thật đúng là có một nơi động tiên đặc biệt.

Người phụ nữ chỉ chỉ cánh cửa chính Lưu Kim cách đó không xa, “Nơi đó chính là Lưu Tinh các, kim chủ của cô ở bên trong chờ cô!” Nói xong cô liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ai, đợi. Chờ một chút! Tôi. . . Một mình tôi đi sao?” Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy hết sức sợ hãi. Nhất là thấy người phụ nữ này trên mặt này hiện lên chua xót, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy rất nặng nề, giống như mình là người đoạt nhân sở ái.

“Chẳng lẽ loại chuyện như vậy, còn cần người đi cùng với cô sao?” Người phụ nữ kia rất phiền não quay đầu lại.

Nhưng mà, khi cô thấy thân thể của Lãnh Tiểu Tiểu ở đây không tự giác run rẩy thì khối cứng rắn bao bọc trong lòng có một chút mềm mại.

“Cô không cần sợ hãi, người đàn ông bên trong đó vẫn tính là tốt, nếu như cô có bản lĩnh bắt anh lại, về sau liền theo anh đi, bán ột người đàn ông, dù sao cũng hơn đối mặt một đám đàn ông mạnh hơn!” Trong giọng của người phụ nữ, tràn đầy cảm khái và bất đắc dĩ!

Nhìn ra được cô hẳn là nhận thức bên trong người đàn ông, Lãnh Tiểu Tiểu vừa định mở miệng hỏi, liền bị một giọng nam lỗ mãng cắt đứt.

“Vẫn thật không nghĩ tới, chính tôi tại trong mắt em coi như được là người đàn ông tốt? Lúc nào thì giấc ngộ của em trở nên cao như vậy?”

45. Chương 46: Ký Hiệp Nghị

Thì ra cô gái trước mặt này chính là Mạc Ly.

Nghiêm Mạc Ly nghe thấy thanh âm của người đàn ông kia, thân thể chợt cứng đờ, cô ngẩng đầu lên, này trong con mắt ảm đạm tràn ngập ảo não vô tận cùng một tia nhớ nhung nhưng không dễ dàng phát giác.

“Hứa thiếu, người ta mang đến cho anh rồi! Chúc anh tối nay đi chơi vui vẻ!” Mạc Ly không để ý đến cho phép lời nói mạch lạc, nhàn nhạt nói xong xoay người rời đi.

Bóng lưng ở dưới ánh đèn làm nổi bật, có vẻ có chút hiu quạnh, cho người ta cảm giác có chút lúc ẩn lúc hiện mà xa xa, không cách nào suy nghĩ!

Mạc Ly từ từ phai nhạt ra khỏi tầm mắt bọn họ.

Nhưng Lãnh Tiểu Tiểu lại phát hiện, trước mặt cái người đàn ông nghe nói là kim chủ của cô, từ lúc vừa mới bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của anh liền chưa từng nghe theo từ trên người Mạc Ly lấy ra qua.

Lãnh Tiểu Tiểu đứng yên, không nói gì. Một là cô không biết kế tiếp mình phải làm những gì, nói những gì. Hai là cô thật sự có chút sợ.

Một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ một loại trầm tĩnh chết tiệt!

Hứa Mạch lấy điện thoại di động ra, nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái, “Cô trước đến bên trong chờ tôi đi!”

“A, được!”

Đối mặt với người đàn ông trước mắt này, Lãnh Tiểu Tiểu có chút tò mò. Bản thân anh cùng giữa những người đàn ông trong tưởng tượng có chút khác nhau một trời một vực. Lãnh Tiểu Tiểu nhìn ra được, trong mắt của anh tất cả đều là Mạc Ly, nhưng mà, tại sao anh.

Lãnh Tiểu Tiểu đẩy phiên cửa chính di chuyển ra, cô đi vào phòng còn chưa kịp ngồi xuống, Hứa Mạch liền tiến vào theo. Lãnh Tiểu Tiểu khấn trương nhìn anh một cái, tay chân có chút luống cuống, đứng cũng không được ngồi cũng không xong.

Hứa Mạch lười biếng dựa hướng ghế sa lon, từ trong túi tiền móc ra một tờ chi phiếu đặt trên khay trà thủy tinh trước mặt.

“Đây là năm trăm vạn! Ký phần hiệp nghị kia cái này sẽ là của cô!”

“Tôi.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hiệp nghị sớm chuẩn bị tốt trên khay trà, có chút do dự.

“Thế nào? Hối hận sao?”

Hứa Mạch có chút hứng thú nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt toát ra cảm xúc đơn thuần là tò mò, không có bất kỳ ý trộn lẫn nam nữ tình sắc nào.

Hối hận? Hối hận thì có ích gì không?

Khi chúng ta không cách nào quay đầu lại, chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước!

Lãnh Tiểu Tiểu cười khở một tiếng, nhìn Hứa Mạch một cái, cầm lấy bút chuẩn bị xong trên khay trà, cuống loạn viết xuống tên của mình.

“Ha ha, được, Ok! Chi phiếu cô có thể cầm đi!” Hứa Mạch thu hồi phần hiệp nghị kia, đứng lên, mặt bộ dáng thoải mái.

“Hứa thiếu? Anh đây là ý tứ gì?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hứa Mạch có ý tứ chuẩn bị rời đi, hết sức không hiểu, người đàn ông này không phải tốn năm trăm vạn mua mình sao? Thế nào. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tối mai, tám giờ, khách sạn Hải Hàng, nhớ đúng giờ, không cần trễ, ok!”

Hứa Mạch cười cười, lưu lại một tấm thẻ, mang theo phần hiệp nghị Lãnh Tiểu Tiểu nhìn cũng không nhìn qua liền ký rời khỏi phòng.

Lãnh Tiểu Tiểu chống lại nụ cười ý vị sâu xa cùng tà mị của Hứa Mạch, tâm thần trong nháy mắt rối loạn!

Cô cảm giác mình hình như sắp sửa tiến vào một vực sâu không thấy đáy, quanh thân lạnh lẽo buồn bã!

Một loại cảm giác lo lắng từ trong đáy lòng dâng lên!

46. Chương 47: Đã Không Có Đường Lui Nữa Rồi!

Lãnh Tiểu Tiểu một đêm không ngủ. Hưng phấn xen lẫn lo lắng làm cho tâm lực của cô quá mệt mỏi.

Nghĩ đến sáng sớm ngày mai, cô có thể đem chi phiếu ném ở trên mặt Hàn Trạch Vũ, sau đó nhìn nét mặt kinh ngạc của anh, Lãnh Tiểu Tiểu đã cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng mà, tất cả hình như cũng thuận lợi quá mức, thuận lợi đến mức khiến cô lo lắng cực độ.

Dường như trước đêm bão táp đều là một loại tĩnh mịch - bình tĩnh. Mà lần này, phía sau sự bình tĩnh của Hàn Trạch Vũ có giấu giếm gợn sóng vô tận hay không đây?

Lãnh Tiểu Tiểu cất thấp thỏm lo lắng trong lòng đi, cầm tấm chi phiếu năm trăm vạn đi vào cao ốc Hối Phong.

Trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc có một người đàn ông áo đen đứng đấy.

Về mặt lạnh lùng, thẳng đứng. Thấy Lãnh Tiểu Tiểu tới đây cũng không có bất kỳ động tĩnh. Nếu như không phải là cặp mắt kia vẫn còn nháy, Lãnh Tiểu Tiểu có thể sẽ cho rằng anh ta là một pho tượng.

“Xin chào, tôi tìm Hàn Trạch Vũ!”

Người đàn ông nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh lùng vẫn không nhúc nhích, “Hàn tổng không có ở đây, cô là Lãnh tiểu thư sao? Trợ lý Tiểu ở phòng họp chờ cô.”

Nghe nói Hàn Trạch Vũ không có ở đây, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu có chút thất vọng.

Trợ lý Tiểu? Trợ lý Tiểu là ai, tại sao anh ta phải chờ mình? Chẳng lẽ Hàn Trạch Vũ đoán được sáng nay mình sẽ đến sao? Vì sao anh biết?

Lãnh Tiểu Tiểu mang theo lòng tràn đầy nghi vấn đi tới phòng họp. Cô khẽ gõ hai cái, bên trong liền truyền ra âm thanh của một người đàn ông.

“Mời vào!”

Lãnh Tiểu Tiểu đẩy cửa, nhìn thẳng vào ánh mắt một người đàn ông lạnh tanh đang trước. Nhìn dáng dấp, anh ta hình như chờ mình đã lâu, như vậy thì anh ta nhất định cũng biết hôm nay mình đến. Nghĩ đến chỗ này, cô trực tiếp đi tới trước bàn, lấy ra tấm chỉ phiếu kia, đẩy tới trước.

“Tôi muốn khế ước mảnh đất Viện Phúc Lợi!”

“Ký hết hiệp ước chuyển nhượng, mảnh đất kia sẽ là của cô!” Tiểu Lãng bình tĩnh nói xong, đem hiệp ước cùng bút trên bàn đẩy tới trước.

Hành động này của anh ta khiến Lãnh Tiểu Tiểu càng thêm nghi ngờ, cô giả bộ bình tĩnh cũng không duy trì nổi nữa, “Hàn Trạch Vũ đâu? Rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì?”

“Giao ra thứ cô muốn, thu hồi vật anh ấy muốn!” Tiểu Lãng vẫn là vẻ mặt như vậy, giọng nói vẫn bình tĩnh y nguyên như vậy.

“Rốt cuộc anh ta muốn cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe thấy Tiểu Lãng nói, chỉ cảm thấy một hồi lạnh lẽo sau lưng. Cô chưa bao giờ cho là Hàn Trạch Vũ muốn tiền.

“Hàn tổng muốn cái gì thì thư ký Lãnh không phải là người rõ ràng nhất sao?”

Tiểu Lãng khó được nhiều lời như vậy, vốn là những lời này là ở trong kế hoạch của anh ấy, nhưng mà, thấy vẻ mặt Lãnh Tiểu Tiểu sợ hãi, những lời này không tự chủ được từ bên mồm của anh chạy ra ngoài.

“Anh là ai? Anh còn biết những thứ gì?” Lãnh Tiểu Tiểu có chút phát điên.

Cho dù là giác quan thứ sáu hay là thứ bảy, cũng đều cảm thấy chuyện này không có đơn giản như cô nhìn thấy từ bề ngoài.

“Lãnh tiểu thư, nếu như muốn liền ký tên? Cô đã không có đường lui, không phải sao?” Tiểu Lãng nhìn đồng hồ, ý thức được mình nói quá nhiều rồi, anh đứng lên, gây cho Lãnh Tiểu Tiểu một chút áp lực vô hình.

Xác thực, nếu như nói có âm mưu gì, rất rõ ràng đi tới bước hiện tại thì mình đã té xuống rồi!

Lãnh Tiểu Tiểu không có ở đây do dự, vung bút ký xuống tên của mình.

Cầm hiệp ước đi ra khỏi cao ốc Hối Phong, một nháy mắt kia, tâm Lãnh Tiểu Tiểu rốt cuộc để xuống! Mẹ Tần cùng bọn nhỏ vĩnh viễn không sợ mất nhà!

47. Chương 48: Có Tính Là Chiếm Tiệm Nghi Hay Không?

Hàn Trạch Vũ đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, mắt nhìn xuống bóng dáng nho nhỏ của Lãnh Tiểu Tiểu trước cửa cao ốc, đáy mắt đen bóng lộ ra âm lạnh làm cho người ta không rét mà run.

“Hàn tổng, tại sao không gặp cô ấy?” Tiểu Lãng đứng ở sau lưng anh, trong con ngươi lộ ra một tia nghi ngờ.

“Tiểu Lãng, hôm nay cậu nói rất nhiều lời không nên nói. Hình như cậu vô cùng quan tâm cô ấy!” Hàn Trạch Vũ xoay người, liếc mắt nhìn lo lắng trên mặt Tiểu Lãng, trong lời nói toát ra một tia trách mắng.

“Thật xin lỗi, Hàn tổng, là tôi nói nhiều rồi!” Tiểu Lãng khẽ cúi đầu, trên mặt vẻ mặt lộ ra có chút không được tự nhiên.

“Tốt lắm, cậu phải.”

“Trạch Vũ ca!”

Hàn Trạch Vũ còn muốn nói cái gì, lại bị Hàn Thi Dư đi vào cửa cắt đứt!

“Tiểu Lãng, cậu đi ra ngoài trước đi!”

“Dạ!” Tiểu Lãng đáp một tiếng, liền lui ra ngoài.

“Thi Dư, sao em lại tới đây?” Hàn Trạch Vũ thấy cảm giác cô có chút ngoài ý muốn. Những ngày qua thái độ của cô khác thường không giống trước kia chính là kẻ cận quấy lầy anh, làm cho anh hình như quên mất tồn tại của cô.

“Nhớ anh đấy, cho nên mới tới gặp anh đó! Còn nữa, ba mẹ cũng nhớ anh rồi, cho nên kêu em tới tìm anh, tối nay cùng nhau về nhà ăn cơm!” Hàn Thi Dư ôm cánh tay Hàn Trạch Vũ làm nũng.

“Không được, tối nay anh còn có chuyện!” Hàn Trạch Vũ nghĩ cũng không có nghĩ liền cự tuyệt.

Bởi vì tối nay anh thật sự có chuyện rất ‘quan trọng’. Anh muốn khiến Lãnh Tiểu Tiểu biết, trừ làm phụ nữ của anh, cô không có lựa chọn nào khác! Trừ phi anh chơi đủ cái trò chơi này rồi, nếu không, cô cũng đừng trông cậy vào việc có thể thoát đi!

Nghĩ đến chỗ này, hình như anh cũng có chút không kịp đợi, anh hết sức mong đợi, lúc cô gái quật cường đó nhìn thấy anh xuất hiện sẽ là loại vẻ mặt như thế nào? ?

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Hàn Trạch Vũ lộ ra một tia hả hê.

Mà một tia dịu dàng mang theo hài lòng, dưới đáy mắt Hàn Thi Dư có vẻ cực kỳ chói mắt! Cô rất rõ ràng, nét dịu dàng kia tuyệt sẽ không là vì mình, bởi vì cô bây giờ ở trong mắt anh chỉ có một thân phận duy nhất, đó chính là em gái của anh!

Hàn Thi Dư chưa bao giờ biết, hai chữ em gái này lại làm cho người ta chán ghét như thế!

“Trạch Vũ ca, nhìn gương mặt ngọt ngào cười của anh kia, chẳng lẽ là buổi tối có ước hẹn?” Hàn Thi Dư nâng lên nụ cười nghịch ngợm, xấu xa nhìn chằm chằm Hàn Trạch Vũ, muốn từ trong miệng anh biết rõ ràng một chút dấu vết hơn!

“Ước hẹn?” Hàn Trạch Vũ nhăn mày lại, giống như đang suy tư lời nói của Hàn Thi Dư.

Đây coi như là ước hẹn sao? Không tính đi, ước hẹn phải ngọt ngào ấm áp, lương tình tương duyệt đấy! Mà đêm nay, anh chỉ muốn đi đến một cuộc giao dịch tiền sắc!

“Không, tối nay Trạch Vũ ca muốn đi thu chi trước một cuộc giao dịch nên được.”

Tâm tình Hàn Trạch Vũ hưng phấn lạng lẽ tiết lộ, khiến ở bên trong lòng của Hàn Thi Dư càng thêm lo lắng!

“Là giao dịch gì vậy? Trạch Vũ ca có phải chiếm được tiện nghi rất lớn hay không? A, nhìn lông mày cũng nở nụ cười rồi kia!” Hàn Thi Dư làm giọng rất kỳ quái, mang theo nồng đậm ghen tuông, mà Hàn Trạch Vũ lâm vào trong suy nghĩ của mình cũng không có lưu ý.

“Ha ha, bản thân tiêu tiền mua giống như tự mình mua gì đó, đây không tính là chiếm tiện nghi chứ?”

48. Chương 49: Bị Người Đánh Cắp Chụp Được

Lợi dụng? Không! Là trúng mỹ nhân kế!

Nghĩ tới đây, tâm tình Hàn Trạch Vũ đột nhiên tốt hơn, anh nhéo nhéo mũi Hàn Thơ Dư, “Được rồi, anh muốn làm việc, em tự mình đi về trước đi!”

“Anh Trạch Vũ, mỗi lần người ta đến được một lúc, anh liền đuổi em đi! Hôm nay anh nhất định không trở về, em cũng không cần trở về, em ở nhà anh là được rồi!”. Hàn Thơ Dư nói có dụng ý khác.

“Được rồi, tùy em! Phải đi về ăn cơm thì cho Hàn đi gọi điện thoại”. Hàn Trạch Vũ gật đầu một cái, dù sao tối nay mình cũng không cần phải trở về, do cô đi!

“Được rồi, anh Trạch Vũ, vậy em đi đây!”. Hàn Thơ Dư bữu môi, mặt miến cưỡng rời đi.

Lãnh Tiểu Tiểu nói chuyện điện thoại với mẹ Tần xong, cô thật sâu thở dài một cái. Nhớ tới ước hẹn tối nay ở Hải Hàng, trong lòng cô cảm thấy hết sức áp lực.

Bây giờ cách 8 giờ tối còn rất sớm, mà thời gian dài đằng đặc thế này đối với cô là hành hạ vô tận, khiến cô không có ý định làm bất cứ chuyện gì.

Cô chẳng có mục đích ở trên đường dạo chơi, không chút nào phát hiện ra, mặt một người đàn ông kinh ngạc chậm rãi tới gần cô.

“Tiểu Tiểu?” Âm thanh yếu ớt vang lên, mang theo một tia không xác định cùng vui mừng.

Nghe được có người gọi mình, Lãnh Tiểu Tiểu theo bản năng quay đầu lại, lại thấy khuôn mặt mình không tưởng được. Cô chờ đợi một chốc lát, sau khi lấy lại tinh thần, cô đột nhiên xoay người nhanh chóng hướng phía trước đi tới.

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu!”. Tần Phi bước nhanh theo, kéo lại Lãnh Tiểu Tiểu, rõ ràng cảm xúc xao động.

“Bỏ tay ra!”. Lãnh Tiểu Tiểu hờ hững nhìn chằm chằm vào Tần Phi.

“Tiểu Tiểu, anh.....”. Thấy Lãnh Tiểu Tiểu tỏ thái độ với chính mình, Tần Phi có vẻ khổ sở.

“Không buông tay ra tôi sẽ la lên!”. Trong lời nói Lãnh Tiểu Tiểu không ột tia dịu dàng.

“Tiểu Tiểu, em đừng như vậy, chúng ta trước hết tìm một nơi uống chút đồ được không? Anh có nhiều lời muốn nói với em”. Tần Phi chậm rãi buông lỏng tay ra, bộ dạng năn nỉ, thật cẩn thận nói qua.

Đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu thoáng qua một tia khổ sở, cô do dự chốc lát, lại quả quyết cự tuyệt.

“Không cần, giữa chúng ta đã không có gì để nói. Tôi còn có chuyện, tôi đi trước!”.

Khi anh trở thành chồng của người khác, cô cũng biết, anh với cô vĩnh viễn không còn quan hệ gì nữa. Từ cái đêm cô giao mình cho Hàn Trạch Vũ, cô liền hiểu rõ, cô vĩnh viễn không bao giờ thuộc về anh!

“Không! Tiểu Tiểu, em đừng đi! Anh nhớ em, anh thật sự rất nhớ em!”. Tần Phi bước dài xông lên phía trước, ôm Lãnh Tiểu Tiểu thật chặt vào trong ngực.

“Tần Phi, anh bỏ tay ra, đừng làm cho tôi khinh thường anh!”.

Lãnh Tiểu Tiểu không giãy giụa, chỉ là tỉnh táo nhìn anh, gương mặt bình tĩnh cùng lạnh nhạt, bởi vì, giờ phút này, lòng của cô đã chẳng xao xuyến nữa!

Mà đang có một người ở trong góc, ánh đèn sáng lóe ra.

Một người phụ nữ cầm điện thoại di động, nhanh chóng thấy một màn này, nụ cười trên mặt đều là kinh ngạc cùng hài lòng.

49. Chương 50: Vô Tình Gặp Được Bạn Trai Cũ

Cảm nhận được Lãnh Tiểu Tiểu lạnh lùng với mình, Tần Phi ôm cánh tay của cô có chút cứng ngắc.

Anh không thổi buông lỏng cô ra, mặt ảo não, “Tiểu Tiểu, được, anh thả em ra, nhưng xin em cho anh nửa giờ, cho anh một cơ hội giải thích, được không?”

“Tôi cảm thấy anh không cần phải giải thích gì nữa!”

Lãnh Tiểu Tiểu nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn, bởi vì, cô phát hiện lòng của mình có một chút mềm mại.

“Không, cần thiết, cần thiết, Tiểu Tiểu, xem như anh cầu xin em! Cho anh một cơ hội!”. Tần Phi lại chuyển tới trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu, nhìn cô.

Thấy ánh mắt của cô có chút né tránh, ở trong lòng Tần Phi dâng lên một tia mừng thầm, những năm nay, hắn vẫn tương đối hiểu rõ cô, cô hiền lành cho tới bây giờ chỉ thích mềm chứ không thích cứng rắn.

Bề ngoài thì cô rất kiên cường, thật ra nội tâm rất mềm yếu, chỉ cần cô chịu cho hắn một cơ hội giải thích, hắn ắt có niềm tin để cho cô trở lại bên cạnh hắn. Bởi vì, cô luôn luôn đến bên hắn, hướng tin, hân tin rằng cô đối với hắn vẫn có tình ý, nếu như không yêu, lấy đâu ra hận đây?

“Được rồi!”. Lãnh Tiểu Tiểu giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Đúng nửa giờ, bởi vì không thể ở lại lâu tôi còn có chuyện!”.

“Được, tốt! Cảm ơn em, Tiểu Tiểu! Cảm ơn em cho anh cơ hội giải thích!”. Tần Phi hứng phấn gật đầu, vội vàng lái xe.

Vừa ngồi lên xe của Tần Phi, Lãnh Tiểu Tiểu liền bắt đầu hỏi hân. Bởi vì từ lúc cô lên xe tới đây, Tần Phi cũng chưa nói câu nào, chỉ là hiện lên nụ cười thỏa mãn, chăm chú lái xe.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chiếc xe chạy nhanh đến đoạn đường thưa thớt, sắc mặt biến lại có chút không tự nhiên, cô liếc nhìn Tần Phi một chút, nhện không được mở miệng mà hỏi.

“Anh nhất định phải đưa tôi đi sao? Có cái gì cần nói thì nói luôn đi, chỉ còn lại mười phút thôi!”

“Tiểu Tiểu, em quên sao? Con đường này trước kia chúng ta thường đi, chỉ là khi đó chúng ta đi trên xe máy! Anh còn nhớ em rõ ràng bị gió thổi đến phát run, vẫn còn an ủi anh, nói em rất yêu thích cảm giác tóc bị gió thổi!”

Tần Phi không để ý về nhắc nhở thời gian của Lãnh Tiểu Tiểu, hân chậm rãi nói từng kỷ niệm, gương mặt đắm chìm.

Nghe được lời nói của Tần Phi, suy nghĩ Lãnh Tiểu Tiểu lại quay về với quá khứ. Vô số kỷ niệm lãng mạn ầm ập bị bức quên lãng lại trở về trong đầu, tinh thần Lãnh Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt.

Màn này dĩ nhiên không có tránh được tầm nhìn của Tần Phi.

“Khi đó, bởi vì nhất thời vui sướng quên thời gian, lỡ xe buýt, vì tiết kiệm được tiền thuê xe, chúng ta đi bộ hai giờ mới về đến nội thành. Chân của em cũng nổi lên vết phỏng, cũng không nói một tiếng, em nói nguyện vọng lớn nhất của em là có thể như vậy đi cùng anh tới già!”.

Tần Phi nói liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, chỉ thấy đáy mắt cô từ từ dâng lên sự xúc động, khóe miệng của hân tràn lên một tia hân hê.

Thấy thời cơ chín muồi, anh sang bên dừng xe, nắm tay của cô, thâm tình ngưng mắt nhìn cô.

“Tiểu Tiểu, biết không? Đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của anh, anh hi vọng đời này, bên cạnh anh có em vĩnh viễn đi cạnh theo!”

50. Chương 51: Cho Người Đàn Ông Khác

Bị bàn tay ấm áp của Tần Phi nắm thật chặt, Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng có một hồi chua xót. Mang theo hơi thở nặng nề, Lãnh Tiểu Tiểu rút tay mình về.

“Tần Phi, bây giờ em không hận anh nữa, thật sự, nếu chúng ta đều lựa chọn con đường mình phải đi, thì giờ không thể hối hận, cũng không thể quay đầu lại nữa rồi”.

“Không, tất cả đều có thể bắt đầu lại, Tiểu Tiểu, em cho anh thời gian nửa năm, anh làm xong tất cả việc anh muốn làm, anh sẽ cùng vợ ly hôn, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, thực hiện ước mơ ngày ngày chúng ta trôi qua hạnh phúc cùng nhau”. Tần Phi vội vàng nói xong, cho Lãnh Tiểu Tiểu mô tả chi tiết ra tương lai hạnh phúc đó.

“Tất cả đều không còn kịp nữa rồi, lôi ra chuyện cũ chỉ có thể nhớ lại thôi! Tần Phi, anh hãy quý trọng tốt những gì bây giờ đang có đi!”. Nước mắt từ khóe mắt Lãnh Tiểu Tiểu trượt xuống.

Tần Phi lấy tay muốn lau đi nước mắt của cô, lại bị Lãnh Tiểu Tiểu tránh ra. Cô xoay mặt, nhẹ lau đi nước mắt, hướng Tần Phi lộ ra nụ cười thoải mái.

“Tốt lắm, em phải đi, gặp lại sau!”.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu mở cửa xe chuẩn bị rời đi, Tần Phi đột nhiên kéo cô lại, đem cô giam cầm trong ngực, cánh môi ấm áp dán lên cô. Hắn bá đạo lại không dụ dàng hôn cô, từ cận tới sâu, cố gắng nâng nội tâm của cô càng thêm hồi tưởng ôn hòa.

Lãnh Tiểu Tiểu không có cự tuyệt hắn, cũng không có đáp lại hắn, cô mở to mắt nhìn lên người đàn ông ý loạn tình mê trước mặt này, trong lòng yên lặng nói một tiếng: Tần Phi, em rất cuộc có thể dễ xuống rồi! Từ hôm nay trở lại, tất cả đã từng xảy ra thật sự là quá khứ rồi!

Cảm nhận được phản ứng của Lãnh Tiểu Tiểu, Tần Phi mở mắt ra, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, đáy mắt Tần Phi dâng lên vẻ tức giận.

“Người đàn ông kia là ai?”

Tần Phi có cảm giác rất mãnh liệt, hắn mất đi tin tức của cô trong nửa năm nay, nhất định có một người đàn ông đi vào trong lòng cô. Bởi vì, phản ứng thân thể của cô khiến hắn cảm thấy xa lạ.

“Không có ai!”. Ánh mắt Lãnh Tiểu Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy lòng nhanh chóng thoáng qua một bóng người.

“Em dối anh! Nói, người đàn ông kia là ai? Em yêu anh ta? Phải không?” Lãnh Tiểu Tiểu trong nháy mắt lóe lên ánh mắt khiến Tần Phi cảm thấy kích động.

Vừa nghĩ tới Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng tiến vào người đàn ông khác, Tần Phi ở trong lòng liền như bị châm vào vậy.

“Em nói rồi, không có ai cả! Hơn nữa cho dù có, cũng là việc rất bình thường không phải sao?”

Anh đã kết hôn, chẳng lẽ anh còn muốn em vì anh mà giữ tấm thân như ngọc này sao?” Lãnh Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói xong, mở cửa xe xuống xe.

Yêu anh? Cô sẽ yêu anh sao? Ác ma kia giống người đàn ông này sao?

Nghĩ đến Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Cô hồ hững nhìn lên bầu trời một chút, âm thanh trong trẻo theo gió bay vào trong tai Tần Phi.

“Tần Phi, em vĩnh viễn không thể là của anh, bởi vì, em đã thuộc về người đàn ông khác!”.

51. Chương 52: Ước Hẹn Hải Hàng

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong, ngăn lại một chiếc taxi, nghênh ngang rời đi! Cô thậm chí cũng không có quay đầu lại nhìn Tần Phi một cái!

Cô thừa nhận, cô đã là phụ nữ của người khác!

Người đó đã từng được chính mình toàn tâm che chở, cô gái mình quý trọng như bảo vật, hiện tại thành người của tên đàn ông khác?

Lãnh Tiểu Tiểu, khiến bên trong lòng của Tần Phi khổ sở không chịu nổi!

Anh đưa mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu ngồi chiếc taxi rời đi, đối với Hàn gia hận ý càng thêm trở nên nồng đậm! Đã từng có nợ cũ hôm nay lại muốn thêm vào một khoản mới!

Tần Phi ra sức đánh vào tay lái, anh lại nhìn về phương hướng Lãnh Tiểu Tiểu rời khỏi, ghen tỵ và tức giận xông lên lấp đầy lòng anh, anh muốn biết, rốt cuộc là người đàn ông nào cướp đi người yêu trong lòng của anh!

Anh lập tức khởi động xe, đi theo.

Xe taxi, dừng ở trước cửa khách sạn Hải Hàng.

Lãnh Tiểu Tiểu vừa xuống xe, có cảm giác một hồi lạnh bức toàn bộ sống lưng của cô, cô khẽ run dùng hai cánh tay vây quanh vai, thân thể nhỏ yếu ở dưới ánh đèn huy hoàng càng làm nổi bật, càng lộ vẻ đẹp dễ động lòng người!

Cô đứng ở cửa, mắt hồn nhiên nhìn chằm chằm cửa chính khách sạn xa hoa, bước chân nặng nề được một bước cũng không muốn bước nữa!

Lãnh Tiểu Tiểu, may thật bán đứng chính mình, chính là tối nay, ba người kia tháng Khế Ước Bán Thân hẹn lại bắt đầu(chỗ này mình chả hiểu sao)! Lãnh Tiểu Tiểu cười khổ, khổ sở nhắm nghiền hai mắt.

Chuyện đến bước này, tất cả đều đã không có đường lui! Có lẽ, đây chính là số mạng của mình?

Nghĩ tới đây, Lãnh Tiểu Tiểu bắt lực thật sâu thở dài một tiếng, cô nắm chặt trong tay thẻ ra vào, đi tới cửa chính quán rượu!

Phía sau của cô, một bóng dáng thon dài to lớn đi theo sát nút.

Bước chân Lãnh Tiểu Tiểu nặng nề bước vào thang máy, một nháy mắt kia cửa thang máy chậm rãi đóng lại, một giọng nam trầm thấp vang lên.

“Chờ một chút!”

Lãnh Tiểu Tiểu phản xạ có điều kiện nhấn mở cửa.

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, thấy rõ mặt của người đàn ông, cô sợ ngây người!

“Lãnh thư ký? Không, cô bây giờ đã không phải là thư ký của tôi! Vậy tôi gọi cô là Tiểu Tiểu được chứ?” Hàn Trạch Vũ nhìn về mặt kính hải của Lãnh Tiểu Tiểu, khóe môi khêu gợi gọi lên một tia cười hả hê.

“Hàn. Tổng? Anh. Làm sao anh biết chỗ này?”

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Lãnh Tiểu Tiểu liền ảo não suy nghĩ ý muốn được muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình.

Dạng thân phận này của anh, giống dạng một người đàn ông đào hoa, xuất hiện tại nơi này không phải rất bình thường sao? Đến lúc đó mình, thời gian này xuất hiện tại nơi này, mới phải lại để cho người ta kinh ngạc!

“Đúng vậy a, thật là khéo nha! Ở cái nơi này cũng có thể gặp, xem ra duyên phận của chúng ta thật đúng là không cạn! Chỉ là, Tiểu Tiểu làm sao cô biết ở chỗ này? Chẳng lẽ là.” Hàn Trạch Vũ cố ý kéo dài âm thanh.

“Không, không phải vậy! Tôi. Tôi là tới tìm người đấy!”

Giờ khắc này Lãnh Tiểu Tiểu cũng không rõ mình là dạng tâm tình gì!

Ban đầu là miệng mình nhiều chuyện hô to, cho dù muốn bán mình, cũng phải tìm đàn ông khác. Hiện tại thật bị anh ta gặp mặt, mình lại theo bản năng muốn che giấu.

“Không phải là cái gì? Tôi có nói cái gì sao? Tìm người? Tôi nơi này tìm người đó nhất định là tìm đàn ông!” Hàn Trạch Vũ châm chọc nhìn chăm chăm về mặt hốt hoảng của cô, trêu chọc nói.

52. Chương 53: Trò Chơi Vừa Mới Bắt Đầu

“Cô gái, cô xem đủ rồi chưa?” Một âm thanh khàn khàn đang vang lên bên tai Lãnh Tiểu Tiểu.

Cô kinh ngạc phát hiện người đàn ông trong phòng tắm kia đã đi tới trước mặt của cô, khi khuôn mặt kia phóng đại hiện ra ở trước mặt cô thì mang cho cô lực uy hiếp tuyệt không thua gì một quả Bom Nguyên Tử uy lực!

Lãnh Tiểu Tiểu không thể tin lần nữa xác nhận người đàn ông trước mắt, cô hy vọng dường như đây tất cả chỉ là mình ảo giác!

Nhưng là, hy vọng chính là tốt đẹp, thực tế thì rất tàn khốc đấy!

Không có hoa mắt, không có nhìn lầm, càng không phải là ảo giác, thật sự là anh ta!

Chính là hắn, Hàn Trạch Vũ!

“Tại sao là anh?” Lãnh Tiểu Tiểu không nhận được lòng tràn đầy nghi ngờ, bật thốt lên.

Hàn Trạch Vũ hết sức không vui nhìn phản ứng của Lãnh Tiểu Tiểu!

Người phụ nữ đáng chết!

Chẳng lẽ cô thật hi vọng ở trước mặt cô là của người đàn ông khác? Nếu như không phải là việc của mình phát hiện trước tìm được cho phép Mạch diên, như vậy tới nay đứng ở chỗ này, có lẽ vẫn thật sự là tên đàn ông khác?

“Thế nào? Nhìn tôi em rất thất vọng sao? Em hy vọng là người nào? Cho phép Mạch? Hay là người đàn ông kia?” Hàn Trạch Vũ khẽ vuốt qua môi của cô, trong âm thanh không khó nghe ra vẻ tức giận.

“Tại sao anh biết?”

Nghe được Hàn Trạch Vũ nhắc tới cho phép Mạch, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới, phần hiệp ước, cô rõ ràng là hẹn cho phép Mạch, tại sao Hàn Trạch Vũ lại xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ.

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn trong suy tư Lãnh Tiểu Tiểu, nhìn về mặt phong phú của cô, Hàn Trạch Vũ rất rõ ràng cô nghĩ tới rồi cái gì.

“Không sai, từ đầu đến cuối người kim chủ kia chính là tôi, chẳng lẽ thời điểm em ở đây ký hiệp ước cũng không có xem một chút sao? Vậy thì em thấy trước mặt người đàn ông kia, cũng đã vội vã rồi hả?” Trong lời nói Hàn Trạch Vũ mang theo một cổ mùi vị ê ẩm.

Lời nói Hàn Trạch Vũ hung hăng quăng vào Lãnh Tiểu Tiểu một cái miệng rộng!

Lúc ấy, tại sao mình không có xem một chút hiệp ước? Nếu như mà hiểu biết rõ người đàn ông này là anh ta, mình chết cũng không ký chính thức đấy!

Lãnh Tiểu Tiểu cảm tức nhìn anh: “Nói cách khác, mua tôi ba tháng là anh?”

“Không sai!” Hàn Trạch Vũ hồi đáp hết sức dứt khoát, khiến Lãnh Tiểu Tiểu không có một chút dư âm may mắn.

“Tại sao? Hàn Trạch Vũ, anh thật là quá đáng, anh tại sao muốn như vậy trêu chọc tôi? Tại sao chính là không chịu buông tha tôi?”

Thanh âm của Lãnh Tiểu Tiểu hơi run rẩy, lộ ra tia vô dụng cùng bi thương. Cô vô lực lui về phía sau, cho đến sau lưng chống đỡ bởi chiếc cột La Mã.

Cô đã không còn đường có thể lui, không chỗ có thể trốn!

Hàn Trạch Vũ từng bước một tiến tới gần cô, một cái tay của anh chống trên cây cột, cúi đầu xuống đầu ở bên tai của cô cười nhạo một tiếng: "Bởi vì trò chơi giờ mới bắt đầu! Tôi không có tuyên bố dừng lại, thì em không thể có lối ra!

Trò chơi? Là một trò chơi?

Chẳng lẽ cô chỉ xứng làm Con Rối sao? Cô cũng không xứng đáng được thương yêu sao?

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, mông lung nước mắt mắt thê lương nhìn anh, cặp mắt kia giống như sẽ nói, giống như chất vấn anh!

Hàn Trạch Vũ bị cô nhìn chăm chú trong lòng một hồi sợ hãi, anh nâng lên cằm của cô lên, mơn trớn làn môi đỏ thắm của cô, lạnh lùng phân phó .

"Đi tắm, đặc biệt là nơi này! Lãnh Tiểu Tiểu, cô nhớ cho kĩ, nếu như nếu để cho tên đàn ông khác hôn cô, tôi sẽ làm cho cô biết rằng cái gì gọi là hối hận!"

53. Chương 55: Ước Hẹn Hàng Hải (2)

Tay của Hàn Vũ xẹt qua môi cô, giữa ngón tay của anh lộ ra một chút lạnh lẽo, đánh thẳng đến trái tim cô. Anh biết Tần Phi đã từng hôn mình?

"Hàn Trạch Vũ, anh theo dõi tôi?" Lãnh Tiểu Tiểu xấu hổ nhìn anh chăm chăm.

"Lãnh Tiểu Tiểu, tôi xem cô cần phải nhận rõ một sự thật, trong vòng ba tháng, tất cả của cô đều là thuộc về mình tôi, nhất cử nhất động của cô tôi đều nắm ở trong lòng bàn tay, cho nên, không cần mưu toan sau lưng tôi mượn thứ thuộc về tôi!" Lời nói lãnh khốc vô tình của Hàn Trạch Vũ đã thương Lãnh Tiểu Tiểu.

Mình chỉ là một đồ vật anh tiêu tiền mua, anh không vui là bởi vì người khác xâm chiếm đồ vật thuộc về anh, không liên quan với tình cảm!

Giờ khắc này Lãnh Tiểu Tiểu mới xem như chân chính đón nhận sự thật này.

"Hàn tổng, tôi hiểu, cảm ơn anh nhắc nhở!" Cô cố nén giọt lệ nóng trợn trượt xoay người, cô đơn đi về phía phòng tắm.

Cô không đóng cửa, bởi vì ở trước mặt anh che giấu đã không có bất kỳ ý nghĩa gì. Mình bây giờ trong mắt anh và những kỹ nữ bán thân thể mình kia căn bản không có cái gì khác nhau chứ?

Như là đã không có một lời đáng nói, cần gì phải kiêu cách?

Hành động của cô xác thực như vậy khiến cho Hàn Trạch Vũ rất rõ ràng đã nhận ra cô yên tĩnh mâu thuẫn không nói gì.

Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu không hề che dấu cởi ra tất cả quần áo, anh khẽ nheo lại đôi mắt như chim ưng đen bóng này, chân mày nhẹ khóa.

Đường cong linh lung của cô hiển thị rõ trước mắt anh # đã che giấu #.

đã che giấu

"Hàn. Hàn tổng, tôi. . . Chờ tôi tắm xong đi!" Mặc dù trước đối với chuyện gì đó rất muốn thấu đáo, nhưng là chân chính làm vẫn còn có chút mất tự nhiên.

"Tôi và cô cùng nhau tắm!"

Đầu của Hàn Trạch Vũ đặt ở trên vai của cô, khẽ liếm lấy vành tai của cô, dẫn đến Lãnh Tiểu Tiểu một hồi khẽ run.

Da Lãnh Tiểu Tiểu cơ bản là mềm mại như tơ lụa cộng thêm tấm càng bọc lộ cảm xúc dịu dàng mềm mại, ngâm trong nước nóng, da thịt của cô nổi lên một màu hồng nhàn nhạt, hết sức mê người, thị giác cộng thêm xúc giác đánh thẳng vào, khiến cho anh căn bản cũng không muốn buông tay.

Cảm nhận được nhiệt tình của Hàn Trạch Vũ, nhịp tim của Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng tăng nhanh tốc độ, cô dừng động tác trên tay có chút không biết làm sao.

đã che giấu

Nghe được tiếng rên rỉ của mình, Lãnh Tiểu Tiểu xấu hổ không dứt, cô thúc nhẹ lấy tay Hàn Trạch Vũ, thân thể khẽ tránh né.

“Hàn tổng, anh.”

“Gọi tôi Trạch Vũ hoặc là Vũ!” Hàn Trạch Vũ hôn đến chỗ cổ của cô, nhẹ nhàng gặm cắn, thân thể của anh nóng bỏng dính sát cô, nhẹ nhàng liếm, Lãnh Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy một cổ nóng ran mê mang từ chỗ bụng nhỏ!

54. Chương 56: Cảnh Xuân Kiều Diễm

“Hàn. A.” Lãnh Tiểu Tiểu gọi còn chưa ra khỏi miệng, liền nghe đến cô khổ sở kêu một tiếng.

Ngón tay Hàn Trạch Vũ đột nhiên dùng sức, mò về u cổ của cô, thanh âm mị hoặc vang lên ở bên tai của cô, “Tôi nói rồi, gọi tôi Trạch Vũ hoặc là Vũ, phụ nữ, xem ra trí nhớ của em không tốt lắm!”

Hàn Trạch Vũ vừa nói, vừa đem thân thể Lãnh Tiểu Tiểu quay mặt quay về phía mình, động tác trên tay tăng thêm sức lực và tốc độ. Thở hổn hển, khăn khăn thanh âm của anh ản ản không khỏi lớn lên.

“Trạch Vũ, có thể. Đừng như vậy hay không!”

Ánh mắt Hàn Trạch Vũ nóng rực dường như muốn đem cô hòa tan, cô cố gắng dùng cánh tay che giấu, nhưng rất nhanh sẽ bị Hàn Trạch Vũ kéo ra. Anh đem tay cô cố định về phía sau lưng, khiến thân thể cô càng thêm thân mật gần sát mình, thân nhiên hơi cong môi một cái.

“Đừng như thế nào? Mới vừa rồi là người nào không chút kiêng kỵ quyến rũ tôi? Tránh né như bây giờ, không phải cảm thấy em làm ra vẻ hay sao?”

“Anh. Tôi không có!” Lãnh Tiểu Tiểu cố gắng tránh khỏi ngực của anh, cô vô lực phủ nhận như thể có vẻ tái nhợt.

Xác thực, mình mới vừa rồi thật muốn làm ra một dáng vẻ không sao cả, nhưng là, khi ở trước mặt anh chuyện này lão luyện, cô vẫn là không chơi nổi!

Lãnh Tiểu Tiểu lo lắng giãy dụa, thân thể lơ đãng cọ vào thân thể Hàn Trạch Vũ, ma sát đưa đến một luồng sóng khoái cảm khiến sự nhẫn nại của Hàn Trạch Vũ trong nháy mắt giảm xuống là số không, anh hừ nhẹ một tiếng, đem Lãnh Tiểu Tiểu chống đỡ ở trên tường lạnh lẽo, nụ hôn đầy đặc tới tấp rơi vào xương quai xanh của cô.

Một cổ dòng điện xuyên thấu toàn thân Lãnh Tiểu Tiểu, trên tường kia tia lạnh lẽo cũng ép không được cổ nóng ran kia vọt lên trong cơ thể cô, cô khó nhịn hết sức cắn môi đỏ thẫm, không để cho thanh âm mắc cỡ này phát ra.

“Kêu thành tiếng!” Hàn Trạch Vũ cảm nhận được Lãnh Tiểu Tiểu cố ý nhẫn nại, bá đạo ra lệnh cô.

“Không! A” Lãnh Tiểu Tiểu quật cường vừa định cự tuyệt, Hàn Trạch Vũ kiên định liền không hề báo trước mãnh liệt tiến vào thân thể của cô.

“Phụ nữ, cũng biết sẽ không ngoan ngoãn nghe lời!” Nghe được tiếng kêu của Lãnh Tiểu Tiểu trên mặt Hàn Trạch Vũ hiện lên vẻ hả hê.

“Anh khôn kiếp!” Lãnh Tiểu Tiểu xấu hổ lú rú gằm nhẹ Hàn Trạch Vũ.

Cảm nhận được khít khao của cô, Hàn Trạch Vũ tà ác cười cười, “Xem ra thân thể của em rất ưa thích tôi khôn kiếp!”

đã che giấu

Trong nháy mắt, thanh âm Lãnh Tiểu Tiểu rên rỉ, tiếng nước chảy vòi hoa sen, thanh âm Hàn Trạch Vũ nhần nại hừ nhẹ giao hợp ở chung một chỗ, soạn ra một khúc nhạc ái giao hợp vui mừng động lòng người trong phòng tắm!

55. Chương 57: Tim Trong Nháy Mắt Thất Lạc

Suốt đêm, Hàn Trạch Vũ cơ hồ mất khống chế điên cuồng muốn Lãnh Tiểu Tiểu.

Nửa năm qua, trí nhớ mông lung đối với cô một mực tích lũy ở đáy lòng, hôm nay một lần bộc phát, thiêu đốt kích tình càng vượt qua một đêm nửa năm trước kia.

Lãnh Tiểu Tiểu bị giày vò đến thật sự không chịu nổi, liên tiếp cầu xin tha thứ, cuối cùng choáng váng ngủ thiếp đi.

Mà trong tiềm thức Hàn Trạch Vũ, hình như sợ tối nay giống như nửa năm trước, tỉnh dậy lại là một hồi mộng xuân. Mặc dù cơ hồ đã dùng hết tinh lực toàn thân, nhưng lại vẫn không có chút nào buồn ngủ.

Anh bao bọc Lãnh Tiểu Tiểu, cẩn thận quan sát cô.

Đỉnh chóp mũi của cô khẽ đỏ mọng, môi đỏ mọng mềm mại bởi vì anh mạnh mẽ mút vào hơi sưng đỏ, lông mi đen nhánh sắp xếp giống như bàn chải nhỏ, khéo léo dán mí mắt, đầu tóc rối bời tung bay ở trên trán, kích tình còn chưa biến mất đọng lại trên da mặt, da thịt mềm mại, hấp dẫn dường như phấn hồng!

Còn có trước ngực trắng như tuyết mềm mại của cô, theo lực hô hấp của cô phập phồng lên xuống, nhẹ nhàng đung đưa, mị hoặc mắt của anh, tim của anh.

Hàn Trạch Vũ ngây ngốc nhìn người trước mắt này giống như thiên sứ, tim trong chớp nhoáng này thất lạc! Chỉ là, chút tâm tình này chủ nhân cũng không tự biết!

Sáng sớm hôm sau, khi Lãnh Tiểu Tiểu khi tỉnh lại, trong phòng sang trọng chỉ còn lại một mình cô.

Trong lòng của cô đột nhiên cảm thấy hết sức mất mát.

Cô kéo thân thể đau nhức rời giường, đi đến phòng tắm, bộ dáng bên trong xoắn xết khiến cho cô nhớ lại nhiệt tình tối hôm qua của anh, tim đột nhiên đập mạnh một phen, trên mặt lộ ra một chút màu hồng.

Cô mở vòi hoa sen, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, nước ấm áp xối ở trên người, hóa giải một thân cảm giác không thích này, cô nhớ lại tối hôm qua, trong lòng bắt đầu có chút may mắn người thật sự mua mình kia là anh, mà không phải người đàn ông khác, nếu không.

Hôm nay tỉnh táo lại, mình có thể gặp phải trở ngại hối hận chứ?

Không có tức giận, không có giận dữ, thanh tĩnh suy nghĩ khiến Lãnh Tiểu Tiểu rõ ràng đối mặt với tim của mình, lòng của cô, thân thể của cô cũng không giống như nguyện ý tiếp nhận người đàn ông khác trừ anh ra.

Tắm xong, Lãnh Tiểu Tiểu trùm khăn tắm đi đến trước bàn trang điểm, một cái chìa khóa ghi chép gọt vào đáy mắt cô.

“Từ hôm nay trở đi, chuyển vào địa chỉ phía dưới này, điện thoại di động 24h mở máy, bất kỳ thời gian thiết yếu nào đều có thể liên lạc với cô!”

Nhìn Hàn Trạch Vũ gần như bá đạo ra lệnh, khóe miệng Lãnh Tiểu Tiểu lại làm dâng lên một nụ cười ngọt ngào.

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Cao ốc Hồi Phong, về mặt Hàn Trạch Vũ mệt mỏi lưng dựa trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một người đàn ông không biết sống chết xông vào phòng làm việc của anh, cửa mới vừa bị đẩy ra, thanh âm người đàn ông liền nhẹ nhàng truyền đến.

“Xem bộ dáng của cậu, tối hôm qua nhất định là túm dục quá độ, cậu không thể làm như vậy được, cực kỳ tổn thương thân thể nhé!”

Hàn Trạch Vũ híps lại nửa con mắt nhìn người đến một cái, lại khép lại thật chặt, anh miễn cưỡng mở miệng cho anh một câu trả lời.

“Hứa đại thiếu cậu thể nào có thời gian đến trêu chọc tôi? Cậu thu phục được vợ trước rồi hả? Tôi nghĩ trải qua lần này, cô ấy hẳn là sẽ càng thêm không muốn gặp cậu đi?”

“Cậu còn nói, nếu không phải là bởi vì cậu, tôi sẽ thảm như vậy sao? Trước chỉ là không cho tôi đụng chạm cô ấy, bây giờ căn bản chính là trốn tránh không gặp!”

Hứa Mạch nghe Hàn Trạch Vũ nhắc đến Mạc Ly, về trêu chọc lúc trước lập tức thu hồi, về mặt cảm giận bất bình.

56. Chương 58: Phương Pháp Thu Phục Cô Gái

Nghe thấy Hứa Mạch báo oán, Hàn Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng!

“Làm trò, cậu sẽ tốt bụng giúp tôi như vậy? Chẳng qua cậu cũng muốn lợi dụng Lãnh Tiểu Tiểu lợi kích cô ta một chút, chỉ là không nghĩ đến lợn lành chữa thành lợn què nhỉ?” Hàn Trạch Vũ mở mắt ra, hả hê giễu cợt Hứa Mạch.

“Haizz, cậu nói xem cô gái này làm sao lại khó trị như vậy?” Hứa Mạch bắt đầu dĩ than thở, gương mặt không hiểu.

Hàn Trạch Vũ hả hê cười cười, một bộ dáng vẻ cao thủ tình trường nói liên tục.

“Mệt với cậu, vẫn còn nói ở trong đám con gái lẫn lộn nhiều năm như vậy? Cô gái ấy à, cũng ăn ở hai lòng. Đặc biệt là loại phụ nữ tính cách cứng rắn quật cường kia, sẽ phải dùng chút thủ đoạn, lấy ra mị lực phái nam của cậu, để cho thân thể cô ta đến nói chuyện, đó mới là ý tưởng chân thật nhất!”

Hàn Trạch Vũ đang dạy dỗ, trong đầu đồng thời lại hiện ra bộ dáng tối hôm qua Lãnh Tiểu Tiểu ở dưới thân anh cầu xin tha thứ, thân thể bất giác nóng lên, vùng đan điền lại có một luồng nhiệt lưu bắt đầu khởi động!

Hứa Mạch liếc mắt, chỉ thấy mặt Hàn Trạch Vũ đầy ý xuân, anh ề ảm hỏi, “Xem ra cái móng sắc của Tiểu Miêu kia đã bị thu phục?”

“Ha ha, cậu nói đi?” Chân mày Hàn Trạch Vũ cau lại, đó là nét mặt đương nhiên.

Nhìn Hàn Trạch Vũ đắc ý, Hứa Mạch chính là cảm thấy không thoải mái, “Xem bộ dáng hả hê hiện tại của cậu, rất khó tưởng tượng lúc trước cô gái kia thà bị xuống biển cũng không nguyện coi trọng lên giường cùng cậu! Làm cho tôi còn tưởng rằng phương hướng kia của cậu có vấn đề!”

Quả nhiên, những lời này Hứa Mạch chọc đến chỗ đau của Hàn Trạch Vũ.

Mặt vốn còn có chút ý cười lập tức trở nên âm trầm, ánh mắt anh lạnh lẽo quét về phía Hứa Mạch, mang theo khí lạnh bức người, khiến Hứa Mạch bĩu môi không được tự nhiên.

Cô gái đáng chết này, em đẹp không muốn cùng anh lại để cho bạn tốt bắt được đầu đề câu chuyện chê cười mình!

“Cậu không sợ chết liền cứ việc nói! Nếu như còn có người thứ ba biết chuyện này, tôi liền để cho cậu về sau đều không thể tính phúc!”

Hàn Trạch Vũ hung tợn uy hiếp Hứa Mạch, một sắc mặt âm trầm đen tối, anh ta tuyệt đối sẽ tin tưởng anh nói sự thật.

“Được rồi, không cần uy hiếp tôi á..., hiện tại tôi đã không cách nào tính phúc rồi, cái tiểu cô nương đó cũng không biết xuống phù chú gì với tôi, trừ cô ấy ra, tôi đối với bất kỳ cô gái nào đều không nâng hứng thú!” Hứa Mạch làm bộ đáng thương nói xong, gương mặt tìm không thấy dạng.

Nghe thấy Hứa Mạch nói, Hàn Trạch Vũ một bộ tôi có bộ dạng, đang muốn mở miệng dạy cậu ta, cửa phòng làm việc bị gõ.

Hàn Trạch Vũ trừng mắt liếc chân Hứa Mạch gác vênh lên trên bàn trà, ý bảo cậu ta chú ý hình tượng, Hứa Mạch nhàm chán đứng lên, hướng anh phát phát tay, “Đi đây, hôm nào mời tôi uống rượu!”

Sau khi Hứa Mạch rời đi, sắc mặt Tiểu Lăng có chút nặng nề đi vào, đưa cho Hàn Trạch Vũ một phần tài liệu.

“Hàn tổng, ngày dự án mở thầu đầu tư không biết tại sao lại kéo dài thời hạn rồi, tư liệu của chúng ta bị lui trở lại.”

Hàn Trạch Vũ nghe xong nhíu mày, anh trầm tư chốc lát, “Hạng mục này, người phụ trách là ai?”

Trước đây, anh vẫn cảm thấy lấy thực lực của Hàn thị, anh căn bản không cần đi tranh thủ cái gì, nhưng vụ việc này vẫn chậm chạp không lấy xuống, đối phương ba lần bốn lượt từ chối, nhưng cũng không trả lời chính xác thuyết phục ai, xem ra, anh tất yếu phải đi dò thám hư thật của đối phương rồi!

“Là nữ nhi Any duy nhất của Lâm Đồng, năm ngoái mới từ nước ngoài trở lại, sau khi về nước liền tiếp nhận vụ án quan trọng như vậy, xem ra Lâm Đồng rất coi trọng cô ta!” Tiểu Lăng nhàn nhạt nói xong, xem ra lúc trước anh cũng đã tưng kinh rồi.

“Giúp tôi hẹn cô ta, bây giờ tối nay ở Paris mơ mộng!”

57. Chương 59: Người Hàn Gia Cố Tình

Một nhà hàng Tây yên tĩnh, Lãnh Tiểu Tiểu đang tiêu diệt khối thịt lớn cao trước mặt. Tối hôm qua chiến đấu để cho thể lực của cô tiêu hao quá nhiều, hiện tại cô cần bổ sung năng lượng thật tốt!

Hài lòng giết chết một khối cuối cùng, cô uống một hớp nước trái cây, thoải mái dựa vào ghế ưu nhã chùi miệng, giống như cô gái vừa mới ăn như hổ đói kia không phải cô.

Cô lần nữa lấy ra tấm ghi chép Hàn Trạch Vũ để lại cho cô, khước miệng khẽ nâng lên, suy nghĩ tung bay!

Cái địa chỉ này sẽ là nơi nào? Là nhà của anh sao? Hay là chỗ khác, dường như là kim ốc tàng kiều?

Một hồi chuông điện thoại di động cắt ngang ý nghĩ của cô. Cô xem một cái tên phía trên, mừng rỡ đề xuống nút trả lời.

“Này, Duy Duy, cậu ở đâu? Tổ đã trở về!”

“Tổ ở nhà trọ, Tiểu Tiểu, tổ muốn gặp cậu!” Giọng nói của Duy Duy mang theo một tia ghen ngào, nghe hết sức suy yếu, cảm giác giống như là vừa khỏi bệnh.

“Duy Duy, cậu thế nào rồi? Nơi nào không thoải mái sao?”

Nghe thấy giọng nói của Duy Duy vô lực, Lãnh Tiểu Tiểu có chút lo lắng, cô nhớ tới ngày mình tự đi Viện Phúc Lợi, cô vẫn còn tràn đầy sức sống, hôm nay là thế nào?

“Không có, tớ chính là nhớ cậu!” Hơi thở của Duy Duy càng ngày càng nặng, rất rõ ràng là cô khóc.

“Được, Duy Duy, cậu chờ tớ, tớ lập tức tới ngay!” Lãnh Tiểu Tiểu không hỏi nhiều vội vàng mua xong đơn hướng nhà trọ của Lữ Duy Duy chạy như bay.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Tập đoàn Hạ thị.

Tần Phi ngồi ở trên ghế lão bản, mặt chán chường, anh vạn lần không ngờ tới, người đàn ông tới hôm qua thấy lại là Hàn Trạch Vũ?

Tiểu Tiểu? Tại sao? Tại sao không phải là người khác, cố tình là người của Hàn gia?

Anh biết rõ mình có lỗi với em, nếu như em thật sự tìm được hạnh phúc thì anh cũng sẽ chúc phúc cho em, nhưng mà, tại sao chứ, người đàn ông kia nhất định là người của Hàn gia?

Không, không được, Tiểu Tiểu, anh nhất định không thể để cho em trở thành người của Hàn gia, anh sẽ nghĩ hết tất cả các biện pháp để cho em trở lại bên cạnh anh!

Trên mặt Tần Phi đảo qua vẻ chán chường lúc trước, lộ ra ác độc. Anh nhớ tới Hàn Thi Dư, con cờ này hiện tại có lẽ có thể có công dụng lớn hơn rồi.

Anh đứng lên, vừa mới chuẩn bị ra cửa, thư ký Trần đã đẩy cửa tiến vào.

“Tần tổng! Phu nhân đã tới!”

“Hả? Vì sao cô ấy lại tới?” Tần Phi hơi sững sờ, trên mặt thoáng qua tia chán ghét.

“Ông xã!”

Lời nói của Hàn Trạch Vũ vừa dứt, một âm thanh dịu dàng truyền đến, tiếp đó là một bóng dáng kiều mi chợt tiến vào trong đáy mắt anh. Tần Phi lập tức đảo qua tia chán ghét lúc trước, thay bằng vẻ mặt tươi cười dịu dàng.

“Bà xã, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây thế?”

“Ngày hôm qua tại sao không về nhà? Em đợi anh một buổi tối, nhìn vành mắt đen sẫm của anh, nhất định là tối hôm qua lại xã giao đến rất khuya chứ gì? Ông xã, khổ cực cho anh rồi!”

Gương mặt Hạ Gia Di đau lòng, cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương nhẹ nhàng vuốt mặt của Tần Phi, nhưng trong lời nói lại mang theo một tia hỏi thăm.

“Đúng vậy, trong khoảng thời gian này công ty rất bận, cho nên ông xã cũng rất bận, lạnh nhạt bà xã rồi!” Tần Phi hướng Trần thư ký phát phát tay, một phen ôm chầm lấy Hạ Gia Di, dịu dàng hôn lên trán cô, xem ra tất cả là dịu dàng.

“Không có, ông xã, đều tại thân thể em không tốt, không thể giúp anh chia sẻ một chút!” Gương mặt Hạ Gia Di tự trách, nhưng đáy mắt lại lóe qua một chút tinh quang.

58. Chương 60: Con Gái Chính Là Con Gái

Tần Phi nghe ra trong lời nói Hạ Gia Di chứa đầy hàm ý, anh đem cô kéo thật chặt, dịu dàng vuốt ve tóc của cô, anh đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể chặt đứt ý nghĩ về công ty của cô, Hạ Gia Di liền làm động tác tránh ra.

“Ông xã, hôm nay em đi bệnh viện rồi, bác sỹ nói thân thể của em đã không có gì đáng ngại, anh để cho em về công ty có được không?” Hạ Gia Di nhẹ lay động cánh tay Tần Phi, làm nũng thỉnh cầu anh.

“Bà xã, em làm sao không thể để cho anh bớt lo đây? Ngộ nhỡ em lại giống như lần trước, phát bệnh té xỉu vào bệnh viện thì phải làm thế nào, trái tim của anh không chịu nổi kinh sợ một lần nữa đâu! Ba cũng sẽ không đồng ý.” Hàn Trạch Vũ nhẫn nại khuyên cô, một bộ dạng vì tốt cho cô.

“Chỉ cần anh đồng ý, ba cũng sẽ không phản đối, có được hay không?” Nếu Hạ Gia Di không đạt được mục đích sẽ không có khuynh hướng buông tay, nhõng nhẽo kiên quyết mài trên vấn đề rối rắm này.

“Gia Di, anh không muốn làm cho em quá mệt mỏi, anh hi vọng bà xã của anh có thể có cuộc sống nhẹ nhõm vui vẻ, không cần bị chút chuyện vụn vặt ngổn ngang phiền não. Chỉ cần em có thể vui vẻ, ông xã cực khổ mấy cũng đáng!”

Tần Phi nhẹ nhàng cự tuyệt, trong lòng đã sớm dâng lên một tia phiền não. Lúc trước mình tốn không ít tâm cơ cùng thủ đoạn mới khiến cô buông tha công ty, hiện tại làm sao có thể để cho cô trở lại?

Có cô ở công ty, mình muốn thực hành bất kỳ kế hoạch nào đều phải nhìn trước ngó sau, không chút tự do nào!

“Được rồi, ông xã, bà xã cũng muốn có thật nhiều thời gian nhìn thấy anh, em rất nhớ anh!” Hạ Gia Di thấy khẩu khí Tần Phi không có chút buông lỏng, liền tạm thời bỏ qua.

“Ngoan, đợt này hết bận, ông xã sẽ cùng em đi chợ, nếu không, đến lúc đó anh cùng em đi Paris, được không?” Tần Phi thấy Gia Di dao động, vội vàng dụ dỗ cô.

“Thật? Ông xã, nói chuyện phải giữ lời á!”

Con gái chính là con gái, một câu đôi câu của người đàn ông tiến vào trong lòng cô là có thể khống chế toàn bộ tâm tư của cô. Giờ phút này cô đã sớm quên mất mục đích mình tới công ty rồi.

“Nhất định rồi, được rồi, bà xã, em đi về nghỉ trước được không? Bây giờ ông xã còn phải đi xã giao, hôm nay có thể cũng sẽ trở về trễ một chút.”

Tần Phi một lòng đều ở trên người Lãnh Tiểu Tiểu, anh sớm đã không còn tính nhẫn nại ở chỗ này cùng cô hao phí, anh ước gì lập tức đuổi cô về nhà.

“Được rồi, uống ít rượu một chút, vậy em đi về trước!”

Hạ Gia Di căn bản không nhận thấy được Tần Phi không kiên nhẫn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Cô ở trên môi Tần Phi đặt một nụ hôn, hết sức thỏa mãn rồi khỏi phòng làm việc.

Mặt Tần Phi chán ghét nhìn Hạ Gia Di rời đi, sau đó vội vàng bấm số điện thoại của Hàn Thi Dư.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Lãnh Tiểu Tiểu thở dốc đi tới nhà trọ của Lữ Duy Duy, vừa vào cửa đã thấy vẻ mặt sợ hãi của Lữ Duy Duy nhào vào trong ngực Lãnh Tiểu Tiểu, đau lòng khóc.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy trên đầu cô quần băng gạc, hình như là bị thương.

“Duy Duy, đầu của cậu thế nào?”

“Tiểu Tiểu, làm thế nào? Có người muốn giết tớ! Tớ thật sự rất sợ!”

Lữ Duy Duy bình thường hết sức hung hãn, hiện tại lại giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ quá độ, toàn thân cuộn lại trong ngực Lãnh Tiểu Tiểu run rẩy!

59. Chương 61: Tình Địch Cảnh Cáo

Lãnh Tiểu Tiểu nghe xong Lữ Duy Duy khóc lóc kể lể, không khỏi sợ ngây người!

“Duy Duy, cậu ở đây nói gì vậy?”

“Có người muốn giết tớ, hần ta còn uy hiếp tớ, lần sau cũng không chỉ có trầy da đơn giản như vậy”. Duy Duy sợ hãi nói năng lộn xộn.

Lãnh Tiểu Tiểu không rõ ý của cô, cô nhăn mày lại, suy tư chốc lát, “Duy Duy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cậu giảng giải dễ hiểu một chút được không?”

Lữ Duy Duy từ trong ngực Lãnh Tiểu Tiểu ngồi dậy, gương mặt đầy vết nước mắt loang lổ, cô nức nở mấy cái, bắt đầu nhớ lại chuyện ngày hôm đó.

“Ngày hôm qua, tớ vừa từ siêu thị ra ngoài, thấy ven đường có chiếc xe con màu đen vẫn luôn đậu ở chỗ đó, nhưng tớ đang chuẩn bị băng qua đường, thì chiếc xe đó đột nhiên chuyển động, đi siêu tốc về phía tớ. Lãnh Tiểu Tiểu, hần có chủ mưu muốn đụng chết tớ đấy, hần ta cố ý”. Lữ Duy Duy nói xong lại kích động.

“Duy Duy, đừng kích động, có lẽ đây chỉ ngoài ý muốn thôi, hoặc là hần ta uống rượu quá nhiều thì sao?”

“Không, không phải ngoài ý muốn, hần ta cố ý, đầu của tớ cúi lại ở trên khóm hoa trước, nghe được có người nói chuyện. Hần ta nói rằng lần này không chỉ đơn giản như vậy, hần ta cố ý muốn giết tớ! Tiểu Tiểu, là thật!”

“Vậy hần ta còn nói cái gì? Cậu có nhớ không? Cậu có đắc tội với ai không? Gần đây có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?”

Lữ Duy Duy cố gắng nhớ lại, muốn nhớ nhiều hơn.

“Không có, không có, trừ cậu ra, tớ ở Đài Bắc căn bản cũng không có nhiều bạn, tớ....”. Lữ Duy Duy hết sức phủ nhận.

Đột nhiên, cô dừng lại, giống như nhớ lại một việc gì đó.

“Tiểu Tiểu, tớ nhớ ra rồi, ghế sau còn có một người phụ nữ, còn nói câu nào đó, cô ta nói.... Không nên tham lam lấy vật không thuộc của cô, nếu không lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu!”.

Lữ Duy Duy vẫn sợ hãi căn bản không có hồi tưởng chuyện xảy ra hôm đó, hôm nay bị Lãnh

Tiểu Tiểu nhắc nhở, cô đột nhiên nhớ tới.

Không cần tham lam lấy thứ thuộc về mình? Thứ không thuộc về mình? Tham vọng không chính đáng?.

Cái gì cũng cái gì chứ? Chẳng lẽ là....

Lãnh Tiểu Tiểu nghe xong lời nói của Lữ Duy Duy cũng bắt đầu suy tư, nhìn như vậy, cái này chính xác là chủ mưu đe dọa! Lần này chỉ là cảnh cáo cô, nhưng tại sao muốn cảnh cáo Duy Duy? Duy Duy dạo này cầm thứ gì không thuộc về cô ấy chứ?

Người phụ nữ đe dọa?

Là vì người đàn ông sao?

“Duy Duy, bởi vì người đàn ông kia sao? Hần nói đấy là ai?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhăn mày, vẻ mặt vô cùng ngờ vực.

“Tiểu Tiểu? Cậu nói là....?”

Lữ Duy Duy vẫn luôn không nghĩ tới việc này, nghe được lời nói của Tiểu Tiểu, lại nghĩ tới lời nói của người phụ nữ kia, lửa giận của Lữ Duy Duy một cái lên tới.

“Người đàn ông khốn nạn đó, nhất định đem tớ hại chết mới cam tâm sao? Bên cạnh có một đám phụ nữ còn phải tới hại tớ sao! Ô ô!”. Lữ Duy Duy rốt cuộc hiểu rõ nguyên do sự tình, cô tức giận căm phẫn không chịu được, vừa nức nở, vừa tức giận mà mắng.

“Được rồi, Duy Duy, nếu như cậu không thích anh ta, về sau cách xa anh ta một chút là được rồi, tin rằng cậu chưa từng ở chung một chỗ, cũng sẽ không rước lấy phiền phức nữa”. Lãnh Tiểu Tiểu vỗ lưng cô, an ủi cô.

“Quý mới đi thích anh ta! Quả thật tai ương mà!”. Lữ Duy Duy bĩu môi ngồi dậy, bụng của cô đột nhiên vang lên một hồi âm thanh ừng ực ừng ực.

60. Chương 62: Có Dụng Ý Khác

Paris mơ mộng.

Hàn Trạch Vũ mang theo vẻ mặt lạnh nhạt lễ phép mỉm cười, vì người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này mà kéo ra cái ghế, làm tác phong mời ngồi. Mà người phụ nữ cao ngạo trước mặt anh chính là người nổi tiếng trong ngành công nghiệp giao thông vận tải khổng lồ tại Đài Bắc, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hàng Mỹ, Lâm Mỹ Giai.

Lâm Mỹ Giai cũng lễ phép gật đầu một cái, ưu nhã ngồi xuống.

“Cám ơn Hàn tổng, có thể được Hàn tổng hẹn gặp Mỹ Giai tôi thật là quá vinh hạnh rồi!”. Lâm Mỹ Giai khách sáo, mặc dù lời nói rất khiêm tốn, nhưng nét mặt của cô tuyệt không khiêm tốn.

“Đâu nào, Lâm tiểu thư có thể vội vàng đến giữa nơi hẹn thế này, Hàn tôi đây phải vừa mừng lại vừa lo mới phải”. Hàn Trạch Vũ ngoài miệng khiêm nhường, âm thầm yên lặng quan sát người phụ nữ trước mặt mà trong truyền thuyết được gọi là người có tác phong cường tráng, độc tài này.

Tóc xoăn gọn sóng ôm sát rũ xuống trên vai, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nổi bật quyền rũ vô cùng, hình dáng có chút giống người phương Tây, nhưng ngũ quan phối hợp cũng tuyệt vời.

Bên ngoài lấy tư cách nhận xét tiêu chuẩn người phụ nữ, cô có thể được chín phần mười, nhưng, trên người của cô thiếu hụt cảm giác dịu dàng, khí thế rất mạnh, khiến người đàn ông căn bản cũng không dám đến gần.

“Xem ra, Hàn tổng không chỉ có vóc người đẹp, năng lực ngoài miệng cũng không phải đồng nhất, cũng không biết Hàn thị có thực lực hay giống như bản thân Hàn tổng vậy, xuất sắc phi phạm?” Lâm Mỹ Giai đùa giỡn, mang theo khí thế hùng hổ dọa người, dường như khích lệ, nhưng thật ra là đang chất vấn.

“Thực lực của Hàn thị, tin rằng sau khi hợp tác xong, Lâm tiểu thư sẽ thấy vô cùng rõ ràng”. Hàn Trạch Vũ cố ý bỏ quên chất vấn của Lâm Mỹ Giai, trực tiếp đi vào chủ đề.

“Lần này quan hệ hợp tác trọng đại, năng lực Mỹ Giai có hạn, vì có thể tìm được nhóm hợp tác tốt hơn, cho nên nếu chậm trễ kế hoạch mở thầu, mang đến cho Hàn tổng bất tiện, xin bỏ qua cho!”

Thật không phải người đàn bà đơn giản! Hàn Trạch Vũ trong lòng khen thầm một tiếng.

Cự tuyệt mà có thể nói như vậy, làm cho người ta không thấy một tia sơ hở nào, gọi là hạ thấp mình, nhưng thật ra đang hướng người khác mà tuyên cáo, mình đối với việc hợp tác này có quyền lợi tuyệt đối.

“Thì ra là như vậy, vậy không biết Lâm tiểu thư nói hơn thích là yêu cầu phương diện năng lực nào?”

“Thành ý!”. Lâm Mỹ Giai như chờ đợi những lời này của Hàn Trạch Vũ ngay tại đó.

“Thành ý? Thành ý của Hàn thị tin rằng Lâm tiểu thư đều thấy được, bất kể đều là từ góc độ nào thì đầy đủ các ích lợi tốt, cho nên cái này cũng không thành vấn đề”.

Hàn Trạch Vũ có chút không hiểu nhìn Lâm Mỹ Giai, đột nhiên cảm giác như cô chờ đợi anh chủ động tìm đến cô.

“Vậy thì tốt, chỉ là, Mỹ Giai có chút chuyện riêng muốn nhờ Hàn tổng giúp một tay, không biết Hàn tổng có bất tiện không?”.

Lâm Mỹ Giai thấy thời cơ chín muồi, cô đột nhiên chuyển đề tài, trên mặt có cười sâu xa, khiến Hàn Trạch Vũ càng thêm khẳng định ý định lần trước của mình.

61. Chương 63: Người Có Tiền Khoa Trường

Hiểu ý của Lâm Mỹ Giai, Hàn Trạch Vũ quyết định thả nhiên nở nụ cười mềm yếu, anh hướng phục vụ một bên vẫy vẫy tay.

“Hàn tiên sinh, ngài khỏe chứ, xin hỏi có gì cần?”. Nhân viên phục vụ lập tức tới ngay, vô cùng cung kính khom nửa người.

“Lâm tiểu thư, mở một bình rượu đỏ chứ?”

Con người đen nhánh của Hàn Trạch Vũ bình tĩnh nhìn Lâm Mỹ Giai, đem lấy sự biến đổi nét mặt rất nhỏ của cô thu vào mắt. Nếu như cô có chuyện tìm anh, tất cả không cần khẩn cấp như vậy.

“Ok! Tôi không có ý kiến! Bụng thật ra có phần đói bụng, cho tôi một phần salad được rồi!”. Lâm Mỹ Giai hiểu rõ Hàn Trạch Vũ cố ý lơ là, cô lộ một nét tùy ý, ung dung nhún nhún vai.

“Thói quen ăn uống của Lâm tiểu thư rất khỏe mạnh! Hôm nay thay Hàn tôi tiết kiệm tiền rồi!”. Hàn Trạch Vũ cười nói.

Lâm Mỹ Giai tinh nghịch cười một tiếng, “Nếu như Hàn tổng cảm thấy áy náy, hôm nào mang theo bạn của anh, chúng ta còn tụ họp đi!”

“Bạn của tôi? Ý của Lâm tiểu thư là?”. Hàn Trạch Vũ hỏi thăm, chỉ là, trong lòng tựa như đã có manh mối.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang một phần salad sơ quả mới đi tới.

“Hàn tổng, tôi không khách khí, trước khi dùng cơm, lúc ăn cơm mà nói chuyện bù trừ lẫn nhau thế này không được!”. Lâm Mỹ Giai nhíu mày, cầm nĩa lên bắt đầu tiêu diệt bàn sắc đẹp thay cơm gì đó.

Hàn Trạch Vũ nhàn nhạt mà gật đầu, không nói chuyện, một bên anh uống rượu, vừa có một kế hoạch trong tâm trí.

Một bữa ăn tối trong một không khí đặc biệt cuối cùng kết thúc.

Lâm Mỹ Giai cầm lên khăn ăn, cẩn thận chùi miệng, cô nhìn Hàn Trạch Vũ một cái, “Hàn tổng, chúng ta đi thôi!”.

“Được, xin mời Lâm tiểu thư! Về dự án hợp tác, hôm nào tôi sẽ tự mình tới Hàng Mỹ cùng Lâm tiểu thư bàn bạc về việc hợp tác này chi tiết hơn, hôm nay tôi liền tiễn cô trở về thôi!”.

“Hàn tổng có bất tiện không đi cùng với tôi một chút? Tôi có thói quen đi bộ sau mỗi bữa ăn, nếu không sẽ cảm thấy không thoải mái”.

“Không thành vấn đề, có mỹ nữ như Lâm tiểu thư đi cùng, đi lâu cũng sẽ không mệt”. Hàn

Trạch Vũ cười giỡn một hồi, anh vẫy vẫy tay ý bảo nhân viên phục vụ đem hóa đơn thanh toán!.

“Cám ơn!”. Lâm Mỹ Giai đứng lên, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, bên trong có một tia cảm thán!

Mình có đẹp không? Tại sao anh không nhìn thấy chứ?

Chính mình cố gắng như vậy, bởi vì lấy được sự chú ý của anh, nhưng kết quả là, anh nhìn cũng không nhìn nhiều cũng chỉ có liếc mắt một cái thôi!.

Giờ phút này, trong đôi mắt đẹp của Lâm Mỹ Giai, lộ ra một tia buồn phiền!

Hàn Trạch Vũ không biến sắc nhìn cô một cái, cùng với cô đi ra khỏi Paris mơ mộng.

Lâm Tiểu Tiểu cùng Lữ Duy Duy ăn xong, theo đường nhỏ bên ngoài phòng ăn đi bộ. Cô nhìn vào điện thoại di động, có chút không yên lòng.

Cả ngày, anh cũng không có gọi điện thoại, còn nói muốn cô mở máy 24h, hôm nay coi như cô tắt máy một ngày, anh chắc cũng không biết đâu nhỉ?

Nghĩ đến việc này, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu dâng lên một tia mắt mát không rõ.

Lữ Duy Duy thoải mái đánh cái bụng no căng, vừa đi vừa tựa vào người Lãnh Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, có phải người có tiền nào cũng khoa trương như vậy không?”

“Cái gì cơ?”

“Bạn xem kia..., hai người nói yêu thương như vậy, còn có xe thể thao sang trọng theo phía sau. Đây cũng gọi là quá chói mắt chứ? Còn có không gian cá nhân nữa hay không?” Lữ Duy Duy nói xong, dùng ngón tay trỏ chỉ về phía đó không xa.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vào phía mà ngón tay Lữ Duy Duy chỉ sang, khi cô thấy rõ người đàn ông kia thì trong lòng bỗng chốc đau xót.

62. Chương 64: Một Màn Ân Cấn

Gió đêm quất vào mặt, tia lạnh lẽo đánh tới, Lâm Mỹ Giai theo bản năng ôm vai, Hàn Trạch Vũ tỏ ra lịch thiệp, cởi áo khoác của mình ra khoác ở trên người cô.

“Cám ơn!”

Đối mặt với việc săn sóc của Hàn Trạch Vũ, Lâm Mỹ Giai có chút phiền muộn, cô thở dài một tiếng: “Dạng phụ nữ như thế nào sẽ làm Hàn tổng động lòng?”

“A, bây giờ còn không biết!” Hàn Trạch Vũ cười cười, nhưng trong đầu lại nhanh chóng thoáng qua bóng dáng của Lãnh Tiểu Tiểu.

Một màn ân cấn như vậy xảy ra ở trước mắt Lãnh Tiểu Tiểu, cứng rắn đã thương trái tim cô.

Nụ cười của anh tại sao nhu tình như thế? Khi nào anh dịu dàng như thế đối với mình? Thì ra là anh cũng không phải là lạnh lùng vô tình, chỉ là sự dịu dàng của anh chỉ vì người khác.

Lãnh Tiểu Tiểu cúi đầu, mượn bóng đêm che giấu mình trong hốc mắt sắp tràn ra nước mắt, cô kéo Lữ Duy Duy qua nghĩ xoay người tránh bọn họ.

“Tiểu Tiểu, làm gì à? Đường về nhà ở bên kia á!” Lữ Duy Duy cũng không cảm kích, cô lớn tiếng kêu la.

“Duy Duy, chúng ta đi bên kia đi, mình còn có chuyện khác phải làm!” Tiểu Tiểu khẩn trương khuyên Duy Duy, cái âm thanh to lớn này lúc nào thì có thể an tĩnh một chút đây?

“Bạn còn có việc? Chuyện gì nha?” Lữ Duy Duy mặt không hiểu nhìn chằm chằm hốc mắt hồng hồng của Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nhếch mở miệng, cũng không nhả ra nửa chữ, bởi vì cô đã thấy khuôn mặt lạnh lẽo kia, đi về phía cô.

Một tiếng kia của Lữ Duy Duy khiến trong nháy mắt ánh mắt của Hàn Trạch Vũ liền tập trung ở trên người các cô, khi anh thấy bóng dáng quen thuộc thì vẻ vui sướng dâng lên trái tim. Nhưng thấy cô trẻ như thế còn bên ngoài, căn bản không có trở về nhà của anh, anh cũng có chút buồn bực.

“Lãnh thư ký? Trùng hợp như thế?” Hàn Trạch Vũ cười như không cười nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, trước tiên mở miệng.

“Đúng vậy a, thật là trùng hợp, đúng rồi, tôi đã từ chức, cho nên mời gọi ta Lãnh tiểu thư!” Từng câu nói mang theo tia xa cách nồng nặc.

Hàn Trạch Vũ cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu này đang giận dữ, trong lòng anh mừng thầm, cô đây là đang ghen sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Trạch Vũ chẳng những không có tức giận, tự nhiên thanh âm cũng thấy dịu dàng: “Sắc trời không còn sớm, về nhà sớm đi, con gái ở bên ngoài quá muộn, không an toàn.”

“Cám ơn quan tâm, tôi nghĩ tôi có trở về nhà hay không sẽ không có người hỏi tới, hoặc là anh căn bản không có thời gian qua hỏi! Không quấy rầy, gặp lại!” Lãnh Tiểu Tiểu ê ẩm nói xong, liếc Hàn Trạch Vũ một cái sau nghiêng đầu sang chỗ khác không có nhìn anh.

Cô kéo qua Lữ Duy Duy chuẩn bị rời đi, lại phát hiện vẻ mặt của cô ấy khác thường, Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đẩy cô một cái, lại thấy cô tức giận nhìn chằm chằm người phụ nữ bên cạnh Hàn Trạch Vũ, thân thể không tự chủ đang run, giống như là tức giận đến vô cùng.

“Duy Duy? Bạn làm sao à nha?”

Lãnh Tiểu Tiểu ánh mắt nghi hoặc nhìn về người phụ nữ bên cạnh Hàn Trạch Vũ chỉ là người kia kia cũng là mặt hận ý nhìn chằm chằm Lữ Duy Duy.

Hai người ánh mắt đụng vào nhau, ở dưới màn đêm hình như phát ra âm thanh va chạm, một cơn phong ba bão táp sắp nổi lên.

63. Chương 65: Hai Người Tranh Giành Phong

“Lữ tiểu thư trên đầu thương thế tốt lên chút ít sao? Bị thương nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, như vậy mới khôi phục nhanh hơn!” Lâm Mỹ Giai dường như tốt bụng mở miệng trước, đáy mắt lại đều là chẳng thêm ngó tới.

Ai ngờ cô ta vừa mở miệng, liền làm cho lửa giận của Lữ Duy Duy bộc phát.

Nếu nói là trước kia Lữ Duy Duy còn không dám xác nhận, nhưng là bây giờ lời nói này liền chứng minh, đêm đó trong xe người phụ nữ kia chính là cô ta.

“Cái người này lòng dạ rắn rết, thật là không biết xấu hổ. Không phải là một người đàn ông sao? Cô thích thì cứ lấy đi, bản tiểu thư tôi căn bản không hiểm, cần chi phí thủ đoạn đi đối phó với tôi sao? Đài Bắc là nơi của pháp luật, đừng cho là tôi sẽ sợ cô, nếu như ở có lần sau, cô nên cẩn thận một chút.”

Hai ngày nay Lữ Duy Duy vẫn bị sợ đến không dám ra cửa, hôm nay mới biết rõ là chuyện gì xảy ra, lần này xem như, tất cả uất ức cùng tức giận phát tác ra ngoài, hung hăng nổi trận lôi đình. Nếu không phải là Lãnh Tiểu Tiểu lôi kéo cô lại, cô chỉ còn kém xông tới phẫn cho cô ta hai bạt tai rồi.

“Hừ, tạm thời ở trước mặt tôi cô chớ ngang ngược, nếu không phải là cô dùng cái thủ đoạn hạ lưu quấy anh ấy, anh ấy sẽ coi trọng cô sao? Cô nhìn mình một chút xem mình là thân phận gì.”

Bộ mặt chán ghét Lâm Mỹ Giai nhìn cô chằm chằm, trong lời nói hoàn toàn không có tia tia thông dong cùng ưu nhã, tựa như người đàn bà chanh chua tranh thủ tình cảm giống như nhau, xem ra thời điểm phụ nữ yêu, quả thật hoàn toàn không có hình tượng!

Hàn Trạch Vũ nghe các cô đối thoại, hoàn toàn xác nhận phỏng đoán trước của mình. Anh xếp hợp lý rất hiểu rõ, người đàn ông đang thích một cô gái, tuyệt đối không phải là Lâm Mỹ Giai.

Nhưng là, nhìn Lữ Duy Duy phản ứng, Tề Phong hình như còn phải đang cố gắng nỗ lực!

“Cái người chết tiệt này, ngậm cái miệng thú của cô lại!”

Lữ Duy Duy nghe được Lâm Mỹ Giai như vậy chống đỡ miễn cưỡng lại cô, cô cũng nhịn không được nữa trong lòng đầy ác khí, cô hất Lãnh Tiểu Tiểu ra vọt tới chỗ Lâm Mỹ Giai, cô muốn xé nát cái miệng độc của cô ta ra!

Hàn Trạch Vũ nhìn Lữ Duy Duy tức giận, nghĩ đến trong xe phía sau còn có hộ vệ đi theo Lâm Mỹ Giai, sợ xảy ra chuyện, anh vội vã kéo Lâm Mỹ Giai qua, che chở cô ở phía sau mình.

Hàn Trạch Vũ tương tự với phản xạ có điều kiện, lần nữa đau đớn mắt Lãnh Tiểu Tiểu.

Một thanh âm mát mẻ Lãnh Tiểu Tiểu nói qua trong cơn giận dữ Lữ Duy Duy, “Duy Duy, bạn đừng kích động, chúng ta đi về trước đi!”

“Tiểu Tiểu, bạn quá khi dễ người rồi !”

Lâm Mỹ Giai đẩy Hàn Trạch Vũ ra: “Lữ Duy Duy, cô căn bản không xứng với anh ấy, tôi lại lần cảnh cáo cô, cách xa anh ấy một chút, nếu như bởi vì cô, phá hủy tiền đồ của anh ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đấy!” Lâm Mỹ Giai ác ngoan ngoan nói.

“Tôi cũng vậy cảnh cáo cô, lần sau cô cũng chưa có vận tốt như vậy, xứng hay không được với anh ta không phải cô tự tính toán, anh ta muốn yêu tôi, cô quản được sao? Hừ, nếu như cô thật có trọng lượng, cần gì tới tìm tôi xúi quẩy?” Lữ Duy Duy khước miệng nâng lên một vẻ mặt khinh thường.

“Cô? Tôi không có thời gian nói bậy với cô, cô tốt nhất cách anh ấy một chút!” Lâm Mỹ Giai giận đến mặt cũng xanh lá, cô ta tức giận hồ hồ ném quần áo cho Hàn Trạch Vũ, xoay người chiếm hữu chiếc xe thể thao sang trọng.

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Lâm Mỹ Giai, xoay người lại nhìn Lãnh Tiểu Tiểu hai người bọn họ:

“Đi thôi, tôi đưa các cô về nhà!”

“Không cần, phá hư chuyện tốt của anh rất xin lỗi, chỉ là, người khác tâm tính thiện lương giống như không ở trên người anh chứ? Duy Duy, chúng ta đi!” Lãnh Tiểu Tiểu mĩa mai nhìn Hàn Trạch Vũ một cái, lôi kéo Lữ Duy Duy cản lại một chiếc xe taxi.

Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu bộ dáng ghen tức dồi dào, một tia hả hê bò lên khước miệng Hàn Trạch Vũ.

Anh đưa mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu ngồi xe taxi sau khi rời đi, cũng khởi động xe của mình đi theo.

64. Chương 66: Kế Hoạch Gạo Nấu Chín Cơm

Lấn vào dưới ánh đèn, âm thanh điếc tai nhức óc cơ hồ muốn đem nóc nhà ném đi, trong góc một nam một nữ xúm lại, hưng phấn trò chuyện với nhau, dường như mưu đồ bí mật cái gì.

“Tần đại ca, như vậy thật có thể không?” Cô gái mặt hưng phấn, nhưng là vẫn có chút chần chờ.

“Tin tưởng tôi, nếu như nếu cô mang bầu đứa bé của anh ta, cô mà có thể đem thân phận của cô nói cho người Hàn gia, vì hình tượng Hàn thị, Hàn gia cũng nhất định sẽ tiếp nạp cô, thân phận của cô đối với họ chính là người mang thai, cỡ một năm, Hàn ông cụ đối với người cũng có cảm tình sâu đậm, từ cô gái biến thành nàng dâu, cũng không có gì tổn thất có đúng hay không?” Tần Phi hết sức khuyên Hàn Thi Dư, những câu lời nói cũng thẳng vào đáy lòng cô.

“Tốt, cảm ơn anh, Tần đại ca, vì hạnh phúc của chúng ta, anh nhất định phải toàn lực giúp tôi!” Hàn Thi Dư rất dễ nhận thấy động lòng

Rồi, cô nắm thật chặt trong tay túi màu trắng phấn kia, ở trong lòng ngậm hạ quyết tâm.

“Đó là đương nhiên, tốt lắm, thời gian không còn sớm, nhanh lên một chút trở về, nhất định phải nắm chặt tốt cơ hội lần này.” Tần Phi cũng là mặt khẩn cấp.

“Được, tôi đi trước!” Hàn Thi Dư đứng lên, cẩn thận nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý cô, liền nhanh chóng rời đi.

Tần Phi đem rượu uống một hơi cạn sạch, anh nhìn bóng lưng Hàn Thi Dư, đáy mắt lộ ra một tia tối tăm!

Nếu như kế hoạch thành công, như vậy lấy tính khí của Tiểu Tiểu, cô ấy và Hàn Trạch Vũ cũng là không có gì có thể. Chỉ cần bên cạnh cô chưa từng xuất hiện người đàn ông khác, nửa năm sau, anh nhất định sẽ làm cho cô trở lại bên cạnh mình!

———— tử tiết thu phân cắt ————

Dọc theo đường đi Lữ Duy Duy cảm giác đột nhiên tới lưng nóng lên, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, phát hiện bộ mặt Lãnh Tiểu Tiểu đều là nước mắt.

” Tiểu Tiểu, bạn làm sao à nha? Đây là vì cái gì nha?” Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở, Lữ duy khó khăn cắn bản không biết tại sao.

“Không có việc gì!”

“Làm sao sẽ không có việc gì đây? Bạn đều khóc như vậy!” Lữ Duy Duy nóng nảy rống.

“Thật không có chuyện, Duy Duy, bạn trở về, được không? Mình muốn một mình yên lặng một chút!”

Lúc này, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu loạn cực kỳ, cô hết sức cần một mình suy nghĩ thật tốt.

Khổ sở đột nhiên đánh tới, để cho cô thật có chút tay chân luống cuống, anh lúc nào thì ở trong lòng mình trở nên quan trọng như vậy rồi hả ? Nhìn đến anh đối với người phụ nữ khác dịu dàng, cư nhiên mình sẽ để ý?

” Tiểu Tiểu?” Gương mặt Lữ Duy Duy lo âu và không muốn.

“Duy Duy?” Đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu có chút cầu xin.

“Được rồi, vậy bạn đến nhà nhớ gọi điện thoại cho tớ!” Lữ Duy Duy hết sức miễn cưỡng khiến tài xế dừng xe lại.

Hàn Trạch Vũ ở chỗ không xa thấy được một mình Lãnh Tiểu Tiểu xuống xe, anh dừng xe ở một bên, yên lặng không tiếng động đi tới Lãnh Tiểu Tiểu !

Vừa xuống xe, cuối mùa thu khí lạnh hết sức nặng, nước mắt trên mặt bị gió vừa thổi, lạnh lẽo vẫn xâm nhập trong lòng của cô. Cô không khỏi rung mình một cái.

Trong đầu lại nhanh chóng thoáng qua hình ảnh Hàn Trạch Vũ vì Lâm Mỹ Giai khoác áo. Cô khổ sở lả lắc đầu, buộc mình không có suy nghĩ liên quan đến bất cứ chuyện gì về anh.

Cô chẳng có mục đích ở ven đường du dã, đột nhiên hai tên côn đồ bộ dáng bỉ ổi xuất hiện tại trước mặt cô. Bọn họ mặt cười dâm dăng cười nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu , từ từ ép tới gần cô.

65. Chương 67: Giao Toàn Bộ Trái Tim Cho Anh + Thông Báo Vào V

Lối đi bộ người đi đường cũng không nhiều, lựa thưa sáng sủa thỉnh thoảng có người đi ngang qua. Trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu hết sức khủng hoảng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vững tỉnh táo như cũ, bước chân cô từ từ chậm lại, đột nhiên xoay người, chạy thật nhanh.

“Đuổi theo!” Hai người đàn ông này vừa nhìn Lãnh Tiểu Tiểu muốn chạy trốn, nháy mắt vẫn nhau đi theo phía sau cô theo sát không rời.

“A!”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến bọn họ đuổi theo, trong lòng quýnh lên, dưới chân mất thăng bằng ngã xuống đất, một hồi đau cảm thấy tan lòng nát dạ từ chỗ mất cá chân truyền đến!

“Ha ha, em gái nhỏ, ngã thế nào rồi hả? Để cho anh đây sờ sờ em?” Hai người đàn ông này đuổi theo, vây ở xung quanh cô.

Một người đàn ông trong đó nắm chân cô, tay không an phận vuốt ve chân của cô, khuôn mặt tà ác khiến Lãnh Tiểu Tiểu nhìn quả thật muốn ói.

“Cút ngay, đồ lưu manh, lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Lãnh Tiểu Tiểu chán ghét đá tay của hắn ta, tức giận mắng. Khăn trương và trận đau đớn kia, khiến cho cái trán của cô toát ra không ít mồ hôi lấm tấm.

“Chớ lộn xộn, làm bị thương nhưng là anh sẽ đau lòng!” Người đàn ông nói liền vươn tay, muốn vuốt ve mặt của Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu xoay mặt né tránh, đột nhiên nghe được người đàn ông kia thăm dạm kêu một tiếng!

Lãnh Tiểu Tiểu kinh hoảng ngẩng đầu lên, phát hiện tại phía sau mấy người đàn ông đó Hàn Trạch Vũ giống như thiên thần giáng xuống! Cô vui mừng nhìn anh, đáy mắt lóe ra nước mắt vui sướng.

Hàn Trạch Vũ túm lấy tóc của người đàn ông kia, một cước đá về phía eo của hắn ta. Một cước kia mạnh mẽ khiến người đàn ông kia ngã trên mặt đất kêu thảm, không cách nào bò lên được.

Hàn Trạch Vũ lạnh lùng trừng mắt liếc một người đàn ông khác, “Còn không mau cút đi?”

Người đàn ông nhìn đồng bạn một chút bị Hàn Trạch Vũ đá ngã trên mặt đất hình như bị thương không nhẹ, hắn ta không khỏi có chút sợ, hắn ta cũng không doái hoài đến mục đích bản thân mình cùng với đồng bạn hoảng hốt mà chạy!

Lãnh Tiểu Tiểu bị hoảng sợ, vào giờ khắc này nhìn thấy Hàn Trạch Vũ, lòng tràn đầy uất ức dâng lên mạnh mẽ.

“Trạch Vũ!” Lãnh Tiểu Tiểu ghen ngào kêu tên của anh.

“Về sau phải nghe lời nói, tôi đều nói qua quá muộn không an toàn! Tốt lắm, chúng ta về nhà đi!” Một tay Hàn Trạch Vũ từ trên mặt đất ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu đi về phía xe của anh.

Về nhà? Anh nói là về nhà?

Lỗ mũi Lãnh Tiểu Tiểu đau xót, nước mắt cũng không nhịn được!

Trừ Viện Phúc Lợi, cô sớm đã không còn nhà. Hôm nay, anh lại còn nói muốn dẫn cô về nhà? Có thể có một cái nhà, là việc nội tâm yếu ớt nhất của cô mong đợi nhất.

Hàn Trạch Vũ, anh thật có thể giao cho tôi một cái nhà sao?

66. Chương 68: Vì Cô Là Người Làm Áo Cưới

Lãnh Tiểu Tiểu vòng chặc cổ của anh thật chặt, đầu tựa vào trước ngực của anh, nước mắt không tiếng động thấm ướt quần áo của anh.

Hàn Trạch Vũ Mặc lặng yên cảm nhận được Lãnh Tiểu Tiểu nức nở, chỉ xem như là cô bị dọa sợ.

Anh cũng không biết nội tâm của Lãnh Tiểu Tiểu, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, anh không biết, chính là tại sau khi anh nói ra hai chữ về nhà kia, Lãnh Tiểu Tiểu cũng đã không tự chủ đem một lòng toàn bộ giao cho anh?

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Hàn Thi Dư đi đến phòng ngủ của Hàn Trạch Vũ, nhẹ nhàng nâng chân trên giường lên ôm thật chặt vào trong ngực, cái chân có lưu lại hơi thở người đàn ông của anh khiến lòng của Hàn Thi Dư càng phát đắm chìm, đối với cái giường này, cô ham mê không dứt.

Cô đi đến bên tủ rượu của anh, rót cho anh một ly rượu, đem bột màu trắng xen lẫn trong rượu rồi. Cô nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, khoe miệng hiện lên vẻ cười hả hê.

Nghe được cửa truyền đến thanh âm tiếng xe, tim của Hàn Thi Dư lập tức nhảy nhót.

Cô cố ý đuổi đi Hàn đi, cô khổ tâm bố trí xong tất cả những thứ này, sẽ chờ anh trở lại, chỉ cần qua tối nay, tất cả quan hệ trên bản chất sẽ không giống nhau.

Hàn Thi Dư hưng phấn đi mở cửa, cười tươi như hoa lúc chứng kiến đến trước mắt một màn này, đột nhiên cứng lại.

Hàn Trạch Vũ ôm một người phụ nữ đang ngủ, đứng ở cửa, đang phí sức móc cái chìa khóa, từ bộ dáng anh thận trọng mà xem, anh giống như chỉ sợ đánh thức người phụ nữ trong ngực.

“Thi Dư, làm sao em vẫn còn ở nơi này?” Hàn Trạch Vũ thấy Hàn Thi Dư có chút ngoài ý muốn.

“Thư ký Lân? Anh Trạch Vũ, cô ấy. ?”

“Thi Dư, trong nhà có dầu hoa hồng không?”

Ở thời điểm ôm Lân Tiểu Tiểu xuống xe, anh mới phát hiện chân của cô sưng rồi, hơn nữa sưng lên giống như cái bánh bao một. Lúc này, một lòng Hàn Trạch Vũ tất cả ở trên người Lân Tiểu Tiểu, căn bản không rảnh chú ý đến vẻ mặt thất vọng và kinh ngạc của Hàn Thi Dư.

“Không biết?” Hàn Thi Dư bĩu môi, gương mặt không tình nguyện.

“Vậy em đi tiệm thuốc trước mặt giúp anh mua một chai ? Sau đó lại đem đến trong phòng của anh.”

“Phòng anh? Anh Trạch Vũ. ?”

Hàn Thi Dư lời nói vẫn chưa nói hết, Hàn Trạch Vũ bỏ lại Thi Dư mặt buồn bực ôm Lân Tiểu Tiểu sai bước lên lầu.

Lại là Lân Tiểu Tiểu này, chưa từng thấy anh Trạch Vũ đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà, hơn nữa còn sẵn sàng như vậy, để ý cô ấy như vậy, Hàn Thi Dư tức giận nhìn bóng lưng hai người chậm chậm, trong lòng ghen ghét dữ dội?

Hàn Trạch Vũ mới vừa đem Lân Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đặt lên giường, liền nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng đóng cửa nặng nề, Hàn Trạch Vũ hơi hơi nhíu mày, nha đầu này hôm nay lại làm sao vậy?

Hàn Trạch Vũ đang lo lắng cái thanh âm thật lớn này sẽ đánh thức Lân Tiểu Tiểu, lại thấy cô ôm cái chăn mềm mại, khẽ lật người, vẻ mặt thỏa mãn, hết sức an tâm lại ngủ thiếp đi.

Anh thói quen tiêu sái đi đến bên tủ rượu, bưng lên ly rượu kia đến tốt hơn, lại trở về bên giường, anh nhìn tư thế ngủ an tâm của Lân Tiểu Tiểu, trên mặt lộ ra một nụ cười cứng chiều.

Tắm xong, Hàn Trạch Vũ lau chùi tóc, đi đến bên giường, thấy tư thế ngủ của Lân Tiểu Tiểu giống như trải qua mấy lần lăn qua lăn lại, áo lông lông lẻo kéo ra có chút rối loạn, vai trái lộ ra một mảnh trắng như tuyết.

Xương quai xanh khêu gợi, mảnh tốt đẹp này, như ẩn như hiện.

Hàn Trạch Vũ cảm thấy cổ họng căng thẳng, cổ họng một trận khô khốc, ở ngực giống như có đóm lửa đốt, phần dưới bụng cũng chậm chậm tích tụ được một cỗ năng lượng nóng bỏng.

Anh thu thân thể lại. Anh chui vào chăn, từ phía sau vây quanh Lân Tiểu Tiểu, dán thật chặt thân thể của cô, cảm thấy cái cổ cảm giác khó chịu trong thân thể kia phải nhận được một chút hóa giải như vậy. Nhưng mà, hình như theo hương thơm và vẻ đẹp trên người Lân Tiểu Tiểu thanh tịnh này thổi qua, cỗ nóng ran này càng thêm hung mãnh.

Có thể là mới vừa tắm trận nước nóng kia, khiến cho thuốc tính trong cơ thể anh nhanh chóng lan ra, anh cảm thấy cả huyết mạch người căng phồng lên, suy nghĩ trong đầu từ từ có chút trở nên vẩn đục, tay của anh không tự chủ bắt đầu cởi quần áo của Lân Tiểu Tiểu, đặt lên trước ngực thân dưới cô mềm mại này.

Trong giấc mộng Lân Tiểu Tiểu cảm thấy hình như cảm giác có cỗ nhiệt độ nóng bỏng dao động ở toàn thân của cô, cô có chút khó chịu khẽ rên một tiếng.

Cảm xúc trong lòng bàn tay kia hòa lẫn cái thanh âm này trầm thấp này, nhanh chóng thôi thúc chút lý trí còn sót lại này của Hàn Trạch Vũ. Anh lật người đè lên Lân Tiểu Tiểu, cuồng loạn xé rách quần áo của cô, Lân Tiểu Tiểu bị động tác bất thành linh tinh giấc.

Khi cô thấy thân thể trần truồng trắng kiêu của Hàn Trạch Vũ, nhìn đến mặt của anh sung huyết đỏ bừng này, ánh mắt mê ly này, quét xuống khuôn mặt ngưng ngưng đỏ ửng của cô.

“Trạch Vũ?” Lãnh Tiểu Tiểu kiều miêu miêu gọi một tiếng, một đôi cánh tay trắng nõn như ngọc vòng trên cổ của anh.

Có lẽ, từ bắt đầu cái đêm mưa mập mờ đó, người đàn ông này, liền nhất định phải dây dưa với mình cả đời?

Lãnh Tiểu Tiểu cong người lên, chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của mình?

Bị phần nộ và ghen tỵ sung văng đầu Hàn Thi Dư đi đến trước cửa hiệu thuốc, trong lòng vẫn còn phần hận buồn bực người phụ nữ Lãnh Tiểu Tiểu này là dùng thủ đoạn như thế nào chiếm cứ trái tim của Hàn Trạch Vũ.

Nhưng khi cô nhìn tủ thuốc này, cô đột nhiên nhớ đến ly rượu kia.

Trong lòng cô hoảng sợ, hô một tiếng: hồng bát?

Nếu là hiện tại anh Trạch Vũ uống ly rượu kia, kia kế hoạch liền bại lộ, toàn bộ cũng lộn xộn?

Nghĩ đến đây, Hàn Thi Dư vốn là không muốn mua thuốc cho Lãnh Tiểu Tiểu, vội vàng cầm lấy một chai dầu hoa hồng, nhanh chóng chạy đi về?

Nhưng mà, tất cả phương hướng đã sớm phát triển, chỉ là, nữ chính không phải là mình, mà đổi thành người khác. Mà cô trăm phương ngàn kế làm tất cả, cũng chỉ để cho cô làm áo cưới?

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ, đụng chạm đến màng nhĩ Hàn Thi Dư, thiện lương của cô đau, cô núm lấy ngực thật chặt, nước mắt lặng yên không tiếng động chảy xuống.

67. Chương 69: Trúng Độc Rất Nặng

Cả đêm tận tình.

Sáng sớm, Hàn Trạch Vũ trong một cảm giác khô khốc tỉnh lại, anh ngồi dậy, đầu đau muốn vỡ ra.

Khi anh thấy quần áo đầy đất mất hồn và Lãnh Tiểu Tiểu bên cạnh vết hôn tím bầm khắp người, anh có chút ngây ngẩn cả người. Trí nhớ có liên quan đến tối hôm qua hình như có chút không quá rõ ràng.

Anh đứng dậy xuống giường khoác thêm một cái áo ngủ, đi đến bên tủ rượu vừa muốn rót ừng ực ly nước. Khi ánh mắt của anh quét qua ly rượu kia, một chút trí nhớ vụn vặt từ từ trở lại trong đầu của anh.

Anh bưng ly rượu lên, phát hiện đáy ly và trên mép ly có một chút bột cực ít nhỏ bé không? Anh chau mày, sắc mặt trở thành nặng nề?

Cái tiểu nha đầu Thi Dư này rốt cuộc có biết mình làm cái gì hay không?

Cô nhưng là em gái của mình. Mặc dù trên danh nghĩa là con nuôi, thế nhưng sự thực Hàn gia trên dưới đều biết? Cô làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy?

Hàn Trạch Vũ có chút phiền não than một tiếng, chạy về hướng phòng tắm, chỉ chốc lát liền truyền đến một hồi tiếng nước chảy?

Trên giường Lãnh Tiểu Tiểu đã sớm thanh tỉnh ngồi dậy.

Trước, cô còn không có nghĩ kỹ muốn đối mặt người đàn ông bá đạo này ra sao. Nếu như nói lúc trước đều là bởi vì anh bức bách, như vậy tối hôm qua, mình hoàn toàn là cam tâm tình nguyện ngay cả thân thể và trái tim đều cho anh.

Nhìn dấu vết trải rộng khắp người, nhớ đến tối hôm qua tình lực kia có chút khác thường hơn người, Lãnh Tiểu Tiểu khoe miệng nâng lên một chút ngọt ngào ngượng ngùng.

Hàn Trạch Vũ vừa ra phòng tắm liền nhìn thấy nét mặt của Lãnh Tiểu Tiểu si ngốc .

“Tối hôm qua còn hài lòng không?” Hàn Trạch Vũ chết tử tế không xong vừa lên tiếng sẽ không nghiêm chỉnh.

Lãnh Tiểu Tiểu đối với đùa giỡn của anh, lập tức cả mặt có chút đỏ bừng, đầu lưỡi của cô có chút bị buột, không biết ở đây nói những gì, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

“Trạch Vũ?”

“Hả? Còn muốn?” Hàn Trạch Vũ đến trên giường, nhô đầu ra đến gần cô, nhỏ giọng mập mờ trêu chọc. Giọt nước trên tóc rơi xuống rơi vào trên vai của cô, khiến cho vai của cô không khỏi run lên.

“Không, không phải vậy? Tôi. Đây là nhà anh sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng phủ nhận, nếu là giống như ở tối hôm qua một lần như vậy, cô thật sự là không chịu nổi. Cô quan sát gian phòng này, có chút chần chừ mà hỏi.

“Ừ, có vấn đề gì không?” Hàn Trạch Vũ không biết tại sao cô muốn hỏi như vậy, trong lúc biểu lộ có một chút nghi vấn.

“Không có, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, đây là nơi anh đã yêu cầu tôi đến ở?” Vừa nghe đến là nhà anh, Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng kích động không dứt?

Anh thật mang cô về nhà? Chỉ là, về sau nơi này sẽ là nhà thuộc về hai người bọn họ sao?

“Ừ, đúng vậy?” Giọng của Hàn Trạch Vũ có chút trở nên cứng ngắt.

Lãnh Tiểu Tiểu nhắc nhở để cho anh nhớ lại, quan hệ hai người duy trì trước mắt, chỉ là một bản hợp đồng ba tháng?

Mà ngay mới vừa rồi, mình đối với loại không khí ngọt ngào ấm áp trước mắt này, hình như có chút vô cùng đắm chìm? Nghĩ đến ba tháng sau cô sẽ rời khỏi mình, mà phần ngọt ngào này cũng sắp không tồn tại nữa, ở bên trong lòng của Hàn Trạch Vũ đột nhiên có chút phiền não.

Vì che giấu một chút hốt hoảng của mình kia, Hàn Trạch Vũ quay người sang, vừa thay quần áo, lạnh lẽo phân phó.

“Một lát nữa tôi muốn đi công ty, chân của cô bị thương rồi, cũng là không nên đi, buổi trưa tôi sẽ quay trở về đón cô?”

“Ừ, tốt?”

Lãnh Tiểu Tiểu đắm chìm trong mừng rỡ không có nhận thấy được Hàn Trạch Vũ đột nhiên biến hóa, cô hạnh phúc gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn người kia bản lĩnh cao lớn rời đi.

Nghe được thanh âm xe khởi động, Lãnh Tiểu Tiểu xuống giường mặc xong quần áo. Cô xem cả phòng này bữa bãi một cái, bắt đầu kéo chân của cô chỉ sưng như ông già, nghiêm chỉnh như một nữ chủ nhân dọn dẹp cái phòng này loạn được làm cho người ta chán ghét.

Lãnh Tiểu Tiểu vừa dọn dẹp, vừa cảm thán. Xem ra, người đàn ông bề ngoài bất kể vinh quang nữa, ở nhà đều là một đức tính?

Cô gian nan di chuyển chân, chuẩn bị đem một đồng quần áo lộn xộn lung tung lấy đến phòng giặt quần áo. Cô vui vẻ ngâm nga bài hát, không chút nào phát hiện một cái gian phòng khác trên lầu, một ánh mắt oán hận, giống như kiểm nhìn quét mắt cô.

Nếu như nói ánh mắt có thể giết người, này lúc này Lãnh Tiểu Tiểu đã sớm trăm ngàn vết thương, chết không toàn thây?

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Cao ốc Hồi Phong.

Hàn Trạch Vũ nghiêm túc nhìn tư liệu trong tay về dự án đầu tư của hàng mỹ phẩm xong, anh gạt đầu một cái, “Được, Tiểu Lãng, liền theo số liệu lần tu sửa này làm thêm một bản hợp đồng hợp tác.”

“Tốt?” Tiểu Lãng nhận lấy tư liệu Hàn Trạch Vũ đưa qua, chuẩn bị xoay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút?” Hàn Trạch Vũ giống như nghĩ đến điều gì, đột nhiên mở miệng gọi anh lại.

“Hàn tổng? Còn có phân phó gì?”

“Cậu đi mua chút thuốc bị trật, lại đi tìm chuyên gia vật lý trị liệu, cùng nhau đưa đến nhà tôi đi.” Hàn Trạch Vũ nhìn như tùy ý phân phó.

Bị trật? Người nào bị trật rồi sao? Ở tại nhà Hàn tổng?

Tiểu Lăng trong lòng có nghi vấn, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra. Anh gật đầu một cái, đáp một tiếng liền đi đi ra ngoài.

Thấy Tiểu Lăng đi ra ngoài, Hàn Trạch Vũ nhăn mày lại, than thở một tiếng thật sâu?

Dường như mình giống như không cách nào toàn tâm vui đầu vào loại trạng thái làm việc trước kia rồi, đây trong đầu đều là bóng dáng của Lãnh Tiểu Tiểu, người phụ nữ này từ thời điểm nào bắt đầu, lại có thể ảnh hưởng đến mình sâu như vậy?

Anh có chút tức giận lắc lắc đầu, ấn xuống chốt điện thoại chuẩn bị gọi thư ký pha ỉnh ly cà phê. Chỉ là, rất nhanh anh liền nhớ lại, từ khi Lãnh Tiểu Tiểu rời đi, anh ngoại trừ lúc trước đem Tiểu Lăng từ tổng bộ điều đến đây, cũng không có lần tìm thư ký lần nữa?

Anh cố ý xem nhẹ như vậy, giữ lại chỗ trống này là vì chờ Lãnh Tiểu Tiểu trở lại sao?

Lại là người phụ nữ đáng chết này? Vừa nghĩ đến cô, Hàn Trạch Vũ giống như có loại kích động nào đó?

Hàn Trạch Vũ bưng lên ly trà nguội trên bàn qua đêm kia, ừng ực ừng ực uống mạnh xuống? Liền chút ra cô.

68. Chương 70: Làm Tốt Quan Hệ

Lãnh Tiểu Tiểu từ phòng giặt quần áo đi ra ngoài, mới vừa xoay người, còn chưa kịp ngẩng đầu liền phát hiện trước mặt của mình nhiều thêm hai cái chân.

“A?” Tiểu Tiểu lạnh lùng thê lương kêu một tiếng, dưới chân đau đớn khiến cho chân cô mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Ở trong phòng trống rỗng này, im hơi lặng tiếng xuất hiện một đôi chân, quả thật muốn đem hồn của cô dọa bay mất?

“Thư ký Lãnh, chị không có việc gì chứ?” Một thanh âm hơi áy náy dễ nghe vang lên.

Nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc, Lãnh Tiểu Tiểu bỗng chốc ngẩng đầu lên, phát hiện một cô gái thật tinh khiết đứng trước mặt, giống như đã gặp qua ở nơi nào? Lãnh Tiểu Tiểu ở trong đầu tìm kiếm.

“Thật xin lỗi, em dọa đến chị? Đây là anh Trạch Vũ ngày hôm qua bảo em mua dầu hoa hồng đưa cho chị? Cho?” Hàn Thi Dư có chút cáo lỗi nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, vẻ mặt cười thân mật.

“Cô là? Chúng ta đã gặp qua rồi? Cô là em gái Trạch Vũ?” Một tiếng anh Trạch Vũ khiến Lãnh Tiểu Tiểu nhớ, lúc trước ở phòng giải khát công ty gặp qua cô.

“Đúng vậy, chúng ta đã gặp nhau, chị cứ gọi em là Thi Dư?” Cô cố nén không vui trong lòng lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Lãnh Tiểu Tiểu nói một tiếng em gái này khiến ở bên trong lòng của Hàn Thi Dư phần hận không dứt, cô thật là ghê tởm cách xưng hô này. Nếu không phải là hi vọng đến lúc đó ở thời điểm anh Trạch Vũ chất vấn có thể giúp mình nói điều tốt lời nói, cô mới không cần bắt buộc chính mình tự đi lấy lòng cô ta như vậy.

“Tốt, Thi Dư, cảm ơn cô, cô cũng gọi là tôi là Tiểu Tiểu tốt lắm?”

“Đừng khách khí, chị Tiểu Tiểu, em đỡ chị đứng lên? Có phải lại thương tổn tới chân hay không?” Hàn Thi Dư vẻ mặt ân cần, trong lòng lại hận không được cô cứ què như vậy mới phải.

“Không có việc gì, vốn là ngày hôm qua liền thương tổn tới, cô đỡ tôi đến ghế sa lon bên kia, tôi bôi chút thuốc sẽ từ từ tốt lên.” Lãnh Tiểu Tiểu lạnh nhạt nói xong, mượn sức lực Hàn Thi Dư đứng lên.

Cô nắm cánh tay Hàn Thi Dư khập khễnh đi đến ghế sa lon, nhận lấy dầu hoa hồng của cô ta bắt đầu xoa nắn mắt cá chân sưng to lên này. Đau tan lòng nát dạ khiến cho cô không khỏi nhăn lại mày, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ chặc chặc.

“Chị Tiểu Tiểu, năng lực của anh em tối hôm qua để cho chị rất hài lòng đi?” Hàn Thi Dư đột nhiên vẻ mặt cười xấu xa nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, một bộ dáng không đứng đắn.

Lãnh Tiểu Tiểu bị hỏi đến sắc mặt một hồi đỏ một hồi xanh, cô bây giờ không có nghĩ đến đứa bé gài này dường như đơn thuần ngây thơ đột nhiên lại hỏi cô vấn đề trần trụi như vậy, cô lập tức không biết trả lời như thế nào, ấp úng nửa ngày, kìm nén ra sáu chữ.

“Thi Dư. . . . ? Cô. . . Chớ nói lung tung?”*

*: Trong tiếng trung câu này có 6 sáu chữ:

“Hả? Thật không hài lòng? Khó trách, anh xinh đẹp cho tôi đồ không dùng được?” Hàn Thi Dư giả bộ ra một bộ dáng không hiểu, lăm bằm lăm bầu không giải thích được.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút nghi ngờ nhìn Hàn Thi Dư, từ trong nét mặt cô ta làm ra, cô ta nói gì đó giống như không phải vật gì tốt.

“Thi Dư? Thứ gì không dùng được?”

Hàn Thi Dư thấy Lãnh Tiểu Tiểu phản ứng đạt đến mục đích của mình, cô thần thần bí bí hướng Lãnh Tiểu Tiểu ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô ghé tai tới đây.

“Bằng hữu của em nói cô ấy có loại thuốc, có thể khiến cho đàn ông nhiệt tình như lửa, hắc hắc, em tò mò nha, cho xuống ở trong rượu của anh Trạch Vũ một chút. Muốn nhìn một chút anh ấy cả ngày bày ra vẻ mặt lãnh khốc, sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ là không có nghĩ đến nha.”

Hàn Thi Dư cố ý kéo dài âm, lưu lại không gian làm cho người ta mơ màng.

Mặt của Lãnh Tiểu Tiểu trong nháy mắt lại đỏ lên? Tối hôm qua, cô đã cảm thấy tinh lực của anh hình như có chút khác thường, nhưng là dù sao cũng không nghĩ đến sẽ là bởi vì bị người này hạ thuốc?

Xem ra thuốc kia thuốc tính chính xác rất mãnh liệt, ngày hôm qua anh nhiệt tình quả thật làm cho người ta không chịu nổi.

Hàn Thi Dư đem một ít mặt gương ngừng của Lãnh Tiểu Tiểu nhìn ở trong mắt, trong đầu không ngừng hiện lên tối hình ảnh hôm qua bọn họ hai kích tình dây dưa, cổ tức giận tích tụ ở trong lòng này và hận ý tăng lên khiến cho ngực cô một hồi đau?

“Chị Tiểu Tiểu, xem ra tối hôm qua chị là người được lợi phần trên, buổi tối anh Trạch Vũ trở lại oanh tạc em, chị nhất định phải giúp em nói vài lời hữu ích nha? Em bảo đảm không có lần sau á..., chỉ là, nếu như chị Tiểu Tiểu cần, em có thể cung cấp một chút?”

Hàn Thi Dư cố nén cảm giác đau lòng, nghịch ngợm nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, vẻ mặt cười xấu xa.

“Không, tôi không cần?” Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng lắc đầu, hết sức phủ nhận .

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

“Em đi mở cửa?” Hàn Thi Dư vội vàng đứng lên, chạy tới cổng.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, lộ ra một nụ cười. Thật là một cô gái đáng yêu, nếu như quả thật về sau muốn sống chung một chỗ, quan hệ cũng có thể rất tốt chỗ.

Chút thơ xuất hiện ở đây. Lãnh Tiểu Tiểu vừa xoa chân, vừa Tư Mã Hành Không loạn tưởng vừa thông suốt.

Hàn Thi Dư mở cửa, thấy Tiểu lãng và một người đàn ông xa lạ đứng ở ngoài cửa.

“Trợ lý Tiểu? Tại sao là anh, có chuyện gì sao? Anh Trạch Vũ không ở nhà, hẳn là sớm đi công ty rồi.”

“Là Hàn tổng để cho tôi đưa những thuốc này tới đây, còn có một bác sỹ vật lý trị liệu, là chân của Hàn tiểu thư cô bị trật?”

Tiểu Lăng thấy Hàn Thi Dư, lấy thân phận của cô được Hàn tổng chú ý cũng là rất bình thường, hơn nữa trước mắt cũng dường như cũng chỉ có cô có thể tự do ra vào nhà của anh.

“A, hai người mời vào, không phải là chân của tôi bị trật, là người khác.” Hàn Thi Dư buồn buồn nói qua.

Ở bên trong lòng của Hàn Thi Dư khó chịu giống như là bị một loại kim đâm, cô từ nhỏ đã yêu chính là người đàn ông kia, trong lòng thật sự để một người phụ nữ khác đi vào.

Cô chưa từng thấy anh đối với bất kỳ một người phụ nào để ý như vậy.

Bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng mà cô biết những người phụ nữ kia chỉ là vì cần giải quyết sinh lý, cũng không có thể có một người phụ chân chính đi vào lòng anh, lọt vào mắt anh hay sao?

Nhưng là, kể từ sau khi người phụ nữ Lãnh Tiểu Tiểu xuất hiện, tất cả đều đã thay đổi?

Từ lần đầu tiên mình nhìn thấy vẻ mặt anh nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, cô cũng biết người phụ nữ này cuối cùng có một ngày sẽ trở thành uy hiếp của mình. Mà trên đầu của mình có danh hiệu em gái, trong lúc đó có một khoảng cách với anh không cách nào vượt qua.

Hàn Thi Dư liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu trên ghế sa lon, đáy mắt lạnh lùng này, lộ ra độc ác?

69. Chương 71: Anh Tỉ Mỉ Săn Sốc

Tiểu Lăng nghe được lời nói của Hàn Thi Dư, có chút nghi ngờ.

Người khác sao? Sẽ là cô sao?

Không biết làm sao, trong đầu Tiểu Lăng không khỏi xuất hiện bóng dáng của Lãnh Tiểu Tiểu.

Chỉ là, cô không thể nào ở trong nhà Hàn tổng được.

Nhưng khi anh mang theo người vật lý trị liệu đi tới phòng khách, thấy Lãnh Tiểu Tiểu ngồi trên sofa, tất cả nghi vấn trong lòng anh đều đã được giải đáp.

Thì ra thật sự là cô sao?

Có thể xuất hiện tại nơi này, chứng minh cô ở bên trong lòng của Hàn tổng, không thể so sánh với những người khác là họ quan trọng. Xem ra, ý nghĩ ngây thơ của mình dùng không hơn rồi, hi vọng về sau cô có thể trôi qua hạnh phúc sao?

Tiểu Lăng nghĩ tới đây, con người thâm thúy thật sâu có cô đơn không? Từ nhỏ đến lớn, cuối cùng anh chỉ có thể đứng xa nhìn cô thôi sao?

“Tiểu thư Lãnh, vị này là y sư Trần, là người mà Hàn tổng đặc biệt mời để làm vật lý trị liệu, chữa trị chân của cô phải không?”

Tiểu Lăng nhìn chân sưng thật cao của Lãnh Tiểu Tiểu, lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng trên mặt, hiện lên một tia đau lòng trên mặt.

“Ông khỏe không? Tiểu tiên sinh, cảm ơn anh, thay tôi cảm ơn Hàn tổng được không?” Lãnh Tiểu Tiểu lễ phép cười cười, hướng Tiểu Lăng gật đầu một cái.

“Lãnh tiểu thư có thể gọi tôi trực tiếp là Tiểu Lăng là tốt rồi, đây là thuốc đã mua cho cô, trong sinh hoạt có gì cần thì trực tiếp gọi điện cho tôi, đây là số điện thoại di động của tôi được không?” Tiểu Lăng đã sớm đem số điện thoại di động tới tay Lãnh Tiểu Tiểu.

Mặc dù không thể ở bên cạnh chăm sóc cô, có thể vì cô làm những việc khác, anh đã cảm thấy hết sức thỏa mãn.

“Tiểu Lăng?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được tên của anh, hình như có chút quen tai, nhưng cuối cùng nghĩ không ra.

Thấy nét mặt của Lãnh Tiểu Tiểu có chút suy tư, Tiểu Lăng mong đợi cô có thể nhận ra anh, nhưng Lãnh Tiểu Tiểu cuối cùng vẫn cười nhàn nhạt, để anh thất vọng, anh hiểu được, cuối cùng cô vẫn không nhớ ra anh.

“Tốt, Tiểu Lăng, cảm ơn anh? Có gì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh”.

“Hàn tiểu thư, Lãnh tiểu thư, tôi đi trước, công ty còn có việc được không?”. Tiểu Lăng nói xong liền vội vã rời đi.

Bởi vì, nán lại chỗ này thêm phút nào được, tim của anh sẽ không chịu được nữa. Con người cô ấy đen nhánh, tia lửa đẹp mắt duy nhất trong sinh mệnh âm u của anh. Cho dù mười năm sau mới gặp lại, cũng chỉ cần liếc mắt 1 cái, anh có thể nhận ra cô.

Hứa hẹn ngày về. “Chị Tiểu Tiểu, xem ra anh ấy đối với chị thật tốt nha? Em chưa bao giờ thấy anh ấy đối với người khác quan tâm như vậy, ngay cả trong công việc cũng nhớ tới vết thương của chị”. Lòng của Hàn Thi Dư tràn đầy chua xót, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Chị cũng có chút bất ngờ?”. Lãnh Tiểu Tiểu có chút cảm động, nói thẳng ý nghĩ trong lòng mình.

Cô thật không nghĩ tới rằng ngoài công việc anh còn có thể tỉ mỉ vì cô mà chuẩn bị những thứ này. Bình thường nhìn anh luôn là bộ dạng bá đạo lạnh lùng, nhưng thật ra tâm của anh rất nhỏ, ví dụ như lần trước chuyện mua quần áo cho cô, mặc dù lúc đó ngoài miệng cô không nhận tình của anh, nhưng trong lòng vẫn rất cảm động.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lãnh Tiểu Tiểu không tự chủ được lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hàn Thi Dư thấy vậy, lửa giận trong lòng bay lên. Cô thật muốn xông tới xé rách mặt hả hê của cô ta, nhưng, hiện tại cô nhất định phải nhẫn nại sao?

Hàn Thi Dư liếc mắt đứng một bên nhìn người trị liệu, điều chỉnh lại hô hấp.

“Xin hỏi vị này tên là gì? Chân của chị Tiểu Tiểu có thể bắt đầu vật lý trị liệu bây giờ sao?”

“Các vị có thể gọi tôi là Lý Y Sinh là được rồi, làm vật lý trị liệu tốt nhất nên nằm xuống, khiến toàn thân thả lỏng, như vậy có thể giúp huyết dịch trôi chảy”. Lý Y Sinh thông thả ung dung nói qua.

“A, Chị Tiểu Tiểu, em đỡ chị trở về phòng nằm xuống được không?”. Hàn Thi Dư ân cần hỏi thăm Lãnh Tiểu Tiểu.

“Tốt, vậy cảm ơn em Thi Dư, hôm nay quả thật làm phiền em quá rồi phải không?”. Lãnh Tiểu Tiểu cười nhiệt tình khả ái với Thi Dư, lòng tràn đầy cảm kích.

“Đừng khách khí như vậy, nói không chừng một ngày nào đó, chị trở thành chị dâu của em rồi, hiện tại em lấy lòng chị, đến lúc đó chị mới không bắt nạt em không phải sao?”. Hàn Thi Dư trêu ghẹo nói đùa, vừa đỡ Lãnh Tiểu Tiểu đi lên lầu.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Hàn Thi Dư, mặt lập tức đỏ lên.

Trở thành chị dâu cô? Họ thật sẽ kết hôn sao?

Mặc dù lòng mình đã sớm cho anh, nhưng anh sẽ quan tâm sao? Bọn họ bây giờ là quan hệ gì đây? Hiệp ước ba tháng sắp đến kì, giữa hai người còn quan hệ nữa không?

Trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu có chút mong đợi, hiện lên một chút mây đen.

Mà một bên đáy mắt sâu của Hàn Thi Dư cũng hiện một nét cay nghiệt, cô ở trong lòng thầm nói: Trạch Vũ là của tôi, tôi sẽ không để cho các người đi chung với nhau, tôi vĩnh viễn sẽ không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào trở thành chị dâu của tôi, bởi vì người đàn ông kia phải trở thành chồng của tôi.

Hàn Trạch Vũ làm xong công việc, đứng lên và giãn bả vai cứng ngắc, nhìn một chút.

“Tiểu Lăng, buổi chiều tôi không tới công ty, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi”. Hàn Trạch Vũ nói qua, cầm lấy chiếc khóa xe trên bàn rất nhanh rồi đi.

“Tốt, Hàn Tổng?”

Tiểu Lăng liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ vọt nhanh đến cửa, lộ ra nụ cười khổ sở. Anh gấp gáp rời khỏi như vậy, là bởi vì trong nhà có cô sao?

Hàn Trạch Vũ vừa lái xe, vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Lãnh Tiểu Tiểu, nhưng anh cứ cầm điện thoại không có bấm nút. Bởi vì, anh không biết anh muốn nói những gì với cô.

Hỏi cô chân còn đau hay không sao?

Đó không phải dài dòng lời thôi sao? Sưng lên quá ột đêm cũng sẽ không được, khẳng định đau muốn chết.

Hỏi cô ăn cơm chưa sao?

Cô bị thương thành ra như vậy sao có thể nấu cơm được đây? Trong nhà chả có cái gì cả, hơn nữa buổi sáng anh đã nói trưa sẽ trở về đón cô.

Hỏi cô có muốn mình hay không sao?

Dường như ngoại trừ ở trên giường hai người nhiệt tình bốc lửa như vậy, ngoài cuộc sống căn bản cũng không có điểm gì chung, hơn nữa điểm quan trọng nhất, anh cũng hỏi không được.

Do dự nửa ngày, anh lộ vẻ tức giận lại để điện thoại xuống, cứ đi thẳng về thôi, dù sao bây giờ cô bị thương thành cái dạng kia cũng không chạy được.

Quyết định xong, anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe hướng về một điểm giống như được gió đưa bay đi vậy.

70. Chương 72: Học Không Được Dịu Dàng

Cao ốc Hạ Thị.

Lòng Tần Phi không yên đưa điện thoại đùa giỡn trong tay, khóe miệng anh nâng lên nụ cười cân nhắc.

Chắc hẳn tất cả tìm ra đều như anh mong muốn rồi sao?

Chỉ có điều, muốn chính miệng nghe được tin tức tốt có thể khiến người ta hưng phấn sao?

Tần Phi suy nghĩ một chút bấm chuỗi số đã sớm thuộc.

“Này?”. Đầu kia điện thoại truyền tới âm thanh thấp.

“Thi Dư, thế nào rồi? Tất cả đều như em mong muốn phải không? Nhớ phải cảm tạ anh thật tốt đúng không?”. Âm thanh của Tần Phi miễn cưỡng, có một tia đùa giỡn.

“Em hiện tại có chút bận, tối nay cho anh chọn, gặp lại sau nhé?”

Không đợi Tần Phi đáp lại, điện thoại liền bị cúp. Tần Phi nhăn mày lại, có chút không vui để điện thoại xuống.

Cảm thấy có gì xấu dâng lên.

Âm thanh của Hàn Thi Dư nghe rất buồn bực, không có cảm giác vui sướng, chẳng lẽ ngày hôm qua mọi việc không thuận lợi sao?

Hay là? Xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao? Ngoài ý muốn?

Tần Phi có chút phiền não, quả đấm nặng nề rơi vào bàn làm việc, phát ra tiếng vang.

Anh đẩy lên một liều thuốc, hưng hăng hít một hơi, hiện lên màn khói mù mịt, Tàn Phi đang suy nghĩ, tự đứng trên mặt lóe lên một tia sáng. Anh nhanh chóng bấm một chuỗi số khác.

“Này, quản lý Vương, tôi có việc tìm ông, ba giờ chiều chỗ cũ được không?”

Hàn Trạch Vũ về đến nhà, vừa đi tới đầu cầu thang liền nghe thấy tiếng cười vui vẻ của 2 người phụ nữ.

Nghe được tiếng cười nhẹ của Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng Hàn Trạch Vũ thư thái một hồi, chỉ cần cô vui vẻ, tất cả mọi thứ của anh tràn đầy ánh mặt trời.

Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy nửa người Lãnh Tiểu Tiểu nằm trên giường, bên ngoài mắt cá chân còn có kim châm, còn có dụng cụ điện bên cạnh, hơi rung động. Đáy mắt anh thoáng qua một tia đau lòng.

Hàn Trạch Vũ không tiếng động đứng ở cửa, khiến Lãnh Tiểu Tiểu hết sức kinh ngạc. Cô yên lặng nhìn anh, nụ cười yếu ớt, đáy mắt lộ vẻ vui sướng.

Hàn Trạch Vũ hướng bên giường đi tới, anh nhìn bên cạnh Hàn Thi Dư cúi đầu, đáy mắt phát ra một tia lạnh.

“Thi Dư, làm sao em vẫn chưa về nhà hả?”

Đối với cô em gái này, anh luôn có chút mâu thuẫn, thật ra thì anh rất thương cô. Nhưng theo lúc 2 người từ từ lớn lên, anh cảm giác cô em gái lệ thuộc quá mức vào anh, cô đối với anh có cảm giác khác lạ khiến anh không thể nào không cưng chiều cô.

“Anh Trạch Vũ, em biết em sai rồi, anh đừng tức giận nha?”. Đầu Hàn Thi Dư hạ xuống rất thấp, chu cái miệng nhỏ nhắn hiện bộ dạng hối tiếc.

“Sai rồi hả? Em biết sai chỗ nào không?”. Âm thanh nghiêm nghị của Hàn Trạch Vũ khiến Lãnh Tiểu Tiểu cũng cảm thấy dao động.

Cô nhìn Hàn Thi Dư đáng thương, không nịn được mở miệng nói, “Trạch Vũ, việc đó.... Về chuyện tối hôm qua, Thi Dư đã nói với em rồi, em ấy cũng nhất thời ham chơi thôi, đừng trách em ấy”.

“Ham chơi? Có thật là chơi đùa không? Hàn Thi Dư, em nói thật xem, người kia ở đâu tới? Em không biết em ở đây làm cái gì sao?”

May mà hôm qua khi ở trong phòng anh là Lãnh Tiểu Tiểu, ngộ nhờ....

Không phải là rối loạn rồi sao?

“Anh Trạch Vũ, thật xin lỗi, em thật sự cũng chỉ nhất thời tò mò, dù sao anh cũng không có tổn thất gì, anh cũng đừng giận em nữa, được không?” Hàn Thi Dư vừa nói, vừa dùng khước mắt ám hiệu cho Lãnh Tiểu Tiểu.

“Ồi chào?”. Lãnh Tiểu Tiểu phát ra tiếng khỏ sở rên rĩ.

“Em làm sao vậy? Có cái gì lộn xộn sao?”

Hàn Trạch Vũ còn muốn nói nữa, nhưng nghe được âm thanh thống khổ của Lãnh Tiểu Tiểu, mặt anh khẩn trương đi tới bên người cô, mặc dù giọng nói có chút trách cứ, nhưng không che giấu được vẻ ân cần.

“Không sao, chắc vừa rồi không cẩn thận chạm vào dây thần kinh nào thì phải?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhìn nét mặt khẩn trương của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Về sau phải cẩn thận, nếu không sẽ chữa được hoàn toàn đâu?”

Hàn Trạch Vũ bộ dạng thầy thuốc, chọc cho Lãnh Tiểu Tiểu không nịn được bật cười, “Hàn tổng, em còn không biết anh là thầy thuốc đấy?”

Hàn Trạch Vũ thấy khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Lãnh Tiểu Tiểu, nháy mắt mắt hờn. Đặc biệt là đôi mắt của cô, rất sáng ngời, rất rõ ràng, giống như một dạng ánh sáng, có thể chiều sâu vào trong tâm linh vậy.

“Đây là bình thường có được hay không?”. Nghe giọng điệu đùa của Lãnh Tiểu Tiểu, giọng trước có hơi căng thẳng, Hàn Trạch Vũ cũng đã mềm yếu một chút.

Anh nhìn xung quanh căn phòng, phát hiện hết sức sạch sẽ, anh quay đầu lại nhìn chằm chằm Hàn Thi Dư, “Hôm nay cô Hàn tới đây sao?”

“Không có, cô Hàn xin nghỉ hai ngày nay mà?”. Hàn Thi Dư hoảng hốt nói, cô không thể nói bởi vì chính mình muốn trù tính anh, mà cho cô Hàn nghỉ được.

“A, phòng này do em dọn dẹp sao?”. Mặt Hàn Trạch Vũ không tin.

“Đây là chị Tiểu Tiểu dọn dẹp đấy?”. Trực tiếp đối mặt, Hàn Thi Dư chỉ có thể nói thật.

Nghe được lời nói của Thi Dư, sắc mặt Hàn Trạch Vũ quay sang nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, “Em không thể ngồi yên một chút sao? Chân bị đau phải biết nghỉ ngơi thật tốt chứ? Xem ra sức lực của em vẫn còn rất tốt phải không?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói trách cứ của Hàn Trạch Vũ, sắc mặt có chút không tự nhiên. Phòng lộn xộn lung tung, không dọn dẹp một chút thì làm sao có thể ở được chứ?

Cô liếc một cái về khuôn mặt đen của Hàn Trạch Vũ, trong lòng thầm thì.

Rõ ràng chính là quan tâm cô, thế nào từ miệng của anh cứ lạnh băng như vậy chứ? Mặc dù chăm sóc tỉ mỉ như vậy, nhưng vẫn không dịu dàng. Đánh vẻ lạnh lùng như vậy, thật làm cho người ta chán ghét đấy?

Hàn Trạch Vũ liếc nhìn Lãnh Tiểu Tiểu không có lên tường, biết lời nói vừa rồi của anh có chút nặng nề, nhưng vì ngại có Thi Dư bên cạnh anh không thể đỡ cô, đột nhiên anh cảm thấy trong cái phòng này trừ anh cùng Lãnh Tiểu Tiểu ra, những người khác có vẻ dư thừa hơn.

Anh phức tạp liếc mắt nhìn Hàn Thi Dư, “Thi Dư, hôm nay em liền chuyển về Hàn viên đi chứ?”. Rất nên vậy.

71. Chương 73: Hết Sức Hưởng Thụ Loại Cảm Giác Đây

Hàn Trạch Vũ vừa thốt lên xong, sắc mặt của Hàn Thi Dư lại đột nhiên thay đổi.

Anh Trạch Vũ bắt đầu ghét bỏ mình, anh muốn đuổi mình đi? Điều là do người phụ nữ này, nếu không phải là do cô ta, tại sao anh Trạch Vũ có thể đối đãi với mình như vậy?

“Anh Trạch Vũ? Em không muốn trở về Hàn viên, lại bị ba cầu nhàu cả đời?” Hàn Thi Dư cẩn thận thấp giọng kêu anh, âm thanh rõ ràng không tình nguyện.

“Em cũng phải có người trông nom quan tâm tới rồi, em xem em bây giờ, cả ngày không có làm chuyện đứng đắn, cái tốt không học, lại đi học làm cái việc rối loạn này hay sao?” Hàn Trạch Vũ nghĩ tới cái ly rượu kia đã cảm thấy không khỏi phiền não, bởi vì anh cảm thấy chuyện không có Lãnh Tiểu Tiểu nói đơn giản như vậy.

Lãnh Tiểu Tiểu thấy thế cũng mở miệng nói: “Sẽ để cho Thi Dư ở chỗ này thêm vài ngày được không? Hôm nay ban ngày làm phiền Thi Dư giúp tôi, nếu không một mình tôi ở nhà, còn có chút sợ.”

“Đúng vậy a, anh Trạch Vũ, chị Tiểu Tiểu hiện tại cũng cần chăm sóc a, anh phải đi làm, không thể ở nhà thường xuyên được? Chờ chị Tiểu Tiểu tốt lên, anh an bài công việc cho em, em thật tốt làm công việc, như vậy không tốt sao?” Hàn Thi Dư nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói, lập tức lên tiếng phụ họa.

Hàn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, Lãnh Tiểu Tiểu xác thực cũng cần người chăm sóc.

“Được, đợi Tiểu Tiểu tốt lên, gọi ba ở chỗ xử chính an bài công việc cho em?”

“Cám ơn anh?” Hàn Thi Dư ngoài mặt kích động không dứt, nhưng trong lòng cũng đang âm thầm tính toán.

Cô mới không cần đi công ty chính, nếu như muốn đi đã sớm đi, cô muốn vào Hối Phong. Bởi vì việc này, cô có thể mỗi ngày mỗi lúc đều nhìn thấy anh, theo dõi anh?

Hàn Trạch Vũ quay đầu lại liếc mắt nhìn chân của Lãnh Tiểu Tiểu, đột nhiên phát hiện, dường như chỉ thấy dụng cụ nhưng vẫn không thấy thầy thuốc.

“Cái dó thầy thuốc vật lý trị liệu có ở đây không?”

“Tôi để cho ông ta đi trước, còn có cái này mười phút là có thể lấy xuống, ông ta ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì, ngày mai ông ấy còn tới dùng thuốc xoa bóp.” Lãnh Tiểu Tiểu giải thích.

Di chuyển sự chú ý: “Cái này chính mình có thể lấy được sao?” Hàn Trạch Vũ có chút nghi vấn nhìn chằm chằm vật dụng trên chân cô.

“Có thể, tự tôi biết, trước kia ở Viện Phúc Lợi tôi còn giúp người khác ghim qua?” Lãnh Tiểu Tiểu vô tâm nói qua.

Thế nhưng câu nói vô tâm lại gây sự chú ý cho Hàn Thi Dư?

Viện Phúc Lợi ? Cô ta cũng là lớn lên trong Viện Phúc Lợi sao? Có thể hay không. ?

Sẽ không à nha? Cái này cuộc đời lớn như vậy, làm sao có chuyện tình khéo đến như vậy? Trong lòng của Hàn Thi Dư ý nghĩ kia mới vừa lên, liền bị mình hủy bỏ.

Hàn Trạch Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của Lãnh Tiểu Tiểu, nghe được cô nhắc tới viện Phúc Lợi, anh có chút đau lòng?

Từ nhỏ đã không có cha mẹ, cô đơn ở viện Phúc Lợi lớn lên, ban đầu mình còn cảm chuyện của viện Phúc Lợi tới uy hiếp cô, nghĩ tới ban đầu cô vô dụng cùng cô độc, anh đột nhiên thật là muốn đem cô ôm vào trong ngực, cả đời này đều thương yêu cô thật nhiều?

Lãnh Tiểu Tiểu chú ý tới ánh mắt có chút tâm tình phức tạp của Hàn Trạch Vũ, còn tưởng rằng anh đang lo lắng, đối với anh lộ ra một tia cười tự tin:

“Trạch Vũ, không có chuyện gì, tôi thật sự không sao? Dù sao trong lúc điều trị cũng không xê xích gì nhiều, liền rút ra được rồi?”

Lãnh Tiểu Tiểu nói, bắt đầu động thủ rút ra một ít cây châm đâm vào da của cô.

Một cây châm cuối cùng thoát khỏi da của cô, cô lộ ra một tia cười trong sáng:

“Được rồi? Ừ, cảm giác chân thoải mái hơn?”

“Tiểu Tiểu?” Hàn Trạch Vũ nhìn nụ cười trong sáng, đột nhiên mở miệng gọi tên của cô.

“Hả?”

Lãnh Tiểu Tiểu sững sờ, dường như đây là lần đầu tiên anh như vậy thân mật gọi tên cô, hơn nữa còn bao hàm nhu tình.

Trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu không khỏi một hồi khẽ run, loại cảm giác đó tựa như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng quét qua buồng tim, không có lực nặng, lại có thể vừa đúng trên chọc lòng người.

Tiếp thu được ý tứ mong đời của Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ lại đột nhiên không được tự nhiên, anh mất tự nhiên ho khan một tiếng.

“Chúng ta ra ngoài đi ăn cơm đi, giống như hơi đói rồi hả ?”

Nghe được Hàn Trạch Vũ trả lời, Lãnh Tiểu Tiểu hết sức thất vọng đáp một tiếng, “A, Được?”

Hàn Trạch Vũ không nói hai lời một bước từ trên giường ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu, đi ra bên ngoài.

“Trạch Vũ, anh làm gì đấy? Mau buông tôi xuống, tự tôi có thể đi?”

Lãnh Tiểu Tiểu xin lỗi liếc mắt nhìn Hàn Thi Dư, trên mặt cô ấy cười như không cười có một tia cô xem không hiểu vẻ mặt.

“Câm miệng? Ngoan ngoan nghe lời?”

Hàn Trạch Vũ bá đạo rống lên một tiếng với Lãnh Tiểu Tiểu, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Thi Dư có chút chờ đợi: “Thi Dư, đi mau, không phải cũng muốn anh ôm em chứ?”

“A, em tới đây?”

Hàn Thi Dư ở trong tiếng kêu của Hàn Trạch Vũ phục hồi tinh thần lại, cô ngoan ngoãn đi theo phía sau bọn họ, trong lòng phần hận biến thành sóng lớn?

————— tử tiết thu phân cắt —————

Xe dừng ở trước cửa một nhà hàng Tây sang trọng. Lựa chọn cái nhà phòng hàng lớn nhất này là tại vì có cửa này liền dừng xe.

Sau khi xuống xe, Hàn Trạch Vũ không để ý Lãnh Tiểu Tiểu phản đối, vẫn như cũ ôm cô hướng phòng ăn cửa chính đi tới. Mọi người mập mờ chăm chú nhìn bên trong, mặt của Lãnh Tiểu Tiểu cũng hồng đến bên tai.

“Trạch Vũ, như vậy ảnh hưởng không tốt?” âm thanh sâu kín thật thấp của Lãnh Tiểu Tiểu truyền đến.

“Sợ cái gì, nhà truyền thông nào dám viết linh tinh, tháng sau sẽ để cho nó đóng cửa?” Hàn Trạch Vũ hết sức liều lĩnh nói, chỉ là, Hàn thị cũng thật có thực lực này.

Hàn Trạch Vũ vừa nói vừa tăng thêm lực ở cánh tay, đem cô ôm chặt hơn. Bởi vì, anh phát hiện mình hết sức hưởng thụ loại cảm giác này, đối với mọi người biểu hiện quyền sở hữu của mình.

Lãnh Tiểu Tiểu cười má lúm đồng tiền ở trong ngực của anh, một loại cảm giác an tâm do vậy mà sinh ra?

Người đàn ông này mặc dù bá đạo, mặc dù không hiểu dụ dàng, mặc dù trước sau như một thủ đoạn cứng rắn, mặc dù. T7sh.

Mặc kệ anh như thế nào, tóm lại, anh chính là để cho cô cam tâm tình nguyện dâng lên thân thể của mình?

72. Chương 74: Tình Yêu Sớm Lại Tới

Tổng bộ tập đoàn Hàng Mỹ.

Lâm Mỹ Giai vẻ mặt mất mát nhìn chằm chằm viên Thủy Tinh Cầu trong tay kia, cô sờ sờ núp ở mép tóc kia là vết sẹo, tâm tình bay vọt đến mười năm trước.

Một lễ phẩm tinh xảo. Lâm Mỹ Giai thấy trên bàn quầy thu tiền để một quả cầu thủy tinh xinh đẹp, cô vừa thấy liền thích, nắm thật chặt ở trong tay mừng rỡ không thôi.

“Cái quả cầu thủy tinh này là của tôi, tôi đã trả tiền rồi!” Một nam sinh chia về phía cô trong tay cầm Thủy Tinh Cầu lạnh lùng nói qua.

Nam sinh xem ra mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng vẻ mặt và tuổi lại không tương xứng, thành thực cùng lãnh khốc.

Lâm Mỹ Giai là nữ nhi duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã là được nâng niu trong lòng bàn tay trưởng thành, nuông chiều cô nghĩ muốn cái gì sẽ có cái đó, chỉ cần là cô thích.

“Thật sao? Nhưng tôi cũng thích, bao nhiêu tiền? Tôi trả cho cậu?” gương mặt Lâm Mỹ Giai đầy ngạo khí, khinh thường nhìn trước mắt nam sinh gầy teo.

“Không bán? Trả lại cho tôi?” Nam sinh tuyệt không nể mặt cô, cậu vươn tay, kiên trì muốn thu trở về.

Từ nhỏ đến lớn còn không có người nào lớn tiếng như vậy nói với cô. Vô luận ở nhà hay là đang trường học, đều là một nhóm người cả ngày xoay chung quanh cô, nhìn cái khuôn mặt lạnh lùng kia, cô đột nhiên bừng tỉnh lên.

“Không được, bây giờ đang ở trên tay của tôi chính là tôi? Tôi mới mặc kệ cậu có đưa tiền hay chưa, ông chủ? Cái này bao nhiêu tiền? Tôi xuất ra giá gấp 10 lần.” Từ nhỏ được nuông chiều, cô tin chắc tiền có thể giải quyết tất cả.

“Có tiền thì ngon sao? Hừ? Nói rồi, tôi giao tiền xong rồi, chính là đồ của tôi, tôi không bán. Gấp trăm lần cũng không bán.”

Cái nam sinh gầy teo này cũng là hết sức quật cường, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường đưa tay qua, muốn đem Thủy Tinh Cầu đoạt lấy. Lâm Mỹ Giai chết cũng nắm không thả, hai người dây dưa.

Có lẽ là tên nam sinh lực độ có chút quá lớn, có lẽ là Lâm Mỹ Giai quá mức mềm mại, trong hỗn loạn Lâm Mỹ Giai đụng phải một bên góc trên quầy thu tiền, trong nháy mắt máu chảy như mưa.

Lâm Mỹ Giai chưa bao giờ thấy qua nhiều máu như vậy, đau đớn cộng thêm thấy máu là choáng, cô ngất đi.

Khi cô tỉnh lại, thấy mình đã nằm ở trên giường bệnh trắng noãn. Canh giữ ở bên người cô chính là tên nam sinh thanh cao kia.

Thấy nam sinh này dung mạo tuần tú, còn nhỏ tuổi mà Lâm Mỹ Giai cảm giác mình hình như nghe thấy âm thanh tình yêu lại tới.

“Đông đông đông?”

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt dòng hồi tưởng của Lâm Mỹ Giai. Cô ngồi thẳng thân thể, vuốt vuốt tóc.

“Mời vào?”

“Lâm tổng, đây là bản hiệp ước của Hạ thị, Tần tổng muốn hẹn cô bảy giờ tối nay ở Hồng Tú Ngọc gặp mặt?” Con mắt chăm chú ký của thư ký Tiểu Trang dừng lại trên người Lâm Mỹ Giai.

“Để tôi suy nghĩ một chút, chiều tôi sẽ trả lời chắc chắn” Lâm Mỹ Giai nhận lấy tài liệu nghiêm túc đọc kỹ.

Nhưng thư ký Tiểu Trang vẫn không có ý rời khỏi. Đối với cô gái chỉ lớn hơn cô một tuổi này, cô thật lòng kính yêu, sự lão luyện của cô ấy không hề thua kém một đấng nam nhi nào.

Cô chăm chú ngắm nhìn Lâm Mỹ Giai với ánh mắt nóng bỏng xen lẫn một chút dịu dàng.

Ánh mắt Tiểu Trang rơi vào trên ngực của Lâm Mỹ Giai, trên mặt cô có một tia đè nén, tầm nhìn này rơi vừa vặn lên phần cổ áo che mấp mờ trước ngực Lâm Mỹ Giai, tạo cho người ta những suy nghĩ mơ màng.

Lâm Mỹ Giai dường như cảm nhận được ánh nhìn khác thường chăm chú vào mình, cô ngẩng đầu lên và vừa đúng lúc bắt gặp ánh nhìn mê ly của Tiểu Trang.

“Tiểu Trang, cô còn có việc gì sao?”

“A, không có việc gì, tôi chỉ là muốn xem Lâm tổng còn có gì phân phó nữa hay không?” Tiểu Trang nhìn thẳng vào ánh mắt đầy nghi hoặc của Lâm Mỹ Giai, cô hốt hoảng cuối đầu, gượng ép tìm cớ.

“Không sao, có chuyện tôi sẽ gọi cô, cô ra ngoài trước đi.” Lâm Mỹ Giai đột nhiên cảm thấy cả người có chút không thoải mái, cô hướng thư ký Trang phát phát tay, ý bảo cô ta ra ngoài trước.

“Dạ, Lâm tổng, Vậy tôi đi ra ngoài trước nhé?”

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Trang, chân mày Lâm Mỹ Giai hơi nhíu lại. Cô cảm giác rằng cô Tiểu Trang này, mặc dù năng lực làm việc không tệ, nhưng lại có chút gì đó là lạ, mà rốt cuộc lạ ở chỗ nào, cô cũng không thể xác định rõ ràng.

Phòng làm việc lại một lần nữa trở nên an tĩnh. Lâm Mỹ Giai nhìn tài liệu trong tay, không khỏi thở dài thật sâu.

Năm đó, sau khi biết rõ thân phận của anh ấy, cô đã mừng rỡ không thôi.

Ít nhất, ba cô sẽ không mượn cớ gia thế để phản đối việc cô thích anh.

Chỉ vì một câu của anh: “Tôi ghét những cô gái nhà giàu quen được chiều chuộng cái gì cũng không biết.” Cô liền ép mình học những thứ Đông Tây này nọ, cứng rắn biến mình từ một đóa hoa trong nhà kính thành một nữ cường nhân, suốt ngày làm bạn với công việc.

Nhưng là, anh ấy vẫn chưa từng một lần chú ý vào cô.

Nỗi cô đơn bỗng trào dâng trong đầu cô, cô đặt tài liệu trong tay xuống, cầm di động lên, do dự thật lâu mới rút cuộc đem dây số mà cô đã thuộc lòng trong đầu bấm ra.

“Alo?” Một thanh âm lười biếng vang lên ở đầu dây bên kia.

Lâm Mỹ Giai đột nhiên căng thẳng, tâm tình trở nên kích động khiến âm thanh cũng có chút run rẩy.

“Tề Phong, là tôi, Mỹ Giai đây.”

“A, có chuyện gì sao?” Âm thanh lạnh nhạt của Lục Tề Phong đáp lời, dường như nhất định có chuyện mới có thể tìm tới anh ta.

“Tôi. . . Buổi chiều chúng ta có thể cùng nhau ăn một bữa cơm được không? Dự án đầu tư mới về hàng không của Hàng Mỹ, tôi muốn anh cho tôi một chút kiến nghị?” Lâm Mỹ Giai cảm nhận được sự xa cách của anh, cô đành tìm cớ, chỉ hi vọng được gặp anh cho thỏa nỗi nhớ.

“Thật xin lỗi, Mỹ Giai, tôi hiện tại chỉ là một đội trưởng đội trinh sát địa phương nhỏ bé, đối với dự án lớn này, tôi không có năng lực để cho cô ý kiến. Hơn nữa buổi chiều tôi còn bận chút chuyện.” Lục Tề Phong từ chối thẳng thừng.

“Tề Phong? Tôi chỉ muốn làm bạn cùng anh, gặp anh một chút cũng không được sao? Anh hà cớ phải tránh tôi như tránh rắn vậy?” Lâm Mỹ Giai trong thanh âm có chút bị thương.

73. Chương 75: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Đầu kia điện thoại, Lục Tề Phong trầm mặc chốc lát, âm thanh bắt đầu dần dần thấp truyền đến.

“Mỹ Giai, tâm tư của em tôi hiểu, nhưng chúng ta không thích hợp, hơn nữa tôi có người trong lòng rồi?” Lúc Lục Tề Phong nói câu nói này, cực kỳ nghiêm túc, cùng bình thường treo ngược leng keng, không có nghiêm chỉnh thường ngày của chính anh có khác.

“Anh chưa từng cho em cơ hội, làm sao anh biết chúng ta không thích hợp? Lục Tề Phong, em cho anh biết, em sẽ không buông tha như vậy đâu?” Lâm Mỹ Giai có chút tức giận cúp điện thoại.

Lục Tề Phong trực tiếp cự tuyệt, để cho cô hết sức khổ sở, không cách nào khắc chế bị thương khiến cho cô ghen ngào, cô gục xuống bàn nhỏ giọng khóc.

Ngoài cửa, thư ký Tiểu Trang vẫn chưa bỏ đi đem động tĩnh bên trong nghe được được một thanh hai sở. Nghe được tiếng khóc của Lâm Mỹ Giai, tiểu Trang tức giận trên mặt lộ ra một tia đau lòng, tay nhỏ bé mềm mại nắm thật chặt thành nắm đấm.

Lục Tề Phong nghe thấy đầu kia điện thoại truyền tới tiếng “tút tut”, trong đầu vẫn còn vang vọng vâu nói cuối cùng của Lâm Mỹ Giai. Anh thở dài bất đắc dĩ.

Cô gái này cũng vì chuyện gì xảy ra?

Mình không thương, cô liều mạng quần lầy, người mình thích thì lại luôn là như gần như xa?

Lục Tề Phong vùi trên ghế sa lon, trong lòng lại dâng lên bóng dáng Lữ Duy Duy.

Đối với cô gái này, Lục Tề Phong thật rất nghi hoặc, lòng tham của cô khó nghĩ.

Ở trên giường, cô nhiệt tình như lửa, khi thì giống như con Xà mỹ cực hạn, thật chặt dây dưa mình. Khi thì đối với mình lại bắt lại cắn, giống như Tiểu Miêu cuồng dã.

Nhưng mà, nếu mặc quần áo vào, cô ngược lại biến thành một con tiểu lạt vị răng sắc móng nhọn, lạnh lùng cao ngạo, để cho anh không cách nào đến gần, không cách nào dò xem lòng của cô.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của anh ảm đạm, từ ngày đó anh mạnh mẽ dẫn cô về nhà, đã chừng mấy ngày không liên lạc được với cô, điện thoại di động đánh nát cũng là tất máy.

Lúc nào thì anh để ý một cô gái như vậy qua?

Mình bây giờ, thật là có điểm cơm nước không vô, haizz, quả thật quá buồn cười?

Hiện tại, dường như tiểu lạt vị răng sắc móng nhọn giống như đã chiếm cứ tim của anh, trừ cô, trong lòng của anh trong đầu cũng không cách nào xuất hiện cô gái khác.

Anh quyết định trực tiếp đi nhà cô, thân là lão bản thám tử tư, việc nhỏ thế này còn không giải quyết được, thế nào giả mạo? Chờ đợi như vậy, chỉ sợ mình sắp điên?

————— tử tiết thu phân cắt —————

Hôm nay Lữ Duy Duy đi bệnh viện tháo khối bằng gạc kia, thật bất hạnh, bởi vì cô là vết sẹo thể chất, thương tổn đã để lại một vết sẹo nhàn nhạt.

Nhìn vết thương trong gương kia, Lữ Duy Duy đem toàn bộ tính đến trên người của Lục Tề Phong.

Đó không phải là xú đàn ông khắp nơi lưu tình, mình như thế nào lại bị tai bay vạ gió? May mà không rõ ràng, còn có thể có tóc che đi, nếu không, nếu phá hư trên mặt, cô không thể không đem anh thiến sống.

Hơn nữa. Nghĩ đến xú đàn ông đó, sắc mặt Lữ Duy Duy thoáng hiện ra một tia khác thường. Dường như chừng mấy ngày không thấy, mình còn có điểm nhớ thương anh.

Cũng không biết người đàn ông kia nơi nào được, trừ công phu trên giường còn không có trở ngại ở ngoài, nhìn anh bày ra mặt dày mày dạn, dáng vẻ không kém chế được, liền bị đủ, ngày đó cô gái kia xem ra cũng không phải là người bình thường, làm sao sẽ để ý anh đây?

Lữ Duy Duy cau mày suy tư, không có tim không có phổi tựa như Lục Tề Phong cô quả thật coi là cận bã, lại không biết cận bã này cất giấu chính là khối chuyên kim.

Đột nhiên, chuông cửa điên cuồng vang lên. Giống như là cố ý muốn đem nó làm hư, liều chết bấm.

“Ai vậy?” Lữ Duy Duy trời sinh giọng oang oang lại bắt đầu điên cuồng hét lên, này dồn dập tiếng chuông để cho cô phiền não.

Không có ai ứng tiếng, chỉ là tiếng chuông cửa hình như càng phát vang lên, đè xuống đến mức tần số cũng so mới vừa rồi nhanh hơn một chút.

“Tim chết à? Ban ngày, đòi mạng?” Lữ Duy Duy hết sức buồn bực mở cửa, mặt lửa giận nhìn chằm chằm người rung chuông cửa.

Anh một thân áo da màu đen, cổ áo kéo thật cao. Cái mũ màu đen, viền mũ ép tới rất thấp, mà mắt thật to càng thêm che gần nửa gương mặt anh.

Thấy bộ dạng giả bộ này, Lữ Duy Duy sợ một hồi, theo bản năng muốn đóng cửa lại. Nhưng mà, chậm một bước. Người đàn ông đem chân đã ngăn cửa, dùng sức đẩy cửa ra.

“A. , anh Anh là ai? Anh muốn làm gì?” Lữ Duy Duy đè nén sợ hãi trong lòng, chất vấn anh.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của Lữ Duy Duy, ở trong lòng của Lục Tề Phong đột nhiên dâng lên một chủ ý chơi tốt.

“Cướp bóc?”

“Tôi. . . Không có tiền, không có? Dù sao, anh đòi tiền không có, muốn đòi mạng? Cầm đi được rồi?” Lữ Duy Duy là tiêu chuẩn tham tiền, tìm cô đòi tiền, vậy không bằng trực tiếp muốn mạng của cô luôn đi.

Thật là có chủ muốn tiền không muốn mạng?

“Tôi cướp sắc?” Lục Tề Phong đè thấp giọng nói, hướng cô đến gần?

“Thật sao? Vậy anh tìm đúng rồi?” Lữ Duy Duy mặt xuân ý cười, hướng anh ngoắc ngoắc tay.

Lục Tề Phong sững sờ nhìn xem cô gái cùng người khác bất đồng, rất dễ nhận thấy bị cô lôi ngã.

“A?” Vậy mà, lúc anh sững sờ còn chưa lấy lại tinh thần, cũng cảm giác hạ thân một hồi đau đớn, anh kêu rên một tiếng, che khó ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó giày cao gót “bụp bụp” nặng nề đập vào trên đầu của anh, đau tan lòng nát dạ. Cô gái nhỏ thật sự là sử dụng sức lực toàn thân.

“Chết, sắc lang thú chết, cho là tôi dễ khi dễ thật sao? Tôi xem anh còn cướp tiền cướp sắc?” Lữ Duy Duy vừa cố sức vung giày trong tay, vừa tức giận mắng.

Lục Tề Phong thật sự chịu đựng không nổi rồi, lấy mắt kiếng xuống hét lớn một tiếng.

“Ai da, đừng đánh, là anh? Cô gái chết tiệt?”

74. Chương 76: Tính Phúc Hủy Ở Trên Chân Em

Lục Tề Phong oán hận nhìn chăm chăm cô gái trước mặt bĩu môi bôi thuốc cho anh, chân mày bĩu vì đau đớn mà hơi nhú lên.

“O o, rất đau sao?” Lữ Duy Duy nhìn vẻ mặt anh khó chịu, vừa bôi thuốc cho anh vừa thối một chút.

“Cô gái chết tiệt, em nói đi? Đối là em bị đá thử nhìn một chút?” Lục Tề Phong tức giận bĩu môi.

Trên mặt Lữ Duy Duy khó được lộ ra một tia áy náy, “Được rồi, em lại không biết là anh, ai bảo anh không có việc gì làm tới dọa em?”

“Không phải anh chỉ đùa một chút thôi sao?”

“Có loại đùa giỡn thế sao? Thế nào, gặp phải cướp sắc, chẳng lẽ em không cần phản kích sao? Chẳng lẽ muốn giạng hai chân nghênh đón anh sao?” Giọng nói của Lữ Duy Duy bất tri bất giác đề cao.

Nếu không phải là cô đã dả thương bộ vị mấu chốt của anh, cô mới sẽ không có lòng tốt như vậy giúp anh bôi thuốc, tốt nhất là đau chết anh.

“Cô gái, em không thể dịu dàng một chút sao? Nói một câu cũng thô lỗ như vậy.” Lục Tề Phong báo oán, đầu gù hiện tại anh cũng một người bị thương. Dịu dàng một chút sẽ chết à.

“Muốn dịu dàng thì anh tìm những thứ oanh oanh yến yến kia đi? Bản tiểu thư cũng không rảnh rồi phục vụ anh.” Lữ Duy Duy nói thì đứng dậy.

Lục Tề Phong một thanh túm cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, “Đem anh bị thương thành như vậy rồi còn muốn đi? Không được, em phải bồi thường cho anh?”

“Vậy anh còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho em, anh làm em bị sợ quá mức?” Lữ Duy Duy không phân thân ra được, chỉ mặc cho anh ôm, hình như chính mình hai ngày còn hết sức nhớ nhung cái ôm trong ngực này đây.

“Cần tổn thất tinh thần, hình như em muốn đem cả người em bồi thường cho anh. Em mới vừa đá một cước kia đối với thân thể anh cùng trong lòng cũng đã tạo thành tổn thương cực độ, anh đoán chừng tiểu đệ của anh về sau liền vô dụng, anh đây cả đời tính phúc liền hủy ở trên chân em rồi. Em nói xem có phải em nên bồi thường anh hay không?” Lục Tề Phong lại bắt đầu ăn vạ.

Diện mạo tốt, vết sẹo quên đau, đôi tay lại bắt đầu ăn ở xấu ở trên người của cô sờ trên mông dưới.

Lữ Duy Duy đẩy anh ra có chút tức giận bưng bưng, nói, “Vậy em bởi vì nguyên nhân của anh, thiếu chút nữa bỏ mạng rồi, anh làm sao bồi thường cho em đây?”

Lục Tề Phong nhìn Lữ Duy Duy, mặt nghiêm nghị, không có ý đùa giỡn, “Lời này là có ý gì?”

“Chính là em suýt chút nữa bị đụng chết? Đều là bởi vì anh?”

Lữ Duy Duy không có tức giận trừng mắt liếc anh một cái, “Có nhiều cô gái cực phẩm chờ anh, làm gì không có việc gì trêu chọc em? Em còn muốn sống thêm vài năm đây?”

Để cho cô đến. “Thương thế của em sao rồi? Cho anh nhìn xem.” Lục Tề Phong xác định Lữ Duy Duy không có nói láo, mặt anh khẩn trương ngồi dậy, quan sát toàn thân cô.

“Anh vội vàng, khẩn trương cái gì đây? May nhờ em phúc lớn, ném tới bên bồn hoa, nếu không bây giờ anh đã có thể thấy.”

“Không có việc gì là tốt? Không có việc gì là tốt?”

Lời nói của Lữ Duy Duy vẫn chưa nói hết, Lục Tề Phong liền đem cô ôm thật chặt ở trong ngực, thân thể của anh hình như còn có chút run rẩy, trái tim nhảy loạn trong ngực biểu hiện hiện tại tâm tình của anh khẩn trương.

Đối mặt với anh khẩn trương, Lữ Duy Duy giật mình. Anh thật quan tâm mình sao? Bị người quan tâm là một loại cảm giác như vậy à? Rất ngọt rất cảm động nha?

Lòng của Lữ Duy Duy trong một nháy mắt trở nên mềm mại, cô hết sức dịu ngoan nằm ở trong ngực của anh, hưởng thụ yên tĩnh này.

Lục Tề Phong khó nhìn thấy Lữ Duy Duy dịu ngoan như vậy, anh nghi ngờ cúi đầu, vừa hay nhìn thấy vết sẹo trên trán cô.

“Đây là làm sao vậy? Đụng bị thương sao? Thế nào lưu sẹo rồi hả?” Nói qua tay nhẹ nhàng sờ trớn, mang cho Lữ Duy Duy một tia ấm áp.

“Ừ, đúng, may mà không sâu, tóc có thể che kín?” Lữ Duy Duy vội vàng quay đầu, không muốn làm cho anh nhìn thấy một vết sẹo vì chính anh.

“Trước em nói là bởi vì anh mới bị đụng thương sao? Đây là chuyện gì xảy ra?” Lục Tề Phong đột nhiên nghĩ tới trước đó Lữ Duy Duy nói muốn anh phụ trách.

“Trước là em nói lung tung á..., là một cô gái điên uống rượu quá nhiều, coi em như tình địch của cô ta, lái xe liên hướng em đụng tới.”

Lữ Duy Duy tùy ý lấy cớ, mình cũng không biết tại sao mình muốn giấu giếm chân tướng, chỉ là theo bản năng không muốn lại đi chọc cô gái kia, quả thật điên cuồng đến bệnh hoạn.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lục Tề Phong cầm mặt của cô, để cho cô nhìn thẳng mình.

Hiếm khi thấy Lữ Duy Duy yên tĩnh như vậy, đối với lời nói của cô cũng hoài nghi lớn.

“Chỉ đơn giản như vậy, có tin hay không là tùy anh?” Lữ Duy Duy có chút không nhận được đẩy tay của anh ra, chuẩn bị đứng lên.

“Được rồi, anh tin tưởng, chỉ cần em nói anh liền tin tưởng?” Lục Tề Phong thâm tình nói xong, trong con người thâm thúy lộ ra một tia khác thường.

Trong lòng anh âm thầm nói, tin em mới là lạ, chút chuyện nhỏ này khó khăn không tới anh...anh không biết chuyện gì xảy ra hay sao?

Lữ Duy Duy nhìn con người Lục Tề Phong chuyển loạn, trong lòng vô cùng rõ ràng anh lại đang có ý định gì. Cô xoay tròn thoát khỏi sự kiềm chế giữa hai cánh tay của anh, đứng lên, “Xú đàn ông, anh đi đi? Đúng rồi, làm sao anh biết nhà em?”

Đến bây giờ lúc muốn đuổi anh đi, Lữ Duy Duy mới nhớ tới, mình chưa từng nói với anh địa chỉ nhà mình? Làm sao anh tìm được?

“Chút chuyện nhỏ này có thể khó sao? Em quên thân phận mình?”

Mặt Lục Tề Phong hả hê trên chọc, nói chuyện đồng thời hướng Lữ Duy Duy liếc mắt đưa tình, mặt mày đều là vô hạn phong tình, quả thật lẳng lơ.

“Em cảnh cáo anh, không cho phép anh tùy ý dòm ngó bí ẩn của anh, anh như vậy quá không đạo đức?” Lữ Duy Duy nắm chặt thành nắm đấm hung hăng nâng lên.

Lục Tề Phong cũng đứng lên, hướng cô đến gần, “Yên tâm, anh bảo đảm em không tắm đi nhà cầu là tốt rồi?”

“Vô lại? Anh cách em xa một chút?” Lục Tề Phong dịu dàng lần điệu khiến Lữ Duy Duy quả thật muốn điên rồi.

Nhìn dục vọng rõ ràng dưới đáy mắt anh khiến Lữ Duy Duy chợt xoay người muốn chạy, Lục Tề Phong đã sớm hiểu rõ cô, giống như con ác lang nhanh chóng bổ nhào lên phía trước, đem Lữ Duy Duy đặt ở trên ghế sa lon.

75. Chương 77: Đau Càng Thêm Đau
76. Chương 78: Cùng Là Người Si Tình Thiên Thai
77. Chương 79: Âm Mưu Nặng Nề
78. Chương 80: Không Phải Người Hành Hạ
79. Chương 81: Bữa Sáng Tình Yêu
80. Chương 82: Cười Giỡn Gọi Lại Chuyện Đau Lòng
81. Chương 83: Sắc Mặc Đàn Ông
82. Chương 84: Hợp Ý Khó Hiểu
83. Chương 85: Người Đáng Hận, Người Đáng Thương
84. Chương 86: Mạo Danh Thân Thế
85. Chương 87: Phần Này Ẩn Sâu Tình Thương Của Mẹ
86. Chương 88: Mẹ Của Tôi Chết Sớm
87. Chương 89: Không Cách Nào Nhìn Thấy Tâm Can
88. Chương 90: Anh Là Bạn Trai Của Em
89. Chương 91: Vì Sao Lại Bị Tai Nạn Xe Cộ
90. Chương 92: Chính Cô Ấy Tự Đụng Vào Xe
91. Chương 93: Mưu Kế Của Thi Dư (1)
92. Chương 94: Mưu Kế Của Thi Dư (2)
93. Chương 95: Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng
94. Chương 96: Tuỳ Tiện Ghen
95. Chương 97: Kiểm Tra Một Chút Có Vụng Trộm Với Người Khác Không
96. Chương 98: Vì Dục Vọng Tìm Kiếm Lấy Cớ
97. Chương 99: Có Chút Lừa Minh Dối Người
98. Chương 100: Vui Vẻ Đơn Giản
99. Chương 101: Cực Phẩm Đẹp Trai
100. Chương 102: Xe Xứng Với Mỹ Nhân
101. Chương 103: Vừa Hôn Dẫn Tới Hiểu Lâm

Trong bóng tối, cô vùi ở trên ghế sa lon, mặc cho nước mắt không cầm được tràn ra ngoài, từng giọt từng giọt theo gương mặt chảy xuống.

Trong đầu của cô không ngừng vang lên những lời nói lạnh lùng đả thương người kia của Lục Tề Phong.

Trong lòng của anh, mình lại thật sự không chịu nổi như vậy sao? Mình thật ti tiện như vậy?

Đem trong sạch của mình giao phó cho anh, lại sợ tâm cũng đi theo mất rồi, cô rất nỗ lực muốn để anh giả vờ không thêm để ý anh, bên cạnh anh rõ ràng có người phụ nữ gia thế hiển hách kia, tại sao vẫn phải đứng là âm hồn bất tán dây dưa với mình như thế?

Đối với loại trò chơi tình cảm này cô căn bản không chơi nổi, cô sợ mình hãm quá sâu tương lai không cách nào tự kềm chế, cô muốn né tránh cũng sai lầm rồi sao?

Trong đêm tối trống rỗng, không có người trả lời.

Không biết ngồi bao lâu, chân trời dâng lên một tia ánh sáng mặt trời, một tia nắng ban mai từ cửa sổ chiếu vào, Lữ Duy Duy trên ghế sa lon rút cuộc mang theo nước mắt rửa mặt, lòng tràn đầy rối rắm chìm vào giấc ngủ rồi.

Biệt thự bờ biển, âm thanh sóng biển vỗ đá ngầm mơ hồ truyền đến. Mở cửa sổ lộ ra một cổ tư vị nước biển tanh mặn.

Lục Tề Phong ở trong cảm giác một hồi như cũ đầu dần dần tỉnh táo lại.

Anh vừa xoa xoa thái dương vừa ngồi dậy, chân rơi xuống, anh cảm thấy một hồi lạnh lẽo đánh tới. Anh cúi đầu, kính ngạc phát hiện cư nhiên mình toàn thân trần truồng, anh nhanh chóng nhìn bốn phía chung quanh một cái, đầy đất bừa bãi khiến cho đầu óc anh ong ong một cái chấp mạch rồi.

Anh hết sức ảo não nắm tóc, một chút trí nhớ rời rạc tối hôm qua bắt đầu trở lại trong đầu của anh.

Mặc dù anh chỉ nhớ anh tối hôm qua uống rất nhiều rượu, tất cả sau đó, anh không có nhớ được, nhưng trong phòng xóc xếch không khỏi biểu hiện kích tình tối hôm qua.

Ta cái gì không Lục. Thời điểm anh đang suy nghĩ một mảnh hỗn độn ấy, cửa phòng được mở ra, Lâm Mỹ Giai bưng một khay đi tới.

“Tề Phong, anh đã tỉnh? Đây vừa lúc, em chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh, bây giờ anh khăng định đói bụng.”

Lục Tề Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Mỹ Giai, muốn từ trên mặt của cô nhìn ra những thứ gì, nhưng trên mặt của cô trừ thẹn thùng và dịu dàng, cũng không có đáp án anh muốn.

Có lẽ đáp án anh rõ ràng biết, chỉ là anh không muốn thừa nhận thôi.

“Mỹ Giai. Cái đó. Chúng ta?”

“Tề Phong, là em tự nguyện, anh không phải có gánh nặng trong lòng gì.” Lâm Mỹ Giai quan tâm nói, nhưng mà ý tứ trong lời nói của cô hoàn toàn đánh nát một chút kỳ vọng kia của Lục Tề Phong, thật là ít ỏi.

Anh thở dài thật sâu, cả người cũng mềm nhũn ra. Anh hết sức kinh ngạc cảm thấy cảm giác của mình đầu tiên cư nhiên không phải là áy náy đối với Lâm Mỹ Giai, mà là cảm thấy thật có lỗi với Lữ Duy Duy.

Giờ khắc này, anh đột nhiên vô cùng muốn đến gặp Lữ Duy Duy.

Nhớ đến mình bị thân dưới không mảnh vải, anh nhìn Lâm Mỹ Giai một thoáng, “Mỹ Giai, tôi còn có chuyện, tôi không ăn bữa sáng? Cái đó, cô có thể đi ra ngoài trước một cái hay không?” T7sh.

Lâm Mỹ Giai từ đáy mắt Lục Tề Phong không nhìn thấy một chút thương tiếc nào đối với mình, cô cố nén phần hận trong lòng lộ ra một nụ cười ôn tình, “Tốt, em ở phòng khách chờ anh?”

Thấy Lâm Mỹ Giai rời đi, anh nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo xong.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh vén chăn lên, trên khăn trải giường trắng tinh này cũng không để lại bất kỳ ấn ký gì.

Tim của anh thoáng thả lỏng lại, trong lòng anh âm thầm may mắn mình cũng không phải người đàn ông đầu tiên của cô?

Đi đến phòng khách thấy Lâm Mỹ Giai chờ anh, Lục Tề Phong mất tự nhiên ho khan hai tiếng, “Cái đó Mỹ Giai, thật xin lỗi, tối hôm qua tôi uống hơi nhiều, có gì cần có thể nói với tôi, tôi sẽ bồi thường cô.”

“Tề Phong, em nói rồi là em tự nguyện, anh không phải là còn có việc sao? Anh nhanh đi?” Lâm Mỹ Giai quan tâm nhắc nhở anh.

“A, được, tôi đi đây?” Lục Tề Phong có chút phức tạp liếc mắt nhìn Lâm Mỹ Giai, không lưu luyến chút nào xoay người rời đi.

Nghe được tiếng động cơ xe, Lâm Mỹ Giai cũng không giả bộ được rồi, cô gơ tay lên cầm lấy bình hoa thủy tinh hung hăng đập tới bức tranh hết sức đắt giá kia.

Vỡ vụn trên đất y như trái tim lưu luyến si mê của cô.

Lâm Mỹ Giai chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu tựa vào giữa hai chân, thất thanh khóc rống lên?

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Cửa nhà trọ độc thân.

Lục Tề Phong ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng mười hai, chần chờ chốc lát rồi cuộc quyết định đi lên tìm cô.

Đi đến trước cửa nhà cô, anh đột nhiên phát hiện cửa lại là khép hờ, trong lòng của anh đột nhiên hoảng sợ, nhanh chóng vọt vào.

Vừa vào cửa, anh liền dấn vào một cỗ thô sếp gì đó, anh cúi đầu mà xem xét là cái túi của Lữ Duy Duy. Vô số tình huống xuất hiện tên TV xuất hiện ở trong đầu của anh.

Cảm giác sợ hãi ấy càng thêm khắc sâu ở trong lòng của anh tràn ra. Một bên anh chạy về phía gian phòng, vừa lớn tiếng gọi tên của cô.

“Duy Duy? Duy Duy em ở đâu?”

Khi anh chạy đến gian phòng thấy không có một bóng người, tim đập của anh cơ hồ muốn ngừng đập.

Cô nhất định là đã xảy ra chuyện?

“Duy Duy? Duy Duy?”

Lục Tề Phong giống như điên rồi ở trong các căn phòng tán loạn, cũng không thấy bóng người, anh thất vọng ngã ngồi ở trên nền đất hành lang.

Giờ khắc này, anh cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, loại cảm giác đó sắp đem anh cắn nuốt mất.

Anh run rẩy lấy điện thoại di động ra, mang theo một chút hy vọng yếu ớt bám mã số của cô.

Một hồi tiếng chuông dễ nghe ở trong phòng khách vang lên.

Anh vui mừng đột nhiên quay đầu lại, thấy Lữ Duy Duy mặt đầy nước mắt đứng ở sau lưng anh.

“Duy Duy? Thật sự là em?”

Anh mừng rỡ như điên xông tới, ôm chặt lấy cô, cực kỳ vui mà khóc nước mắt tràn ra ngoài mi.

“Lục Tề Phong, cái người này tên khốn kiếp, sáng sớm chạy đến trong nhà tôi gọi loạn cái gì? Tôi vừa vặn mới ngủ.” Lữ Duy Duy vừa ghen ngào, vừa đánh anh.

“Duy Duy? Duy Duy?” Lục Tề Phong tựa đầu thật sâu chôn ở tóc cô, thanh âm khàn khàn thâm tình gọi tên của cô.

Đột nhiên, cô cảm thấy nơi cổ truyền đến một hồi cảm giác ấm áp, trái tim trong nháy mắt đó hoàn toàn luân hãm.

104. Chương 106: Nguyện Vì Cô Làm Bất Cứ Chuyện Gì

Kể từ sau khi bị Hàn Trạch Vũ mạnh mẽ từ bệnh viện mang về, vẫn đang mưa, khí hậu âm u làm cho tâm tình cô vốn là buồn bực càng thêm buồn bực.

Hôm nay, nhìn ánh mặt trời sáng rõ ngoài cửa sổ, Lãnh Tiểu Tiểu tâm tình cũng rất cuộc sáng lại rồi.

Nghĩ đến rất nhiều ngày cũng không có tin tức của Lữ Duy Duy, cô phát hiện người này giống như đem bản thân quên mất. Chẳng lẽ là nói yêu thương rồi hả?

Nghĩ đến đây, cô bấm điện thoại của Lữ Duy Duy.

“Alo, Tiểu Tiểu? Hôm nay làm sao lại nhớ đến tớ nha?” Đầu kia điện thoại thanh âm Lữ Duy Duy trước đây đảo qua gào to, trở nên hết sức mềm mại đáng yêu, khiến Lãnh Tiểu Tiểu hết sức kinh ngạc.

“Alo, là Duy Duy sao? Cậu cái thời điểm gì thì phải dịu dàng như thế nha? Quá làm cho tớ ngoài ý muốn.” Lãnh Tiểu Tiểu khoa trương.

“Lãnh Tiểu Tiểu, cho cậu nói như vậy sao? Bản tiểu thư tớ bình thường rất không dịu dàng sao?” Lữ Duy Duy làm bộ thờ phỉ phò hỏi ngược lại.

“Ha ha, dịu dàng? Tớ xem bình thường cậu có thể biết hai chữ này viết như thế nào cũng không tệ rồi.” Lãnh Tiểu Tiểu không chút nào để ý đến giọng nói Lữ Duy Duy này dường như không vui.

“Được rồi, cậu thật sự là chị em tốt của tớ nha, lâu như vậy cũng không liên lạc với tớ, gọi một cuộc điện thoại tới liền chỉ biết là chê tớ? Cậu ở đâu nha? Tớ có chuyện muốn nói cho cậu.” Trong thanh âm Lữ Duy Duy cũng lộ ra ngọt ngào.

“Hả? Chuyện gì? Còn thần thần bí bí như thế, không phải là nói yêu thương chứ?” Lãnh Tiểu Tiểu từ thanh âm của Lữ Duy Duy, hình như đánh hơi được mùi vị hạnh phúc.

“Cậu tạm thời nhiều chuyện rồi, còn lại gặp mặt cậu sẽ nói? Chỗ cũ nha, tớ cúp trước?” Lữ Duy Duy nói xong, trước tiên cắt đứt điện thoại rồi.

Lãnh Tiểu Tiểu cầm điện thoại ý cười đầy mặt lắc đầu. Lữ Duy Duy này hình như cá tính luôn luôn khẩn cấp như vậy.

Cô soi gương mang đồ trang sức trang nhã, cô mang theo cái túi màu đỏ ra cửa.

Lục Tề Phong ở sau một giờ ngáy ngốc đợi Lữ Duy Duy, cư nhiên bị báo cho cuộc hẹn hôm nay sẽ hủy bỏ, đổi đến Chủ nhật. Nguyên nhân nhưng chỉ là bởi vì cô trước đó hẹn chị em tốt của cô, cho nên cô muốn trọng bạn khinh sắc thả anh chim bồ câu rồi.

Lục Tề Phong quả thực là hết sức buồn bực, buồn bực hết sức? Ai, ai kêu mình yêu một nha đầu điên như vậy?

Anh thở dài một tiếng, đi về phía bãi đậu xe.

Điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Nhất định là Duy Duy cô lại đột nhiên nhớ mình, cho nên hối hận? Lục Tề Phong nhìn cũng không nhìn điện thoại di động thật hưng phấn nghe điện thoại, “Duy Duy, vẫn là suy nghĩ muốn anh? Anh biết ngay em không bỏ được anh đâu.”

Điện thoại đầu kia trầm mặc chốc lát, ở sau một hồi tiếng thở dài truyền đến một thanh âm thật nhẹ. T7sh.

“Tề Phong, là em, Mỹ Giai, ngày mai là Chủ nhật, bác Lục nói để cho chúng ta về Lục viên.”

Lục Tề Phong nghe được thanh âm truyền đến là Lâm Mỹ Giai, hết sức thất vọng. Anh có chút không vui nói, “Mỹ Giai, tôi không trở về, ngày mai tôi có chuyện quan trọng muốn làm, không có rảnh, muốn đi tự cô đi đi.”

Tâm tình anh tốt. “Tề Phong, em cảm thấy được anh không nên đối với chuyện tình bá mẩu canh cánh trong lòng, thật ra thì.”

“Mỹ Giai, chuyện đã qua tôi không muốn nói lại, xin cô không nên hỏi đến chuyện nhà của tôi, không cần can thiệp suy nghĩ của tôi. Đối với chuyện đêm đó, tôi chỉ có thể nói tôi rất xin lỗi, thật xin lỗi?”

Đoạn chuyện cũ kia là thương tổn trong lòng của anh, sự thật chân tướng anh biết rõ, anh không cần bắt kỳ ai nói cho anh biết cái gì là sai cái gì là đúng.

“Tề Phong? Anh nói ngọn ngành có hiểu hay không? Chỉ có em mới một lòng một dạ đối với anh, em mới là người duy nhất yêu anh. . .”

Lâm Mỹ Giai cảm thấy bị Lục Tề Phong lạnh lùng và vô tình, cô thật sự rất khổ sở. Cô thật sự không nén được nội tâm khổ sở gặm nhấm với Lục Tề Phong.

“Được rồi, Mỹ Giai, người không hiểu là cô, tôi không thương cô, coi như miễn cưỡng ở bên cũng sẽ không hạnh phúc. Nếu có thể, chúng ta đã sớm ở chung một chỗ, cô có hiểu hay không?”

Lục Tề Phong vốn là không muốn trực tiếp tổn thương cô như vậy, nhưng mà bây giờ Lữ Duy Duy thật không dễ dàng đồng ý quan sát cẩn thận mình một chút, anh thật sự không muốn sinh ra một chuyện phá hỏng quan hệ của bọn họ.

“Em không hiểu không hiểu, em cũng không muốn hiểu, Tề Phong, em chỉ muốn nói cho anh, duy nhất thích hợp anh chỉ có em.” Lâm Mỹ Giai tức giận nói xong liền trực tiếp đem điện thoại cúp.

Lục Tề Phong cầm điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghĩ đến trong thanh âm của Lâm Mỹ Giai gần như cuồng phong, trong lòng của anh đột nhiên có một chút cảm giác lo lắng khác thường.

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Phòng làm việc chủ tịch tập đoàn Hàng Hải.

Lâm Mỹ Giai giống như nổi điên hất đồ lung tung, trong phòng làm việc vỡ tan tành đầy đất, tài liệu bay đầy trời.

Thư ký tiểu Trang mặt đau lòng đứng ở ngoài cửa, đáy mắt cô lộ ra nóng nảy. Cô do dự bồi hồi, mấy lần không nện được nghĩ muốn đi vào trấn an cô ấy là một chút bị thương tâm.

Cô thật không hiểu, người phụ nữ xinh đẹp giống như Lâm tổng vậy, người đàn ông kia tại sao còn không thích? Còn phải khiến cho cô ấy thương tâm như thế?

Nghe được thanh âm bên trong dần dần trở bình thường một chút, tiếp truyền đến thanh âm Lâm Mỹ Giai khóc khế. Cái thanh âm lúc ngắt quãng này, cô thường nghe được, cô thật sự rất khổ sở.

Cô rất muốn ôm cô ấy thật chặt vào trong ngực, nói cho cô ấy biết mình bao nhiêu yêu cô ấy. Nhưng mà, nếu như nếu cô ấy không thể nào tiếp nhận được mình, mình như vậy liền cơ hội ở lại bên người cô ấy cơ hội cũng không có.

Cô không dám đánh cược? Đánh cược này quá lớn.

Qua một hồi lâu, tiểu Trang như thường ngày đi vào, bắt đầu yên lặng dọn dẹp phòng làm việc.

Lâm Mỹ Giai mặt đỏ ửng nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, trên mặt vẫn là có lưu lại nước mắt. Ở bên trong lòng của tiểu Trang một hồi khổ sở, cô cầm lấy khăn giấy đi lặng lẽ đến bên cạnh cô (Mỹ Giai), không kiềm hãm được lau nước mắt trên mặt cô (Mỹ Giai).

Tiểu Trang đột nhiên hành động khiến Lâm Mỹ Giai một hồi kinh ngạc, cô (Mỹ Giai) một tay vươn ra đẩy tay của cô (tiểu Trang), lạnh lùng đứng dậy chạy về hướng phòng nghỉ.

Lâm Mỹ Giai lạnh lùng làm đau lòng của tiểu Trang, cô thần xui quỷ khiến đuổi theo bắt được tay của Lâm Mỹ Giai.

”Lâm tổng, cô không cần như vậy, dù là tất cả mọi người ruồng bỏ cô, tiểu Trang cũng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi bên cạnh cô, tiểu Trang có thể nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì?

105. Chương 107: Âm Mưu Nặng Nề

Lâm Mỹ Giai kinh ngạc quay đầu lại, thấy ánh mắt Tiểu Trang khác thường, hình như cô bắt đầu hiểu rõ rằng lúc này ở bên trong đầu suy nghĩ của Tiểu Trang như thế nào.

Cô rõ ràng cũng là một phụ nữ, nhưng vào thời điểm nhìn thấy ánh mắt đấy, nó lại vô cùng nóng bỏng.

Nghĩ tới đây, Lâm Mỹ Giai vội vàng hắt tay của cô ra, thân thể không khỏi run rẩy một hồi. Cự nhiên mình được một người phụ nữ thích? Đây cũng là quá hoang đường đi?

Mặc dù lời nói của cô ấy khiến mình có chút cảm động, nhưng, không biết cũng may, bây giờ biết, trong lòng cô cảm thấy hết sức bài xích.

Trong đầu của cô đột nhiên thoát qua một ý nghĩ, “Tiểu Trang, từ hôm nay trở đi, cô được điều đến phòng kế hoạch, năng lực của cô tôi cảm thấy ở nơi nào cũng có thể phát huy tốt hơn”.

Tiểu Trang nghe được Lâm Mỹ Giai muốn điều cô đi, cô đột nhiên hiểu rằng vừa rồi lời nói cùng cử chỉ quá mức trực tiếp của mình, nhất định sẽ khiến Lâm tổng không thể nào tiếp nhận được mà điều cô đi.

Nghĩ đến về sau không thể ở cùng cô nữa, không thể mỗi ngày mỗi lúc thấy cô, trong lòng của cô đau lòng không chịu nổi, cô nhào tới trước mặt của Lâm Mỹ Giai, bắt tay thật chặt của cô lần nữa, khóc lóc kể lể.

“Lâm tổng, chị không cần đuổi em đi, em thề em chỉ muốn giúp chị, em cũng không có ý định khác, em hiểu rõ chúng ta như vậy thì có thể khiến mọi người khinh bỉ, nhưng, chúng ta cũng không có làm gì sai, chúng ta không cần sự thương hại của bất kỳ ai, Lâm tổng, đừng bỏ em được không? Chỉ cần có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh chị, em thật sự nguyện ý vì chị làm bất cứ chuyện gì”.

Tiểu Trang khóc đến đau lòng, lòng Lâm Mỹ Giai có chút mềm nhũn, cô bây giờ cũng giống như vậy không phải sao? Yêu phải người không thương mình.

Biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, lại chỉ cầu xin và nát vụn trong nháy mắt như vậy?

“Em thật nguyện ý vì chị làm bất cứ chuyện gì?”. Lâm Mỹ Giai nghiêm túc hỏi Tiểu Trang, tính toán trong lòng.

Vừa nghe thấy giọng điệu có chút mềm của Lâm Mỹ Giai, Tiểu Trang lập tức mừng rỡ gạt đầu một cái, “Đúng, Lâm tổng, chỉ cần có thể để cho chị vui vẻ, em làm gì cũng nguyện ý”.

Lâm Mỹ Giai có chút cảm động nhìn Tiểu Trang một cái, vẻ mặt lại có chút hoảng hốt.

“Em biết chị rất thương anh ấy, đúng không?”

“Lâm tổng, em hiểu biết rõ, mỗi lần chị đau lòng em đều biết”. Tiểu Trang thấy vẻ mặt bi thương của Lâm Mỹ Giai, không khỏi đau lòng.

“Nhưng, anh ấy không yêu chị, anh ấy yêu người phụ nữ khác, em biết không? Từ lúc chị 12 tuổi đã bắt đầu thích anh ấy, những năm gần đây, từng cái thay đổi của chị cũng là vì anh ấy, tất cả chị làm đều vì anh ấy, cả đời này, chị đã cho rằng anh ấy là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời chị, nếu như mất đi anh ấy, chị liền cảm thấy cuộc sống của mình mất đi ý nghĩa, Tiểu Trang, em hiểu không? Em hiểu tâm tình của chị sao?”

Lâm Mỹ Giai càng nói càng khổ sở, tâm tình của cô có chút kích động khác thường.

“Lâm tổng, em hiểu, em hiểu, chỉ cần Lâm tổng có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, Tiểu Trang cũng rất vui vẻ. Chị đừng suy nghĩ lung tung, em nghĩ, anh ấy nhất định sẽ trở lại bên cạnh chị”. Thấy vẻ mặt khổ sở của Lâm Mỹ Giai, Tiểu Trang khổ sở an ủi cô, trong lòng lại thoáng qua một ý định xấu xa.

Nghe lời thề bảo đảm của Tiểu Trang, đáy mắt khổ sở của Lâm Mỹ Giai thoáng qua một tia lạnh, còn chưa kịp phát hiện liền biến mất.

Lãnh Tiểu Tiểu vừa ngồi lên taxi, điện thoại của Hàn Trạch Vũ đã gọi lại.

“Em ở đâu? Tại sao không ở nhà?”. Lãnh Tiểu Tiểu vừa mới ấn nút nghe, trong điện thoại liền truyền đến một tiếng hô.

Lãnh Tiểu Tiểu bị Hàn Trạch Vũ nói cho đến mức lỗ tai bị tê tê, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Em đang ở bên ngoài, em vừa hẹn xong với Duy Duy, bây giờ chuẩn bị đi tìm anh đây”.

“Là thật sao? Em đến công ty anh trước đi, anh đưa em về”.

Kể từ khi sự kiện Giang Lâm, Hàn Trạch Vũ mạnh mẽ dùng hiệp nghị bắt cô trở lại. Đi làm không ở nhà thì không điện thoại cho nhà, xác nhận hành tung của cô, cả ngày không cho cô như thế, không cho cô như vậy. Chỉ sợ sơ ý một chút, cô ra khỏi cửa liền biến mất.

“Hàn tổng, Tổng giám đốc đại nhân, em là người sống sờ sờ, không phải tù nhân của anh. Anh đã không tin em như vậy, liền đem em nhốt ở trong lồng nuôi 3 tháng tốt lắm, nhưng, dù là con vật cũng sẽ có không khí chứ? Anh yêu cầu em như vậy không phải quá đáng sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu đề nèn suy nghĩ, cùng anh tranh cãi.

Hàn Trạch Vũ nghe được âm thanh của Lãnh Tiểu Tiểu có chút nhẫn nại còn muốn nói nữa, lại thấy Tiểu Lăng đi vào, anh nghĩ vẫn nên tin tưởng cô.

“Tốt, điện thoại di động không cho tắt máy. Bây giờ tối phải về nhà được không?”. Hàn Trạch Vũ lạnh lùng phân phó.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được đồng ý của Hàn Trạch Vũ, tâm tình thả lỏng một chút, cô cúp điện thoại, tài xế liếc mắt vẫn nhìn cô.

Ông ta nhất định cho là mình bị có vấn đề chăng? Hơn nữa còn không được tin tưởng.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút mệt mỏi hai mắt nhắm nghiền, quyết định không nhìn ánh mắt nghi ngờ khác thường này, bắt đầu nhắm mắt thả lỏng.

Đột nhiên, xe chợt thắng gấp, cả người Lãnh Tiểu Tiểu thiếu chút nữa văng ra ngoài. Cô kinh hãi nhìn về phía trước. Một chiếc benz màu đen đã ngăn trước mặt xe taxi. Mà người đàn ông xuống xe chính là Tần Phi.

Anh trực tiếp đi về phía taxi, một tay kéo Lãnh Tiểu Tiểu xuống.

“Tần Phi? Anh đang làm cái gì vậy? Anh buông tay ra”. Lãnh Tiểu Tiểu giãy giụa, không hiểu nhìn anh.

“Tiểu Tiểu, em theo anh đi. Anh có lời muốn nói với em”. Tần Phi không để ý tới phản đối của Lãnh Tiểu Tiểu, mạnh mẽ nhét cô vào chiếc xe Benz màu đen, đi mất.

Một màn dưới ban ngày ban mặt xảy ra, không có nửa người ra ngoài ngăn chặn. Chỉ có một chiếc xe trong, một người phụ nữ cầm theo máy cơ, bắt đầu chụp một ít ảnh.

Cô nhìn xe Tần Phi, khóe miệng nâng lên một tia lạnh hài lòng.

106. Chương 108: Khi Yêu Đã Trở Thành Chuyện Cũ

Tần Phi một mạch lái xe đến bờ biển.

Anh một mình mở cửa xe đi xuống, sững sờ nhìn nàng chiều phiên chìm đỏ.

Lãnh Tiểu Tiểu không nói lời nào nhìn Tần Phi, trong lòng hết sức lo lắng, Duy Duy nhất định chờ mình lâu rồi, hơn nữa nếu để cho Hàn Trạch Vũ biết hôm nay mình gặp Tần Phi, sợ rằng cô không thể nào an tâm.

“Tần Phi, rốt cuộc anh có gì muốn nói sao? Em muốn đi về”.

Cho đến âm thanh Lãnh Tiểu Tiểu vang lên, Tần Phi quay đầu nhìn cô một cái, chậm rãi đi về phía cô.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy Tần Phi đến gần mình, trong lòng gấp gáp, cô không tự chủ lui về phía sau, duy trì khoảng cách với anh.

“Lãnh Tiểu Tiểu, trở về bên cạnh anh được không? Lựa chọn lúc đầu của anh là có nỗi khổ tâm, cho anh nửa năm, bất kể thành công hay không, anh sẽ ly hôn với cô ấy. Chúng ta bắt đầu lần nữa, được không? Anh ta đối với em không nghiêm túc, chỉ có anh mới có thể cho em hạnh phúc”.

Con người Tần Phi thâm tình ngưng mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu.

Trước, anh cảm thấy trả thù là mục đích của anh, nhưng, Lãnh Tiểu Tiểu mất tích nửa năm, anh mới hiểu rõ, trong cuộc sống của anh, cô mới là toàn bộ của anh.

Nghe xong lời nói của Tần Phi, Lãnh Tiểu Tiểu lạnh nhạt lắc đầu, nụ cười khổ sở từ khóe miệng nhàn nhạt hiện lên.

“Tần Phi, từ cái đêm tân hôn của anh sớm muộn đã kết thúc. Trước em thừa nhận, em rất yêu anh, chỉ là, phần yêu này sớm tan thành mây khói rồi? Anh cũng không cho em được hạnh phúc, bởi vì, em sớm không có cách nào hạnh phúc được anh hiểu không?”.

Trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu hiện ra hình bóng Hàn Trạch Vũ, trong lòng cô tự nhiên khát vọng anh có thể cho cô hạnh phúc.

Tần Phi thấy đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu, nhìn mãi cũng không thấy một tia lưu luyến. Mặc dù anh không chịu thừa nhận, nhưng sự thật là như vậy, người phụ nữ này không chỉ có thân thể thuộc về người đàn ông khác mà trái tim cũng thất lạc theo.

“Tiểu Tiểu, em không yêu anh nữa sao? Không, anh không tin, một chữ cũng không tin. Em nhất định hận anh ban đầu chối bỏ tình yêu của chúng ta, em ở đây đang trừng phạt anh, đúng không?”. Tần Phi không muốn thừa nhận sự thật, anh có chút điên cuồng tiến tới gần Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt lộ ra tia mất trí điên cuồng.

“Không, em không có, em không có nghĩ muốn trừng phạt ai cả, Tần Phi, những gì đã qua là quá khứ rồi, anh không cần phải làm rối nó nữa, được không? Anh đã có vợ, hi vọng có thể đối với cô ấy thật tốt, quý trọng hạnh phúc trước mắt của anh được không?” Cho sau này.

“Không, anh không thương cô ấy, người anh yêu chính là em. Tiểu Tiểu, em có hiểu không? Mỗi ngày ôm lấy người phụ nữ mình không yêu, trong lòng chỉ muốn có em mới có thể rung động, em biết khổ sở thế nào không? Người anh muốn là em, chỉ có em.”

Mặt trời sắp lặn, nhiệt độ bờ biển chợt hạ xuống, người ở người thưa mà bờ biển sớm không thấy bóng người nữa.

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy hơi thở trên người Tần Phi nguy hiểm, trong lòng cô run sợ, Tần Phi không ngừng tiến gần cô, cô không được lui về phía sau.

“Không, Tần Phi, em và anh vĩnh viễn không thể, anh buông tay được không? Em xin anh?”

Nghe thấy cự tuyệt của Lãnh Tiểu Tiểu, lý trí còn lại của Tần Phi biến mất. Trên mặt anh lộ vẻ khổ sở.

Kể từ đêm đó phát hiện ra ở khách sạn Hải Hàng, người đàn ông bên cạnh cô lại là Hàn Trạch Vũ, tâm tình của anh không cách nào bình tĩnh. Hai người trước từ miệng Hàn Thi Dư biết vị trí ở của cô, anh vẫn ở chờ bên ngoài hi vọng có thể có cơ hội gặp lại lần nữa.

Nghĩ tới người phụ nữ mình yêu, hàng đêm ân ái với người mình hận, tim của anh như bị dao cắt vậy.

Hiện tại, người phụ nữ mình yêu đang đứng ở trước mặt, tuy nhiên lại gạt bỏ anh.

Anh thật không cam lòng.

Nếu như hiểu rõ vẻ đẹp của cô vì người khác mà nở rộ, anh đã sớm lấy đóa hoa kiều diễm ướm át này, mê người thế này.

Hôm nay, anh muốn cô, anh muốn cô chân chính trở thành người phụ nữ của mình.

Phần nộ cùng dục vọng Tần Phi, vừa đến gần Lãnh Tiểu Tiểu, bỏ cả vật của mình, cởi áo sơ mi.

“Tần Phi, anh định làm gì? Anh tỉnh táo một chút, anh hãy nghe em nói....”

“Tiểu Tiểu, không cần phải sợ, em cái gì cũng không nên nói, việc anh đang làm là chuyện chúng ta sớm phải làm, anh sẽ yêu em thật tốt, không cần cố kháng cự anh.... Anh vốn không muốn làm tổn thương em được không?”

“Không... không được, Tần Phi, anh tỉnh táo một chút được không? Anh không thể đối với em như vậy”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghiêng đầu, mặt không tin được nhìn Tần Phi. Anh đã từng yêu cầu với cô vô số lần, bởi vì cô kiên trì muốn sau khi kết hôn cho anh, cho nên chỉ cần cô không gạt đầu, vô luận anh khó nhịn cỡ nào, cuối cùng vẫn buông tha cô.

Hôm nay, người đàn ông này lại muốn dùng sức mạnh với mình sao? Lãnh Tiểu Tiểu trong mắt trừ tia khủng hoảng có vẻ thất vọng.

Cô không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng đã chống ở trên xe. Cô xoay người muốn né ra, lại bị Tần Phi sais bước đến ôm cổ.

“Tiểu Tiểu, không cần cự tuyệt anh... anh thật lòng yêu em”. Hô hấp Tần Phi khàn khàn đập vào mặt, mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

“Không, Tần Phi, anh không cần như vậy, anh buông em ra được không?”

Đôi tay Lãnh Tiểu Tiểu chống đỡ trước ngực anh, để cho anh không cách nào gần sát, anh có chút không kìm được tăng thêm lực cánh tay, đem cô chống đỡ trên cửa xe, cúi đầu chạm vào đôi môi đầy đặn mềm mại của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu lắc lắc cự tuyệt xâm phạm của anh, cô vô lực phản kháng mà tăng thêm lửa dục của Tần Phi.

Anh một tay nâng lên gáy cô, cường chế cố định đầu cô, nghi hoặc chốc lát, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, cuống đã hôn vào cổ trắng nõn của cô, một hồi đau đớn khiến Lãnh Tiểu Tiểu ngậy người.

Anh đang để lại ấn ký trên người mình sao? Anh cố ý sao?

107. Chương 109: Chết Cũng Phải Lấy Được Em

Không? Anh ta không thể đối với mình như vậy được, nếu để cho Hàn Trạch Vũ thấy được nhất định sẽ tức giận?

Ở trong hoàn cảnh như vậy mà trong lòng của cô lại xuất hiện ý nghĩ quan tâm đến tâm trạng của Hàn Trạch Vũ. Cô lại có thể vì Hàn Trạch Vũ mà bảo vệ sự trong sạch của mình?

“Không! Anh khôn kiếp, anh buông em ra?”

Nghĩ đến Hàn Trạch Vũ có thể vì vậy mà hiểu lầm mình, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên dùng sức đẩy Tần Phi ra, liều mạng chạy về phía trước.

Dục hỏa dưới thân bùng nổ, Tần Phi sao có thể bỏ qua cho cô?

Anh ba chân bốn cẳng liền đuổi theo cô, ôm lấy cô té nhào xuống đất, đất cát bay vào trong cổ, cảm giác lạnh lẽo từ sau lưng lan tràn tới toàn thân.

“Tiểu Tiểu, anh yêu em, từ đầu đến cuối anh chỉ yêu một người là em, cho anh, anh muốn em?” Tần Phi nặng nề đè thân thể của mình trên người Tiểu Tiểu, dùng sức cởi quần áo của cô.

“A. . . . Tần Phi, anh không thể đối xử với em như vậy, ban đầu là anh từ bỏ em, gây tổn thương cho em, hôm nay anh giống như cầm thú khiến em bị thương tích đầy mình, anh mới cam tâm sao?”

Cô dùng hết sức lực của toàn thân cũng không cách nào nhúc nhích, Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đầy mắt tràn đầy thú tính của Tần Phi tức giận hầm hừ.

Nhìn đầy mắt băng lãnh cùng tuyệt vọng của Tiểu Tiểu, lòng Tần Phi tê liệt đau đớn. Tiểu Tiểu của anh đã từng suy nghĩ toàn tâm toàn ý yêu một mình anh nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến mất, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại.

Là mình tự tay phá hủy tất cả sao? Là thù hận phá hủy mình?

Tần Phi bắt lực lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào Lãnh Tiểu Tiểu: “Không, Tiểu Tiểu, anh không bao giờ muốn tổn thương em, anh yêu em?”

“Yêu vậy anh hãy bỏ qua cho em đi, đừng làm như vậy?” Tần Phi chần chờ khiến Lãnh Tiểu Tiểu có hi vọng, cô kích động khẩn cầu Tần Phi.

“Anh không muốn ép buộc em, Tiểu Tiểu, anh chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh, anh muốn tìm lại phần tình cảm đã từng thuộc về của chúng ta, Tiểu Tiểu, đồng ý với anh được không? Được hay không?” Tần Phi nhẫn nại cầu xin Lãnh Tiểu Tiểu.

Hương thơm cùng thân thể mềm mại của cô đã gợi lên nhiệt tình đã ị đè nén trong cơ thể anh bấy lâu, những năm này, anh vẫn khát vọng lấy được thân thể của cô, khát vọng có thể cùng cô dung hợp cùng một chỗ, trở thành chặt chẽ không rời nhau.

“Tần Phi, chúng ta không thể nào ở bên nhau được nữa, em cũng đã không phải là Lãnh Tiểu Tiểu trước kia nữa, anh tỉnh táo lại đi?”

Lãnh Tiểu Tiểu không muốn nói láo lừa anh, cũng không muốn lừa gạt bản thân mình. Cô đã không còn thương anh, không thể nào đồng ý trở lại bên cạnh anh được, bởi vì cô đã yêu người đàn ông khác.

Chỉ là, rất dễ nhận thấy, Lãnh Tiểu Tiểu thật không thể giải thích là mình bị tình dục của một người đàn ông khống chế.

Lời của cô rất gượng gạo, anh khổ sở lắc đầu, hận hận nói : “Tiểu Tiểu, em đang bức cung của anh đấy, em chỉ có thể trở thành người phụ nữ của anh mà thôi, chính em mới có thể cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh anh.”

Nói xong, Tần Phi giống như mãnh thú phát cuồng, khuôn mặt đỏ bừng. Anh tàn bạo xé quần áo của cô, tay dò xét đi vào trong, dùng sức vờ nắm ngực của cô.

“À? Tránh ra, buông em ra? Tần Phi, em hận anh? Hận anh?”

Lãnh Tiểu Tiểu bắt lực, không tình nguyện nhưng hôm nay có khả năng không chạy thoát bị anh ta cưỡng bạo, khổ sở nước mắt bùng lên, cô vô lực giùng giàng, tuyệt vọng chửi mắng.

Da thịt của Lãnh Tiểu Tiểu trơn mềm, làm cho dục vọng của Tần Phi bùng lên, anh vội vã cởi đồ trên người mình, cứng rắn tách hai chân của Tiểu Tiểu ra.

Cảm thấy cảm giác hủy diệt phút chốc kia lập tức tới, Lãnh Tiểu Tiểu buông lỏng tay ra đẩy hai tay của Tần Phi, nắm bàn tay đầy đất cát.

Tuyệt vọng đã khiến đôi mắt của cô đã mất đi tiêu điểm.

Đột nhiên, ngón tay của cô bị đâm bị thương rồi, một hồi đau đớn.

Là một miếng thủy tinh bể ? Ngón tay của cô bị vật này đâm chảy máu?

Giờ khắc này, giống như trong màn đêm đen tối vô biên, xuất hiện một tia hy vọng làm cho cô hưng phấn.

Cô cầm miếng thủy tinh bể lên kề lên cổ của Tần Phi .

“Buông em ra?”

Đang lúc nhiệt tình, Tần Phi lại đột nhiên cảm thấy ở cổ một hồi lạnh lẽo, anh sửng sốt, nhưng là chốc lát anh biết trong tay cô đang cầm thứ gì.

“Tiểu Tiểu, em đừng hồ đồ như vậy, nó không thể gây thương tổn cho anh được đâu, không cần chọc giận anh?”

Ở thời điểm máu chót, Lãnh Tiểu Tiểu hành động như vậy làm anh hết sức mất hứng, Tần Phi không vui cảnh cáo cô.

“Anh có nên nhìn một chút không?”

Trên tay cô lại tăng thêm lực độ, một cảm giác đau đớn truyền khắp toàn thân Tần Phi.

“Tiểu Tiểu? Em thật xuống tay với anh?”

Một cảm giác đau đớn khiến Tần Phi tâm ý phiền ý loạn, anh lấy tay sờ bên cổ đang chảy xuống gì đó, đó là một vết máu, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, trong mắt đều là thất vọng.

“Tần Phi, anh đừng ép buộc em được không?”

Nhìn máu trên tay của anh, Lãnh Tiểu Tiểu mới run rẩy, cô không phải cố ý thương tổn anh, mới vừa rồi chỉ là nóng lòng, lực độ quá mạnh rồi.

“Có thể chết ở trên tay em, anh cũng nguyện ý, nhưng là, hôm nay, anh nhất định phải lấy được em!”

Tần Phi lãnh khốc khiến cho cô cảm thấy sợ, ánh mắt lạnh như băng của anh như nói với cô, anh tuyệt đối nghiêm túc, mà anh cũng đánh cược nhất định cô không đành lòng tổn thương anh.

“Không? Tần Phi, anh đừng ép em?” Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy hạ thân Tần Phi hạ thân động, cô bị dọa sợ đến mức hét rầm lên.

“Tiểu Tiểu, em dám làm như vậy, hôm nay dù cho anh chết, anh cũng phải lấy được em?”

Lời nói lạnh lùng của Tần Phi khiến Lãnh Tiểu Tiểu hoàn toàn tuyệt vọng.

“Tần Phi, em nói rồi, em sẽ hận anh, anh đánh cược em không thể xuống tay phải không? Đúng, em đối với anh xuống tay không được, nhưng.” Trong đáy mắt Tiểu Tiểu trôi lên một cảm giác trống rỗng tuyệt vọng.

“Em không thể chống lại được anh nhưng mà đến chết em cũng sẽ không tha thứ cho anh?”

Cô dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn chằm chằm Tần Phi, tay cầm lấy miếng thủy tinh bể kia đưa lên cổ của mình rạch một phát.

108. Chương 110: Giấu Giếm Ý Tốt

“Tiểu Tiểu, không cần làm như vậy?”

Tần Phi nhìn Lãnh Tiểu Tiểu đem miếng thủy tinh rạch cổ mình, anh kinh hãi kêu to lên.

Tuyệt vọng Lãnh Tiểu Tiểu nghe được âm thanh kinh hô kia, đột nhiên dừng tay, nhưng mà miếng thủy tinh sắc nhọn kia đã vô tình rạch một vết thương nhỏ trên làn da mịn màng của cô, trên chiếc cổ trắng nõn rất nhanh túa ra một vệt máu đỏ, thoạt nhìn là rất rõ ràng.

“Tiểu Tiểu, em thà chết cũng không muốn cho anh sao?”

Đôi mắt của anh tràn đầy đau khổ, anh đưa mắt nhìn chằm chằm vào vết máu kia, lửa dục tràn đầy trong cơ thể đã sớm thối lui, chỉ còn lại thống khổ vô tận.

“Tần Phi, em không muốn lừa gạt anh, cũng không muốn tự lừa gạt bản thân mình, em yêu anh ấy.” Lãnh Tiểu Tiểu còn chưa có loại bỏ được bóng ma trong lòng, nhưng vẫn nói ra, run rẩy rơi nước mắt.

Câu nói gây đả kích mạnh cho Tần Phi, anh buồn bực rống lên một tiếng, tung ra quả đấm hướng về phía Lãnh Tiểu Tiểu, làm cho Tiểu Tiểu sợ hãi thét chói tai.

Quả đấm rơi vào trên miếng thủy tinh trong tay Lãnh Tiểu Tiểu, trong nháy mắt bể thành nhiều mảnh, trên tay của Tần Phi máu tươi chảy ròng ròng.

Anh lật người xuống, kéo lấy quần áo rút ra một điều thuốc, hút.

Lãnh Tiểu Tiểu sửa sang lại quần áo của mình, nhìn máu chảy không ngừng trên tay của anh, nước mắt im lặng chảy xuống.

“Tần Phi, thật xin lỗi?”

“A, em có lỗi sao? Em chẳng qua là hoàn toàn quên mất một người đã từng ruồng bỏ em mà thôi?” Tần Phi tự giễu cười khổ, khóe mắt có một giọt nước mắt trong suốt.

“Tần Phi, em.”

“Cái gì cũng đừng nói? Anh hiểu, hôm nay em thử thân là cho anh ta, giống như ban đầu em muốn dành một đêm tân hôn hoàn mỹ của mình cho anh, Tiểu Tiểu, em là một cô gái tốt, là tại anh không biết quý trọng em.” Tần Phi cô đơn nói, giọt nước mắt trong suốt lướt qua gương mặt của anh, rơi vào đồng cát.

Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nhắm nghiền hai mắt lại, đã từng có lúc cô suy nghĩ như vậy, chỉ là, tất cả chỉ có thể nhớ lại mà thôi, hiện tại trong lòng của cô đã có người chiếm chỗ, hơn nữa cô cũng không có cách nào quên được người ấy?

“Anh đưa em trở về?”

Tần Phi bóp tắt tàn thuốc, một mình đi tới chiếc xe Benz màu đen.

Tâm tình của anh y như màu của chiếc xe kia, hắc ám không đáy. Cái ngày trong sáng kia đã vĩnh viễn biến mất, trong cuộc đời của anh vĩnh viễn sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Lãnh Tiểu Tiểu yên lặng đi sau anh rồi lên xe. Mãi cho đến khi xe dừng trên lề đường cách nhà của Hàn Trạch Vũ một đoạn xa, Tần Phi mới buồn buồn mở miệng.

“Đến rồi, em đi đi, đừng nên nói chuyện xảy ra hôm nay, đàn ông khi ghen tức là không có lý trí.” Tần Phi có ý nói nhìn vào vết thương trên cổ của Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu hiểu ý tứ của anh, cảm động vì anh tỉ mỉ lo cho cô, sợ lúc Hàn Trạch Vũ trở lại, anh dùng xe cách xa, là sợ Trạch Vũ thấy được hiểu lầm.

Nước mắt nóng hổi ở trong hốc mắt chảy ra, cô phát hiện nội tâm chân thành của anh: “Tần Phi, cảm ơn anh!”

“Gặp lại sau? Hi vọng anh ta có thể cho em hạnh phúc?” Giọng nói của Tần Phi khàn khàn nói thật nhỏ ra lời này, sau đó xe liền chạy đi.

Lãnh Tiểu Tiểu sững sờ nhìn chiếc xe rời đi, trong lòng có không nói hết cay đắng. Mình đã có một thời từng yêu người đàn ông này, bây giờ sợ rằng sẽ vĩnh viễn phai nhạt ra khỏi tâm trí của mình sao?

Mà cái tình yêu dành cho người đàn ông hiện tại đâu? Sẽ có hay không lưu lại trong cuộc đời của cô?

Đồng thời, một chiếc xe cũng lướt qua vội vã bên cạnh cô, lúc đi qua giống như đột nhiên có chạy hơi chậm lại, chỉ là, đây chẳng qua là chốc lát dừng lại.

Xe chạy lên trước rồi quẹo ở khúc quanh cách đó không xa, lái vào một cái nhà, mà lúc này cô đang sững sờ không chút nào lưu ý đến.

Về đến cửa nhà, một lần nữa Tiểu Tiểu kiểm tra lại quần áo trên người mình, xác định không có gì khác thường, cô lấy ra chiếc chìa khóa đang chuẩn bị mở cửa.

Cửa từ bên trong bị người mở ra.

Lãnh Tiểu Tiểu biết rất rõ ràng lúc này anh ấy có thể đã trở lại, nhưng khi anh xuất hiện trước mặt của mình, cô vẫn bị hù sợ.

“Thế nào? Giống như nhìn thấy quỷ vậy.” Hàn Trạch Vũ có hơi lạnh nhạt nhìn cô, quan sát toàn thân của cô, giống như đang dò xét cái gì.

“Không có, chỉ là anh đột nhiên mở cửa, làm em sợ thôi.” Tiểu Tiểu che giấu cảm giác lo lắng trong lòng mình, cúi đầu không dám nhìn anh.

“Nhìn anh có cái gì mà sợ, chẳng lẽ em làm việc gì trái với lương tâm rồi sao?”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ âm lãnh, âm thanh giống như xuyên thấu thân thể của cô, khiến cô không khỏi rung mình một cái.

“Em làm việc gì trái với lương tâm đâu? Đừng có dùng giọng điệu âm dương quái khí nói chuyện với em, anh có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Lãnh Tiểu Tiểu bị Hàn Trạch Vũ dùng giọng điệu là lạ nói chuyện với cô làm cho thần kinh của cô khẩn trương không ít, cộng thêm chuyện lúc trước, đột nhiên lại có chút phiền não.

“Thật sao? Không có thì tốt, nếu để cho anh phát hiện ra, bảo đảm em sẽ rất thê thảm?” Âm thanh lãnh khốc của Hàn Trạch Vũ báo cho Tiểu Tiểu biết, anh đang rất nghiêm túc, tốt nhất là hãy ghi nhớ trong lòng.

Nghe được lời cảnh cáo của anh, trong thâm tâm run rẩy một hồi, cô nhất thời kích động muốn đem chuyện ngày hôm nay nói cho anh biết, cô dùng cả tánh mạng giữ được sự trong sạch của mình, cô không có gì có lỗi với anh cả, tại sao lại bị anh quản chế như vậy?

Nhưng là, vừa nghĩ tới lời dằn dò của Tần Phi..., cô lại do dự.

Anh sẽ tin tưởng cô sao?

Rõ ràng không có gì cả, chính mình tự đi giải thích có thể hay không tô màu đen thêm?

Mình không nói thì anh ấy cũng không biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy mệt chết đi, cô không có tinh thần đứng ở chỗ này cùng anh thảo luận những chuyện này, hiện tại việc cô cần phải làm nhất đó chính là tắm, sau đó ăn thật no.

“Được rồi, em hiểu, Hàn đại tổng giám đốc, em rất mệt mỏi, em muốn đi tắm.”

Cặp mắt đen sáng như điều hâu của Hàn Trạch Vũ yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của Tiểu Tiểu, nghĩ tới mới vừa rồi trên mặt của cô ấy hơi biến đổi, thấy bộ dáng của cô như đang muốn nói lại thôi, anh xác định, hôm nay nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

Cô ấy không nói, anh cũng sẽ điều tra rõ, nếu như anh phát hiện ra cô thật phản bội mình.

Đáy mắt của Hàn Trạch Vũ phát ra một ánh sáng lạnh lẽo cực hạn, khóe miệng gợi lên một đường cong sâu xa. Hiện tại chưa thể nói được.

109. Chương 111: Ân Ký Chỗ Xương Quai Xanh

Lãnh Tiểu Tiểu tắm xong ra ngoài, cố ý mặc áo cao cổ dệt kim. Cô nhìn thấy Hàn Trạch Vũ ngồi ở trên giường theo dõi cô, trong ánh mắt của lo lắng, còn có không rõ tâm tình.

Trong không khí chảy xuôi hơi thở nguy hiểm.

Cô nâng lên nụ cười trấn định đi về phía anh, “Trạch Vũ, chưa ăn cơm tối à? Hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn nhé?”

Hàn Trạch Vũ nhìn chăm chăm hình người kiều mỵ trước mặt, lửa giận trong lòng cũng đang lặn lội.

“Hôm nay em đi ước hẹn, anh ta không có mời em ăn bữa tối? Hay là do hai người quá bận rộn, chưa kịp ăn?” Hàn Trạch Vũ xem ra hết sức bình tĩnh, mà ẩn núp dưới phần bình tĩnh này chính là cơn tức giận đang sôi trào.

Hai chữ ước hẹn này không biết có phải là mình chột dạ hay không, mà lúc cô nghe thấy lại cảm thấy ấy sao chói tai thế.

“Trạch Vũ, anh làm sao vậy? Không phải anh yêu cầu em trước bảy giờ về nhà sao? Em không được ăn cơm chiều không phải rất bình thường sao?” Lãnh Tiểu Tiểu vẫn còn cố gắng che giấu, nhưng lòng của cô lại không cách nào bình tĩnh được.

Trong lời nói của Hàn Trạch Vũ bên ngoài đều có mùi vị khác thường, trên mặt âm lãnh hình như nhấn nại gì đó.

“Lãnh Tiểu Tiểu, tôi đã cho em cơ hội, xem ra cảnh cáo của tôi không có chút tác dụng nào đối với em?” Hàn Trạch Vũ cầm hận nói, trong âm thanh còn xen lẫn thất vọng cùng tức giận.

“Không phải vậy, Trạch Vũ, anh hãy nghe em nói.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được câu nói của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cả kinh, lập tức hiểu. Cô đột nhiên hết sức hối hận vì trước đó không có đem chân tướng nói cho anh biết. Cô cho rằng anh sẽ không biết, nhưng cô quên mất anh đã từng nói một câu nói.

Trong vòng ba tháng, tất cả của em đều là thuộc về tôi, nhất cử nhất động của em tôi đều nắm trong lòng bàn tay?

Tại sao mình lại quên cái này?

Tại sao mình sẽ ngây thơ cho rằng mình thật có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh đây?

Lãnh Tiểu Tiểu hối tiếc không thôi, cô vội vàng muốn giải thích, nhưng Hàn Trạch Vũ nhưng không có cho cô cơ hội. Anh đem một xấp hình lách trên mặt cô

Hình tan tác đầy đất, mỗi một tấm hình, nữ chính đều giống nhau, cái đó không phải là người khác, chính là Lãnh Tiểu Tiểu cô.

Lãnh Tiểu Tiểu che mặt có chút đau ngã ngồi trên mặt đất, đem những tấm hình từng tấm một nhặt lên, từng ống kính cũng vừa đúng bắt được giả dối gì đó, hoàn toàn có thể nhìn ra người chụp hình ‘dụng tâm’ như thế nào?

“Không phải như vậy, Trạch Vũ, anh hãy nghe em nói, đều không phải là thật?” Lãnh Tiểu Tiểu vô lực lắc đầu, muốn giải thích tất cả, nhưng cô nhìn chăm chăm những tấm hình kia, mình cũng có loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Nếu như không phải mình đích thân trải qua, cô cũng phải thừa nhận toàn bộ những hình này rất có tính chân thật.

“Vậy em nói cho tôi biết, cái gì mới là thật?” Hàn Trạch Vũ một thanh níp lấy tóc của Lãnh Tiểu Tiểu, ép buộc mặt cô quay về phía mình. Ánh mắt rét lạnh cực chí không có lấy một tia dịu dàng.

“A, không cần, thật là đau?” Bị gắt gao kéo lấy tóc truyền đến trận đau đớn, Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được kêu lên tiếng.

Đột nhiên không có nhiệt độ. “Nói, các người đi nơi nào? Anh ta hôn qua em?”

Đến gần, Hàn Trạch Vũ đột nhiên phát hiện môi Lãnh Tiểu Tiểu đỏ thắm hơi sưng, người đàn ông có kinh nghiệm phong phú giống như anh, quá rõ ràng cái ý vị này là như thế nào.

“Trạch Vũ, anh phải tin tưởng em, em không hề có lỗi với anh, chuyện không phải như anh nghĩ, em tình cờ gặp phải anh ta ở trên đường.”

Đau đớn cùng ảo não khiến Lãnh Tiểu Tiểu không nhận được khóc, nước mắt ngậm trong con ngươi cô, ấy sao có vẻ lóe sáng óng ánh.

Hàn Trạch Vũ có một đau lòng trong nháy mắt, nhưng rất nhanh, chỉ là thoáng một cái đã qua rồi.

Trong đầu của anh đều tràn đầy lời nói dối của cô đối với mình, nói là thấy mình, nhưng thật ra là đi gặp người tình cũ của mình. Chắc hẳn người đàn ông mới vừa rồi đưa cô trở lại trong chiếc xe ngồi chính là anh ta?

Sẽ để cô xuống ở nơi đó, không có trắng trợn đưa cô tới cửa, thật đúng là ‘dụng tâm lương khổ’ rồi hả?

“Vô tình gặp được? Thật khéo như vậy? Tôi nói rồi, không cho người đàn ông kia ở hôn em, kết quả em không nhớ được.” Hàn Trạch Vũ nói qua cúi đầu, hung hăng hôn cô.

“Ừm. Không. Thật là đau. . .”

Anh mang theo đầy sự phẫn nộ hung hăng giày xéo môi đỏ mọng mềm mại của cô, anh tùy ý mút cắn, lực độ bá đạo khiến Lãnh Tiểu Tiểu không cách nào né tránh.

Giữa răng môi truyền tới trận trận đau đớn khiến Lãnh Tiểu Tiểu không cách nào hô hấp càng thêm khó chịu, cô sợ hãi nhìn chăm chăm mặt Hàn Trạch Vũ lạnh lùng, nước mắt bị thương chảy xuống.

Khó trách Tần Phi sẽ nói người đàn ông ghen tức là mất trí.

Dần dần, đầu óc của cô bắt đầu có chút thiếu dưỡng khí, thị giác có chút trở nên mơ hồ.

Cô cho là mình sẽ chết đi như thế. Bởi vì, thị giác cô trong mơ hồ, thấy đáy mắt Hàn Trạch Vũ đều là ánh sáng tức giận khát máu, thì ra là người đàn ông họ Lãnh này cũng có một mặt kinh khủng như vậy.

Đột nhiên, đau đớn xen lẫn một hồi máu tươi nồng nặc lan tràn ra trong miệng Lãnh Tiểu Tiểu, trong lỗ mũi cô cũng xuyên qua một chút không khí trong lành.

Cô hé miệng, từng ngụm từng ngụm thở dốc, cả khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng.

Khóe miệng tràn ra dòng máu vẫn còn chảy xuôi, theo cằm của cô trượt hướng xương quai xanh.

Hàn Trạch Vũ có chút ảo não nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, chỉ muốn trừng phạt cô một chút, nhưng không có nghĩ đến sẽ nâng lên lửa dục của mình, anh nhìn chăm chăm đường cong đẹp đẽ của cô, nơi bụng đầy sóng.

Tay của anh nhẹ nhàng mơn trớn môi cô, vết thương thật sâu kia còn có máu tràn ra, tay của anh theo khóe miệng của cô vẫn trượt, chậm rãi đưa về phía cổ của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn trong trạng thái hoảng sợ đột nhiên giật mình, cô theo phản xạ có điều kiện một thanh nịt lấy y phục của mình, che cổ của mình.

Cô không thể để cho anh nhìn thấy vết thương kia?

Hành động hoang mang sợ hãi của Lãnh Tiểu Tiểu càng đưa tới bất mãn cho Hàn Trạch Vũ, mắt tràn đầy dục vọng hiện lên nghi ngờ?

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy anh thì mặc áo cao cổ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh đột nhiên dùng sức tháo y phục của Lãnh Tiểu Tiểu ra, ấn ký đỏ sậm nơi xương quai xanh đột nhiên gọi vào đáy mắt anh.

110. Chương 112: Yên Lặng Không Nói

Bốp?

Hàn Trạch Vũ nặng nề cho Lãnh Tiểu Tiểu một cái tát?

Vết đỏ sậm thật sâu đã thương mắt của anh, tim của anh, tâm tình của anh đã hoàn toàn bị phẫn nộ khổng chế.

Máu tươi theo khoe miệng Lãnh Tiểu Tiểu chảy xuống. Cô che khuôn mặt nóng hừng hực nhìn mặt Hàn Trạch Vũ có chút vụn vẹo, buồn bã và mê mang.

Vết thương kia ở mắt anh rồi cuộc nói rõ cái gì? Tại sao anh muốn đối đãi mình như thế?

“Nói, các người làm những gì đối với tôi?” Tay Hàn Trạch Vũ nắm thật chặt bả vai Lãnh Tiểu Tiểu, lực độ lớn như thể gần như muốn đem xương cốt của cô bóp vỡ, Lãnh Tiểu Tiểu đau đến nhăn mày thật chặt.

“Chúng tôi không hề làm gì cả?”

Lãnh Tiểu Tiểu căn bản không có nghĩ đến, trước đó cô liều mạng né tránh Tần Phi, nhưng một nháy mắt, anh vẫn để lại chứng cứ trên người mình, đủ hủy diệt cô.

Hàn Trạch Vũ một thanh xóc cô lên từ trên giường, hung hăng đem cô ngã ở cửa hàng trang điểm.

Bụng của cô bộ đụng phải gỗ thô sáp, đau tan lòng nát dạ, cô co ro thân thể rên thống khổ một tiếng, thân thể chậm rãi theo học tử trượt xuống dưới.

Lửa giận tăng vọt bốn phía nên Hàn Trạch Vũ cũng không có phát hiện Lãnh Tiểu Tiểu khác thường, anh một thanh níu lấy thân thể cô đang trượt xuống, chỉ vào gương trước quầy tức giận hầm hừ.

“Lãnh Tiểu Tiểu, chính cô thấy rõ ràng, đây là cái gì? Tôi thật đúng là nhìn không ra, cô cư nhiên hèn như vậy? Lại dám trắng trợn mang theo chứng cứ kích tình trở lại như thế, còn giả vờ thuần tình với tôi?” Hàn Trạch Vũ phẫn hận, đáy mắt đều là khinh bỉ.

Mồ hôi lạnh trên trán Lãnh Tiểu Tiểu dày đặc, trong nháy mắt ướt đầm tóc trước trán cô. Đau đến ngay cả hơi sức cũng không có, cô căn bản không cách nào thấy vật theo lời Hàn Trạch Vũ, nhưng nghe được Hàn Trạch Vũ nói, cô cố nén đau thấp giọng phủ nhận.

“Không, em chưa có?”

Toàn bộ ánh mắt của Hàn Trạch Vũ đều tập trung ở ẩn ký chỗ xương quai xanh của cô, mắt của anh, tim của anh, trong thế giới của anh sẽ không thể nhìn thấy cái khác.

“Chưa? Vậy cô giải thích cho tôi, giải thích cái này?” Hàn Trạch Vũ níu lấy tóc Lãnh Tiểu Tiểu, ép buộc kéo cô đến trước gương.

Trên đầu đau, bụng đau còn có trong lòng đau, tất cả đều ở chung một chỗ, quả thật muốn đem Lãnh Tiểu Tiểu xé rách. Cô mông lung hiểu rõ, đôi mắt đầm lệ theo hướng Hàn Trạch Vũ chỉ nhìn lại, trong nháy mắt, thế giới của cô cơ hồ muốn sụp đổ.

Cái thứ cô sợ sẽ xuất hiện ở trên người của cô, cô biết, hiện tại vô luận cô giải thích như thế nào, anh đều sẽ không tin tưởng cô.

Nước mắt khổ sở như sóng triều tràn ra từ hốc mắt, cô vô lực lắc đầu, thân thể chảy xuống trên mặt đất, cô khổ sở cắn thật chặt vết thương chồng chất trên môi đỏ mọng, máu lại nhanh chóng rỉ ra.

Nhịn tâm muốn lạnh. Bộ dáng cực kỳ đau thương buồn bã thật làm đau lòng người.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu trầm mặc, Hàn Trạch Vũ càng thêm nổi giận, thật ra thì anh hi vọng cô có thể mạnh mẽ phủ nhận, cho anh một giải thích hợp lý, có lẽ, anh cảm thấy có lý do có thể tin tưởng cô. Nhưng, lúc này cô trầm mặc, ở trong mắt của Hàn Trạch Vũ, hoàn toàn biến thành cam chịu.

“Thế nào? Không nói? Cái này là sai lầm hay là quên hình? Lãnh Tiểu Tiểu, nếu không tự ái như vậy, vậy thì hiệp ước giữa chúng ta hủy bỏ. Trong vòng ba ngày, bảo tất cả lớn lớn nhỏ nhỏ trong viện mồ côi đều rút đi hết cho tôi?”

Thanh âm của Hàn Trạch Vũ lạnh lẽo như hàn băng vang lên bên tai Lãnh Tiểu Tiểu, Lãnh Tiểu Tiểu nhất định bảo trì trầm mặc đột nhiên mở ra đôi mắt đầm lệ, tràn đầy tuyệt vọng.

“Không, anh không thể làm như vậy, mẹ Tần bây giờ còn đang hôn mê, nếu như anh thu hồi Viện Phúc Lợi, anh bảo bọn họ phải làm thế nào? Trạch Vũ, em van xin anh.” Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở không chịu nổi quỳ trên mặt đất, nắm thật chặt chân Hàn Trạch Vũ.

“Cầu xin tôi? Tại sao cô cầu xin tôi? Hiện tại, cô cảm thấy cô còn có tư cách gì có thể đòi viện phúc lợi về? Bằng thân thể bẩn thỉu của cô ư? Nói cho cô biết, tôi không có nửa điểm hứng thú đối với đồ người đàn ông khác đã dùng qua.”

Hàn Trạch Vũ cúi thấp thân thể, nâng cằm dưới của Lãnh Tiểu Tiểu lên, con mắt khinh miệt quét qua trên người Lãnh Tiểu Tiểu, giống như đang nhìn một đồ vật làm cho người ta chán ghét không dứt.

Hàn Trạch Vũ nói vô tình giống như đao nhọn đâm bị thương trái tim Lãnh Tiểu Tiểu, đem lấy lòng cô cắt tới chia năm xẻ bảy, cả người cắt khúc?

“Trong lòng của anh, đã, đã cho rằng như thế sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cố nén đau thương, đứng lên thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ.

Nếu uất ức cũng không cách nào cầu toàn, như vậy cô cũng không cần như chó vẫy đuôi mừng chủ ở trước mặt anh, cô muốn dùng một loại tư thái hoa lệ phai nhạt ra khỏi tầm mắt của anh.

“Đã như vậy, vậy tôi cũng không cần ở lại chỗ này.” Lãnh Tiểu Tiểu ép buộc mình nhin rơi nước mắt, nhin cả người đau đớn chậm rãi xoay người rời đi.

Cô không cần ở trước mặt anh rơi một giọt lệ.

Vào một nháy mắt xoay người kia, một vết máu trong nháy mắt xẹt qua tầm mắt Hàn Trạch Vũ. Chỉ là, chỉ xẹt qua tầm mắt của anh, cũng không có vào tim của anh.

Nhìn bóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối, ở bên trong lòng của Hàn Trạch Vũ một hồi đau đớn. Anh đột nhiên muốn mở miệng giữ cô lại, nhưng vừa nghĩ tới cô thừa hoan phía dưới với người đàn ông khác, anh chỉ có loại kích động muốn giết người.

Anh nhin được mình đối cô không buông, ép buộc mình duy trì trầm mặc, mắt nhìn bóng dáng gầy yếu biến mất ở tầm mắt của anh.

Nghe được cửa chính lầu dưới “ầm” một tiếng bị nặng nề đóng, tim của anh cũng trong nháy mắt chìm đến đáy cốc.

Anh ngồi bệt xuống giường, nhìn hình đầy đất, lửa giận lại xông về đỉnh đầu của anh.

Anh vung tay lên đèn thủy tinh nặng nề va đập vào gương, miếng thủy tinh đầy đất, cả phòng hỗn loạn, y như một mảnh phiền loạn trái tim không có chút đầu mối nào.

111. Chương 113: Ngắt Ở Ven Đường

Lãnh Tiểu Tiểu mang theo đau đớn cả người tập tễnh di chuyển về phía lề đường, chân này giống như là đồ chì, mỗi một bước đi, đau đớn này càng nhiều lên một phần, đầu đầy mồ hôi hột theo cái trán rơi xuống.

Cô kiên cường mạnh mẽ chống thân thể, nhìn cánh cửa sân gần ở trong gang tấc lại giống như cách xa vạn dặm. Cô cắn chặt hàm răng trong lòng lạnh lẽo tự nhủ, bất kể như thế nào cũng muốn rời khỏi biệt thự này, rời khỏi nơi thuộc về anh, sống hay chết đều không liên quan với anh.

Khi cô rút cuộc bước ra khỏi cánh cửa biệt thự này, cô hít một hơi thật sâu, đèn đường mờ mờ trước mắt này bắt đầu di chuyển, cuối cùng ở trong một góc tối, thân thể gầy yếu của cô chậm rãi ngã ở trên mặt đất.

Lãnh Tiểu Tiểu rời đi hình như đem ảm áp duy nhất trong phòng trống rỗng này cũng mang đi, chỉ còn lại lạnh lẽo vô cùng.

Yên tĩnh đến mức nhịp tim đập trong phòng cũng có thể nghe được, đầy đất đều là ảnh bị xé tan.

Trước cái túi chứa đầy ảnh rơi vào trong mắt của Hàn Trạch Vũ, anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Thời điểm Lãnh Tiểu Tiểu đang tắm, người đưa ảnh đến là ai? Anh ta tại sao có thể có những ảnh này? Anh ta đưa ảnh những bức ảnh này mục đích là cái gì?

Nhìn thời gian trong ảnh không nghi ngờ chút nào chính là xế chiều hôm nay, vậy anh ta là vẫn luôn theo dõi Lãnh Tiểu Tiểu sao?

Hoặc là, tất cả đây cũng có mưu tính từ trước? ?

Nghĩ đến đây, trong đầu Hàn Trạch Vũ hoảng qua Lãnh Tiểu Tiểu lặng lẽ tuyệt vọng, cô không giải thích gì, cô thật sự là cam chịu sao? Hay là cô đối với mấy tấm ảnh này mặc dù không tán thành, nhưng căn bản không thể nào giải thích?

Hàn Trạch Vũ cảm thấy mình giống như tiến vào trong một cái bẫy của người khác thiết kế. Nhưng mà, dấu vết nọ hôn kia làm sao giải thích?

Chẳng lẽ. ?

Hàn Trạch Vũ lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại của Tiểu Lãng.

“Alo, Tiểu Lãng, trong 30 phút nữa cậu lập tức chạy đến nhà tôi. Có một chuyện quan trọng cần cậu lập tức đi làm.”

“Dạ? Hàn tổng.” Tiểu Lãng ngắn gọn trả lời xong liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Trạch Vũ nhặt lên còn có chừng mấy tấm ảnh trên đất vẫn chưa bị xé nát, bỏ vào trong túi giấy gói đó.

Anh nhìn vài tấm ảnh này, có thể ở trong thời gian ngắn ngủi rửa xong, hơn nữa giống như còn là dùng loại giấy cao cấp nhất, anh tin tưởng, chỉ cần anh muốn biết, rất nhanh sẽ có thể tìm ra vài tấm ảnh này rốt cuộc là của hiệu nào tráng in* và mang ra ngoài.

*: rửa phim và in ảnh

Lại theo cách này. Tay Hàn Trạch Vũ thật chặt nắm thành quả đầm, đáy mắt lộ ra một tia ánh sáng lạnh lẽo.

Tiểu Lãng lái xe nhanh chóng đi đến nhà Hàn Trạch Vũ, nhìn phía trước mặt cách đó không xa ánh đèn nhu hòa ngăn nắp, anh nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ dùng 20 phút.

Anh nhếch khóe miệng, hình như rất hài lòng hiệu suất siêu nhanh của mình.

Xe khi tiến vào cửa biệt thự ở chỗ ven đường chuẩn bị quẹo, phản xạ ánh đèn xe, một bóng dáng mảnh mai giọi vào đáy mắt của Tiểu Lãng, trong lòng anh hoảng sợ, vội vàng xuống xe kiểm tra, khi anh phát hiện người nằm trên đất là Lãnh Tiểu Tiểu.

Anh một tay ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng vỗ mặt của cô, trên trán cô ướt đầm mồ hôi khiến Tiểu Lãng hết sức lo lắng, không kịp nghĩ quá nhiều, anh nhanh chóng đem Lãnh Tiểu Tiểu ôm vào trong xe, ở cửa của biệt thự quay đầu, thẳng tắp chạy như bay về phía bệnh viện.

Hàn Trạch Vũ tựa hồ nghe được một hồi nhiều tiếng động cơ xe, nhưng một hồi lâu cũng không thấy Tiểu Lãng đi vào, anh gơ tay nhìn thời gian một chút, lại gọi cho Tiểu Lãng một cuộc điện thoại.

“Tiểu Lãng, cậu ở đâu? Trên đường xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Trạch Vũ có chút bất an hỏi, trực giác của anh nói cho anh biết, giống như có chuyện gì muốn xảy ra.

“Hàn tổng, tôi bây giờ đang ở bệnh viện, tôi ở cửa phát hiện Lãnh tiểu thư ngất xỉu, tôi. . .”

“Cậu bây giờ ở bệnh viện nào?”

Hàn Trạch Vũ vừa nghe Tiểu Tiểu ngất xỉu, trong đầu của anh toàn bộ rối loạn, anh căn bản không có tâm tư nghe Tiểu Lãng đang nói gì, anh chỉ muốn lập tức biết cô bây giờ đang ở trong bệnh viện nào.

“Chúng tôi ở trong bệnh viện trung tâm.”

Lời nói của Tiểu Lăng vừa dứt, trong điện thoại liền truyền đến một hồi thanh âm ầm ầm, Tiểu Lăng ngẩn người, có chút mất mát cúp điện thoại.

Thời gian không đến mười phút, Hàn Trạch Vũ giống như một cơn gió xuất hiện ở bệnh viện.

Cửa phòng cấp cứu cũng vừa mới vừa mở ra, bác sỹ đi ra, Tiểu Lăng đang chuẩn bị tiến lên hỏi thăm, Hàn Trạch Vũ bước một bước dài xông lên phía trước, “Bác sỹ, cô ấy thế nào? Làm sao lại ngất xỉu?”

“Cô là gì của cô ấy? Bệnh nhân chỗ bụng của cô ấy có dấu vết va chạm nghiêm trọng, có vết bầm diện tích lớn, có thể là bởi vì thân thể suy yếu sức lực sắp không chống đỡ được nữa, cho nên mới phải bởi vì quá mức đau đớn tự bị choáng dẫn đến hôn mê, hiện tại bệnh nhân đã tỉnh lại rồi, không có gì đáng ngại, một lát nữa sẽ chuyển đến phòng bệnh bình thường. Bây giờ cô ấy muốn gặp vị tiên sinh kia người đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Nghe được lời của bác sỹ, Tiểu Lăng đi tới, “Bác sỹ, là tôi đưa cô ấy đến.”

“Tốt, cậu theo tôi đi vào.”

Tiểu Lăng đi theo bác sỹ vào, lại cảm thấy trên lưng có một nguồn sáng nóng rực, chăm chú nhìn chăm chăm sau lưng của mình, nhưng mà, ý nghĩ muốn đến gặp Lãnh Tiểu Tiểu áp chế toàn bộ.

Nghe được tiếng bước chân có người tiến vào, Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối mở mắt ra, khi cô thấy rõ ràng người đàn ông ở trước mắt, có chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

“Tiểu Lăng? Là anh đưa tôi đến bệnh viện sao? Cám ơn anh?”

“Lãnh tiểu thư, không cần cám ơn. Tôi chỉ là đi ngang qua, một cái nhắc tay.”

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu không có gì đáng ngại, lòng của Tiểu Lăng cũng dễ xuống, anh không coi thường trước Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến anh hiện lên biểu tình kinh ngạc kia.

Anh nghĩ nghĩ lại mở miệng nói, “Hàn tổng ở bên ngoài, cô muốn gặp anh ấy không?”

“Thật xin lỗi, tôi rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, không muốn gặp bất luận kẻ nào, Tiểu Lăng, cám ơn anh, anh cũng đi đi?” Nghe được tên tuổi của Hàn Trạch Vũ, trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên hiện lên vẻ mặt mệt mỏi.

112. Chương 114: Đúng, Tôi Yêu Cô Ấy

Tiểu Lăng có chút nghi ngờ nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng có chút phiền muộn.

Nếu như mà biết rõ lời nói nhắc đến Hàn Trạch Vũ cô sẽ mất hứng, anh chắc chắn sẽ không nói, tối thiểu mình vẫn như vậy có thể nhìn cô nhiều một chút, ở lại một thời gian.

“Được, Lãnh tiểu thư, vậy tôi đi trước, cô nhớ có chuyện cần tôi giúp một tay liền gọi điện thoại cho tôi.” Tiểu Lăng nói xong, có chút buồn bực xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Lăng, cám ơn anh quan tâm, anh đừng gọi tôi là Lãnh tiểu thư, gọi tôi là Tiểu Tiểu tốt lắm, đối với anh, tôi có loại cảm giác rất quen thuộc, chúng ta trước kia đã gặp qua sao?” Thấy bóng dáng của Tiểu Lăng có chút cô đơn, một cảm giác quen thuộc đánh tới.

“Có lẽ vậy, tôi đi trước?” Thân thể Tiểu Lăng lưng khễ cứng ngắc, trên mặt hiện lên cười khổ Lãnh Tiểu Tiểu cũng là không cách nào thấy.

Tiểu Lăng vừa mới đi ra khỏi, Hàn Trạch Vũ liền đứng lên, “Cô ấy như thế nào?”

“Cô ấy hiện tại không sao, tất cả đều rất bình thường.” Tiểu Lăng lạnh lùng nói xong, trong lời nói có một chút lạnh lẽo.

Hàn Trạch Vũ một lòng muốn gặp Lãnh Tiểu Tiểu, cũng không có để ý đến biến hóa của Tiểu Lăng.

“Bây giờ tôi muốn vào nhìn cô ấy một chút?” Hàn Trạch Vũ nói xong đẩy cửa đang chuẩn bị đi vào.

“Tiểu Tiểu nói cô ấy mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi, cô ấy không muốn gặp bất luận kẻ nào.”

Tiểu Lăng vừa nghĩ tới bác sỹ nói, nghĩ đến vết thương trên người của Lãnh Tiểu Tiểu có thể có quan hệ với Hàn Trạch Vũ, trong lòng của anh liền có một cỗ tức giận không thể kìm nén được.

Nghe được thanh âm của Tiểu Lăng kia xưng hô thân mật, lúc này Hàn Trạch Vũ mới chú ý đến giọng của Tiểu Lăng, anh có chút nghi ngờ quay đầu lại, nhìn chằm chằm gương mặt của Tiểu Lăng lạnh nhạt.

“Hai người rất quen sao?”

“Đúng, có lẽ thời gian chúng tôi quen biết rất dài so với trong tưởng tượng của anh. Hàn tổng, Tiểu Tiểu là một cô gái tốt, dùng vũ lực tổn thương một người phụ nữ không phải chuyện đàn ông nên làm. Tôi đi trước, có chuyện gì, Hàn tổng ngại ở ngày mai phân phó cho tôi.”

Ở bên trong lòng của Tiểu Lăng hết sức khó chịu. Năm đó lời thề son sắt anh nói mỗi ngày phải bảo vệ cô, thế nhưng vừa tan ra chính là nhiều năm như vậy, hôm nay lần nữa gặp lại cô, cô đã không nhớ nổi mình.

Mặc dù Hàn Trạch Vũ là ân nhân của mình, không có anh ta sẽ không có mình hôm nay, nhưng mà, nếu như anh lần nữa khiến cho Tiểu Tiểu bị tổn thương, như vậy, anh nhất định sẽ đem Tiểu Tiểu từ bên cạnh anh ta mang đi.

“Tiểu Lăng?” Hàn Trạch Vũ mở miệng gọi anh lại.

Lúc trước cậu ta đối với Lãnh Tiểu Tiểu quan tâm liền đưa đến sự chú ý của anh, hôm nay lời nói này của cậu ta càng làm cho anh xác định, giữa hai người bọn họ nhất định là quen biết.

Tiểu Lăng nghe được tiếng gọi của Hàn Trạch Vũ, dừng bước, nhưng không xoay người lại.

“Cậu cũng yêu cô ấy?”

Giữa lúc này Hàn Trạch Vũ bắt giác chữ cũng, vậy mình cũng là yêu Lãnh Tiểu Tiểu sao? Đột nhiên ý thức được một điểm này, ở bên trong lòng của Hàn Trạch Vũ đột nhiên hoảng sợ.

Cái chữ yêu này có phải có chút quá nặng hay không?

Anh chỉ biết mình rất quan tâm cô, nhưng mà, loại quan tâm này chính là yêu sao?

Tiểu Lăng nghe được câu hỏi trực tiếp của Hàn Trạch Vũ, giờ phút này, anh cũng không giấu giếm.

“Đúng, tôi yêu cô ấy, mười năm trước tôi liền yêu cô ấy, tôi từng âm thầm thề muốn cả đời bảo vệ cô ấy, chờ đợi cô ấy, không để cho người khác lừa gạt cô ấy, tôi muốn cho cô ấy một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh. Nhưng mà, hôm nay mười năm sau, cô ấy lại không nhớ rõ tôi.”

Trong thanh âm của Tiểu Lăng, có vô tận bi thương.

Hàn Trạch Vũ nghe được Tiểu Lăng nói yêu cô, trong lòng rất không có cảm thụ, “Tiểu Lăng.”

Anh nhẹ giọng gọi cậu ấy, nhưng không biết mình phải nói những thứ gì, bi thương của cậu ấy, mình hết sức hiểu, cái thời điểm này, lời nói an ủi có vẻ hết sức dư thừa.

“Hàn tổng, cái gì đều không cần nói rồi, nếu như cô ấy ở lại bên cạnh anh chỉ biết bị tổn thương, tôi nhất định sẽ mang cô ấy đi?” Tiểu Lăng kiên quyết nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại rời đi. T7sh.

“Tôi sẽ đối với cô ấy thật tốt?” Hàn Trạch Vũ nhìn bóng lưng của Tiểu Lăng, dùng thanh âm chỉ có mình nghe được nhẹ nhàng lắm nắm lấy thân thiết.

Mãi cho đến lúc đêm khuya yên tĩnh, Hàn Trạch Vũ mới len lén vào phòng bệnh của Lãnh Tiểu Tiểu.

Anh lặng lẽ ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt của cô kia có chút trắng thuần, trong lòng của anh dâng lên một chút mềm mại. Thấy cô đang ở trước mặt của mình, tim của anh cảm thấy hết sức yên bình. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, nhìn cô ngủ chân mày cũng vẫn nhíu chặt, rất muốn đem nó san bằng.

Quần áo bệnh nhân vừa mới đã che kín xương quai xanh của cô hiện lên vết đỏ sẫm kia, cũng lộ ra cả cổ. Tên cổ tuyết trắng kia một vết máu tinh tế đột nhiên khắc sâu vào đáy mắt của Hàn Trạch Vũ.

Tim của anh mãnh liệt co rút đau đớn một hồi.

Thật là đáng chết, mình thật sự hiểu lầm cô ấy?

Tại sao vết thương rõ ràng như vậy lúc trước mình cũng không thấy đây? Tại sao vừa gặp phải chuyện tình có liên quan đến cô ấy, bình thường đầu óc bình tĩnh của mình cũng không chịu nổi không chế đây?

Sự cẩn thận, tỉnh táo, cơ trí bình thường của mình kia đi đâu rồi hả ?

Một cái dấu vết hôn liền đem mắt của mình cùng tâm toàn bộ che mất?

Lúc này Hàn Trạch Vũ nhìn trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu kia còn có thể mơ hồ thấy được dấu tay, hận không được hung hăng đánh mình mấy cái thật mạnh?

Tay của anh nhẹ nhàng xoa cổ của cô, Xoay trong quanh vết máu tinh tế kia, đau lòng và hối hận khiến cho ngực của anh cảm thấy một trận đau đớn, anh cúi người xuống, muốn hôn cổ của cô.

Cảm thấy một hơi thở quen thuộc bao phủ mình, Lãnh Tiểu Tiểu mơ hồ mở mắt ra.

Mới vừa đến gần mặt của cô, liền phát hiện Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên mở mắt ra, bộ mặt Hàn Trạch Vũ lúng túng ngồi thẳng thân thể.

“Làm sao anh biết ở nơi này? Anh muốn làm gì?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến Hàn Trạch Vũ trước mặt trong lòng thoáng qua một chút vui mừng, chỉ là rất nhanh sẽ bị hận ý thay thế.

Nhìn sự lạnh lùng trên khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu, nhớ đến tất cả xảy ra lúc trước, đáy mắt Hàn Trạch Vũ có một chút xấu hổ.

————— mời phần nghĩ đến mình.

113. Chương 115: Cho Đứa Trẻ Một Gia Đình Yên Bình

“Tôi.” Hàn Trạch Vũ vừa định nói những thứ gì.

“Tôi rất mệt mỏi, tôi muốn nghỉ ngơi, xin mời rời đi?”

Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu, xê dịch thân thể, để lại cho Hàn Trạch Vũ một bóng lưng, lời nói lạnh lùng đem anh tràn đầy nóng bỏng chặn trở lại.

Luôn luôn được phụ nữ nâng ở trong lòng bàn tay Hàn Trạch Vũ còn chưa có trải qua mức chênh lệch này, anh có chút phiền muộn đứng lên, liếc nhìn thân thể gầy yếu của cô, buồn buồn đi ra ngoài.

Nghe được cửa nhẹ nhàng được đóng lại, nước mắt Lãnh Tiểu Tiểu cố nén rốt cuộc chảy xuống. Cô đem đầu che kín ở trong chăn, thấp giọng khóc.

Anh tại sao có thể như vậy?

Anh tại sao có thể lạnh lùng tàn nhẫn như vậy tổn thương hoàn toàn phía sau cô, lại nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mặt cô như vậy? Dùng dịu dàng như có như không tiếp tục ăn mòn trái tim của cô?

————— phân cắt Tiết Tử Thu —————

Sau khi Tần Phi đưa Lãnh Tiểu Tiểu về nhà xong, đi tới quán bar một mình uống rượu muộn.

Quán bar này không giống như những quán rượu khác ồn ào mà huyền ảo, có thể là cùng tiêu phí tài nghệ và tư cách khách hàng có liên quan, ở đây trừ cũng có mấy tiếng vui mừng thanh âm bên ngoài, không khí vẫn tính là làm cho người ta tương đối dễ yêu thích.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Anh dùng ánh mắt nhìn sang điện thoại di động, phía trên hiện lên cái tên khiến cho anh hết sức mệt mỏi. Anh lần đầu tiên không nhận điện thoại của cô, mặc cho điện thoại vang đến khi tự động tắt.

Không lâu sau đó, điện thoại di động vang lên lần nữa, anh hết sức khó chịu lấy di động qua, nhấn nút trả lời.

Lời nói tán thưởng không dậy nổi. “Tìm anh có việc sao?”

Thanh âm của Tần Phi hết sức không nhịn được, anh phát hiện mình kể từ khi gặp lại Lãnh Tiểu Tiểu lần nữa, tâm tình của anh liền thay đổi vô cùng nóng nảy, chịu đựng đối với cô là càng ngày càng ít.

“Tại sao không nhận điện thoại em?” Hạ Gia Di cũng thay đổi thái độ mềm mại của cô gái nhỏ lúc trước, giọng nói có chút trở nên cứng rắn.

“Mới vừa rồi có chút âm ỉ, không có nghe thấy. Hiện tại anh có xã giao, không có việc gì anh cúp máy.” Đối mặt với người phụ nữ mình không thích, nói thêm một câu, anh đều ngại lãng phí.

“Tần Phi, em mặc kệ anh bây giờ có xã giao gì, cũng thoái thác, lập tức trở về nhà? Hạ gia chúng ta ít đi một hai khách hàng buôn bán cũng không xấp được. Hiện tại em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Giọng điệu Hạ Gia Di hôm nay cứng rắn khiến Tần Phi khá là kinh ngạc, giống như thời điểm cùng một chỗ với mình, cô ấy cho đến bây giờ đều là một bộ dạng chim nhỏ nép vào người, không có bộ dáng chủ trương, như hôm nay có khí thế như vậy, có quyết đoán vẫn là lần đầu.

Có lẽ trời sinh đàn ông cũng có chút hèn hạ?

Bình thường đối với anh ngoan ngoãn phục tùng, anh còn cảm thấy quá ngán. Hôm nay đối với anh cường thế ra lệnh, trong lòng của anh còn giống như nhiều hơn một ít vẻ tán thưởng.

“Được, nửa giờ sau anh về đến nhà.” Tần Phi mang theo nghi vấn đầy đầu cúp điện thoại.

Tần Phi vừa vào cửa, đã nhìn thấy Hạ Gia Di ngồi ở trên sofa phòng khách, hôm nay cô ta mặc một bộ quần áo màu hồng, cổ áo thật thấp, phong cảnh tốt đẹp kia như ẩn như hiện, ở dưới ánh đèn, hết sức dễ nhìn.

Tần Phi có chút sững sờ nhìn chằm chằm Hạ Gia Di, phát hiện cô hôm nay thật sự rất không giống với bình thường.

Thân là danh môn thực viện, cô từ nhỏ đã bị giáo huấn rất nhiều quan niệm cổ hủ. Chuyện ăn mặc lộ ra ngoài công khai quyến rũ như mình loại này, cô vẫn là lần đầu tiên làm.

“Ông xã, anh đã về?” T7sh.

Hạ Gia Di đứng lên, đi về phía Tần Phi đi. Lúc này Hạ Gia Di bớt đi vẻ cường thế trong điện thoại lúc trước, nhiều hơn một nét dịu dàng và hấp dẫn.

“Ừ, trên đường có chút đua xe, thoáng hơi trễ rồi.” Tần Phi dè xuống vẻ kinh ngạc hiện lên trong lòng này, tự nhiên đi về phía ghế sa lon.

Thấy Tần Phi không để lại dấu vết né tránh mình, ở bên trong lòng của Hạ Gia Di một hồi khổ sở, cô liền mạng tự nói với mình, phải nhẫn nại, chỉ là có thể thuyết phục anh và bản thân cùng một chỗ mà rời khỏi, như vậy tất cả đã từng đều sẽ qua đi. Trong cuộc sống tương lai, anh sẽ cùng đứa bé của bọn họ vui vẻ sống chung một chỗ.

“Ông xã, anh mệt mỏi? Em giúp anh xoa bóp.”

Khi Hạ Gia Di yên lặng sau lưng anh, lấy lòng nói xong, một đôi tay thon dài nhẹ nhàng xoa vai anh.

“Không cần, anh vẫn ổn, không phải là em có chuyện quan trọng phải nói sao?” Tần Phi xoay người, nhìn chằm chằm gương mặt tinh xảo của cô, đáy mắt tràn đầy nghi vấn.

Hạ Gia Di có chút phức tạp nhìn Tần Phi một cái, chậm rãi ngồi xuống ở bên cạnh anh, cô đột nhiên ôm anh thật chặt, giống như vừa buông tay sẽ mất đi.

“Gia Di, em làm sao vậy? Có chuyện gì nói mau đi?”

“Ông xã, lúc này chúng ta rời khỏi đi, có được hay không? Cha hi vọng có thể đem chuyện kinh doanh bên này từ từ di dời đến Canada, chúng ta trước tiên có thể qua đó.” Hạ Gia Di tràn ngập mong đợi nhìn Tần Phi.

“Không tốt? Chúng ta ở chỗ này không phải rất tốt sao? Tại sao muốn đột nhiên rời đi?” Nghe được Hạ Gia Di nói muốn rời khỏi nơi này, phản ứng đầu tiên trong đầu Tần Phi chính là cự tuyệt.

“Mấy dự án đầu tư lớn của Hạ thị đều ở bên kia, lại nói thị trường bên này cũng đã sắp bão hòa, chúng ta có thể có phát triển khác.”

“Gần đây, không phải Hạ thị đang tranh thủ dự án hợp tác với bên Mỹ sao? Nếu là lấy được cái đó, ở dịch vụ vận chuyển nghiệp như chúng ta có thể có phát triển mới.”

“Anh xác định có phát triển?” Đáy mắt Hạ Gia Di có vẻ tức giận.

Anh lén lút làm tất cả, mấy ngày nay chính mình cũng điều tra được rất rõ ràng, dự án hợp tác này, ý đồ của anh căn bản là chèn ép Hàn thị, lấy giá tiền đó lấy lại dự án hợp tác này, Hạ thị cũng căn bản không có lợi.

Đối mặt với chất vấn của Hạ Gia Di, Tần Phi có chút chột dạ, “Lời này của em là có ý gì? Em không tin tưởng năng lực của ông xã em?”

“Em tin tưởng anh, thế nhưng cùng với hai chúng ta rời khỏi hay không rời khỏi nơi này không có quan hệ?” Tay Hạ Gia Di nhẹ nhàng đặt ở trên bụng, vì đứa bé, vì yêu, cô mới có thể nhẫn nại như thế.

Tần Phi chưa bao giờ nghĩ đến muốn rời khỏi nơi này, bởi vì, nơi này có người anh yêu sâu đậm, còn chuyện tình anh vẫn chưa làm xong.

“Đây chính là chuyện quan trọng em muốn nói với anh? Vậy anh nói rõ ràng cho em biết, anh không đi, muốn đi tự em đi đi?” Tần Phi nói xong, xoay người không để ý đến cô.

“Ông xã, nếu như mà em có con của chúng ta, anh có thể cùng em ở chung một chỗ mà rời khỏi nơi này hay không, cho đứa bé một gia đình thật sự yên bình?”

114. Chương 116: Chân Tình Đả Động Đến Anh

Tần Phi đang chuẩn bị lên lầu nghe được lời nói của Hạ Gia Di, bỗng chốc dừng bước, anh xoay người nhìn chằm chằm vào Hạ Gia Di, đáy mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Em nói cái gì?”. Âm thanh của Tần Phi lạnh lẽo lại mang theo vẻ tức giận.

“Em nói, em mang thai”. Hạ Gia Di không sợ chút nào đối mặt với ánh mắt kia, từng chữ từng câu nói ra.

“Điều này làm sao có thể? Em đùa cái gì thế? Em không phải vẫn luôn uống thuốc sao?”. Tần Phi thấy đáy mắt Hạ Gia Di nghiêm túc, anh hoảng sợ.

Cuộc hôn nhân này, anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ lâu dài, bây giờ anh còn chưa chuẩn bị làm bố, hơn nữa, dù có muốn làm bố, anh cũng muốn cùng người phụ nữ mình yêu sinh con.

Ban đầu, bác sĩ nói qua thân thể của cô không thích hợp để sinh con, cho nên từ khi kết hôn tới nay, bởi vì chính mình không thích cảm giác gãi ngứa này, cho nên Hạ Gia Di vẫn uống thuốc tránh thai.

“Em đừng uống hơn hai tháng nay rồi, anh sao lại phải vội, nhất định là không có lúc lo những chuyện nhỏ nhặt này rồi”. Trong lời nói Hạ Gia Di mang theo tia mỉa mai.

Tần Phi cảm thấy Hạ Gia Di không vui mừng, anh đi tới, ôm cô vào trong ngực, giọng nói dịu dàng.

“Gia Di, em đừng như vậy, bác sĩ nói thân thể em không thích hợp để sinh con, nghe lời anh, ngày mai đi bệnh viện phá nó”. Tần Phi chịu đựng, khuyên cô.

“Chồng à, em sẽ không bỏ đứa bé này, em đã suy nghĩ kỹ mới chấp nhận nó, thân thể của em tự em biết, em muốn có một đứa bé của em và anh. Coi như ngày nào đó anh không ở bên cạnh em, em còn có đứa bé này”.

Hạ Gia Di chuyên chú nhìn ánh mắt của Tần Phi, đau buồn nói, càng nói đến về sau, âm thanh của cô có chút khàn, hốc mắt đỏ, nước mắt không nhìn được bắt đầu ở trong mắt đảo quanh.

Tần Phi nghe lời của cô..., trong lòng có tia cảm động.

Thật ra thì, cuộc hôn nhân này có tình cảm hay không, cô mà một người vợ hoàn hảo. Nếu như không phải bởi vì trong lòng có người yêu, đối với gia thế của cô như vậy, thân thể cũng dung mạo như thế, sâu đậm yêu mình, lâu ngày có lẽ sẽ sinh tình cảm.

Nhưng bây giờ, trong lòng của mình không quên được người phụ nữ khác.

“Gia Di, em đừng nói như vậy, đây là chuyện rất nghiêm trọng, nếu xảy ra chuyện không may sẽ nguy hiểm tới tính mạng”. Giờ phút này, Tần Phi thật sự lo lắng đến thân thể của cô.

“Anh thật sự quan tâm tới em sao?”. Hạ Gia Di cười ngắc đầu lên, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Tần Phi, trên mặt cô trong lúc vui vẻ không cách nào nói cay đắng.

Nghe được câu hỏi của cô, Tần Phi hơi sững sờ. Hạ Gia Di nhìn anh, đáy mắt cô hiểu rõ, có tia thất vọng. Có lẽ cuộc hôn nhân này, cô cũng đánh cuộc, mà việc đánh cuộc đầu tiên là cả đời hạnh phúc của cô.

Nghi đến việc cô gái đơn thuần này có tương lai tốt hơn, phải có hạnh phúc chân chính, bởi vì chính anh thù hận, người vô tội là cô đã bị cuốn vào, có một cuộc hôn nhân không tình yêu và một người chồng không quan tâm tới mình.

“Gia Di....” Tần Phi ôm cô thật chặt vào trong ngực, trong lòng dâng lên một tia áy náy, đối mặt với câu hỏi của Gia Di, anh đột nhiên không biết trả lời thế nào.

Cô cười nói, “Chồng à, có những thứ mất đi không thể quay lại được, chúng ta không thể vì một lời nói nhớ lại mà quên đi khung cảnh trước mắt. Em rất thích anh, em hi vọng đứa bé sinh ra sẽ có một gia đình đầy đủ hạnh phúc, em hi vọng nó có mẹ thương, cũng có ba yêu, chồng à, em cầu xin anh, có thể cái gì xuống được thì để nó xuống? Coi như không vì em, cũng vì đứa bé, được không?”

Hạ Gia Di nằm trong ngực anh, nức nở thấp, vì đứa bé, cô cố gắng tới mức cuối cùng.

Tần Phi nghe lời của cô..., trong lòng hình như đã hiểu rõ những việc gì.

Có lẽ rất nhiều chuyện, mình cho là được giấu rất tốt, thật ra thì người phụ nữ ngày ngày ngủ cạnh mình, làm sao có thể không nhận thấy được?

Cô yên lặng bao dung khiến Tần Phi có chút cảm động, nghĩ tới chính cô yên lặng thừa nhận, tim của anh cơ hồ đau. Nếu không phải yêu thật sâu, cô sẽ từ bỏ hết thảy.

“Gia Di, thật xin lỗi”. Âm thanh Tần Phi trong suốt, có một tia nhu tình nhàn nhạt.

Giờ phút này, trừ ba chữ này Tần Phi, không biết mình có thể nói gì.

“Chồng à, em không muốn lời xin lỗi của anh, em muốn được anh yêu, để cho em sinh con ra được không? Chúng ta một nhà ba người hạnh phúc ở chung một chỗ, được không? Bất kể anh đã từng làm gì, em đều không quan tâm, em muốn chính là tương lai một nhà ba người chúng ta”.

Cảm thấy được tia nhu tình nhàn nhạt của Tần Phi, Hạ Gia Di trong lòng dâng lên một tia hi vọng, cô tràn đầy hi vọng nhìn Tần Phi, mong rằng tình cảm của cô với việc có em bé có thể làm anh rung động.

Lời nói của Hạ Gia Di khiến Tần Phi xấu hổ vô cùng.

Anh đột nhiên nhớ tới lời nói Tiểu Tiểu từng nói với anh: “Tần Phi, quá khứ đã đi qua rồi, anh không cần làm rối nó lên, được không? Anh đã có vợ, hi vọng có thể đối với cô ấy thật tốt, hạnh phúc quý trọng người trước mắt anh được không?”

Tất cả đều là quá khứ sao? Trước mắt hạnh phúc thật sự đây sao?

“Gia Di, em thật không quan tâm sao? Anh đã đối xử với em như vậy sao? Để cho em rời khỏi công ty, anh....”

“Em thật sự không để ý, chồng à, em nói rồi, em muốn chính là tương lai hạnh phúc, cái gì đã qua để cho nó vào quá khứ được không?”

Hạ Gia Di cắt đứt lời nói của Tần Phi, có một số việc không nên nói ra, còn có thể giữ lại cảm giác.

Tần Phi thở dài thật sâu, anh cảm thấy thật mệt mỏi, chuyện tình của Lãnh Tiểu Tiểu hôm nay đã đủ kích anh rất lớn, có lẽ con người khi còn sống chính là không ngừng bỏ qua.

Nếu lựa chọn con đường này, cũng không cần nghĩ tới có thể quay đầu lại, nếu như chúng ta đều mãi nhìn về phía sau, như vậy cảnh tượng trước mắt đẹp như vậy cũng không bao giờ vào mắt của mình.

“Gia Di, cảm ơn em, chờ anh làm xong chuyện này, anh liền đi theo em sang Canada, được không?”

115. Chương 117: Mời Đi Làm Khách

Bị Lãnh Tiểu Tiểu thả bom, Lữ Duy Duy có chút buồn bực đi dạo trên đường.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lục Tề Phong, nhưng tên kia mà biết cô bị bỏ bom rồi, nhất định sẽ hung hăng tổn hại cô một phen, cô suy nghĩ một chút, liền bỏ đi ý nghĩ này.

Đột nhiên, một chiếc xe màu đen dừng ở trước mắt của Lữ Duy Duy.

Lữ Duy Duy giật mình né qua một bên, cẩn thận nhìn người xuống xe.

Khi Lữ Duy Duy thấy chú Thúc từ trong xe đi ra, mặt kinh ngạc.

Là ông sao? Ngày đó người đàn ông cãi nhau với Tề Phong là ông sao? Khó trách nhìn chiếc xe này rất quen mắt.

“Xin chào, cô là tiểu thư Lữ Duy Duy sao?”. Chú Thúc lễ phép hỏi.

“Đúng, tôi là Lữ Duy Duy, ông là ai? Chúng ta quen biết sao?”. Lữ Duy Duy nghe thấy ông nói ra tên của mình càng thêm kinh ngạc.

“Cô có thể gọi tôi là Lâm thúc, lão gia nhà chúng tôi muốn gặp Lữ tiểu thư một lần? Xin theo tôi lên xe?”. Giọng trong của Lâm thúc, khí thế không cho người khác cự tuyệt.

Nhưng cảm giác này khiến Lữ Duy Duy cực kỳ khó chịu, cô cao ngạo ngẩng đầu lên, gương mặt cương quyết không thay đổi nét mặt.

“Lão gia nhà các người là ai vậy? Tôi không biết ông ấy. Tôi là gì mà phải thấy ông ấy? Ai biết các người có phải người xấu hay không? Tại sao tôi phải đi theo ông?”

“Lữ tiểu thư yên tâm, lão gia nhà chúng tôi không phải người xấu, chỉ là có một chút chuyện của thiếu gia muốn nói cho cô. Tránh cô đau lòng ngày sau”. Giọng của Lâm thúc hết sức bình tĩnh, không có một tia phật phùng, nghe dường như vì tốt cho cô.

“Này, nói chuyện với ông đừng lượn quanh như vậy có được không? Cái gì lão gia nhà các người, thiếu gia các người, tôi biết sao? Chúng ta có quan hệ sao?”. Lữ Duy Duy mơ hồ nghe được lời nói Lâm thúc, cô đơn thuần còn không đến người thiếu gia trong miệng ông nói là Lục Tề Phong.

“Thiếu gia Tề Phong không phải là bạn của cô sao? Làm sao lại không biết?”

“Ông nói là Lục Tề Phong? Anh ấy là thiếu gia của ông?”. Lữ Duy Duy trừng mắt.

Thật sự cô cảm thấy mơ hồ thân phận của anh không phải chỉ nhỏ bé như vậy, nhưng hôm nay chỉ nhìn một người làm có thể mở chiếc xe tốt như vậy, gia thế của anh thật đúng không bình thường.

“Đúng, xin mời Lữ tiểu thư lên xe, lão gia ở nhà chờ lâu rồi”. Lâm thúc ra dấu tay xin mời.

Lữ Duy Duy nhìn thấy bộ dạng ông như vậy, giống như cô không phải trên như vậy, hơn nữa lòng của cô cũng tràn ngập tò mò về gia thứ Lục Tề Phong, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng lúc mọi người nhìn chăm chú, chui vào chiếc xe sang trọng kia.

Xe vòng qua con đường cái, hướng về phía ngoại thành đi tới.

Lữ Duy Duy thấy người ở càng ngày càng ít, trong lòng bắt đầu khó chịu.

“Ông muốn dẫn tôi đi đâu? Thế nào mà lại vắng vẻ thế này? Người ở cũng không có. Không được, dừng xe, tôi muốn đi xuống”. Lữ Duy Duy nói qua muốn mở cửa xe.

“Lữ tiểu thư, lão gia chúng ta ở vùng ngoại ô, cô không phải sợ, chúng tôi sẽ không làm tổn thương cô. Lão gia chỉ muốn mời cô làm khách, nhiều nhất là ngây ngốc hai ngày, nếu như lúc đó cô phải rời đi, tôi sẽ đưa cô trở lại”. Lâm thúc thấy phản ứng của Lữ Duy Duy, đáy mắt nâng lên một tia cười khế.

“Thật không? Ông thề ông sẽ không lừa tôi chứ? Tôi muốn ở nơi nào ngây ngốc hai ngày sao? Chờ lão gia các người nói xong điều ông ấy muốn nói, tôi liền có thể đi sao?”.

Lữ Duy Duy thấy mặt nghiêm nghị của Lâm thúc, trong lòng mới thoáng thả lỏng một chút. Nhìn dáng vẻ của ông cũng không như người xấu lắm, mặc dù cũng không giống người tốt.

“Ít nhất phải qua hết cuối tuần này”

Lâm thúc nói khẳng định. Giọng điệu của ông cùng nét mặt giống nhau, đều như một, giống như nói với cô đến bây giờ, vẫn luôn chưa từng thay đổi.

“A, như vậy sao?”. Lữ Duy Duy nghe được lời nói của Lâm thúc, trong lòng càng tò mò, tại sao nhất định phải qua hết cuối tuần này?

Chủ nhật?

Đột nhiên Lữ Duy Duy nghĩ mình hẹn Tề Phong cuối tuần này cùng đi cưới ngựa, không nay, hôm nay cô phải trở về.

“Đúng rồi, muộn rồi tôi muốn về, tôi không thể nán lại đến chủ nhật, ngày mai tôi còn có hẹn”. Lữ Duy Duy vừa nói, vừa lấy điện thoại ra, muốn gọi điện thoại cho Lục Tề Phong.

Lâm thúc như nhìn thấu tâm tư của cô, đoạt lấy điện thoại của cô, giao cho người áo đen bên cạnh.

Tỷ Lữ Gia đến, “Cuối tuần này thiếu gia không có cuộc hẹn với cô, cho nên cô nên an tĩnh sống ở vườn lục làm khách”.

“Này, làm cái gì thế sao lại lấy điện thoại của tôi?”. Lữ Duy Duy thấy điện thoại bị cướp, lửa giận lập tức dâng lên.

Bọn họ như vậy mà mời khách sao? Thật là bá đạo? Có khi ở đây đốt lửa, bọn họ có khi là con mèo bệnh sao?

Lâm thúc yên lặng nhìn cô một cái, không nói gì, mà một bên cũng không lên tiếng, mà người áo đen lạnh lùng lên tiếng.

“Lữ tiểu thư, xin cô phối hợp, hai người cô không thể cùng bất kỳ ai liên lạc, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí”.

Ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn chằm chằm Lữ Duy Duy, ánh sáng hung ác, khiến người ta rợn cả tóc gáy, nhưng lại để cho Lữ Duy Duy ngoan ngoãn câm miệng vẫn là tại hắn ta.

Thấy đồ màu đen, Lữ Duy Duy sợ bị bịt miệng vì cô làm nhảm.

Cô cố đè xuống lửa giận trong lòng, sau khi bắt đầu hồi hận, hồi tiếc ruột có màu xanh lá, tại sao cô lại xui khiến lên chiếc xe này chứ? Nếu không phải tò mò về chuyện của anh, cô cũng không đến nỗi rơi vào tình trạng này, bị quản chế thế này.

Thật là một câu trả lời, lòng hiếu kỳ của người phụ nữ lại muốn hại chết người sao?

Lữ Duy Duy quan sát hai người áo đen nghiêm túc này, trong lòng vẫn lầu bầu, cô bắt đầu trí tưởng tượng của mình cực kỳ phong phú phát huy rồi.

Nói không chừng, những người này là kẻ thù của Tề Phong, bắt cô tới uy hiếp anh, sau đó những cảnh máu tanh trong phim ảnh bắt đầu có trong đầu cô.

Đang lúc cô nghĩ tới muốn chạy trốn như thế nào, xe lái vào một tòa nhà to trong trang viên.

116. Chương 118: Đả Kích Lòng Tự Ái Của Cô

Tòa trang viên này xem ra rất rộng.

Cây ngô đồng lớn cành lá rậm rạp, còn có nhiều cây hoa cỏ không biết tên, hết sức xinh đẹp, lay động trong gió. Tòa nhà làm cho người ta cảm giác đây là một khu vườn rộng lớn, Lữ Duy Duy thật sự không có cách nào làm hòa hài cảnh tượng này cùng với những người đàn ông áo đen bên hông đeo súng kia.

” Lữ tiểu thư, lão gia đang ở tại hậu viện chờ cô. Cô đi theo con đường này, xuyên qua một hòn non bộ là có thể thấy rồi. Xin mời?”

Lữ Duy Duy đi theo phương hướng mà chú Lâm chỉ, mơ hồ có thể thấy một hòn non bộ lớn, cô hơi nghi ngờ nhìn chú Lâm : ” Không phải chú dẫn cháu tới sao?”

” Cái này, lão gia bình thường không thích người khác quấy rầy.” Chú Lâm nói xong liền xoay người rời đi.

Chỉ còn Lữ Duy Duy đứng một mình ở đó, lo lắng bất an.

Không ưa thích bị người khác quấy rầy tại sao phải bắt cô tới đây? Hiện tại mình đi tới không phải là quấy rầy ông ta sao? Thật là một đám người không thể hiểu nổi.

Lữ Duy Duy nói thầm một phen, bắt đầu đi theo hướng chú Lâm chỉ.

Cô mới vừa đi xuyên qua núi giả, còn chưa kịp thấy rõ ràng cảnh tượng phía sau hòn núi giả đó, thì một giọng nam lạnh lùng trầm thấp vang lên.

” Là Lữ tiểu thư sao?”

” À?” Không có chuẩn bị tâm lý Lữ Duy Duy bị giọng nói làm cho giật bắn mình.

” Hừ được Lữ tiểu thư rồi hả ? Lá gan nhỏ như vậy cũng dám ở cùng một chỗ với Tề Phong sao?”

Khi thấy trên ghế xích đu có một người đàn ông đang nằm để lộ ra vẻ mặt khinh thường khiến Lữ Duy Duy tức giận: ” Này ông chính là Lục lão gia sao? Ông bắt tôi đến đây là để làm gì, cuối cùng ông muốn làm cái gì hả? Chẳng lẽ là vì sợ tôi sao?”

” Tôi muốn xem cô là dạng phụ nữ nào, mà gần đây lại có thể mê hoặc Tề Phong.”

Ông cụ Lục dùng ánh mắt càn rỡ nhìn Lữ Duy Duy quét từ trên xuống dưới, quan sát từ đầu đến chân.

” Chỉ là, cái bộ dáng này, tôi còn tưởng rằng là người đẹp đến cỡ nào chứ.”

Lục Chấn hoa ngồi dậy, uống ngụm trà ngon trên chiếc bàn con, lời nói đều lộ vẻ xem thường.

” Lão già, ông đây là có ý gì? Tôi là dạng gì phụ nữ gì không cần người như ông soi mói.” Lữ Duy Duy cảm giác mình bị vũ nhục, lộ ra sự tức giận.

Lục Chấn hoa nghe được lời nói của Lữ Duy Duy, trên mặt càng thêm khinh thường, người phụ nữ không hiểu lễ nghĩa như vậy căn bản không xứng với Tề Phong. Càng thêm không xứng làm dâu Lục gia.

” Lữ tiểu thư, hiện tại tôi liền có thể khẳng định cho cô biết, cô và Tề Phong là không thể nào, nó chỉ là nhất thời si mê cô mà thôi, về sau, giữa hai người sẽ lộ ra sự chênh lệch rõ ràng.”

“Tôi cùng anh ta có thể hay không có thể, không cần tới phiên ông bình luận, nếu như ông không thích tôi, thì hãy bảo con trai của ông đừng có đến tìm tôi nữa. Chỉ là, theo tôi nghĩ, anh ấy chưa chắc sẽ nghe lời ông?”

Lữ Duy Duy chưa từng nghe Lục Tề Phong nhắc qua ba của mình, cho nên, theo cô phỏng đoán quan hệ cha con giữa hai người họ không được tốt lắm.

Lời nói của Lữ Duy Duy đâm trúng chỗ đau của Lục Chấn Hoa.

Đúng vậy, nếu như Tề Phong chịu nghe lời của ông, thì ông cũng không cần sai Chu Trương bắt cô ta đến nơi đây .

Lục Chấn Hoa có chút tức giận, nói: ” Cô biết thân phận của Tề Phong sao? Cô cảm thấy mình xứng với nó sao?”

” Tôi không biết thân phận của anh ta là gì, tôi chỉ biết, anh ta thích, tôi thích, như vậy là đủ rồi, xứng hay không không tới lượt ông tính toán. Đừng tưởng rằng có tiền thì ngon rồi.” Lữ Duy Duy quật cường nói xong, nhưng đáy mắt toát ra sự lo lắng, tiết lộ tiếng lòng của cô.

Lục Chấn Hoa là kẻ giả hoạt dĩ nhiên không có bỏ qua vẻ mặt mất tự tin của cô, ông giống như giả bộ không có nghe Lữ Duy Duy nói, tự nhiên nói ra. T7sh.

” Tề Phong là người thừa kế duy nhất của tập đoàn, mười bốn tuổi đã học xong chương trình học trong nước, mười sáu tuổi ra nước ngoài du học, chỉ cần một năm là đã học xong bốn năm học của người khác, lấy được bằng tiến sĩ quản lý, tiến sĩ kinh tế. Mười bảy tuổi trở về nước trong vòng ba tháng làm cho công ty kiếm được một trăm triệu. Trong thời gian ngắn ngủi trong vòng ba năm từ một công ty nhỏ nhoi không kinh nghiệm biến thành như bây giờ là một tập đoàn công ty lớn mạnh, đây tất cả đều là nhờ tài năng của nó, nó là thương nhân trong thần thoại, nó thuộc về không gian cao hơn cô rất nhiều, chứ không không phải cả ngày không có chí tiến thủ đi theo cô làm những chuyện vặt vãnh kia. Mà vị hôn thê của nó cũng là một người phụ nữ rất đẹp lại rất tài năng, có khả năng trợ giúp cho sự nghiệp của nó.”

Lữ Duy Duy nghe những lời này của Lục Chấn Hoa, khiến cô sợ hãi than thầm, cô nhớ lại lúc trước, tờ báo có cổ động ột nhân vật tài năng, thì ra là chính là Lục Tề Phong? Khó trách lần đầu tiên nghe tên của anh ta cô lại cảm giác quen tai?

Mặc dù trong lòng Lữ Duy Duy càng thêm tự ti, nhưng mà lòng hiếu kỳ của cô cũng càng ngày càng nặng, một thương nhân thiên tài như vậy, tại sao hiện tại tình nguyện bị thám tử tư theo dõi cũng không nguyên ý trở về ?

Lục Chấn Hoa hình như hiểu thấu ý nghĩ của cô, lại nói liên tục.

” Ba năm trước đây, bởi vì có một hiểu lầm, nó bắt đầu hận tôi, nó rời khỏi công ty. Chỉ cần chuyện tôi không thích nó nhất định phải làm, chỉ là vì trả thù tôi, dĩ nhiên, điều này cũng bao gồm tìm những cô gái bên ngoài. Nó rõ ràng biết loại người như cô vô luận như thế nào cũng không lọt nổi vào mắt xanh của tôi, cho nên.”

Lục Chấn Hoa quả nhiên là cái lão hồ ly, ông ta biết xuống tay chỗ nào, đã kích lòng tự ái của cô. Ông ta kể câu chuyện, không có nói tiếp, để cho Lữ Duy Duy có không gian để mà tưởng tượng.

Lữ Duy Duy nghe được lời nói của Lục Chấn Hoa, trong lòng của cô đột nhiên như bị thứ gì nặng nề đánh trúng, thật là đau.

” Không thể nào, Tề Phong nói rồi, anh ta là thật lòng yêu tôi?”

Lữ Duy Duy phản bác lời nói của Lục Chấn Hoa, thế nhưng lời nói của cô chưa đủ đáp trả lại ông ta.

Trong đầu của cô, thậm chí đã bắt đầu hoài nghi những lời thề son sắt lúc trước Lục Tề Phong nói với mình? Bởi vì, chính bản thân mình cũng cảm thấy không xứng làm vợ của anh ta.

117. Chương 119: Sử Dụng Hành Động Mờ Ám Sau Lưng

Nghe được lời nói chưa đủ sức mạnh của Lữ Duy Duy, Lục Chấn Hoa cười hả hê, ông nâng chén trà lên thưởng thức một hớp, bộ dáng nhàn nhã chậm rãi mở miệng.

” Lữ tiểu thư nếu không tin tưởng, chỉ cần cô ở lại đây, ngày mai cô sẽ biết những điều tôi nói tất cả đều là thật. Chuyện quan trọng nhất trong đời của phụ nữ chính là gặp được một người đàn ông tốt, chỉ là, Tề Phong không phải là chân mệnh thiên tử của cô.”

Lữ Duy Duy nghe lời nói của Lục Chấn Hoa, trong lòng không xác định giờ đây có cảm giác ngày càng rõ ràng hơn.

” Được, tôi ở lại, ngày mai tôi sẽ cho ông biết rằng, tình yêu chân chính không cần khảo nghiệm?” Lữ Duy Duy quát cường bất khuất nâng cằm, thách thức Lục Chấn Hoa.

Nhìn thẳng vào đôi mắt kiêu ngạo của Lữ Duy Duy, Lục Chấn Hoa vui vẻ thưởng thức vẻ mặt của cô.

Cô bé này quả nhiên có tác động đến Tề Phong.

Sự kiêu ngạo trên người cô gái này chỉ sợ sẽ là làm cho Tề Phong khuất phục, hiện tại trong cái xã hội này, có rất ít người như cô gái này vẫn còn giữ được tính khí kiêu ngạo như vậy.

Cô gái nào thấy Tề Phong cũng phải vội vã lấy lòng nịnh bợ, để muốn được gì đó? Mà cô này lại cương quyết bướng bỉnh lại vừa đứng gọi lên sự chinh phục trong lòng nó?

Chỉ là, bằng thân phận của cô ta, bất kể như thế nào cũng không thể trở thành nữ chủ nhân tập đoàn được. Không có gia cảnh tốt thì còn lâu mới có được sự trợ giúp.

Chỉ có Mỹ giai mới xứng làm con dâu của Lục gia. Nếu như Tề Phong cưới nó, thì đồng nghĩa với việc Lâm gia sẽ là của hồi môn tốt nhất. Ông là người thương nhân, chuyện không có lợi ích ông sẽ không làm, lợi ích là cái ông quan tâm nhất.

Nghĩ tới đây, ông khẽ mỉm cười: ” Được, vậy thì cực khổ cho Lữ tiểu thư rồi, trước tiên hãy an tâm ở lại nơi này, xúu nữa có người tới, đưa Lữ tiểu thư đi nghỉ ngơi.”

Nghe được Lục Chấn Hoa giao phó, mới vừa rồi còn không có một bóng người trong vườn hoa, đột nhiên xuất hiện ba gã đàn ông áo đen, Lữ Duy Duy âm thầm kinh hãi, xem ra, cái Điền Viên này nhìn bề ngoài ầm ập nhưng bên trong thì không biết cất giấu bao nhiêu bí mật?

Cái này thích hợp với Lục gia sao? Lữ Duy Duy có hơi nghi ngờ rồi hả ? T7sh.

Ngây ngẩn chốc lát, Lữ Duy Duy vầy vầy đầu, không muốn ở đây tìm tòi nghiên cứu những thứ này, cô chỉ muốn lẳng lặng chờ ngày mai đến, là có thể biết lòng của mình có giao phó đúng người hay không rồi?

Nếu như là chân thành, thì nhất định sẽ chống lại sự khảo nghiệm. Cô tin tưởng, chân thành sẽ vô địch?

Lục Chấn Hoa nhìn bóng dáng của Lữ Duy Duy phía xa, đáy mắt đều là tính toán, ông khẽ cười một tiếng lắc đầu một cái.

” Vẫn còn quá ngây thơ, tôi làm sao không biết Tề Phong là nghiêm túc đây? Chỉ là, cô không thể có cơ hội chứng thật tất cả rồi.”

————— tử tiết thu phân cắt —————

Cao Ốc Hối Phong.

Tiểu lăng mặt lạnh nhạt, đứng bên cạnh Hàn Trạch Vũ đang xử lý công việc.

Hàn Trạch Vũ khó chịu hất hết báo chí tạp san xuống dưới đất, anh trầm mặt, nhanh chóng mở ra máy vi tính ra, chú ý giá cổ phiếu của Hàn Thị.

Tiểu lăng yên lặng nhặt lên đồng đồ kia lên, chỉnh sửa để lên bàn.

” Từ buổi sáng hôm nay vừa mở phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Hàn thị lại đang giảm xuống, có rất nhiều bất lợi cho Hàn thị, mặt trái tin tức liên tiếp không ngừng tăng lên. Về thân thể của Hàn tiểu thư . . .”

” Khốn kiếp? Nhất định là có người ở sau lưng giở trò quỷ, cậu lập tức đi thăm dò một chút, những tin tức này là từ nơi nào phát ra ngoài.” Hàn Trạch Vũ thấy trong máy vi tính một mảnh chói mắt màu hồng, lửa giận tăng vọt.

” Là?” Tiểu lăng gật đầu một cái, đang chuẩn bị đi ra ngoài.

” Chờ một chút, trước đó tôi bảo cậu điều tra những tấm hình kia từ đâu rồi, có tin tức gì không?”

“Tôi đang điều tra, trừ việc biết là phụ nữ bên ngoài, cũng không có để lại bất kỳ tài liệu gì, hơn nữa, cô ta còn còn đeo mắt kiếng rất lớn, không cách nào thấy rõ khuôn mặt của cô ta.” Tiểu lăng có chút ần nhĩ nói.

Khi anh thấy những hình kia, mới biết tại sao Lãnh Tiểu Tiểu phải bị thương.

Anh cũng hết sức hận cái người bịa đặt ra chuyện này, so với Hàn Trạch Vũ anh còn muốn làm rõ ràng hơn, người này là ai, tuy nhiên lại không hề có một chút tin tức nào.

” Là phụ nữ?”

Hàn Trạch Vũ nhíu mày, anh thật sự không nghĩ ra được, bên cạnh anh có người phụ nữ nào có thể làm ra loại sự tình này.

Người này động cơ của cô ta rất rõ ràng, chính là muốn để ỉnh hiểu lầm Tiểu Tiểu, nhưng là, những người phụ nữ trước kia chẳng qua là để giải quyết nhu cầu sinh lý mới phải cần bầu bạn trên giường, nhưng từ sau khi Tiểu Tiểu xuất hiện, anh đã rất ít khi đi tìm mấy người đó rồi.

Bởi vì, trừ cô ấy ra, mình đối với phụ nữ khác đã không có hứng thú. Giống như ban đầu không biết cô ấy nguyên rủa gì trên người của anh vậy.

” Tốt lắm, cậu ra ngoài trước đi !” Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Tiểu lăng, phát phát tay.

Tiểu lăng sau khi rời khỏi đây, anh lại lần nữa cầm lên những quyển tạp chí lên, cẩn thận nhìn dòng chữ phía trên.

Về thư phận của Hàn Thi Dư, trước kia anh cũng có suy đoán, nhưng với thái độ cứng rắn của Hàn thị, bên truyền thông mò không ra chứng cứ mấy lần, nên cũng bặt tăm nữa rồi.

Lần này, chuyện này bị lộ ra, hơn nữa viết rất cẩn thận, ghi ba đã từng đi qua các viện mồ côi, nhưng Tần viện trưởng đã nói cũng không có tiết lộ chút nào, một chữ không lộ bị ra ngoài ánh sáng.

Chuyện này chỉ có Tần viện trưởng biết, nhưng hiện tại bà ấy lại hôn mê không thể nào tiết lộ điều bí mật này, hơn nữa lần này còn càng ngày càng nghiêm trọng hơn, Tần Tuệ hôn mê cũng bị người khác ngầm hại, ám chỉ Hàn Thi Dư gây nên, muốn bịt miệng người biết chuyện này.

Xem ra, vụ việc này, nhất định là có một người biết sự tình ở phía sau màn bày ra.

Phải biết, một khi dư tin bất lợi ột tập đoàn, bất kỳ một chút động tĩnh nào cũng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ công ty, đặc biệt là loại chuyện bôi tình bạc nghĩa như vậy, dư luận phản ứng nhất định rất kịch liệt.

Việc giá cổ phiếu rớt xuống như vậy đã đủ chứng minh tất cả.

Vậy người này có mục đích là gì? Nhiều loạn giá cả? Muốn nhân cơ hội chèn ép Hàn thị, đè giá cổ phiếu của Hàn Thị xuống mức thấp nhất? Hay là có mục đích gì khác??

Hàng chân mày của Hàn Trạch Vũ nhíu lại thật sâu, anh dường như chưa nắm rõ được đầu mối của vụ việc này.

118. Chương 120: Cạy Lòng Phòng Ngự Của Cô Ra

Bỏ lại công việc phiền não, Hàn Trạch Vũ mang theo hộp cháo cá đến bệnh viện.

Xuyên qua lớp cửa chớp, anh nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng mặt nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng mỏng, trơn mềm như tơ, làm cho người ta không khỏi muốn âu yếm vuốt ve.

Anh phát hiện, bất kỳ một cử động nào của cô cũng có thể dẫn động tới tim của anh, ngay cả không nhúc nhích cũng vẫn có thể để cho tâm anh đại loạn. Phàm là gặp phải chuyện liên quan tới cô, anh sẽ trở nên bất an, không cách nào tỉnh táo, thậm chí là mất trí.

Nghĩ đến tối hôm qua, anh hít sâu một hơi, đẩy cửa ra.

Tiếng mở cửa kinh động cô, cô có chút kinh ngạc nhìn Hàn Trạch Vũ một cái, trên mặt vốn có biểu tình thoáng chốc chỉ để lại lạnh nhạt.

“Đói không? Anh mua cháo cá cho em, nhân lúc còn nóng nếm thử một chút?”

Giọng nói dịu dàng từ tính của Hàn Trạch Vũ vang lên ở bên tai cô, khiến cho lòng cô khẽ run lên. Anh đem cháo đặt ở đầu giường, ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Thời điểm này, anh nên ở công ty, nhưng anh thế nhưng lại mang theo cháo cá cô thích ăn xuất hiện ở bệnh viện, người đàn ông này, luôn có thể nắm tốt thời cơ mấu chốt, biết dùng thủ đoạn như thế nào tới cạy trái tim đã đóng chặt cửa của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy anh gần sát mình, di chuyển người sang hướng bên cạnh, trên mặt vẫn là một mảnh bình tĩnh. Nhưng lòng của cô bối vì anh dựa gần mà nhảy loạn không quy tắc.

Trên người của anh mang theo khí phách như vậy, làm cho không người nào có thể kháng cự hấp dẫn của anh, không tự chủ muốn trầm luân trong đó.

“Còn đang tức giận?” Hàn Trạch Vũ nói qua liền vuốt ve gương mặt trơn mịn của cô.

Tối hôm qua anh lưu lại ấn ký đã nhạt đến mức không làm cho người nào có thể phát hiện, nhưng ấn ký trong lòng không biết có thể nhanh như vậy liền tiêu trừ hết hay không.

Lãnh Tiểu Tiểu hơi quay đầu đi, không nói tiếng nào, cô tránh né, cô không nói bài xích khiến tay Hàn Trạch Vũ lúng túng dừng ở giữa không trung.

“Vậy. Ăn đồ trước?”

Hàn Trạch Vũ mở hộp cháo trên bàn ra, một mùi thơm đập vào mặt, khứu giác Lãnh Tiểu Tiểu tỉnh lại đồng thời cũng gọi lên vị giác của cô.

Trải qua một đêm dày vò, bụng Lãnh Tiểu Tiểu đã sớm bắt đầu kháng nghị, cô nhìn ánh mắt mong đợi của Hàn Trạch Vũ, trong lòng vẫn đã lui đi phần hận ép buộc cô quay đầu lại, cô quyết định tiếp tục không nhìn anh và anh bưng cháo.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu quật cường giận dữ, ánh mắt của Hàn Trạch Vũ có chút trở nên chán nản, “Tiểu Tiểu. Anh. Thật xin lỗi?”

Hàn Trạch Vũ do dự chốc lát, gian nan khắc ra ba chữ này.

Ở trong từ điển của anh, anh khinh thường nói ba chữ này, hơn nữa là nói trước mặt một cô gái.

Rốt cuộc thái độ của Lãnh Tiểu Tiểu có một tia biến hóa, cô quay đầu, có chút không dám quen biết quan sát anh, người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, lại vừa nói xin lỗi cô sao?

Cô không có nghe lầm?

Còn đối với ánh mắt chất vấn của Lãnh Tiểu Tiểu, mặt Hàn Trạch Vũ có chút co rúm, một hồi lâu anh đón lấy ánh mắt Lãnh Tiểu Tiểu mở miệng ra.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu?”

Anh thật đang nói xin lỗi với mình? Cô không có nghe lầm?

Như vậy, anh nói xin lỗi là bởi vì anh tin tưởng mình trong sạch, mình không có phản bội anh?

Nghe đến mình ôm hân phải chết tâm, chỉ vì bảo vệ tình yêu hồn nhiên đối với anh, nhưng đối lấy cũng là anh vô tình vũ nhục cùng giày xéo, tim Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy uất ức vào giờ khắc này vỡ òa.

Nước mắt lặng yên không tiếng động bắt đầu tràn ra, một giọt lại một giọt theo khuôn mặt trắng nõn tinh tế như đồ sứ của cô lăn xuống.

“Được rồi, đừng khóc, là anh không đúng, không nên không biết rõ chuyện liên nóng giận.” Hàn Trạch Vũ đau lòng ôm cô vào trong lòng, an ủi vuốt ve phía sau lưng của cô.

Giống như là đứa trẻ bị uất ức, lúc không có được trấn an có thể kiên cường gượng chống như cũ, nếu lấy được trấn an ngược lại càng cảm thấy uất ức.

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn yên lặng không tiếng động nức nở dưới sự trấn an của Hàn Trạch Vũ, khóc ra thành tiếng, cô ra sức đánh Hàn Trạch Vũ, tiếng khóc xé tâm dường như muốn đem tất cả khổ sở ứ đọng trong lòng dốc toàn bộ ra.

“Tại sao, tại sao anh lại làm như vậy? Lúc em cần nhất anh lại rời đi, lúc em muốn đóng cửa trái tim thì anh lại trở về?”

Ý của cô nói là mình đã đi vào trong lòng của cô sao? Cô cũng quan tâm mình như chính mình quan tâm cô sao? Hàn Trạch Vũ nghe Lãnh Tiểu Tiểu khóc lóc kể lể, trong lòng một hồi chua xót cùng mừng rỡ.

Cô gái bề ngoài kiên cường nhưng nội tâm cũng khát vọng được che chở?

“Được rồi, đừng khóc, còn đau nhức nữa không?” Hàn Trạch Vũ vừa nói, tay từ từ nhẹ xoa xuống bụng của cô.

Tối hôm qua bác sỹ nói, để cho anh đau lòng không dứt, chắc hẳn cái đau đó nhất định là xâm nhập vào xương cốt? Nếu không làm sao sẽ té xỉu? Thân thể nhu nhược như vậy, thế nào chống lại lực độ mình điên cuồng như vậy đây?

Anh vén y phục của cô lên, vết tím bầm bên phải khiến trái tim Hàn Trạch Vũ nhéo lên, anh thật muốn hung hăng tát mình hai cái, anh làm sao sẽ xuống tay nặng như vậy?

Bàn tay Hàn Trạch Vũ run rẩy dán chặt ở bụng của cô, chân mày nhíu lại thật sâu.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay giống như đã thương cô, cô chợt né ra, trên mặt bay lên một mảnh đỏ hồng. Đối mặt với anh đụng chạm, cô chắc chắn sẽ có cảm giác chạm điện.

“Hiện tại không đau?”

Bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu ngượng ngùng khiến trái tim Hàn Trạch Vũ khổ sở một hồi nhộn nhạo.

Anh nâng cằm dưới của cô lên, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên môi cô vốn đầy đặn hồng hào, vết thương thật sâu kia càng làm cho Hàn Trạch Vũ tự trách, ngón tay thô ráp xẹt qua môi của cô, giống như một mảnh lông vũ xẹt qua đáy lòng Lãnh Tiểu Tiểu, tròn mắt cô như đắm sâu thăm, thoáng qua một tia khát vọng.

Hai mắt Hàn Trạch Vũ nhắm nghiền, anh cúi người xuống, dịu dàng hôn, hôn nhẹ rơi vào trên môi cô.

Trong nháy mắt, ánh sáng lóe lên, hai trái tim gắn bó khăng khít giao dung lại với nhau, bên trong phòng bệnh tràn ngập mùi thơm cháo cá dâng lên vô tận ấm áp cùng ngọt mật?

119. Chương 121: Người Đàn Ông Mắt Húng

Thiên Hương Các.

Hàn Trạch Vũ bao xuống cả lầu ba, trong phòng ăn trống không không có một tia tạp âm. Bốn phía là ánh thủy tinh trong suốt, đi vào là các loại đèn nê ông đầy màu sắc.

Khúc nhạc Violin ưu nhã và triền miên, nền đỏ chập chờn rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Lãnh Tiểu Tiểu. Tất cả vẻ đẹp giống như không giống thật.

Lãnh Tiểu Tiểu liếc con người si mê nhìn chăm chăm khuôn mặt dễ nhìn của Hàn Trạch Vũ, trong lòng ngọt phải phát ngán.

“Trạch Vũ, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

“Ừ, em đoán xem?” Đáy mắt Hàn Trạch Vũ là tia cười hài lòng.

“Sinh nhật của anh?” Lãnh Tiểu Tiểu đơn thuần nghiêng đầu nhỏ suy đoán theo lẽ thường, giống như bình thường đều là như vậy.

Hàn Trạch Vũ lắc lắc, ý bảo cô tiếp tục đoán.

Lãnh Tiểu Tiểu nhún mày nghĩ một lát, nhưng một điểm đầu mối cũng không có, cô miễn cưỡng nhún nhún vai, nhẹ nhàng lắc đầu, “Vậy sẽ là cái gì? Em đoán không ra, anh nói cho em biết đi?”

“Anh đoán chừng em là đoán không ra? Như vậy, anh cho em biết, em phải cho anh phần thưởng.”

“Được, vậy anh nói đi, muốn phần thưởng gì?” Bộ dáng Hàn Trạch Vũ thần bí càng làm cho trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu tràn ngập tò mò.

“Ồ lại sẽ nói..., chỉ là, em bảo đảm đồng ý anh, không cho phép hối hận.” Hàn Trạch Vũ bình thường có chút nghiêm túc lúc này một bộ như đứa trẻ, chỉ thiếu chút nữa muốn kéo câu.

“Được, em bảo đảm đồng ý, chỉ là, cũng cần thiết phải cho em biết làm chuyện gì mới được, anh không thể làm khó em nha?” Về mặt Lãnh Tiểu Tiểu thành thật bảo đảm tốt.

“Được, em nhất định có thể làm được, vậy anh nói nhé?”

Hàn Trạch Vũ làm ra một bộ nét mặt rất long trọng, anh cố ý dừng lại khiến bản thân Lãnh Tiểu Tiểu có chút gấp gáp càng thêm vội vàng muốn biết.

“Ai da, nói nhanh một chút?”

“Hôm nay là 258 ngày chúng ta quen biết?” Mặt Hàn Trạch Vũ nghiêm chỉnh, tình thâm chân thành nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu.

Bộ mặt Lãnh Tiểu Tiểu mong đợi nghe thấy đáp án, thái độ ngây dại.

Cô không thể tin nhìn Hàn Trạch Vũ, theo lời cái người đàn ông này biết ngày đó chính là chỉ đêm mưa đó sao? Xem ra, anh cũng không nhớ, mình ở trước cái đêm mưa đó liền gặp qua anh rồi.

Anh cư nhiên cũng giống như mình, khắc sâu nhớ cái đêm mưa đó?

Vậy có phải anh cũng giống như mình, yêu cái người đêm đó cùng mình triền miên?

“Thế nào? Rất kinh ngạc?” Hàn Trạch Vũ có chút hả hê nhìn vẻ mặt khoa trương của Lãnh Tiểu Tiểu.

“Đúng, rất kinh ngạc?” Lãnh Tiểu Tiểu thành thật trả lời anh, đáy mắt bắt đầu tràn ngập sương mù.

“Anh rất hoài niệm đêm ấy, hoài niệm cô gái đêm đó nhiệt tình nóng bỏng giống như mê hoặc.” Ánh mắt của Hàn Trạch Vũ tràn trề chạy trên người Lãnh Tiểu Tiểu.

Ánh mắt của anh giống như xuyên thấu qua y phục của cô, nóng bỏng như lửa.

“Nhớ em đồng ý phần thưởng với anh không? Anh muốn cùng em có một đêm nóng bỏng như thế?”

Lãnh Tiểu Tiểu chột đỏ mặt, cô có chút ngượng ngùng cúi đầu, lông mi đen nhánh che đáy mắt tràn đầy ngượng ngùng. Tay nhỏ bé không an phận vặn xoắn khăn trải bàn.

Hàn Trạch Vũ cười xấu xa, hết sức hài lòng thưởng thức khuôn mặt của Lãnh Tiểu Tiểu, trên mặt thay đổi nhiều nét mặt phong phú.

Không khí vừa mập mờ, tất cả như nước chảy trên mương, nhưng mà, hay là tại cửa khẩu như vậy, một người đàn ông siêu cấp như làn gió nhanh đi vào.

Bảo vệ cửa đều không thể ngăn anh lại.

“Trạch Vũ? Lãnh Tiểu Tiểu? Các người thật ở chung một chỗ, thật tốt quá?” Lục Tề Phong thấy Lãnh Tiểu Tiểu, gương mặt kích động, giống như tìm cô lâu rồi.

“Thật xin lỗi, Hàn tiên sinh, chúng tôi thật sự không ngăn được vị tiên sinh này.” An ninh sợ hãi cúi đầu nói xin lỗi.

Hàn Trạch Vũ biết tính khí của Lục Tề Phong, nếu như an ninh có thể ngăn anh ta lại, vậy anh ta cũng không gọi là Lục Tề Phong rồi, làm khó an ninh cũng không có điểm hữu dụng.

“Được rồi, không sao, các người đi xuống?” Hàn Trạch Vũ hướng đám an ninh phất phất tay.

“Sao anh lại tới đây?”

Trong cảnh lãng mạn tuyệt hảo như vậy, bị anh ta xông vào làm hỏng rồi, Hàn Trạch Vũ cũng không có sắc mặt tốt cho anh ta, huống chi anh ta nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu thì bộ dáng mừng rỡ như điên, để cho anh cảm thấy rất chướng mắt.

“Ai cho em tắt máy điện thoại di động? Anh chính là tổn hại nhiều công phu mới tìm được em.” Lục Tề Phong không nhìn Hàn Trạch Vũ trở nên đen mặt hơn, làm Trư Bát Giới báo oán.

“Có chuyện gì sao?” Hàn Trạch Vũ nhìn cái người không thức thời này, hận không thể một cước đạp anh ta đi.

“Tôi muốn tìm Lãnh Tiểu Tiểu, cũng đành phải trước tìm anh rồi.” Thấy bộ dáng Hàn Trạch Vũ hết sức nhẫn nại, Lục Tề Phong vẫn không quên kích thích anh.

Quả nhiên, vừa nghe nói anh muốn tìm Lãnh Tiểu Tiểu, khuôn mặt còn hơi cổ nén đã trở thành khoảng không gian đen kịt.

Cảm thấy độ sâu kích thích không sai biệt lắm, Lục Tề Phong vội vàng tiếp tục nói nốt lời mới vừa rồi không có nói hết, “Dĩ nhiên, tôi tìm Lãnh Tiểu Tiểu không vì cái gì khác, chỉ vì tìm được Duy Duy nhà chúng tôi?”

“Duy Duy nhà anh?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe Lục Tề Phong gọi thân mật như vậy, rất là kinh ngạc, cô gái nhỏ này, ý tứ thật đúng là chặt, cư nhiên một chữ cũng không có tiết lộ ỉn.

“Đúng vậy, chẳng lẽ cô ấy còn không có nói cho em? Vậy các người ở chung một chỗ đều nói những thứ gì? Cô ấy đâu? Còn chơi trò mất tích tắt máy chứ?”

Thấy vẻ mặt Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc, ở trong lòng Lục Tề Phong có chút buồn bực. Anh cứ như vậy người không nhận ra sao? Ngay cả chị em tốt của cô cũng không biết thân phận của mình.

“Rất nhiều ngày rồi chúng tôi không có gặp mặt. Có thể cô ấy không có cơ hội nói cho tôi biết?” Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ đến ngày ấy Duy Duy nói có chuyện phải nói ỉn, có thể là cái này?

“Cái gì? Em nói hai ngày nay hai người không có ở cùng nhau?” Lục Tề Phong nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói, sắc mặt đại biến.

120. Chương 122: Khẩu Thị Tâm Phi

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn sắc mặt của Lục Tề Phong trở nên rất khó coi, cảm thấy có thể chuyện gì xảy ra.

Cô có chút lo lắng nhìn anh một cái, “Ngày hôm trước chúng tôi có hẹn, nhưng xảy ra chút tình trạng lỡ hẹn rồi.”

Lãnh Tiểu Tiểu yếu ớt nói xong, nhìn sang Hàn Trạch Vũ, đáy mắt Hàn Trạch Vũ lập tức hiện lên một vẻ xấu hổ.

Lục Tề Phong nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói không nói một lời, chân mày anh khóa chặt hình như là nghĩ cái gì, đột nhiên, anh mạnh mẽ đứng lên, nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Thấy bộ dáng Lục Tề Phong khấn trương, Lãnh Tiểu Tiểu càng cảm thấy tình huống không ổn, cô chạy ra cửa cầu thang hô to. "Này? Duy Duy rốt cuộc làm sao rồi?"

Chỉ là bóng dáng của Lục Tề Phong đã sớm mất tích. Không bao lâu, nghe được cửa truyền đến một hồi tiếng động cơ phát ra, chỉ nghe thanh âm này phát ra tiếng ầm ầm hết sức nặng nề, mà có thể biết chân ga kia đâm gấp đến cỡ nào, mãnh liệt cỡ nào.

Lãnh Tiểu Tiểu cau mày, gương mặt lo lắng trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống.

Cái giờ phút này bên trong phòng vắng không khí đã biến mất hầu như không còn. Ánh mắt của Lãnh Tiểu Tiểu không có tiêu cự rơi vào trên nền đang cháy đỏ rực, trong lòng tràn đầy lo lắng, mà Hàn Trạch Vũ nhìn chằm chằm khuôn mặt u sầu kia của Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng tràn đầy buồn bực.

————— phân cắt tiết tử thu —————

Lục Tề Phong đạp mạnh chân ga, trong đầu quanh quẩn lời Lâm thúc đã nói. T7sh.

Cuối tuần này nếu như thiếu gia không trở về nhà, cậu sẽ phải hối hận?

Thật đáng chết?

Mình sớm nên nghĩ đến sẽ là như vậy, ông ta quyết định chuyện cần làm chắc chắn sẽ không nhẹ như vậy liền buông tha.

Tại sao phải chờ đến bây giờ mới nhớ tới? Không biết hai ngày nay Duy Duy như thế nào? Có chịu uất ức hay không? Cái đầu đáng chết kia, luôn luôn lòng dạ độc ác, nếu là Duy Duy rơi vào trên tay ông ta.

Lục Tề Phong lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ thêm, anh đạp mạnh chân ga dưới chân, xe giống như là tên bắn, chỉ thiếu chút nữa bay lên.

Xe quẹo vào một trang viên xem ra cũ kỹ, mà cửa chính của trang viên mở rộng ra, hình như đoán được người khác sẽ đến.

Vào viện, xe vẫn không có dấu hiệu giảm tốc độ, cho đến khi sát vào cửa chính kia một nháy mắt mới kêu két một tiếng thẳng gấp xuống.

Cửa xe nhanh chóng được mở ra, một bóng người liền giống như gió lao ra, bảo vệ trong viện còn chưa có nhanh chóng thấy rõ là người ở đâu, anh liền biến mất ở cửa.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, chỉ có mấy người làm đang thu thập trên khay trà gì đó, giống như là có khách đã đến.

"Thiếu gia?" Những người đầy tớ cung kính cúi đầu với anh.

Mặc dù Lục Tề Phong đã lâu chưa từng trở lại, nhưng những thứ kia vẫn không thay đổi qua người làm vẫn nhận được anh.

Lục Tề Phong không tìm được người, lửa giận trong lòng càng ngày càng khó khống chế.

"Lục Chấn Hoa?"

Lục Tề Phong không có ý định cùng ông ta tiếp tục trốn tránh như con mèo, anh chạy lên phòng khách trên lầu kêu to.

Vài tên người làm thu dọn đồ đạc kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tề Phong có chút mất khống chế, trong mắt có một chút sợ hãi.

"Con cái người hồ đồ, có người con trai như con sao?" Một thanh âm trầm thấp giận giữ từ cửa cầu thang truyền đến.

"Tôi không có người cha như ông vậy?" Lục Tề Phong không yếu thế chút nào đáp lại ông một câu.

"Vậy con lăn trở về làm gì? Cút ra ngoài cho cha, Lục gia ta không có người con bất hiếu bất kính như con vậy." Lục Chấn Hoa lập tức tức giận đến xanh mặt.

“Đừng cho là tôi muốn trở lại, không phải ông dùng thủ đoạn hèn hạ ép buộc tôi, tôi tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại ở đây.” Thanh âm Lục Tề Phong mang theo phần nộ, anh đột nhiên nhớ đến mẹ, đáy mắt có chút ửng hồng.

“Con đừng quên con họ Lục, trên người của con có trách nhiệm .”

Lục Chấn Hoa nhìn Lục Tề Phong một bộ dáng quật cường, bất đắc dĩ cực kỳ, cái tiểu tử thói này tính khí và bản thân giống nhau như đúc, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

“Đem Duy Duy giao ra đây?” Lục Tề Phong nghiêm mặt, hoàn toàn không để ý đến thuyết giáo của Lục Chấn Hoa.

“Kết thúc đám người thám tử tư rách nát kia, trở về công ty. Còn phải cuối tháng sau kết hôn với Mỹ Giai.” Lục Chấn Hoa cũng trực tiếp lật tẩy lá bài của mình ngay lập tức.

“Không thể nào.” Lục Tề Phong một một lời cự tuyệt?

“Vậy con đi đi, chỗ này của ba không có người con muốn tìm. Đi đến chỗ bờ biển gì đó, trong rừng cây không có người thừa thớt xem một chút, có lẽ còn có thu hoạch.” Lục Chấn Hoa ý tứ uy hiếp anh.

“Ông? Ông không cảm thấy ông làm như vậy là quá hèn hạ rồi sao? Đây là sự việc của tôi với ông, ông tại sao muốn đối phó một cô gái vô tội? Chuyện này căn bản không liên quan đến cô ấy.” Lục Tề Phong cực kỳ tức giận hầm hừ, lúc này anh giống như là bị người nắm đằng đuôi.

“Vô tội?” Đáy mắt Lục Chấn Hoa lộ ra một âm mưu, ông hướng Lâm thúc ở một bên nháy mắt. Lâm thúc lặng lẽ lui xuống.

Lục Chấn Hoa nhìn cái chén nhỏ màu hồng nhạt một chút này đèn sáng lên, ông hài lòng hơi cong môi một cái, nói tiếp.

“Con không phải là rất thích cô ấy, rất quan tâm cô ấy sao? Chính là bằng một điểm này, nó liền không vô tội.”

“Ai nói với ông tôi yêu cô ấy? Tôi đây cả đời yêu duy nhất một người phụ nữ, đã bị ông hại chết.” Bởi vì lo lắng cho Duy Duy, tâm tình của anh trở nên có chút mất khống chế. .

Hình ảnh mẹ trước khi chết đó thấm thiết xuất hiện ở trong đầu của anh, trên mặt của anh tràn đầy bi thương.

“Đã nói với con rất nhiều lần rồi, ba không có hại chết cô ấy?” Nghe được con trai nhắc lại chuyện xưa, trên mặt Lục Chấn Hoa lộ ra một vẻ mặt khổ sở.

“Vậy ông nói đi, cô ấy là chết như thế nào?” Những năm gần đây, cái vấn đề này vẫn quanh quẩn anh, thế nhưng anh lại không cách nào tìm được đáp án.

“Ba sẽ nói cho con, nhưng mà không phải hiện tại, hiện tại con vẫn là quan tâm bạn gái đơn thuần đáng yêu của con nhiều hơn một chút đi.” Bị kéo tới vết thương, lòng của Lục Chấn Hoa một hồi đau đớn.

“Ông đừng vũ nhục phẩm vị của tôi, người phụ nữ ngu ngốc như vậy tôi làm sao có thể thích?” Lục Tề Phong lộ ra vẻ mặt hết sức chán ghét. Anh hiểu được, mình càng ra vẻ coi trọng Duy Duy, lại càng sẽ mang đến nhiều phiền toái hơn cho Duy Duy.

“Không thích cô ấy? Vậy con vội vàng chạy đến nơi này của ba đòi người?”

“Tôi chỉ là không giống như ông nghĩ, nghiệp chướng quá sâu, liên lụy vô tội, tôi không giống người khác, không có trái tim. Nếu là có người vì tôi mà bị tổn thương, tôi sẽ áy náy.” Vẻ mặt của Lục Tề Phong khinh bỉ liếc mắt Lục Chấn Hoa. Vẻ mặt có người chết.

121. Chương 123: Gặp Lại Tề Thiên Lỗi

Nghe được lời nói của con trai có điều ngụ ý, trên mặt Lục Chấn Hoa có một vẻ mặt khổ sở, nhưng mà ở trong nháy mắt thoáng qua.

“Có một số việc cũng không phải là như con nghĩ vậy, có lúc con thấy không nhất định là chuyện sự thật sau đó, Tề Phong, chẳng lẽ đạo lý này con vẫn không hiểu?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy cũng không thể tin tưởng, tôi vì cái gì phải tin tưởng ông nói?”

“Tề Phong.”

“Tốt lắm, tôi hôm nay đến không phải là tranh với ông bàn về đúng sai phải trái, ông đem Lữ Duy Duy giao ra đây.”

Lục Tề Phong không nhịn được cắt đứt lời của Lục Chấn Hoa. Nếu không phải là bởi vì Duy Duy, anh mới sẽ không ở nơi này ngậm ngùi lâu như vậy, cùng ông ta nói nhiều lời như vậy.

Lúc này, Lâm thúc từ ngoài phòng đi vào, trên mặt như cũ là bộ dáng kia bình tĩnh, chỉ là, trong ánh mắt của ông có một vẻ khác thường chỉ có Lục Chấn Hoa xem mới có thể hiểu. Có một chút sóng gió.

Lục Chấn Hoa liếc mắt nhìn Lâm thúc, làm ra một vẻ mặt sáng tỏ.

“Ba đã nói rồi, con phải kết hôn với Mỹ Giai.”

“Ông rốt cuộc muốn thế nào?” Lục Tề Phong tức giận rống lên, anh yêu chỉ có Duy Duy, anh không thể nào cưới người phụ nữ khác.

“Tề Phong, nghe lời cha nói, chỉ có Mỹ Giai là thích hợp làm người phụ nữ của con.”

“Ông không cần ép buộc tôi?” Lục Tề Phong căm tức nhìn Lục Chấn Hoa, đáy mắt nổi lên hận ý vô tận.

Lục Chấn Hoa vừa muốn nói gì, Lâm thúc đột nhiên mở miệng, “Thiếu gia, nếu như cậu chịu trở về Bằng Viễn, lão gia nhất định sẽ không làm khó dễ Lữ tiểu thư.”

Nghe được lời Lâm thúc nói, Lục Tề Phong giật mình, nếu như có thể không cần cưới Mỹ Giai, tiếp nhận điều kiện trở về Bằng Viễn này còn có thể xem xét một chút.

“Nếu như ông thả Duy Duy, tôi có thể xem xét trở về Bằng Viễn, chỉ là, tôi tuyệt đối không cưới Mỹ Giai.” Lục Tề Phong kiên định nói xong.

Lục Chấn Hoa có chút không vui nhìn Lâm thúc một cái, “Vậy con sáng sớm ngày mai về công ty báo cáo.”

“Duy Duy đâu?” Lục Tề Phong quan tâm nhất chính là cô, không nhìn thấy cô an toàn trước, anh là sẽ không dễ dàng đồng ý.

“Thiếu gia, Lữ tiểu thư đã sớm rời đi. Cô ấy nói, để cho cậu về sau không nên đi tìm cô ấy.” Lâm thúc nhàn nhạt nói xong.

“Cô ấy đi? Ông không có lừa gạt tôi?” Vừa nghe Duy Duy rời đi, trong lòng của anh buông lỏng rất nhiều, nhưng mà anh cũng không đem câu nói kể tiếp nghe vào.

“Lâm thúc thời điểm gì đã lừa gạt cậu?”

“Tốt nhất chưa?” Lục Tề Phong hận hận cắn răng, xoay người đi ra cổng.

Thấy bóng lưng Lục Tề Phong biến mất ở cửa Lục Chấn Hoa hết sức không vui lên tiếng, “Cô ấy đi thật?”

“Đúng, đi rồi, lão gia, cá tính thiếu gia giống như ngài, ép buộc cậu ấy không có ích lợi gì, như vậy sẽ chỉ làm cậu ấy càng hận ngài hơn. Tôi tin tưởng người phụ nữ kia nghe được những lời đó, cũng sẽ không cùng thiếu gia ở chung một chỗ.” T7sh.

“Hi vọng như thế, cậu trước đi xuống đi, lần sau không cần tự chủ trương.” Lục Chấn Hoa có chút cô đơn xoay người, đi về phía thư phòng.

Lâm thúc nhìn bóng lưng kia có chút tịch mịch, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cũng lui xuống.

————— phân cắt tiết tử thu —————

“Ở chỗ này để cho tôi xuống xe?” Lữ Duy Duy hướng về phía tài xế lạnh lùng nói.

Tài xế không nói gì, chậm rãi sang bên dừng xe xong, cung kính xuống xe mở cửa xe.

Lữ Duy Duy mắt mờ tự mình đi xuống xe, cô ấy là nước mắt mờ lung căn bản không xem rõ nơi này rốt cuộc là chỗ nào, chẳng qua là cảm thấy mình thật là muốn tìm chỗ không người vui vui về về khóc một trận.

Người tôi yêu duy nhất, đã bị ông hại chết?

Thanh âm kia của Lục Tề Phong bị thương giống như vẫn ở bên tai của cô vọng về, cái vẻ mặt chán ghét kia giống như dao kiếm đâm đau đớn trái tim yếu ớt của cô.

Người anh yêu duy nhất đã không có ở đây, đó là người phụ nữ anh yêu duy nhất? Vậy mình tính là gì?

Thì ra mình thật sự chỉ là một con rối để anh trả thù cha anh?

Lục Tề Phong, tên khốn kiếp này, anh là tên lường gạt? Tôi hận anh, hận anh?

Lữ Duy Duy ở trong lòng mắng anh một ngàn một vạn lần. Cảm xúc khổ sở khiến cho cô tặc xấu đau bụng lại tái phát?

Cô rối rắm đứng ở ven đường, tựa đầu mặt vùi thật sâu vào dưới cánh tay, mặc cho nước mắt thấm ướt mặt ông tay áo?

Trong dạ dày giống như đau là lửa đốt, nhưng mà trong lòng lại lạnh lẽo giống như băng, không có chút nhiệt độ nào.

Một chiếc xe sang trọng lặng lẽ dừng lại ở bên cạnh cô, một người đàn ông chân thon dài bước ra ngoài.

“Duy Duy?” Một thanh âm không xác định vang lên rất khẽ.

Lữ Duy Duy khổ sở đột nhiên nghe được thanh âm của một người đàn ông, cõi lòng cô đầy hy vọng nâng lên, trong tròng mắt dấy lên ngọn lửa trong nháy mắt lại trở nên chán nản.

Không phải anh?

Tề Thiên Lỗi vừa lúc đi ngang qua đây, thấy thân thể nhỏ nhắn kia run rẩy không ngừng có chút quen mắt, mới dừng xe lại xem một chút, quả nhiên là cô.

“Thật sự là cô? Cô làm sao rồi?” Trên mặt Tề Thiên Lỗi có kích động không che giấu chút nào.

“Tề Thiên Lỗi?” Lữ Duy Duy nức nở kêu tên của anh, mặc dù chỉ là người bạn chỉ có một lần gặp mặt, giờ phút này xuất hiện ở trước mặt cô, ít nhiều luôn có thể để cho cô cảm thấy một chút ấm áp.

“Cô không thoải mái ở đâu sao?, nhanh lên xe đi, ăn mặc ít như vậy, gió đêm rất lạnh.” Tề Thiên Lỗi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô này rối rắm, đau lòng không nói ra được.

Lữ Duy Duy không nói gì, chỉ là yên lặng rơi nước mắt, thân thể run rẩy đã co lại thành một đoàn. Tề Thiên Lỗi đi đến, một tay bế ngang cô, đi về phía xe của anh.

Lữ Duy Duy không cự tuyệt, cô đem đầu tựa ở trước ngực của anh, nước mắt như cũ không cảm được tuôn ra.

“Tôi trước tiên đưa cô về nhà?”

“Không, tôi không trở về nhà?” Cái nhà kia không có anh, lạnh lẽo vô cùng, cô không cần trở về.

“Vậy cô muốn đi đâu?” Tề Thiên Lỗi tính tình dễ chịu hỏi.

“Cùng tôi đi uống rượu, tôi muốn uống rượu.”

Tề Thiên Lỗi liếc mắt nhìn gò má cô, bóng loáng như trứng gà trên mặt đều là nước mắt trong suốt, cô nhất định là gặp phải chuyện đau lòng gì đó?

“Được, tôi cùng cô?” Tề Thiên Lỗi giúp cô nịt chặt dây an toàn, khởi động động cơ, xe chạy như bay về phía quán bar.

122. Chương 124: Tan Nát Cõi Lòng Không Dấu Vết

Lục Tề Phong từ Lục viên ra ngoài, dọc theo đường đi nhanh chóng cũng không hạ xuống dưới 120. Tim của anh hận không được có thể ngồi lên hỏa tiễn, bay thẳng đến bên người Lữ Duy Duy.

Khi anh hỏa tốc chạy tới nhà trọ độc thân, lại phát hiện bên trong nhà tối đen như mực.

Anh mở đèn, trong mỗi cái phòng cẩn thận tìm một lần, xác định Lữ Duy Duy không có ở nhà, anh lại lấy điện thoại di động ra, chuỗi mã số này vẫn là tắt máy.

Lục Tề Phong tức giận đưa điện thoại di động ném lên trên giường. Giờ khắc này, anh mới phát hiện mình hiểu biết đối với cô thật sự là ít lại càng ít, trừ biết số di động của cô và người chị em tốt của cô là Lãnh Tiểu Tiểu ở ngoài, đối với cô cơ hồ không biết gì cả. T7sh.

Hiện tại, anh không biết mình còn có thể đi chỗ nào tìm cô.

Anh ngơ ngác ngồi trên giường, xem tấm ảnh ở đầu giường nụ cười kia rực rỡ, nhớ nhung càng sâu hơn, trong lòng có một loại cảm giác đặc biệt lo lắng vang lên.

Thời gian yên lặng không tiếng động cực nhanh, Lục Tề Phong đem thời gian cùng Lữ Duy Duy đi chung với nhau từng ly từng tý, từ đầu đến cuối lần qua lộn lại nhớ lại không biết bao nhiêu lần, cả đời này, trừ cô, mình sợ rằng ở cũng không cách nào yêu người khác.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân và thanh âm của người đàn ông ở ngoài cửa vang lên.

Về mặt Lục Tề Phong vô cùng nghi hoặc đi về phía cửa chính.

“Chậm một chút, Duy Duy, cô cẩn thận một chút, chìa khóa đâu rồi? Để chỗ nào?” Tề Thiên Lỗi ôm Lữ Duy Duy say đến lộn xộn lung tung về mặt hồi hận.

Sớm biết cô sẽ say thành như vậy, khó chịu như vậy, anh căn bản cũng không nên theo cô cùng nhau điên cuồng.

Nôn được vị axit dạ dày cũng mau ra ngoài Lữ Duy Duy vẫn đang không ngừng kêu to, “Tôi không trở về nhà, tôi còn muốn uống rượu, còn phải uống.”

Tề Thiên Lỗi không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vừa ôm thật chặt cô, vừa tự mình động thủ ở trên người của cô tìm chìa khóa, hiện tại, anh chỉ cần vừa buông tay, cô nhất định sẽ ngã nhào trên đất.

Anh còn chưa tìm được chìa khóa, cửa liền từ bên trong mở ra.

Tề Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn cánh cửa kia, gương mặt Lục Tề Phong đó đen đến không thể đen hơn. Con người đen tối nhìn chằm chằm tay Tề Thiên Lỗi đang vòng ở ngang hông Lữ Duy Duy.

“Làm sao anh ở chỗ này?” Lữ Duy Duy thấy Lục Tề Phong, cô kinh ngạc hí mắt nhìn anh, trong lòng dâng lên một chút khổ sở.

Nếu đều không yêu tôi, tại sao còn phải xuất hiện tại trước mặt của tôi? Còn muốn lừa gạt tôi sao? Tôi không sẽ ở ngu ngốc như vậy nữa. Lục Tề tôi...tôi tuyệt đối sẽ không ở để cho anh lừa? Anh là tên lường gạt?

“Buông cô ấy ra?” Lục Tề Phong cảm tức nhìn Tề Thiên Lỗi, chuẩn bị một tay ôm Lữ Duy Duy qua.

“Anh mới buồn ra, đừng đụng tôi? Thiên Lỗi, ôm em tiến vào?” Lữ Duy Duy lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lục Tề Phong, hận ý che giấu ở trong lòng, cô đem thân thể dựa vào trong ngực của Tề Thiên Lỗi, đôi tay vòng quanh hông của anh.

Tề Thiên Lỗi có chút phức tạp liếc mắt nhìn Lục Tề Phong, một tay ôm lấy Lữ Duy Duy theo từ bên cạnh của Tề Phong vòng qua, đi vào phòng.

Thấy hành động của Lữ Duy Duy, vẫn ở trong lo lắng Lục Tề Phong tức giận tăng lên, mình ở trong nhà lo lắng cô một buổi tối, cô lại chạy đi cùng người đàn ông khác uống rượu Tầm Hoan?

“Lữ Duy Duy, em biết anh chờ một buổi tối không? Em không biết anh sẽ lo lắng cho em sao? Cứ nhiên cùng người đàn ông khác uống đến say loạn, em xem em một chút bây giờ là như thế nào?”

Lữ Duy Duy đổi mặt với chất vấn của Lục Tề Phong, tức giận cũng vọt lên, ”

Anh lo lắng cho tôi? Tôi đây hai ngày nay đi đâu, anh đi tìm tôi không? Tôi hiện tại hình dáng gì cũng không cần anh trông nom, anh tạm thời đóng kịch ở trước mặt tôi, tôi sẽ không bị anh lừa, không phải để cho anh đừng tìm tôi rồi sao? Anh đi cho tôi, tôi không muốn gặp lại anh.”

Lữ Duy Duy chỉ vào cửa miệng buông lời ra lệnh đuổi khách. Cô say túy lúy đứng lên, lại trọng tâm không vững, ngã vào lồng ngực của Tề Thiên Lỗi .

“Duy Duy, em trước hết ngồi đã, em uống say rồi, cẩn thận ngã xuống.” Tề Thiên Lỗi hết sức dịu dàng đỡ cô ngồi xuống.

“Thiên Lỗi, vậy thì anh tốt nhất?” Lữ Duy Duy bĩu môi, nhẹ nhàng nói xong, trong lòng hết sức khổ sở.

Lục Tề Phong nhìn dáng vẻ bộn họ thân mật, ghen tức tăng lên, anh đột nhiên đẩy Tề Thiên Lỗi ra, đem Lữ Duy Duy siết tại trong ngực, dùng sức lắc lắc.

“Lữ Duy Duy, em rốt cuộc phát điên vì cái gì?” Thế nào hai ngày không thấy, Lữ Duy Duy giống như biến thành người khác vậy?

“Buông cô ấy ra?”

Lửa giận tăng lên. Tề Thiên Lỗi dùng sức hất tay của Lục Tề Phong, chắn ở trước mặt của Lữ Duy Duy, một bộ dáng bảo vệ.

“Cút ngay? Chuyện giữa chúng tôi không tới phiên anh tới trông nom.” Lục Tề Phong thấy tư thế của Tề Thiên Lỗi, lửa giận tăng hơn rồi.

“Tôi với anh trước đây sẽ không bao giờ có chuyện gì nữa, người nên cút là anh, tôi không muốn nhìn thấy anh, giữa chúng ta kết thúc rồi. Anh nghe không hiểu sao?”

“Lữ Duy Duy, cái người này người người phụ nữ ngu ngốc, em rốt cuộc có biết em ở đây nói gì hay không?” Người phụ nữ đáng chết cứ nhiên giúp đỡ người đàn ông khác tới đả kích mình?

Mình lo lắng cả ngày, đợi cô một đêm, cô lại ôm người đàn ông khác trở lại đối với mình hạ lệnh đuổi khách, anh quả thật đều bị cô tức điên rồi.

“Anh mới là người ngu ngốc? Anh cút cho tôi? Yêu anh mới là vũ nhục thương thức của tôi?” Lữ Duy Duy tức giận hằm hừ.

Lại còn nói mình là một người phụ nữ ngu ngốc? Đúng, mình chính là người ngu ngốc mới có thể mắc mưu của anh, một lần bị anh lừa gạt?

Lữ Duy Duy khổ sở nhắm nghiền hai mắt, tất cả đều kết thúc, kết thúc, tôi đây tình yêu ngây ngô buồn cười?

Lục Tề Phong ở trong tức giận, không có tiêu hóa được hết lời nói của Lữ Duy Duy, lúc này chính anh đã bị ghen tức và lửa giận làm cho đầu óc hôn mê, anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Tề Thiên Lỗi, ánh mắt lại trở về trên người của Lữ Duy Duy, ánh mắt kia khí lạnh mười phần, khiến Lữ Duy Duy không khỏi run lên.

“Được, tôi biến, tôi cút?”

Lục Tề Phong điên cuồng hét lên một phen, mang theo một thân lửa giận, khí thế vội vàng sập cửa đi.

Nghe được tiếng đóng cửa nặng nề kia, Lữ Duy Duy lập tức giống như đứa trẻ bị rút hết sức lực, thân thể mềm nhũn chậm rãi rũ xuống, cô đem lấy đầu ôm ở trong gối , thân thể bắt đầu khẽ run rẩy, một hồi, dưới gối đầu phát ra từng trận nghẹn ngào tiếng bi thương.

123. Chương 125: Anh Là Người Tốt

Tề Thiên Lỗ nhìn bộ dạng của Lữ Duy Duy, cảm thấy đau lòng.

Rốt cuộc là thế nào đây? Đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng hai người yêu nhau như vậy lại cứ làm tổn thương lẫn nhau như vậy?

“Duy Duy, tại sao? Em rõ ràng rất thích cậu ấy, tại sao lại nói mấy lời làm đau lòng người ta như vậy?”. Tề Thiên Lỗ ngồi trên ghế salon, Duy Duy cố gắng kéo gối ôm ra che đầu.

“Anh đi đi, em muốn ở một mình”.

Lữ Duy Duy ôm gối thật chặt không chịu buông ra, cô không cần người nào thấy bộ dạng khổ sở hiện tại của cô, hiện tại trong lòng cô đau đến muốn chết rồi.

“Dáng vẻ em thế này, tại sao anh có thể yên tâm rời đi đây?”. Tề Thiên Lỗ bất đắc dĩ nhìn Duy Duy nức nở, không nhìn được ôm chặt cô trong ngực.

Lữ Duy Duy giãy giụa muốn đẩy anh ra, nhưng, khi cô nghe được lời thổ lộ của Tề Thiên Lỗ, cô ngậm ngẩn cả người.

“Duy Duy, anh thích em, lần đầu tiên thấy em anh đã thích em. Thời gian còn lại của anh không còn nhiều, để cho anh ôm em một cái được không? Anh có ý tứ khác, chỉ hy vọng lúc em trong thời điểm khổ sở bất lực, có thể yên lặng ở bên cạnh em. Có thể trong cuộc sống anh không còn gì nữa, nhưng biết em là chuyện may mắn trong đời anh.

Lữ Duy Duy kinh ngạc xúc động ngẩng đầu lên, đáy mắt có nước mắt lẫn với bối rối.

“Tề Thiên Lỗ? Anh thật thích em sao? Anh không cảm thấy em là người phụ nữ rất ngu ngốc sao? Làm sao anh lại thích em?”

“Vẻ đẹp của em là chân thật, trong sạch, không có chút bẩn nào, em là ánh mặt trời hoạt bát, tràn đầy sức sống, nhìn con mắt của em, anh liền cảm thấy trái tim em thiện lương. Trên người em có thứ mà nhiều cô gái khác không có, mà những thứ đó đều vô cùng quý báu. Không cần bởi sai lầm của người khác mà phủ nhận giá trị của mình, ở trong mắt anh, em chính là hoàn mỹ, em hiểu không?”

Tề Thiên Lỗ nói như vậy khiến Lữ Duy Duy chịu nhiều dằn vặt, cảm thấy được an ủi, cô cũng không phải sức lực kém như vậy, cô cũng sẽ có người yêu, cũng sẽ có người coi cô như ngọc như báu vật.

“Những lời anh nói đều là sự thật sao? Em thật sự tốt như thế sao?”

Lữ Duy Duy không thể tin liền lắc đầu. Nếu như quả thật cô tốt như vậy, tại sao anh không thương mình? Cô ở trong mắt anh quả thật cái gì cũng sai.

“Đúng, Duy Duy, em rất tốt, em là người anh thấy xinh đẹp nhất, người phụ nữ khiến anh động lòng”. Tề Thiên Lỗ dịu dàng ngừng mắt nhìn cô, đáy mắt lộ ra vẻ chắc chắn.

“Ô ô, vậy tại sao không yêu em?”. Nghe được lời nói của Tề Thiên Lỗ, Lữ Duy Duy đột nhiên khóc lớn lên, thậm chí lại càng đau lòng hơn.

“Cậu ta yêu em, thật sâu yêu em”.

Tề Thiên Lỗ nghe Lữ Duy Duy khóc lóc kể lể, cười khổ lắc đầu một cái, anh không biết tại sao tối nay anh nói nhiều như vậy, anh thật không hiểu, tại sao hai người yêu nhau, càng sẽ làm tổn thương lẫn nhau?

“Anh nói cái gì? Không, không thể nào, anh ấy căn bản không yêu em, anh ấy chỉ vì trả thù cho bố anh ấy mới cùng với em”. Lữ Duy Duy ngừng khóc thút thít, mặt mắt mấp míu, đem những điều nghe được ở nhà họ Lục nói cho Tề Thiên Lỗ.

Tề Thiên Lỗ nghe xong lời của cô liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, anh cứng chiều lắc đầu, khẽ vuốt tóc của cô và cười.

“Duy Duy, em biết cái gì gọi là cắt câu lấy nghĩa* không?” Tề Thiên Lỗ nhìn Lữ Duy Duy, con người sáng ngời rạng rỡ phát sáng.

*: Là lấy câu của người khác nói mà lấy theo giải thích theo ý nghĩ của mình.

Thấy ngây thơ ở đây. “Ý của anh là??”. Nghe thấy Tề Thiên Lỗi nhắc như vậy, cô như hiểu được gì đó, con người mập mờ có chút nghi ngờ.

“Em không nghe toàn bộ anh ta nói sao? Anh ta ở tình huống mà mới nói như vậy, em nghĩ qua chưa? Tin tưởng anh, anh là đàn ông, anh hiểu ánh mắt người đàn ông nhìn phụ nữ, anh ta rất thích em, rất quan tâm em, nếu không mới vừa rồi anh ta nhìn thấy chúng ta ở chung một chỗ sẽ không căn bản tức giận như vậy. Anh ta đang ghen, hiểu chưa?”

Nghe xong lời nói của Tề Thiên lỗi, đầu Lữ Duy Duy cũng tỉnh táo rất nhiều, cô đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng.

“Tề Thiên Lỗi, anh nói thật sao? Vậy hiện tại em phải làm gì? Vừa rồi em không phải rất có lỗi sao? Anh ấy nhất định rất giận em.” Nghĩ đến lúc Lục Tề Phong đặc biệt tức giận, cô hối hận muốn chết.

“Đau lòng? A, đừng lo lắng, một người đàn ông bị đả kích cũng không chịu nổi, còn nói đàn ông sao? Anh ấy còn có thể quay lại tìm em. Em cũng đừng tự trách, bất kỳ một người phụ nữ bình thường cũng sẽ có phản ánh như vậy”. Tề Thiên Lỗi an ủi cô.

“Ai, xem ra em thật sự là một người phụ nữ rất ngu ngốc?”. Lữ Duy Duy nhìn thấy bản thân bởi vì người khác khích bác mà khiến lục Tề Phong tức giận lung tung, thật sự là quá ngu rồi.

“Đừng có nói mình như vậy, có lúc thích hợp, để làm ột người đàn ông khấn trương như vậy, có thể một chút tình cảm tăng tiến hơn”. Tề Thiên Lỗi hào phóng cười.

Bởi vì anh trêu chọc, thì ra tức giận khổ sở bị thương trở về dễ dàng hơn rất nhiều.

Lữ Duy Duy có chút nổi cáu bĩu môi, thở dài thật sâu một tiếng. Một hồi lâu, cô nhớ lại những việc vừa rồi, cô ngẩng đầu lên có chút khó hiểu nhìn Tề Thiên Lỗi.

“Tề Thiên Lỗi, tại sao?”

“Cái gì tại sao?”. Tề Thiên Lỗi bị Lữ Duy Duy không hiểu được vấn đề mà hỏi nên hơi sửng sốt một chút.

“Anh thích em? Nhưng tại sao anh lại nói cho em những thứ này? Còn nữa, lúc trước những gì anh nói không còn nhiều thời gian nữa là sao? Anh phải đi đâu sao?”. Cái miệng nhỏ nhắn của Lữ Duy Duy như phun bong bóng ra, lập tức hỏi một chuỗi vấn đề.

Tề Thiên Lỗi cười, “Em hỏi nhiều như vậy, anh trả lời thế nào đây? Đúng, anh thật sự thích em, về phần anh phải giúp em cái gì, anh cảm thấy vấn đề này không mâu thuẫn nha? Anh thích em, nhưng không có nghĩa anh liền phải dùng thủ đoạn hèn hạ lấy được em”.

Tề Thiên Lỗi cố ý tránh vấn đề không còn nhiều thời gian.

“Thiên Lỗi, anh thật sự rất tốt, anh là người tốt. Cảm ơn anh”. Lữ Duy Duy thấy cảm động, lấy đầu cô tựa vào trên bả vai của anh, ở ban đêm vắng lạnh, trong lòng của cô cảm thấy một mảnh ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Người tốt? Mình là một người tốt? Nghe nói người tốt sau khi chết cũng sẽ lên Thiên đường sao?

Ánh mắt bị thương Tề Thiên Lỗi hướng ra ngoài cửa sổ, bóng đêm đen trong ngọn đèn dầu lóng lánh, bầu trời đen nhanh như mực kia là những ngôi sao lốm đốm đầy trời, một ngôi sao kia sẽ là chính mình cuối cùng sao?

124. Chương 126: Ưu Thế Sinh Lý Đàn Ông

Hàn Trạch Vũ khoác áo ngủ tựa vào đầu giường, nháy mắt một cái nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, nghe bên trong truyền đến tiếng nước chảy, trong lòng không khỏi nghĩ ngợi.

Qua hồi lâu, tiếng nước chảy rốt cuộc ngừng.

Hàn Trạch Vũ vội vàng đắp kín chăn, nhắm mắt lại, tiếng hít thở đều đều như ngủ rất say.

Lãnh Tiểu Tiểu vừa lau tóc, vừa đi đến bên giường, nhìn Hàn Trạch Vũ ngủ như đứa bé ngây thơ khiến Lãnh Tiểu Tiểu không dời đi tầm mắt.

Cô chậm rãi ở bên cạnh anh ngồi xuống, giống như đêm mưa ngày đó, cô chưa từng có cơ hội bình tĩnh cẩn thận ở khoảng cách gần như vậy mà quan sát người đàn ông này.

Cái trán rộng có vài sợi tóc ướt rủ xuống, tóc bắt đầu trở nên càng dài ra, cuối cùng rơi vào trên gối, cặp mắt kia dù nhắm chặt, nhưng vẫn cảm thấy trông mắt có sức hấp dẫn người ta.

Ánh mắt của cô nhìn xuống dưới sống mũi thẳng, môi mỏng khô gợt không nói ra được sức hút.

Đây là một người đàn ông hoàn mỹ, giống như vị vua vương giả nào vậy, bất kể là tức giận hay ngủ say như vậy, đều có thể công kích, tràn đầy sự hấp dẫn.

Chỉ là, người đàn ông này là gì trong cuộc sống của cô?

Nghĩ đến việc này, Lãnh Tiểu Tiểu không xác định được cảm giác trong lòng dâng lên, cô cúi đầu, thở dài thật sâu.

“Thế nào, anh ngủ thiếp đi như vậy khiến em rất thất vọng sao?”

Một âm thanh trêu chọc vang lên, sau đó eo của Lãnh Tiểu Tiểu bị một cánh tay mạnh mẽ vòng chắc.

“A?”

Vẫn ‘ngủ say’ Hàn Trạch Vũ đột nhiên phát ra âm thanh, dọa Lãnh Tiểu Tiểu giật mình.

“Anh giả bộ ngủ như vậy khiến em sợ nha. Thật là xấu”. Lãnh Tiểu Tiểu vuốt tay ở trên eo cô, có chút nũng nịu.

Hàn Trạch Vũ ôm lấy hương thơm đầy cõi lòng này, nhiệt tình trong đáy mắt dâng cao.

Anh thuận thế đặt Lãnh Tiểu Tiểu ở phía dưới, giọng nói trầm quyến rũ thật thấp nói ra.

“Anh chỉ muốn biết anh ngủ thiếp đi một chút, em có lén chiếm tiện nghi của anh hay không, chỉ là, khiến anh thất vọng rồi, em đã không động thủ, vậy anh không thể làm gì khác hơn là chủ động xuất kích rồi”. Nói qua chạm khẽ vào môi đỏ mọng của cô, hôn một cái.

“Cái gì nha? Em sẽ chiếm tiện nghi của anh? Dù sao đều là em thua thiệt cả. Thật là”. Lãnh Tiểu Tiểu chu môi đỏ thắm, bộ dạng nhõng nhẽo thật là mê người.

“Em chịu thiệt hại? Thua thiệt là anh chứ? Em xem anh mỗi lần đều mất rất nhiều sức lực. Người phụ nữ này, chỉ biết hưởng thụ, được tiện nghi còn ra vẻ”. Hàn Trạch Vũ bắt màn ngất mũi cô.

Hàn Trạch Vũ như vậy khiến Lãnh Tiểu Tiểu có chút đỏ mặt, dường như, trong tình huống này, cũng là như vậy, sự thật nha, cũng là thật sự như vậy. Nhưng, chuyện như vậy do đàn ông chủ động cũng là bình thường nha?

Nếu như đàn ông không muốn, người phụ nữ cũng không có cách nào ép buộc.

“Anh là đàn ông sao? Anh đoạt lấy ưu thế sinh lý nha? Chẳng lẽ ưu thế này chỉ dùng để bắt nạt phụ nữ sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu đẩy tay Hàn Trạch Vũ ra, sờ sờ chóp mũi.

“Loại chuyện này có hại, còn nói ưu thế? Lãnh Tiểu Tiểu, thế nào àm anh chưa từng phát hiện ra miệng em nói tốt như vậy đấy?”. Hàn Trạch Vũ cười xấu xa nhìn cô, đáy mắt có chủ ý xấu.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Chỉ nghe nói qua đàn ông phụ nữ, có nghe nói phụ nữ đàn ông sao?”

“Không nói bậy với em, hôm nay đổi cho em khiến anh hưởng thụ tốt một chút, như thế nào?”. Hàn Trạch Vũ có chút không nhẫn nại tựa vào trước ngực cô, gặm trắng nõn của cô.

“Hả? Vậy.... vậy em phải làm sao?”. Bị anh kiêu ngạo đụng vào, một hồi cảm giác tê tê truyền khắp toàn thân cô.

“Bảo bối, đừng nóng vội, anh dạy cho em được không?”

Hàn Trạch Vũ nhanh chóng lột xuống áo ngủ của mình, thân thể to lớn hiện ra trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu, Lãnh Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng nhìn anh, trên mặt đỏ ửng.

Đỏ ửng ửng. “Anh....”

“Tôi đây, sờ sờ nó? Nó khát vọng mong em đụng vào”.

Âm thanh khàn khàn của Hàn Trạch Vũ mà đầy đủ ý tứ, như mang theo ma lực, chỉ dẫn Lãnh Tiểu Tiểu, cô không tự chủ tới gần.

Thấy nam tính to lớn đến nỗi lên gân xanh đột xuất, Lãnh Tiểu Tiểu không khỏi tò mò, mặc dù đã có qua tình yêu nam nữ, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng cẩn thận quan sát nó.

Tay của cô nhẹ nhàng chạm vào, nhẹ nhẹ nắm, khiến Hàn Trạch Vũ không khỏi run rẩy một hồi.

Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng buông tay ra, có chút kinh hãi nhìn anh, “Làm đau anh sao?”

Hàn Trạch Vũ có chút nhẫn nại hít một hơi, thỏa mãn cười, “Không, cảm thấy rất tốt, chính là vừa rồi như vậy, tựa như chính anh vuốt ve em chính là vuốt ve nó”.

Lãnh Tiểu Tiểu dựa theo phương pháp anh nói, nhẹ nhàng khuấy động nó, dần dần cô cảm giác nam tính này càng ngày càng cứng rắn, càng lúc càng nóng, giống như có lực muốn phá ra ngoài, Lãnh Tiểu Tiểu đỏ mặt, liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, chỉ thấy anh hơi lim dim mắt, vẻ mặt hưởng thụ.

Bên môi nhẹ nhàng tràn ra mấy tiếng rên rỉ khô gọt, vẻ mặt hưởng thụ khiến Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy tự hào.

Chỉ như vậy mà anh rất hưởng thụ sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nghĩ lúc anh hôn vào cổ khiến cô khoái cảm, trong lòng có một ý nghĩ, làm như vậy với nó, anh sẽ hưởng thụ hơn phải không?

125. Chương 127: Tình Yêu Của Anh Quá Nặng

” Thế nào? Anh không thích?” Lãnh Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn anh, trong mắt lộ ra sự không hiểu.

” Ách, không đúng sao?”

” Đó chính là thích à nha? Làm gì hung dữ vậy?” Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy mình rất uất ức.

” Không có, anh không có hung dữ với em, chỉ là. . . bộ dạng này của em, làm cho anh không thể kiềm chế được?” Hàn Trạch Vũ gian nan nói.

Mỗi lần bị tiểu yêu tinh này trêu chọc đều có thể khiến cho anh từ một cao thủ lão luyện trở thành một tiểu tử ngây ngô bị nắm trong tay, như vậy quá kích thích đi, anh thật sự rất khó nhẫn nại.

” Là anh muốn em hôm nay để cho anh hưởng thụ hay sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ, đáy mắt hiện lên nụ cười hả hê, tay của cô lại nhẹ nhàng cầm nó, nụ cười xấu xa tràn ngập cả khuôn mặt.

” Tiểu yêu tinh, em cố ý có phải hay không? Vậy thì tốt, hôm nay anh liền dùng ưu thế của đàn ông đối xử với em thật tốt?” Hàn Trạch Vũ nói xong liền nhìn về phía áo ngủ của cô, thuận tay tháo cái ngủ chường mắt trên người cô xuống.

” A. . . . Không cần? A, em sai rồi, bỏ qua cho em đi được không?” Bị công kích Lãnh Tiểu Tiểu không nhận được cầu xin anh tha thứ.

” Hối hận đã không kịp nữa rồi, em à, hiện tại anh đổi cho em quyền hưởng thụ thật tốt.”

“A. . . Không cần. . .”

Tiếng gào mấp mờ tràn đầy cả căn phòng.

Ánh đèn mờ mờ, trên chiếc giường lớn ngập tràn ấm áp, hai thân thể triền miên quấn lấy nhau, nan xá nan phân.

Không lâu, xuân ý dồi dào trong phòng giờ chỉ còn lại một loạt tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ kiều mị hấp dẫn của người phụ nữ

Kích tình đi qua, Lãnh Tiểu Tiểu co rúc ở trước lồng ngực cường tráng của Hàn Trạch Vũ, gương mặt ửng hồng còn chưa tan.

Chiếc chăn tơ tằm đắp ở trên người của Hàn Trạch Vũ bị rút xuống, lộ ra nửa người trên trần trụi. Trên trán của anh dày đặc mồ hôi đủ để chứng thực, anh đã tốn sức biết bao nhiêu.

Anh ôm Lãnh Tiểu Tiểu, yên lặng hút thuốc, kích tình đi qua, nguy cơ của Hàn thị lại hiện ra rõ ràng trong óc của anh, làm cho anh cảm thấy nhức đầu. Xuyên thấu qua làn khói thuốc, trên mặt của Hàn Trạch Vũ lộ ra sự tầm tó.

" Trạch Vũ, anh sao vậy?" Tiểu Tiểu có cảm giác trên người anh có hơi thở buồn bực.

" Không có gì, em có mệt không? Xem ra anh còn chưa làm em thỏa mãn rồi." Hàn Trạch Vũ cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán của cô một cái.

" Không phải sao, ghét, anh nói thật đi, Trạch Vũ, em cảm thấy hai ngày nay anh có tâm sự mà." Lãnh Tiểu Tiểu chui rúc vào trong ngực của Hàn Trạch Vũ.

" Có sao? Em nghĩ quá nhiều rồi." Hàn Trạch Vũ không muốn cho Lãnh Tiểu Tiểu biết những chuyện kia khiến cho cô phiền lòng.

" Không muốn nói thì thôi, chỉ là anh đừng có gặt em?" Đột nhiên cô có hơi tức giận .

Người đàn ông này chưa bao giờ tiết lộ một chút tâm sự nào của anh với cô, điều này làm cho cô cảm giác khoảng cách giữa cô và anh không bao giờ vượt qua được. Loại cảm giác này khiến cho Tiểu Tiểu cảm thấy không an toàn chút nào.

" Em tức giận sao?" Hàn Trạch Vũ nghe được trong lời nói của Tiểu Tiểu có vẻ không vui.

" Không có, có gì phải tức giận cơ chứ. Em và anh có là gì của nhau đâu, anh làm việc gì thì phải nói với em hay sao?" Tiểu Tiểu tự giễu nói.

" Tiểu Tiểu, em đối với anh rất quan trọng, anh chỉ là không muốn làm cho em lo lắng những chuyện vô vị mà thôi." Hàn Trạch Vũ không thích nghe những lời nói tự ti của cô.

" Có thật không? Em rất quan trọng đối với anh sao? Trạch Vũ, anh yêu em sao?" Câu nói của anh đột nhiên khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Hàn Trạch Vũ bật thốt lên.

" Anh" Hàn Trạch Vũ đối mặt với lời nói chất vấn của cô, có hơi chần chờ.

Yêu?

Yêu cô ấy?

Anh yêu cô sao?

Hình như Hàn Trạch Vũ anh chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này, anh chỉ biết, mình rất quan tâm đến cô ấy, cảm giác này chưa từng có ở trên người của phụ nữ khác, bao gồm ban đầu đối với nhiều cô gái khác, cũng chưa từng từng có cảm giác được mất mãnh liệt như vậy.

Anh rất sợ mất đi cô, vừa nghĩ tới việc cô ấy sẽ rời xa mình, tim của anh sẽ rất sợ, rất sợ.

Đây chính là yêu sao? Yêu một người có loại cảm giác như vậy sao?

Vấn đề của Tiểu Tiểu, giống như tảng đá ở trong đầu của Hàn Trạch Vũ, tạo nên tầng tầng lớp lớp suy nghĩ, thật lâu cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy sự chần chừ của Hàn Trạch Vũ, đột nhiên trong lòng cảm thấy rất đau đớn?

Quả nhiên là mình tự mình đa tình? Đàn ông giống như anh, làm sao sẽ dễ dàng đem tim của mình giao phó cho người khác? Bọn họ làm sao nguyện ý chỉ vì một người phụ nữ mà dừng lại?

Chính mình cũng chỉ là một người khách qua đường vội vã trong cuộc đời của anh mà thôi, kỳ hạn ba tháng sắp đến, hai người có lẽ vĩnh viễn trở thành người xa lạ rồi.

Nghĩ tới đây, lòng cô càng thêm co rút đau đớn. Cô khổ sở xoay người lại, một mình nằm xoay lưng về phía anh.

Hàn Trạch Vũ trông thấy nét mặt đầy khổ sở của Tiểu Tiểu, đột nhiên anh lại cảm thấy rất đau lòng, anh không muốn suy nghĩ nhiều chỉ muốn lần nữa ôm cô thật chặt vào trong ngực, nói cho cô biết không phải như cô nghĩ, anh rất quan tâm cô, về phần yêu? Việc này anh không cách nào cảm nhận rõ trong lòng của mình khiến cho anh có hơi do dự.

Bàn tay của anh lơ lửng trong không trung, rồi chậm rãi thu lại?

Anh chỉ lẳng lặng nằm bên cạnh cô, mê mang nhắm nghiền hai mắt.

Một đêm này, trên cùng một cái giường, có hai người, cả đêm đều mất ngủ giống nhau?

Mặt trời không biết bao giờ ở đường chân trời ló ra, khi tia nắng ấm áp quang xuyên qua tấm rèm cửa trong phòng, chiếu vào đầu giường.

Suy nghĩ miên man. Hàn Trạch Vũ vừa nhìn thấy ánh mặt trời mới bình tĩnh hô hấp, nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường. Anh mặc quần áo xong, đến bên giường, nhìn khoe mắt còn đọng những giọt nước mắt của Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng hôn lên mặt của cô.

Tiểu Tiểu, anh thừa nhận rất quan tâm tới em, nhưng còn chữ yêu này thì quá nặng, chúng ta đề phải có thời gian tự mình tìm hiểu rõ ràng mới được? T7sh.

Hàn Trạch Vũ nhẹ giọng nói nhỏ, sau đó rời khỏi phòng.

Nghe được âm thanh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, đôi mắt đang nhắm chặt của Lãnh Tiểu Tiểu chậm rãi mở ra, vô hồn nhìn lên trần nhà, thở dài một tiếng.

Có lẽ tình yêu của anh ấy quá nặng, mà mình lại không chịu nổi ?

126. Chương 128: Phương Pháp Xử Lý Vẹn Toàn Đồi Bên

Cao ốc Hồi Phong.

” Tiểu lãng, không có tìm ra đầu mối gì sao?” Hàn Trạch Vũ hết sức khô khốc hỏi Tiểu lãng.

Một tuần lễ trôi qua rồi, còn có ba ngày nữa thì phải cùng tập đoàn Hoàn Mỹ cạnh tranh đấu thầu, mà chuyện này lại không có cách nào cho công chúng một câu trả lời chắc chắn khiến họ hài lòng, cho nên cái dự án đầu tư này nhất định sẽ phải chịu ảnh hưởng.

” Hàn tổng, tin tức lần này, đối phương hình như là cố ý nghĩ làm hỏng hình tượng của Hàn thị. Chỉ biết là do một người phụ nữ. Cô ta lại không có ra mặt. Tài liệu đều là trực tiếp gửi đến tòa soạn báo, không có để lại bất kỳ một đầu mối nào.” Tiểu lãng hết sức buồn bực nói.

Những năm gần đây, vẫn đi theo bên người Hàn Trạch Vũ, không có chuyện gì là anh ta không giải quyết được. Nhưng là, lần này, mỗi khi mới vừa có chút đầu mối là lại bị chặn đứt, hình như đối phương rất hiểu rõ nhất cử nhất động của bên này.

” Là phụ nữ? Tại sao có thể như vậy?” Quả đấm của Hàn Trạch Vũ nặng nề rơi vào trên bàn làm việc.

” Thật xin lỗi Hàn tổng, giống như căn bản đối phương không phải vì tiền, cho nên, không có để lại bất kỳ một đầu mối nào. Tòa soạn báo bên kia cũng chỉ nhận được qua cuộc điện thoại ẩn danh, họ không biết gì cả.”

Đối với kết quả này, Tiểu lăng cũng hết sức không hiểu.

Nếu như đối phương không phải là vì tiền, vậy rốt cuộc là vì cái gì? Hơn nữa, anh có một loại trực giác rất mãnh liệt, sự kiện lần này cùng những tấm hình lần trước hình hình như là xuất phát từ bàn tay của một người.

Nếu như nói mục tiêu của đối phương là Hàn thị, tại sao muốn hãm hại Lãnh Tiểu Tiểu? Nếu như mục tiêu là Tiểu Tiểu, như vậy lần này nhằm vào một loạt hoạt động của Hàn thị, hình như cũng không có bất cứ quan hệ gì với Tiểu Tiểu.

” Có phải hay không là do Hạ thị động tay động chân?”

Hàn Trạch Vũ cảm thấy rất có khả năng này, nếu như Hàn thị có vấn đề, như vậy dự án đầu tư về hàng hải của bọn họ cũng không có đối thủ lớn cạnh tranh rồi.

” Không có khả năng, tôi đã âm thầm điều tra, gần đây Hạ thị không có bất cứ động tĩnh gì.” Hạ thị thì Tiểu lăng mới bắt đầu đã hoài nghi tới rồi, nhưng điều tra cho thấy, chuyện này không có quan hệ với bọn họ.

” Vậy sẽ là người nào? Bọn họ rốt cuộc có mục đích gì?”

Hàn Trạch Vũ cảm thấy nhức đầu, trận đánh này anh vẫn rất bị động, thủy chung không cách nào thăm dò động cơ của đối phương, nhìn giá cổ phiếu mỗi ngày giảm xuống, Hàn Trạch Vũ hết sức nhức đầu.

Đang lúc căng thẳng, điện thoại của Hàn Trạch Vũ đột nhiên vang lên.

Anh nhìn điện thoại di động, bấm phím kết nối.” Alo, cha?” T7sh.

” Trạch Vũ, cha có việc muốn cùng con thương lượng.”

Giọng nói của Hàn Á Minh rất nặng nề, giọng nói khiến trong lòng của Hàn Trạch Vũ cảm thấy lo lắng.

” Cha, là về mặt trái tin tức gần đây của Hàn thị sao?”

” Đúng, cha đã suy nghĩ rồi, thân phận của Thi Dư bây giờ có thể kiểm chứng rồi, chỉ cần có thể làm cho thân phận của Thi Dư không có mối liên hệ với chúng ta, những thứ tin tức kia sẽ không tồn tại, tất cả mặt trái tin tức về Hàn thị sẽ tự sụp đổ mà thôi.”

” Cha, phương pháp này con cũng đã nghĩ tới, nhưng bây giờ, mọi người đã nhận định thân phận của Thi Dư, công chúng nhất định sẽ không nghe chúng ta giải thích. Cho nên, phương pháp này đoán chừng không có tác dụng quá lớn.”

” Cha biết, nếu chúng ta giải thích có thể mọi người sẽ không tin tưởng, nhưng nếu như chúng ta dùng sự thực để chứng minh, có thể những mặt trái tin tức này sẽ không có cách nào đặt chân, đến lúc đó nhất định bên truyền thông lại tung tin khác, cứ như vậy, khiến công chúng không thể tự đi phân biệt thiệt giả, đối với chúng ta mà nói hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.”

” Cha, vậy biện pháp là gì?” Hàn Trạch Vũ buồn bực.

” Lập tức tuyên bố ra bên ngoài, tin tức đính hôn của con với Thi Dư.”

Lời nói của Hàn Á Minh khiến đầu óc của Hàn Trạch Vũ âm vang, một mảnh trống không.

” Không, cha? Con không đồng ý?” Không biết vì sao, phản ứng đầu tiên của anh chính là muốn cự tuyệt.

” Tại sao? Đây là biện pháp tốt nhất, tin tức này đủ để chứng minh thân phận con nuôi của Thi Dư rồi. Vừa có thể để cho những tin tức bất lợi tự sụp đổ, cũng là một chuyện vui, chúng ta có thể mượn cơ hội này khắc sâu hơn hình tượng của Hàn Thị trong lòng công chúng.”

” Cha?”

” Không cần nói, cứ quyết định như vậy, cái tên tiểu tử thú vị này cũng trưởng thành rồi, khó có được một người như Thi Dư không ngại cái người đào hoa lãng tử như con, chịu đồng ý nên gả cho con, con nên vui mừng mới phải.”

” Cha, em ấy là em con mà? Vậy làm sao có thể? Con không đồng ý.”

Hàn Trạch Vũ chưa từng bao giờ nghĩ đến người mình muốn kết hôn sẽ là em gái của mình, chuyện này đột nhiên biến chuyển như thế thật không thể nào tiếp thu được. Hơn nữa, quan trọng nhất là, căn bản anh cũng không thích cô ấy, anh đối với cô không có cái loại tình cảm giữa nam đối với nữ.

” Cái gì em gái? Đó là trước kia, bây giờ là chuyện gì xảy ra, người khác không biết không nói con còn không hiểu rõ ràng được sao? Đây là một phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên, cha cảm thấy rất được, mặc kệ con có đồng ý hay không, ngày mai cha sẽ tuyên bố chuyện này với báo chí. Trước là để ổn định giá cổ phiếu.”

Trong điện thoại, giọng nói của Hàn Á Minh hết sức bá đạo, hình như căn bản không để ý đến việc Hàn Trạch Vũ có đồng ý hay không.

” Cha, cha không thể tự chủ trương như vậy, cha không để ý đến sự đồng ý của con, nhưng cũng không thể không chú ý đến cảm giác của Thi Dư?” Hàn Trạch Vũ biết cha đau lòng cho Thi Dư, nếu như cô ấy không muốn, cha cũng sẽ không ép buộc.

”Thi Dư còn hiểu chuyện nhiều hơn con, cái biện pháp này là do con bé nghĩ ra được, con xem lại mình một chút, người khác đều không chê con, vì Hàn thị nguyện làm ra hy sinh, con còn cố ý không chấp nhận, con nhất định muốn nhìn cổ phiếu của Hàn thị cổ phiếu rớt giá dừng phiên giao dịch con mới ở đây tính toán đường đi sao?” Hàn Á Minh tức giận nói.

Nguyên lại là do Thi Dư tới khuyên cha , không nghĩ tới, biện pháp này lại là do Thi Dư nói ra, đây là chuyện gì xảy ra?

Hàn Trạch Vũ nghe xong lời nói của cha Hàn, trầm mặc, giờ khắc này, trong lòng của anh hình như có một loại cảm giác khác thường.

127. Chương 129: Món Ăn Tình Nhân

Phòng làm việc tổng bộ, đôi tay Hàn Thi Dư nâng má, nhìn chằm chằm máy vi tính, suy nghĩ đã sớm phiêu du rồi, cô đắm chìm trong vui sướng, ảo tưởng một khắc mình mong đợi thật lâu kia.

Cô tuyệt đối không ngờ rằng chuyện cư nhiên thuận lợi như thế, khi mình nói lên biện pháp, Hàn Á Minh thế nhưng lại đồng ý.

Chỉ là, Anh Trạch Vũ sẽ đồng ý sao?

Anh thật sẽ vì Hàn thị mà đồng ý đính hôn cùng mình sao?

Đột nhiên nghĩ đến điều này, đáy mắt Hàn Thi Dư lại trời lên lo lắng, cô rất rõ ràng tình cảm Anh Trạch Vũ đối với Lãnh Tiểu Tiểu. Có lẽ chính anh cũng không ý thức được, nhưng cô là người ngoài cuộc thế nhưng nhìn rất rõ ràng.

Hàn Thi Dư nghĩ đi nghĩ lại, bộ dáng trước còn phần chấn động trở nên chán nản.

Đột nhiên, điện thoại di động kêu lên.

Cô xem mã số trên điện thoại di động một cái, trái tim cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Là Anh Trạch Vũ?

Anh Trạch Vũ tìm mình? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện đính hôn?

Anh nói ình là anh đồng ý? Hay là không đồng ý?

Trong nháy mắt, Hàn Thi Dư nhìn chăm chăm điện thoại di động, trong đầu hỗn loạn từng bừng, cô có chút kích động nhận nghe điện thoại.

“Thi Dư, hiện tại có rảnh không?” Giọng Hàn Trạch Vũ ôn hòa truyền đến, khiến tâm Hàn Thi Dư run sợ một hồi.

“Anh Trạch Vũ, làm sao vậy? Đột nhiên muốn mời em ăn cơm à?” Hàn Thi Dư giả bộ nghịch ngợm, che giấu nội tâm kích động.

“Quý nha đầu, chỉ biết ăn thôi, anh tìm em có chuyện, em nói xem, đi ăn cơm nhé? Một lát anh sẽ tới đón em?” Hàn Trạch Vũ cương chừu nói qua.

“Thật là giỏi, anh Trạch Vũ, vậy em đồng ý, em muốn ăn một bữa tiệc lớn?” Hàn Thi Dư hoan hô.

“OK? Còn bao lâu em mới có thể tan việc?”

“Lập tức, bởi vì em quyết định, hôm nay phải lui sớm? Ha ha, anh Trạch Vũ, anh mau lại đây?” Hàn Thi Dư đã vài ngày cũng không có nhìn thấy anh, cô hận không thể một giây kế tiếp liền có thể nhìn thấy anh.

Thấy Thi Dư như đứa bé, Hàn Trạch Vũ thật sự không cách nào đem cô cùng cô gái có âm mưu nào đó liên hệ với nhau.

“Được, nhất định bảo cha cắt tiền lương hôm nay của em.”

“Trừ đi, anh mau lại đây? Em cúp trước?”

Thi Dư hưng phấn cúp điện thoại, bởi vì cô còn phải trang điểm, sửa sang một chút, muốn dùng dáng vẻ hoàn mỹ nhất xuất hiện trước mặt người cô yêu.

Hàn Trạch Vũ cầm điện thoại, nghe âm thanh đò đò trong máy, anh như có điều suy nghĩ trầm tĩnh chốc lát, cầm chìa khóa xe lên đi ra cổng.

Trước cửa tổng bộ, Hàn Thi Dư có chút vội vã nhìn quanh hai bên, bóng dáng cô mỏng manh mà xinh đẹp ở trong gió như nữ sinh xinh đẹp. Tóc bị gió thổi loạn, phiêu tán, thay đổi lộ vẻ quyến rũ.

Hàn Trạch Vũ xa xa liền thấy cô, một thân trang phục khêu gợi mang đến cho anh một cảm giác hoàn toàn bất đồng cùng trước kia. Anh không thể không thừa nhận.

Nha đầu này trưởng thành, đã có bản lĩnh mị hoặc đàn ông.

“Thi Dư, lên xe?” Hàn Trạch Vũ quay cửa kính xe xuống hướng về phía Thi Dư bị gió thổi có chút run rẩy kêu.

“Anh Trạch Vũ, sao giờ anh mới đến? Em chờ cả ngày rồi đó? Chết rét em.” Thi Dư mau lên xe, chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách.

“Nha đầu ngốc này, không biết chờ ở bên trong sao? Tại sao phải đứng ở bên ngoài?”

“Người ta không phải muốn là người đầu tiên đi ra liền gặp được anh sao?” Thi Dư ôm cánh tay Hàn Trạch Vũ làm nũng, bộ dáng làm nũng kia nghiêm nhiên là hành động của một cô gái đối với người đàn ông mình yêu thích.

Trong lòng Hàn Trạch Vũ đột nhiên cảm thấy hơi khác thường, anh cảm thấy thái độ Thi Dư đối với mình không giống như thường ngày.

Anh không để lại dấu vết rút cánh tay của mình ra, làm bộ tức giận nói, “Anh còn lái xe, chớ hồ đồ, nguy hiểm như vậy.”

Hàn Thi Dư cảm giác hành động của mình hình như có chút hơi quá, cô vội vã ngồi thẳng người, le lưỡi, mặt đơn thuần nghịch ngợm làm quái.

“Được rồi, em biết rồi, người ta muốn đến bữa tiệc lớn cách thức tiêu chuẩn, có chút hưng phấn hơi quá, như vậy cũng đáng em. Anh Trạch Vũ thật đáng ghét?”

Thấy Thi Dư hưởng mình làm quái tượng, nghe được cô oán trách, hình như Hàn Trạch Vũ lại cảm thấy mình giống như suy nghĩ nhiều quá, có lẽ từ lúc mình biết cô không phải là em gái của mình, loại cảm giác đó xảy ra biến hóa?

Hàn Trạch Vũ không nói chuyện, anh chỉnh sửa suy nghĩ một chút, liền chuyển tâm lái xe, hướng mục đích đi tới.

Trong phòng ăn cao nhã cách thức tiêu chuẩn, không khí ấm áp và lãng mạn.

Hàn Thi Dư say mê nhìn chung quanh bộ dáng từng đôi tình nhân ngọt ngào, ảo tưởng mình cũng như bọn họ, cùng người mình yêu, ở chỗ này trong không khí lãng mạn, thưởng thức món ăn tình nhân.

Hàn Trạch Vũ nhìn gương mặt hoa si của Thi Dư, dùng ngón tay chọc chọc đầu của cô, “Chọn món ăn đi, không biết trong cá đầu nhỏ của em muốn thứ gì.”

“Ai da, anh không thể nhẹ một chút à? Thật là thô lỗ?” Hàn Thi Dư vừa vuốt cái trán, vừa oán trách, nhưng mà trong nội tâm lại là ngọt như mật.

Bởi vì, cử động thân mật của anh đối với mình, lập tức đưa tới sự chú ý của người khác, có lẽ ở trong mắt người ngoài, họ hiện tại nghiễm nhiên trở thành một đôi tình nhân rồi.

Nghĩ đến đây, Hàn Thi Dư liền hưng phấn khác thường.

“Em chọn đồ nhanh lên một chút, chậm thế, anh còn có chuyện.”

“Được rồi, em chọn nhé? Phục vụ, cho chúng tôi phần món ăn tình nhân lãng mạn rượu đỏ?” Hàn Thi Dư chỉ vào thực đơn, hưng phấn mà nói.

“Đổi lại cái khác?” Không biết vì sao, nghe Thi Dư gọi món ăn tình nhân, trong lòng của anh đã cảm thấy hết sức uốn éo.

“Tại sao chứ?” Hàn Thi Dư giả bộ dáng vẻ không hiểu.

“Chúng ta cũng không phải là tình nhân?” Thấy vẻ mặt Hàn Thi Dư không hiểu, Hàn Trạch Vũ bật thốt lên.

128. Chương 130: Giả Vờ Đỉnh Hôn

Hàn Thi Dư nghe anh nói, trong lòng âm thầm trời lên bi thương, không phải là một bữa cơm sao? Anh đều phải rõ ràng như thế sao?

“Nhưng mà, bên trong đồ vật đó thoát nhìn rất ngon nha, không thể giả vờ một chút ư? Lại khôn mất miếng thịt, lại nói tiếp, anh cũng không phải là anh trai em, có vấn đề gì. Phục vụ, cái này nhé?” Hàn Thi Dư giả bộ có vẻ tức giận, kiên trì lựa chọn của mình.

Thấy phục vụ có chút nghi ngờ nhìn mình, Hàn Trạch Vũ cảm thấy hết sức không được tự nhiên, “Được, được? Em thích ăn liền chọn đi.”

Sau khi phục vụ rời đi, Hàn Thi Dư bĩu môi không nói lời nào, không khí có chút trầm muộn.

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Thi Dư còn có chút tức giận, thở dài bất đắc dĩ một tiếng, “Không phải đều tùy em chọn sao? Còn tức giận? Thật là hẹp hòi.”

“Là anh Trạch Vũ hẹp hòi mới phải, không phải là phần món ăn tình nhân thôi sao? Có nhất định phải chia rõ ràng như vậy không, thật mất hứng?”

“Được rồi, là anh không đúng, không nên quét hứng thú của em, được chưa? Nha đầu quật cường?” Tron giọng nói của Hàn Trạch Vũ có nồng nặc tư vị sủng ái, nhưng đó là một loại sủng ái của anh trai đối với em gái.

“Anh Trạch Vũ, có thể chờ đem em làm thành em gái anh không?”

Nghe Hàn Trạch Vũ tự nhủ nói vậy, Hàn Thi Dư đột nhiên cảm thấy hết sức phiền não.

Lời nói của Hàn Thi Dư khiến Hàn Trạch Vũ đột nhiên có chút ngầy ngẩn cả người.

“Không xem em là em gái thì thành cái gì? Em vốn chính là em gái của anh?” Hàn Trạch Vũ có chút đặc biệt nhấn mạnh điểm này.

Nghe Hàn Trạch Vũ cường điệu quan hệ anh em giữa bọn họ, Hàn Thi Dư có chút buồn rầu.

“Rõ ràng em không phải? Hơn nữa ba cũng nói. . . .”

“Thi Dư, chuyện ba nói, em cũng đồng ý sao?” Hàn Trạch Vũ đứng lúc cắt đứt lời của cô.

Thật ra thì anh rõ ràng biết chuyện này chính là do Thi Dư nói ra, nhưng anh không muốn làm cho chuyện này trở nên không có cách nào sửa đổi, bởi vì anh chỉ muốn khiến chuyện này trở lại bình thường, mà không phải thật đính hôn cùng cô.

“Anh nói chuyện chúng ta đính hôn sao?” Hàn Thi Dư thật bình tĩnh nói, nhìn nét mặt cô, cô không có một tia không muốn.

“Đúng, Thi Dư, thật ra thì chỉ cần em không muốn sẽ không ai bức em.”

Hàn dịch Vũ cố gắng thuyết phục cô buông tha, như vậy thì ba cũng không có lý do đến bức mình.

“Không, Trạch Vũ, em nguyện ý, em cảm thấy có thể vì Hàn gia làm chút gì em đều rất vui vẻ, em rất cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của ba đối với em, đặc biệt là sau khi biết thân phận của em, vẫn đối xử với em rất tốt, em thật sự hi vọng có thể thật báo đáp lại.”

Thi Dư không biết là cố ý hay là vô tâm, lần này lúc cô gọi anh, thiếu một chữ anh, cô không có gọi anh là anh.

Hàn Trạch Vũ cũng cảm thấy cô lược bớt, sắc mặt hơi có chút biến hóa.

“Thi Dư, phương pháp báo đáp ba có rất nhiều loại, không nhất định phải dùng loại phương pháp này. Từ nhỏ anh đã đem em làm em gái ruột của mình, anh rất yêu em, nhưng đó là tình yêu của người anh đối với em gái, anh không cách nào nảy sinh tình cảm khác đối với em gái của mình, em có hiểu không? Em đáng giá với người đàn ông tốt hơn tới thương yêu em, em hiểu chưa?” Hàn Trạch Vũ dẫn lại khuyên giải.

Anh hi vọng Thi Dư có thể hiểu, mình cũng không thương cô, không thể nào cho cô hạnh phúc. Anh vô luận như thế nào cũng không thể nào tiếp thu chuyện em gái mình bỗng biến thành vợ của mình, loại chuyển biến này thật là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận nổi.

Anh thật sự không muốn?

Dù là vì Hàn thị anh cũng không nguyện đính hôn cùng mình? Mình lại thật sự không bằng Lãnh Tiểu Tiểu sao?

Nghe lời của anh, trái tim Hàn Thi Dư lập tức té xuống đáy cốc.

Cô đè nén lửa giận muốn bộc phát, làm ra một bộ dáng hết sức sáng tỏ.

“Em hiểu, nhưng em thấy được ba cùng mấy người cả ngày vì chuyện gì mà phát sầu, em cũng rất khổ sở, em thật sự hi vọng có thể làm gì đó vì các người.”

Hàn Thi Dư hết sức tỏ rõ thành ý của mình, cô có nguyện ý vì Hàn thị mà hy sinh mình.

“Thi Dư, em là một cô gái tốt, nếu như em thật muốn vì Hàn gia làm chút gì, anh. . . . Có thể đồng ý chúng ta đính hôn, tạm lúc dẹp yên cuộc sống gió này. Nhưng đây chỉ là giả, chờ đoạn sóng gió này qua đi, em có thể theo đuổi hạnh phúc của mình. Như vậy liền vẹn toàn đôi bên rồi. Em thấy có được không?” Hàn Trạch Vũ có chút do dự nói.

Thật ra thì đây mới là mục đích thật sự của anh ngày hôm nay, làm thành thương nhân, anh cũng có một mặt ích kỷ.

Biết một mặt này của anh, anh không muốn kết hôn với một cô gái mà mình không thương, một mặt khác, anh cũng không hi vọng Hàn thị vẫn chịu loại ảnh hưởng bất lương này, tạo thành tổn thất đối với lợi ích của Hàn thị.

Khi anh nghĩ biện pháp, anh cũng cảm thấy đây là phương pháp đẹp nhất nhanh chóng nhất, nhưng anh không muốn dùng hạnh phúc của mình làm thành giá cao, cho nên, anh chỉ có thể hy sinh Thi Dư thôi.

Hàn Thi Dư thông minh giờ khắc này mới hiểu được dụng tâm của Hàn Trạch Vũ, trong lòng của cô buồn bã một mảnh.

Ngoài mặt là vì mình được, không muốn làm trẻ nãi hạnh phúc của cô, thật ra thì căn bản là không muốn làm trẻ nãi hạnh phúc của mình.

Hàn Thi Dư cỡ nào muốn lớn tiếng gọi ra, hạnh phúc của tôi đó chính là có thể là người yêu của anh?

Nhưng cô biết, bây giờ không phải thời điểm, chỉ cần có thể cùng anh đính hôn, cô liền lại gần mục tiêu một bước, cô có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện bên người anh, mà Lãnh Tiểu Tiểu kia thế nhưng không cách nào có thể lộ ra ánh sáng.

Hàn Thi Dư cố nén không sáng khoái trong lòng, lộ ra nụ cười kinh ngạc.

“Anh Trạch Vũ? Như vậy cũng có thể sao? Đến lúc đó có thể mang đến ảnh hưởng bất lợi cho Hàn thị không?”

“Sẽ không, qua một đoạn thời gian, mọi người sẽ quên lãng chuyện này, sẽ không ai nhớ.” Hàn Trạch Vũ nhìn trên mặt Thi Dư lộ ra vẻ mặt vui mừng, trong lòng của anh cũng có chút kích động.

Như vậy nghĩa là cô cũng tán thành ý nghĩ này của mình? Chuyện kia sẽ đơn giản hơn nhiều, mà mình cũng có thể có câu trả lời đối với Tiểu Tiểu.

Nhưng trên mặt anh không ức chế được vui sướng, lại sâu thẳm đã thương lòng của Hàn Thi Dư?

129. Chương 131: Thân Phận Thay Đổi

Phòng họp tòa nhà Hối Phong. Hàn thị tổ chức buổi họp báo tuyên bố cử hành ở chỗ này.

Cách thời điểm đã định còn chút sớm, dường như trong phòng họp lớn liền từ lâu đã huyền não tiếng người.

Bởi vì đây là một đoạn thời gian, đối với Đồng Sự Trưởng Hàn thị bội tình bạc nghĩa sự kiện bê bối, lần đầu tiên chính diện đáp lại truyền thông, cho nên, các nhà truyền thông rối rít vô cùng, cũng muốn trong lúc thời gian này một lần đạt được tin tức này trực tiếp.

Trong phòng làm việc, Hàn Trạch Vũ gờ tay lên nhìn thời gian một chút, trên mặt dâng lên một chút không nhịn được.

Ngày hôm qua không phải đều nói tốt sao? Làm sao cho đến bây giờ chưa có tới?

Chẳng lẽ là đổi ý rồi sao?

Đang lúc Hàn Trạch Vũ có chút bận tâm suy đoán, cửa phòng làm việc bị mở ra, Hàn Thi Dư vội vã chạy vào, “Thật xin lỗi, anh Trạch Vũ, trên đường bị kẹt xe rồi.”

“Không có việc gì, thời gian còn kịp, đi thôi?” Hàn Trạch Vũ thấy cô đến, tảng đá trong lòng rốt cuộc để xuống.

Hàn Thi Dư giọng điệu chậm rãi, thân mật kéo cánh tay Hàn Trạch Vũ, “Anh Trạch Vũ, về sau em liền không cần gọi anh là anh trai, miễn cho bị người khác nghe được không tốt, em gọi anh là Trạch Vũ, như vậy sẽ có vẻ thân mật một chút, có độ tin cậy tương đối cao.”

Hàn Trạch Vũ mặc dù muốn phản đối, nhưng cảm thấy cô nói cũng có đạo lý, vì vậy, gật đầu, mặc cho cô giữ lại cánh tay của mình đi về phía phòng họp.

Thấy Hàn Trạch Vũ không phản đối, trên mặt Hàn Thi Dư hiện lên một nụ cười đắc ý.

Đây chỉ là bắt đầu, từ từ rồi anh sẽ biết, cái này nếu nói là giả vờ diễn trò, nhất định sẽ có ngày làm thật đó.

Hàn Thi Dư ở trong lòng âm thầm nói, từng bước đang đi vào trong kế hoạch cô dự định, tin tưởng, không qua bao lâu, cô kỳ vọng thật lâu tất cả sẽ đúng hạn tới rồi.

Tiểu Lãng đã sớm ở trước cửa phòng họp chờ, thấy Hàn Thi Dư thân mật kéo Hàn Trạch Vũ, nụ cười trên mặt kia hạnh phúc khiến Tiểu Lãng hết sức kinh ngạc.

“Hàn tổng, tất cả đều chuẩn bị xong?”

“Ừ, bắt đầu đi?”

Tiểu Lãng mở bên trong cửa phòng họp ra, khi Hàn Trạch Vũ thân mật kéo Hàn Thi Dư về mặt nụ cười ngọt ngào xuất hiện tại trước mặt của mọi người, phòng họp nguyên bản huyền não lập tức yên tĩnh lại.

Đối mặt Hàn Thi Dư một trong những nhân vật chính vụ bê bối lần này, lấy chính là tư thái này xuất hiện tại trước mặt công chúng, tất cả mọi người có chút giật mình. Nhìn đôi anh em này thân mật như thế, thật không biết trong hồ lô này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Tiểu Lãng đi theo phía sau Hàn Trạch Vũ, trong lòng của anh có chút lo lắng. Bởi vì, anh nhìn thấy vẻ hạnh phúc trên mặt Thi Dư này thuộc về xuất phát từ nội tâm một người phụ nữ, như vậy Lãnh Tiểu Tiểu đâu? Cô ấy phải làm sao?

“Tiểu Lãng, có thể bắt đầu.” Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn có Tiểu Lãng chút sững sờ, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hả? A, được?” Tiểu Lãng lấy lại tinh thần, ý thức được mình mất hồn có chút không đúng thời điểm, anh điều chỉnh suy nghĩ một chút, đi lên trên bục chủ trì.

“Các vị bạn bè trong giới truyền thông, hôm nay thật vui mừng mọi người có thể đến hiện trường này, tôi thay mặt tập đoàn Hàn thị đối với các vị đến bày tỏ cảm ơn. Tiếp đó, buổi họp báo tuyên bố chính thức bắt đầu, đầu tiên, Hàn tổng của chúng tôi có một việc muốn tuyên bố, xin mời Hàn tổng?”

Tiểu Lãng nhìn Hàn Trạch Vũ một chút, đáy mắt có chút một chút nghi ngờ. Anh cũng không biết hôm nay, trường hợp quan trọng này, anh muốn tuyên bố cái gì.

Một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt ở bên trong, Hàn Trạch Vũ đi về phía đài chủ trì, trước sau như một đối mặt với truyền thông nghiêm túc lạnh nhạt chính anh cư nhiên là nở một nụ cười thần nhiên.

“Đầu tiên, vô cùng cảm ơn mọi người hôm nay đến đây, tiếp đó, tôi muốn tuyên bố một chuyện vui?” Hàn Trạch Vũ cố ý ngừng chốc lát.

Chuyện vui? Chuyện vui gì?

Mọi người nghe được lời nói Hàn Trạch Vũ bắt đầu rồi rít vãnh tai tiếp nhận, mà Tiểu Lãng nghe lời nói như thế, vẻ kinh ngạc trên mặt này càng thêm rõ ràng.

Chẳng lẽ là. ? ?

“Sau chu không, chính là ngày tôi và vị tiểu thư xinh đẹp này đính hôn, hi vọng đến lúc đó còn có thể thấy bóng dáng mọi người.” Hàn Trạch Vũ thân mật ôm eo Hàn Thi Dư, thần thái phần chần đang cười đối với tất cả mọi người tại chỗ.

Lời của anh giống như một quả bom, đem mỗi người tại chỗ trong lòng cũng nổ tung hoa.

Duy nhất không có kinh ngạc, chính là Hàn Thi Dư rồi, cô một bộ dáng mềm mại ngọt ngào hạnh phúc, dựa vào trong ngực Hàn Trạch Vũ, thần nhiên trước mặt từng hồi ánh sáng màu trắng đèn flash.

Trường không để ột chút. Cô lộ ra cực kỳ được hạnh phúc cảm giác của cô, hận không được khiến cho người của toàn thế giới cũng biết, tâm tình của cô giờ phút này hưng phấn vui thích.

Trong đám người, lập tức nổ oanh.

“Xin hỏi Hàn tổng, đối với thân phận tiểu thư Hàn Thi Dư gần đây bị chất vấn một chuyện, Hàn tổng có giải thích gì không?” Một tên phóng viên đầu tiên đứng dậy.

“Vị phóng viên tiên sinh này, chuyện tôi mới vừa rồi tuyên bố chẳng lẽ còn không đủ để giải thích tất cả đây sao?” Hàn Trạch Vũ lạnh lùng liếc hắt một cái, khí phách bẩm sinh kia, làm ọi người ở đây, cũng không khỏi cảm thấy một hồi rùng mình.

“Nhưng thân phận của Hàn tiểu thư vẫn là thiên kim Hàn thị, như vậy có thể khiến công chúng không thể nào tiếp thu được hay không?”

“Từ thân phận của một người con gái nuôi không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào biến thành con dâu, chẳng lẽ luật pháp không cho phép sao?” Hàn Trạch Vũ hời hợt hơi cong môi một cái.

“Xin hỏi Hàn tổng, thân phận của Hàn tiểu thư vẫn luôn là em gái của ngài, lần này thay đổi trở thành vị hôn thê có phải có mục đích nào đó không thể cho ai biết hay không?” Một gã phóng viên cả gan khác người bỗng chốc đứng lên.

“Vậy tôi muốn biết các người ác ý hãm hại Hàn thị danh dự như vậy, rốt cuộc có mục đích gì không thể cho ai biết? Tôi cho anh biết, đối với đoạn thời gian này những thứ tin tức không thật kia, đã tổn hại đến nghiêm trọng lợi ích Hàn thị, tôi tạm thời chưa truy cứu trách nhiệm quyền lợi. Một vài người liên quan không lâu sẽ nhận được giấy thông báo của tòa án.”

Hàn Trạch Vũ nói một phen, lập tức làm cho tất cả mọi người ở đây lại trầm mặc. T7sh.

Trước khi người phóng viên kia chân cũng bắt đầu có chút run rẩy, hắt có chút hoảng sợ liếc mắt nhìn Hàn Thi Dư, đáy mắt có một tâm tình không rõ.

“Chỉ là, chúng tôi cũng sẽ coi tình huống mà xác định, có thể có vài người là bị người khác lừa gạt và dẫn đường sai, đối với tình huống này chính là chúng tôi sẽ xem xét xử lý.”

Hàn Trạch Vũ thích thời điểm ọi người một bậc thang, rất nhiều người rồi rít theo bậc thang của anh đi xuống. Mọi người trước khi đảo qua sắc xảo, bắt đầu rồi rít hỏi thăm chuyện có liên quan đến bữa tiệc đính hôn.

130. Chương 132: Những Phụ Nữ Giống Như Thiêu Thân

Trên TV, Hàn Trạch Vũ thân mật ôm Hàn Thi Dư, thần thái phấn chấn kia nụ cười ấy là sao chói mắt.

Lãnh Tiểu Tiểu hôm nay mới phát hiện, mình giống như là một đứa ngốc, Thi Dư ở Hàn gia lại là thân phận như vậy? Cư nhiên mình sẽ tin tưởng cô ấy chỉ là em gái của anh.

Lãnh Tiểu Tiểu nghĩ mà nhớ lại trước đây Thi Dư nhìn mình loại ánh mắt đó là lạ, hôm nay nghĩ đến, thì ra là như vậy.

Ban đầu, trong lòng của cô ấy khẳng định cũng là cực kỳ khó chịu đi?

Chỉ nhìn cô ấy vẻ mặt cực kỳ cảm thấy hạnh phúc, là có thể hiểu, cô ấy là thật sự yêu Hàn Trạch Vũ, loại cảm giác đó phát ra từ nội tâm là không giả bộ được. Chỉ có người có tình yêu thực sự, mới có thể hiểu, mới có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Sau chu không? Bữa tiệc đính hôn?

Nhanh như vậy?

Nhanh sao? Có lẽ tất cả này đã sớm trở thành kết cục đã định, chỉ là mình không biết mà thôi.

Cô nhìn xem cái phòng trống rỗng này, Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở cười, mình nên phải lập tức dọn đi ra đi? Có ai có thể nhịn chịu đựng vị hôn phu của mình cùng một người phụ nữ khác không mình bạch ở cùng một chỗ?

Nghĩ đến lúc trước Thi Dư đối với mình thân mật, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu còn có thêm một chút xấu hổ, cô tắt TV đi, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc của cô là số lượng không nhiều lắm.

Đi tới phòng ngủ, Lãnh Tiểu Tiểu dọc theo bên giường ngồi xuống. Trong phòng còn tràn ngập hơi thở thuộc về anh, cô tham lam hít thật sâu một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bởi vì, đối với anh vô tận nhớ nhưng đã ở trong lòng bắt đầu lên men, tình yêu thật sâu này ập ủ nước mắt đã bắt đầu từ từ tràn ra bên ngoài, nếu như không đóng cửa trái tim ở đây, sợ rằng trong lòng lại tràn lan một mảnh.

Cô nhắc nhở chính mình, không cần ở nơi này thời điểm rơi xuống một giọt nước mắt.

Ngay cả có ở nhiều không muốn buông tha, lúc này cũng không cách ở dừng lại.

Bởi vì, toàn thế giới cũng biết rồi, anh đã là vị hôn phu của người khác, cô vô luận như thế nào cũng không thể cho phép chính mình tự đi làm một người thứ ba phá hư hạnh phúc của người khác.

Thu thập cả ngày, tất cả mọi thứ đều không thể trang bị đầy đủ cái hòm nhỏ bằng da của cô. Nhưng trong lòng lại bị trí nhớ tất cả có liên quan đến anh chiếm đóng không có một chút khe hở nào. T7sh.

Ban đầu một lòng trống không đi đến nơi này, hôm nay lại mang đi tràn đầy một lòng nhớ thương.

Rời đi, hoặc là, cuộc giao dịch này, mình vẫn có thu hoạch?

Cô kéo cái hòm, đứng ở cửa chính, cô đem cái chìa khóa đặt ở cửa trước lên, cuối cùng lưu luyến quan sát phòng ốc nhà này, cảm giác quyến luyến thật sâu này kéo đau đớn lòng của cô.

Cô chớp động mắt, từng giọt nước mắt nóng bỏng một, đúng là vẫn còn không nhin được, tới tấp chảy xuống.

Hàn Trạch Vũ xử lý xong chuyện trong tầm tay, trong lòng mơ hồ có một cỗ cảm giác lo lắng, anh tăng tốc độ xe chạy về nhà.

Anh bóng dáng xinh đẹp. Nhưng mà, khi anh về đến nhà, hơi thở lạnh lẽo này nghiệm chứng mình cảm giác không an tâm của anh.

Anh nhanh chóng tìm khắp tất cả gian phòng, trừ tờ giấy kia cùng một chuỗi chìa khóa, trong phòng trống không, ở cũng không có hơi thở của cô.

“Trạch Vũ, em đi, thật lòng chúc phúc anh và Thi Dư, tha thứ em từng hy vọng xa vời lấy được tình yêu của anh, hôm nay em rút cuộc hiểu rõ, mình có lòng tham cỡ nào, đó là đồ thuộc về người khác, em làm sao xứng đáng có? Về phần hợp đồng kia, em còn nợ anh 40 ngày, nếu như đời sau có cơ hội, chính em lại trả lại anh đi? Xin anh xem phần yêu ở em có của anh lên, để ẹ Tần và những đứa bé đáng thương có thể có một chốn nương thân đi?”

Hàn Trạch Vũ một tay xé nát tờ giấy này, vừa liếc nhìn cái chìa khóa trước cửa, trong lòng lửa giận tăng lên.

Lãnh Tiểu Tiểu, cái người phụ nữ ngốc này, thế nào yêu thích tự chủ trương như vậy?

Tại sao không đợi anh trở lại, nghe giải thích của anh một chút?

Anh lấy điện thoại di động ra, gọi một chuỗi mã số quen thuộc, âm thanh nhắc nhở tất máy càng làm cho anh tức giận không thôi.

Lãnh Tiểu Tiểu, để cho anh tìm được em, em nhất định sẽ chết? Biết thiếu nợ của anh còn dám chạy, em nợ anh em nhất định phải gấp đôi, không, gấp ba gấp bốn lần nhiều hơn trả trở về.

Hàn Trạch Vũ oán hận khê nguyên rửa, cầm lấy cái chìa khóa lại xông ra ngoài.

———— phân cắt tiết tử thu —————

Trong ánh đèn rượu mờ tối, Lục Tề Phong bộ dạng chán chường, làm cho người ta cơ hồ muốn không nhận ra anh. Anh một ly tiếp một ly uống rượu muộn, giống như là uống nước lợ.

“Tề Phong, đừng uống nữa, như vậy thân thể sẽ không chịu được.” Lâm Mỹ Giai vẻ mặt lo lắng lôi kéo cánh tay anh bưng ly rượu.

“Không cần cô quan tâm tôi, tránh ra?”

Lục Tề Phong hung hăng hất tay của cô ra. Lâm Mỹ Giai không có phòng bị, khi anh đột nhiên đưa lực độ qua, đụng phải ghế cứng rắn bên cạnh.

“Ách?” Lâm Mỹ Giai rên lên một tiếng, chỗ cánh tay mềm mại đau đớn kịch liệt khiến nước mắt bắt đầu ở mắt của cô đảo quanh.

“Cái người đàn ông này thật quá mức, đối mặt một người phụ nữ quan tâm của anh, cứ nhiên xuống tay nặng như vậy?” Một giọng nữ tức giận vang lên.

Lâm Mỹ Giai và Lục Tề Phong đồng thời nhìn về người phụ nữ bên cạnh này.

“Tiểu Trang?” Lâm Mỹ Giai thấy tiểu Trang đột nhiên xuất hiện, có chút kinh ngạc, nghe được cô bảo vệ đối với mình, trong lòng cảm thấy một hồi ấm áp.

“Cô là ai? Chuyện của tôi phải dùng đến cô trông nom sao?” Lục Tề Phong liếc mắt nhìn người phụ nữ không nhận biết này, đáy mắt khinh thường đều là lạnh lùng.

Quả nhiên là người đàn ông lãnh khốc vô tình. Thật không biết Lâm tổng thích anh ta ở chỗ nào. Tiểu Trang ở trong lòng đem Lục Tề Phong đánh giá là một kẻ vô dụng.

“Anh nghĩ như thế nào tôi đều không quan tâm, cũng sẽ không muốn trông nom, nhưng thương thế của anh đến Mỹ Giai là không được, tại sao không chút kiêng kỵ tổn thương cô ấy như vậy? Cô ấy lại không nợ anh.” Tiểu Trang oán hận nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, trong mắt có sự phẫn nộ của tia lửa.

“Mỹ Giai, có phải rất đau hay không? Em đi lấy chút băng đến cho chị thoa xuống.” Cô cực kỳ dịu dàng kéo tay Lâm Mỹ Giai, thấy chỗ cánh tay kia sưng đỏ, hết sức đau lòng.

131. Chương 133: Nhất Định Khiến Anh Trở Lại Bên Cạnh Chị

Lần đầu tiên nghe được tiểu Trang gọi thẳng tên của mình dịu dàng như thế, cô đột nhiên cảm thấy đã có chút không thích ứng.

Khi cô tiếp xúc được tiểu Trang cặp mắt dịu dàng thắm thiết kia, trong lòng hoảng loạn, vội vàng đem tay thu hồi lại. Cô thiếu chút nữa quên mất tiểu Trang đối với mình.

“Tiểu Trang, cảm ơn em, tôi không sao?”

Lâm Mỹ Giai hốt hoảng liếc mắt nhìn Lục Tề Phong, chỉ sợ anh nhìn ra manh mối gì.

Nhưng mà, Lục Tề Phong lâm vào trong nhớ nhung đối với Duy Duy, căn bản là không có bận tâm cô.

Lâm Mỹ Giai ưu thương nhìn Lục Tề Phong, đau lòng khổ sở vô cùng.

Cô thật cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi nữa. Lòng của người đàn ông này là làm bằng tảng đá sao? Minh bỏ ra cho anh nhiều như vậy, làm sao lại không đổi lại được một chút xúu triu mến của anh?

Cô thật không biết, anh vẫn coi thường mình như vậy, trái tim của mình lạnh, mình còn có thể chống đỡ được bao lâu. T7sh.

Tiểu Trang nhìn bộ dáng Lâm Mỹ Giai đau lòng muốn chết, vừa liếc nhìn Lục Tề Phong lãnh khốc, trong lòng dâng lên hận ý thật sâu, nhìn người phụ nữ mình yêu mến khổ sở, mình lại cái gì cũng không làm được, loại cảm giác đó quá vô dụng rồi.

Cô đi về phía Lục Tề Phong, muốn chửi rửa anh một phen thay Lâm Mỹ Giai xả giận, đột nhiên một hồi tiếng chuông điện thoại phim hoạt hình vang lên.

Ba người tại chỗ đồng thời ngẩng ngẩn cả người.

Tiểu Trang và Lâm Mỹ Giai nhưng có chút không tin nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, không nghĩ đến cái người đàn ông vô tình lạnh lùng này, chuông điện thoại di động lại có thể tổng hợp như một đứa trẻ vậy?

Mà Lục Tề Phong sững sốt là bởi vì, tiếng chuông đặc biệt này là người nào đó cưỡng chế thay cho anh, là tiếng chuông chỉ thuộc về cô. Cô nói muốn để cho anh nghe được tiếng chuông là có thể biết là cô nhớ anh rồi.

Thật sự là cô sao?

Một tuần liền, anh là nhớ nhưng cô ấy như thế, tuy nhiên vẫn không bỏ được mặt mũi gọi điện thoại cho cô. Thật vất vả thuyết phục chính mình một lần, bỏ xuống cao quý này một lần gọi cho cô, lại ma xui quỷ khiến một loại tất máy.

Đúng, nhất định là cô, đây là dành riêng cho cô ấy, cô ấy nói qua, chỉ cần là tiếng chuông này vang lên, đó chính là ý nghĩa cô ấy nhớ mình?

Cô ấy nhớ mình sao? Cô ấy rất cuộc cử động gọi điện thoại ỉnh rồi hả?

Trời ạ, cái tiếng chuông này quả thật quá tuyệt vời? Lúc trước anh làm cũng chưa từng phát hiện, cái tiếng chuông này là dễ nghe như vậy?

Lúc này, một trận này tiếng chuông cực kỳ đáng yêu ở trong lỗ tai anh, liền có thể đáng yêu như tiếng trời, làm cho người ta tinh thần hơi bị phấn chấn.

Lục Tề Phong kích động lấy điện thoại di động ra, nhìn trên điện thoại di động hiện lên chính là cái đầu heo đáng yêu kia, anh hưng phấn đến tay cũng có chút run rẩy. Vừa định nghe điện thoại, nhưng vừa nghĩ đến đêm đó cô ôm lấy người đàn ông khác khiến ỉnh biến đi, trong lòng của anh đã cảm thấy đánh một chút hờn dỗi, hết sức khó chịu.

Anh do dự chốc lát, trong thâm tâm ỉnh lên một cái ý nghĩ.

Nghĩ đến chỗ này, anh càng thêm hưng phấn, anh cố nén kích động trong lòng, trực tiếp cúp điện thoại sau đó liền đứng dậy rời đi, liền nhìn cũng không quay đầu lại nhìn Lâm Mỹ Giai một cái.

Lâm Mỹ Giai nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Tề Phong vội vã rời đi kia, cô bị ai ngã ngồi trên ghế, trừ người phụ nữ kia, sợ rằng không có điện thoại của người nào sẽ làm anh lại khẩn trương như thế.

Cô cầm lấy bình rượu trên bàn bắt đầu mãnh liệt rót ỉnh, khi tiểu Trang tỉnh hồn lại thời điểm, bình Whisky kia cơ hồ toàn bộ rơi vào trong bụng của cô.

“Mỹ Giai, cái người này sao lại khổ như thế chứ? Anh ta căn bản cũng không yêu chị? Chị tại sao muốn tra tấn mình như vậy?”

Thấy Lâm Mỹ Giai không thương tiếc mình như vậy, tiểu Trang hết sức khổ sở và bất đắc dĩ, bởi vì chính cô không phải là không giống như vậy? Biết rất rõ ràng không thể nào có kết quả, nhưng vẫn là làm việc nghĩa không được chùn bước hăm sâu vào như vậy?

“Tề Phong. Tại sao? Anh tại sao muốn đối với em như vậy? Em có chỗ nào so ra kém cô ta? Chỗ nào không bằng cô ta? Em không muốn anh đi. Anh trở lại. Tôi hận cô, Lữ Duy Duy, tôi hận cô? Nếu như không có cô, Tề Phong chính là của tôi, anh nhất định là yêu tôi, đều là cô, đều là cô. Tôi hận. Tôi hận không được cô chết.”

Lâm Mỹ Giai, lão đảo nghiêng ngã nói xằng nói bậy, tiểu Trang đỡ cô ta, nghe cô say túy lúy lời nói, trong lòng rất cuộc hạ quyết tâm.

“Mỹ Giai, đừng khổ sở, mặc dù em vô cùng ghét người đàn ông kia, nhưng mà, chỉ cần chị có thể vui vẻ hạnh phúc, em nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến cho anh trở lại bên cạnh của chị. Mặc kệ trả cái giá lớn đến đâu?”

————— phân cắt tiết tử thu —————

Trong căn hộ độc thân, lòng của Lữ Duy Duy cũng đã rơi xuống đáy cốc.

Điện thoại cô nhưng là đã phải lấy lên dưng khí thật là lớn mới gọi cho anh, tuyệt đối không ngờ rằng anh sẽ trực tiếp cúp điện thoại của mình.

Anh ngay cả điện thoại của mình đều không nhận, xem ra đêm đó thật sự là thương tổn anh. Anh nhất định vẫn còn ở giận mình, làm thế nào? Về sau anh sẽ không đều không để ý mình?

Nghĩ đến đây, Lữ Duy Duy càng thêm khó chịu, cô nắm điện thoại di động thật chặt, cặp môi đỏ mọng đầy đặn kia bị cắn hiện lên một dấu răng thật sâu.

Đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Trái tim Lữ Duy Duy đột nhiên đột nhiên co rúm một chút.

Có phải hay không là.

Cô có chút nghi ngờ nhìn cánh cửa kia, trong lòng cũng có suy đoán nào đó.

“Là ai?” Cô có chút khẩn trương đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng hỏi thăm giống như chỉ sợ thanh âm quá lớn, người ngoài cửa sẽ biến mất một dạng.

Nhưng mà, ngoài cửa không có truyền đến bất kỳ âm thanh gì.

Cô lại hỏi một tiếng, “Là ai vậy?”

Vẫn không có bất luận kẻ nào trả lời, cô ở cũng thiếu kiên nhẫn mở cửa.

Người hành lang không có một bóng phá vỡ kỳ vọng của cô.

Cô mất hồn nhìn cửa trống không này, nước mắt không nhận được ở trong hốc mắt lay chuyển.

Anh làm sao có thể sẽ đến?

Để cho tự mình đến. Anh ngay cả điện thoại cũng không muốn nhận, làm sao lại tìm đến mình?

Nếu như anh sẽ, một tuần anh đã sớm tới.

Nếu như anh thật nhớ đến mình, anh làm sao lại để mình ngây ngốc ở chỗ này một ngày lại một ngày thất vọng chờ đợi?

Lòng của Lữ Duy Duy nhéo thật sâu đau thật là đau, nước mắt mơ hồ làm mờ tầm mắt của cô, cô cúi đầu, khổ sở đóng cửa lại.

Nhưng mà, trong lúc cửa bị đóng lại một khắc cuối cùng kia, một chiếc giày da màu đen chần ở trong khe cửa.

132. Chương 134: Có Cảm Giác Muốn Kết Hôn

Một giọt nước mắt nóng bỏng vừa khéo rơi xuống trên chiếc giày da màu đen kia, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cô, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Lữ Duy Duy vui mừng ngẩng đầu lên, một khuôn mặt cực kỳ tiều tụy đập vào đáy mắt cô.

Tóc rối tung, đôi mắt đen kịt, xem ra mấy ngày không cạo râu đã thành bộ dạng xanh đen, mặc chiếc áo khoác rất phong cách bây giờ cũng nhàu nát, còn cằm cũng rất gầy gò.

“Tề Phong, thật sự là anh sao?”. Lữ Duy Duy đầy nước mắt, nhào vào trong ngực Lục Tề Phong.

“Duy Duy, anh rất nhớ em!”. Lục Tề Phong ôm cô thật chặt trong ngực, xúc động đến mức hốc mắt cũng phỉm hồng.

“Tại sao không nhận điện thoại của em? Hại em đau lòng đến bây giờ”. Lữ Duy Duy vừa khóc lóc kể lể vừa đánh vào bả vai.

“Ai bảo em đuổi anh đi? Về sau không cho phép vì người đàn ông khác mà đuổi anh đi, nếu không anh vĩnh viễn cũng không về”. Lục Tề Phong ôm Lữ Duy Duy vào phòng, tràn đầy ghen tuông báo oán.

“Vậy anh về sau cũng không được nói em là người phụ nữ ngu ngốc nữa, không cho nói không yêu em nữa”.

“Lúc nào anh nói anh không yêu em?”. Lục Tề Phong có chút không hiểu, mình yêu rõ ràng như vậy, cô không có cảm nhận được sao?

“Anh rõ ràng thì có, ở lục viên, lời anh nói em đều nghe được”. Lữ Duy Duy bĩu môi, còn có chút tức giận.

“Em nghe được cái gì rồi hả?”. Lục Tề Phong lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đột nhiên anh nhớ ra cái gì đó.

“Nhưng thứ kia không phải là thật, anh sợ ông làm tổn thương em, mới có thể nói như vậy, Duy Duy, em phải tin anh”. Lục Tề Phong vội vàng giải thích, trong lòng lại thêm một tia hận với đầu sỏ Lục lão.

Đúng với anh. “Em bây giờ biết rồi, nếu không em cũng không cho anh gọi điện thoại”.

“Thật tin anh sao?”

“Thật ra thì đêm hôm đó, Thiên Lỗi đã phân tích và em hiểu được sai lầm của mình. Chỉ là, em nghĩ anh sẽ trở về tìm em. Ai biết người không có lương tâm này vẫn không trở lại”. Lữ Duy Duy vùi ở trong ngực Lục Tề Phong, buồn bực nói.

“Thiên Lỗi ? Chính là người đàn ông quán em đấy sao? Làm gì lại thân mật như vậy, về sau không có em gặp mặt anh ta nữa. Anh ghét ánh mắt anh ta nhìn em”. Vừa nghe đến tên của người đàn ông kia, ghen tuông của anh lại bay đầy trời.

“Tại sao? Anh ấy là bạn của em, hơn nữa rất tốt, nếu không phải anh ấy giúp anh nói chuyện, em mới không tha thứ nhanh cho anh như vậy, anh nên cảm ơn anh ta mới phải”. Thấy Lục Tề Phong ghen loạn như vậy, Lữ Duy Duy có chút bất đồng.

“Thật sao? Anh ta giúp anh nói chuyện? Đây nhất định là thủ đoạn của anh ta, em xem lòng của em bây giờ không phải là hướng về phía anh ta sao?”

Có giết chết anh cũng không tin, người đàn ông kia sẽ tốt bụng như vậy, nhìn ánh mắt anh ta nhìn Duy Duy, người mù cũng cảm thấy ánh mắt nồng nhiệt này.

“Anh nhất định phải đem người ta ra nói như vậy sao? Thật là ghét”. Lữ Duy Duy có chút tức giận xoay mặt.

Mặc dù Thiên Lỗi có nói là thích cô, nhưng anh vẫn minh bạch rõ ràng thản nhiên, cũng không có làm gì cô, chỉ yên lặng quan tâm cùng trợ giúp, anh ấy thật muốn dùng thủ đoạn với kế hoạch nào, lần này, cơ hội này không phải vừa đúng sao?

Nếu như không có sự hỗ trợ của anh, mình cũng không cách nào thấy việc này của Lục lão.

Ở trong lòng, cô tràn đầy cảm kích với anh, mỗi lần lúc cô cần anh đều xuất hiện bên cạnh, cô mặc dù không cách nào dùng tình cảm báo đáp anh, nhưng, cũng không thể cho phép người khác vu oan anh.

“Em ghét sao? Em làm gì mà hướng về phía anh ta? Lữ Duy Duy, anh mới là bạn trai em đấy?”. Lục Tề Phong nhìn Lữ Duy Duy bênh vực Thiên Lỗi, hết sức không vui.

“Em nào có, được rồi, Tề Phong, chúng ta không nói chuyện này nữa. Anh nhanh đi tắm đi, thay bộ quần áo bẩn này đi, người anh hôi lắm”.

Thấy Lục Tề Phong không che giấu thái độ thù địch, Lữ Duy Duy không muốn tranh cãi với anh nữa. Dù sao cô cũng hiểu, Thiên Lỗi không ảnh hưởng đến tình cảm của cô là tốt rồi.

Nghe được lời nói của Lữ Duy Duy, Lục Tề Phong ngửi qua quần áo của mình, vẻ mặt nghi ngờ, “Rất hôi sao? Ngày hôm qua anh đã đổi rồi cơ mà?”

“Đúng, rất hôi á..., nhanh lên một chút đi nhé?”

Lữ Duy Duy nhìn thấy cử động tức giận của anh, trong lòng mềm mại, cô mạnh mẽ đẩy anh vào phòng tắm.

Không lâu sau nghe thấy tiếng nước chảy, trên mặt Lữ Duy Duy nâng lên một nụ cười ngọt ngào thỏa mãn.

Xem ra, người đàn ông này không biết từ lúc nào, đã đâm sâu vào huyết mạch của mình.

Chỉ cần thấy anh, cho dù cảm nhận được sự hiện hữu của anh, mình sẽ không khỏi cảm thấy an lòng. Cảm giác này khiến cô hồ to chủ nghĩa phụ nữ không cưới, đột nhiên lại muốn kết hôn kích động vào trong lòng.

“Duy Duy, quần áo ngủ của anh đâu?”. Trong phòng tắm vang lên tiếng gào của lục Tề Phong, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Làm sao anh luôn không mang quần áo vào tắm vậy? Đợi chút, em đi lấy cho anh”. Lữ Duy Duy xoay người vào phòng ngủ.

Trong phòng tắm bóng dáng của người đàn ông mông lung thò đầu ra, mặt cười xấu xa nhìn bóng lưng của Lữ Duy Duy, cảm giác hạnh phúc tràn đầy tim của anh.

Lãnh Tiểu Tiểu kéo ra vali một lớn một nhỏ, ở đầu đường mờ mịt không biết ở đâu.

Tiền thuê phòng quá năm ngày không đóng, chủ thuê nhà cư nhiên đem phòng cho người khác thuê.

Lãnh Tiểu Tiểu bất đắc dĩ than một tiếng, thật là thực tế xã hội, không có chút nhân tình nào. Cô ngước lên bầu trời, nhìn thấy có sao, cảm giác cô đơn đã lâu ập vào lòng.

Thì ra, ở trong thành phố lớn thế này, nhưng không tìm được vị trí mà cô thuộc về.

Nhớ lúc đầu cô từ cô nhi viện chuyển ra, đi tới thành phố lớn xa lạ này, trong lòng của cô tràn đầy hi vọng cùng mơ ước.

Hôm nay, cô là người mà trái tim đã sớm mất đi vẻ hào quang, trở nên ảm đạm không có ánh sáng.

“Lãnh Tiểu Tiểu? Là cô sao?”

Đúng lúc Lãnh Tiểu Tiểu cùng đường, âm thanh một phụ nữ ở bên tai cô vang lên.

133. Chương 135: Bởi Vì Không Thương, Cho Nên Mới Hận

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn lên mặt người phụ nữ trước mắt này, cảm thấy hết sức quen thuộc, tuy nhiên không nhớ ra là đã gặp qua ở đâu.

“Cô là?”

“Tôi là Hạ Gia Di”. Người phụ nữ cười thân thiện, vẻ mặt còn hơi chút ngượng ngùng.

“Là cô sao? A, tôi nhớ ra rồi, lần đó ở cửa hàng chúng ta đã gặp mặt phải không? Tôi lúc này chưa nhớ ra”. Lãnh Tiểu Tiểu cũng cười với cô.

Đã từng là người phụ nữ đoạt đi hạnh phúc của cô, hôm nay đối mặt với cô, không ngờ mình lại có thể bình tĩnh như vậy.

Có lẽ, hạnh phúc chân chính là giành không đi, nếu như có thể cướp đi, vậy thì có nghĩa, phần hạnh phúc này căn bản không phải thuộc về mình.

“Cô bây giờ muốn tìm chỗ ở sao?”. Hạ Gia Di nhìn Lãnh Tiểu Tiểu trên tay kéo vali, ý tốt hỏi.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ nhún vai, “Chủ cho thuê nhà đem phòng cho người khác, cho nên hiện tại tôi đang đi tìm, chỉ là, tối nay chắc phải tìm khách sạn ở tạm”.

“Vừa đúng lúc tôi có một phòng trống không, nếu như cô không ngại trước tiên có thể ra đó ở”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời của cô..., đáy mặt hiện lên tia nghi ngờ.

Người phụ nữ nhận ra cô là người nào, thì biết được quan hệ của cô và Tần Phi, tại sao cô có thể bình tĩnh trước mặt mình như vậy? Hơn nữa còn giúp đỡ như thế?

Mình có thể lạnh nhạt đối mặt cô, bởi vì trong lòng mình thân nhiên, cô đã sớm không còn thương Tần Phi, không có yêu cũng chưa có quan tâm, cho nên anh có bình tĩnh được, nhưng, cô ấy đây?

Thân phận của người đàn ông kia bây giờ là chồng của cô nha?

Xem ra thấy được nghi ngờ của Lãnh Tiểu Tiểu, Hạ Gia Di cười, “Lãnh tiểu thư tôi có chuyện muốn nói với cô, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu, xe của tôi ở bên đó, có thể không?”

Lãnh Tiểu Tiểu theo hướng chỉ tay mà nhìn, thấy một chiếc xe màu đỏ rượu chạy chậm, cô nhìn Hạ Gia Di chân thành, gật đầu.

Xe thể thao màu đỏ vừa rời đi, một chiếc xe màu đen lúc này cũng đi tới, Hàn Trạch Vũ tức giận trên xe xuống hướng nhà thuê của Lãnh Tiểu Tiểu đi tới.

Quán cà phê yên tĩnh, hai người phụ nữ đối mặt nhau, cà phê nóng, khúc dương cầm ưu nhã chậm rãi vang lên....

Hai người chỉ ngồi yên lặng, cũng không ai mở miệng trước.

Lãnh Tiểu Tiểu khuấy đều thìa trong tay, nhìn chăm chăm vào chiếc ly nho nhỏ, khẽ ngẩng đầu lên, vừa chạm vào con người của Hạ Gia Di.

“Hạ tiểu thư, có chuyện gì thì cô nói đi.” Lãnh Tiểu Tiểu nhàn nhạt dương khóe miệng, trầm mặc như vậy thật khiến người có chút khó thở.

“Lãnh tiểu thư, cảm ơn cô”. Hạ Gia Di để thìa xuống, vẽ mặt thành thật.

“A? Cảm ơn tôi cái gì?”. Lời nói của Hạ Gia Di khiến Lãnh Tiểu Tiểu không hiểu.

“Tôi biết rõ mấy ngày trước Tần Phi đi tìm cô, bởi vì cô kiên quyết cự tuyệt anh ấy, mới khiến anh ấy hết hi vọng với cô, tôi mới có thể vì tôi và đứa bé này tranh thủ lấy hạnh phúc này”. Hạ Gia Di có chút buồn mở miệng nói.

Lãnh Tiểu Tiểu không nói gì, cô nhẹ nhàng uống cà phê, duy trì trầm mặc.

“Lãnh tiểu thư, tôi đã từng rất hận cô, cũng rất ghen tỵ với cô, tại sao cô có thể chiếm cứ toàn bộ tâm trí của anh ấy? Nhưng, kể từ khi tôi gặp cô, tôi biết ngay mình thua ở đâu. Trên người cô có cảm giác điềm tĩnh bình tĩnh, không tranh quyền thế, một lòng trung thành, làm cho người ta muốn đến gần. Thật ra thì, cô căn bản không cần làm gì, bọn họ cũng bị cô hấp dẫn thật sâu.”

Quả lạnh muốn liền. Hạ Gia Di dừng lại chốc lại, Lãnh Tiểu Tiểu vẫn như cũ duy trì trầm mặc, bình tĩnh nhìn ánh mắt của Hạ Gia Di.

“Tôi rất hâm mộ cá tính cô dám yêu dám hận, nếu như không phải cô chắc chắn làm như vậy, có thể tôi với Tần Phi bây giờ vẫn còn khổ sở giằng giăng lẫn nhau. Nếu như cô muốn trả thù ban đầu tôi đoạt đi anh ấy, cô hoàn toàn không tốn chút công sức nào, thì có thể làm cho tôi khổ sở không chịu nổi, nhưng cô không làm, cô rất tốt. Cho nên, thật cảm ơn cô”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe xong lời nói của Hạ Gia Di, thở dài sâu một tiếng. Cô ấy là gương mặt không có bất kỳ nét mặt, rất cuộc hiện lên một nét sâu nào.

“Chớ bảo tôi tốt như vậy, thật ra thì nguyên nhân này rất đơn giản, vì tôi đã yêu người đàn ông khác, bởi vì không thương, cho nên không quan tâm, bởi vì không thích, cho nên không hận, cô hiểu không?”

Lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu cũng không khiến Hạ Gia Di cảm thấy kinh ngạc, bởi vì cô cũng là phụ nữ, đạo lý này cô hiểu.

“Người đó là Hàn tổng sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Hạ Gia Di một cái, cúi đầu, không nói gì. Nhưng ánh mắt của cô nói rõ tất cả.

“Người phụ nữ thường rất ngốc, biết rõ trước mắt là một vực sâu, tuy nhiên vẫn không chùn bước đi về phía trước, dù là ngã tan xương nát thịt cũng không quan đầu lại”.

Hạ Gia Di cũng thấy truyền hình trực tiếp hôm nay, hiểu Lãnh Tiểu Tiểu yêu người đàn ông kia, đã là vị hôn thê của người khác rồi.

“Tôi cũng từng cho chỉ cần yêu, là có tất cả. Chỉ cần yêu, là có thể bay khỏi vực sâu khổ sở. Nhưng không biết vực sâu phía dưới có bao nhiêu xương đây? Dù sao, vận khí tốt không phải người nào cũng có, có thể gặp được người đàn ông chịu quay đầu lại, cũng là một loại may mắn, hãy quý trọng người mà cô bây giờ có thật tốt.” Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nói xong, ở trong mắt yên lặng thương tiếc phần tình yêu vô vọng này của mình.

“Lãnh Tiểu Tiểu, tôi cảm thấy người đàn ông kia yêu cô, nếu như cô thật sự thương anh ta, phải tranh thủ, không cần trốn tránh. Coi như cuối cùng vẫn không có đáp án, tối thiểu cũng nên lưu lại một chút dấu vết lưu lại thuộc về anh ta”.

134. Chương 136: Đã Từng Giúp Tình Dịch

Nếu anh ấy thật sự yêu mình thì thế nào? Cuối cùng thì anh ấy cũng không thuộc về mình.

Ban đầu không phải Tần Phi cũng yêu mình sao? Nhưng kết quả thì như thế nào? Lại trở thành chồng của người phụ nữ khác?

Hôm nay, chuyện xưa lại muốn lặp lại.

Mình lại còn nghĩ giống ban đầu, bản thân giống như con đà điểu, đã lựa chọn rồi đi, nhưng khi bị chất vấn cũng không có dũng khí đối đáp.

” Lưu lại dấu vết thuộc về anh ấy?” Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ giọng tái diễn lại lời nói của Hạ Gia Di, mang theo ánh mắt ghi nhớ quét về phía cô ấy.

” Nếu như cô thật sự yêu anh ấy, thì cô không cảm thấy cứ như vậy rời đi sẽ rất tiếc nuối hay sao? Nếu như không phải là bởi vì đứa nhỏ trong bụng của tôi, Tần Phi cũng sẽ không dứt khoát lựa chọn ở cùng một chỗ với tôi mà là rời khỏi đó.” Hạ Gia Di nói bóng nói gió nhắc nhở Lãnh Tiểu Tiểu.

” Hai người muốn đi đâu?”

“Canada, chờ Tần Phi hoàn thành xong dự án đầu tư này, chúng tôi sẽ đi Canada, trải qua cuộc sống gia đình chỉ có ba người thật hạnh phúc.”

Trên mặt của Hạ Gia Di tràn đầy hạnh phúc lây lang sang Lãnh Tiểu Tiểu, cô đột nhiên cảm thấy mình đặc biệt may mắn, mình đã cự tuyệt Tần Phi, thành toàn cho gia đình này được hạnh phúc.

” Hạ tiểu thư, thật lòng chúc hai người hạnh phúc?”

” Vô cùng cảm ơn cô, Lãnh tiểu thư, hi vọng về sau chúng ta có thể trở thành bạn tốt, nếu như cô thật sự không có chỗ ở, xin mời tiếp nhận sự trợ giúp của tôi có được không? ”

Hạ Gia Di chân thành khiến Lãnh Tiểu Tiểu không cách nào cự tuyệt, Tiểu Tiểu cảm kích nhìn cô gái hiền lành này, gật đầu một cái.

” Cảm ơn cô, Gia Di?”

” Không cần cảm ơn, Tiểu Tiểu?”

Hạ Gia Di khẽ kêu tên Lãnh Tiểu Tiểu, sau đó hai người trao đổi số điện thoại di động, cùng nở nụ cười với nhau, một nụ cười chất chứa bao hàm rất nhiều điều

————— tử tiết thu phân cắt —————

Hàn Trạch Vũ từ nhà trọ đi ra ngoài, mặt đã bị sơn thành màu đen rồi.

Đáy mắt thâm trầm, trừ tức giận, giờ phút này còn có thêm một sự lo lắng.

Anh lần nữa gọi vào số di động của cô, không ngờ lại thông, nghe chuông điện thoại có tiết tấu ục ục, anh phát hiện tay của mình hình như đang run rẩy.

Trong quán cà phê, Lãnh Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn dãy số hiện trên màn hình điện thoại, do dự có muốn hay không nhận, lòng của cô theo tiếng chuông kia mà cuồng loạn không thôi.

” Là anh ấy gọi tới sao? Cho anh một cơ hội, cũng là cho chính mình là một cơ hội? Có thể có một số chuyện mà cô không cách nào nghĩ ra được thì sao?” Hạ Gia Di liếc mắt nhìn sự bối rối trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu, tỉnh táo nhắc nhở cô.

Lãnh Tiểu Tiểu có hơi không hiểu nhìn Hạ Gia Di, khẩn trương nuốt trả lời.

Còn không có đợi Lãnh Tiểu Tiểu lên tiếng, đầu kia điện thoại đã truyền đến một tiếng hét điên cuồng đình tại như ốc.

” Lãnh Tiểu Tiểu, cái người phụ nữ cứng đầu chết tiệt này, em lập tức trở lại đây cho anh?”

Lãnh Tiểu Tiểu tựa đầu nghiêng nghiêng, có chút xấu hổ nhìn một Hạ Gia Di, cô ấy đang cười xấu xa nhìn mình.

” Trạch Vũ, em.”

” Bây giờ em đang ở đâu? Em chuẩn bị tối nay ngủ ở ngoài đường cái hay sao hả? Cái người phụ nữ ngốc nghếch này, ví tiền của mình cũng có thể quên, em cố ý, có phải hay không? Trò hề này còn phải chơi bao lâu nữa đây?” Hàn Trạch Vũ tức giận hầm hừ, căn bản không có cho cơ hội để cô nói chuyện, nhưng trong lời nói của anh vẫn như cũ có nồng nặc ân cần.

” Không phải vậy, em không có, em.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói của anh, theo bản năng mở túi xách của chính mình ra, phát hiện ví tiền thật không có mang, xem ra trở về là điều tất nhiên, bởi vì thẻ căn cước cũng ở trong túi xách.

” Lãnh Tiểu Tiểu, hiện tại nói cho anh biết em đang ở đâu, ở trước khi anh tới, không cho em rời đi nửa bước. Anh cảnh cáo em, nếu như dám có lần sau, anh nhất định sẽ khiến những đứa bé vô tội kia chịu tội vì sự sai lầm của em.”

Hàn Trạch Vũ lãnh khốc cảnh cáo Tiểu Tiểu, thật ra thì trong lòng của anh rất sợ, sợ cô không nghe lời anh, lần nữa biến mất trong tầm mắt của anh. T7sh.

Bởi vì, ngăn ngụt trong ba tiếng đồng hồ, mà trong lòng của anh đã chịu đựng quá nhiều sự sợ hãi mất đi cô ấy, càng làm cho anh rõ ràng ý thức được một vấn đề, đó chính là mình yêu cô, yêu cái người phụ nữ đáng chết này?

Lãnh Tiểu Tiểu bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói tên quán phòng cà phê.

Cúp điện thoại, Hàn Trạch Vũ tràn đầy vui sướng vội vàng lên xe, tay cầm chìa khóa bởi vì vậy mà run rẩy lợi hại, nửa ngày cũng không tìm được lỗ nút chìa khóa. Anh không ngừng hít sâu, liều mạng điều chỉnh để mình phải thật tỉnh táo, thật vất vả mới khởi động xe, nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

” Cô quyết định đi về?” Trong quán cà phê, Gia Di nhìn Lãnh Tiểu Tiểu vẫn còn có chút uất ức, có chút bận tâm.

” Cô có thể cho tôi mượn căn phòng đó ở trong một thời gian được không, tôi hi vọng mình có thể tự mình trang trải cuộc sống, mà không phải phụ thuộc vào anh ấy. Song, hiện tại anh ấy đã có vị hôn thê, nhà của anh ấy chắc chắn tôi sẽ không đi về đó.” Lãnh Tiểu Tiểu nói tới đây, vẫn còn có chút cô đơn.

” Không có vấn đề, đây là địa chỉ nhà trong đó có người giúp việc, lát nữa tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô cứ việc nói tên của cô cho cô ấy biết, nói là bạn của tôi là được rồi.” Hạ Gia Di không nói hai lời, nhanh chóng ở ghi chép địa chỉ nhà.

” Gia Di, thật sự cảm ơn cô! Chờ tôi tìm được công việc, tôi sẽ chuyển ra ngoài ngay.” Lãnh Tiểu Tiểu hét sức cảm kích nắm chặt tay của Gia Di.

” Không cần gấp như vậy, xem ra tôi phải đi rồi, dường như là người đàn ông hung thần ác sát của cô đã tới, thật hoài nghi anh ta có phải ngồi tên lửa tới đây hay không vậy.” Hạ Gia Di nhìn nhìn ngoài cửa sổ, một người đàn ông cao lớn bản lĩnh, muốn không cho người khác chú ý cũng không được.

Lãnh Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy bóng dáng của anh, lập tức có hơi khẩn trương.

”Được rồi, tôi đi trước đây, bản thân cô tự cầu nhiều phúc đi?” Hạ Gia Di nói đùa, trên mặt lộ vẻ hờ hững, Hàn Trạch Vũ đi nhanh về trước, cô ấy đã nhanh chóng rời đi.

135. Chương 137: Căn Phòng Đưa Tới Hiểu Lầm

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ mang theo âm khí về mặt lãnh khốc bước tới, cảm giác sợ hãi từ trong lòng lan tràn ra.

Cô đã bắt đầu cảm thấy hối hận mới này không rời đi cùng Gia Di.

Nhìn Hàn Trạch Vũ từng bước một đến gần, theo bản năng cô di chuyển về ghế sa lon phía sau, để có chỗ tựa lưng.

Xa xa Hàn Trạch Vũ thấy bóng dáng của cô, đôi con ngươi như ngôi sao chói lọi mang theo vẻ mặt kinh hoàng đang nhìn mình, còn có đôi môi đỏ mọng hé mở, như có như không hấp dẫn, hôn lên đó sẽ có loại cảm giác làm cho người ta nghiện.

Anh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng toát ra sự khủng hoảng của cô, nên cố ý thả chậm bước chân. Có thể thấy cô đang ở trước mặt của mình, vật nặng trong lòng liền thả xuống, tiếp đó, anh muốn người phụ nữ đáng chết này phải trả giá.

Một đoạn đường ngắn ngủn, anh đi từ từ tới đây, giống như là qua một thế kỷ, Tiểu Tiểu nhìn thấy ánh mắt âm lãnh kia của anh đang nhìn soi mói mình, khiến cho cô có cảm thật đau khổ.

”Em đang sợ?” Hàn Trạch Vũ cuối cùng đã đi tới đây, ngồi xuống dán thật chặt bên người cô.

”Em.”

”Em có can đảm bỏ chạy, làm sao lại không có can đảm đối mặt anh?” Trong giọng nói của Hàn Trạch Vũ xen lẫn tức giận cùng quyến luyến không dễ dàng phát hiện.

”Trạch Vũ, đừng như vậy, em chỉ không muốn làm khó anh, hơn nữa em cũng không muốn phá hư hạnh phúc của người khác, em không muốn làm người thứ ba.”

Đối mặt với chất vấn của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy có hơi uất ức, nếu như không phải là bởi vì anh muốn cùng cô gái khác đính hôn, mình tại sao phải rời đi như vậy?

”Em vốn tự áp đặt sự việc như vậy sao?” Hàn Trạch Vũ hết sức cảm tức găm nhẹ.

Cái gì phá hư người khác, người thứ ba? Phải nói người thứ ba, cũng không tới phiên cô, chuyện chưa biết rõ đã vội vàng kết luận, hơn nữa đó là lòng tốt khiến cho người ta chán ghét, nguyện cho khổ sở, chỉ vì thành toàn người khác.

”Chẳng lẽ không đúng sao? Đôi mắt của em thấy tất cả không phải sao? Em cũng không phải người điếc, cũng không phải mù chữ, em có thể thấy rõ ràng là chuyện gì xảy ra, cũng có thể hiểu đính hôn là có ý gì. Em không rời đi, chẳng lẽ còn chờ chân để cho đích thân nữ chủ nhân trở lại đuổi đi sao hay?”

Vốn là một bụng uất ức cùng khổ sở, bị Hàn Trạch Vũ nói như vậy, càng thêm đau lòng, cô cũng không thể khống chế mình được nữa, nước mắt vô dụng rơi xuống. Cô thừa nhận, trong lòng của cô ghen tị với Thi Dư, thật sự là cô rất ghen, hơn nữa thật rất khổ sở.

Thấy bộ dáng uất ức của Tiểu Tiểu, khóc như mưa, vốn là còn muốn hung hăng dạy dỗ cô một chút, nhưng bay giờ anh cảm thấy hết sức đau lòng, cô gái này bề ngoài cứng rắn đã bắt đầu thay đổi mềm mại.

”Được rồi, đừng khóc, ai nói với em trong căn phòng kia sẽ có nữ chủ nhân khác? Em không cần tự cho là mình thông minh đi?” Hàn Trạch Vũ nói đang lúc tức giận, nhưng giọng nói rõ ràng lại êm ái rất nhiều.

”Cái gì?”

Vẫn khóc thút thít thì câu nói kia của anh đối với cô có thể một cái liền xâm nhập vào đầu rồi, cô ngẩng đầu lên, có hơi mơ hồ nhìn Hàn Trạch Vũ, này con người sâu xa, lóe ra một tia khát vọng.

Thấy đôi mắt mê ly đắm lệ của cô nhìn mình, còn có sự mong đợi, trong lòng của Hàn Trạch Vũ lập tức bị niềm vui lấp đầy, anh ôm thật chặt cô vào trong ngực.

” Anh nói, căn phòng kia sẽ không có nữ chủ nhân mới?”

Không có?

Trạch Vũ có ý gì. ?

Nhưng là, chuyện đính hôn hiện tại cũng công bố ra ngoài rồi mà?

” Nhưng là, cuối tuần hai người sẽ đính hôn, hiện tại toàn thế giới cũng biết rồi.” Lãnh Tiểu Tiểu đề nén kích động của nội tâm, lầu bầu mở miệng ghen tức mười phần hỏi.

Nhìn bộ dáng ghen trên mặt cô, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt sâu kín trên cơ thể cô, tâm thần của Hàn Trạch Vũ một hồi nhộn nhạo.

” Cái vấn đề này, chúng ta về nhà rồi nói?”

Cái tiểu yêu tinh chuyên đi dày vò người này, không đúng lúc lại ở đây dụ hoặc anh, nếu không phải bây giờ là ở tại nơi công cộng, anh đã sớm đem cô ăn sạch sành sanh rồi.

Hiện tại, cô lại còn lán loạn trong ngực mình, làm hại anh khó chịu muốn chết, nhanh lên một chút về nhà, thật tốt cảm nhận nỗi khổ tương tự của anh.

” Em không, em không trở về đâu. Hiện tại em có chỗ ở.”

Mặc dù anh ấy nói căn phòng kia sẽ không có nữ chủ nhân khác, nhưng anh ấy cũng chưa từng nói nơi đó nữ chủ nhân là mình, cho nên lấy thân phận bây giờ của cô, cô cũng không muốn trở lại trong căn phòng kia.

” Em nói lại một lần xem? Nếu không em định ngủ ở ngoài đường sao?” Hàn Trạch Vũ vừa nghe cô không cùng anh trở về, lửa giận lập tức liền xông tới.

” Không phải vậy, bạn của em vừa lúc có phòng trống, em nghĩ em nên dọn đi khỏi nơi đó, nếu không Thi Dư mà đến sẽ rất lúng túng?” Lãnh Tiểu Tiểu nói ra ý tưởng chân thật, hi vọng Hàn Trạch Vũ có thể hiểu mình.

Cô nói xong, đem địa chỉ đưa cho anh nhìn: ” Anh xem, chính là chỗ này, anh yên tâm đi, em sẽ không ngủ ở ngoài đường cái đâu.”

Lãnh Tiểu Tiểu tự nhiên nói xong, căn bản không có chú ý tới Hàn Trạch Vũ đang chăm chăm tờ giấy kia, trên mặt đã bắt đầu kết băng.

” Đây chính là phòng của bạn em?”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ mang theo mười phần ý lạnh, một cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu thân thể cô, ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Trạch Vũ, trong lòng nổi lên nghi ngờ. T7sh.

” Trạch Vũ, đúng rồi, thế nào?”

” Em thà tới chỗ của anh ta, cũng không nguyện ý cùng anh về nhà hay sao?” Hàn Trạch Vũ dường như là cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Lãnh Tiểu Tiểu rốt cuộc cảm thấy tình huống có cái gì không đúng rồi, chẳng lẽ cái phòng này của Gia Di có vấn đề gì sao?

” Trạch Vũ, cái này. Có vấn đề gì không?”

Hàn Trạch Vũ nhìn trên bàn, thời điểm này mới phát hiện phía trên bàn bày hai ly nước, con người rét lạnh quét về phía Lãnh Tiểu Tiểu.

” Trước khi anh tới đây, em luôn cùng người gọi là ‘ bằng hữu ’ này ở chung một chỗ sao?”

136. Chương 138: Vật Gì Cũng Có Chỗ Dừng

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ không giải thích được biến chuyển, có chút không biết làm sao. Cô không biết mình ở chung một chỗ cùng Gia Di thì nơi nào khiến anh không nhận được.

“Đúng, trước khi anh tới, chúng tôi một mực cùng nhau, phòng này chính là cô ấy cho em mượn ở. Trạch Vũ, rốt cuộc sao anh.”

Hàn Trạch Vũ nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói, tựa như là trúng tà, lập tức liền lửa giận ngút trời, tức giận tràn đầy trời đất mà đến. Anh cắt đứt lời của Tiểu Tiểu, miệng rống lên.

“Lãnh Tiểu Tiểu, tôi thật đúng là nhìn lầm em, một khắc không có đàn ông liền không sống nổi? Mới rời khỏi bên cạnh tôi, liền lập tức chui đầu vào ngực anh ta, xem ra trong mấy ngày qua tôi lạnh nhạt em, phải hay không?”

“Trạch Vũ, anh đang nói cái gì thế hả? Đàn ông nào? Tôi tìm ai rồi hả?” Đầu óc Lãnh Tiểu Tiểu mơ hồ nhìn anh.

“Em đứng lên cho tôi, lập tức trở lại, kỳ hạn ba tháng còn chưa hết, đều không cho em đi đâu, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.” Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một bộ dáng vẻ vô tội, Hàn Trạch Vũ lửa giận vượng hơn rồi.

Thế nào chưa từng phát hiện cô còn biết diễn trò? Cũng chuẩn bị tới ở trong nhà người khác, lại còn có thể giả bộ ngây thơ vô tội như thế?

Hàn Trạch Vũ níu thật chặt lấy cánh tay Lãnh Tiểu Tiểu, dùng sức đem lấy cô kéo lên từ trên ghế salon, lôi kéo cô hướng ra phía ngoài, hoàn toàn không để ý ánh mắt khác thường chung quanh truyền tới.

“Trạch Vũ, anh điên rồi? Anh làm đau tôi, anh buông tôi ra?” Hàn Trạch Vũ giống như đều dùng sức đến trên tay, bóp đau cánh tay của cô.

Cô cố gắng tránh ra, thế nhưng anh lại càng thêm dùng sức lôi cô kéo đi về phía trước. Lãnh Tiểu Tiểu đau đến nước mắt đều muốn trào ra, nhưng mà dưới cái nhìn soi mói khác thường, cô cứng rắn nuốt xuống.

“Em tốt nhất yên tĩnh một chút cho tôi, chộc giận tôi không có lợi cho em đâu.”

Hàn Trạch Vũ kéo Lãnh Tiểu Tiểu lao thẳng đến bên cạnh xe, hung hăng lắc tại trên xe, anh nặng nề đóng cửa xe, mình trở lại trong xe, khởi động xe nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi trên xe, nhìn Hàn Trạch Vũ, một tiếng cũng không dám thốt. Anh bây giờ thoát nhìn giống như là sư tử điên cuồng, sợ ý một chút, sẽ bị anh làm cho thương tích đầy mình.

Lãnh Tiểu Tiểu xoa nắn cánh tay hết sức đau đớn, đoán chừng nơi bị anh bóp qua khẳng định có vết bầm rồi, trong lòng cô uất ức vô cùng, cô len lén liếc anh một cái, trong con ngươi của anh đã không có một tia dịu dàng, cùng Trạch Vũ trước kia đã sớm tưởng như hai người.

Hơn 20 phút đường xe, Hàn Trạch Vũ không có nói qua một câu, chỉ là mặt mày xanh lét, lái xe.

Không khí ủ dột trong xe khiến Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy không cách nào hô hấp thông suốt, cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, cô không biết mình nơi nào đột nhiên chộc giận anh, để cho anh đột nhiên giống như biến thành người khác vậy. Cô khổ sở suy tưởng, cũng không biết mình mắc lỗi ở nơi nào.

Cũng bởi vì mình phải ở trong phòng bạn Gia Di ư?

Nghĩ tới đây, Lãnh Tiểu Tiểu thử dò xét tính mở miệng.

“Cái đó. Trạch Vũ?”

“Muốn nói cái gì liền trực tiếp nói?” Hàn Trạch Vũ nghe được âm thanh do dự của Lãnh Tiểu Tiểu, lạnh lùng đáp một tiếng.

“Anh đang tức giận? Đúng không? Nhưng. Vì.”

“Có sao? Bởi vì em sao? Đừng quá nâng nhình, tôi là thương nhân, thứ thuộc về tôi không có vật gì là không dùng trước, tôi sẽ không dễ dàng buông tay.” Hàn Trạch Vũ lần nữa tức giận cắt đứt lời của cô.

Lời nói lãnh khốc từ trong miệng của anh tràn ra, trong nháy mắt khiến không gian đang ủ dột đông thành băng.

Lãnh Tiểu Tiểu sững sờ ngồi yên, trong mắt lộ ra không thể tin, trong lòng lạnh lẽo.

Tại sao có thể như vậy? Dịu dàng trong nháy mắt tính là gì?

Cứu tính là một người đàn ông như thế nào? Không có tâm?

Người đàn ông này cuối cùng là lãnh khốc? Vô tình?

Cư nhiên mình còn có thể mong đợi anh sẽ thật lòng đối với mình, thật là ngây thơ?

Lãnh Tiểu Tiểu, mày quá ngây thơ rồi!

Cô lặng lẽ nhắm nghiền hai mắt, đem nước mắt muốn rơi xuống nuốt trở về.

“Được, tôi biết rồi, sau kỳ hạn ba tháng, tôi và anh, ai đi đường nấy? Vĩnh viễn không gặp nhau?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lãnh Tiểu Tiểu vang lên ở trong xe.

Một tiếng chói tai vang lên trong bầu trời đêm?

Hàn Trạch Vũ hung hăng thẳng gấp, Lãnh Tiểu Tiểu lập tức văng ra ngoài, đầu nặng nề đụng vào trước mặt, đau đến mức nước mắt cô thật vất vả nhìn được, lần nữa chảy xuống.

“Em nói cái gì?”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ đang run rẩy, tay cũng run rẩy, cả người anh tản ra hơi thở tức giận.

Lãnh Tiểu Tiểu che đầu, cảm thấy sắp hôn mê. Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng chảy nước mắt.

“Lãnh Tiểu Tiểu, em quên ý nghĩ này đi? Tôi sẽ không để cho em rời đi!”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ không biết là bởi vì khấn nguyện hay là bởi vì tức giận mà có chút trở nên cứng rắn, những lời này, Hàn Trạch Vũ cơ hồ là hét ra.

Anh ấn xuống một cái nút nào đấy trên xe. Trên cửa sổ xe dâng lên một tầng quang giáng, vị trí ngồi bắt đầu thay đổi, biến thành giường.

Lãnh Tiểu Tiểu hoảng sợ nhìn về Hàn Trạch Vũ, chỉ thấy anh kéo cà vạt, kéo quần ra.

“Anh muốn làm gì? Trạch Vũ, không nên như vậy đối với tôi?”

Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở lắc đầu, bởi vì, ở trên mặt anh, cô thấy không có chút dịu dàng nào, chỉ có vô tận tức giận cùng dục vọng.

“Chẳng lẽ em không hiểu tôi muốn làm cái gì sao? Không phải là em không được thỏa mãn sao? Không phải là vội vã như thế sao? Chúng ta bây giờ sẽ gượng gạo.” Hàn Trạch Vũ khinh thường nhìn cô một cái, lén lút nhướn mày lên cô.

Anh kéo lung tung y phục của cô, đem lưng cô đối với mình, không hề có màn dạo đầu, trực tiếp tiến vào cô.

Vật gì cũng có chỗ dùng? ?

Lãnh Tiểu Tiểu, thì ra mày là vật phẩm nếu nói vật gì cũng có chỗ dùng, chính là vô luận ở khi nào, chỗ nào, loại tình huống nào, đều phải vô điều kiện thỏa mãn anh?

Hàn Trạch Vũ lỗ mãng đụng chạm thân thể của cô, khô khốc phía dưới truyền đến một hồi cảm giác đau xé rách, Lãnh Tiểu Tiểu cắn chặt hàm răng, nước mắt nhỏ giọt trên gھے da đất tiền.

137. Chương 139: Đau Đớn Anh Cho

Sau khi xong chuyện, Hàn Trạch Vũ buồn buồn phun khói lên, cảm nhận được cô khô khốc, anh hiểu được động tác mới vừa rồi của mình thô lỗ nhất định thương tổn tới cô, trong lòng của anh dâng lên một tia đau lòng.

Lãnh Tiểu Tiểu hờ hững sửa sang lại y phục, cô hơi hoạt động thân thể một chút, hạ thân đau đớn để cho cô nhú mảy, mùi thuốc lá nồng nặc càng thêm sắc đến cô, chịu đựng không nổi ho khan.

Hàn Trạch Vũ dùng mắt liếc cô một cái, yên lặng mở cửa sổ xe ra.

Gió đêm mát mẻ đập vào mặt, Lãnh Tiểu Tiểu tham lam hít sâu, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo lại.

Lãnh Tiểu Tiểu, em chết cái ý nghĩ này đi, tôi sẽ không để cho em rời đi?

Những lời này của Hàn Trạch Vũ vẫn còn vọng về ở bên tai của cô.

“Phải thời điểm nào?” Lãnh Tiểu Tiểu bỗng chốc mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Hàn Trạch Vũ bị cô bắt thành linh hỏi tại sao, có chút không hiểu ra sao.

“Phải đến thời điểm nào thì anh có thể thả tôi rời đi?” Đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu lạnh lùng cất giấu ưu thương không dễ dàng phát giác.

Thật ra thì cô không muốn rời đi, thật sự, vừa nghĩ tới việc phải rời khỏi anh, tâm sẽ đau giống như kim châm. Nhưng, cô không cách nào lưu lại, bởi vì, vô luận trong lòng của anh hay bên người anh, đều không có vị trí của cô.

Hàn Trạch Vũ lại nghe cô nói muốn rời đi, một tia đau lòng mới vừa dâng lên trong lòng biến mất trong nháy mắt, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt hờ hững của Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng mãnh liệt co rút đau đớn.

“Anh ta đến cùng có chỗ nào tốt? Khiến em nhớ mãi không quên? Bây giờ anh ta đã là chồng của người khác, em muốn làm người tình của anh ta? Làm sao em cứ tiện như vậy?”

Hàn Trạch Vũ vừa nghĩ tới cô yêu thật sâu đậm người đàn ông kia, trong lòng của anh liền nổi điên, ghen tỵ.

Chắc hẳn, cái đêm mưa đó, lẽ đều là anh chảy?

Lãnh Tiểu Tiểu nghe anh nói mình như thế, thật không chịu nổi, trong lòng càng thêm khổ sở. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ đi phá hư nhà của người khác, tại sao anh phải nghĩ cô tiện như vậy?

Chẳng lẽ mình ở trong lòng anh chính là cô gái như vậy sao?

Có lẽ?

Không phải mình biết rất rõ ràng anh có vị hôn thê, lại cùng anh dây dưa không rõ sao? Xem ra, mình chính là cô gái tiện đó, chỉ xứng làm, vĩnh viễn cũng không thể thấy được ánh mặt trời.

Nghĩ đến chỗ này, Lãnh Tiểu Tiểu nhắm nghiền hai mắt, không có giải thích, mặc cho nước mắt chảy vào trong lòng.

Cho đến khi. “Nói chuyện?”

“Vẫn bị tôi nói trúng, không lời nào để nói?” Hàn Trạch Vũ hướng phía Lãnh Tiểu Tiểu rống lên.

Lãnh Tiểu Tiểu trầm mặc trong mắt anh biến thành cam chịu, hơn nữa, cô càng trầm mặc thì càng khiến trong lòng Hàn Trạch Vũ cảm thấy sợ hãi?

Bởi vì, mình không cách nào đoán được trong lòng của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cũng không cách nào cảm giác cô được cô sẽ lần nữa biến mất trong tầm mắt mình.

Lãnh Tiểu Tiểu không nói một lời, đôi tay vây chặt hai vai, móng tay cắm thật sâu vào trong thịt, cả người cô đều run rẩy.

“Nếu ưa thích làm người tình như vậy, liền làm người tình của tôi là được, trước khi tôi chán nản dừng vọng tưởng rồi đi, chỉ cần cô dám tự mình rời đi, tôi lập tức khiến lớn nhỏ trong viện mồ côi cút hết.” Hàn Trạch Vũ cảm giác mình không cách nào khống chế cô, duy nhất có thể kiềm chế cô, chỉ sợ cũng chỉ có Phúc Lợi Viện mà thôi.

Chỉ cần có thể lưu lại cô, dù là dùng thủ đoạn hèn hạ gì, anh cũng dùng, dù sao ban đầu, anh chính là dùng thủ đoạn tiểu nhân mới đưa cô cột vào bên cạnh.

Hàn Trạch Vũ phát ra lời nói lãnh khốc vô tình liền khởi động xe, đi tới hướng cái gọi là ‘nhà’.

————— tử tiết thu phân cắt —————

Dừng xe xong, Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu thần thờ, chỉ là lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Xuống xe?”

Suy nghĩ của Lãnh Tiểu Tiểu đang tung bay, nghe anh quát lớn, ngẩng đầu lên nhìn một chút, lại trở về nơi này, nhà tù vàng. Trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu bày ra khổ sở.

Lãnh Tiểu Tiểu mở cửa, đem chân đi xuống, động tác kia lại kéo tới chỗ đau, chân mềm nhũn, cơ hồ muốn đứng không vững, thật may là cô đỡ cửa, mới miễn cưỡng đứng thẳng.

Hàn Trạch Vũ chứng kiến cô muốn ngã xuống, một nháy mắt, tâm chợt nhéo lên.

Anh bước nhanh xuống xe, đi tới bên cạnh cô, chính là muốn dìu cô, đột nhiên một âm thanh mềm mại vang lên.

“Trạch Vũ? Anh trở lại?”

Hàn Trạch Vũ rút tay trở về, quay đầu lại thấy Hàn Thi Dư tươi cười nhìn anh. Trên tay còn giơ lên hai túi du lịch thật to.

“Thi Dư? Làm sao em ở chỗ này? Em đang làm cái gì vậy?”

“Trạch Vũ, em dời qua đây, tránh cho có vài người bắt được tin tức phong thanh gì đó, hơn nữa ba cũng đồng ý cho em dời qua rồi.” Thi Dư vui vẻ nói xong, một đôi mắt cũng quét trên người Lãnh Tiểu Tiểu.

“Chị Tiểu Tiểu, chị làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe Thi Dư gọi Hàn Trạch Vũ, trái tim run lên, cô ấy không có gọi anh.

Mà đối mặt với Thi Dư hỏi thăm, cô đột nhiên cảm thấy có chút không đất dung thân.

“Tôi. Tôi không sao?” Lãnh Tiểu Tiểu thấp giọng nói xong, hơi thở nhẹ tựa như một mảnh lông vũ, không hề phân lượng.

“Vậy chúng ta tiến vào? Trạch Vũ, anh giúp em đem đồ vật vào?” Hàn Thi Dư nói qua liền kéo cánh tay Lãnh Tiểu Tiểu đi vào trong.

Hạ thân đau đớn khiến Lãnh Tiểu Tiểu theo không kịp bước tiến của cô, cô có chút cật lực sai bước, chỉ là động tác nho nhỏ này cũng làm cho cô hết sức khổ sở.

“Chị Tiểu Tiểu, chị làm sao vậy?” Hàn Thi Dư cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu khó chịu, có chút nghi ngờ nhìn cô.

“Tôi. . .” Lãnh Tiểu Tiểu nhất thời cứng họng, không muốn biết trả lời như thế nào.

“Vết thương cũ ở chân của cô ấy lại tái phát, Thi Dư, em tự đem đồ vào đi.” Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu khó chịu, rốt cuộc mở miệng giúp cô giải vây.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút ngoài ý muốn nhìn anh một cái, trong lòng đột nhiên cảm thấy hết sức buồn cười, rõ ràng là anh làm mình bị thương thành như vậy, một khắc anh giải vây ỉnh mà tâm cư nhiên tồn tại cảm kích.

Khi Hàn Thi Dư nghi ngờ cùng Lãnh Tiểu Tiểu ánh mắt kinh ngạc, Hàn Trạch Vũ ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu, sải bước hướng vào bên trong.

138. Chương 140: Người Phụ Nữ Nói Lời Trái Lòng

Nhìn Hàn Trạch Vũ ôm Lãnh Tiểu Tiểu rời đi, dịu dàng ngọt ngào trên mặt Hàn Thi Dư lúc trước trong nháy mắt biến mất, đổi lại một bộ biểu tình âm u lạnh lẽo.

Là muốn phòng này. Cô giờ lên hai cái rương nặng nề, vô cùng miễn cưỡng đi theo phía sau của bọn họ vào phòng.

Hàn Trạch Vũ một mạch đem Lãnh Tiểu Tiểu ôm lên tầng hai, vào phòng ngủ, Lãnh Tiểu Tiểu ngồi ở trên chiếc giường quen thuộc đó, trong lòng cảm thấy mơ hồ đau đớn. Vị trí này, tối nay có lẽ mình cũng phải nhường lại đi?

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ lại thái độ của Thi Dư đối với chính mình, cô cảm thấy rất đau xót. Phụ nữ vì đàn ông, đều muốn làm được mọi việc đều đã quyết sao?

Chẳng lẽ cô ấy không ăn giấm? Trong lòng của cô ấy chắc chắn thoải mái? Cô ấy rõ ràng cũng biết quan hệ giữa mình và Hàn Trạch Vũ, cô ấy tại sao có thể nhịn được?

Mà chính mình cũng tiếp nhận hai người cùng chung một chồng như vậy sao?

Không, người đàn ông này không phải là chồng của cô, anh là chồng người khác, mình chỉ là người tình trong miệng anh mà thôi?

Làm rõ đầu mối, cũng biết rõ vị trí của mình. Lãnh Tiểu Tiểu bị ai ngáng đầu lên, nhìn Hàn Trạch Vũ có chút khổ sở mở miệng mà nói, “Nếu như anh không muốn cho tôi ở lại, bắt đầu từ đêm nay, tôi liền ở phòng khách đi?”

Hàn Trạch Vũ nghe được Lãnh Tiểu Tiểu nói, xoay người lại, anh kinh ngạc nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, muốn từ trên mặt của cô nhìn ra những thứ gì, nhưng gương mặt không có biểu hiện gì kia, ngoại trừ hờ hững, cũng chẳng có cái gì cả.

“Tại sao?”

“Tôi là tình hình bí mật không nên dọn ra khỏi chỗ này cho nữ chủ nhân thật sự sao?” Lãnh Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng.

Trong giọng điệu của cô tất cả đều là chua xót, có nồng nặc ghen tức.

“Em ở đây ghen sao?” Tâm tình Hàn Trạch Vũ đột nhiên trở nên minh bạch.

“Có sao? Chỉ vì anh? Đừng tự nâng cao bản thân, đàn ông giống như bàn chải đánh răng, người khác đã dùng qua, tôi căn bản khinh thường nhìn lại?” Lãnh Tiểu Tiểu kìm nén lấy một hơi, học giọng nói lúc trước của anh, khinh miệt liếc anh một cái.

“Được, rất tốt? Giống như tôi, rất có nguyên tắc? Chỉ tiếc, trước mắt mà nói, tôi chỉ đối với thân thể em có hứng thú, cho nên, em cũng không thể đi, thân là người tình, em phải theo thỏa mãn lúc tôi cần, bao gồm hiện tại.” Anh tà ác nâng lên cằm của cô, trong ánh mắt lỗ mãng tất cả đều là tia lửa tức giận.

Hàn Trạch Vũ bị quật cường của cô giận đến quá mức, anh cố ý muốn dọa cô một chút, bởi vì, anh biết, tối nay, thân thể của cô cũng chịu không được giằng co.

“Không...không được?”

Quả nhiên, Lãnh Tiểu Tiểu đang nghe anh nghe nói xong, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, vừa lắc đầu vừa lui về phía sau co lại.

“Sợ sao? Vậy em liền ngoan ngoãn nghe lời, không cần cố gắng chống cự tôi, phải biết, trong ba tháng này, tất cả của em. . . .”

“Đủ rồi?” Chữ ba tháng, thật sâu kích động Lãnh Tiểu Tiểu, cô tức giận ngắt lời anh.

“Tôi hiểu, tôi biết rõ, tôi không phải là đồ vật anh mua về sao? Tất cả của tôi đều phải chỉ thuộc về anh sao? Tôi hiểu biết rõ, trong mắt anh tôi chính là một người phụ nữ thấp hèn, tôi liền chỉ xứng làm người khác, nhưng mà, anh cũng không cần phải nhắc nhở tôi không biết bao nhiêu lần, đến chà đạp tự ái của tôi, Hàn Trạch Vũ, kỳ hạn ba tháng, hi vọng anh tuân thủ cam kết.”

Lãnh Tiểu Tiểu tuyệt vọng nhìn anh một cái, cầm lấy áo ngủ chạy vào phòng tắm.

Không lâu liền truyền đến âm thanh từng trận bọt nước, nhưng mà, mơ hồ giống như xen lẫn tiếng khóc rất khẽ.

Hàn Trạch Vũ ngơ ngác đứng ở bên giường, xuyên thấu qua sương mù mờ lung như thủy tinh kia, giống như thấy được khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu tuyệt vọng đau lòng.

Tại sao? Tại sao phải như vậy?

Rõ ràng là thật sâu yêu thương, tại sao nói ra lời những câu nói làm tổn thương người?

Ghen tỵ thật sự sẽ khiến cho người mất trí, khó trách mọi người nói, hai người càng yêu, càng dễ dàng khiến lẫn nhau đau?

Tối nay, hãy để cho hai bên bình tĩnh một chút đi?

Nghĩ đến đây, Hàn Trạch Vũ thở dài bất đắc dĩ một tiếng, đi ra khỏi phòng.

Lãnh Tiểu Tiểu tắm xong ra ngoài, thấy phòng ngủ trống không, tâm đột nhiên trầm xuống?

Anh hẳn là đi Thi Dư nơi đó đi?

Cô nhìn gian phòng này tràn đầy hơi thở của anh, đau đớn cười.

Coi như ở tại phòng chủ nhân thì thế nào? Mà thủy chung đều không phải là nơi anh muốn dừng lại?

Lãnh Tiểu Tiểu bò lên giường, trong chăn thiếu đi anh, một mảnh lạnh lẽo? Cô đem chăn đắp lên người thật chặt, không cách nào ấm áp sự bi thương trong lòng của cô như cũ?

Cả đêm, ngủ trên chăn mùi vị đặc biệt đàn ông thuộc về anh, cả đêm chưa chợp mắt?

Mà thư trong phòng Hàn Trạch Vũ cũng là trở mình suốt đêm, không cách nào ngủ, ngày mới vừa sáng, anh liền nhìn chăm chăm đôi mắt thâm quầng đi công ty.

————— phân cắt tiết tử thu —————

Từ trên giường bò dậy, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy cả người cũng mau tan ra, có thể là nguyên nhân không nghỉ ngơi tốt, cô cảm thấy có chút hoa mắt.

Cô cố nén khó chịu thay xong quần áo đi xuống tầng dưới, khi thấy Thi Dư chuẩn bị một bàn tràn đầy bữa ăn sáng.

“Thi Dư, em dậy sớm như thế?”

Lãnh Tiểu Tiểu có chút xấu hổ gọi cô ấy, nhưng lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của cô ấy, bởi vì, ở trước mặt cô ấy, mình cảm thấy không đúng nổi, giống như là trộm những đồ vật người khác yêu thích.

“Không còn sớm, Trạch Vũ cũng đi công ty, em phải dậy sớm một chút chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh ấy?”

Thi Dư dường như không thèm để ý Lãnh Tiểu Tiểu tồn tại chút nào, vui vẻ cười ngọt ngào như cũ. Có lẽ danh hiệu thân thiết kia, trên mặt kia toát ra vẻ hạnh phúc, thật sâu đau đớn mắt Lãnh Tiểu Tiểu.

Tối hôm qua, bọn họ hẳn là ân ái một đêm đi? Người phụ nữ hạnh phúc hiện lên được người đàn ông cưng chiều?

Thấy Thi Dư một bộ dáng mẹ hiền vợ đảm, Lãnh Tiểu Tiểu càng thêm mặc cảm, cô đứng ở trong phòng này, cảm thấy mình giống như là tên ăn mày, làm bộ đáng thương cầu xin người khác có thể phân cho chính mình một chút tình yêu, nghĩ đến đây, cô khó chịu giống như cả người có kim châm.

“A, như vậy à? Tôi có chút chuyện, tôi đi ra ngoài trước?” Lãnh Tiểu Tiểu tìm cớ, cũng như chạy trốn rời khỏi nhà.

Hàn Thi Dư nhìn bóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu, lộ ra một nụ cười lạnh?

Cô buông thứ gì đó trên tay, đi theo thật sát?

139. Chương 141: Tăng Thêm Hiểu Lắm

Đi lang thang một buổi sáng, ngay cả điểm tâm cũng không ăn Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy trong bụng truyền đến một hồi tiếng vang ục ục ục ục, đói bụng khiến cho cảm giác đau bụng càng tăng lên rõ ràng, cô nhìn quanh bốn phía một phen, đi vào nơi đó duy nhất một nhà hàng Tây cao cấp.

Hàn Thi Dư vội vàng móc điện thoại ra, gọi ột chuỗi mã số.

“Alo?” Điện thoại đầu kia truyền tới một giọng nam trầm thấp.

“Tần đại ca, là tôi? Đã lâu không gặp rồi?” Hàn Thi Dư có chút cẩn thận nghiêng lợi gọi anh, trên mặt thoáng qua một nụ cười thâm trầm lạnh lẽo.

“Là cô? Có chuyện gì sao?” Đối với cô, ở bên trong lòng của Tần Phi vẫn có chút nhỏ nhỏ đau lòng .

“Tôi có chút việc gấp, muốn tìm anh giúp một tay, bây giờ anh có rảnh hay không? Tôi đang ở nhà hàng Tây Điển Nhã chờ anh.” Hàn Thi Dư cố ý giả bộ một bộ dáng hết sức nóng nảy.

“Chuyện gì? Trong điện thoại không thể nói sao?”

Tần Phi hiện tại một lòng đều là đứa bé và thân thể Gia Di, anh không muốn xảy ra một chút ngoài ý muốn tới phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của anh rồi, đương nhiên, trừ bỏ sự kiện kia ở ngoài.

“Trong điện thoại nói không tiện, xem ở một đêm tình kia, sẽ trở ngại anh một chút thời gian, được không?” Thanh âm Hàn Thi Dư nghe gấp đến độ cũng mau muốn khóc lên.

Lời nói của Thi Dư, đâm vào chỗ yếu ớt của anh, anh do dự một giây, “Được, tôi lập tức tới đây, cô chờ tôi một lúc thôi?”

“Cám ơn anh, Tần đại ca?” Thi Dư nghe được anh đồng ý, lập tức mở cờ trong bụng nở nụ cười.

Cúp điện thoại, Hàn Thi Dư tính toán một chút, lại bấm một chuỗi mã số khác?

Lãnh Tiểu Tiểu gọi một phần món ăn, đang thoải mái hưởng thụ, khó trách rất nhiều người lúc tâm tình không tốt thích liêu mạng ăn cái gì, lúc bụng ăn no, tâm tình thật sự chính là vui vẻ hơn rất nhiều.

Điện ở phía Tây này. Cô thỏa mãn xử lý hết đồ ăn trên bàn, ưu nhã lau miệng, nhìn một chút thời gian vẫn còn sớm, dù sao cũng không có chỗ nào để đi, cô cũng không muốn sớm trở về trong cái nhà nơi đó khiến cho cô cảm thấy hít thở không thông, cho nên, cô quyết định ở chỗ này nghỉ ngơi một chút.

Cô tìm bản quyển tạp chí thời thượng, chuyên tâm nhìn lên.

Tần Phi vội vã chạy tới Điển Nhã, nhưng không nhìn thấy bóng người Thi Dư, đợi một hồi cũng vẫn không nhìn thấy cô, anh đứng lên đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Hàn Thi Dư, đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của anh.

Lãnh Tiểu Tiểu?

Làm sao sẽ trùng hợp như thế?

Tim của anh đang do dự có cần lên tiếng gọi hay không, nhưng chân của anh đã không nghe sai khiến chính là đi đến trước bàn của cô.

“Hi, Tiểu Tiểu?”

Nghe được có người đang gọi mình, Lãnh Tiểu Tiểu chau mày ngẩng đầu lên, thấy Tần Phi đứng ở trước mặt của mình, có chút kinh ngạc.

“Tần Phi? Tại sao là anh? Làm thế nào trùng hợp như vậy? Gia Di đâu?”

“A, cô ấy ở nhà, anh hẹn người ở chỗ này, chỉ là cô ấy giống như có chuyện nên đến muộn.” Tần Phi có chút không được tự nhiên giấu diếm. Anh cũng không muốn để người ta biết quan hệ giữa anh và Hàn Thi Dư.

“Em đã gặp Gia Di?” Tần Phi đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi Lãnh Tiểu Tiểu thân mật gọi Gia Di như vậy, giống như rất quen thân, anh có chút ngoài ý muốn.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến nghi ngờ của anh, cười cười, “Anh ngồi đi, tối hôm qua em gặp qua cô ấy, em hiểu biết rõ hiện tại hai người sống rất tốt, sắp được làm ba, tâm tình như thế nào?”

Tần Phi nghe được Lãnh Tiểu Tiểu nói, trong lòng cũng buông lỏng rất nhiều, thì ra là bọn họ hiện tại cũng có thể giống như bạn bè ngồi đối diện trước mặt, tâm sự, nói chuyện một chút Gia Di và đứa bé?

Thì ra là, có thể bỏ xuống, cũng là một chuyện hạnh phúc?

Không có ngăn cách và hiểu lầm, hai người giống như bạn bè vui vẻ trò chuyện, không chút nào nhận thấy được một ánh mắt lạnh lùng buộc chặt cơ hồ muốn đem họ xuyên thấu.

Hàn Thi Dư nhún vai cười âm u lạnh lẽo hiện lên này, kéo cánh tay Hàn Trạch Vũ, cố làm hào phóng nói xong, “Trạch Vũ, có lẽ họ chỉ là tâm sự, không có gì, chúng ta chuyển sang nơi khác đi?”

Có lẽ? Không có gì?

Ở Hàn Thi Dư ý tốt giải thích, tất cả này càng thêm trở nên mập mờ không rõ.

Hàn Trạch Vũ không nhúc nhích nhìn chằm chằm khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu cười đến vô cùng rực rỡ, trên mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì, nhưng trong lòng tức giận cũng đang vô cùng tràn ra.

Anh cuối cùng lạnh lùng liếc bọn họ một cái, ôm chặt lấy Hàn Thi Dư xoay người rời khỏi nhà hàng này?

Hàn Thi Dư thật chặt dựa vào trong ngực của anh, dùng dịu dàng áp chế tâm tình hưng phấn, cô khẽ nâng lên khóe miệng, tràn ra một nụ cười hả hê.

———— phân cắt tiết tử thu —————

Sau khi chia tay với Tần Phi, Lãnh Tiểu Tiểu ở trên cửa hàn đi dạo thật lâu, mua một đồng hồ dùng, không cần phải gì đó, cô nhìn thời gian một lúc, hoàn toàn bất đắc dĩ, cô chỉ đành thuê xe về nhà.

Cô mới vừa móc ra cái chìa khóa chuẩn bị mở cửa, cửa liền bị người từ bên trong mở ra.

Hàn Trạch Vũ mặt đen thui đứng ở trước mặt cô, quan sát đồ trên tay của cô.

“Thế nào? Người tình củi của cô đưa cho cô?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói kia cực kỳ mỉa mai, quyết định không để ý tới anh. Cô không nói gì, giơ đồ lên muốn từ bên cạnh anh đi qua, lại bị anh một phát bắt được.

“Đứng lại, người đàn ông khác đưa đồ cho cô, không an vào cái nhà này.” Nói xong, anh giương một tay lên, đoạt lấy đồ trên tay của cô toàn bộ ném ở ngoài cửa.

Một đồng hồ dùng nữ tính bị ném rơi đầy đất, còn có vài cái áo lót màu sắc rực rỡ.

“Hàn Trạch Vũ, anh nói rốt cuộc là muốn làm gì?” Đối diện với mấy thứ không có tội danh này, Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được nổi giận.

Hàn Trạch Vũ nhìn này vài chiếc áo lót khêu gợi, đáy mắt phóng ra ánh sáng khát máu.

“Mấy cái kiểu dáng là hấn thích sao? Lãnh Tiểu Tiểu, em thật đúng là đủ có thể, tối hôm qua tôi mới cảnh cáo em, hôm nay em lại phạm phải, xem ra tôi đối với em vẫn còn quá khách khí.”

Hàn Trạch Vũ nói xong, một cái ôm ngang người Lãnh Tiểu Tiểu liền hướng đi lên lầu.

140. Chương 142: Người Phụ Nữ Cố Chấp Quạt Cường

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nhìn tư thế Hàn Trạch Vũ, rất rõ ràng sau đó sẽ xảy ra cái gì, cô liều mạng vùng vẫy, bởi vì, cô không cần không chút nào phản kháng mặc anh khi dễ.

“Anh buông tôi ra, Hàn Trạch Vũ, tôi nghe không hiểu anh ở đây nói gì?”

“Lãnh Tiểu Tiểu, em không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc?” Lãnh Tiểu Tiểu giải thích khiến Hàn Trạch Vũ càng thêm nổi giận, anh nặng nề ném cô ở trên giường, Lãnh Tiểu Tiểu bị ném cho hoa mắt.

Mình tận mắt thấy còn có thể giả bộ?

Cô ở trước mặt của chính mình cũng chưa từng có buông lỏng như vậy, nụ cười của cô phát ra từ nội tâm, nghĩ đến những thứ này Hàn Trạch Vũ liền đổ kị muốn chết.

“Có lẽ tôi cuối cùng chỉ là đang cảnh cáo em, nhưng chưa bao giờ có nói cho em biết phản bội tôi sẽ là kết quả như thế nào, cho nên em mới không chút kiêng kỵ như vậy?” Hàn Trạch Vũ gầm thét đem Lãnh Tiểu Tiểu đè ở phía dưới, anh một tay gạt cà vạt đem lấy tay cô trói vào trên đầu giường.

“Buông tôi ra, cái người điên này?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến anh tình hình này gần như mất khống chế, trong lòng hết sức sợ hãi, cô chưa từng gặp qua bộ dáng này anh của anh.

“Im miệng? Thả em ra? Thả em ra làm em lại đi hẹn hò với người tình cũ của em? Đừng nằm mơ rồi hả?”

“Tôi không có, tôi và Tần Phi ngẫu nhiên gặp được, tôi không có đi hẹn hò với anh ấy? Anh tại sao không chịu tin tưởng?” Lãnh Tiểu Tiểu đáy mắt mơ hồ nén nước mắt.

Tần Phi?

Anh thống hận cái tên này, anh đau muốn chết hận cái tên này, nhất là nghe cái tên từ Lãnh Tiểu Tiểu trong miệng ra ngoài, anh càng thêm không thoải mái.

Thân thể của cô là của anh, trong lòng của cô cũng chỉ có thể có một người đàn ông là anh? Tất cả của cô anh đều phải lấy được, anh tuyệt đối không cho phép trong lòng của cô còn nhớ đến những người đàn ông khác?

Nói ra đó là ” ngẫu nhiên? Thật đúng là khéo?” Về mặt Hàn Trạch Vũ mỉa mai mà cười cười, dùng sức đẩy hai chân của cô ra.

“Không...không được, thật là ngẫu nhiên gặp phải, Trạch Vũ, tôi cầu xin anh, tin tưởng tôi?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hành động của Hàn Trạch Vũ không mang theo một tia thương tiếc, sợ hãi trong lòng dâng lên.

Đau đớn ngày hôm qua vẫn còn ở trong lòng chưa từng xóa đi, hôm nay cô thật sự là sợ hãi.

“Lãnh Tiểu Tiểu, em muốn tin tưởng em thế nào? Nếu như mà đôi mắt của tôi còn không tin tưởng, làm sao tin tưởng người?”

Hàn Trạch Vũ tay xẹt qua mặt của cô, theo khuôn mặt vẫn trượt xuống, anh khẽ vuốt ve xương quai xanh của cô. Thanh âm của anh rất nhẹ nhàng, lại làm cho người ta không khỏi dựng tóc gáy lên.

Anh đưa tay tìm được trước ngực của cô, đột nhiên cười một tiếng, anh đột nhiên đem quần áo của cô xé rách.

“A Không cần?” Hàn Trạch Vũ đột nhiên có hành động dọa sợ Lãnh Tiểu Tiểu, nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống.

“Hàn Trạch Vũ, ah theo dõi tôi? Quá là hèn hạ, anh thấy được cái gì? Chẳng lẽ tôi ngay cả cùng bạn bè ngồi chung một chỗ uống ly cà phê đều không thể? Anh tại sao đối với tôi như vậy?”

Bị đe dọa Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy hết sức uất ức, cô không biết mình tại sao muốn chịu đựng những chuyện không có thật này, cô tức giận rống lên với Hàn Trạch Vũ.

“Tôi hèn hạ? Tại sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu chất vấn lần nữa đốt lửa giận của Hàn Trạch Vũ, anh thô lỗ lột xuống tầng quần áo cuối cùng trên người Lãnh Tiểu Tiểu, khiến cho thân thể của cô trần trụi hiện ra ở trước mặt của mình.

“Em nói tại sao? Tôi bỏ ra năm trăm vạn chính là vì để cho em sau lưng tôi vụng trộm với người đàn ông khác sao?”

Hàn Trạch Vũ kéo quần ra, lộ ra vật mang theo lửa giận to và dài, anh bóp cái mông của cô thật chặt, lần người lên.

Lãnh Tiểu Tiểu hoảng sợ muốn né tránh, cô theo bản năng đem chân khép lại thật chặt kháng cự.

“Trạch Vũ, tôi không có, không có, không? Tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới có thể tin tưởng tôi?” Đối mặt với Hàn Trạch Vũ vu oan cùng mang theo hành động nhục nhã này, Lãnh Tiểu Tiểu liều mạng lắc đầu, nước mắt thấm ướt nửa gối đầu.

“Tôi không tin, tôi một chữ cũng không cần tin tưởng?” Hàn Trạch Vũ gầm nhẹ một tiếng, eo trầm xuống dùng sức một cái, mạnh mẽ đâm vào cô.

“A. Đau? Tôi hận anh, hận anh?”

Vết thương cũ ngày hôm qua không được, hôm nay lại đối mặt anh vô tình chà đạp, cả người và tinh thần Lãnh Tiểu Tiểu đều hứng chịu cực lớn bị thương, hận ý thật sâu theo đau đớn này theo nước mắt mãnh liệt mà đến.

Hận? Cô hận mình?

Tình yêu của cô tất cả đều cho người đàn ông kia sao?

Trong đầu Hàn Trạch Vũ tràn đầy hình ảnh cô hướng về phía Tần Phi nhu tình mật ý cười, nghe được cô nói hận mình, tâm tình của anh hoàn toàn mất khống chế.

Trên thân thể gượng gạo, tức giận thúc giục khiến cho động tác của anh càng thêm thô bạo, anh điên cuồng muốn cô, mỗi một cái đội lên cực mạnh, mỗi một cái cũng đâm đến sâu trong đáy lòng Lãnh Tiểu Tiểu?

Anh thật sâu tiến vào cô, mỗi lần đau một phen, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu là thêm một phần hận ý, cô cắn răng thật chặt, không để mình phát ra một chút xú âm thanh.

Đôi môi màu đỏ bị cắn nổi lên lên tím bầm, tia máu rỉ ra, cô như cũ quật cường chịu đựng, không nói một câu lời dục dăng, cũng không cầu xin tha thứ.

Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu giống y hệt như cọc gỗ kháng cự mình, anh tức giận đem cô lật người, từ phía sau tàn nhẫn tiến vào cô.

Cô càng trầm mặc, Hàn Trạch Vũ tức giận càng tăng lên?

Anh ghét thấy cô một mặt tĩnh mịch y hệt trầm mặc, hiện lên vẻ tuyệt vọng thật sâu này khiến cho anh cảm thấy vô cùng sợ hãi. Vì che giấu sợ hãi trong lòng của mình, anh càng thêm điên cuồng.

Cảm thấy hạ thân đã đau đến chết lặng, Lãnh Tiểu Tiểu biết nơi đó nhất định là bị thương thê thảm không nở nhìn. Một cổ chất lỏng ấm áp từ dưới thân chảy ra, trong không khí hình như tràn ngập một mùi máu tươi.

Suốt đêm, Lãnh Tiểu Tiểu rốt cuộc không chịu nổi anh hành hạ đã hôn mê bất tỉnh.

Mà trong thời gian khá dài, cô thủy chung cắn chặt môi, vô luận Hàn Trạch Vũ khi dễ cô như thế nào, cô không phát ra một chút âm thanh. Đối mặt với quật cường của cô, Hàn Trạch Vũ cảm nhận được cảm giác bị thất bại thật sâu.

Anh chưa bao giờ bất lực vô dụng như hiện tại vậy? Anh cũng chưa bao giờ gặp người phụ nữ cố chấp quật cường giống cô như vậy?

Anh nhìn mặt của Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy nước mắt, nhìn vết máu trên giường đơn thất thần, còn có đôi môi đỏ mọng kia bị cắn được hoàn toàn thay đổi, ửng đỏ và đau lòng bò đầy cả khuôn mặt của anh.

141. Chương 143: Muốn Rời Khỏi Anh

Cao ốc Hồi phong.

Hàn Trạch Vũ hể sức phiền não hút thuốc, khuôn mặt tái nhợt của Lãnh Tiểu Tiểu hiện ra trước mắt anh, muốn quên cũng không được.

Tiểu Lãng nhìn Hàn Trạch Vũ lo âu, bất đắc dĩ thở dài.

Chắc anh là vì Lãnh Tiểu Tiểu đây?

Đi theo anh nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh vì người phụ nữ nào mà mất khống chế như vậy, nếu như không phải vì thế, mình có thể mềm yếu hay không? Dững khí muốn quen biết cô cũng không có?

Có lẽ?

Anh tin rằng Hàn Trạch Vũ yêu cô, mình chỉ cần có thể yên lặng ở bên cạnh cô, nhìn cô hạnh phúc là đủ rồi.

Nghĩ đến việc này, tâm tình Tiểu Lãng trầm muộn, trở nên sáng một chút.

“Hàn tổng, ngày mai chính là ngày mở thầu, chúng ta muốn bắt đầu giá đấu thầu theo như quản lý Vương sao?”

“Hả?”. Nghe được lời nói của Tiểu Lãng, Hàn Trạch Vũ đem nỗi nhớ Lãnh Tiểu Tiểu quay trở lại.

“Ngày mai? ừ, đúng, liền theo giá bắt đầu của ông ta, tôi có hai tay chuẩn bị, yên tâm đi, sẽ không xảy ra vấn đề. Nếu quả thật có vấn đề, tôi nhất định sẽ làm Hạ thị chết càng khó coi hơn”. Hàn Trạch Vũ cắn răng nghiêng lợi nói xong, đáy mắt đầy lửa giận.

“Tốt. Đã hiểu, tôi đi ra ngoài trước”. Tiểu Lãng cảm nhận được đáy mắt lạnh lẽo của Hàn Trạch Vũ, có chút nghi ngờ nhìn anh một cái xoay người rồi đi ra ngoài.

Ánh mắt trời vụn vặt xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào đầu giường.

Từ trong này. Mí mắt Lãnh Tiểu Tiểu hơi nháy lên, một mùi thơm thoảng qua, cô mông lung cảm thấy có bóng người đứng trước mặt mình, cô muốn mở mắt ra, lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Hàn Thi Dư nhìn Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối trên giường, trong mắt thoáng qua một tia sáng khoái.

Cô chính là muốn cô ta thê thảm, như vậy, cô mới có thể hận đến cùng.

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy ánh mắt lạnh lùng nhìn vào mình, cô hết sức khó khăn đấu tranh, muốn tỉnh lại.

Hàn Thi Dư nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu sắp tỉnh lại, lập tức thay đổi thành bộ dạng đau lòng, ở bên tai cô mà nhẹ giọng kêu cô.

“Chị Tiểu Tiểu? Chị Tiểu Tiểu? chị có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nghe được tiếng kêu của Hàn Thi Dư, cô rớt cuộc dịu lại mí mắt nặng, khi cô thấy vẻ mặt ân cần của Hàn Thi Dư, như một tia nắng mặt trời chiếu vào trong lòng cô. Uất ức cộng thêm đau lòng, khiến nước mắt của Lãnh Tiểu Tiểu không cầm được bùng lên.

“Thi Dư?”. Lãnh Tiểu Tiểu nghẹn ngào kêu tên của cô.

“Chị Tiểu Tiểu, chị sao vậy? sao lại khóc? Anh Trạch Vũ... bắt nạt chị sao? Đúng không?”. Thi Dư liếc mắt nhìn cả phòng này mà mắt hờn, còn có vết máu chói mắt, lộ ra vẻ mặt hết sức đồng cảm.

Lãnh Tiểu Tiểu không có nói, chỉ là yên lặng chảy nước mắt, đối diện ánh mắt đồng tình của Hàn Thi Dư, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy càng thêm xấu hổ không dứt.

“Trạch Vũ thật quá mức, tại sao có thể lấy sức mạnh nam tính tới hành hạ phụ nữ chứ?”

“Thi Dư, đừng nói ahhh.... Cảm ơn em, chị muốn tắm, em có thể ra ngoài trước được không?”. Cô không muốn ở trước mặt Thi Dư lộ ra vết thương khắp người này.

Mà Hàn Thi Dư quan tâm khiến cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô như vậy là tự làm tự chịu, cô căn bản không xứng được thông cảm như vậy.

Hàn Thi Dư nhìn bọc chăn của Lãnh Tiểu Tiểu, trông mắt thoáng qua một tia cười lạnh hả hê.

“Tốt, chị Tiểu Tiểu, em vì chị mà chuẩn bị bữa sáng, chị đi tắm trước, em sợ thể lực chị cạn kiệt, vậy em đi ra ngoài trước. Em ở dưới lầu chờ chị”. Hàn Thi Dư sẵn sàng mà nói hết liền ra khỏi phòng.

Hàn Thi Dư sau khi rời đi, Lãnh Tiểu Tiểu nhìn bữa sáng này, che miệng thăm thiết khóc.

Cô thật sự quá áy náy, Thi Dư đối với mình tốt như vậy, mình lại cùng hôn phu của em ấy mập mờ không rõ, hơn nữa còn ở dưới một mái nhà, trong lòng cô khẳng định là che giấu nhiều đau xót.

Chỉ là, cô không có ở trước mặt của mình biểu lộ ra thôi?

Tại sao có thể như vậy? Lãnh Tiểu Tiểu, làm sao cô lại để ỉn vào tình cảnh đáng chết này?

Có lẽ, mình nên quyết định rời đi?

Nhưng, viện Phúc Lợi làm thế nào? Làm thế nào đây?

Nếu như không rời đi, một ngày nào đó mình sẽ sụp đổ mất. Cô hoàn toàn không có cách nào đối mặt Hàn Thi Dư, chung đụng lúng túng như vậy, một ngày cô thật không ở nổi nữa.

Như vậy tinh thần thân thể hành hạ nặng, cô muốn nhanh thừa nhận không được.

Hoặc là, Thi Dư có thể giúp mình?

Nghĩ tới đây, Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng đứng dậy, muốn tắm trước, bởi vì cả đêm giày vò khiến cả người cô khó chịu muốn chết, tựa như sắp bị rơi vậy.

Kéo chân đau nhức, Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở đi tới phòng tắm, ngâm mình ở trong nước ấm áp, lòng của cô rốt cuộc cảm nhận được thoải mái.

Tay của cô nhẹ nhàng sờ toàn thân mình, mỗi một tắc, mỗi một chỗ đều để lại nhiệt độ của anh. Cảm giác nóng rực, vẫn nóng đến trong lòng cô, xua đi không được.

Nếu như Thi Dư có thể giúp mình, có lẽ mình có thể rời đi lúc này rồi, vĩnh viễn rời đi sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy xé rách đau đớn.

Tại sao vừa nghĩ muốn rời khỏi anh, tim của mình sẽ đau như thế? Tại sao vừa nghĩ tới mình sẽ vĩnh viễn phai nhạt ra khỏi cuộc sống của anh, cảm giác như bị tách ra vậy.

Chẳng lẽ rời khỏi anh cũng khổ sở như vậy sao?

Lãnh Tiểu Tiểu, mình phải làm thế nào? Mình phải làm sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nghĩ tới đây, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, khóe mắt rịn ra giọt nước mắt trong suốt.

Lầu dưới, điện thoại của Hàn Thi Dư vang lên, cô xem mã số lại hướng trên lầu liếc mắt nhìn, đi ra khỏi phòng.

“Này?”. Hàn Thi Dư dè dặt giọng nói có chút bình tĩnh.

“Hàn tiểu thư, bao giờ thì tiền của tôi sẽ đến?”. một giọng nam bí ổi từ bên kia truyền đến.

“Không phải bảo anh những ngày này đừng gọi cho tôi sao? Nếu như người ta tra được thì làm thế nào?”. Hàn Thi Dư có chút tức giận gằn nhẹ, vẫn không quên nhìn xung quanh một phen.

“Nhưng cô vẫn không có động tĩnh gì, tôi hiện tại chén cơm cũng thiếu chút nữa là mất, vợ con vẫn chờ tôi lấy tiền nuôi gia đình đây?”

“Được rồi, tôi biết rồi, trong vòng ba ngày, tiền liền chuyển đến anh. Đừng gọi điện thoại cho tôi, nếu không xảy ra chuyện, anh một đồng cũng không lấy được”. Hàn Thi Dư hậm hực cúp điện thoại, lộ ra gương mặt sốt ruột.

142. Chương 144: Đạt Được Thoả Thuận

Hàn Thi Dư trở lại phòng khách, bộ mặt buồn bực, cô buồn buồn ngồi trên ghế salon, bắt đầu vì chuyện tiền mà đau đầu.

Cái tên ký giả chết tiệt kia, ở buổi họp báo tin tức tự nhiên nhận ra mình, biết thân phận phía sau của mình, anh ta đột nhiên mở rộng miệng, muốn nói tốt liền tăng giá gấp đôi.

Ba trăm vạn? Lần này cô gọi đi đâu lấy đây? Nếu là từ Hàn thị chuyển tiền ra ngoài, chỉ sợ kinh động Trạch Vũ, ngộ nhỡ đến lúc đó anh điều tra tới, chuyện này có thể sẽ lộ ra ngoài.

Không được, vẫn phải nghĩ biện pháp khác mới phải?

Hàn Thi Dư khổ sở thở dài một tiếng.

Tắm xong, thay xong quần áo, Lãnh Tiểu Tiểu mới cảm thấy cả người thoải mái rất nhiều, cô bưng cái khay mới đi tới cửa cầu thang, liền nhìn thấy Hàn Thi Dư ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt tối tăm than thở.

Một màn xem trong mắt Lãnh Tiểu Tiểu, ý tứ hoàn toàn biến mất rồi hả?

Thi Dư đối với mình nhất định là có để ý, chỉ là cô thiện lương không có hiện trước mắt mình biểu hiện ra thôi, nữ nhân có thể làm cô như vậy? rộng lượng như vậy?

Nghĩ đến Thi Dư sau lưng cũng đau lòng và khổ sở, Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng lập tức lại cảm thấy áy náy.

“Thi Dư?”. Lãnh Tiểu Tiểu đi tới bên người cô, khẽ gọi cô một tiếng.

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện dọa Hàn Thi Dư giật mình, cô chợt dạ vội vàng đứng lên, “Chị Tiểu Tiểu, xuống rồi sao?”

“Ừ, Thi Dư, chị có chuyện muốn nói với em”. Lãnh Tiểu Tiểu ngồi xuống.

“Được, chuyện gì? Chị Tiểu Tiểu, chị nói đi?”. Hàn Thi Dư thấy Lãnh Tiểu Tiểu biểu hiện nặng nề, trong lòng dâng lên vẻ vui sướng.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt đơn thuần thiện lương của Thi Dư, do dự chốc lát, rốt cuộc hạ quyết tâm.

“Thi Dư, em nói cho chị, em yêu Trạch Vũ, đúng không?”

Nghe được lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Thi Dư suy đoán trong lòng càng chắc chắn, cô giả trang thành bộ dạng ưu thương, muốn khóc.

“Chị Tiểu Tiểu, em hiểu rõ chị cũng yêu Trạch Vũ, em không cố ý muốn cướp. thật, chị Tiểu Tiểu, em chỉ muốn mỗi ngày nhìn thấy anh ấy là em thỏa mãn rồi”.

“Thi Dư, tại sao em lại muốn uất ức như thế? Em mới phải là vị hôn thê của anh ấy?”. Nhìn Thi Dư uất ức cầu toàn, Lãnh Tiểu Tiểu càng yêu thương cô.

Cô có thể rõ ràng cảm thấy được tâm tình của Thi Dư, cô cũng từng trải nghiệm qua, mắt thấy người mình yêu cùng người khác đi chung với nhau, đau lòng như thế nào chứ?

Mình ban đầu, chỉ thấy bóng lưng, liền đủ để ỉn nổi điên, hôm nay, cô còn phải cùng mình sống chung một nhà, nhẫn nại như vậy là khổ sở đến thế nào đây?

Tra tấn như vậy đối với hai người mà nói, đều tàn nhẫn.

“Chị Tiểu Tiểu, em... nhưng, người anh Trạch Vũ yêu là chị mà?”

“Không, em sai rồi, chị chỉ là hàng hóa mà anh ấy mất năm trăm vạn mua về, mà rất đáng thất vọng, chỉ có hàng hóa này yêu anh ấy. yêu người đàn ông vô tâm này”. Lãnh Tiểu Tiểu nói, nước mắt không rõ bùng lên.

“Chị Tiểu Tiểu? chị nói cái gì?”

Về chuyện này, Hàn Thi Dư còn chưa nghe nói qua, cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, không hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

“Thi Dư, em có thể giúp chị một việc? bất kì trong tương lai xảy ra chuyện gì, em có thể đi cầu xin ba em, giúp viện mồ côi có một chỗ nương thân, được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu không muốn chuyện này có quá nhiều người biết, cô tránh nói vào vấn đề chính, nhẹ nhàng nói ra yêu cầu của mình.

Cô từng tần mắt thấy Hàn Á Minh thương yêu cô ấy như vậy, nếu chuyện này, em ấy có thể đồng ý, như vậy cô có thể không thương nhớ mà rời đi.

“Chị Tiểu Tiểu? chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”. Hàn Thi Dư hết sức mê hoặc nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, không hiểu rốt cuộc chuyện này có liên hệ gì với viện Phúc Lợi.

Cùng nhau khó khăn. “Nếu như em có thể có khả năng giúp chị chuyện này, chị mới có thể an tâm mà rời khỏi lúc này”. Lãnh Tiểu Tiểu hết sức bất lực nói.

“Chị phải rời đi sao? Chị phải đi đâu? Trạch Vũ sẽ không để cho chị đi đâu”. Hàn Thi Dư trong lòng mừng rỡ như điên, trên nét mặt lại hiện rõ vẻ mặt nóng nảy.

“Cho nên, Thi Dư, em phải giúp chị. Chị không muốn khổ sở thế này nữa. Chẳng lẽ em không khổ sở sao? Em thật không để ý sao?”. Ánh mắt Lãnh Tiểu Tiểu mong đợi nhìn Hàn Thi Dư.

Trong mắt Hàn Thi Dư lóe nước mắt, cô đột nhiên ôm Lãnh Tiểu Tiểu, hết sức khổ sở khóc.

“Chị Tiểu Tiểu, thật xin lỗi, đều tại em không tốt. Em không nên yêu Trạch Vũ, nhưng em cũng không có cách nào, từ ngày em đến Hàn gia, em liền yêu anh ấy, em thật sự thương anh ấy. Xem 2 người ở chung một chỗ, em cố gắng để anh không để ý, nhưng, chị Tiểu Tiểu, thật ra em vô cùng để ý, để ý muốn chết, nhưng thiện lương em đau, em thật khổ sở. em muốn làm thế này? Em muốn chị đi, chị Tiểu Tiểu, chị tha thứ cho em”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Hàn Thi Dư, đau lòng không cách nào nói được.

Cô thật thương anh? Cô thật để ý sao?

Tất cả đều giống như suy đoán của mình, cô gái hiền lành này đem tất cả giấu trong lòng, một mình thừa nhận.

Lãnh Tiểu Tiểu, rời đi đi? Vì mình, cũng vì cô gái hiền lành này?

“Thi Dư, chớ tự trách, phải chính chị nói xin lỗi, Thi Dư, đồng ý với chị, nhất định giúp chị việc này được không? Nếu không, chị đi sẽ không an tâm. Còn có mẹ Tần, em nhất định phải giúp chị thường đi thăm bà một chút, được không?”. Lãnh Tiểu Tiểu đem nước mắt lau đi, kiên định nhìn Hàn Thi Dư.

“Chị Tiểu Tiểu, em đồng ý với chị, em sẽ chăm sóc tốt các đứa bé ở viện mồ côi, em sẽ thường đi xem viện trưởng Tần. Chị yên tâm đi. Chị Tiểu Tiểu, xin chị tha thứ cho em, tha thứ cho sự ích kỉ của em.”. Hàn Thi Dư khổ sở gạt đầu, ôm Lãnh Tiểu Tiểu thật chặt nức nở.

Lãnh Tiểu Tiểu cũng thương tâm ôm lấy cô, khổ sở trong lòng rốt cuộc cảm thấy được một chút vui mừng.

143. Chương 145: Gặp Thoáng Qua

Hai ngày sau.

Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu vẫn còn ngủ say, trong lòng anh dâng lên rất nhiều nghi vấn.

Hai ngày qua, cô ấy hết sức trầm tĩnh, trừ thỉnh thoảng hòa theo vài lời nói không liên quan ở ngoài, còn đối mặt với mình, cô ấy hoàn toàn duy trì sự trầm mặc.

Buổi tối, khi đi ngủ, cô ấy sẽ không tự chủ nhích lại gần mình, co rúc ở trong ngực của mình. Lúc nằm mơ còn rơi lệ, tiếng khóc thật nhỏ, giống như tiếng kêu của chú mèo con bị thương. Nhưng sau khi vừa tỉnh lại, cô ấy lại biến thành một Lãnh Tiểu Tiểu quật cường, lạnh lùng.

Cô ấy không kháng cự đối với anh, khiến Hàn Trạch Vũ cảm thấy hết sức không an lòng, anh luôn có dự cảm mơ hồ, giống như sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó vậy.

Thay xong quần áo, Hàn Trạch Vũ lại đi đến bên giường, lưu luyến nhìn khuôn mặt phiếm đỏ của cô ấy, cúi đầu, đặt nhẹ một nụ hôn ở trên trán của cô.

Trong lòng yên lặng nói nhỏ, Tiểu Tiểu, thật xin lỗi, chờ sau khi anh hết bận về việc đầu tư dự án này, anh sẽ đối xử với em thật tốt.

Nghe được âm thanh cửa phòng đóng lại, Tiểu Tiểu nằm trên giường mắt mở to ra.

Cô ngồi dậy, nhìn cánh cửa khép chặt, nước mắt ảm đảm từng giọt chảy xuống.

Trạch Vũ, gặp lại sau?

Em không cách nào đối mặt với anh, cho dù sự dịu dàng của anh chỉ là ngẫu nhiên, cũng sẽ không làm thay đổi quyết định muốn rời khỏi của em? T7sh.

Lầu dưới có âm thanh đóng cửa, giống như là một cái búa tạ mạnh mẽ đập vào trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu, đầm đìa máu tươi? Cô khổ sở vùi mặt mình vào đầu gối, khóc rống lên.

Một hồi lâu, tiếng gõ cửa yếu ớt vang lên, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng ngẩng đầu lên, lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt, nhưng trong giọng nói vẫn không giấu được sự ngẹn ngào.

“Mời vào?”

Hàn Thi Dư mang một bộ dáng buồn bã đi vào.

”Chị Tiểu Tiểu, nếu không, chị đừng đi có được không? Nhìn thấy chị khổ sở như vậy, em không đành lòng.” Hàn Thi Dư ngồi xuống giường bên cạnh Tiểu Tiểu, cô nhìn thấy những giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt của Tiểu Tiểu, buồn buồn nói.

”Đứa ngốc, không phải đều đã nói xong hết rồi sao? Chị không có khổ sở gì cả, chị chỉ là có hơi không nở mà thôi.” Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối mà cười.

Nhìn dáng vẻ ảm đạm của Lãnh Tiểu Tiểu khiến Hàn Thi Dư trong nháy mắt có sự chần chờ, nhưng vừa nghĩ tới Trạch Vũ, trong phút chốc tấm lòng mềm mại liền cứng rắn lên rất nhiều.

”Chị Tiểu Tiểu, hôm nay là ngày tập đoàn Hàng Mỹ bắt đầu đấu thầu, Trạch Vũ sẽ rất bận, cũng sẽ không bận tâm trong nhà, chị. . .” Hàn Thi Dư muốn nói lại thôi sau đó nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái, ánh mắt kia có hơi do dự, có chút không được tự nhiên.

Lãnh Tiểu Tiểu hiểu ý, thản nhiên gật đầu một cái: ”Thi Dư, chị hiểu rồi, chị cũng tính toán như vậy rồi.”

”Chị Tiểu Tiểu, em. . . .” Hàn Thi Dư dường như muốn giải thích thứ gì đó, nhưng hình như lại không biết mở miệng như thế nào, vội vàng đến độ cả khuôn mặt đỏ bừng.

”Thi Dư, không cần giải thích cái gì hết, chị có thể hiểu mà. Hơn nữa, đây là tự chị chọn con đường này, không quan hệ tới em. Nếu như Trạch Vũ có hỏi em, thì em nói hôm nay chị đi ra ngoài, em không biết là đi đâu cả.”

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất buồn.

Hiện tại, mình vì một người đàn ông, mà lựa chọn rời đi sao? Dường như ban đầu thời điểm mình rời đi, đã từng thề không thể vì bất cứ tên đàn ông nào mà tự làm khó chính mình, nhưng bây giờ.....

Lãnh Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn Hàn Thi Dư, khoe miệng nở một nụ cười khổ sở.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Cao ốc Hồi Phong.

Khuôn mặt vui vẻ thuận đồng làm quan của Lục Tề Phong hã hê xuất hiện trong phòng làm việc của Hàn Trạch Vũ.

”Trạch Vũ, chúc mừng cậu nhá..., rốt cuộc cũng nắm được cái dự án đầu tư này rồi, tối nay phải tìm một nơi ăn mừng thật lớn mới được?”

Hàn Trạch Vũ mười phần tự tin nhìn Lục Tề Phong bằng một con mắt, khẽ cong môi một cái: “Không được, tối nay mình còn có chuyện quan trọng phải làm.”

“Oh, hiểu? Tên tiểu tử này cho tới bây giờ đều là trọng sắc khinh bạn. Cho nên, đây là đồ cậu muốn. Còn nữa, hình như cái tên kia trước mắt không có động tĩnh gì. Giống như rất an nhàn nha?”

Lục Tề Phong đem một cái máy ghi âm nho nhỏ để lên bàn, Hàn Trạch Vũ rốt cuộc đang có ý đồ gì, anh vẫn còn có hơi mơ hồ.

” Nhất định sẽ có động tĩnh, mấy ngày nữa sẽ có đơn vị kiểm tra tới tìm?” Hàn Trạch Vũ vừa nói vừa ngửa người về phía sau, dựa trên ghế.

Một bộ dáng thoải mái, giống như bị người ta tới kiểm tra là một chuyện vinh dự vậy.

” Thật sao? Vậy cậu còn ngồi im như vậy?” Lục Tề Phong hết sức không hiểu nhìn chằm chằm Hàn Trạch Vũ, ánh mắt nghi hoặc, cuối cùng ánh mắt nghi ngờ rơi vào cái máy ghi âm.

” Tại sao không ngồi không yên được? Lần này, mình sẽ cho anh ta một kích trí mạng.”

Hàn Trạch Vũ hung hăng nói xong, cũng là đang suy nghĩ trong đầu, thời điểm Lãnh Tiểu Tiểu biết chuyện này sẽ phản ứng như thế nào?

Nghĩ tới đây, đột nhiên anh rất muốn gặp Lãnh Tiểu Tiểu, gơ tay lên nhìn một chút, bỗng chốc đứng lên: ” Mình đi trước, cậu thích ngồi ở đây thì cứ tự nhiên, mình sẽ bảo thư ký chiêu đãi cậu thật tốt.”

” Này, về sớm như vậy, cậu phải đi đâu sao? Ông chủ mà lại muốn trốn việc sao? Này?” Lục Tề Phong lớn tiếng nói với theo bóng dáng của Hàn Trạch Vũ.

Nhưng là, Hàn Trạch Vũ cũng không để ý tới, nhanh chóng biến mất ở cửa phòng làm việc.

Dọc theo đường đi, cũng không biết tại sao, hôm nay đèn đỏ đặc biệt nhiều. Hàn Trạch Vũ có hơi buồn bực. Anh đốt một điếu thuốc, hình như gần đây anh hút thuốc nhiều hơn so với trước kia.

Hình như luôn có một loại cảm giác lo lắng xâm nhập vào trong lòng anh, hút mạnh một hơi, khạc ra một vòng khói trắng, xuyên thấu qua làn khói mỏng, một bóng dáng gầy gò thoáng qua từ ven đường.

Theo bản năng anh muốn nhìn sang lúc, lại nghe được tiếng kèn thúc dục từ phía sau, thu hồi ánh mắt nhìn thấy đèn xanh đã đổi, nặng nề đạp chân ga, lái xe về nhà.

Trong buồng điện thoại ven đường, Lãnh Tiểu Tiểu sợ hãi bỏ đi ra ngoài, nhìn chiếc xe quen thuộc kia, đáy mắt tràn ngập sự quyến luyến cùng sương mù nồng nặc. . . .

144. Chương 146: Anh Trạch Vũ, Em Yêu Anh

Dọc theo đường đi, Hàn Trạch Vũ luôn có một loại cảm giác hoảng hốt, loại cảm giác đó giống như là thất lạc một đồ vật rất quý trọng, hơn nữa bản thân mình lại không nghĩ ra đó là gì.

Phải chăng là Lãnh Tiểu Tiểu? Mất đi cô ấy sao?

Trong đầu của Hàn Trạch Vũ đột nhiên thoáng qua một cái ý nghĩ, mà ý nghĩ này xuất hiện, làm trong lòng của anh càng rối loạn, anh vội vã lấy điện thoại di động ra, bấm một chuỗi số.

Nghe tiếng nhắc nhở điện thoại đã tắt máy, trong đầu của Hàn Trạch Vũ hoàn toàn trống rỗng.

Một dự cảm xấu xâm nhập.

Người phụ nữ đáng chết này?

Hàn Trạch Vũ mạnh mẽ nhấn cần ga một cái, tăng tốc xe giống như một đuôi cá, lưu loát xuyên qua dòng xe cộ, như một trận gió gào thét mà đi qua, cực kỳ nguy hiểm, chộc cho tài xế xe khác rối rít dừng ngay xe lại, đưa đầu ra ngoài tức giận mắng.

Hàn Thi Dư dọn dẹp phòng xong, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn căn phòng trống không, về sau chỉ thuộc về Trạch Vũ cùng mình, trong lòng của cô bắt đầu nhận nhận có một cảm giác hạnh phúc?

Đột nhiên, tiếng thắng xe khẩn cấp vang lên, Thi Dư vội vàng đứng lên. Cô nghe thấy tiếng đóng cửa xe rất nặng nề, lực độ này hình như ẩn chứa lửa giận rất lớn.

Hít một hơi thật sâu, lấy ra chiêu bài nụ cười, đi tới cửa chính nghênh đón anh.

” Lãnh Tiểu Tiểu?” Hàn Trạch Vũ vừa vào cửa liền vội vã rống lớn .

Trong giọng nói hơi run rẩy, có chút mong đợi, anh mong đợi có thể nghe được tiếng nói của cô đáp lại, xóa đi cái suy đoán kia của anh.

Trong giọng nói của anh còn có một chút sợ hãi, anh sợ dự cảm lần này là có thật, anh sợ sự quật cường của cô sẽ khiến cô biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Nhưng là, trong phòng, trừ tiếng gầm giận dữ của anh ra, trừ vẻ mặt bi thương của Hàn Thi Dư, trong cái phòng này hình như đã sớm mất đi dấu vết của cô.

Nhìn anh vào cửa câu đầu tiên là kêu tên Lãnh Tiểu Tiểu, nụ cười trên mặt của Hàn Thi Dư trong nháy mắt cứng lại. T7sh.

” Lãnh Tiểu Tiểu đâu rồi? Cô ấy đi đâu rồi?” Hàn Trạch Vũ ôm đồm nắm lấy cánh tay của Hàn Thi Dư, đáy mắt hiện ra tia lửa tức giận.

” Trạch Vũ, anh buông em ra, đau?” tay của Hàn Trạch Vũ giống như cái kềm, giữ chặt bả vai của cô, đau đến run rẩy.

Hàn Trạch Vũ thấy trong mắt của Thi Dư chứa đầy nước mắt, anh hơi thả tay ra, một đôi mắt bàng hoàng nhìn chung quanh, anh vẫn chưa từ bỏ hi vọng có thể thấy một chút dấu vết của cô.

” Trạch Vũ, đừng tìm nữa, chị ấy đi rồi, căn bản chị ấy không yêu anh, tại sao anh phải ép buộc?” từ trong đáy mắt của anh Hàn Thi Dư thấy được sự thâm tình, cố gắng áp chế tâm tình, cảm giác đổ kị muốn nổi điên.

Cô ấy không thương anh? Cô ấy đi rồi? Cô ấy không thương anh? Cô ấy đi rồi?

” Im miệng, em thì biết cái gì? Cô ấy là của anh, không có sự đồng ý của anh, cô ấy không thể bỏ đi được.” Hàn Trạch Vũ bị lời nói của Thi Dư đả kích, anh giống như con sư tử đang giận dữ, gầm thét lên với Thi Dư.

Cô ấy đi rồi? Cô ấy đi thật rồi sao? Cô ấy đi đâu? Chẳng lẽ lại đi tìm tên đàn ông kia rồi sao?

Lần này mình còn có thể tìm cô về sao?

Trong lòng của Hàn Trạch Vũ hỗn loạn, anh không để ý Hàn Thi Dư, nhanh chóng xông lên lầu hai.

Trong phòng ngủ, mọi vật đều dọn dẹp thật chỉnh tề, thứ thuộc về cô cũng đã mất đi dấu vết. Tự như cô ấy chưa bao giờ xuất hiện ở đây?

Cô ấy đã sớm quyết định muốn rời khỏi rồi? Cho nên, mới có thể ung dung biến mất ở trong tầm mắt của mình?

Tại sao?

Lãnh Tiểu Tiểu, tại sao?

Vì cái gì? anh luôn nghĩ muốn nhìn thẳng vào tình cảm của mình, thì lúc này em lại chọn rời đi? Vì cái gì ở thời điểm anh nghĩ muốn giao phó lòng mình cho em, em lại lựa chọn phản bội anh???

“A. ?”

Nghĩ đến việc cô muốn quyết tâm rời khỏi mình, Hàn Trạch Vũ không áp chế nổi lửa giận trong lòng, hét lên điên cuồng.

Anh giống như phát điên, đem chiếc đèn cạnh giường cầm lên đập lên tường, đập vào chiếc gương trên bàn trang điểm.

Trên đất đầy những mảnh kiếng bể, y như vết thương trong lòng anh.

Cái bàn trang điểm này được chuyển vào trước một ngày khi Tiểu Tiểu chuyển vào ở.

Người nào nghĩ tới, một người đàn ông lạnh lùng, cầu thả lại có thể cận thận tỉ mỉ như vậy ?

Chỉ tiếc, người phụ nữ kia không có một xí cảm kích nào.

Cảm giác thất bại mãnh liệt làm cho anh phát điên lên, làm cho phòng ngủ bị ném vỡ bừa bộn lung tung.

Nghe được động tĩnh, Hàn Thi Dư vội vàng từ lầu dưới chạy tới, cô nhìn thấy Trạch Vũ nổi điên, đau lòng đến không cách nào hô hấp.

Cô vọt vào, ôm chặt lấy hông của anh, lớn tiếng mà gào thét: " Vì một người phụ nữ không thương anh, khổ sở như vậy đáng giá không?"

" Ai nói anh khổ sở? Em câm miệng cho anh? Cô ấy đi tại sao em lại không nói cho anh biết? Em biết có đúng không? Em cũng muốn phản bội anh, phải không?" Hàn Trạch Vũ liều mạng lắc lắc Hàn Thi Dư, tức giận làm cho anh có hơi mất trí.

" Không, Trạch Vũ, em không có phản bội anh, em không có, bởi vì em yêu anh?" Bị lay động có chút choáng váng đầu óc, Hàn Thi Dư yếu ớt nói.

Mặc dù âm thanh của cô rất nhỏ, tuy nhiên nó đủ để cho Hàn Trạch Vũ nghe được.

Em yêu anh?

Em gái của anh lại nói yêu anh?

Hàn Trạch Vũ giống như là bị điện giật, ngơ ngác ngây ngẩn cả người. Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy nước mắt của Hàn Thi Dư, mê muội rồi?

Hàn Thi Dư thấy Hàn Trạch Vũ phản ứng như vậy, lập tức nhào vào trong ngực của anh.

" Anh Trạch Vũ, em yêu anh, em thật sự yêu anh? Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh rồi, cho dù có biết rõ anh là anh của em, em vẫn không khống chế được yêu anh. Anh biết nỗi khổ sở của em sao? Anh rất cuộc có hiểu hay không? Gặp anh ở chung một chỗ với Lãnh Tiểu Tiểu, lòng em đau đến sắp chết rồi. Cô ta đi, nhưng em sẽ không bỏ anh đi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi anh? Trạch Vũ, anh không cần phải trở nên như vậy? Như vậy làm cho em thật sự sợ hãi, Trạch Vũ?"

Hàn Thi Dư đau lòng khóc lên, nỗi buồn được áp chế trong lòng nhiều năm như vậy rất khổ sở, bây giờ đã có thể phun ra hết rồi.

145. Chương 147: Tiểu Tiểu Là Ai?

Hàn Trạch Vũ thật thà nghe hết thấy, ngây ngẩn cả người, tất cả quá hỗn loạn rồi, anh không cách nào suy tư, anh chính lý không rõ đầu mối. Anh chỉ có thể mặc cho Thi Dư ôm thật chặt, khóc rất đau lòng.

Hồi lâu, anh thở dài thật sâu, nâng cánh tay cứng ngắc lên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô.

"Thi Dư, không còn sớm, em đi nghỉ ngơi trước?"

"Trạch Vũ, em."

“Cái gì cũng đừng nói ahhh... Anh là anh em, hiểu chưa? Anh muốn yên tĩnh một mình?” Hàn Trạch Vũ nhàn nhạt nói xong, nhẹ nhàng đẩy Thi Dư ra, hướng lầu dưới đi tới.

Anh là anh em?

Bốn chữ đơn giản, đánh nát toàn bộ hi vọng của cô.

Cô khổ sở ngã ngồi ở trên sàn nhà, mảnh kính vụn cắt đau tay cô, nhưng mà, ngón tay này đau, còn kém rất rất xa so với đau khắc sâu trong lòng.

Nghe phía bên ngoài truyền đến một hồi âm thanh khởi động động cơ, Hàn Thi Dư chợt bò dậy, vọt tới bên ban công, nhìn xe của anh biến mất ở trong màn đêm, đáy mắt cô ảm đạm phát ra nồng nặc hận ý.

Cô lau nước mắt trên mặt đi, lấy điện thoại di động ra bấm một chuỗi mã số.

“Này, anh giúp tôi tìm mấy người, sau khi xong chuyện, tôi cho anh năm trăm vạn.”

———— tử tiết thu phân cắt —————

Hàn Trạch Vũ vừa uống rượu, vừa không ngừng gọi điện thoại di động của Lãnh Tiểu Tiểu. Hy vọng có thể như lần trước, vậy mà, lần này mãi cho đến khi anh uống đến say nằm ở trên ghế sa lon trong quán rượu, kỳ tích cũng không có xuất hiện.

Thời gian nửa đêm, một cuộc điện thoại đánh đến Hàn viên, ông cụ Hàn phái tay lái đi đón Hàn Trạch Vũ đã say mềm trở về Hàn viên.

“Cái tiểu tử thú vị này, thế nào một mình uống tới như vậy? Nửa đêm canh ba mò mẫm giày vò. Thi Dư đâu? Chẳng lẽ hai người cãi nhau?” Hàn Á Minh mặc áo ngủ, nhìn tài xế đỡ Hàn Trạch Vũ vào, có chút bất mãn.

“Không biết, lúc tôi đến, chỉ có một mình thiếu gia, tôi hỏi qua rồi, anh vẫn uống rượu một mình, khuyên rất nhiều lần rồi, cũng vô ích.” Tài xế cẩn thận đáp trả.

“Tiểu Trần, cậu trước đem thiếu gia trở về trong phòng đi.”

Nhìn con trai luôn luôn tỉnh táo có chừng mực uống đến say thành bộ dáng này, Hàn phu nhân hết sức không hiểu, bà vừa sai người nấu canh giải rượu, vừa giúp một tay đỡ Hàn Trạch Vũ, vóc dáng cao như vậy, tiểu Trần có chút gầy yếu hiển nhiên có chút cổ hết sức.

Thật vất vả đem anh tới bên giường, Hàn phu nhân vội vàng cầm lấy khăn lông lau mồ hôi lạnh trên trán của anh.

Đột nhiên, Hàn Trạch Vũ bắt lại tay của bà, nói mê, “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu? Đừng đi.”

Vậy mà, một tiếng Tiểu Tiểu này khiến Hàn Á Minh đang chuẩn bị vào cửa giống như là bị điện giật, ngơ ngác ngẩn người tại đó?

Hàn phu nhân nhìn bộ dáng khó chịu của con trai, không khỏi sinh ra tò mò với cái tên này.

Tiểu Tiểu?

Ai là Tiểu Tiểu? Một cô gái sao?

Chẳng lẽ con trai là vì một cô gái mới thành ra như vậy?

Hàn phu nhân mặt không hiểu đứng lên, lại phát hiện Hàn Á Minh sững sờ đứng ở cửa, vẻ mặt tái nhợt, khi nhìn thẳng vào mắt, đáy mắt thoáng qua kinh hoảng.

“Á Minh? Ông làm sao vậy?” Hàn phu nhân có chút nghi ngờ đi đến bên ông, ân cần hỏi.

“Không có gì, cái tiểu tử thú vị này, có Thi Dư còn không biết quý trọng, thời điểm gì mới có thể làm cho nó tỉnh tâm?” Hàn Á Minh đột nhiên đổi đề tài, thờ dãi bất đắc dĩ một tiếng.

Hàn phu nhân cảm thấy ông đang che giấu hốt hoảng trong lòng mình, cũng không có tiếp tục hỏi.

Đối với thân thể của Thi Dư, lần này tin tức đánh hôn vừa ra, đích xác là để cho bà thất kinh? Bà vẫn cho rằng Thi Dư chính là con gái kẻ tiện nhân, nhưng hôm nay, Hàn Á Minh lại để cho bọn họ đánh hôn, thật chẳng lẽ không như chính mình nghĩ sao?

Bà tựa hồ cảm giác vấn đề này giống như càng ngày càng phức tạp, có chút thoát khỏi hiểu rõ của bà.

“Á Minh, chuyện tình cảm, chúng ta cũng đừng quan tâm, để cho bọn nhỏ tự đi xử lý. Dưa cường nữa cũng thủy chung không ngọt.” Hàn phu nhân liếc mắt nhìn Hàn Á Minh, giống như là có cảm giác xúc động.

“Mỹ Huệ, tôi.”

“Á Minh, tôi đi xem canh giải rượu như thế nào mà vẫn chưa mang lên.” Sơn Điền Mỹ Huệ đứng lúc cắt đứt lời nói của Hàn Á Minh, lạnh nhạt đi xuống lầu.

Hàn Á Minh nhìn bóng lưng bà có chút ưu thương, thật sâu thở dài.

Cả đời này, hai cô gái yêu mình sâu đậm, ông đều phụ lòng?

Mặc dù oong cưới Mỹ Huệ, nhưng tâm vẫn ở trên người cô gái kia.

Vậy mà, vì tiền đồ, mình lại bỏ qua cô, khi mình muốn bồi thường thật tốt, lại vĩnh viễn không có cơ hội này. Hiện tại, ngay cả tung tích con gái của bọn họ cũng không rõ, đây chính là báo ứng ư?

“Tiểu Tiểu, em đừng. Đi, đừng. Rời đi.” Trên giường, Hàn Trạch Vũ hình như rất khó chịu, tay của anh nắm lấy chân thật chặt, giống như là muốn đem hết hơi sức toàn thân.

Hàn Á Minh lắc đầu một cái, đi đến bên giường con ngồi xuống, nhìn vẻ mặt lo lắng cùng chân mày nhíu chặt của con trai, bất đắc dĩ nói nhỏ, “Tiểu Tiểu? Chẳng lẽ hai chữ này nhất định cướp cha con chúng ta?”

Hàn Á Minh nói nhỏ một tiếng, Sơn Điền Mỹ Huệ bừng canh giải rượu khẽ run thân thể lên, ông cướp? Cô gái kia cũng là Tiểu Tiểu sao? Làm sao sẽ trùng hợp như thế?

Khó trách trước đó nghe con trai kêu Tiểu Tiểu, ông sẽ có phản ứng như thế? Khó trách ông đối mặt với mình sẽ kinh hoảng như vậy?

Nghĩ tới đây, bà lặng lẽ thối lui đến thư phòng, lấy điện thoại di động ra bấm một chuỗi mã số.

“Lập tức tra cho tôi một cô gái tên là Tiểu Tiểu, còn có tất cả về cô ta?” Giọng nói của Sơn Điền Mỹ Huệ lộ ra một tia lạnh lùng.

Sau khi cúp điện thoại, bà lại bừng chén canh giải rượu kia trở lại phòng của Trạch Vũ, lạnh lùng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, trên người của bà tản ra, đều là người vợ người mẹ điềm tĩnh cùng từ ái.

146. Chương 148: Có Người Ngọt Ngào, Có Người Buồn

Nhà trọ độc thân.

Lữ Duy Duy vui ở trong ngực Lục Tề Phong, từng lần một gọi điện thoại di động cho Lãnh Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu chết tiệt, luôn có chuyện hay không có chuyện đều tắt máy, thật không có đức hạnh rồi?” Ở từng lần một sau nhắc nhở tắt máy, Lữ Duy Duy bĩu môi, có chút nổi cáu báo oán.

“A, người khác chỉ biết nói đến người khác, dường như người khác chính mình tâm tình không tốt cũng sẽ tắt máy. Như vậy, chẳng phải là càng không có đức hạnh?” Lục Tề Phong ép đến bộ dáng đáng đánh đòn, cố ý cùng cô khiêng lên. Giống như mỗi ngày không cùng cô tranh cãi, anh sẽ khó chịu.

“Này, da anh lại ngứa phải không? Cứ phải làm ngược với em, anh không tranh cãi cùng em sẽ chết à?” Lữ Duy Duy hung ác nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, quả đấm nâng lên thật cao.

Lục Tề Phong một phát bắt được quyền của cô, hướng lồng ngực của mình đâm, mặt mười phần cơn đỏ.

“Đánh, cả người anh cũng rất nhột đây? Một ngày không bị em sửa chữa, anh liền khó chịu muốn chết? Vả lại em cũng thuận thể sửa chữa thay, nó có thể tưởng tượng em.” Lục Tề Phong vừa nói, vừa cầm tay Lữ Duy Duy kéo xuống dưới.

“Chết, trong đầu của anh có thể có nơi nào có chút tinh khiết không? Cả ngày đều muốn sự việc này, thật là ngứa được?”

Tay Lữ Duy Duy đập phải hạ thể ngẩng cao của anh, lập tức xấu hổ rút trở về, tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức mà phồng hồng, hết sức hấp dẫn người.

Lục Tề Phong hết sức hưởng thụ nhìn cái cô gái nhỏ ngượng ngùng, trong lòng cảm giác thỏa mãn không ngôn ngữ nào diễn tả, mặc dù mình đã quen thuộc đối với thân thể cô, nhưng mỗi lần cô đều có thể mang lại vui mừng khác nhau. Nhiệt tình trong cơ thể cô hình như vĩnh viễn cũng không buông thả hết vậy?

“Duy Duy, nói đến cùng em để thuốc gì trên người anh?” Lục Tề Phong ôm eo thon nhỏ của cô, để cảm ở trên vai cô, tham lam ngửi mùi thơm ngát của sợi tóc.

“Thuốc gì?” Lữ Duy Duy bị anh hỏi vấn đề không giải thích được, quay mặt sang nghi ngờ nhìn anh.

Lục Tề Phong hôn chộm một cái ở trên mặt của cô, nâng lên nụ cười tà tếu.

“Tại sao anh vừa nhìn em, thì có kích động đây? Đối mặt với cô gái khác, một chút hứng thú cũng không có.”

“Mặt anh đối với người nào rồi hả? À? Anh cho là em thành thực giao phó, anh dám ở bên ngoài tìm cô gái, xem em thiên anh hay khôn?” Lữ Duy Duy vừa nghe đến từ cô gái khác, lửa giận nảy vọt lên.

Cô xoay người, giạng chân ở trên người của anh, siết chặt cổ của anh, mặc dù tất cả đều là giọng nói uy hiếp, lại lộ ra nồng nặc ghen tức.

“A, mười sát chồng rồi, cái cô gái dã man này, chẳng lẽ không có nghe được nửa câu đầu sao?” Lục Tề Phong nắm lấy tay của cô đè cô ở dưới thân thể.

Tên tiểu yêu tinh này, ngồi ở trên người anh còn không ngừng mè nheo, chính là cố ý nghĩ lau súng cướp cò.

“Người đàn ông đáng chết, đứng lên cho em?” Cảm thấy bộ vị anh từ từ dán chặt của mình, trên mặt Lữ Duy Duy thẹn thùng nổi lên một đóa Hồng Vân.

“Cô gái chết tiệt, còn giả vờ tinh khiết với anh à, ha ha, thật là yêu chết bộ dáng này của em? Em quá biết giày vò rồi.”

Lục Tề Phong đối mặt với thẹn thùng của cô, tình dục càng dâng cao.

Đột nhiên nâng xuống. Anh cúi đầu, bá đạo tập kích môi đỏ mọng mềm mại, vừa nắm kéo quần tím của cô.

“Ừm. Không cần. Em còn muốn đi ra ngoài đi dạo phố đây?”

Người đàn ông đáng chết, nếu lên giường liền cần phải chơi đùa cô vô lực. Cô nhìn ánh mặt trời sáng rõ ngoài cửa sổ, hướng anh oán hận rống lên.

“Đi chứ, em ngoan ngoan, xong chuyện chúng ta sẽ đi?” Lục Tề Phong lui xuống, vuốt cái mông bóng loáng của cô, tràn đầy tình dục, nhỏ giọng dụ dỗ cô.

“Em không, anh nói cho tới bây giờ đều không giữ lời.” Lữ Duy Duy không thuận theo, chống cự bàn tay đang tập kích.

“Giữ lời, ngoan, nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian nữa?”

Lục Tề Phong có chút nhẫn nại, thô thổ gấp, vội vã nhanh chóng lui xuống y phục của mình, một đầu đâm vào đùi của cô.

Nhất thời, trên ghế sa lon màu đỏ, hai cổ thân thể ân ái triền miên đan vào một chỗ, trong không gian nhỏ nhỏ, một mảnh xuân ý dồi dào?

———— tử tiết thu phân cắt ————

Trong một gian phòng nhỏ ẩm áp, Lãnh Tiểu Tiểu đang thu thập vật phẩm tùy thân không nhiều lắm của mình.

Cả buổi trưa, cô đều bố trí lần nữa muốn được phòng ốc, nơi này sau này đúng là nhà của cô, địa phương cô lần nữa bắt đầu sinh hoạt.

Nơi này ít náo nhiệt hơn thành phố, nhiều hơn một phần yên tĩnh. Quan trọng hơn là, cô có thể tùy lúc đi thăm mẹ Tần và bọn nhỏ trong viện phúc lợi.

Có lẽ ban đầu, cô không nên rời đi, đô thị phồn hoa thủy chung đều không thể tìm được một mảnh bầu trời thuộc về mình.

Kéo màn cửa sổ ra, cô chậm rãi ngồi xuống trước cửa sổ, nhìn bầu trời đầy nắng, hít thở không khí trong lành, tâm tình hình như hơi trong sáng.

Thời điểm này, anh đang làm gì? Nhất định ngồi ở bàn làm việc chuyên chú công việc? Mình rời đi nhất định khiến anh rất tức giận? Anh sẽ không trách cứ Thi Dư chứ?

Hắn không có, nếu như anh giận thật, Viện Phúc Lợi sẽ không an bình giống như hiện tại.

Hoặc là, mình ở trong lòng của anh chỉ là vật gì cũng có chỗ dùng?

Đột nhiên lại nghĩ tới anh tổn thương mình, Lãnh Tiểu Tiểu lại không có sầu nào.

Dù quyết định rời đi, mình đúng là vẫn còn không có chịu đi xa?

Có lẽ bởi vì trong lòng nhớ thương quá nhiều, trên lưng chịu quá nặng nề, có lẽ không thể mất đi tin tức của anh, cho nên, mình không cách nào như lần trước, đi xa tha hương.

Đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt ưu thương của Lãnh Tiểu Tiểu.

Cô than nhẹ một tiếng, nhất định là anh tới, bởi vì hiện tại trừ anh ra, vẫn chưa có người nào biết mình ở nơi này.

Cô điều chỉnh tâm tình một chút, nâng lên nụ cười thản nhiên chạy hướng cửa.

147. Chương 149: Thật Sự Giống Như Hôn Mê (1)

Lãnh Tiểu Tiểu mở cửa, liền thấy một bó hoa hồng kiều diễm. Cô có chút kinh ngạc nhìn một chút chủ nhân của bó hoa Giang Lâm, vẻ mặt anh cười ẩm áp nhìn cô.

“Tiểu Tiểu, tặng cho em? Thích không?”

“Ừ, thích, đang êm đẹp tại sao phải tặng hoa cho em đây?” Lãnh Tiểu Tiểu một tay nhận lấy hoa, có chút không tự nhiên hỏi.

“Giống như tặng hoa cũng không cần lý do sao? Lúc anh đi ngang qua tiệm bán hoa đột nhiên nhìn thấy, nghĩ đến có lẽ em sẽ thích liền mua.” Giang Lâm cố ý bỏ qua vẻ mặt tự nhiên này của Lãnh Tiểu Tiểu, nụ cười trong sáng vô hại lần nữa nâng lên.

“A, vậy cảm ơn anh Giang đại ca, mau vào nhà đi.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt thản nhiên này của Giang Lâm, cảm thấy mình hình như có chút tích cực rồi, cô có chút ý nghĩ không tốt nói tiếng cảm ơn.

Giang Lâm đi theo sau lưng Lãnh Tiểu Tiểu vào phòng, anh nhìn căn phòng nhỏ sạch sẽ sắp xếp chỉnh tề, có loại cảm giác rục rỡ hẳn lên.

“Giang đại ca, mời ngồi, lần này thật sự rất muốn cảm ơn anh, nếu không em thật sự không biết ở đâu có thể thuê được căn phòng tiện nghi như thế này.” Lãnh Tiểu Tiểu rót cho anh ly trà, ngồi xuống đối diện với anh.

“Đừng có khách khí như vậy, đây chẳng qua là tiện tay một cái. Đúng rồi, nếu về đến đây rồi, tại sao em không trở về viện Phúc Lợi?”

Giang Lâm có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt cô có nhàn nhạt ưu thương, nếu như mình không đoán sai, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, mà cô không muốn để cho những người khác tìm được cô.

“Em vẫn là cảm thấy ở bên ngoài yêu cầu dễ dàng một chút, đúng rồi, Giang đại ca, có thể thay em giữ bí mật này hay không, không cần nói cho bất luận kẻ nào biết em ở nơi này, được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu cũng không xác định Trạch Vũ có thể tìm cô hay không, nhưng mà, cô hi vọng trong thời gian này, mình có thể yên tĩnh một người nán trong một đoạn thời gian, bởi vì cô cần chỉnh sửa thật tốt trái tim hỗn loạn của chính mình.

“Tiểu Tiểu, xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Tiểu Tiểu nói xác nhận suy nghĩ của Giang Lâm, cô chính là đang trốn tránh, là bởi vì người đàn ông kia sao? Trong đầu Giang Lâm hiện lên người đàn ông lạnh lùng ngạo mạn kia.

“Không có gì, chỉ là muốn một mình yên tĩnh một thời gian thôi, không bị người khác quấy rầy. Giang đại ca, hiện tại có chuyện gì không? Cùng em đi nhìn mẹ Tần đi?” Lãnh Tiểu Tiểu cười nhạt một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ chuyển đề tài.

Giang Lâm cũng nhìn thấu ý định của Lãnh Tiểu Tiểu, không tiếp tục hỏi chuyện này nữa, anh uống một hớp trà vui vẻ gọt đầu một cái, “Được, hôm nay anh nghỉ phép, vừa đúng lúc không có việc gì, anh cùng đi với em?”

“Có thật không? Vậy chúng ta đi đi?”

Lãnh Tiểu Tiểu yên tâm đứng lên, cầm lấy cô chiếc túi xách nhỏ màu đỏ đi theo Giang Lâm Nhất đi đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, trong không khí yên tĩnh chỉ nghe đến âm thanh dụng cụ tích tích, Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Tần Tuệ an hòa yên tĩnh trên giường, nước mắt bắt đầu đảo quanh ở trong hốc mắt.

“Mẹ Tần, trong đoạn thời gian này con cũng không tới thăm mẹ, nhớ con không? Con đã trở về, về sau, con sẽ thường xuyên đến gặp mẹ, mẹ nhất định phải tỉnh lại sớm một chút.” Lãnh Tiểu Tiểu ngồi ở mép giường cô thấp giọng nói, cố nén nước mắt đỏ bừng trong hốc mắt.

Trong trí nhớ ngoại trừ nhớ mẹ, cũng chỉ có Tần Tuệ đối với cô tốt nhất, những ngày ở viện mồ côi đó, bà giống như mẹ của mình không có vì cái gì chăm sóc tỉ mỉ mình, chính mình phát hiện còn chưa kịp báo đáp bà, bà lại.

“Tiểu Tiểu, em đừng quá khổ sở, em xem Tần viện trưởng khí sắc rất tốt, anh tin tưởng, rất nhanh bà ấy sẽ tỉnh lại.” Giang Lâm thấy bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu đau lòng, có chút đau lòng, anh vỗ nhẹ bả vai của cô, an ủi cô.

“Có thật không? Giang đại ca, em cũng vậy cảm thấy mẹ Tần giống như khôi phục được không tệ, anh nói cũng lâu như vậy, tại sao mẹ Tần vẫn chưa tỉnh lại? Anh cùng em đi hỏi bác sĩ một chút được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn bộ dáng Tần Tuệ giống như là người bình thường ngủ thiếp đi một dạng, nhưng tại sao chính là vẫn chưa tỉnh lại đây? Cô rất muốn tìm bác sĩ hỏi rõ ràng một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Tốt lắm? Chỉ là, bất kể là nguyên nhân gì, tin tưởng một ngày nào đó bà ấy sẽ tỉnh lại được, em đừng quá lo lắng được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu gọt đầu một cái, đi theo Giang Lâm Nhất đi tới phòng làm việc của bác sĩ Trần chủ trị.

Ông nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu xuất hiện, bác sĩ Trần giống như có chút kinh ngạc, đáy mắt anh thoáng qua một vẻ khác thường.

“Bác sĩ Trần, Xin chào, tôi muốn hỏi một chút Tần Tuệ ở phòng 13 tại sao cho đến bây giờ vẫn không tỉnh lại đây? Bà ấy rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Ngài có thể nói cho tôi biết một chút không?” Lãnh Tiểu Tiểu hết sức không hiểu hỏi, trong lời nói đều là lo lắng.

“Là như vậy, bệnh nhân thần kinh não nhưng bởi vì thiếu dưỡng khí trong thời gian quá dài, bị tổn thương nhất định, cho nên hiện tại có lẽ vẫn không cách nào khôi phục ý thức, thân thể của bà ấy sức lực đều là bình thường, hoặc là các người nói với bà ấy nhiều một chút có thể là chuyện kích thích bà ấy, xem có thể khôi phục được nhanh một chút hay không.”

“Bác sĩ Trần, bà ấy có thể vĩnh viễn cũng vẫn không tỉnh lại hay không?” Nghe lời của bác sĩ, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu hết sức sợ hãi, cô sợ mẹ Tần vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại cứ như vậy.

“Chắc chắn sẽ không?” Bác sĩ Trần vẻ mặt chắc chắn, nhanh chóng đáp trả lời Lãnh Tiểu Tiểu hỏi.

Ông ta trả lời khẳng định không thêm suy tư khiến cho trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu dấy lên một chút hi vọng, lại đồng thời cũng cảm thấy một chút nghi ngờ, nghe giọng điệu bác sĩ Trần, ông ta hình như 100% có nắm chắc mẹ Tần sẽ tỉnh lại, ông ta tại sao chắc chắn như vậy?

Sau khi bác sĩ Trần đang nhanh chóng trả lời vấn đề của Lãnh Tiểu Tiểu xong, đột nhiên cũng nói ra đến từ mấy có chút vô cùng tuyệt đối, ông vội vã giải thích tiếp, “Thân thể của bà ấy đã khôi phục rồi, chỉ là tiềm thức bà ấy giống như đang trốn tránh những thứ gì, cho nên bà ấy không muốn tỉnh lại, các người quan tâm bà ấy như vậy, tôi tin tưởng, nhất định bà ấy có thể cảm nhận được, cho nên, tôi khẳng định bà ấy nhất định sẽ tỉnh lại.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được giải thích của bác sĩ Trần, thoáng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng dấy lên hi vọng, đối với nghi ngờ mới vừa rồi trong nháy mắt lóe lên này cũng đã sớm tiêu tán mất tích rồi.

“Cám ơn ông, bác sĩ Trần, sau này, mỗi ngày tôi sẽ sang đây gặp bà ấy, nói chuyện kích thích bà ấy, hi vọng bà ấy có thể sớm ngày tỉnh lại.” Lãnh Tiểu Tiểu nói nghiêm túc, trên mặt tràn đầy chờ mong.

Bác sĩ Trần nhìn bóng lưng Lãnh Tiểu Tiểu rời đi, vẻ mặt trở nên rất phức tạp, ông do dự một hồi, cầm điện thoại gọi đến một mã số.

148. Chương 150: Thật Sự Giống Như Hôn Mê (2)

Liên tiếp mấy ngày liên tục mưa dầm, sáng sớm hôm nay, mặt trời rốt cuộc lộ mặt rồi, nó miễn cưỡng chiếu khắp cả vùng đất, khiến thế giới vạn vật cảm thấy ấm áp và vừa lòng?

Hàn Thi Dư ngồi ở trên ghế xích đu vườn hoa, cũng là gương mặt tối tăm.

Từ đêm đó sau khi sập cửa rời đi, một tuần rồi, Hàn Trạch Vũ cũng chưa trở lại cái nhà này, cũng không gọi được điện thoại.

Chủ nhật này chính là ngày cô đính hôn, nhưng cô ngay cả liên lễ phục cũng chưa thử qua đây, đây không biết tất cả sẽ đúng hẹn cử hành hay không.

Cô gọi điện thoại cho anh, nhưng đều là Tiểu lăng nhận, nói anh đang đi họp, sau đó cũng không có đoạn sau, cô rất muốn đến công ty tìm anh hỏi chuyện này một chút, nhưng vừa sợ từ trong miệng anh nghe được tin tức khiến cho cô tuyệt vọng.

Cho nên, việc duy nhất cô có thể làm chính là mỗi ngày lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên điện thoại di động kêu lên, lòng Hàn Thi Dư tràn đầy mong đợi lấy di động qua. Khi cô thấy trên điện thoại di động biểu hiện mã số, hy vọng nhiệt tình kia hiện lên lui ra, thay một bộ dáng lạnh lùng cao ngạo.

“Alo? Tìm được người chưa?”

“ ”

“Vẫn chưa tìm được? Các người đến cùng là dân dõn thế nào? Một tuần rồi, ngay cả một người phụ nữ cũng không tìm được, còn dám đòi tiền với tôi?” Hàn Thi Dư nghe tin tức đầu kia điện thoại truyền đến, lửa giận lập tức được dâng lên.

“.....”

“Tôi mặc kệ, các người còn chỉ có bốn ngày thời gian thôi, nếu như không tìm được, khoản giao dịch này liền hủy bỏ?” Hàn Thi Dư có chút không nhin được mà nói hết trực tiếp cúp điện thoại.

Nghĩ đến ngày dính hôn ngày ngày đến gần, tung tích Lãnh Tiểu Tiểu vẫn không có một chút tin tức, cô cũng rất phiền não.

Biết sớm như vậy, ngày đó cô ta đi nên phái người âm thầm đi theo cô ta là tốt, chỉ là, cô cũng không nghĩ tới cô ta sẽ nhanh chóng liền mất đi tung tích như vậy, một chút tin tức cũng không có.

Trước mắt, mặc dù tất cả này đều đang phát triển theo kế hoạch mình làm lúc trước, nhưng mà, điều duy nhất cô không thể khống chế chính là trái tim Hàn Trạch Vũ.

Cô biết nơi đó đã bị Lãnh Tiểu Tiểu chiếm được toàn bộ rồi, nếu như không nghĩ biện pháp khiến cho anh chết tâm hoàn toàn đối với Lãnh Tiểu Tiểu, mình cũng vĩnh viễn không có cách nào đi vào trong lòng của anh.

Nghĩ tới điều này, Hàn Thi Dư càng thêm căm tức mắg lên, “Một đám phế vật?”

Y hệt như đáp lại. Hàn Thi Dư mới vừa nói xuống với điện thoại xong, điện thoại di động liền lập tức lại vang lên.

“Uy?”

“Hàn tiểu thư, là tôi?” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm một người đàn ông trung niên.

“Bác sĩ Trần? Có chuyện gì sao?” Nhận được điện thoại của bác sĩ Trần, Hàn Thi Dư có chút kinh ngạc, chẳng lẽ bà ấy đã tỉnh rồi hả?

“Hàn tiểu thư, tôi nghĩ chuyện này sợ rằng có chút khó tiếp tục được nữa.” Bác sĩ Trần có chút khó xử nói.

Một mặt, ông hết sức thống hận mình, lại vì tiền tiêu bỏ mất y đức như vậy, dám khiến ột người khỏe mạnh không nhúc nhích nằm ở nơi đó.

Mặt khác, ông cũng có chút sợ hãi.

Nếu như thường ngày có người đến gặp nói chuyện với bà ấy..., chuyện này có lẽ sẽ rất nhanh bị ràng buộc, bởi vì, mặc dù dùng thuốc khống chế bà ấy, nhưng mỗi ngày chắc chắn sẽ có một khoảng thời giab, ý thức của bà ấy là thanh tỉnh.

“Xảy ra tình trạng gì? Ông không phải là thuốc khống chế được rất tốt sao? Chẳng lẽ sẽ bị phát hiện sao?” Hàn Thi Dư nghe được lời bác sĩ Trần nói, có chút lo lắng.

“Bởi vì hôm nay, có vị tiểu thư họ Lãnh đã đến, cô ấy nói sau này cô ấy sẽ thường xuyên tới đây, hơn nữa cô đối với việc bệnh nhân vẫn bất tỉnh đã có chút nghi ngờ, tôi sợ trong thời gian dài, cô ấy sẽ nhìn ra chút đầu mối.” Bác sĩ Trần có chút mâu thuẫn nói xong, ông hi vọng có thể bây giờ liền ngưng hẳn trò chơi vô lương này.

“Ông nói người nào? Họ Lãnh? Chính là người phụ nữ lần trước đã tới sao?” Hàn Thi Dư cư nhiên không ngờ từ trong miệng bác sĩ Trần nghe được tin tức Lãnh Tiểu Tiểu, cô có chút kích động.

“Đúng, còn có người cảnh sát kia đi cùng với cô ấy.”

Bác sĩ Trần nhắc tới người cảnh sát kia càng cảm thấy có chút bất an, có thể là có tậ giết mình, ông cảm thấy trong ánh mắt người cảnh sát kia nhìn ông có hiện lên vẻ nhìn không hiểu gì đó,

“Cảnh sát? Cô ta có nói cô ngày mai sẽ tới hay không?” Hàn Thi Dư có chút lo lắng xin ý kiến.

Mình lúc trước tại sao không có nghĩ đến cô ta sẽ đi trạm y tế huyện?

Nơi đó cô ta có người quen, nơi đó là nơi cô ta lớn lên, mình tại sao hồ đồ như vậy, làm sao lại không nghĩ đến đây?

Bác sĩ Trần nghe được thanh âm Hàn Thi Dư gấp gáp, có chút chần chờ, “Cái này tôi vẫn không biết, chỉ là, cô ấy có nói qua cô ấy sẽ thường xuyên đến, nếu ngày mai không đến, ngày kia có lẽ sẽ đến. Hàn tiểu thư, tôi. . . Có thể dùng tiêm loại thuốc kia vào hay không?”

“Bác sĩ Trần, ông ừ đã làm rồi, nhiều thêm một lần hay ít một lần có gì khác nhau chứ? Cứ đợi đi, tôi sẽ thông báo cho ông.” Hàn Thi Dư lạnh lùng nói xong cũng trực tiếp cúp điện thoại di động.

Sau một tiếng than thở thâm trầm, cặp mắt Hàn Thi Dư nhìn về phương xa vô tận.

Bộ dáng Tần Tuệ nằm ở trên giường bệnh ở trong đầu của cô xua đi không được, cô biết Hàn Á Minh một mực đang âm thầm tìm kiếm thiên kim tiểu thư chân chính của Hàn gia, mặc dù ngoài mặt ông đối với mình thương yêu như cũ, nhưng mà, nếu như con gái chân chính của ông tìm được, mình sẽ hoàn toàn mất đi địa vị ở Hàn gia, trừ phi mình có thể chân chính trở thành dâu cả của Hàn gia, nếu không, cô tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào uy hiếp được mình.

Tần Tuệ là người duy nhất biết chuyện sự thật của người kia, ban đầu mặc dù bà ấy để ỉnh mạo danh thân phận rồi, tuy nhiên bà ấy chưa từng tự nói với mình, sự thật người đó rốt cuộc là ai. Cho nên, chỉ cần một ngày bà ấy bất tỉnh tới đây, thì Hàn Á Minh vĩnh viễn sẽ không biết con gái chân chính của ông ấy đâu.

Nhưng mà, rốt cuộc ai mới là thiên kim chân chính của Hàn gia đây?

Là ai đây?

Hàn Thi Dư đầu óc nhanh chóng xoay vòng.

Đột nhiên một cái tên liên tiếp xông vào trong đầu của cô, cô bị ý tưởng đột nhiên xuất hiện này của chính mình dọa sợ, cả kinh cô lập tức từ trên ghế xích đu đứng lên, đột nhiên ngáy ngẩn cả người.

149. Chương 151: Có Biện Pháp Khiến Cho Cô Ấy Trở Lại

Tòa nhà Hồi Phong, gương mặt Tiểu Lãng lạnh lùng đứng ở trước bàn xử lý của Hàn Trạch Vũ, không nói một lời, nhưng mà trong ánh mắt của anh lại lộ ra một chút lo lắng.

“Vẫn không có tin tức sao?” Hàn Trạch Vũ dường như tùy ý hỏi, bên ngoài bình tĩnh cất dấu lo âu tàn sát bừa bãi.

“Ừ, tôi đi tìm những nơi bình thường cô ấy đến, còn có viện Phúc Lợi, cô ấy không có trở về. Thành phố lớn như vậy muốn tìm một chỗ ẩn náu, cũng không phải việc khó.” Tiểu Lãng buồn buồn trong thanh âm có lộ ra một chút lạnh nhạt.

Hàn Trạch Vũ cũng cảm thấy thái độ Tiểu Lãng lạnh lùng, anh nhượng nhượng mày, có chút không vui mở miệng nói.

“Câu đối với tôi bất mãn? Cậu cho rằng là tôi ép buộc cô ấy rời đi đúng không?”

“Hàn tổng, tôi không có tư cách bất mãn đối với người nào, tôi chỉ là đang suy nghĩ cô ấy tại sao phải đột nhiên rời đi, cô ấy cô đơn một mình, cũng không biết đi đâu.” Tiểu Lãng nhàn nhạt nói xong, nhưng là giữa hai lông mày có lo lắng không cách nào che giấu.

“Cô ấy nhất định ở tế huyện*. Bởi vì, cô ấy sẽ không yên tâm bỏ lại viện mồ côi.” Hàn Trạch Vũ giống như là hết sức hiểu rõ Lãnh Tiểu Tiểu, giọng của anh chắc chắn không cần phải nói.

*: nơi cung cấp trợ giúp.

“Có thật không? Tôi sẽ đi tìm cô ấy ngay bây giờ.” Tiểu Lãng luôn luôn đối với lời nói của Hàn Trạch Vũ rất tin tưởng không nghi ngờ, về mặt anh vui mừng nói xong liền xoay người.

“Nếu như cô ấy không muốn trở về đâu, cậu phải miễn cưỡng cô ấy sao?” Hàn Trạch Vũ tức giận nhìn chăm chăm Tiểu Lãng có chút kích động, “Trước tiên nhanh lo chuyện Hạ thị, tôi sẽ có biện pháp khiến cho cô ấy trở về.”

Hàn Trạch Vũ nói xong, đáy mắt thoáng qua một vẻ ác độc.

Ban đầu, vì giữ cô ở bên người, anh dùng viện Phúc Lợi đến uy hiếp cô, còn lần này, anh cũng giống vậy sẽ tìm điểm yếu để uy hiếp cô, khiến cho cô ngoan ngoãn tự động trở về.

Anh nói xong, trò chơi này lúc trước mình không nói dừng lại, cô không thể thoát ra, mà cô lại nhiều lần phạm sai lầm.

Bắt được trong lời nói của Hàn Trạch Vũ này có chút lãnh khốc, ở bên trong lòng của Tiểu Lãng càng phát ra có chút lo lắng .

Đột nhiên, truyền đến một loạt tiếng gõ cửa.

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Tiểu Lãng, trầm giọng đáp một tiếng.

“Mời vào?”

Cửa bị đẩy ra, một nhóm người đàn ông mặc đồng phục đi vào.

Người đàn ông cầm đầu liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, lễ phép mở miệng, “Hàn tổng, Xin chào, quấy rầy sao?”

“Trưởng ban Nguyễn, Xin chào, đã lâu không gặp?” T7sh.

Khóe miệng Hàn Trạch Vũ nâng lên một chút đường cong buồn cười, đáy mắt thoáng qua một chút nụ cười hả hê.

Rốt cuộc tới? Có biết anh đang đợi có chút không được bình tĩnh không chứ?

“Hàn tổng, Hạ thị hướng chúng ta tố giác, về dự án đầu thầu Hàng Mỹ lần này, các anh có hành động chụp ảnh, có hành động trộm cắp bí mật kinh doanh của bọn họ, cho nên lần này chúng ta cũng là làm theo thông lệ?”

Người đàn ông được gọi là trưởng ban Nguyễn kia không kiêu ngạo không tự ti nói rõ ý đồ đến.

“Hàn mô hiểu, chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp với trưởng ban Nguyễn, đây là nghĩa vụ chúng tôi đáp lại dân chúng.” Hàn Trạch Vũ thoái mái cười cười, tâm tình không chịu ảnh hưởng chút nào, ngược lại bởi vì bọn họ đến mà trở nên sáng rõ.

Tất cả mọi người tại chỗ, nhìn phản ứng của Hàn Trạch Vũ cũng có chút giật mình, bởi vì bị kiểm tra là điều tuyệt đối không phải chuyện tốt, bọn họ rất ít thấy có người bị điều tra vẫn vui mừng như thế.

“Vậy trước tiên cảm ơn Hàn tổng rồi.” Trưởng ban Nguyễn đề xuống nghi ngờ trong lòng, gạt đầu một cái với Hàn Trạch Vũ.

“Đừng khách khí, Tiểu Lãng, nhất định phải phối hợp điều tra thật tốt với trưởng ban Nguyễn, hơn nữa, chúng ta vừa vặn cũng có chuyện muốn tố cáo với trưởng ban Nguyễn, cho nên, cậu nhất định phải chiêu đãi trưởng ban Nguyễn thật tốt một chút.” Hàn Trạch Vũ xoay người, hướng về phía Tiểu Lãng có chút ngáy ngẩn phân phó .

“Được, trưởng ban Nguyễn, mời đi theo tôi? Có yêu cầu về phương diện gì xin vui lòng mở miệng.” Tiểu Lãng nghe được Hàn Trạch Vũ phân phó, mang theo đoàn người trưởng ban Nguyễn, đi khỏi phòng họp.

Hàn Trạch Vũ nhìn bọn họ rời đi, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái máy ghi âm.

Tần Phi, cái tội danh cố ý hãm hại vu cáo này, đủ để cho anh đến bên trong tù mấy năm tính lại thật tốt, người phụ nữ của tôi, không phải anh có thể lo nghĩ?

Hàn Trạch Vũ nhìn chiếc máy ghi âm kia, nụ cười khóe miệng âm lạnh từ từ càng khuếch trương càng lớn rồi.

Nhóm người Tần - Hàn - Nguyễn.

————- phân cắt tiết tử thu ———

Bác sĩ cứu giúp, Lãnh Tiểu Tiểu đang lau mặt cho Tần Tuệ, cô vừa lau vừa lẩm bẩm lẩm bẩm.

“Mẹ Tần, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy mẹ không, con bị một đám trẻ khi dễ, bọn họ nói con là con hoang không có ai muốn, họ đẩy con ngã trên mặt đất, là mẹ đuổi bọn họ đi, dẫn con trở về viện Phúc Lợi, dịu dàng lau sạch sẽ mặt cho con, tết đuôi sam cho con. Là mẹ vẫn không có mục đích chăm sóc con...con mới có thể có hôm nay, nhưng mà, hiện tại con lớn lên, còn chưa kịp báo đáp mẹ...mẹ làm sao phải ngủ bất tỉnh cơ chứ?”

“Mẹ Tần, mẹ tỉnh lại nhanh lên một chút đi, bọn nhỏ cũng mong mẹ tốt hơn sớm một chút, chúng đều rất nhớ mẹ, con cũng vậy rất nhớ mẹ?”

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong, nước mắt không nhịn được nhỏ giọt xuống. Nước mắt tung tóe ở trên tay Tần Tuệ, nhiệt độ nóng bỏng kia giống như là đã thương da của bà, tay của bà hơi hơi run run, nhưng Lãnh Tiểu Tiểu đang bị vui lấp ở trong khổ sở không chú ý đến.

Một hồi động tĩnh, Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu, thấy bác sĩ Trần đi vào.

“Bác sĩ Trần?”

“Lãnh tiểu thư, Xin chào, tôi đi tới xem một chút, như thế nào, có thời điểm phản ứng gì không?” Bác sĩ Trần tốt bụng hỏi, nhưng nghe thanh âm, giống như có chút lo lắng.

“Không có, vẫn là như cũ, không có phản ứng gì.” Lãnh Tiểu Tiểu có chút thất vọng đáp lại.

“Đừng nóng vội, từ từ rồi cũng sẽ tốt thôi. Lấy nước nóng đa chức năng xoa thân thể cho bà ấy một chút, như vậy bà ấy dễ dàng nổi mụn.” Bác sĩ Trần lên tiếng an ủi Lãnh Tiểu Tiểu.

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn ông, bác sĩ Trần?”

“Đừng khách khí, vậy tôi đi ra ngoài trước.” Bác sĩ Trần có chút phức tạp liếc mắt nhìn Tần Tuệ trên giường, sâu kín đi ra ngoài.

150. Chương 152: Người Đàn Ông Si Tình

Giúp người dân trong bệnh viện, Lãnh Tiểu Tiểu giúp Tần Tuệ khống chế nghiêm mặt, một đoạn hồi ức lại hiện lên trong đầu cô. Cô ngừng động tác tay bên trên, ở bên giường bà ngồi xuống.

“Mẹ Tần, mẹ còn nhớ lần đầu tiên thấy con, con bị một nhóm trẻ con bắt nạt, đẩy con ngã xuống đất, mắng con là không có ai muốn con hoang, là mẹ đuổi bị bọn nó, dẫn con trở về viện Phúc Lợi. Nhìn người dịu dàng lau khuôn mặt bẩn của con, trong lòng của con cảm thấy ấm áp. Mẹ biết không? Mẹ là người đầu tiên khiến con cảm thấy ấm áp.”

“Mẹ Tần, nhanh tỉnh lại một chút, được không? Viện phúc Lợi không thể rời bỏ người, các em ở đó nhớ mẹ, đặc biệt là con, thật sự rất nhớ mẹ?”. Lãnh Tiểu Tiểu nói, đau buồn, nước mắt chảy xuống, đã rơi xuống mu bàn tay của Tần Tuệ.

Như bị nước mắt nóng bỏng tổn thương, ngón tay của bà nhẹ nhàng run rẩy một chút, tiếc là Lãnh Tiểu Tiểu đang đắm chìm trong khổ sở cũng không phát hiện ra.

Lý Sâm ôm một bó hoa bách hợp thơm ngát đi tới trước cửa phòng bệnh của Tần Tuệ, ông mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện bên trong, ông vui mừng đẩy cửa ra, lại thấy Lãnh Tiểu Tiểu đang ở trên giường nói nhỏ.

Trong mắt của ông vui sướng giảm xuống.

“Tiểu Tiểu, là cháu sao? Bây giờ cháu đã trở về sao? Tại sao chưa có trở về viện Phúc Lợi?”. Lý Sâm có chút mất mát đi đến bên giường, thấy viên mắt Lãnh Tiểu Tiểu đỏ rực, thái độ trở nên ôn hòa.

“Bác Lý, bác tới thăm mẹ Tần sao? Hoa này thật là đẹp nha?”. Lãnh Tiểu Tiểu lau đi nước mắt, nâng lên một nụ cười nhạt nhòa, tránh trả lời vấn đề tại sao chưa trở về viện mồ côi.

“Đúng vậy, mẹ Tần của cháu thích nhất bách hợp”. Lý Sâm đi về phía bên giường đem bó hoa vào bình, ông xoay người thâm tình nhìn Tần Tuệ trên giường.

Con người có chút ưu thương, tràn đầy nồng đậm quyến luyến.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn người đàn ông thâm tình này, trong lòng có chút cảm động, cũng có tia không hiểu.

“Bác Lý, bác rất yêu mẹ Tần, đúng không?”

Lý Sâm là người đàn ông tốt, ôn tồn nho nhã, sẵn sàng tử tế. Những năm này, ông đối với mẹ Tần rất tốt, đến Lãnh Tiểu Tiểu cũng cảm động, nhưng mẹ Tần cũng không có biểu hiện gì.

“Đúng, bác rất yêu cô ấy. Cả đời này, trừ cô ấy ra, bác không cách nào yêu người phụ nữ khác”. Lý Sâm không có chút nào che giấu tình cảm của mình.

“Nhưng, tại sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Lý Sâm, có chút thương cảm.

Một người đàn ông vì chưa được đáp ứng lại tình cảm, độc thân đến bây giờ, ngay cả là tâm địa sắt đá, cũng có thể bị rung động.

“Bởi vì cô ấy thuy chung không cách nào quên được anh ta. Cái này không thể trách cô ấy, vì bác có lỗi với cô ấy”. Âm thanh của Lý Sâm, nồng đậm đau lòng cùng bất lực thật sâu.

Ban đầu, nếu không phải vì cứu ông, làm sao ông ta có thể bỏ tay bà ấy? Mà bà thế nào lại khổ cực một mình chống đỡ hiện tại như vậy?

Nghĩ đến đây, Lý Sâm liền hận sao người ban đầu chết kia là mình.

Nghe lời nói của Lý Sâm, Lãnh Tiểu Tiểu càng thêm nghi ngờ nhăn mày lại.

Biết rõ ràng chính mình yêu người phụ nữ có người đàn ông khác, vẫn có thể trước sau như một vì cô mà chờ đợi, đây là tình cảm âm thầm sao? Vì sao vẫn không thể làm mẹ Tần rung động?

“Tiểu Tiểu, có một số việc con không hiểu. Người như mẹ Tần là một phụ nữ tốt, vì thế, bà ấy xứng đáng hơn với tình yêu của bác. Thật ra thì yêu một người không nhất định phải đoạt lấy cô ấy, có thể ở bên cạnh cô ấy, yên lặng quan tâm cô ấy, trợ giúp cô ấy, thấy cô ấy vui vẻ, tất cả đều đáng giá”.

Lãnh Tiểu Tiểu bị lời nói của Lý Sâm làm rung động.

Thì ra trên đời cũng có tình cảm nồng đậm nóng bỏng như vậy.

“Bác Lý, bác có thể chăm sóc mẹ Tần như vậy cả đời sao?”

Bên giường im lặng. “Đúng, cả đời này, bác đều chờ đợi ở bên cạnh bà ấy. Cho đến khi nào bác nhắm mắt”. Trên mặt Lý Sâm, nổi lên tia ưu thương ngọt ngào.

Mặc dù mình yêu, không cách nào được cô ấy đáp lại, nhưng chỉ cần ở bên cạnh cô ấy, đó là hạnh phúc lớn nhất sao?

Lãnh Tiểu Tiểu bị rung động thật sâu, cô có chút hâm mộ nhìn Tần Tuệ trên giường, mà lại có màn đập vào mắt cô khiến cô mừng rỡ như điên.

“Mẹ Tần?”. Nhìn bộ mặt Tần Tuệ đầy lệ, Lãnh Tiểu Tiểu kích động kêu thành tiếng.

Theo âm thanh kinh hô kia của Lãnh Tiểu Tiểu, Lý Sâm chợt quay đầu, khi đôi mắt mê ly đắm lệ của bà nhìn ông, hốc mắt ông cũng chợt đỏ.

“Tuệ Tuệ? Em đã tỉnh? Thật tỉnh chưa?”. Lý Sâm kích động nắm tay bà, cả người cũng run rẩy.

“Là phải.... sao?”. Tần Tuệ ghen ngào gật đầu một cái.

Cảm giác chua xót chạm vào trong ngực bà, khiến bà không cách nào nói được. Bà ngược mắt nhìn người đàn ông si tình này, bên tai còn không ngừng vang lên câu ông vừa nói xong.

Những năm gần đây, ông đối với mình rất tốt, bà đều ở trong lòng, nhưng bà không cách nào buông xuôi sự thật ông là em trai của Lý Cương. Mỗi lần nhìn thấy ông, bà vẫn cảm thấy Lý Cương vẫn còn ở bên cạnh.

Cho nên những năm qua, bà ích kỉ nhận lấy lòng tốt của ông đối với mình, ích kỉ núp trong vỏ, trầm mặc trong thế giới của mình, làm bộ không thấy được ông.

Nhưng vừa rồi nghe được lời nói kia, bà thật bị cảm động rồi, bà làm sao có thể tiếp tục bỏ rơi sự hiện hữu của ông đây? Bà làm sao có thể ích kỉ hưởng thụ tình yêu của ông mà không đáp lại một chút nào?

Ông vì mình mà bỏ ra 20 năm, mà cuộc sống lại có bao nhiêu 20 năm tiêu tan nữa chứ?

“Mẹ Tần, con đi kêu bác sĩ tới xem một chút, một lúc sẽ quay lại”. Lãnh Tiểu Tiểu thấy đôi mắt đầm lệ của Tần Tuệ, thấy có tia nhu tình, cô tìm cơ để lại không gian cho 2 người rồi rầm này.

Tin rằng, lần này họa được phúc, mẹ Tần cùng bác lý nhất định có khả năng trở thành người nhà rồi hả?

Lãnh Tiểu Tiểu hết sức vui mừng nhìn hai người một cái, nhanh chóng biến mất ở phòng bệnh.

151. Chương 153: Yên Lặng Chờ Tình Yêu

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi ở vườn hoa bệnh viện, nước mắt không cầm được rơi ra ngoài, cô không biết mình ra sao rồi, nước mắt cố gắng không chế cũng không được.

Có lẽ vừa thấy một màn kia khiến cho cô quá cảm động, khiến cô đột nhiên liên tưởng đến tình cảm của mình, hình như quá mức trở trêu rồi.

Tại sao mình không thể gặp phải một người tình sâu như bác Lý nhỉ?

Tại sao mình sẽ lần lượt cho trái tim sai lầm như vậy?

Biết rõ mình với anh chỉ là quan hệ hiệp nghị, nhưng vẫn đem trái tim mất đi.

Có lẽ trên đời này cũng không thể tìm được người phụ nữ gốc như cô nữa?

Nghĩ đến việc này, bóng dáng của Hàn Trạch Vũ lại lần nữa xuất hiện ở trong đầu cô.

Hình như từ lúc rời khỏi anh đến bây giờ, nội tâm của mình không lúc nào không nhớ tới anh. Đã từng, mình còn ngây thơ nghĩ rằng, có lẽ người đàn ông này sẽ là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời mình, nhưng bây giờ, người đàn ông cô từng nghĩ là duy nhất sẽ phải lập tức trở thành chồng của người khác.

Còn có ba ngày nữa là bữa tiệc đính hôn của anh diễn ra, nghĩ đến đây, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy đau đớn.

Cô thật không nghĩ rằng bản thân kiên cường như vậy, bình tĩnh như thế. Cô thật rất ghen tị người phụ nữ có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh.

Chỉ cần nghĩ đến về sau, vị trí bên cạnh anh không phải là của cô, trong lòng cô cũng sẽ đau khổ khác thường, vì thế, cô lựa chọn yếu kém chạy trốn.

Cô cho là, mắt không thấy, tâm có lẽ cũng sẽ không đau đớn như vậy.

Nhưng không nghĩ rằng, coi như không thấy, không nghe, trái tim vẫn như cũ, sẽ nhớ, nhớ đến ăn không ngon, nghĩ đến đau trong tim. Thì ra là, anh đã xâm nhập trong xương cốt của cô, không lúc nào không ở đây, như hình với bóng.

Một trận gió, sâu kín thổi qua, Lãnh Tiểu Tiểu mặt lạnh lẽo.

Đột nhiên, một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt cô.

Cô quay đầu lại, thấy Giang Lam Nhất ân cần nhìn cô.

“Giang đại ca, sao anh lại ở đây?”. Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng nhận lấy khăn tay lau khô nước mắt, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Tiểu Tiểu, em sao vậy? Có thể nói cho anh biết không? Có phải là anh ta bắt nạt em không?”

Giang Lâm đã sớm nhận ra lần này Lãnh Tiểu Tiểu trở về, tuyệt không vui vẻ, cô ấy bề ngoài nhìn bình tĩnh, nhất định là giấu giếm đau thương, bởi vì, ánh mắt của cô vẫn trong suốt đơn thuần, luôn lộ ra tia u buồn nhàn nhạt.

“Không, cùng anh ấy không có quan hệ, là em muốn rời khỏi”. Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Giang Lâm, không có giấu diếm.

“Tại sao?”. Giang Lâm lần trước đã xác định, Lãnh Tiểu Tiểu rất thích anh ta, rất quan tâm tới anh ta.

Anh tôn trọng sâu sắc. “Anh ta lập tức liền là vị hôn phu của người khác sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu nói thật nhỏ, nói cho Giang Lâm, cũng như là nhắc nhở mình.

Giang Lâm có chút kinh ngạc, nhưng không có quá nhiều biểu hiện ra ngoài, dù sao dạng người giống như anh ta có tiền, tình cảm cũng thật là khó một lòng được.

“Anh ta đồng ý cho em rời đi?”

“Anh ta không biết, em tự mình rời đi, cho nên, em chưa có trở về viện Phúc Lợi”. Lãnh Tiểu Tiểu có chút cô đơn nói.

Cô cho rằng anh sẽ tìm đến cô, cho nên anh cũng không trở về viện Phúc Lợi, mà sẽ đi tìm phòng ở.

Nhưng, trên thực tế, cô lấy tin tức từ Lý Sâm, anh căn bản không có đi tìm cô. Những ngày nay, không có bất kỳ ai đi viện Phúc Lợi tìm mình.

Có lẽ lần này cô rời đi, vừa đúng hợp với ý của anh sao?

Thấy Hàn Trạch Vũ không có phiền toái tìm đến viện mồ côi, Lãnh Tiểu Tiểu vừa cảm thấy vui vẻ, vừa cảm thấy có chút thất vọng, trong nội tâm của cô tựa hồ đang hy vọng có một người xuất hiện, bức cô quay về.

Nghĩ đến việc này, Lãnh Tiểu Tiểu thở dài thật sâu, từ trong lòng khinh thường chính mình: Lãnh Tiểu Tiểu cô thật rất vô dụng.

Giang Lâm nhìn khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu tươi cười có chút rối rắm, trong lòng với cả việc vừa rồi cũng đoán được mấy phần.

“Tiểu Tiểu, anh không biết việc xảy ra thế nào, nhưng, anh muốn nói, em nhất định phải thật sự đối mặt với tình cảm của mình, thật ra thì, có thể gặp được người trong lòng mình chân chính, cũng không phải việc dễ dàng. Có lẽ chỉ có người cả đời không thể gặp phải, nếu như em phát hiện mình thật yêu, dứt bỏ không được, phải cố gắng, không cần nhẹ nhàng buông tha”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Giang Lâm, nước mắt bắt đầu ở trong hốc mắt tràn ra.

“Nếu như người đó không thương anh thì sao? Anh cũng muốn đi thực hiện sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhớ cô đã từng hỏi anh có yêu cô không, nhưng anh giữ vững trầm mặc.

“Tiểu Tiểu, thời điểm rất nhỏ, em nên nghe được câu chuyện xưa Tiểu Mã qua song chứ? Mọi việc mình muốn đều phải tự mình lấy kinh nghiệm, từ người khác nghe được, thấy được, đều không phải là thật, em phải thử qua mới biết, chỉ có cảm giác của mình mới là chân thật nhất”.

Giang Lâm mặc dù tiếp xúc không nhiều với Hàn Trạch Vũ, đã có mấy lần gặp nhau, anh cảm thấy anh ta rõ ràng mãnh liệt tham muốn giữ lấy Lãnh Tiểu Tiểu, nếu như anh ta không quan tâm tới cô, anh ta sẽ không khẩn trương như vậy, ghen tức như thế.

Có lẽ, anh ta còn chưa từng nhìn thẳng vào trái tim mình sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Giang Lâm, trong lòng cảm giác mơ hồ.

Tranh thủ? Thực hiện thế nào? Đi phá hạnh phúc của Thi Dư sao? Chém giết vị hôn phu của em ấy?

Tại sao cô có thể vì hạnh phúc của mình mà đi tổn thương một người phụ nữ vô tội đơn thuần như vậy?

Không, cô không làm được!. Cô cũng không cho phép tự chính mình đi làm!.

“Giang đại ca, cảm ơn anh, nếu như em muốn xây dựng hạnh phúc trên sự khổ sở của người khác, em không làm được”.

“Tiểu Tiểu, em chính là quá thiện lương, mọi người nói yêu là ích kỉ”.

“Giang đại ca, không, nếu như yêu là ích kỉ, bác Lý cũng sẽ không chờ mẹ Tần 20 năm rồi, anh biết không? Chuyện xưa của bọn họ khiến em quá cảm động. Em tin rằng, tình cảm chân chính của mình bất kể xảy ra chuyện gì, cuối cùng sẽ trở lại bên cạnh mình. Cho nên, em chỉ có thể làm chính là yên lặng, chờ đợi tình yêu chân chính thuộc về mình”.

152. Chương 154: Cuộc Sống Không Có Nếu Như

Giang Lâm nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, anh không biết phải nói cô ấy đơn thuần, hay là nói là cô ấy quá ngây thơ đây?

Năm đó, anh cũng có ý nghĩ giống như cô bây giờ, cho là nếu như thuộc về mình thì cuối cùng sẽ trở về bên mình, nhưng kết quả thì sao tiểu Cẩm lại kiên quyết đi theo người đàn ông kia rời khỏi anh?

” Tiểu Tiểu, anh chỉ có thể nói với em một câu, nếu như em không tranh thủ cơ hội, tự mình bỏ qua nó, một phần là do em buông tha tình yêu, sau này em sẽ không thể nào trở lại bên cạnh người mà em yêu thương được nữa đâu.” Giang Lâm nhàn nhạt nói xong, đáy mắt lộ ra vẻ bi thương.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Giang Lâm, nghe xong những lời nói đầy bi thương của anh, đột nhiên trái tim cô trở nên căng thẳng, không nói ra được lời nào.

Ở một nơi không xa, Hàn Thi Dư yên lặng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cùng Giang Lâm, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa.

Lãnh Tiểu Tiểu? Chị thật sự ở chỗ này?

Nếu như không cho người xử lý tốt chuyện này, lễ đính hôn của mình sẽ làm ình không an tâm?

Nghĩ tới đây, đáy mắt của cô tóe ra tia nhìn lạnh lẽo cực hạn.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn, sau đó, xoay người rời khỏi bệnh viện.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Hình như khoảnh khắc vui vẻ là khoảng thời gian ngắn ngủi nhất.

Tần Tuệ đột nhiên tỉnh dậy khiến Lãnh Tiểu Tiểu tạm thời quên đi được sự đau đớn trong tim, cả ngày cô đắm chìm trong sự vui sướng.

Ăn cơm tối xong, Lãnh Tiểu Tiểu còn ở lì trong phòng bệnh không chịu rời đi.

Giang Lâm liếc mắt nhìn Lý Sâm, vừa liếc nhìn Tần Tuệ, anh cô ý vờ vờ vai của Tiểu Tiểu, nháy mắt với cô.

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên hiểu ra dụng ý của Giang Lâm, cô vội vã đứng lên: ” Chú Lý, tối nay phải làm phiền chú rồi, sáng sớm ngày mai con sẽ tới làm thủ tục xuất viện ẹ Tần.” T7sh.

“Không có việc gì, Tiểu Tiểu, ở đây có chú rồi, con có chuyện thì cứ đi đi, cứ yên tâm giao mẹ Tần cho chú?”

Lý Sâm nhàn nhạt nói xong, nhưng ánh mắt của ông chưa bao giờ rời khỏi người Tần Tuệ, trong đôi mắt kia là vô vàng yêu thương, trên khuôn mặt kia tràn đầy niềm vui sướng không thể che giấu?

“Được ạ, chú Lý, con chính thức giao mẹ Tần cho chú đó!” Lãnh Tiểu Tiểu giả bộ nghiêm chỉnh nói, nhưng trên mặt lại nở nụ cười nghịch ngợm.

“Tiểu Tiểu, cái đứa bé này, chớ nói lung tung?” Tần Tuệ liếc mắt nhìn Lý Sâm, có hơi ngượng ngùng đỏ mặt . Về mặt này giống như một thiếu nữ đang hồi xuân.

“Tuệ Tuệ, anh nói nghiêm túc mà, cách nói của Tiểu Tiểu anh vô cùng đồng ý.Tiểu Tiểu, không còn sớm nữa, hai đứa nhanh trở về đi” giống như Lý Sâm chỉ sợ Tần Tuệ phản đối, vội vàng kêu Tiểu Tiểu rời đi.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn cử chỉ khẩn trương của Lý Sâm, không nhận được khe hở nụ cười, thì ra là tình yêu của đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, không giới hạn tuổi tác, một khi lạc vào trong tình yêu, thì ai cũng đều trở nên hồ đồ, tầm mắt mơ hồ, vội vã cuồng cuồng?

“Được rồi, tụi con là hai cái bóng đèn lớn ở đây lập tức sẽ biến khỏi nơi này, đêm không gian trả lại cho hai người nha?” Tiểu Tiểu mập mờ nói xong, cùng Giang Lâm, nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài bệnh viện, một chiếc xe con màu đen lẳng lặng ẩn núp. Giống như dã thú đang lòng giết con mồi, giấu giếm nguy hiểm.

Lãnh Tiểu Tiểu cùng Giang Lâm ra khỏi bệnh viện, gió đêm lạnh lạnh phát qua, Tiểu Tiểu không khỏi rùng mình một cái, Giang Lâm liền cởi áo ngoài của mình khoác lên người Lãnh Tiểu Tiểu.

“Cám ơn, anh Giang!” Một cảm giác ấm áp bao quanh mình, trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp phần nào.

Nếu như cô sớm quen một người đàn ông ấm áp như vậy, thì tốt biết bao?

Nếu như đêm mưa đó, cô không có quyền rũ Hàn Trạch Vũ, thì tốt biết bao?

Có lẽ tim của mình sẽ không bị đau như lúc này.

Nếu như.

Nếu như.

Đáng tiếc, cuộc sống không có nhiều nếu như như vậy.

Đang chìm trong suy nghĩ của mình. Tất cả đều trùng hợp như vậy, chính là như vậy, gặp anh trong đêm mưa đó, sớm một phút cũng không, chậm một giây cũng không?

Giang Lâm thấy Lãnh Tiểu Tiểu như người mất hồn, giống như một người anh cứng chịu ngất cái mũi của cô: “Tiểu Tiểu, sao em khách khí với anh như vậy?”

“Anh thật đối với em nha, em không nên cảm ơn anh sao?” Lãnh Tiểu Tiểu vuốt cái mũi của mình, nghịch ngợm chu mỏ một cái.

“Nên cảm ơn chứ, nhưng có thể đổi cách thức cảm ơn không đây? Không cần nói miệng như vậy?” đột nhiên mặt Giang Lâm trở nên nghiêm chỉnh nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, trong ánh mắt lộ ra sự khác thường.

Bất thành linh Tiểu Tiểu bị sự nghiêm túc của anh hù sợ, cô sợ hãi cúi đầu:

“Vậy. Vậy về sau em không nói nữa?”

“Ha ha?” Thấy Tiểu Tiểu lo lắng, đột nhiên Giang Lâm cười phá lên.

Nhìn cô ấy như vậy, anh đã biết trong lòng của cô mình không chút xú vị trí của mình, thật may là anh cũng không có hy vọng xa vời. Có thể có nhiều em gái có lẽ cũng là một loại khác hạnh phúc ?

“Anh cười cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Giang Lâm có phản ứng khác thường, hết sức mê hoặc.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên anh hiểu ra một chuyện, Tiểu Tiểu, em biết không, lần đầu tiên anh gặp lại em, em không sợ hãi chút nào chạy theo bắt tên trộm, lúc đó em biết anh sợ cỡ nào không? Phải biết trên tay bọn chúng đều có dao hay những vật nguy hiểm khác, trộm không được sẽ làm em bị thương. Nhưng mà, lúc đó anh thấy trên mặt của em chẳng lộ ra vẻ sợ hãi chút nào, có thể là do bộ dáng làm việc chính nghĩa của em mà hù sợ tên trộm kia, cho nên hẳn ta mới không dám móc vũ khí ra. Sau đó bọn anh tìm thấy một cây đao rất dài trên người hắn đó?” Giang Lâm vừa nói, vừa khoa tay múa chân.

“À? Có thật không?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Giang Lâm vừa nói vừa khoa tay múa chân, đột nhiên cô cảm thấy có hơi sợ .

“Thật đó, không có lừa em đâu? Lúc em xuất hiện, anh liền bị cặp mắt trong suốt của em hấp dẫn, rất đơn giản lại tinh khiết. Rất khó quên.”

Giang Lâm nói xong, khóe miệng nở một nụ cười khổ sở.

153. Chương 155: Gặp Phải Bọn Bắt Cóc

Lãnh Tiểu Tiểu lẳng lặng nghe anh nói.

“Nhưng mà bây giờ, trong mắt của em tràn đầy bi thương, cho dù em che dấu nó tốt hơn nữa, cũng chạy không thoát khỏi đôi mắt của anh, Tiểu Tiểu, không cần phải khiến mình khổ sở như vậy, em nên trở về bộ dáng ngây thơ vui vẻ của em như trước kia không tốt sao?” Giang Lâm xoay người bình tĩnh nhìn Lãnh Tiểu Tiểu.

Trong lòng của Tiểu Tiểu trở nên sầu não, trong mắt bắt đầu buồn bã.

Nếu như ban đầu mình không rời khỏi nơi này, nếu như anh nói với mình những lời này sớm một chút, mình sẽ cho phép bản thân yêu người đàn ông sạch sẽ ấm áp này, có lẽ mình nên vui mừng khi anh nói như vậy.

Nhưng là, hiện tại, tất cả đều không trở về được.

Thân thể của cô, lòng của cô đều hoàn toàn trao cho người khác rồi, sợ rằng vĩnh viễn cũng không cách nào ở thu hồi lại?

Lãnh Tiểu Tiểu hít mũi một cái, miễn cưỡng nở một nụ cười nghịch ngợm.

“Ai, anh Giang, làm sao mà anh luôn chậm nửa nhịp như vậy? Nếu như anh nói với em sớm một chút, thì có lẽ ban đầu em sẽ vì anh mà ở lại đó. Ha ha, từ nhỏ trong lòng em thần tượng nhất chính là cảnh sát đấy.” Lãnh Tiểu Tiểu cố ý làm ra một bộ dạng thật đáng tiếc.

Giang Lâm nghe cô nói xong, cũng thoải mái cười cười, anh hiểu được ý của cô.

Đúng vậy, mình luôn chậm nửa nhịp, ban đầu như thế, hiện tại cũng như thế?

“Đúng vậy, anh cũng hối hận đến bụng đau luôn rồi đấy. Ha ha, được rồi không còn sớm nữa, mau trở về nhà thôi? Sáng sớm ngày mai anh tới đón em cùng đi bệnh viện.”

“Vâng, anh Giang, anh cũng mau trở về đi? Trước mặt chính là chung cư rồi, em có thể tự mình đi về được. Ngủ ngon?”

“Tốt lắm, ngủ ngon, ngày mai gặp?”

Đi thông thả. Lãnh Tiểu Tiểu phát phát tay về phía Giang Lâm, xoay người đi về phía chung cư.

Giang Lâm nhìn bóng lưng của Tiểu Tiểu biến mất ở trong màn đêm, anh cảm thấy có hơi cô đơn xoay người rời đi.

Lúc này đồng thời chiếc kia con màu đen kia cũng lướt qua anh, quẹo ở khúc quanh cách đó không xa.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Trong chung cư trồng đầy cây nhãn, trong không khí tản ra một mùi vị rất dễ chịu, rất trong lành, rất thỏa mái.

Lãnh Tiểu Tiểu đi từ từ, cô cũng không có vội vã về nhà, dưới ánh trăng chung cư trở nên rất yên tĩnh đậm bạc, cô yên lặng suy nghĩ, đi tới nơi bọn nhỏ vui đùa ngồi xuống bên cạnh.

Đột nhiên, trong đêm tối, ở phía sau lưng vang lên tiếng động, dưới ánh trăng hai cái bóng đen từ từ đến gần cô.

Trong lòng của cô cả kinh, cảm giác sợ hãi bất ngờ đánh tới. Cô nắm thật chặt túi xăhs của mình, lấy lại bình tĩnh, sau đó nhanh chóng chạy đi.

“Mau đuổi theo?” Người đàn ông phía sau thấy Tiểu Tiểu muốn chạy trốn, gầm nhẹ một tiếng.

“Cứu. . . . ?” tiếng kêu cứu của cô còn chưa nói ra, liền bị người ta bịt miệng.

Hai người đàn ông bắt giữ Tiểu Tiểu, một tên khiêng cô lên nhanh chóng đi khỏi chung cư, bước tới xe lái đi.

Lãnh Tiểu Tiểu sử dụng cả tay chân ra sức đấm đá, thế nhưng hai tên này vẫn không nhúc nhích. Mà cô bị che miệng nên cũng không phát ra được âm thanh nào.

Bởi vì cô giãy giụa, nên cái tay che miệng của cô lại tăng thêm một chút lực, dần dần cô cảm thấy hô hấp có hơi khốn đốn khó khăn, cảm giác mình sắp hít thở không thông rồi.

Hay là tại cô cảm thấy mình sắp chết đi nên một nháy mắt kia, cô gào lên giận dữ vang dội.

“Đứng lại, để cô ấy xuống cho tao?” T7sh.

Hai người đàn ông này thấy Giang Lâm xuất hiện, có hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, đi tránh qua anh nhanh chóng chạy về phía xe hơi.

Giọng nói quen thuộc kia khiến Lãnh Tiểu Tiểu giống như đang ở trong đêm tối vô hạn thấy được một tia tia lửa. Ý thức hơi mơ hồ, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống.

Giang Lâm nhận thấy mấy tên này muốn trốn, anh nhanh chóng đuổi theo, một tay kéo cánh tay của Lãnh Tiểu Tiểu lại, dùng sức giằng co. Tên kia mất trọng tâm đứng không vững ngã nhào.

Không khí đột nhiên được cung cấp trở lại, Lãnh Tiểu Tiểu há miệng thở hổn hển.

“Mày là ai? Bớt lo chuyện người khác đi, nếu không chúng tao cũng không khách khí đâu.” Hai người đàn ông thấy Giang Lâm xuất hiện, móc ra cây dao của mình, chĩa thẳng vào người Giang Lâm.

Giang Lâm chậm rãi đến gần bọn họ: “Tôi là cảnh sát, các anh muốn bắt cóc sao?”

Nhìn trên người của Giang Lâm tản mát ra một loại khí chất...Chính khí, hai người đàn ông có hơi chột dạ. Bọn họ nhìn một cái cũng biết người đàn ông này không dễ chọc, cho nên chịu đựng chờ anh ta đi mới xuống tay, nhưng không nghĩ tới vẫn bị anh ta phát hiện.

“Không mượn mày xen vào.” Hai người đàn ông nháy mắt lẫn nhau, đồng thời nhào về phía Giang Lâm.

” anh Giang, cẩn thận?” Lãnh Tiểu Tiểu mới vừa định thản lai, lại nhìn thấy cảnh hai người đàn ông này cầm dao đâm về phía Giang Lâm, cô kinh hãi kêu lên.

Giang Lâm từ nhỏ đã có ý chí muốn làm cảnh sát, hai người kia làm sao có thể trở thành đối thủ của anh, anh né một dao của bọn họ, một chân quơ lên đá bay một tên, sau đó một tay bắt lấy cánh tay của tên còn lại.

“Ai da. Để. Để. . . Tay, đau quá.”

Tên kia bị uốn éo vì cánh tay bị Giang Lâm nắm giữ. Mà lại có một tên khác bò dậy từ dưới đất, vọt tới chỗ Giang Lâm.

“A. anh Giang?” Tiểu Tiểu nhìn thấy Giang Lâm đang đưa lưng về phía tên kia kia, gấp đến độ kêu to lên.

Nghe được tiếng kêu của Tiểu Tiểu, Giang Lâm liền quay đầu lại, nhưng mà vẫn không kịp tránh, lưỡi dao quẹt qua cánh tay làm anh bị thương.

“Á...?”

Giang Lâm rên lên một tiếng, cúi chỗ đánh ầm ầm vào ngực tên đàn ông kia, sau đó đá một phát làm cho tên còn lại nằm trên mặt đất khổ sở rên rĩ.

“Tiểu Tiểu, mau gọi điện thoại báo cảnh sát.” Giang Lâm bịt chặt cánh tay, nói với Tiểu Tiểu.

154. Chương 156: Một Màn Làm Cho Người Ta Phun Lửa

Hai người đàn ông nằm trên mặt đất vừa nghe phải báo cảnh sát, vội vàng bò dậy, nhanh chóng tháo chạy về phía xe.

Thấy Giang Lâm xuất hiện, phá hư tất cả, Hàn Thi Dư vẫn trốn ở góc phòng hận nghiêng răng nghiêng lợi?

Cô đang chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên chứng kiến thấy một chiếc xe quen thuộc, chậm rãi lái tới, cách chung cư không xa, ngừng lại.

Hàn Thi Dư theo phương hướng xe nhìn, trên mặt vốn tức giận, lộ ra kinh ngạc, sau đó, cô ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cùng Giang Lâm, ánh mắt hả hê lại bò lên mặt của cô, trong lòng không khỏi thở dài nói: thì ra ông trời cũng đứng về phía bên mình.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hai người đàn ông rời đi, hướng Giang Lâm nhào tới.

“Giang đại ca, anh làm sao vậy? A, anh bị thương, anh đang chảy máu.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn tay áo bị cắt rách nát lộ ra vết máu, khổ sở kêu lên.

Giang Lâm thấy Lãnh Tiểu Tiểu bị sợ đến có chút run rẩy, anh một tay lấy cô ôm vào trong ngực, khẽ vuốt ve lưng của cô, vừa ở bên tai cô nói nhỏ .

“Không có việc gì, Tiểu Tiểu, em yên tĩnh một chút, đừng sợ, vết thương nhỏ này không tính là cái gì, anh không có việc gì.”

“Còn nói không có việc gì, vết thương sâu như vậy, nhất định đau muốn chết.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vết thương không ngừng chảy máu, khổ sở đến nước mắt cũng tí tách rơi xuống dưới.

“Thật không có việc gì, Tiểu Tiểu, em đừng khóc, về nhà băng bó một chút là tốt rồi. Làm cảnh sát thường sẽ bị thương, đừng quá lo lắng.”

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu khóc đến như lệ nhân, anh hết sức đau lòng, anh dịu dàng hôn nhẹ lên tóc cô.

Trong chiếc xe nơi xa, Hàn Trạch Vũ nhìn một màn trước mắt này, tức giận đầy mắt tán ra lạnh lùng cơ hồ muốn không khí đông thành băng.

Xa xa anh căn bản không có thấy trước một màn kia, hơn nữa cũng căn bản không nghe được hai người đang nói cái gì, mà cử chỉ thân mật của hai người nghiêm nhiên trở thành tình yêu cuồng nhiệt giữa người tình, bộ dáng lưu luyến không rời lúc chia lìa.

Mấy ngày qua, anh một mực nhớ nhung cô đau khổ. Bị cao ngạo lòng tự ái sai khiến, anh vốn muốn ép buộc cô trở về bên mình, nhưng mình lại không có nhận được.

Phái người tra được chỗ ở của cô, mình liền ngựa không ngừng vó chạy tới. Anh vạn lần không ngờ, thứ đầu tiên mình thấy sẽ một tình cảnh như vậy. Thật thị hiếu.

Hai tay của anh nắm chặt tay lái, cơ hồ muốn đem nó từ trên xe nhấc lên. Anh khắc chế kích động muốn xông lên, nhìn chòng chọc vào bóng dáng mảnh mai kia.

Nếu như nói ánh mắt có thể giết người, Giang Lâm đoán chừng sớm đã bị chặt làm trăm mảnh rồi.

Lãnh Tiểu Tiểu an ủi Giang Lâm, tâm kinh hoảng từ từ bình phục lại, “Giang đại ca, đi lên trước, em giúp anh băng bó một chút?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn cánh tay Giang Lâm còn rướm máu thì hết sức đau lòng.

“Được, tùy tiện quấn cầm máu là tốt rồi.” Giang Lâm nhìn một chút thấy không chảy máu, gạt đầu một cái, đi theo Lãnh Tiểu Tiểu hướng bên trong chung cư đi tới.

Về đến nhà, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng cầm lấy hòm thuốc, bắt đầu cẩn thận xử lý vết thương.

Nhìn vết thương thật sâu, nước mắt Lãnh Tiểu Tiểu nhẩn nhẩn, lại chảy ra.

“Sâu như vậy, nhất định rất đau.” Lãnh Tiểu Tiểu vừa trừ độc vết thương, vừa thì thầm lẩm bẩm.

“Thật không đau, một người đàn ông, vết thương nhỏ như thế, có thể có chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt Lãnh Tiểu Tiểu khẩn trương, trong lòng Giang Lâm âm áp.

“Đúng rồi, Giang Lâm, không phải là anh đi rồi sao? Tại sao lại trở lại?” Bằng bó vết thương xong, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Thật ra thì từ bệnh viện ra ngoài, anh liền thấy được cái xe này rồi, nhưng mới vừa rồi anh đi lại thấy cái xe này lén lút, anh có cảm giác không an lòng, đi tới nửa đường vẫn quyết định trở lại xem, không ngờ thật đã xảy ra chuyện.” Nói tới chỗ này trong lòng Giang Lâm còn thật có chút sợ.

“Giang đại ca, thật cảm ơn anh, hôm nay thật may là có anh, không phải vậy.”

“Tiểu Tiểu, em dắt tôi qua người nào sao? Anh cảm thấy những người đó không phải đơn thuần là cướp bóc.” Giang Lâm dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của bản thân, cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy.

“Không có, em cũng không biết bọn họ là người nào.” Lãnh Tiểu Tiểu cũng cảm thấy kỳ quái.

“Tiểu Tiểu, hai ngày nay em phải cẩn thận một chút, buổi tối cần anh ở lại cùng em không?”

“Không cần, Giang đại ca, em đóng kỹ cửa lại là không có chuyện gì. Anh cũng về sớm nghỉ ngơi một chút?” Lãnh Tiểu Tiểu uyển chuyển hàm xúc cự tuyệt, nói.

Giang Lâm rõ ràng ý của Lãnh Tiểu Tiểu, không tiếp tục kiên trì, “Tốt, vậy em đóng kỹ cửa sổ, mình cẩn thận một chút.”

Anh nói xong liền đứng lên, đi ra ngoài cửa. Anh đứng cửa phất phất tay hướng Lãnh Tiểu Tiểu, liền xoay người vào thang máy.

Lãnh Tiểu Tiểu đóng cửa lại, cả thân thể giống như mệt mỏi, cô mới vừa ngồi vào trên ghế sa lon, chuông cửa lại vang lên.

Cô vội vã đứng dậy hướng cửa đi tới, cô vừa mở cửa vừa nói, “Giang đại ca, anh lại quên.”

Khi cô thấy rõ ràng khuôn mặt người đàn ông đứng ở cửa chính, câu nói kế tiếp toàn bộ bị nghẹn trở lại.

“Thế nào một bộ dáng gấp quỳ? Nhìn thấy anh rất thất vọng sao?” Hàn Trạch Vũ thấy vẻ mặt Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc, cặp con ngươi lãnh liệt cơ hồ muốn phun ra lửa.

“Trạch. Trạch Vũ? Thế nào lại là anh? Sao anh lại tới đây?” Không phải nghe được anh mở miệng nói chuyện, Lãnh Tiểu Tiểu cơ hồ không thể nào tin nổi, tất cả trước mắt đều là thật.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Trạch Vũ, đáy mắt không có tiền đồ nồng nặc tràn ngập hơi nước.

155. Chương 157: Một Cái Tát Khi Tức Giận

“Tại sao anh không thể tới? Chỉ có người đàn ông vừa này mới có thể tới sao?” Hàn Trạch Vũ híp lại con ngươi hẹp dài, hết sức khắc chế lửa giận.

Anh không có để ý tới Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc, tự nhiên đi vào nhà, thân thể thon dài hết sức ưu nhã ngã trên ghế sa lon, anh nhìn chung quanh phòng một phen, thấy trên bàn có bó hoa hồng chói mắt.

Xem ra vài ngày không thấy, những ngày sau này cô gái này vẫn còn rất thoải mái. Dường như cho tới bây giờ bên cạnh cô không có thiếu đàn ông.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ trên ghế sa lon, hình như còn có chút cảm giác rơi vào trong sương mù, cô đóng cửa lại, đứng cửa không dám đến gần.

“Tới đây?” Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu ngơ ngác, có chút không nhịn được mở miệng nói.

“Hả? Cái đó. Trạch. Trạch Vũ, anh uống hay không uống nước?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn con người Hàn Trạch Vũ ản ản, cô có chút sợ, cô nhìn chung quanh, cố gắng hòa hoãn không khí khẩn trương này.

“Anh nói, tới đây?” Hàn Trạch Vũ nhìn dáng vẻ cô kì kèo mè nheo, tức giận rống lên.

Nhớ nhung những ngày qua đè nén ở trong lòng, thật vất vả thấy cô, lại thấy cô cùng người đàn ông khác ập ập ôm ôm, lửa giận còn không có tiêu hết, cô lại đề phòng anh giống như phòng sói, thật là khiến người ta vô cùng tức giận.

Rất dễ nhận thấy, tiếng hô của Hàn Trạch Vũ hù ngã Lãnh Tiểu Tiểu, cô gian nan di chuyển bước chân, từ từ đến gần anh.

“A. ?”

Hàn Anh Trạch Vũ nhìn thân thể cô từ từ đến gần, anh chợt ngồi dậy lôi cô đến, cô kinh hô một tiếng, ngã vào ngực của anh.

Nghe nhịp tim có chút rối loạn, ngửi hơi thở quen thuộc, tâm Lãnh Tiểu Tiểu run sợ một hồi. Ý thức được lòng của cô lại không có tiền đồ đến gần anh, Lãnh Tiểu Tiểu giùng giàng muốn đứng lên.

Trong ngực Hàn Trạch Vũ mềm mại, ngửi hương thơm đặc biệt trên người cô, thân thể anh một hồi nóng ran, kích tình những ngày qua trong nháy mắt bộc phát, anh một tay đặt cô ở phía dưới, cúi đầu hôn lên môi có chút lạnh lẽo của cô.

“Ừm. Không cần.” Nghĩ tới đêm đó anh thô bạo đối với mình, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu liền dâng lên một cảm giác sợ hãi, cô theo bản năng cự tuyệt. Khí lạnh đến gần.

Mà Lãnh Tiểu Tiểu cự tuyệt hoàn toàn đốt lửa giận Hàn Trạch Vũ khắc chế, anh tính trừng phạt hung hăng cắn đau môi cô.

“A. Đau?” Một hồi đau cảm giác tan lòng nát dạ truyền đến, Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được kêu lên.

“Anh nói rồi, không cho người đàn ông khác hôn em, nhưng em thật giống như không hề nhớ một chút nào.” Hàn Trạch Vũ lãnh khốc nhìn dấu răng thật sâu trên môi cô phát ra vết máu.

“Em không có?” Lãnh Tiểu Tiểu cảm nhận được quanh thân Hàn Trạch Vũ phát ra tức giận, còn có gương mặt anh âm lãnh, cô đột nhiên có loại kích động muốn khóc.

Người đàn ông này, cho tới bây giờ đều không nghe mình giải thích liền định tội lung tung, cô thật sự rất sợ một màn lần trước tái diễn, cô vừa phủ nhận, vừa cố gắng thoát khỏi khống chế của anh.

“Chưa? Lãnh Tiểu Tiểu, khi nào thì em bắt đầu, lại còn học nói láo? Em không tuân theo giao ước, tự mình rời đi, em nói anh nên trừng phạt em thế nào đây? Hay trừng phạt thật tốt chuyện em dâm phụ? Hả?”

Hàn Trạch Vũ dùng đầu lưỡi hôn vết máu khô trên môi cô, mặt ác độc. Thấy Lãnh Tiểu Tiểu không khỏi kinh tâm táng đảm. Cô chưa từng nhìn thấy bộ dáng như thế này của anh, xem ra, chính mình rời đi, thật chọc giận đến anh.

“Trạch Vũ, giữa em và Giang đại ca chẳng có cái gì cả, xin anh không nên.”

“Bốp?”

Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu khẩn trương vội vàng giải vây cho Giang Lâm, tim lấp kín, một cái bạt tai nặng nề rơi vào trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu che mặt nóng hừng hực, đáy mắt đều là nghi ngờ cùng tức giận, cô phẫn hận nhìn chằm chằm Hàn Trạch Vũ, thất vọng từ đỉnh đầu cho đến lòng bàn chân, trong lòng thê lương một mảnh.

“Cô cứ như vậy gấp gáp cho tình nhân? Vừa nghe tôi muốn dạy dỗ anh ta liền đau lòng sao? Lãnh Tiểu Tiểu, cô đừng quên, kỳ hạn ba tháng còn chưa tới, từ trên xuống dưới người cô, mỗi một sợi tóc đều thuộc

về tôi, bao gồm tim cô, tôi không cho phép trong lòng cô nhớ kỹ bất kỳ người đàn ông nào, nếu không, tôi sẽ khiến cô đau càng thêm khắc sâu.” Cặp mắt Hàn Trạch Vũ đỏ bừng, anh tức giận hầm hừ.

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Lãnh Tiểu Tiểu không nói nửa chữ, vốn lúc nhìn thấy anh, trong lòng dâng lên vui sướng, cũng bị một cái tát này làm tan thành mây khói?

Người đàn ông này nhất định chỉ làm mình khổ sở, để ỉnh khổ sở? Anh tựa như ngọn đèn dầu trong đêm tối, mặc dù đẹp mắt sáng ngời, nhưng cũng nóng bỏng, có chút năng lượng đủ để hủy diệt tất cả.

Mà mình giống như thiêu thân ngay ngốc.

Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu không nói một lời, thấy con người cô càng đổi càng âm trầm, trong lòng Hàn Trạch Vũ phiền não bỗng có tia hốt hoảng.

“Đừng cho rằng hiện tại tôi vẫn không động tới Viện Phúc Lợi, cô có thể không chút kiêng kỵ, chỉ cần tôi ra lệnh, ngày mai nó sẽ không thấy ánh mặt trời.” Hàn Trạch Vũ hung hăng nói xong, đây là điều duy nhất còn dư lại anh có thể bàn.

“Tôi hiểu, Hàn tổng, anh tàn nhẫn tôi đã lĩnh giáo qua. Xin hỏi hiện tại anh còn có gì phân phó.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói lãnh khốc vô tình, yên lặng đứng lên, ánh mắt trống rỗng hờ hững nhìn Hàn Trạch Vũ, xuyên thấu anh, dọc theo người hướng nơi xa vô biên.

Lãnh Tiểu Tiểu có điều ngụ ý nói khiến Hàn Trạch Vũ nhớ lại đêm đó cô vết thương chồng chất. Một tia áy náy bò lên trái tim.

“Lập tức thu dọn đồ đạc trở về cùng tôi.”

Hàn Trạch Vũ một khắc cũng không muốn để cho cô ở lại chỗ này, nghĩ đến trong căn phòng có hơi thở người đàn ông khác, anh liền hận đến muốn giết người.

“Hiện tại?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe anh nói thế, chân mày nhíu lại thật sâu.

“Không sai, ngay lúc này?”

156. Chương 158: Còn Em, Yêu Tôi Không

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ đến mình đồng ý ngày mai đi đón mẹ Tần xuất viện, nếu như bây giờ đi rồi, cũng không biết lần sau trở lại là thời điểm gì, nghĩ tới đây, cô không thể không hèn hạ một chút, mềm lời đề nghị.

“Có thể ở lại ngày mai đi hay không?”

“Không được, vẫn còn muốn tìm cơ hội tạm biệt với dâm phu của em hay sao?”

Hàn Trạch Vũ thấy đáng vẻ Lãnh Tiểu Tiểu do dự không bỏ, tức giận trong lòng lại xông lên.

“Không phải vậy, mẹ Tần ngày mai xuất viện, tôi đồng ý ngày mai đi đón bà ấy.”

Tần viện trưởng đã tỉnh? Hàn Trạch Vũ nghe được tin tức ngoài ý muốn có chút kinh ngạc. Cha trong đoạn thời gian này cũng quan tâm không ít vì chuyện của em gái, lần này tốt rồi, tin tưởng không lâu, là có thể biết tung tích em gái.

“Tôi không đồng ý?”

Hàn Trạch Vũ trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi của Lãnh Tiểu Tiểu, nụ cười âm mưu treo ở khóe miệng.

“Tại sao?”

Nghe cái đáp án như thế Lãnh Tiểu Tiểu tức giận kêu lên rồi, tâm tình rõ ràng thất vọng.

“Em cứ nói đi?” Hàn Trạch Vũ lạnh lùng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, một bộ dáng chính cô biết .

“Tôi không biết, tôi chỉ biết tôi rời đi nên vừa đúng hợp tâm ý của anh mới đúng, không có người phụ nữ nào sau khi đính hôn có thể nhịn chịu trong nhà còn một người phụ nữ khác ở, tôi đây phiền phức tự động biến mất chẳng lẽ cũng không đúng sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu hơi không khống chế được điên cuồng hét lên với Hàn Trạch Vũ, vừa nghĩ tới anh muốn đính hôn, cảm giác chua xót trong lòng này sẽ khiến cho cô cảm thấy khổ sở.

“Em ở đây ghen?”

Cảm thấy lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu trong lúc ghen tuông, tâm tình Hàn Trạch Vũ đột nhiên có chút trở nên sáng rõ.

Đáp lại yêu cầu này: “Tôi không có, tôi chỉ là cảm thấy anh nên đối xử với Thi Dư thật tốt, cô ấy là cô gái tốt. Cô ấy rất thích anh?” Lãnh Tiểu Tiểu nhớ đến

Thi Dư, đã cảm thấy trong lòng có chút xấu hổ.

“Em ấy yêu tôi? Vậy còn em?”

Nhìn người phụ nữ này luôn là một bộ dáng người tốt, anh liền hận không được bỏ đầu của cô ra xem một chút, rốt cuộc là giả bộ những thứ gì? Vì cái gì phải cấp tốc không kịp đợi đem mình đẩy đến trong ngực người phụ nữ khác đây? Chính anh không biết

Nhìn biểu tình của cô mặc kệ mọi người chết tiệt của cô kia, Hàn Trạch Vũ liền nôn muốn chết.

“Tôi? Tôi cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu có chút tránh né di chuyển ánh mắt, không dám nhìn thẳng ánh mắt nóng bỏng kia.

“Em yêu tôi không?”

Hàn Trạch Vũ cũng không biết mình là rõ ràng không đúng, anh đột nhiên rất muốn hiểu rõ suy nghĩ chân thật trong nội tâm của cô.

Mặc dù lúc trước thấy hành động của cô và Giang Lâm Thân mật, mình phần nộ được cơ hồ muốn giết người, đặc biệt là nhìn đến cô và Giang Lâm Nhất trở lại, lúc đó anh cũng không cách nào nhẫn nại được, thật chặt theo tới, nhưng khi anh đang chuẩn bị một cước đá văng cửa ra, lại nghe được đối thoại của bọn họ.

Thì ra là sự thật cũng không phải như anh nhìn thấy cái hình dạng kia, trong lòng của anh vui vẻ không dứt.

Mặc dù bên cạnh cô luôn có người đàn ông khác xuất hiện, nhưng anh cảm thấy mình đối với cô mà nói, phải là không giống như vậy.

Có lẽ là anh vô cùng tự tin, có lẽ đây là một loại cảm ứng tâm linh? Tóm lại, trước mặt người phụ nữ này bên ngoài cứng rắn này, hẳn là một trái tim mềm mại.

“Tôi.”

Đối mặt với câu hỏi thẳng thắn đột nhiên của Hàn Trạch Vũ, cô lập tức lời nói lấp, không cách nào trả lời.

Nói thương anh sao? Nhưng mà, mình lại có lập trường gì nói câu nói này ? Nếu như bỏ xuống kiên cường phòng ngự, như vậy trong lúc đang đối mặt tổn thương, mình phải tự vệ như thế nào?

Không, cô không thể ngay cả một câu nói tự tôn cuối cùng cũng đánh mất?

Lãnh Tiểu Tiểu trầm mặc, hơi lắc đầu.

Cô phủ nhận khiến tâm Hàn Trạch Vũ tràn đầy mong đợi này nặng nề rơi xuống. Anh tức giận một tay kéo cô qua, đè cô ở dưới thân.

“A. . Anh muốn làm gì?”

Nhìn đến hành động thô lỗ này của anh, thân thể Lãnh Tiểu Tiểu run rẩy một hồi, cô hoảng sợ giãy giụa.

“Tôi muốn nhìn một chút thân thể của em có cứng rắn giống như miệng của em hay không?” Hàn Trạch Vũ khinh thường nói xong, cởi quần áo của cô ra.

“Không cần?” Lãnh Tiểu Tiểu theo bản năng muốn che ngực, lại bị Hàn Trạch Vũ vung lên ôm lấy.

“Đây nhưng cũng không phải do em? Đây là nghĩa vụ mà em đáp lại?”

Hàn Trạch Vũ dùng lời nói lạnh lùng này áp chế nội tâm nhiệt tình bành trướng, anh trực tiếp chạy về phía phòng ngủ, đem lấy cô nặng nề ném ở trên giường.

Lãnh Tiểu Tiểu bị ném đến đầu văng mắt hoa, khi cô hoàn hồn, Hàn Trạch Vũ đã vội vàng cởi bỏ quần áo.

Dục vọng nóng bỏng vận sức chờ phát động.

Nhìn Hàn Trạch Vũ trần truồng dục vọng này, cảm giác sợ hãi kinh khủng xâm nhập cô.

“Trạch Vũ, không nên như vậy đối với tôi, van xin anh?” Một màn đêm đó lại vang vọng trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu, thân thể cô co rút gương mặt hoảng sợ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tiểu Tiểu này trắng bệch, Hàn Trạch Vũ có chút áy náy. Xem ra lần trước đối với cô tổn thương thật sự dọa sợ cô.

Anh tóm lấy mắt cá chân của Lãnh Tiểu Tiểu, muốn cho cô nhích lại gần mình.

“A. . . Không cần, anh buông tôi ra.” Lãnh Tiểu Tiểu hơi không khống chế được hét ầm lên.

Hàn Trạch Vũ đột nhiên đè cô ở dưới thân thể, ở bên tai của cô nói nhỏ , “Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em.”

“Không?”

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn là hết sức sợ hãi, cô lắc đầu, nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống. T7sh.

Nhìn vẻ mặt Lãnh Tiểu Tiểu kinh khủng, Hàn Trạch Vũ dâng lên một tia đau lòng.

“Tiểu Tiểu, anh sẽ không tổn thương em, không cần kháng cự anh.”

Lãnh Tiểu Tiểu mê mang lộ ra bộ dáng diễm đam đáng yêu, xúc động mềm mại trong lòng anh.

157. Chương 159: Sự Thật Đỉnh Chôn

Bạn yên tâm, sau này sẽ ngược nam 9, Nữ chính có bỏ đi, mà lúc đó là nam chính bắt nữ 9 đi, bạn đọc đoạn CV ý bạn. Thank bạn đã ủng hộ.

Mấy ngày qua, nhớ nhung đối với cô, mấy ngày qua, nhận được nhiệt tình đang nhìn cô một khắc kia, liền hoàn toàn phóng ra, giờ phút này, giai nhân đang nghi ngờ, thế nhưng anh lại mạnh hơn chịu đựng dục vọng phía dưới căng thẳng, trấn an tâm tình lo lắng của cô, anh thật sự rất khổ cực.

Hàn Trạch Vũ cúi đầu, bắt lấy đôi môi mềm nhũn của cô, nhẹ nhàng, nhu thuận hôn, tay của anh dò vào bên trong quần áo của cô, nhẹ nhàng xoa đi xoa lại thân thể trơn bóng của cô.

Tay của anh mang theo dòng điện mơn trớn thân thể của cô, mang đến hàng loạt run rẩy, nụ hôn của anh ngọt ngào mà ôn nhu, lặng lẽ chạm đến kháng cự chỗ sâu trong đáy lòng cô, thân thể cô cứng ngắc từ từ hòa hoãn, từ từ mềm hoá . T7sh.

Khi Lãnh Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần, quần áo của cô sớm đã bị Hàn Trạch Vũ quen thuộc toàn bộ cởi ra.

Hai cổ thân thể nhẹ nhàng ma sát, một chút cảm giác vui thích đánh tới, Lãnh Tiểu Tiểu không nhận được nhẹ ngâm một tiếng.

“Ừm.”

Gương mặt của cô ửng hồng , thân thể cô mềm như không có xương, tiếng kêu thầm thì khe khẽ của cô khiến cho huyết mạch của Hàn Trạch Vũ sôi trào, anh gầm nhẹ một tiếng, eo ếch một cái tiến vào thân thể của cô.

Vẫn là cảm giác khít khao như vậy, cảm giác vẫn là tơ lụa như vậy, lửa nóng của anh bị bao quanh gắt gao, loại khoái cảm này khiến cho anh không cách nào khống chế mình, anh kích động luật động ở trong cơ thể cô.

Mỗi lần đều là như vậy, vừa đụng đến thân thể của cô, thân thể của anh liền bắt đầu không chịu được.

Vốn là muốn phải dịu dàng đối với cô, nhưng bị cô đẩy lên nhiệt hỏa cơ hồ đốt rụi lý trí anh đang có, anh bắt đầu điên cuồng muốn cô, muốn cô hết sức có thể

đã che giấu

Nghe cô khẽ gọi như có như không, khiến cho thân thể Hàn Trạch Vũ căng thẳng, anh gầm nhẹ một tiếng, nhiệt tình nóng bỏng rốt cuộc không nhịn được, ở trong cơ thể cô phóng ra.

“Người phụ nữ đáng giận, cuối cùng để cho anh mất khống chế như thế?” Nằm ở trên người Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ khẽ cắn lỗ tai của cô.

Cảm thấy phân thân của anh còn ở lại trong thân thể của mình, Lãnh Tiểu Tiểu tức giận xóc xếch đẩy anh.

“Mau dậy đi?”

“Gấp cái gì, một hồi tiếp theo tới?” Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu thẹn thùng, tà mị cười cười.

“Không cần? Để cho tôi đứng lên?”

Thân thể anh nặng nề đè ở trên người của cô, trải qua kịch liệt vận động mới vừa rồi, hô hấp của cô có chút không thoải mái.

“Tôi muốn nghe lời em nói thật lòng?” Hàn Trạch Vũ gắt gao đè ép cô, ánh mắt nóng hừng hực tập trung vào ánh mắt của cô.

“Tôi muốn đi tắm, để tôi đứng lên?” Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh.

Hàn Trạch Vũ thấy bộ dáng cô trốn tránh, một tay nắm được dưới cằm của cô, ép buộc cô mặt quay về phía mình.

Bị là người này:“Nói? Anh muốn biết lòng của em, rốt cuộc có thuộc về anh hay không?”

Hàn Trạch Vũ bá đạo hầm hừ, anh dùng thô lỗ che giấu nội tâm khát vọng của chính mình.

Anh cường thế ép buộc Lãnh Tiểu Tiểu, cảm giác chua xót này xông lên đầu.

Cô không nhịn được hướng Hàn Trạch Vũ tức giận rống lên.

“Tôi yêu anh có thể như thế nào? Lòng của tôi thuộc về anh thì thế nào? Anh cho tới bây giờ đều không phải là thuộc về chính tôi, anh rõ ràng đều muốn cưới người phụ nữ khác, tại sao còn phải sống chết níu lấy tôi không buông? Cũng bởi vì lần đầu tiên của tôi là cho anh sao? Làm sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Từng lần từng lần một sau khi tổn thương tôi, lại tới mê hoặc lòng của tôi? Anh khiến cho tôi vui lấp thật sâu ở trong đó không thể tự kiềm chế, nhìn đến tôi khổ sở giãy giụa anh rất vui vẻ thật sao? Anh rất thoải mái phải hay không? Nhìn người khác khổ sở khổ sở, chính là niềm vui thú của những người có tiền các anh sao? Hàn Trạch Vũ, nếu như có thể lựa chọn, tôi tình nguyện chưa từng gặp qua anh? Tôi hối hận, tôi hối hận cũng muốn đi gặp trở ngại, nếu như có thể quay lại ban đầu, tôi thà bị anh đụng chết, cũng tốt hơn bị anh hành hạ như vậy, tôi.”

“Ừm.”

Hàn Trạch Vũ lấy được đáp án mình muốn, anh hài lòng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đem Lãnh Tiểu Tiểu lòng tràn đầy uất ức toàn bộ nuốt vào, khiến cho sự phẫn nộ và hối hận của cô đi gặp quỷ đi

Hàn Trạch Vũ bá đạo lại không mất dịu dàng nhu mềm hôn Lãnh Tiểu Tiểu, cho đến khi cô tràn đầy lửa giận thân thể dần dần hoá mềm ở trong lòng mình.

Anh buông cô ra, thâm tình đưa mắt nhìn cô.

“Nếu như mà anh nói, đính hôn chỉ là một loại hành động giả dối, chỉ là vì một loại hình thức cứu lại danh dự của Hàn thị, mà người anh muốn kết hôn là em, em tin không?”

Thanh âm Hàn Trạch Vũ âm trầm nhẹ như một ánh sáng, xuyên thấu lòng phòng bị nặng nề của cô, trong nháy mắt chiếu vào chỗ sâu tâm linh của cô.

“Anh Anh nói cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu ư chính mình không thể tin được.

Anh nói anh đính hôn là giả? Anh nói người anh muốn cưới là mình?

Đây là sự thật sao?

Không, nhất định là ảo giác của mình?

Nếu như đính hôn là giả, tại sao Thi Dư không tự nói với mình?

Chẳng lẽ?

Cũng đúng, Thi Dư cũng yêu Trạch Vũ, cô ấy làm sao lại tự nói với mình những thứ này? Thua thiệt mình đối với cô ấy tràn đầy áy náy.

Nghĩ đến đây, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy, lúc trước Thi Dư làm tất cả đối với mình đều là có mục đích, cô ấy đối với mình ân cần có vẻ không thật như thế.

Thì ra là, thời điểm đối mặt với tình yêu, con người thật sự đều là ích kỷ hay sao?

“Anh nói, anh và Thi Dư bàn bạc cẩn thận rồi, đính hôn chỉ là một loại hình thức đối ngoại, cũng không tồn tại bất cứ ý nghĩa gì? Em nghe rõ ràng không? Người phụ nữ nhỏ, về sau không cho ghen lung tung.”

Hàn Trạch Vũ nhìn trên khuôn mặt tươi cười của Lãnh Tiểu Tiểu không thể không có nét mặt, nhìn bộ dáng cô vui mừng, trong lòng được lấp đầy.

“Trạch Vũ, anh nói đều là sự thật sao? Vậy anh yêu em sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ vui mà khóc, cô nức nở nhìn về phía Hàn Trạch Vũ, trong con ngươi tràn đầy mong đợi?

158. Chương 160: Mập Mờ Sáng Sớm

Nhìn con ngươi Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy mong đợi này, Hàn Trạch Vũ lại một lần do dự.

Điều này xem ra. Suy nghĩ hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng mở miệng nói, “Anh không biết đây là không phải yêu, nhưng anh chỉ biết em đối với anh mà nói rất quan trọng, em và người phụ nữ khác không giống nhau. Anh sẽ muốn đem em giữ ở bên người, dù là dùng hết tất cả thủ đoạn.”

Mặc dù không nghe được cái chữ kia chính mình kỳ vọng, nhưng Hàn Trạch Vũ trả lời vẫn là khiến cho trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu có một tia vui vẻ nho nhỏ.

Mình và người phụ nữ khác không giống nhau, mình đối với anh mà nói rất quan trọng? Có chút này là đủ rồi.

Lãnh Tiểu Tiểu thỏa mãn đầu tựa vào trước ngực của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ này, cảm giác thế giới của cô đột nhiên một mảnh trong sáng.

Có lẽ anh bây giờ còn không biết như thế nào đi yêu một người, nhưng là, từ từ một ngày nào đó, anh sẽ nói với mình ba cái chữ kia hay sao?

“Trạch Vũ, em hiểu? Như vậy là đủ rồi?” Lãnh Tiểu Tiểu thỏa mãn nói xong, hạnh phúc tràn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô.

Hàn Trạch Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng run sợ một hồi, anh lật người đem cô đè xuống lần nữa, giọng nói tà tứ thật thấp tràn ra.

“Đủ rồi? Như vậy liền thỏa mãn? Nhưng anh vẫn còn muốn muốn đây?”

“Không được á..., em không chịu nổi? Bỏ qua cho em đi?”

Nhiệt tình của anh khiến Lãnh Tiểu Tiểu thật sự có chút không chịu nổi, cô không biết người đàn ông này tại sao tình lực có thể sung mãn như vậy. Ban ngày công việc nặng nề như vậy, buổi tối anh còn có thể mạnh như rồng hổ đối với mình đòi lấy không ngừng nghỉ, mỗi lần đều là mình không chịu được cầu xin tha thứ anh mới bỏ qua ỉnh.

“Ai cho em tự mình rời đi, mấy ngày qua nín hổng tiểu huynh đệ của anh, hôm nay đương nhiên là muốn thỏa mãn nó thật tốt một phen.” Hàn Trạch Vũ tà khí mười phần, vừa nói vừa bắt đầu tiến công vòng thứ hai.

“Trạch Vũ, em.”

“Ừm.” Hàn Trạch Vũ dùng cường dã hôn ngăn chặn miệng của cô.

“Em chính là bỏ bớt hơi sức, giữ lại ở lại sẽ dùng đi?”

Hàn Trạch Vũ tà mị cười xấu xa, lần nữa tiến vào cấm địa của cô.

Một đêm này, hai người vận động kịch liệt trên giường mệt muốn chết rồi.

Mãi cho đến mặt trời lên à hai người vẫn không có dấu vết tỉnh lại.

Giang Lâm đi tới lầu dưới của Lãnh Tiểu Tiểu, một chiếc xe thể thao hài hoa chiếu vào mi mắt anh. Anh hơi sững sờ, trong chung cư này còn giống như không có ai lái nổi xe tốt như vậy đi?

Anh gọi điện thoại cho Lãnh Tiểu Tiểu, nhưng điện thoại di động còn ở vào trạng thái tắt máy.

Anh ngẩng đầu nhìn phòng ngủ Lãnh Tiểu Tiểu đóng chặt rèm cửa sổ, nở nụ cười ảm áp.

Nhất định là ngày hôm qua làm sợ hãi, hiện tại đoán chừng vẫn chưa đứng lên đi? Còn nói muốn đi đón Tần viện trưởng xuất viện, không đứng dậy, có thể đuổi không vội.

Nghĩ đến chỗ này, anh thoải mái vào đại lâu, đi tới thang máy.

Anh có thể không nghĩ tới, người phụ nữ nhỏ trong lòng anh nhớ, không phải dọa sợ, mà là mệt muốn chết rồi?

Một hồi tiếng chuông cửa chói tai đánh thức hai người trên giường.

Lãnh Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng ngồi dậy, xoa cặp mắt mông lung buồn ngủ.

“Người nào nha? Sớm như vậy?” Bị đánh thức Hàn Trạch Vũ có chút không vui báo oán .

“Nguy rồi?” T7sh.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nhảy xuống giường, bắt đầu nhanh chóng mặc quần áo.

“Thế nào? Dâm phu của em tới? Sợ hãi bị anh ta nhìn thấy sao?”

Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu hốt hoảng, làm cho anh cũng khản trương như vậy, giống như bị người bắt gian tại giường một dạng, anh hết sức ghét loại cảm giác này.

“Anh ở đây nói những gì đó nha? Nhanh lên một chút mặc quần áo.” Lãnh Tiểu Tiểu không vui trừng mắt liếc anh một cái.

Hàn Trạch Vũ bĩu môi, miễn cưỡng đứng dậy, thân thể anh trần truồng ở trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu lúc ẩn lúc hiện, chọc cho Lãnh Tiểu Tiểu một hồi đỏ mặt.

“Cái người này cuồng lộ ra ngoài, không thể nhanh lên một chút mặc quần áo vào sao?” Lãnh Tiểu Tiểu trong lòng thầm mắng một tiếng, người đàn ông yêu nghiệt, đây không phải là rõ ràng làm cho người ta phạm tội sao?

Hàn Trạch Vũ nhìn mặt của Lãnh Tiểu Tiểu đỏ bừng, khóe miệng buồn cười nâng lên, “Cũng không phải là chưa từng thấy qua, em tối hôm qua còn dùng qua đây, làm như tiểu cô nương chưa biết mùi đời một dạng.”

“Đáng ghét?” Lãnh Tiểu Tiểu liếc anh một cái, bắt đầu chải tóc của mình.

Hàn Trạch Vũ cười khẽ một tiếng, trùm lên áo ngủ của Lãnh Tiểu Tiểu liền đi về phía phòng khách.

“Này, anh làm gì thế nha?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hành động của Hàn Trạch Vũ, vội vàng kêu lên.

“Anh đi mở cửa nha, để cho Giang đại ca của em chờ lâu cũng không phải là chuyện tốt.” Hàn Trạch Vũ xấu xa nói xong, anh đột nhiên hết sức mong đợi người đàn ông kia nhìn đến bản thân nét mặt kinh ngạc kia.

Ở trước mặt người đàn ông khác tuyên bố quyền sở hữu mình đối với cô, loại cảm giác đó mang tới khoái cảm im lặng lạ thường, anh làm sao lại bỏ qua cho cơ hội như vậy?

“Hàn Trạch Vũ, anh.” Lời nói Lãnh Tiểu Tiểu vẫn chưa nói hết, anh liền thoải mái đi tới cạnh cửa.

Người đàn ông đáng chết, anh vừa xuất hiện, cũng chưa có chuyện tốt, mỗi lần luôn luôn để ỉnh khó chịu?

Giang Lâm chờ ở bên ngoài một lúc cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì, trong lòng anh đột nhiên sợ hãi, anh sợ tối hôm qua những người đó lại quay trở lại rồi, nghĩ tới đây, anh vội vàng vỗ mạnh cửa, lớn tiếng kêu lên.

“Tiểu Tiểu, em có ở đây không? Tiểu.”

Cửa được mở ra, tâm Giang Lâm trong vui mừng, nhưng một giây kế tiếp, khi anh thấy bên trong xuất hiện người đàn ông kia, nét mặt vui sướng cứng ở trên mặt.

Hàn Trạch Vũ xuất hiện bây giờ là anh vạn lần không ngờ, anh không nghĩ đến người đàn ông này hành động nhanh như vậy.

“Cảnh sát Giang, chào buổi sáng nha? Sớm như vậy tới gõ cửa nhà chúng tôi, có chuyện gì sao?” Về mặt Hàn Trạch Vũ hung ác tức giận nghiêng người dựa vào cạnh cửa, trong con ngươi thâm trầm, tràn đầy địch ý.

Hàn Trạch Vũ mặc áo ngủ của Lãnh Tiểu Tiểu vào, quần áo ngắn ngủn căn bản không giấu được thân thể trắng kiêu kia. Mặc dù một đại nam nhân mặc một áo ngủ màu hồng hết sức quái dị, nhưng vào buổi sớm hôm nay, quái dị như vậy lại tràn đầy mập mờ.

159. Chương 161: Không Yêu Xin Mời Cách Xa Khỏi Cô

Đối mặt với chế nhạo của Hàn Trạch Vũ, miệng Giang Lâm mở rộng, lại không phát ra âm thanh nào. Trong lòng anh có chút buồn.

Bất kể người nào thấy hình ảnh này trước mắt, cũng biết tối qua trong căn phòng này phát sinh chuyện gì.

Mặc dù biết rõ ràng trong lòng Tiểu Tiểu căn bản không có vị trí của mình, nhưng tận mắt thấy cô chân thật thuộc về người đàn ông khác, vẫn cảm thấy hết sức chua xót.

Giang Lâm nhú mày thật chặt, trầm mặc.

“Giang đại ca, anh đã đến rồi?”. Một âm thanh yếu ớt vang lên.

Giang Lâm thấy mặt Lãnh Tiểu Tiểu ở bên cửa kia, có chút ngượng ngùng nhìn anh. Anh thu hồi cảm giác mất mát của mình, nâng lên nụ cười ôn hòa.

“Anh sợ em quên mất việc thăm viện trưởng Tần, cho nên mới đi lên báo với em”. Giang Lâm có chút không tự nhiên giải thích.

“Em nhớ rõ, Giang đại ca, vậy chúng ta đi thôi chứ?”. Lãnh Tiểu Tiểu vừa đổi lại giấy, vừa cầm lấy túi.

Hàn Trạch Vũ kéo túi của cô lại, trợn mắt nhìn chăm chăm Giang Lâm.

“Không cho đi.”

“Trạch Vũ, đừng náo loạn, giờ muộn rồi đấy”. Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Giang Lâm một cái, thấp giọng nói qua với Hàn Trạch Vũ.

“Muốn đi thì chi bằng chúng ta cùng đi được không?”. Hàn Trạch Vũ kiên trì, anh cực kỳ ghét tên con trai này nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cười, ghét cực độ.

Lãnh Tiểu Tiểu bắt đầu thở dài một tiếng, anh đá bạo như vậy khiến người ta không cách nào kháng cự.

“Vậy anh cũng nhanh đi thay quần áo đi chứ?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhăn mày lại, trong lòng thầm than, người đàn ông này nhìn thì trầm ổn, thế mà lại có lúc như đứa bé nổi cơn.

“Em thân yêu, chờ anh, một tí là được rồi”. Hàn Trạch Vũ mang trên mặt nụ cười chiến thắng, cúi người hôn lên môi Lãnh Tiểu Tiểu một cái rồi nhanh chóng vào phòng ngủ.

Đối mặt với cử động cố ý lơ đãng của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu không được tự nhiên, cô hết sức khó xử nhìn Giang Lâm, không biết mở miệng thế nào.

“Tiểu Tiểu, anh ở dưới lầu chờ em”. Giang Lâm nhìn bộ dạng Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở, sẵn sàng nói.

“Ừ, được rồi, thật xin lỗi Giang đại ca”.

“Tiểu Tiểu, em không có lỗi gì với anh, biết không? Chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi”. giọng nói của Giang Lâm có chút nặng, xoay người chạy ra hướng thang máy.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói của Giang Lâm, ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn bóng dáng của Giang Lâm biến mất trong thang máy.

Hàn Trạch Vũ thay quần áo, tinh thần rục rờ hẳn lên, anh vừa chạy ra liền nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu sững sờ nhìn chăm chăm về phía thang máy, trong lòng dâng lên tia ghen tức.

“Anh ta đi rồi sao? Coi như biết điều. Thế nào? Vẫn không bỏ được?”. âm thanh của Hàn Trạch Vũ không vui từ phía sau truyền đến.

“Giang đại ca ở dưới lầu chờ em”. Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu lại, đối mặt với khuôn mặt ghen tức của Hàn Trạch Vũ, bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Kêu nghe thật thân thiết, nghe thấy ghét! Đi, gặp xong viện trưởng Tần, lập tức cùng anh trở về”. Hàn Trạch Vũ bá đạo ra lệnh.

“Trạch Vũ, anh có thể đối với Giang đại ca tốt hơn một chút được không? Ngày hôm qua vì cứu em mà anh ấy bị thương, sáng sớm hôm nay tới đây, còn phải xem sắc mặt của anh đấy”. Lãnh Tiểu Tiểu nghĩ tới mặt cô đơn của Giang Lâm, trong lòng có tia đau xót.

“Cứu em? Em làm sao vậy?”. Hàn Trạch Vũ nhớ tới lúc hôm qua gặp Giang Lâm, trên người anh ta có chút vết máu thì phải.

“Ngày hôm qua em gặp phải bọn cướp, là Giang đại ca cứu em, cánh tay của anh ấy còn bị thương”.

“Thật sao? Bọn cướp?”. Hàn Trạch Vũ vừa kéo Lãnh Tiểu Tiểu đi về phía thang máy, trong lòng liên tiếp nghĩ hoặc.

“Đúng, vì thế, chúng ta nên cảm ơn Giang đại ca, anh đừng ghen lung tung, mở miệng đả thương người”.

Hàn Trạch Vũ không nói gì, trong lòng suy tư chút gì khác.

Đi tới dưới lầu, Hàn Trạch Vũ buông Lãnh Tiểu Tiểu ra chạy tới phía Giang Lâm.

“Việc cướp hôm qua là có chuyện gì xảy ra vậy? Theo phán đoán của anh thì đây chỉ là cướp bóc đơn thuần sao?”

Giang Lâm nghe lời nói của Hàn Trạch Vũ, nghe thấy có vẻ khấn trương, anh nghiêm túc nhìn Hàn Trạch Vũ chăm chăm, “Anh nói trước cho tôi biết, anh thật yêu cô ấy sao?”

“Cái này không có liên quan tới anh”. Hàn Trạch Vũ không trả lời thẳng thắn.

Tại sao tất cả mọi người đều hỏi anh về vấn đề này? Chữ “yêu” quan trọng đến vậy sao? Hàn Trạch Vũ trong lòng dâng lên cảm xúc khó hiểu.

“Cái này tất nhiên có liên quan tới tôi, cô ấy yêu anh, nếu như anh không yêu cô ấy, xin mời cách xa cô ấy ra”. Gương mặt Giang Lâm nghiêm túc.

“Tôi là cái gì mà phải nghe anh?”

Hàn Trạch Vũ khinh thường nhìn Giang Lâm, giọng nói ra lệnh này khiến anh rất khó chịu, đặc biệt là ánh mắt của anh ta vòng qua mình, nhìn chăm chăm vào Lãnh Tiểu Tiểu ở nơi xa kia.

“Bởi vì tối hôm qua không phải là cướp bóc, mà là cố ý bắt cóc. Mặc dù bây giờ tôi còn chưa có chứng cứ chứng minh chuyện này có liên quan tới anh, nhưng, nhìn Tiểu Tiểu sống đơn giản, trừ anh ra, căn bản không có nguy hiểm nào”. Ánh mắt Giang Lâm gắt gao khóa chặt ở khuôn mặt khê biến đổi của Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ bởi vì lời nói của Giang Lâm mà sắc mặt thấy khó coi, thật như cảm giác của anh, ngày hôm qua tất cả cũng không phải bắt cóc đơn thuần.

“Anh có đầu mối gì sao?”. Hàn Trạch Vũ không có phản bác lại lời nói của Giang Lâm, nghĩ đến việc này cố ý, giọng điệu của anh có chút nặng nề.

“Tạm thời chưa có, chỉ là, tôi đã thấy hai người kia, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng”.

Giọng của Giang Lâm hết sức kiên định, mặc dù địa vị có chút khác biệt, nhưng trên người anh tản ra khí thế khiến Hàn Trạch Vũ cũng hơi chần chừ.

“Hi vọng một ngày sẽ sớm có kết quả”. Hàn Trạch Vũ nói xong, liếc mắt nhìn cánh tay Giang Lâm.

“Bị thương như vậy có nặng không?”

Giang Lâm đối mặt với lời đột nhiên thăm hỏi của Hàn Trạch Vũ, có chút không thích ứng, anh sững sờ một chút, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình.

“Không có việc gì. Anh đưa Tiểu Tiểu đi bệnh viện đi, nói cho cô ấy tôi còn chút việc, về trước đây”. Giang Lâm liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu rồi xoay người, chạy về hướng xe mình.

Lãnh Tiểu Tiểu thấy Giang Lâm đi, nhanh chóng chạy tới, có chút tức giận nhìn Hàn Trạch Vũ điên cuồng kêu lên.

“Giang đại ca đi là sao? Hàn Trạch Vũ, anh nói với anh ấy cái gì à?”

160. Chương 162: Bút Dây Động Rừng

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn nhớ kỹ vết thương của anh, nhưng cô còn chưa có cơ hội hỏi thăm, anh liền rời đi. Vừa nói hay là đón mình đi bệnh viện nha? Làm sao lại đi trước vậy?

“Lãnh Tiểu Tiểu, em thật không bỏ anh ta được sao?”

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu khấn trương vì Giang Lâm, Hàn Trạch Vũ hết sức khó chịu, đặc biệt người phụ nữ này vì người đàn ông kia mà điên cuồng hét lên với anh. Chưa từng thấy cô khấn trương như vậy với anh đấy.

“Hàn Trạch Vũ, anh đừng cố tình gây sự được không? Em chỉ muốn hỏi thăm anh ấy một chút thôi. Anh làm gì mà để ý như thế chứ? Chưa từng thấy sao hả cái người đàn ông keo kiệt này”. Đối mặt Hàn Trạch Vũ không vui, Lãnh Tiểu Tiểu không cam chịu yếu thế liền liếc anh một cái.

“Anh cố tình gây sự sao? Anh nhỏ mọn? anh nên như thế nào mới gọi là rộng lượng đây? Xem các người ôm ấp nhau sao?”

“Em cùng Giang đại ca mới như thế mà anh đã không chịu nổi. Tự em đi bệnh viện mà tốt rồi”.

“Này, Lãnh Tiểu Tiểu, em đứng lại đó cho anh!”

Hàn Trạch Vũ ghen lung tung khiến Lãnh Tiểu Tiểu rất tức giận, Giang đại ca vì cứu cô nên mới bị thương, anh cứ nhiên đuổi Giang đại ca đi, Lãnh Tiểu Tiểu không để ý anh tức giận, thẳng tới ven đường đi tới.

Một chiếc taxi vừa lúc dừng ở trước mặt cô.

Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng lên xe, trong nháy mắt bay đi.

Lãnh Tiểu Tiểu lên xe trong nháy mắt, Hàn Trạch Vũ đứng xa xa nhìn người tài xế kia lộ ra nụ cười tà ác, trong lòng anh lo sợ, cảm giác xấu dâng lên.

Anh vội vã trở lên xe, khởi động xe đuổi theo.

Khi anh rời theo hướng chiếc taxi đi, nhìn lại đã sớm không thấy tung tích của chiếc xe taxi đâu.

Hàn Trạch Vũ khẩn trương gọi điện thoại của Lãnh Tiểu Tiểu, vang lên thật lâu cũng không có người nghe. Cảm giác có chuyện không hay, Hàn Trạch Vũ nhanh chóng hướng đồn cảnh sát đi tới.

“Anh nói cái gì? Anh xác định cô ấy không đi bệnh viện sao?”. Giang Lâm Nhất nghe Lãnh Tiểu Tiểu mất tích, lo âu và trong nháy mắt khẩn trương hiện lên trên mặt.

“Đúng, trước khi tới đi tôi đã đi tới bệnh viện, cô ấy chưa đến, không có lý do gì tôi đều đến, cô ấy còn chưa tới. Hơn nữa người tài xế kia tuyệt đối có vấn đề”. Hàn Trạch Vũ có chút ảo não nói qua.

Anh cứ nhiên trở mặt nhìn người biến mất, nếu không phải mình cùng cô ấy cãi nhau, cô cũng sẽ không giận dỗi rời đi, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

“Tại sao cô ấy tự mình rời đi? Anh không có đưa cô ấy đi bệnh viện sao?”. Giang Lâm Nhất kéo lên cổ áo của Hàn Trạch Vũ, giận đến mức muốn đánh anh.

“Anh buông ra, bây giờ không phải lúc để nói về vấn đề này, nếu như cảnh sát các anh không có năng lực xử lý, tôi sẽ tự mình xử lý chuyện này”. Hàn Trạch Vũ hất tay Giang Lâm ra, lãnh ngạo nói qua.

Nếu như không phải là sợ làm trễ việc cứu người, anh căn bản sẽ không tìm đến Giang Lâm, bởi vì người của anh ta tới đây ít nhất cũng 2 người, mặc dù anh hoàn toàn có năng lực tự mình xử lý chuyện này, nhưng, không nhất thiết phải thế, anh không thích dùng phương thức này để giải quyết vấn đề.

“Hàn Trạch Vũ, nếu như Tiểu Tiểu xảy ra chuyện, tôi sẽ không bỏ qua cho anh”.

“Tiểu Tiểu là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không cho cô ấy gặp chuyện không may”.

Hàn Trạch Vũ không muốn ở chỗ này mà tranh cãi với anh ta, anh không nhận được nhìn Giang Lâm Nhất, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại, anh xác định người của anh đến đây trước, Tiểu Tiểu sẽ không bị thương tổn sao? Anh thấy xe taxi Hào Bài sao? Màu của xe là gì? Hướng về phía kia rồi đi sao?”

Giang Lâm Nhất gọi lại Hàn Trạch Vũ, mặc dù anh rất giận anh ta không có bảo vệ tốt Lãnh Tiểu Tiểu, nhưng bây giờ quan trọng nhất là cứu được Tiểu Tiểu, mà không phải truy cứu vấn đề ai đúng ai sai.

“Mã số không thấy rõ, là xe taxi màu xanh nước biển, hướng về phía bắc, chẳng qua tôi không biết anh ta có rẽ phải không, chờ tới lúc tôi đuổi theo, cũng không thấy tung tích nữa”.

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Giang Lâm cũng hiểu ra, bây giờ quan trọng là cứu Lãnh Tiểu Tiểu. Anh để xuống thái độ thù địch với Giang Lâm, cố gắng phối hợp với anh ta.

Giang Lâm nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ, nhanh chóng liên lạc với ngành giao thông.

Trong thời điểm này, việc duy nhất hai người bọn họ có thể làm là chờ đợi.

Giang Lâm đi tới đi lui trong phòng, trên mặt của anh rõ ràng vẻ lo âu. Mà Hàn Trạch Vũ còn lại là ngồi yên lặng, trong đầu không ngừng tuôn ra hình ống kính, mỗi màn khiến lòng anh kinh sợ, anh quả thật bị lo lắng với sợ hãi làm cho điên rồi.

Nửa giờ gian nan đã qua, rốt cuộc truyền đến một tin tức, một chiếc xe màu thủy lam hướng phía bắc ngoại ô đi tới.

Sao sẽ biết. “Chúng ta nhanh lên đường một chút”. Hàn Trạch Vũ vừa nghe được phương hướng của Lãnh Tiểu Tiểu, lập tức kích động.

“Đừng vội, chúng ta tra được biển số xe của chiếc kia, đang liên lạc với công ty quản lý chiếc taxi kia lấy định vị, chúng ta phải tìm được vị trí chính xác của anh ta”.

Không thể không nói, Giang Lâm quả thật có khả năng làm cảnh sát, mặc dù nội tâm của anh cũng gấp gáp như vậy, nhưng đầu óc của anh vẫn duy trì tỉnh táo như cũ.

Hàn Trạch Vũ có chút kính nể liếc mắt nhìn Giang Lâm, tán đồng gật đầu một cái.

Trong bệnh viện, Tần Tuệ đợi lâu cũng không thấy Lãnh Tiểu Tiểu, có chút bối rối.

“Tuệ Tuệ, đừng có gấp, Tiểu Tiểu đứa nhỏ này có thể có chút việc nên bị trễ, chúng ta đang chờ, trước anh cùng em đi ra ngoài nắng được không?”. Lý Sâm một tay cầm áo khoác, vừa đỡ lấy Tần Tuệ dậy, thân trọng che chở, giống như đang cầm bảo bối quan trọng.

Tần Tuệ hạnh phúc dựa vào ông, hai người đi ra vườn hoa nhỏ có ánh nắng tươi sáng bên ngoài.

Ở nơi xa, Hàn Thi Dư nhìn bóng dáng một nam một nữ trong vườn hoa, đáy mắt toát ra một tia phức tạp.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Hàn Thi Dư liếc mắt nhìn lên mã số trên điện thoại di động, không nhận được trả lời.

Không biết đối phương nói cái gì, chỉ thấy sắc mặt Hàn Thi Dư chợt biến sắc, cô cắn răng nghiêng lợi hướng về phía điện thoại rống lên.

“Các người ngu xuẩn này, đây không phải là gây phiền toái cho tôi sao? Ai cho các anh hành động bây giờ hả?”

161. Chương 163: Đã Không Làm Thì Thôi, Đã Làm Thì Phải Làm Đến Cùng

Tay Hàn Thi Dư cầm điện thoại tức giận đến run rẩy, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng làm cho cô như mềm nhũn ra, lập tức ngã ngồi ở trên lan can bằng đá.

Làm thế nào ? Làm sao bây giờ?

Đám người ngu xuẩn kia cư nhiên dám bắt người trước mặt Trạch Vũ, lần này Trạch Vũ nhất định sẽ điều tra ra người đứng sau chuyện này!

Làm thế nào đây?

Ngộ nhỡ bị anh ấy phát hiện ra tất cả những việc này đều tự mình giở trò quỷ, như vậy tình cảm những năm gần đây đối với mình tất cả mất sạch sao?

Không? Không thể để cho anh ấy biết?

Còn có hai ngày nữa là đến bữa tiệc đính hôn mình mong đợi, bất luận như thế nào cũng không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lãnh Tiểu Tiểu, tất cả đều tại chị?

Trong con người đen nhánh của Hàn Thi Dư tràn ngập sự thù hận. Đột nhiên, ánh mắt của cô trở nên vô cùng tàn nhẫn, nét cười trên mặt lạnh lùng khát máu.

Giống như cô đã đưa ra quyết định, nên lấy điện thoại di động ra lần nữa.

“Tôi đổi ý rồi, để tôi xử lý cô ta xong, nhất định các anh phải giải quyết sao để không có kẻ khác tìm được, nếu không, tôi xong đời, mà các anh cũng đừng nghĩ nhận được một phần nào.”

Hàn Thi Dư lạnh lùng phân phó .

Cả người cô bắt giắc run rẩy? Thật ra thì, trong lòng cô cũng là hết sức sợ hãi, nhưng mà tất cả đều như một mũi tên đã phóng đi, không thể quay đầu lại rồi?

———— tử tiết thu phân cắt —————

Tới một trạm phát điện cũ, hai người đàn ông dừng xe lại, khiêng Lãnh Tiểu Tiểu đi vào bên trong.

“Ừm. Ừm.” Bị bịt miệng, Lãnh Tiểu Tiểu ra sức dấm đá lên lưng người đàn ông đang công mình.

“Đàng hoàng lại cho tao, nếu không một lúc nữa lão đây sẽ khiến ày muốn khóc cũng khóc không được.” Người đàn ông công Tiểu Tiểu lên tiếng cảnh cáo khi thấy cô ra sức giãy giụa không ngừng.

Lãnh Tiểu Tiểu kinh hãi nhìn vào không gian hoang vu ở đây, trong lòng chột lạnh?

Chỗ này cỏ dại mọc thành bụi, nhìn một cái cũng biết là đã lâu không có người đến đây rồi, lần này chết chắc?

Nơi này gọi là gà không ỉa phân chim không đẻ trứng địa phương, hôm nay coi như mình có la rách cổ họng cũng sẽ không có người nghe được ?

Ai tới cứu tôi đi?

Tên đàn ông công cô, sau khi đi loạn khắp nơi cuối cùng cũng dừng lại ở một căn phòng nhỏ rách nát, trên mặt đất bẩn thỉu có một chiếc giường cùng vài cái ghế rách thiếu chân, ngoài ra chẳng có cái gì cả.

Hình như trước kia căn phòng này là phòng trực ban, trên mặt đất có mấy vỏ chai rượu, một ít đồ vật thối nát không biết là gì nằm ở góc tường, cả phòng tỏa ra mùi mục nát thối rửa.

Người đàn ông ném Lãnh Tiểu Tiểu một cách thô bạo lên trên giường, ván giường thô sập khiến cô bị đau, nên không nhịn được rên lên một tiếng.

“Á”

Người đàn ông bỏ lại Tiểu Tiểu nằm ở trên giường, đi ra ngoài đốt một điếu thuốc, hút một hơi, hần liếc nhìn cô một cái, có hơi mất mát lắc đầu.

“Này, tao thấy cô nhóc này đáng vẻ rất linh hoạt? Giết chết đi thì thật là đáng tiếc, huynh đệ, mày nghĩ sao?”

“Việc này cũng hết cách rồi, đối phương đã nói rồi, không xử lý được thì không thể lấy tiền, muốn trách thì phải trách cô ta đắc tội với người ta thôi.Nhưng mà giết như vậy, quả thật cũng có hơi đáng tiếc.” Một người đàn ông khác đi tới, nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu nở nụ cười xấu xa.

Cuộc đối thoại của hai người đàn ông này, khiến Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ sợ hãi, cô không biết bọn họ là ai, tại sao muốn bắt cô, hơn nữa còn có suy nghĩ tàn nhẫn là muốn mình chết.

Cô thật sự không nghĩ ra được, mình đã đắc tội với ai, mà tại sao người đó lại hận mình đến như vậy. Cô rất muốn mở miệng hỏi bọn họ, nhưng khổ nỗi miệng bị băng dính ngăn lại, không phát ra được âm thanh nào.

“Người anh em, mày cũng cảm thấy như vậy à? Ha ha, vậy trước tiên chúng ta tận lực hưởng thụ một chút nào, lão đây còn chưa từng chơi đùa một cô nàng nào như vậy đấy.” Ánh mắt hèn hạ của lũ đàn ông nhìn chằm chằm vào trước ngực Tiểu Tiểu, nước miếng dường như muốn chảy xuống.

“Dĩ nhiên, những thứ rao bán ở ngoài kia làm thế nào mà hơn được cô em trong sáng dễ thương nằm đây? Đại ca, anh lên trước hay sao?”

Nghe cuộc đối thoại của hai người đàn ông này, Tiểu Tiểu điên cuồng lắc đầu, lúc bây giờ cô cảm thấy mình vô dụng cực kỳ.

Nước mắt tràn đầy trong khóe mắt, cô chỉ mơ hồ nhìn thấy được hai bóng dáng cao lớn kia từ từ đến gần mình.

Không cần? Trạch Vũ, cứu em? Trạch Vũ.

Trong lòng Tiểu Tiểu la lên trăm ngàn lần, cô hối hận muốn chết, nếu không phải mình giận dữ với Trạch Vũ, thì làm sao phải lên chiếc taxi này, rơi vào tay của hai người này ?

Nếu như lúc đó, mình lý trí một chút, làm sao không phát hiện được, tên tài xế kia chính là một trong hai người tối hôm qua tới bắt mình?

Đều là do khinh thường, cho nên hôm nay, mới lọt vào tay của hai kẻ này vạn kiếp bất phục(muôn đời muôn kiếp không trở lại).

Ở dưới cái nhìn soi mói của hai gã đàn ông, cả người Tiểu Tiểu rét run, lần này cô đã hiểu rồi tai vạ này không thể tránh khỏi.

Cảm giác sợ hãi xông khiến toàn thân run rẩy.

Cô muốn lập tức chết đi cho xong, còn tốt hơn bị hai tên này lăng nhục đến chết.

Xoẹt một tiếng?

Quần áo của cô bị xé ra?

Tên đàn ông dùng sức lôi kéo, khiến Tiểu Tiểu cảm giác giống như là bị kéo một lớp da ra vậy, đau đớn đến tan lòng nát dạ?

“Ừm. Ừm.”

Lãnh Tiểu Tiểu bắt lực lắc đầu, cô cố gắng sử dụng ánh mắt cầu khẩn nhìn hai người này, nhưng cô càng không biết, khi cô sử dụng ánh mắt tinh khiết của một chú thỏ nhỏ đang hoảng hốt nhìn họ lại càng khơi dậy thú tính của hai gã đàn ông này.

“Ha ha, không phải sợ, một lúc nữa cô sẽ cực khoái thôi ?”

Đầu ngón tay tiếp xúc với bộ ngực mềm mại trước mặt, xúc cảm kia làm cho gã kích động hốc mắt hấn lập tức đỏ bừng.

Lãnh Tiểu Tiểu bị đè ở góc tường, không có đường lui, chỉ có thể dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn chằm chằm tên đàn ông ghé tởm kia, nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào.

Tên đàn ông dùng sức nắm bộ ngực tròn đầy của cô, trên làn da tuyết trắng lập tức hiện ra mấy dấu tay màu đỏ. Tiếng cười tà tứ của gã vang vọng trong không gian hoang vu đổ nát, giống như một âm thanh quỷ dị vang vọng quanh quẩn ở đâu, làm cho người ta không rét mà run.

“Mẹ nó, đúng là không phải mặt hàng bình thường.Mới chỉ vuốt ve thôi mà đã làm cho lão đây không chịu nổi, người anh em, vậy tao cũng không khách khí nữa, tao lên trước nữa đây!”

Hạ thân của gã đàn ông kia đã sớm giơ cao, lại nhìn thấy thân thể trơn bóng của Tiểu Tiểu, thì dục hỏa trong người hấn càng thêm dâng cao, làm cho hấn gấp đến độ không thể chờ cởi quần ra, liền lập tức xông phía Lãnh Tiểu Tiểu.

162. Chương 164: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Nửa thân trần của gã đàn ông đè lên thân thể của Lãnh Tiểu Tiểu, một mùi nồng nặc xông vào mũi, khiến Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được muốn ới, cảm giác buồn nôn khiến cho cả dạ dày của cô bắt đầu lăn lộn.

Cô không ngừng giãy giụa cùng đấm đá, đột nhiên sợi giây thừng trên tay buông lỏng ra, làm đôi tay được tự do, cô nhanh chóng tháo băng dán ngoài miệng.

“A. . . .cút ngay?”

Gã đàn ông thấy cô đã thoát khỏi dây thừng, lập tức giữ chặt hai tay cô lại, cười một cách dữ tợn, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào trước ngực của cô mút bộ ngực mềm mại?

“Không được, buông tôi ra? Buông ra?” Lãnh Tiểu Tiểu liều mạng giùng giàng, thân thể không ngừng run rẩy, sự đụng chạm của tên đàn ông này khiến Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Đột nhiên, cô há miệng, cắn thật mạnh lên bả vai của hắn, hận, cô liều mạng dùng hết sức của toàn thân mà cắn, cắn không nhả, đến lúc cảm thấy trong miệng có mùi máu tươi nồng nặc.

“Á? Thối tha, dám cắn tao?” giọng nói như tiếng giết heo vang lên, hắn hung hăng cho Lãnh Tiểu Tiểu một cái tát, âm thanh hỗn loạn không ngừng vang lên trong khu phế liệu, rồi truyền ra xa.

Lãnh Tiểu Tiểu bị đánh đến lỗ tai ông ông, nhưng cô không hề từ bỏ, thừa dịp hắn ta bỏ dậy xem xét bả vai của mình, thì cô mạnh mẽ cong đầu gối lên đá về phía giữa hai chân của hắn.

Sau đó chỉ nghe được một tiếng kêu càng thêm thảm thiết, lúc đó rõ ràng Tiểu Tiểu đã cảm thấy chỗ đó của gã này lập tức trở nên mềm nhũn. T7sh.

Hắn ta vội che đậy đầy quần lão đảo chạy sang một bên.

Lãnh Tiểu Tiểu đẩy ra hắn, chạy ra phía cửa, nhưng cô mới vừa chạy đến cửa, liền va vào trong ngực một người đàn ông khác.

Tên này đang ngồi ở bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết bên trong, vội vàng chạy vào, nhìn thấy đại ca khổ sở che đậy quần nét mặt không chịu nổi, một tay níu lấy tóc của Lãnh Tiểu Tiểu xô vào tường?

“Làm gì đây?” Lãnh Tiểu Tiểu kêu rên một tiếng, thân thể chậm rãi mềm nhũn xịu xuống.

“Cô em này xem ra vẫn còn rất mạnh mẽ, lại dám đá vào chỗ ấy của đại ca, lão đây hôm nay liền giết chết mày?”

Người đàn ông nói xong, ném ngã Tiểu Tiểu lên trên giường, bắt đầu cởi quần của mình.

Đầu của cô bị đụng trầy, máu tươi chảy ròng ròng, thân thể mềm yếu không thể nào chống lại tra tấn như vậy, nằm ở trên giường ý thức của cô dần dần mơ hồ không rõ, cô mơ hồ nhìn người đàn ông kia, móc ra vật nam tính trước mặt mình, tà tứ đi tới, mà mình thì lại không có một chút hơi sức nào để có thể né tránh.

Thân thể giống như là bị rút hết hơi rồi, lúc này cô cảm thấy nó thật nhẹ quá nhẹ nhàng, giống như cô đang nhìn thấy mẹ phát tay kêu mình vậy. . .

Đột nhiên, hình ảnh mẹ biến mất, Hàn Trạch Vũ giống như thiên thần giáng xuống xông đến trước mặt của mình, khiến cô vui cực kỳ, lớn tiếng la lên tên của anh: Trạch Vũ? Trạch Vũ. Trạch Vũ, cứu em.

Khóe miệng nhàn nhạt nâng lên, nhưng không có phát ra một chút xiu âm thanh nào?

“Người anh em, làm cho cô ta đến chết luôn đi, thôi tha, dám đá tao? Tiểu đề tiện?”

Gã đàn ông hung hăng đá vào ngực của Tiểu Tiểu một cú, làm cô cảm giác dường như xương sườn của mình đều muốn gãy hết, cô hít vào một hơi, nỗi đau ấy làm sao bằng nỗi đau trong lòng, đau đến không có biện pháp ra âm thanh.

“Đại ca, yên tâm đi, em nhất định trừng trị thật tốt nó?” Người đàn ông cười dâm dăng, mở hai chân đang kẹp chặt của Tiểu Tiểu ra.

Nước mắt chứa đầy trong hốc mắt, xuyên thấu qua những giọt nước mắt trong suốt, là nóc nhà to lớn yên tĩnh, cô biết hôm nay mình không cách nào thoát khỏi được rồi.

Cô bỏ qua giây giụa, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, chờ đợi khoảnh khắc xuống Địa ngục.

Eo ếch của gã đàn ông hạ xuống, dùng sức thẳng tiến?

Àm?

Một tiếng súng bén nhọn vang lên, thân thể của hắn ta nặng nề nằm đè lên người Lãnh Tiểu Tiểu, máu tươi vàng đầy trên mặt cô?

“A?”

Một gã khác khủng hoảng kêu to.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng súng vang dội, trong nháy mắt ý thức dần dần mất đi, hình như có một loại ảo giác?

Trạch Vũ rút cuộc tới cứu cô?

Lấy tốc độ nhanh nhất xông tới, Hàn Trạch Vũ vọt vào trong căn phòng nhỏ, anh dùng sức đẩy gã đàn ông đang nằm trên người Tiểu Tiểu xuống, cởi quần áo của mình trùm lên trên người cô.

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu, làm sao rồi? Em tỉnh lại đi?”

Thấy bộ dáng thê thảm của Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ nghe được tiếng lòng mình tan nát, anh nhìn được nước mắt vô vô khuôn mặt của Tiểu Tiểu, nhưng cô ấy ngất xỉu không có chút phản ứng.

Ở trong khu vắng vẻ này, khắp nơi gần như giống nhau, nếu không phải là anh nghe được tiếng kêu thảm thiết của cô, căn bản bọn họ không cách nào tìm được vị trí chính xác của cô nhanh như vậy.

Tiếng kêu giống như thanh kiếm, xuyên thấu lòng của bọn họ, bọn họ cố gắng dùng hết hơi sức toàn thân nhưng cũng không cách nào chạy tới kịp bên cô, trời mới biết khi anh ở phía xa thấy được tên đàn ông kia đang nằm đè lên cô... Cảm thấy vô cùng bất lực, anh rất muốn xông tới ngăn lại.

Nếu không phải là do Giang Lâm rất bình tĩnh, ra tay mau lẹ.

Hàn Trạch Vũ không dám nghĩ tiếp, cảm giác sợ hãi trải rộng trên người anh, tất cả tế bào của anh đều khát máu, cặp mắt trừng trừng nhìn về phía tên đàn ông đã chạy trốn tới cửa, giống như một con mãnh thú ăn thịt người.

Gã đàn ông nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của Hàn Trạch Vũ, nhanh chân muốn bỏ chạy, hoàn toàn không để ý đến sự đau đớn ở dưới háng.

Sau đó Giang Lâm chạy tới nhìn thấy hắn muốn chạy trốn, lớn tiếng kêu lên: “Đứng lại, không cho chạy, chạy tôi nổ súng?”

Súng của Giang Lâm đã nhắm ngay chân của hắn ta, nhưng tên kia lại không chịu nghe lời, ngược lại bỏ chạy nhanh hơn.

“Pằng?”

Lại một tiếng súng vang lên, gã đàn ông ôm chân ngã xuống đất.

“Giang Lâm, cứu Tiểu Tiểu quan trọng hơn? Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu?” Hàn Trạch Vũ lắc thân thể Tiểu Tiểu, lớn tiếng kêu Giang Lâm.

163. Chương 165: Bạo Lực Xâm Phạm Tình Dục

Giang Lâm nhìn đồng nghiệp phía sau theo vào, không có để ý tới người đàn ông kia.

Anh nhanh chóng chạy vào phòng nhỏ, thấy khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu đầy máu, trái tim cũng cơ hồ muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài miệng.

“Tiểu Tiểu, làm sao vậy? Cô ấy bị làm tổn thương rồi hả?”

“Nhanh lên đưa chúng tôi đi bệnh viện? Mau lên?” Hàn Trạch Vũ ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu, hầm hừ Giang Lâm.

“Được? Nhanh, cậu nhanh đi theo tôi?”

Giang Lâm Nhất vừa nói xong, nhanh chóng chạy hướng bên ngoài, khởi động xe.

Anh kéo còi cảnh sát phía trên xe vang lên, bằng tốc độ nhanh nhất hướng bệnh viện đi tới.

Hàn Trạch Vũ kéo Lãnh Tiểu Tiểu, nhìn khuôn mặt nhỏ tròn đầy máu, máu cả người cơ hồ muốn đông lại, cảm giác sợ hãi khiến cho cả người anh run rẩy không thôi.

“Giang Lâm, nhất định phải làm rõ ràng chuyện này?”

Hàn Trạch Vũ cắn răng nghiêng lợi nói xong, đáy mắt phát ra lạnh lùng cơ hồ muốn đem người kia chặt làm trăm mảnh?

Trước cửa phòng cấp cứu, Hàn Trạch Vũ trông coi một bước không rời, Giang Lâm một mắt nhìn anh tiếp điện thoại xong trở về, lập tức đứng lên hướng anh đi tới.

“Tra thế nào rồi? Người đàn ông kia có nói là người nào chỉ điểm hay không?” Hàn Trạch Vũ vội vàng hỏi, anh hết sức khẩn cấp muốn biết rốt cuộc là ai sẽ ra tay nặng như thế với Lãnh Tiểu Tiểu.

Giang Lâm thở dài nặng nề, không nói gì.

Mới vừa rồi đồng nghiệp gọi điện thoại tới đây nói chân người đàn ông đó trúng đạn cư nhiên tử vong tại chỗ.

“Cậu nói đi chứ? Rốt cuộc là ai?” Hàn Trạch Vũ phiền não nín lấy cổ áo Giang Lâm rống lên.

“Thời điểm người đàn ông kia gục ngã xuống đầu đụng phải một đinh sắt thật dài, bị mất mạng tại chỗ rồi?” Giang Lâm nói có chút tiếc nuối, cứ như vậy, tất cả đầu mối liền cắt đứt.

“Cái gì? Nói cách khác là không cách nào biết được ai ở phía sau màn chỉ điểm?” Hàn Trạch Vũ hết sức bất mãn.

Nếu như không cách nào tìm ra người này, nguy hiểm vĩnh viễn tồn tại bên người, như vậy Tiểu Tiểu đều sẽ ở vào nguy hiểm.

“Chỉ là, hiện trường còn có những đầu mối khác, chúng ta sẽ tận lực tra rõ chuyện này. Tiểu Tiểu thế nào rồi? Bác sỹ nói sao?”

Hàn Trạch Vũ nhìn Giang Lâm, thở dài bất đắc dĩ một tiếng, trên mặt hiện đầy lo lắng.

“Bác sỹ còn chưa ra ngoài, không biết tình hình hiện tại như thế nào nữa.”

Giang Lâm cũng không nói chuyện, yên lặng ngồi xuống một bên ghế.

Hồi lâu, bác sỹ đi ra, hai người đàn ông đồng thời xông tới.

“Bác sỹ?”

“Bác sỹ?”

Hai người đàn ông đồng thời kêu lên.

Bác sỹ nhìn hai người bọn họ một cái, mở miệng nói, “Vị nào là người thân của bệnh nhân?”

“Tôi là bạn trai cô ấy?” Hàn Trạch Vũ đoạt nói trước, chỉ sợ chậm cô sẽ bị người khác cướp đi.

“Bác sỹ, tôi là bạn của cô ấy? Tôi là cảnh sát, tôi muốn biết rốt cuộc cô ấy bị thương tổn thế nào.” Giang Lâm cũng không cam chịu yếu thế, anh có chút thâm ý liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, chậm rãi mở miệng nói.

“Bệnh nhân trước đó bị họ xâm phạm.”

164. Chương 166: Tiệc Đính Hôn Kéo Dài Thời Hạn

“Khốn kiếp?”

Không thể nào tiếp thu được sự thật này, Hàn Trạch Vũ nắm thật chặt quả đấm, tức giận hằm hừ cắt đứt lời của bác sỹ.

Bác sỹ nhìn sắc mặt tái xanh của Hàn Trạch Vũ bị dọa sợ đến có chút không biết làm sao.

Giang Lâm nghe bác sỹ nói vậy cũng cực kỳ tức giận, hận không thể kéo hai gã đàn ông kia lên phanh thây, nhưng làm cảnh sát, anh còn tỉnh táo hơn một chút so với Hàn Trạch Vũ.

Anh nhìn bác sỹ đang khựng hoảng, vỗ vỗ bả vai Hàn Trạch Vũ, “Trạch Vũ, cậu bình tĩnh một chút, nghe bác sỹ nói hết lời, bác sỹ, thật xin lỗi, ngài tiếp tục?”

“Cái đó. Tôi nói đầu cô ấy bị đụng nghiêm trọng, nhưng. Nhưng họ chưa thực hiện được hành vi xâm phạm.”

“Rất cuộc ông có biết nói chuyện hay không? Ông có thể chỉ nói trọng điểm có được không? Chưa làm rõ ràng thì đừng có kết luận lung tung?”

Hàn Trạch Vũ nghe bác sỹ nói, trong lòng mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhịn không được phát hỏa lần nữa cắt đứt lời của bác sỹ.

Loại chuyện như vậy tại sao có thể nói lung tung như thế chứ? Nếu chưa thực hiện được, hoàn toàn có thể lược bớt, sao còn phải nói?

Giang Lâm nghe bác sỹ nói hết cũng lắc đầu một cái, cảm thấy người bác sỹ này nói chuyện hết sức hành người.

“Được rồi, Trạch Vũ, không có việc gì là tốt rồi? Bác sỹ, hiện tại cô ấy như thế nào? Chúng tôi có thể vào thăm cô ấy không?”

“Nhưng. Có thể? Bây giờ cô ấy vẫn còn trong tình trạng hôn mê, một lát nữa sẽ được chuyển đến phòng bệnh, các cậu có thể đến phòng bệnh thăm cô ấy?” Bác sỹ có chút hốt hoảng liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ giận dữ ngút trời, vâng vâng dạ dạ nói xong, liền nhanh chóng rời đi.

Giang Lâm nhìn tâm tình Hàn Trạch Vũ mất khống chế, trong lúc bất chợt giương lên một nụ cười khổ.

Xem ra cậu ấy cũng yêu Lãnh Tiểu Tiểu, mình hoàn toàn không còn cơ hội nữa?

Hi vọng lần này sau khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, tất cả giống tổ đều qua đi, cuộc sống của cô sẽ là hạnh phúc vui vẻ, bởi vì, bộ dạng cô cười lên, mới là đẹp nhất?

Trong phòng bệnh số ba, trên đầu Lãnh Tiểu Tiểu quần băng gạc thật dày, trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt không có huyết sắc. Chân mày nhíu chặt trước lúc hôn mê không cách nào khôi phục.

Hàn Trạch Vũ ngồi ở trước giường, nắm chặt tay Lãnh Tiểu Tiểu, trên mặt bình thường xem ra lãnh khốc, lại tràn đầy tự trách.

Giang Lâm đau lòng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, cũng hết sức tự trách. Nếu không phải buổi sáng mình nói rời đi trước, cô căn bản sẽ không bị như vậy.

Hai người đàn ông cũng đều không nói chuyện, trong phòng bệnh yên tĩnh, ưu thương đang chảy xuôi. . . .

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động.

Hàn Trạch Vũ buông tay Lãnh Tiểu Tiểu ra, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng thối lui ra ngoài phòng bệnh.

“A lô, Thi Dư?” Giọng của Hàn Trạch Vũ nghe mệt mỏi không chịu nổi.

“Trạch Vũ, anh ở đâu? Những ngày qua anh đều không về nhà? Ngày mai chính là tiệc đính hôn rồi, chúng ta còn chưa đi thử lễ phục đâu đấy?” Hàn Thi Dư dùng giọng thấp thỏm sâu kín nghe âm thanh đầu kia truyền đến.

“Thi Dư. Chuyện đính hôn trước hoãn lại?”

“Tại sao?” Trong giọng Hàn Thi Dư lộ ra thất vọng cực độ.

“Bởi vì Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện.”

165. Chương 167: Quả Nhiên Là Mẹ Con

Hàn Thi Dư Tim gan run sợ, nghe được toàn bộ quá trình của sự kiện Hàn Trạch Vũ nói xong, trái tim một khối cực kỳ khủng hoảng rồi cuộc rơi xuống.

Cô mừng rỡ như điên thở phào nhẹ nhõm?

“Làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy? Đó không phải là không có đầu mối?” Hàn Thi Dư chịu đựng kích động của nội tâm, làm bộ mất mát hỏi.

“Có thể đi? Hi vọng còn có thể có đầu mối khác biệt?” Hàn Trạch Vũ bất đắc dĩ nói .

Thật là trời cũng giúp mình? Hai tên ngu xuẩn cư nhiên cũng đã chết?

Thật sự là quá tốt? Đơn giản thật sự rất tốt?

Mặc dù bọn họ không đem Lãnh Tiểu Tiểu xử lý xong, nhưng mà bây giờ cũng sẽ không có ai biết chuyện này liên quan với bản thân họ, còn nhiều thời gian, sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội.

Nghĩ đến đây, tâm tình Hàn Thi Dư đột nhiên sáng lạn rồi, cô ta lập tức thu hồi tâm tình thất vọng này, giả bộ hết sức khéo hiểu lòng người mở miệng nói.

“Trạch Vũ, cuối cùng ông trời phù hộ, chị Tiểu Tiểu không có chuyện gì, anh liền ở lại nơi đó thật tốt chăm sóc chị ấy đi, về phần chuyện đính hôn trước hết kéo dài thời hạn đi, nếu như có truyền thông hỏi, em sẽ lấy cớ theo chân bọn họ giải thích.”

“Cám ơn em, Thi Dư?” Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Thi Dư, thật sâu thở phào nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, dù là biết rất rõ ràng đính hôn là giả, anh cũng không nguyện ý, cho nên, mặc dù thời gian càng ngày càng đến gần, nhưng chính anh chung quy lại là cố ý coi thường chuyện này.

“Chỉ là, Trạch Vũ, cũng không thể kéo dài quá lâu, nếu không em sợ mọi người hoài nghi tính chân thật chuyện đính hôn này.” Hàn Thi Dư vẫn như cũ làm người tốt, tốt bụng nhắc nhở.

“Ừ, anh biết rồi?” Nghĩ đến bữa tiệc đính hôn kéo dài thời hạn, trong lòng Hàn Trạch Vũ giống như thật sâu thở phào nhẹ nhõm.

Thi Dư đang còn muốn nói muốn đến xem Lãnh Tiểu Tiểu một chút, nhưng vừa nghĩ lại, cô ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, có lẽ còn có một bí mật kinh thiên động địa chính mình tự đi vạch trần đấy, nếu như tất cả chân tướng như chính mình nghĩ vậy, Trạch Vũ và Lãnh Tiểu Tiểu cả đời này cũng không có thể ở cùng một chỗ.

“Được rồi, Trạch Vũ, anh yên tâm ở chỗ đó chăm sóc chị Tiểu Tiểu, chuyện bên này liền giao cho em xử lý, em cũng vậy sẽ giải thích rõ với cha. Cứ như vậy nha? Gặp lại?” Thi Dư hết sức chu toàn mà nói xong liền cúp điện thoại.

————— phân cắt tiết tử thu —————

Một người ẩn núp trong quán cà phê, một người phụ nữ đã có chồng cao quý ngồi ở trong một góc yên tĩnh.

Một chiếc Maybach màu đen dừng ở cửa, một người đàn ông trung niên đi xuống.

“Nửa giờ sau quay lại đón tôi?” Ông phát phát tay với tài xế, nhìn xung quanh, đi vào quán cà phê.

“Mỹ Huệ tiểu thư?” Người đàn ông trung niên đi đến trong góc kia, cung kính hướng cúi người với người phụ nữ cao quý kia.

“Bồi An, ngồi đi? Điều tra được như thế nào?”

Sơn Mỹ Huệ khẽ nhấp một hớp cà phê, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một tia khí phách bẩm sinh, so với Hàn phu nhân bình thường uyển chuyển hàm xúc là hai người hoàn toàn khác.

“Mỹ Huệ tiểu thư, đây là toàn bộ tài liệu về Lãnh Hàm Tiểu và Lãnh Tiểu Tiểu. Căn bản trong tài liệu biểu hiện, họ đúng là mẹ con? Lãnh Hàm Tiểu nữ danh là Tiểu Tiểu, có thể đây là một nguyên nhân, cho nên con gái của bà cũng lên là Tiểu Tiểu đi?” Lâm Bồi An vừa nói, vừa đưa một tập tài liệu sang.

“Ban đầu sau khi Lãnh Hàm Tiểu cầm khoản tiền kia liền rời đi, sau đó lại trong mười năm vẫn không có tin tức của bà ấy, cho đến mười năm trước, chúng ta phát hiện thật ra thì Hàn tiên sinh vẫn một mực âm thầm tìm kiếm tung tích của bà ấy. Chỉ là, thời điểm đó, Lãnh Hàm Tiểu đã qua đời, nhưng mà con gái bà ấy sinh đó vẫn tung tích không rõ.” Lâm Bồi An bổ sung nói thêm.

Lần nữa nghe đến mấy chuyện cũ này, đáy mắt Sơn Mỹ Huệ lộ ra chút phẫn hận, nhưng mà bà che giấu được rất tốt, bà lật xem tài liệu, trên mặt bình tĩnh như nước giếng như trước đó.

Bà luôn luôn cao quý dịu dàng hết sức hiểu được không chế mình như thế nào, bà vĩnh viễn cũng sẽ không ở trước mặt người khác lộ ra những tâm tình sẽ làm mình trở nên xấu xí kia.

“Được rồi, Bồi An, tôi biết rồi. Chuyện này tôi không muốn có người thứ ba biết, hiểu chưa?” Sơn Mỹ Huệ nhìn Lâm Bồi An đáy mắt có một tia cảnh cáo.

“Tôi hiểu, Mỹ Huệ tiểu thư, vậy tôi đi trước.”

“Ừ, đúng rồi, không có chỉ thị của tôi không cho anh động đến cô gái kia?”

Trong đầu Sơn Mỹ Huệ hiện lên cảnh Hàn Trạch Vũ say rượu kia, bà nhìn hiểu được, con trai rất yêu thích cô gái kia, cho nên, xử trí như thế nào đối với người phụ nữ tiểu tiện nhân đó, mình còn có cần nghiên cứu thêm một phen.

“Biết rõ? Mỹ Huệ tiểu thư? Tôi đi?” Lâm Bồi An cúi người chào Sơn Mỹ Huệ một lần nữa liền xoay người rời đi.

Đều có trong vườn. Nhìn bóng lưng Lâm Bồi An biến mất, Sơn Mỹ Huệ thật sâu thở dài một tiếng.

Thật chẳng lẽ đúng như Hàn Á Minh từng nói, hai chữ Tiểu Tiểu này quả nhiên là cướp đi cha con bọn họ?

Bà dựa vào trên ghế sa lon, xoa vầng thái dương, lộ ra vẻ mặt hết sức mệt mỏi.

Mặc dù bà một vạn lần không muốn để cho con gái của tiểu tiện nhân kia chân chính nhận tổ quy tông, nhưng mà vì con trai, bà cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp để cho thân phận của Lãnh Tiểu Tiểu công khai, chỉ có như vậy, Trạch Vũ mới có thể cắt đứt tình ý đối với cô. Mặc dù bọn họ.

Nghĩ đến đây, trong đầu Sơn Mỹ Huệ lại hiện ra đêm mưa đen tối đó, ban đêm quỷ mị như vậy, còn có người đàn ông vô sỉ đó.

“Bốp?”

Sơn Mỹ Huệ hung hăng đưa tay ném cái ly thủy tinh về phía khay trà.

Nhân viên phục vụ theo tiếng mà đến, các cô ấy nhìn Sơn Mỹ Huệ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn trên bàn một mảnh hỗn loạn, đáy mắt hiện lên nghi ngờ thật sâu.

Sơn Mỹ Huệ liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ có chút sững sờ ưu nhã lấy ra ví tiền, đặt một xấp tiền ở trên bàn trà.

“Tất cả tổn thất chỗ này, cộng thêm tiền boa cho cô? Thu dọn một chút đi?” Nói xong đứng lên, sửa sang lại áo choàng lông chồn cao quý này liền đi thẳng rời khỏi quán cà phê.

Phục vụ nhìn xấp tiền này, trừng lớn mắt, sợ hãi nhìn bóng lưng của bà, trong miệng không ngừng nói cảm tạ.

“Cám ơn? Cám ơn.”

166. Chương 168: Tất Cả Hình Như Quá Mức Thuận Lợi

Khó có được một giấc ngủ yên tĩnh, Hàn Á Minh vẫn đang trong giấc mộng liền bị một hồi thanh âm kêu la đánh thức. Ông bò dậy, kéo màn cửa sổ ra, thấy trước sân tụ tập rất nhiều người.

“Di Lâm? Di Lâm?” Tiếng gọi của Hàn Á Minh.

Ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó cửa phòng bị đẩy ra, “Lão gia, có chuyện gì?”

“Phu nhân đâu? Những thứ bên ngoài kia là cái gì thế?” Hàn Á Minh có chút tức giận gầm nhẹ.

Tĩnh lại cũng không thấy Mỹ Huệ, lại thêm vào thật vất vả có thể nằm lấy lại sức, lại bị đám người kia quấy rầy rồi, tâm tình tự nhiên không tốt.

“Lão gia, phu nhân hôm nay ra cửa từ rất sớm, bên ngoài Hàn viên rất nhiều phóng viên đến, hình như là bởi vì chuyện thiếu gia đính hôn kéo dài thời hạn, tôi nói với bọn họ thiếu gia không ở nhà, nhưng mà bọn họ cũng không tin, không chịu đi.” Di Lâm thông thả ung dung nói xong, bà là vú nuôi của hồi môn của Sơn Mỹ Huệ, ở nhà họ Hàn đến hơn hai mươi năm.

“Cái gì? Đính hôn kéo dài thời hạn? Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao không có người nói cho tôi biết, nha đầu Thi Dư kia đâu?” Hàn Á Minh nghe xong lời di Lâm nói, chau mày .

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đính hôn thật tốt tại sao muốn kéo dài thời hạn? Tên tiểu tử thú vị Trạch Vũ này đến cùng là đang làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ không biết tính quan trọng của chuyện này ư, thật là càng ngày càng kỳ cục rồi.

“Không biết, tiểu thư Thi Dư những ngày này cũng không trở về, chuyện này vẫn luôn là thiếu gia tự mình tổ chức. Cho nên phu nhân cũng không rõ lắm, sáng sớm hôm nay xem tờ báo liền vội vã đi ra ngoài.”

“Được rồi, di Lâm, tôi biết rồi, di trước tiên đi ra ngoài đi.”

Hàn Á Minh phiền não khoát khoát tay, xoay người cầm điện thoại di động ở đầu giường, bấm một chuỗi mã số.

Chuông điện thoại di động đánh thức Hàn Thi Dư còn đang ngủ giấc mơ, vì tin tức náo động hôm nay, vậy mà tối hôm qua cô ta ‘bận’ đến rất khuya mới ngủ.

Cô ta lấy di động sang, vuốt vuốt mắt buồn ngủ tỉnh táo, lúc thấy trên điện thoại di động hiện rõ mã số, khóe miệng cô ta giương lên nụ cười hả hê, cô ta nhấn nút trả lời, thanh âm hết sức khéo léo từ bên miệng của cô ta tràn ra.

“Cha? Chào buổi sáng nha?”

“Tiểu Dư, đính hôn kéo dài thời hạn là chuyện gì xảy ra? Làm sao cũng không có người nói cho cha biết trước? Tiểu tử thú vị Trạch Vũ kia đâu? Tại sao không gọi được điện thoại di động?” Lửa giận của Hàn Á Minh đang lúc nghe được thanh âm khéo léo của Hàn Thi Dư, liền biến mất một chút, ông có chút nhẫn nại hỏi.

“Cha, người đừng nóng giận, anh Trạch Vũ ở trung tâm y tế huyện, hình như là có chút chuyện quan trọng làm chậm chạp?”

“Trung tâm y tế? Nó đang ở trung tâm y tế? Có phải Tàn viện trưởng đã tỉnh rồi hay không?”

Nhớ đến rõ ràng. Hàn Á Minh vẫn luôn luôn nhớ đến con gái bị thất lạc, nhưng bất đắc dĩ Tàn Tuệ vẫn hôn mê bất tỉnh, trừ bà ấy, có lẽ không có ai biết tung tích của con gái thật sự.

“Anh Trạch Vũ chỉ nói cho con anh ấy ở trung tâm y tế huyện có chuyện, không nói là chuyện gì, có lẽ là vậy, cha, như vậy cũng tốt, viện trưởng Tần đã tỉnh, là có thể biết tung tích của chị gái thật sự rồi.” Thanh âm Hàn Thi Dư có chút trở nên xuống thấp, dường như còn có chút ghen ngào.

Hàn Á Minh cảm thấy Thi Dư thay đổi, nhớ đến lời nói của mình có thể tổn thương đến Thi Dư, ông vội vã lại an ủi, “Tiểu Dư, ở trong lòng ba, con vĩnh viễn đều là con gái tốt của ba, tương lai là con dâu hiền. Ba sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì thay đổi thái độ đối với con .”

“Cha, cảm ơn cha, có những lời này của người, bất kể con có thể gả cho anh Trạch Vũ hay không, con đều sẽ không khỏi người”

Hàn Thi Dư mang theo giọng mũi nặng nề, cảm động nói xong, chỉ là Hàn Á Minh ở đầu kia điện thoại, không làm sao thấy được một nụ cười có chút âm mưu ở khóe miệng của cô ta.

“Đừng suy nghĩ lung tung, Trạch Vũ không phải đồng ý đính hôn với con sao? Nó không phải đứa bé dễ dàng cam kết, ba tin tưởng hai đứa nhất định có thể hạnh phúc sinh sống chung một chỗ .”

Hàn Á Minh cũng không biết về chuyện đính hôn này, trên thực tế đã biến chất, cũng không phải là ý nguyện hiện tại của anh.

“Cám ơn cha, con biết rồi, con nghĩ truyền thông chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chuyện này, nhất định sẽ viết thật lớn, con thật sự vô cùng lo lắng, con sợ chuyện này sẽ tạo thành tổn thất lần nữa đối với Hàn thị.” Trong thanh âm của Hàn Thi Dư tràn đầy lo lắng.

“Tiểu Dư, chuyện này giao cho ba tới xử lý, đính hôn kéo dài thời hạn liền trực tiếp hủy bỏ là được.” Hàn Á Minh nhắc nhở Thi Dư, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt.

“Cha?”

Thi Dư nghe được lời nói của Hàn Á Minh, sắc mặt đột biến.

Hàn Á Minh nghe được thanh âm hoảng sợ của Thi Dư, yêu thương cười cười, “Đừng lo lắng, tiểu Dư, cha có ý tứ là hủy bỏ đính hôn, trực tiếp tuyên bố thời gian các con kết hôn là tốt.”

Hàn Thi Dư quả thật chính mình không thể tin được.

Tất cả thật cứ thuận lợi như vậy sao?

Không phải là đang nằm mơ chứ?

Hàn Thi Dư bấm mình hết sức một cái.

“A?”

Cảm giác đau đớn chân thật truyền đến, khiến cho cô không nhận được kêu một tiếng.

“Tiểu Dư, con làm sao à?”

“Không có việc gì, không có việc gì? Cha, con không sao? Đây anh Trạch Vũ sẽ đồng ý sao?” Hàn Thi Dư vừa nghĩ đến chính là tâm tư của Trạch Vũ, đột nhiên lại có chút nhụt chí .

“Yên tâm đi, không có chuyện gì, bên ngoài Hàn viên đến một đám phóng viên, cha phải đi xử lý một chút?”

“Vâng, cha?”

Hàn Thi Dư cúp điện thoại, trong đầu hỗn loạn từng bừng, đối mặt với biến chuyển bất thành linh, cô ta hiển nhiên có chút không chịu nổi.

Chuyện này mình còn chưa kịp hành động bước kế tiếp, cũng đã đạt tới mục đích cô ta mong muốn, hình như quá mức thuận lợi, ngược lại khiến cho cô cảm thấy hết sức lo lắng, luôn là mơ hồ cảm thấy giống như có chuyện gì muốn phát hiện?

Cô ta cực kỳ lo lắng?

167. Chương 169: Đẳng Sau Dịu Dàng

Trong phòng bệnh Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ nằm ở bên giường nặng nề ngủ, anh nắm thật chặt tay Lãnh Tiểu Tiểu, khẽ cau mày, giống như tâm tình đang ngủ cũng không cách nào yên ổn.

Hai hàng lông mi đen nhánh dày đặc như bàn chải nhỏ bắt đầu có chút rung rung, nháy nháy rồi cuộc mở ra.

Trần nhà trắng toát đầu tiên đập vào đáy mắt của Lãnh Tiểu Tiểu, khi cô thấy một bên giắt treo chai dịch truyền, cô đột nhiên quay đầu, thấy được một đầu tóc đen thui.

Là Trạch Vũ? Nhất định là anh?

Còn có tay của anh, nắm mình thật chặt, là ấm áp như vậy chân thật như vậy?

Đó không phải là ảo giác, thật sự là Trạch Vũ đến cứu mình?

Cô nhớ lại một màn kinh người kia, cô nhớ lại thân thể trần trụi làm người ta ghê tởm kiathể, còn có mặt của người đàn ông kia tràn đầy máu tươi

Nước mắt lạnh lẽo rơi xuống?

Cô không sạch sẽ rồi sao? Cô bị người đàn ông vô sỉ đó cưỡng hiếp, cô phải đối mặt với Trạch Vũ ra sao? Cô còn mặt mũi nào đi đối mặt với Trạch Vũ?

Không? Cô không muốn để cho Trạch Vũ nhìn thấy bộ dạng tàn phá này của bản thân?

Cô cẩn thận từ trong tay Trạch Vũ rút tay mình ra về nhỏ xong ống truyền dịch, cô hết sức không muốn nhìn Hàn Trạch Vũ, mỗi lần nhìn anh thêm một cái, lòng của cô liền đau một lần, đau đến mức cô gần như không cách nào thở được?

Nhưng vừa nghĩ đến mình không sạch sẽ, cô khổ sở nhắm nghiền hai mắt, mặc cho nước mắt lăn rơi xuống? Cô chậm rãi bò xuống giường ngã xuống đi ra ngoài cửa.

Thân thể yếu đuối lão đảo tập tễnh mà đi, đột nhiên một hồi cảm giác mê muội đánh tới, thân thể của cô mềm nhũn, ở lúc cô cho là mình sẽ ngã trên mặt đất lúc, lại ngã vào một lồng ngực mềm nhũn.

“Lãnh tiểu thư? Cô làm sao vậy? Không việc gì chứ?” Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên ở bên tai của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu nhắm mắt nặng nề như vậy, thấy một vị phu nhân cao quý.

Mình giống như không biết cô?

“Cô. ?”

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu em ở đâu?”

Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối miệng mở cũng muốn hỏi cô là người nào, liền nghe được thanh âm Trạch Vũ nóng nảy lo sợ truyền đến.

Phu nhân nghe tiếng nhìn lại, dịu dàng gọi một tiếng?

“Trạch Vũ?”

“Mẹ? Mẹ sao mẹ lại đến đây? Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu làm sao em lại chạy ra ngoài? Mẹ đây là chuyện gì xảy ra?” Hàn Trạch Vũ thấy Tiểu Tiểu ngã nhào ở trong lòng mẹ, quả thật quá mức kinh ngạc, anh căn bản không rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Mà Lãnh Tiểu Tiểu cũng bị một tiếng mẹ này của Hàn Trạch Vũ làm cho kinh ngạc cực kỳ, không biết làm sao.

“Trước tiên đem cô lên trên giường bệnh đi, thân thể của cô ấy rất suy yếu?” Hàn phu nhân hết sức săn sóc nói.

Hàn Trạch Vũ một tay ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu còn có chút sững sờ, đi về phía phòng bệnh. T7sh.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn phu nhân dịu dàng, đáy mắt lộ ra một tia không hiểu.

Bà ấy làm sao sẽ biết mình? Bà ấy làm sao lại biết mình ở chỗ này? Là Trạch Vũ nói cho bà ấy biết sao?

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, hiểu cô có nghi ngờ giống bản thân.

“Mẹ, mẹ trước tiên ra ngoài một chút?” Hàn Trạch Vũ nói xong dẫn đầu đi ra ngoài.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Hàn mẹ thân thiết liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, dịu dàng nói, “Mẹ nghe nói Lãnh tiểu thư bị thương, cho nên đến xem một chút.”

“Mẹ làm sao biết?” Thanh âm Hàn Trạch Vũ đột nhiên có chút cứng rắn, ánh mắt hoài nghi nhìn bà, giống như chất vấn bà.

“Trạch Vũ, con nên biết, chỉ cần mẹ muốn biết, cũng không có chuyện gì có thể giấu giếm được mẹ, không phải sao?” Thanh âm Hàn mẹ dịu dàng như cũ, nhưng trong lời nói lại mang theo một cỗ lạnh lùng mạnh mẽ.

“Mẹ? Thật sự không phải là mẹ?” Hàn Trạch Vũ cau mày, hình như vẫn còn có chút không tin.

“Mẹ không cần thiết lừa con, đang nói..., mẹ vì gì phải làm như vậy? Vì muốn tổn thương con trai của mẹ sao?” Trong thanh âm dịu dàng của Hàn mẹ, có vẻ tức giận.

“Thật xin lỗi, mẹ, con.”

“Con trai, chuyện này mẹ sẽ không trách con. Nhưng mà, con đều lớn như vậy, tại sao vẫn không phân rõ nặng nhẹ đây? Con biết hôm nay báo chí cũng viết những gì không?”

“Mẹ, Tiểu Tiểu cô ấy bị thương thành như vậy, con thật sự không có cách nào bỏ lại cô ấy và đính hôn với người phụ nữ khác.” Hàn Trạch Vũ hết sức miễn cưỡng nói.

“Không phải là làm một vở kịch sao? Đàn ông có lúc cuối cùng nhất định phải chịu đựng một chút chính mình không muốn chịu đựng, hiểu không?” Hàn mẹ hết sức nghiêm nghị nhìn chằm chằm Hàn Trạch Vũ, trên người có cỗ khí phách bẩm sinh.

“Mẹ? Mẹ cũng biết? Thi Dư nói ẹ?”

“Không ai nói ẹ biết, con trai chính mẹ sinh ra, mẹ sẽ không biết hay sao? Chỉ sợ con quậy như vậy một phát, chuyện sẽ càng ngày càng hỏng bét, nếu như mà mẹ đoán không sai, hiện tại bên ngoài Hàn viên nhất định là một đồng phóng viên, mà ba con nhất định sẽ trực tiếp tuyên bố hủy bỏ đính hôn là bởi vì hai đứa muốn trực tiếp kết hôn.”

“Cái gì? Mẹ? Vậy mẹ tại sao không ngăn cản cha?”

Hàn Trạch Vũ nghe được lời của mẹ sắc mặt đại biến, rất dễ nhận thấy, lấy mẹ mình rất hiểu rõ đối với ba, như vậy xử lý chuyện này, rất giống phong cách của ông.

“Vậy con cảm thấy có phương pháp gì tốt hơn có thể giải quyết chuyện này không?”

“Con. . . . ?”

Hàn Trạch Vũ hiện tại thật sự là hối hận muốn gặp trở ngại, sớm biết như vậy bất kể như thế nào cũng không nên dùng chuyện đính hôn này đến đập tắt sóng gió.

Hiện tại thật là sóng trước chưa tan, sóng sau lại tới?

“Được rồi, con trai, tất cả chắc chắn sẽ có phương pháp xử lý, chúng ta trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt. Lãnh tiểu thư đó giống như rất kháng cự con?”

Hàn mẹ ý tốt nhắc nhở con trai, đáy mắt lại lộ ra một nụ cười âm mưu.

“Mẹ, mẹ trước tiên trở về đi. Con sẽ xử lý tốt, cô ấy là tâm tình bị thương không ổn định.”

Trạch Vũ có chút hiểu suy nghĩ của Lãnh Tiểu Tiểu, vừa nghĩ đến lúc trước cô chịu tội, anh liền hận không được muốn giết người.

“Được rồi, con trai, gửi lời thăm hỏi của mẹ đến Lãnh tiểu thư, mẹ đi về trước đây, mặc kệ con lựa chọn gì, mẹ đều là ủng hộ con?”

“Mẹ, cảm ơn mẹ?” Lấy được khích lệ của Hàn mẹ, tâm tình Hàn Trạch Vũ đột nhiên trở nên sáng sủa rất nhiều.

Hàn mẹ ôn hòa vỗ vỗ vai Hàn Trạch Vũ, ưu nhã xoay người rời đi.

Nghe được thanh âm cửa phòng bệnh đóng lại sau lưng, Hàn phu nhân quay đầu, lạnh lẽo nhìn chằm chằm cánh cửa kia, đáy mắt lộ ra một hận ý nồng nặc.

Lãnh Hàm Tiểu, coi như cô chết, cô cũng phải chiếm cứ ở trong lòng Á Minh, lần này, tôi tuyệt không cho con gái cô trở lại cướp đi con tôi?

Tuyệt đối không cho phép? Vì Trạch Vũ của tôi.

168. Chương 170: Chuyện Cũ Đã Qua Đau Lòng Từng Mòn

Một chiếc xe Maybach màu đen dừng ở trước viện Phúc Lợi.

Sơn Mỹ Huệ ưu nhã đi xuống xe, đi theo người đàn ông lập tức đi lên gõ cửa sắt nặng nề.

“Xin hỏi, các người tìm ai?”. Một người phụ nữ trung niên mở cửa có chút giật mình nhìn người phụ nữ ăn mặc cao quý này.

“Tôi tìm viện trưởng Tần tuệ của các người”.

Sơn Mỹ Huệ chậm rãi mở miệng, bất kỳ thời điểm nào, bà đều là bộ dạng ưu nhã cao quý, cho dù làm không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

“A, mời vào. Tần viện trưởng mới từ bệnh viện trở lại, tôi đi thông báo trước một tiếng”.

“Không cần, bà cứ dẫn đường, tôi muốn trực tiếp đi tìm bà ấy”.

Sơn Mỹ Huệ trong lòng có khí thế không cho người cự tuyệt, người phụ nữ trung niên kia hiển nhiên cũng bị khí thế này của bà làm cho áp đảo.

“Tốt..... tốt”.

“Bồi an, cậu ở bên ngoài chờ tôi”.

“Dạ, Mỹ Huệ phu nhân”. Lâm Bồi An cung kính cúi đầu.

Sơn Mỹ Huệ đi theo phía sau người phụ nữ, hương tới tòa lầu nhỏ này đi tới.

Đi tới trước cửa phòng Tần Tuệ, người phụ nữ chuẩn bị gõ cửa, cửa liền bị người bên trong mở ra.

Thật sự chân thực. Lý Sâm thấy Sơn Mỹ Huệ, ngây ngẩn cả người.

“Học trưởng Lý, thật không nghĩ rằng ở đây gặp phải anh. Đã lâu không gặp!”. Lúc Sơn Mỹ Huệ nhìn thấy Lý Sâm, cũng có chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh bình tĩnh lại.

“Mỹ Huệ? Thật sự là em? Em tới nơi này làm gì?”. Lý Sâm xác định thân phận của người phụ nữ trước mắt, hết sức kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ phòng bị.

“Em tới tìm viện trưởng Tần Tuệ, thế nào? Không được sao?”. Sơn Mỹ Huệ nhìn đáy mắt Lý Sâm phòng bị, trên mặt nổi lên tia khinh thường.

“Mỹ Huệ? Là em thật sao?”. Âm thanh kinh ngạc của Tần Tuệ ở sau lưng Lý Sâm vang lên.

Sơn Mỹ Huệ lướt qua Lý Sâm, hương trong phòng nhìn lại, thấy mặt Tần Tuệ đầy nước mắt đang nhìn bà.

“Mỹ Huệ, em rất cuộc chịu gặp chị rồi. Đều là tại chị cả, chị thực xin lỗi em”. Tần Tuệ đau khổ hướng về phía Sơn Mỹ Huệ, đau lòng khóc.

“Buông ra, tôi tới đây không phải tính nợ cũ với chị”.

Sơn Mỹ Huệ tức giận bỏ tay Tần Tuệ ra, khiến thân thể yếu đuối của Tần Tuệ thiếu chút nữa ngã trên đất. Lý Sâm gấp gấp nhanh tay đỡ bà, có chút tức giận hướng Sơn Mỹ Huệ rống lên.

“Em ở đây làm gì? Tuệ Tuệ vừa mới xuất hiện, đều đi qua lâu như vậy, cô ấy áy náy từng nãy năm, chẳng lẽ không thể tha thứ sao?”

“Tha thứ? Bọn họ phá hủy cuộc đời của tôi, anh nói xem tôi tha thứ thể nào? Vì người đàn ông của cô ta, cô ta phá hủy tôi.... Tôi hận cô ta có lỗi sao?”. Sơn Mỹ Huệ vừa nhắc đến chuyện cũ đen tối kia, bà liền giận đến cả người run rẩy.

“Cô.....”

“Lý Sâm, anh đừng nói tới, đều là lỗi của em, tự em không thể tha thứ ình, anh ra ngoài đi. Em muốn nói chuyện một mình với cô ấy một chút”. Tần Tuệ tự trách nói, về mặt khổ sở không chịu nổi.

Lý Sâm chần chừ nhìn Tần Tuệ một cái, bất đắc dĩ rời đi.

“Mỹ Huệ, những năm nay, em khỏe không? Chị....”

“Tôi rất khỏe, không cần cô phải giả hậm hực. Tôi hỏi cô, Hàn Thi Dư là gì của cô? Tại sao phải muốn cho nó xâm nhập vào Hàn gia?”. Sơn Mỹ Huệ nhanh cắt đứt lời nói của Tần Tuệ, chạy vào chủ đề chính.

“Thi Dư? Hàn gia? Làm sao em biết....”

“Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa quên chưa giới thiệu mình. Tôi chính là vợ của Hàn Á Minh, chủ của Hàn thị, mẹ nuôi của Thi Dư”. Sơn Mỹ Huệ xoay người, liếc nhìn Tần Tuệ chăm chăm.

“Cái gì, em chính là Hàn phu nhân?”

“Cô thật bất ngờ sao? Cô biết rõ ràng Lãnh Tiểu Tiểu mới là con gái của Hàn Á Minh, tại sao phải nhường cho Thi Dư mạo danh thế thân như thế? Xem ra cô có ý định gì vậy? Cô nói xem?”. Sơn Mỹ Huệ từng bước một ép sát Tần Tuệ.

“Mỹ Huệ, thật xin lỗi, là chị quá ích kỷ, em.... làm sao em biết hết?”

“Ha ha, xem ra, Thi Dư nhất định là tiện chủng của cô và người đàn ông kia sao? Nếu như nó biết, mình là người được sinh ra do anh em loạn luân, nó sẽ nghĩ sao? Mẹ con các người đều thích cái loại này không chỉ yêu”. Sơn Mỹ Huệ ác độc nói qua.

“Sẽ không, Thi Dư không phải vậy? Nó không thể nói cho em biết chứ?”. Tần Tuệ nghe được lời của cô...., cơ hồ đau lòng, vết thương lần nữa bị vén lên, vẫn nhu cũ đâm đũa máu tươi.

“Nếu như tôi nói cho cô biết, con gái cô yêu con tôi, tự bộc lộ thân phận, cô nghĩ như thế nào? Thật là không nghĩ tới, con gái của cô cũng giống cô, vì mình, có thể không từ thủ đoạn nào đi tổn thương người khác, muốn làm con dâu của tôi, vọng tưởng sao? Cả đời này nó cũng không có được như thế đâu”.

“Không, sẽ không, Thi Dư là có chút phần họ, nhưng nó sẽ không đi tổn thương người khác đâu, sẽ không”.

“Đủ rồi, hôm nay tôi không tới là để nghe cô nói những thứ vô dụng này, cô tốt nhất lập tức khiến Hàn Á Minh biết rõ ai mới là con gái thật sự của ông ấy, nếu không, tôi nhất định sẽ làm cô hối hận”. Sơn Mỹ Huệ tức giận nói qua rồi xoay người rời đi.

Tần Tuệ lập tức xui lơ trên mặt đất, cô liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

Tại sao lại có thể như vậy? Đều là tạo nghiệt do mình tạo ra sao?

Nhìn Sơn Mỹ Huệ vội vàng rời khỏi, Lý Sâm đứng ngoài cửa nhanh chóng đi vào, ông nhìn thấy Tần Tuệ nằm trên mặt đất khóc ròng, hết sức đau lòng, ông lập tức ôm lấy Tần Tuệ đặt lên trên giường.

“Tuệ Tuệ, đừng khóc, đó không phải là lỗi của em, em căn bản chính là vô tâm, hơn nữa em cũng tự trách mình nhiều năm như vậy, cũng đủ rồi.”

“Không, Lý Sâm, em chính là người phụ nữ không có đạo đức, em yêu anh trai của mình, em còn hại chết Lý Cương, em quả thật đáng chết, nên phải ở địa ngục, em không đáng với anh như vậy, không đáng giá”. Tần Tuệ đau khổ khóc lóc.

“Không, không phải vậy, Tuệ Tuệ, yêu là không có sai. Huống chi em căn bản không biết anh ấy là anh của em. Về phần anh ta, anh ấy là cam tâm tình nguyện, không có quan hệ gì với em, mà anh cũng là”. Lý Sâm khổ sở nói xong, hốc mắt trong nháy mắt đỏ lên.

169. Chương 171: Không Khỏi Kháng Cự

Tần Tuệ không cách nào khống chế được nước mắt, những năm gần đây uất ức cùng tự trách khiến bà cơ hồ hít thở không thông.

Năm đó, khi bà phát hiện cha của đứa bé trong bụng mình là anh trai cùng cha khác mẹ của mình, bà cơ hồ không có dũng khí sống tiếp.

Mà chính vào đêm mưa đó, Lý Cương dùng tính mạng của mình đổi lấy bà.

Máu tươi đầy đất cơ hồ mỗi đêm đều xuất hiện trong mơ của bà, từ đêm đó bắt đầu, cuộc sống của bà vĩnh viễn chỉ có màu đen.

Bởi vì, bà đã mất đi tư cách có ánh sáng vĩnh viễn.

Lý Sâm, Không. Đây tất cả đều là bởi vì em ích kỉ, anh không hiểu sao?”

Tần Tuệ không cách nào như cũ thoát khỏi phần tự trách này. Đặc biệt hôm nay bà đã nghe thấy lời nói của Mỹ Huệ, bạn thân hồi xưa, càng thêm vết sẹo trong lòng bà.

“Tuệ Tuệ, đừng nói mình như vậy, anh hiểu rõ em có nỗi khổ tâm, Tiểu Dư là con của em, đây là sự thực sao?”. Lý Sâm nghĩ tới lúc ở trước cửa nghe lén thấy lời nói của Sơn Mỹ Huệ kia, ông quả thật không tin được.

Ông đột nhiên nhớ tới lúc mình tìm bà hơn một năm, lúc gặp lại bà, bà đã ở viện phúc lợi này rồi.

Tần Tuệ đối mặt với nghi vấn của Lý Sâm, không trả lời, bà nức nở chấp nhận sự thật này.

“Tuệ Tuệ, lúc nào, nhất định em phải chịu thống khổ lớn thế này. Tại sao không nói cho anh?”

Lý Sâm lúc này nhớ tới lúc ban đầu nhìn thấy Thi Dư trong bệnh viện có cảm giác quen thuộc, không nghĩ tới mười năm không thấy, tiểu nha đầu kia lại xuất hiện xinh đẹp như vậy, xem ra, cuộc sống của người có tiền hoàn toàn thay đổi người ta.

“Lý Sâm, không cần nói cho Tiểu Dư, em tình nguyện nói cho nó là một người mồ côi cha mẹ, cũng không cần người khác nói nó”. Tần Tuệ không nói được nữa, nghĩ đến thân phận lúng túng của Tiểu Dư, bà lần nữa che mặt đau lòng khóc rống lên.

“Được rồi, Tuệ Tuệ, chớ đau lòng, hi vọng Tiểu Dư có thể lý giải cho em”. Lý Sâm ôm bà thật chặt vào trong ngực, thở dài thật sâu.

Trong phòng bệnh, Lãnh Tiểu Tiểu cố chấp nghiêng người nằm ở trên giường, đầu tựa vào trong chăn, kiên trì không chịu mở miệng cùng Hàn Trạch Vũ nói một câu, gấp đến độ anh nằm ở trên giường bệnh, bộ dạng đau đầu như ốc.

“Tiểu Tiểu, em làm sao vậy? Có phải nơi nào không thoải mái không? Em đến bao giờ mới chịu nói chuyện đây?”

Hàn Trạch Vũ chịu hỏi lần thứ N, Lãnh Tiểu Tiểu không có lên tiếng. Chỉ là, thân thể cô ấy hơi run rẩy, còn có giọng mũi hô hấp, Hàn Trạch Vũ biết cô nhất định đang khóc.

Tay Hàn Trạch Vũ vừa chui vào trong chăn dọc theo, Lãnh Tiểu Tiểu liền nắm chặt chăn không thả, thân thể dưới chăn liền run rẩy kịch liệt rồi.

Tieu hao cho tới trưa, Hàn Trạch Vũ kiên nhẫn cơ hồ bị cọ sát, hơn nữa người phụ nữ này cũng sẽ không cảm thấy buồn bức sao? Tại đi xuống như vậy, đoán chừng mình không vội chết, cô cũng sẽ bị buồn bức mà không thở nổi mà chết sao?

Hô một tiếng.

Hàn Trạch Vũ đột nhiên rút sạch chăn ra, Lãnh Tiểu Tiểu co rút thành một khối, đau khổ khóc khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt chạm vào mắt anh.

“Tiểu Tiểu, em vẫn núp ở trong chăn sẽ bị thiếu dưỡng khí đấy”. Hàn Trạch Vũ đau lòng ôm chầm lấy cô, dịu dàng lau đi nước mắt của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu giống như con mèo bị thương, co rúc ở trong ngực anh, nhưng một giây kế tiếp, cô như bị kích động, chợt đẩy lồng ngực của anh ra.

“Anh đi đi, em không muốn gặp lại anh”. Lãnh Tiểu Tiểu nói không giống trong lòng.

Ngực của anh ấm áp như thế, khiến cho cô đắm chìm. Cảm giác không khỏi an tâm, khiến cô quên mất những chuyện đã xảy ra.

Nhưng, khi cô nhớ tới màn hủy diệt này, cô lại không thể không đẩy rra lồng ngực khiến cô cực kỳ lưu luyến.

“Tiểu Tiểu, em giận anh sao? Giận anh không có bảo vệ em tốt đúng không? Tiểu Tiểu, xin lỗi. Đều là anh không tốt”. Hàn Trạch Vũ tự trách lẫn nữa ôm cô vào trong ngực, găt gao ôm cô, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không buông tay.

Không cách nào tránh ra khỏi, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên tan vỡ, cô như bị điên liên tục đánh Hàn Trạch Vũ, bị thương khóc ròng.

Mà người bên trong. “Buông em ra, anh buông em ra. Em là người phụ nữ bản thủ, em đã không trong sạch rồi, ngay cả em còn ghét chính mình, sẽ không ai muốn em nữa, em không muốn.... Ô ô ô”.

Nghe lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu, cô bất lực khóc thút thít, đánh tới đáy lòng Hàn Trạch Vũ.

Anh đột nhiên hiểu, hiểu cô bất đắc dĩ, hiểu nỗi tâm của cô thống khổ mà giãy giụa.

Cô kháng cự mình sao? Cô quan tâm cái nhìn của anh với cô sao?

“Đứa ngốc, thì ra là vì thế mà đuổi anh đi sao?”. Âm thanh dịu dàng của Hàn Trạch Vũ nhẹ nhàng mơn trớn, khiến Lãnh Tiểu Tiểu chậm rãi bình tĩnh lại.

Cô nâng lên đôi mắt mê ly đắm lệ, ngưng mắt nhìn người đàn ông trước mắt này thật sâu, ánh mắt chân thành của anh nhìn cô, khóe miệng còn là nụ cười đùa giỡn.

Anh như thế nào lại có thể bình tĩnh nhìn mình? Anh không ngại cô sao? Không, anh nhất định là thông cảm, bởi vì anh cảm thấy do mình gặp chuyện không may nên phải có chút trách nhiệm sao?

“Em không cần anh thông cảm”. Lãnh Tiểu Tiểu xoay mặt, nước mắt không có lý do chảy xuống.

“Đáng chết, con mắt em nhìn anh mà cho rằng anh thông cảm với em sao?”. Hàn Trạch Vũ không nhịn được mỉm cười, người phụ nữ luôn dễ dàng khơi lên lửa giận của anh.

Chẳng lẽ hai con mắt của mình chứa đựng đầy tình cảm như thế cô không nhìn thấy sao?

Vậy là cái gì? Anh ở đây tự trách. Nếu như anh không phải đuổi Giang đại ca đi, em liền sẽ không xảy ra chuyện đúng không? Tự em cũng có trách nhiệm, em bởi vì không thấy người rõ ràng liền lên xe. Cho nên, anh không phải cần....”

“Thật là đáng chết”. Hàn Trạch Vũ quả thật bị Lãnh Tiểu Tiểu làm cho tức điên lên rồi.

170. Chương 172: Làm Cho Người Ta Chịu Được Khó Chịu

Anh đang tự trách bản thân bởi vì đuổi bGiang Lâm đi?

Giang Lâm ở cùng cô thì sẽ không gặp chuyện không may?

Trong lòng cô hình tượng của tên cảnh sát kia vĩ đại đến thế nào? Vậy mình là cái gì đây? Rõ ràng anh vô cùng lo lắng cho cô, rõ ràng là anh thật lòng thích cô, 0a thế nào lại được bác cô suy diễn 0ra thành thông cảm cùng tự trách đây?

Cái amiêng này vĩnh viễn cũng không phun ra những lời nói lạnh nhạt nghe, vậy thì chặn lại là tốt nhất? T7sh.

Một tay Hàn Trạch Vũ nâng đầu cô lên, fang theo chút tức giận hăng dchạm miệng a8cua cô lại?

“Ừm. 19 © DiendanLeQuyDon 1 © DiendanLeQuyDon Không. . b0 © DiendanLeQuyDon”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm hình ảnh phóng đại trước mắt mình, a6lòng tràn đầy kháng cự dần dần hòa tan trong nụ hôn e8a đạo dkhông mất chút dịu dàng của anh. . . . 38 © DiendanLeQuyDon . .

Vốn dĩ Hàn Trạch Vũ chỉ muốn trừng phạt cô fmột chút mà thôi, 6cũng thuận tiện để cho cô bình tĩnh lại, c0thế nhưng môi anh vừa chạm vào đôi môi mềm nhũn của cô, bc nơi đó dường như ẩn chứa 50một loại ma lực thần bí, khiến anh không nhịn được muốn có fnhiều hơn.

Anh d3không thể kiềm chế nỗi hôn sâu hơn, 59dịu dàng chiếm đoạt 9mật ngọt dcủa cô nhiều hơn, 22tay cũng 28không tự chủ sờ đến đỉnh núi mềm cbại cao 3vút.

Theo bản năng 38Lãnh Tiểu e9Tiểu muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị 23Hàn Trạch Vũ thuận b0thế đè xuống, một tay giữ cc chặt hai tay của a1cô, một c7cái tay khác fkhông chút kiêng kỵ 8sờ soạng da thịt 29bóng loáng acủa cô, 6anh dịu dàng tránh đi vết thương trên fcngười cô, 3fcái tay dần dần mò 25về nơi 33thâm cốc dsâu kín.

“Ừm 23. . . .”

Bàn tay anh mang 7theo lửa 1nóng rà 4soát trên 2người cô, 92mang đến 0amột cảm f3giác mềm 0mai, âm thanh rắc rắc từ 1trong miệng b9cua cô 2phát ra, dcàng cổ 0vũ cho hành 90động của 80Hàn Trạch aVũ thêm 2bniệt tình.

Buồng etha cho đôi môi của 25cô, anh tiếp 70tục cúi 2dngười vùi 0mặt vào f5trước ngực 9cô, đầu e6lưỡi mang 2theo nhiệt độ nóng c2bỏng liếm 4thành vòng 72tròn quanh 8đỉnh núi 3nhảy cảm, 5cảm giác 1cô tê tê như 2có làn sóng 38điện chạy aekhắp toàn 8thân.

Lãnh f2Tiểu Tiểu a9khó nhin 6cong thân fthể lên, 5dán chặt 1vào thân ethể của 7anh chà nhẹ, 44động tác 1cua cô 0như vậy 24giây vò 4Hàn Trạch 9dVũ khiến 5anh không 5thể tiếp 99tục nhấn benại nữa, 8mau chóng d9loại bỏ 8những chương 4ngại trên 6người của 9mình.

Trong nháy mắt bddùng khiến 30Lãnh Tiểu bTiểu ý 02loạn tình 7mê mở mắt 7ra xem, chỉ cthấy một a thân thể ftrần truồng cadè ép lên 25người mình, 3những hình ảnh đáng 3fsợ lại 33lần lượt ddxuất hiện lần nữa trong f5đầu cô?

“Á? bAnh tránh f0ra? Cái tên fkhốn kiếp 02này?”

Lãnh 78Tiểu Tiểu 4kêu khê f5một tiếng, 46lại bắt 66đầu liều c4mạng đánh 9đấm Hàn 7Trạch Vũ, 79hoảng sợ b9hiện rõ 7trong đôi 07mắt của 82cô, lúc abây giờ 0cô hận 9muốn xé 29nát người 2đàn ông dtrước mắt anày.

“Tiểu 0Tiểu, em 8đừng sợ, a3là anh đây? 7Anh là Trạch 80Vũ đây, 9em làm sao 13vậy?”

Hàn 53Trạch Vũ 90nhìn phản 84ứng thất ccthường fcủa Tiểu eTiểu, cô d0ấy lúc 1enay với 4bây giờ 29tưởng như clà hai người, bccho nên anh 4hiểu được 34nhất định alà do sự dcó vừa 1rồi ảnh 47hưởng. a © DiendanLeQuyDon Anh cố nén 2lửa dục, 6gọi tên 5cô, cố gắng để 8cho cô tỉnh 1táo lại.”

“Anh 78cút ngay, e2không được 30tới đây? 9Trạch Vũ, 68Trạch Vũ c3cứu em?” 4căn bản 8Lãnh Tiểu eTểu không e6cách nào 9tỉnh táo 5được, 2cô vừa eliền mạng fgiây giũa, 6vừa khóc acrống lên 6kêu tên 9của anh.

Một 8câu Trạch fVũ cứu 1em, khiến fhốc mắt 2của Hàn 3Trạch Vũ 8nóng lên, 25trong lòng 4cảm thấy eachua xót 5flàm cho cổ 56họng anh 2thất chặt.

Lúc đó, nhất adịnh cô 83ấy đang 0brất sợ ddhãi ? Ở f2thời điểm bnguy cấp flại vô 0dlực chống 78cự, người 8đầu tiên fcô ấy nghĩ 69tới chính 4là mình? 4chờ đợi 9mình có 7cthể xuất f3hiện để 0dcứu cô lấy thoát 27khỏi cơn 6bác mộng 6kia?

Trong 79tiềm thức 8của cô 36mình vẫn 8là người c7cô ấy cần 8nhất?

Cảm egiać thỏa 1amãn tràn 71đầy trong 9đngực của 6anh, anh nén 7nhịn nước 48mắt, không bđể ý đến 7sự giãy 3giũa của b0Tiểu Tiểu, cecó sức c0ôm cô siết 0thật chặt dvào trong cngực.

“Tiểu 8cTiểu, anh b8là Trạch 6eVũ đây, eeđược rồi 17ở đây, 0anh cứu bem? Đừng 3sợ, anh dbtới cứu 2dem?Anh sẽ aeở bên cạnh aem mà, không 5sao, không 3sao. . .Tiểu 6Tiểu . . 8 © DiendanLeQuyDon . . . ?” 5aHàn Trạch aVũ nói nhỏ 79bên tai của 3cô , không 8ngừng an 7ủi, cho 3đến khi 0cô chậm 4rãi bình detĩnh lại.

Hai d1người trần b6trụi ôm 10nhau, trên cedầu trên 3người cũng f9đầy mồ 0hôi.

Trải fqua một ecuộc giằng 60xé hao tổn dtinh lực, 0bình tĩnh 2lại Tiểu d8Tiểu cảm 7thấy cực 95kỳ một cdmỗi, cô 2co rúc ở 82trong ngực 92Hàn Trạch dVũ mơ màng ngủ.

Mà 6Hàn Trạch bVũ đành 9cổ nén enhịn, bị flửa dục e5đốt chạy acực kỳ 05khổ sở.

Chờ 4sau khi Tiểu ebTiểu tỉnh 8lại cũng 6đã là gần c8tối.

Duy ftrì một 1tư thế 26quá lâu, d8Lãnh Tiểu eTiểu cảm 6giác phần 67lưng có dchơi đau 2nhức, cô bngửa ra f4sau nghĩ bcmuốn cử 00động thân dbthể, lại 27phát hiện 42chính mình 8đang ở c8trong một aevòng ôm 9ấm áp.

Kinh angạc không e5dứt càng 3làm cho người 50ta đổ mặt.

Nửa 5người dưới ftrần trường 22đột nhiên 3dbị một 0vật thể cthô lỗ f2chống đỡ, 96mặt của 04cô bỗng 2chốc lập etức đổ a2lên giống 1cnhư con cua dbị nấu chín.

“Bảo cbối, em b5chịu tỉnh 1erồi hả 09? Cánh tay 4của anh 6cũng muốn fgãy ra rồi?”giọng 8nói ảm b6áp của dHàn Trạch dVũ vang lên 1bbên tai cô.

Lãnh b6Tiểu Tiểu 82không dám 6equay đầu flại, lại 3không dám 57cử động, cthân thể c4trở nên fcứng ngắc, e4bình thường c4coi như lạnh 9lợi nhưng fdbấy giờ 0trong miệng 28cũng không 4dám phát edra âm thanh 4dnào .

“Gối bađầu lên atay anh lâu 17như vậy, ccó phải bcũng nên 3báo đáp fcho anh một 07cái ôm hay ekhông?” e3Hàn Trạch cVũ khê 3cười tà.

Hàn acTrạch Vũ 93cảm thấy 7thân thể 1cô đột 67nhiên cứng 5ngắc, mặc 3dù không 4thấy được fnét mặt fadáng yêu c5của cô, e7nhưng anh 84có thể etưởng tượng 8được giờ 1phút này 3trong lòng 1của cô c4ấy đang 1suy nghĩ b3gì.

“Còn 0không trả 57lời? Vậy 3anh coi như 0em đã chấp 86nhận à?” c3Hàn Trạch cVũ vừa elnói vừa edựa dầm evào cô một cachút, mới 70vừa dựa 33vào người 1cô vật eanam tính ephía dưới ddchống đỡ 4cơ thể 6fcô càng e0thêm mặt cthiết .

“À? aKhông cần? 6Trạch Vũ, 3không cần?”

“Thế anào? Cũng adkhông phải 4là lần 15đầu tiên, 62còn nữa 5dbởi muốn acđánh thức 6em, anh đây 50đã phải 8cgiữ tư dthế này 0acũng gần 7năm tiếng 0froi đó, 61cánh tay 3của anh 5cũng sắp 1agãy rồi, 35còn việc dnữa, nếu 82như em muốn 24anh bị bộc 80mạch máu a6mà chết, a3thì em cứ dviệc cự aftuyệt anh 24đi.”nửa cfnười dưới 98của Hàn 80Trạch Vũ 5tiến lại 23gần sát fLãnh Tiểu 7Tiểu, làm a9bộ đáng 9dthương nói, 1bộ đáng 27ngghiêm túc 6như cô vợ 3bbé nhỏ.

Lãnh 19Tiểu Tiểu 17nghe được e8những lời aanh nói, f3cảm giác f0áy náy xông 84tới.

“Cánh 5tay của 4anh tê lắmsao? Sao lại 4không lấy 0ra chứ? 46Còn có. 31 © DiendanLeQuyDon
69 © DiendanLeQuyDon Cái đó. a9 © DiendanLeQuyDon . . Đây dchẳng phải 87là rất ckhó chịu 06ư?”

Lãnh 1Tiểu Tiểu dacà lắms nói 8xong, nghĩ 6đến trong 09bốn, năm 2etiếng đồng 6hồ mà anh eedều giữ 6một trạng 7thái như 0thế này, đột nhiên 2Tiểu Tiểu 5bcảm thấy 93rất đau 2lòng.

171. Chương 173: Người Đàn Ông Khác Đã Chạm Qua Anh Cũng Muốn Sao

Hàn Trạch Vũ nghe được chuyện cười của Tiểu Tiểu, nhin không được muốn cười thật to.

Cô gái này thật đúng là không phải ngu ngốc bình thường, anh sao có thể nằm như vậy trong năm giờ liền? Nếu như thực sự như vậy mạch máu chắc bị liệt mà chết mất?

Nhưng mà nếu cô gái nhỏ này cảm thấy tội lỗi, thì sao anh lại không lợi dụng cho tốt một chút chứ? Trong bốn, năm tiếng mà được ôm một thân thể mượt mà như vậy, thì nhân nại cũng đúng là chuyện rất khó chịu à nha?

“Đương nhiên rồi, cũng không biết ghen có bị hỏng không nữa, còn có thể dùng được hay không, để cho anh thử một chút ?” Hàn Trạch Vũ lưu manh nói, ánh mắt không có ý tốt dừng ở trước ngực của cô làm bừa .

“Nhưng. Trạch Vũ, em.” Lãnh Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi, nước mắt không nhin được chảy xuống.

Không phải là cô không muốn cho anh, chỉ là thật sự cô không cách nào dùng thân thể này đáp ứng nhu cầu của anh.

Một phút trước Hàn Trạch Vũ bị lửa nóng dục vọng thiêu đốt, thì lát sau lại bị những giọt nước mắt như hạt tiêu rơi xuống của cô khiến anh luống cuống ôm chặt Tiểu Tiểu, nước mắt nóng bỏng từng giọt rơi vào trên cánh tay anh, dường như muốn đả thương anh.

“Đang tốt tại sao lại khóc? Tiểu Tiểu, đừng khóc, em khóc làm anh rất đau lòng.”

“Trạch Vũ, hiện tại thân thể bị tàn phá này của em còn đáng giá đối với anh như vậy sao? Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy, làm cho em không bỏ được anh mà đi.”

Lãnh Tiểu Tiểu vùi người vào trong ngực anh, nói ra sự đau khổ trong lòng mình, cô nhỏ giọng thì thầm, nếu như không cẩn thận nghe căn bản sẽ nghe không rõ cô ấy đang nói cái gì.

Mà cả trái tim của Hàn Trạch Vũ đều đặt trên người cô lúc này lại chỉ nghe được một câu nói phía sau của cô.

“Rời khỏi anh? Tại sao muốn rời khỏi anh?Tiểu Tiểu, tại sao?” Hàn Trạch Vũ khấn trương nâng mặt của cô lên, buộc cô phải nhìn mình, trong giọng nói chứa đựng sự tức giận nồng nặc cùng sự khó hiểu.

Anh nghĩ là bọn họ đã phải trải qua rất nhiều vật cản, cho nên bây giờ rốt cuộc cũng có thể ở cùng nhau, nhưng không nghĩ tới cô lại nói muốn rời khỏi anh?

Tại sao?

“Anh đã có vợ sắp cưới, mà bây giờ em. Không có cách nào ở lại bên cạnh anh được nữa?” Lãnh Tiểu Tiểu hết sức đau lòng nói.

Nếu như lúc trước mình còn ôm lấy hy vọng xa vời đối với anh, thì hiện tại dù chỉ là một hi vọng nhỏ nhoi kia cũng đều đã tan vỡ.

“Đây là một cái cớ dở ẹt? Tại sao không có cách nào? Em nghĩ đi đâu vậy? Anh đã nói dính hôn chỉ là hình thức mà thôi, tại sao em vẫn không hiểu rõ?”

Cái ý nghĩ muốn rời khỏi anh của Tiểu Tiểu, làm trong đầu của Hàn Trạch Vũ trở nên rối loạn, anh đã cố gắng chịu đựng lửa dục không có nơi để buông thả rồi, mà bây giờ lại muốn anh đối mặt với cái vấn đề này, trong lòng Hàn Trạch Vũ phiền loạn giống như là có một đoàn kiến lửa thiêu đốt, anh không nhịn được nữa hét to lên với Tiểu Tiểu.

“Em không hiểu rõ? Không hiểu?”

Lãnh Tiểu Tiểu cũng giống như bị ép điên rồi, đối mặt với sự tức giận của Hàn Trạch Vũ cô cũng bộc phát rống to lại với Hàn Trạch Vũ.

“Tại sao em lại không hiểu? Là do anh nói chưa rõ ràng, hay là mức độ biểu đạt không đủ đầy đủ?” Lãnh Tiểu Tiểu, em đừng mong chạy trốn, anh muốn em, hiện tại rất muốn em, cả đời này đều muốn em, không, đời sau em cũng là của anh?”

Hàn Trạch Vũ bộc phát như sấm lại la to lên với Tiểu Tiểu, một phát lật người đè lên cô, mang theo tức giận hôn xuống đỉnh núi trước ngực của cô.

Anh ấy muốn mình?

Hiện tại?

Cả đời?

Thậm chí đời sau, anh ấy đều muốn mình?

Muốn thân thể bị tàn phá này? Muốn cái thân thể bị người đàn ông khác chạm qua này sao?

Cảm động, đau lòng, vô dụng, tuyệt vọng, các loại tư vị tràn đầy trong lòng, Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở đến không thể hô hấp?

Tại sao hạnh phúc thuộc về mình luôn luôn đến trễ như vậy?

Tại sao lời tỏ tình này lại đến vào lúc mình không thể chịu đựng được nữa?

Trạch Vũ, tại sao anh không nói sớm? Bây giờ anh nói thì cũng đã quá muộn?

Đối mặt với sự tức giận mang theo nhiệt tình của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu chỉ yên lặng thừa nhận, từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu như chuỗi trân châu đứt tuôn rơi....

Cô nằm ở trên giường, không nhúc nhích, yên lặng đến dị thường?

Cảm nhận lửa nóng của Hàn Trạch Vũ, thân thể của cô đột nhiên run lên?

“Trạch Vũ, anh thật sự muốn em sao?” Giọng nói sâu kín lạnh lạnh của cô truyền đến.

Việc chính sự đang ở đỉnh sóng mà Hàn Trạch Vũ đang làm bỗng chốc dừng lại, anh nâng đôi mắt chưa thỏa mãn tình dục lên nhìn cô, âm thanh khàn khàn từ cái miệng khô gợt tràn ra. T7sh.

“Anh muốn em thì sao?” Nói xong, thân thể của anh chuẩn bắt đầu lại động tác.

“Thân thể này bị người khác chạm qua rồi, anh cũng muốn sao?” âm thanh ghen ngào của Tiểu Tiểu lần nữa truyền đến.

Lần này, Hàn Trạch Vũ ngây ngẩn cả người?

Cô ấy náo loạn nửa ngày thì ra là vì vậy?

Hàn Trạch Vũ chợt bừng tỉnh, nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, bên môi nở một nụ cười sáng tỏ.

“Nếu như mà anh nói là muốn?”

Hàn Trạch Vũ bình tĩnh nói xong, sau đó rõ ràng anh cảm thấy cơ thể cô hơi cứng đờ, trong con người thoáng qua một tia ánh sáng, nhưng trong nháy mắt lại âm ỉ xuống.

“Không, em không thể tiếp nhận nổi? Trạch Vũ, thả em đi đi, thật sự em không có cách nào đối mặt với anh nữa, cũng không có cách nào đối mặt với chính mình. Em tình nguyện chết đi trong khoảnh khắc dơ bẩn đó? Em không thể chịu nổi, không chịu nổi, không chịu nổi? Tại sao? Ông trời tại sao muốn đối với em như vậy?”

Toàn bộ khổ sở cùng uất ức trong lòng được Lãnh Tiểu Tiểu nói ra ngoài, dường như cô khóc muốn hỏng luôn, giọng nói kia nghe cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được cõi lòng tan nát của cô ấy.

Lòng Hàn Trạch Vũ lòng đau giống như bị đao cắt rất khó chịu, anh cực kỳ hối hận, một cô gái như vậy tại sao lại muốn đối mặt với cái chết?

Sớm biết cô để ý đến cái này như vậy, lúc này mình nên đem sự thật nói cho cô ấy biết, quả thật anh rất muốn quất vào miệng mình một cái.

“Tiểu Tiểu, không có xảy ra chuyện gì cả, ngày đó chuyện gì cũng không có xảy ra, em có nghe thấy hay không?”

“Không, anh lừa em? Em nhớ rõ ràng.” Lãnh Tiểu Tiểu khóc đến mức đầu không có cách nào nói tiếp.

172. Chương 174: Chính Thức Tỏ Tình, Anh Yêu Em

Hồi tưởng lại tình cảnh đó, trong lòng Hàn Trạch Vũ vẫn còn sợ hãi, bọn họ xa xa nghe tiếng gào bắt lực của Lãnh Tiểu Tiểu, thấy hành động của tên súc sinh kia, hận mình không thể trường có thêm đôi cánh bay đến bên cạnh cô.

Thật may là Giang Lâm rất bình tĩnh, kỹ thuật bắn đủ chính xác.

Nếu như bọn họ trễ hơn một bước, như vậy tất cả đã không thể tránh được.

Hàn Trạch Vũ đau lòng ôm Lãnh Tiểu Tiểu, hết sức may mắn nói.

“Không có, thật không có? Tiểu Tiểu, em phải tin tưởng anh, anh không có lừa em, lúc mấu chốt, Giang Lâm bắn chết hắn, hiểu chưa? Không xảy ra cái gì cả, tất cả đều đã qua? Không sao?” Hàn Trạch Vũ ôm cô thật chặt, chỉ sợ vừa buông tay sẽ biến mất.

Nghe Hàn Trạch Vũ nói, trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu hiện lên hình ảnh máu tanh, dòng máu đỏ sẫm theo đầu hắn chảy xuống.

“Có thật không? Trạch Vũ, anh nói thật? Em không có.”

“Thật, Tiểu Tiểu, anh nói đều là thật, em buông lỏng một chút, gắng giữ tỉnh táo hồi tưởng lại tình hình xem, trước khi em ngắt đi, thật sự có xảy ra cái gì không?”

Giọng nói của Hàn Trạch Vũ dịu dàng bình tĩnh, lặng lẽ an ủi Lãnh Tiểu Tiểu tâm tình kích động, Lãnh Tiểu Tiểu nâng đôi mắt đầy nước mắt nhìn hướng Hàn Trạch Vũ, đáy mắt vẻ vui sướng.

“Trạch Vũ? Trạch Vũ? Em thật sợ hãi, em khổ sở muốn chết. Em không ngừng gọi tên anh, hi vọng anh có thể tới cứu em, Trạch Vũ, em chưa từng có tuyệt vọng như vậy, anh biết không? Nếu như không cách nào giữ lại nguyên vẹn vì anh, em vĩnh viễn cũng không cách nào thuyết phục mình cho anh.”

“Được rồi, đừng khó chịu, không phải anh đi cứu em rồi sao? Em có thể nghĩ tới tâm trạng của anh lúc đó thế nào không, đó chính là sợ muốn chết, anh hối tiếc cơ hồ muốn giết mình. Nhìn thấy em bị khi dễ, anh mới thật tuyệt vọng, anh cảm giác thế giới sắp sụp đổ, nếu không phải là Giang Lâm rất bình tĩnh, có lẽ tất cả đều xảy ra. Nhưng Tiểu Tiểu, coi như xảy ra chuyện gì, ở trong lòng anh, em vĩnh viễn là em, cái gì cũng sẽ không thay đổi, hiểu chưa?”

“Trạch Vũ, anh yêu em sao?”

Giờ khắc này, Lãnh Tiểu Tiểu phát hiện người đàn ông này đã sớm xâm nhập vào trong xương tủy của mình, mình đã sớm yêu thật sâu người đàn ông trước mắt này, đã luân hãm vào thế công bá đạo đòi lấy.

Mà người đàn ông khi thì dịu dàng săn sóc, khi thì lãnh khốc vô tình, làm cô suy nghĩ không ra, cô khẩn cấp muốn biết đáp án này.

Đã trải qua lần này, Hàn Trạch Vũ thật sâu cảm nhận được loại đau mất đi cô, anh không chịu được cô rời đi, cái loại cảm giác sợ đến tuyệt vọng đó quả thật muốn cắn nuốt anh.

Mà một khắc kia, anh mới hiểu rõ, mình đã sớm yêu cô gái nhỏ này rồi.

Trong phút chốc cô quỵr rũ mình, giây phút cô tự nhiên rời đi, một lần nữa cô xuất hiện trong tầm mắt mình, lúc thời khắc...?

“Tiểu Tiểu, anh yêu em?”

Nghe được chính miệng anh nói yêu, Lãnh Tiểu Tiểu buồn vui lẫn lộn, cô nằm ở trong ngực Hàn Trạch Vũ tận tình khóc, nước mắt theo lồng ngực của anh trượt xuống, mang đến một cảm giác ấm áp tê tê.

Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu khóc, nhìn vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, Hàn Trạch Vũ mới phát hiện, thì ra yêu nhau là một chuyện hạnh phúc như vậy?

Hạnh phúc nồng nặc lên men ở trong lồng ngực, bành trướng vô hạn, anh dán chặt thân thể Lãnh Tiểu Tiểu, anh khẽ cắn lỗ tai Lãnh Tiểu Tiểu.

“Anh yêu em, Tiểu Tiểu, cho anh? Có được hay không?”

Hàn Trạch Vũ khàn khàn nói bên tai Lãnh Tiểu Tiểu, nhiệt độ này đánh về phía gương mặt của cô, mang theo sức mê hoặc trí mạng.

“Trạch Vũ, em cũng yêu anh?” Lãnh Tiểu Tiểu nói chủ động hôn lên môi của anh.

Trong nháy mắt, Thiên Lô động vào trái đất, bộc phát nhiệt năng không cách nào dọn dẹp, cả phòng bệnh vô hạn xuân sắc.

“Ừ. A. Trạch Vũ nhẹ một chút?”

“Bảo bối, anh rất nhẫn nại, thông cảm một cái?”

“Nhưng sẽ đau á..., làm sao anh không động em một cái?”

“Đáng chết, cũng không phải là lần đầu tiên, như nào lại chặt như vậy?”

“A. Bảo anh nhẹ một chút đấy? Không phải anh rất thích? Được tiện nghi còn ra vẻ?”

“A, thích, thích đến muốn chết? Quả thật yêu lắm?”

“A, nguy rồi?”

“Thì thế nào?”

“Anh nhanh lên một chút?”

“Anh không? Tại sao vậy?”

“Nhanh lên một chút, nơi này là phòng bệnh đấy?”

“Hiện tại mới nhớ tới sao? Có phải quá muộn hay không? Lại nói đây cũng không phải là lần đầu tiên ở phòng bệnh.”

“Em không muốn, lúc nào cũng có người tiến vào, em lại không chịu nổi làm kinh sợ, mau dậy đi?”

“Không được, chớ lộn xộn, cho anh á..., anh đã nhịn một buổi chiều rồi, nếu tiếp tục nhịn là sẽ hỏng về sau khổ chính là em? Bà xã?”

“Ai là bà xã của anh? Ít chiếm tiện nghi, nếu tiếp tục nhờ đột nhiên có người đi vào, khiến nó bị kinh sợ mới có thể hư.”

“Ha ha, yên tâm đi, sẽ không ai tiến vào, anh cúp bằng hiệu ở bên ngoài, sẽ không ai tới quấy rầy chuyện tốt của chúng ta đâu?”

“Cái gì? Lúc nào thì anh. Ừm. . .”

“Cô gái nhỏ, lúc ăn ái nên chuyên tâm chút, đừng nói chút chuyện ngổn ngang không liên hệ nhau?”

“Anh. Ừm. Ừ a.”

Trong phòng bệnh, lúu rúu lúc trước, sau lại biến thành ừ a a.

Là người cũng biết bên trong xảy ra chuyện gì? Đáp đúng, bên trong đang trình diễn màn hạn chế, nam chính nữ chính đang XXOO á.

Chúng ta những người không phạm sự, liền miễn vào? ?

173. Chương 175: Buổi Sáng Vận Động Hữu Ích Cả Người

Sáng hôm sau.

Sáng sớm Hàn Trạch Vũ liền bị điện thoại hết sức khẩn cấp của Hàn Á Minh kêu dậy từ trong chăn.

“Cha, sáng sớm có chuyện gì à?” Hàn Trạch Vũ ôm Lãnh Tiểu Tiểu thân thể mềm nhũn, hết sức không tình nguyện.

“Con lập tức trở về nhà họ Hàn cho cha? Cha có chuyện muốn nói với con.” Đầu điện thoại kia, giọng Hàn Á Minh hết sức gấp gáp, còn mang theo không vui.

Hàn Trạch Vũ choàng y phục lên, từ trên giường ngồi dậy, Lãnh Tiểu Tiểu ôm anh, tựa đầu vào trước ngực của anh, một đôi tay nhỏ bé vô cùng không an phận về vòng tròn ở trước ngực của anh.

“Chuyện gì không thể nói ở trong điện thoại? Cần trở lại sớm như vậy? Một lát nữa con còn phải đến công ty đây.”

Cứng buổi sáng cộng thêm Lãnh Tiểu Tiểu trêu đùa khiến Hàn Trạch Vũ có chút cháy, anh trừng mắt liếc Lãnh Tiểu Tiểu, giống như đang cảnh cáo cô: động nữa em nhất định sẽ chết?

Lãnh Tiểu Tiểu cười cười kiều my, cảm thấy nhiệt tình như trụ của anh, tay nhỏ bé càng thêm không chút kiêng kỵ.

“Chuyện này quan trọng hơn so với bất cứ chuyện gì ở công ty, con lập tức trở lại cho cha.” Nghe Hàn Trạch Vũ ra sức khước từ, lửa nóng trong người Hàn Á Minh bốc lên, ông rống về phía điện thoại.

Âm thanh cực lớn, ngay cả Lãnh Tiểu Tiểu một bên cũng nghe được rất rõ ràng.

Cô dừng động tác trên tay lại, ngồi dậy cầm lấy y phục một bên chuẩn bị phủ thêm, lại bị Hàn Trạch Vũ một thanh tháo ra.

“Được rồi, con biết rồi, bốn mươi phút sau sẽ tới?” Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, đánh về phía Lãnh Tiểu Tiểu.

“Này, đừng làm rộn, ba anh tìm anh nhất định là có việc gấp, anh nhanh đi đi?” Lãnh Tiểu Tiểu tránh né anh tập kích, tốt bụng nhắc nhở.

“Em muốn anh trở về trong trạng thái này sao?” Hàn Trạch Vũ nói qua đem nam tính của mình chống đỡ ở trên người của cô.

“Cái đó, cái này. Không phải anh rất có tự chủ sao?” Lãnh Tiểu Tiểu cười như không cười theo dõi anh, một bộ xem kịch vui.

“Tiểu yêu tinh, em có ý sao? Tự chủ của anh quả thật rất tốt, nhưng hiện tại anh không muốn tự chế. Em đừng muốn nhìn kịch hay, mau tới đây tắt lửa, đừng lãng phí?” Hàn Trạch Vũ dứt lời kéo Lãnh Tiểu Tiểu qua lấn người mà lên.

“Không cần, a. Đàn ông thôi, vĩnh viễn không biết dịu dàng?” Lãnh Tiểu Tiểu chu miệng lên, quả đấm không xương giống như vải bông rơi trên vai Hàn Trạch Vũ.

“Đây không phải là lúc đuổi? Ha ha, chấp nhận một cái tốt lắm?”

“Ghét, anh. A. Ừ a.”

Hàn Trạch Vũ biết Lãnh Tiểu Tiểu lại muốn thao thao bất tuyệt, anh xấu bụng cười cười, đột nhiên xông tới, một hồi khoái cảm, khiến lời Tiểu Tiểu định nói còn chưa kịp phát ra, liền thay đổi thành tiếng rên rỉ mất hồn.

Nhà họ Hàn.

Trước bàn ăn sáng, Hàn Á Minh tức giận nhìn tờ báo, bữa ăn sáng phong phú ông một miếng cũng ăn không vô, Hàn phu nhân ưu nhã ngồi ở bên cạnh miệng nhỏ uống canh bò, ánh mắt thỉnh thoảng như có như không rơi vào trên người của Hàn Thi Dư.

Hàn Thi Dư cúi đầu, trên mặt rõ ràng là cô đơn.

Từ sau khi Lãnh Tiểu Tiểu trở lại, Trạch Vũ sẽ để cho cô ta trở lại nhà họ Hàn. Mặc dù cô một trăm không muốn, nhưng cô cũng không muốn xung đột chính diện cùng anh, cho nên, cô đánh lấy cớ ở bên cha mẹ để trở lại.

Cô ăn một miếng cũng không biết bữa ăn sáng này có vị gì nữa, toàn bộ tinh thần đều nhìn chăm chăm cánh cửa nơi xa kia, hy vọng có thể nhìn thấy Trạch Vũ trở về.

Hàn phu nhân nhìn Hàn Thi Dư thất hồn lạc phách, khóe môi nâng lên khinh thường.

Một hồi chuông ở ngưỡng cửa viện vang lên, Hàn Thi Dư nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm bóng dáng quen thuộc không rời.

“Cha, mẹ, Thi Dư? Chào buổi sáng?” Hàn Trạch Vũ sáng khoái tinh thần xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

Mới vừa trải qua vuốt ve an ủi, từ trên mặt anh không nhìn ra chút mệt mỏi nào, ngược lại càng khiến anh tinh thần sáng láng.

Trên mặt anh tràn đầy hạnh phúc là bởi vì cô sao?

Hàn Thi Dư nhìn người đàn ông trước mắt tuần lãng hoàn mỹ, trong lòng lại tràn đầy khổ sở.

“Con trai, ngồi đi, ăn điểm tâm chưa?” Hàn phu nhân nhìn Trạch Vũ, cái loại thương yêu đó phát ra từ nội tâm không có chút giả dối nào.

“Còn chưa có, nằm cái liền bị người khác từ trong chăn lôi lên, sau đó ngựa không ngừng vó chạy về, nào có thời gian ăn điểm tâm?” Hàn Trạch Vũ ở trước mặt mẹ, còn như đứa bé, anh quyết miệng oán trách.

“Là con ngựa không ngừng vó chạy tới sao? Từ chỗ đó tới đây mất một giờ? Mình làm những thứ gì đừng tưởng rằng người khác không biết.”

Hàn Á Minh nhìn vết hôn nơi cổ Hàn Trạch Vũ không vui nhú mày, ông nhìn Thi Dư, khuôn mặt đã từng tràn đầy nụ cười lại hiện đầy ưu thương, ông không khỏi đau lòng.

“Cha, con không phải trẻ con, những chuyện này, cha cũng phải hỏi tới sao? Buổi sáng vận động hữu ích cả người khỏe mạnh. Sáng sớm cha đã tức giận lớn như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua mẹ con không có.?” Hàn Trạch Vũ cười du côn cố ý lưu lại nửa đoạn.

“Đồ khốn kiếp, bà nhìn con trai kia? Nhạo báng cả cha nó.” Hàn Á Minh nhìn bộ dáng đó của Hàn Trạch Vũ liền tức giận.

“Ồ, then quá thành giận sao? Mẹ, mẹ không đúng rồi, mẹ nhìn mặt ba con chưa thỏa mãn dục vọng kia, làm hại con thành thùng xả giận của cha rồi. Thiệt là?”

Hàn Trạch Vũ cả gan nói tiếp, anh kéo cái ghế ra ngồi xuống, hướng về phía thức ăn trên bàn bắt đầu khởi động tiến công, buổi sáng hao phí thể lực hay muốn bù lại.

“Con trai, đừng nói mò, chính con gây họa bản thân còn không dọn dẹp, đừng trách mẹ không giúp con.” Trên mặt mẹ Hàn cười cười ôn hòa, đối mặt đứa con trai này, cho tới bây giờ bà đều nói không ra một câu nói nặng.

“Con chọc ra họa gì? Sáng sớm liền bị dạy dỗ?” Hàn Trạch Vũ vừa ăn đồ, vừa ngẩng đầu lên nghi ngờ hỏi.

174. Chương 176: Tên Có Vấn Đề

Thấy vẻ mặt con trai không hiểu, Hàn Á Minh đưa tờ báo sang.

“Chính con nhìn? Bản thân đều phải kết hôn, còn làm ra những chuyện này, con để cho Thi Dư nghĩ như thế nào? Lập tức khiến cho người phụ nữ kia dọn ra ngoài.”

Hàn Trạch Vũ nhận lấy tờ báo xem một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Trên báo, góc độ chụp Lãnh Tiểu Tiểu vô cùng chuẩn xác, đem lấy vóc người hấp dẫn lung linh của cô này hiển thị rõ hoàn toàn, chỉ là, đáng tiếc, chỉ là chỉ chụp được gò má cô, nếu không, tấm hình này càng thêm hoàn mỹ. T7sh.

Anh căn bản không quan tâm người ta viết như thế nào, anh hận không được có thể để cho toàn thể giới cũng biết, bọn họ mới thật sự là một đôi, đỡ phải đến lúc đó, anh còn phải phí nước bọt giải thích.

Hàn Thi Dư nhìn trên mặt anh hiện lên vẻ dịu dàng kia, tâm bị bó lại liên tiếp đau?

“Ba mẹ, Trạch Vũ, con ăn no, con lên lầu trước đây.” Hàn Thi Dư buồn buồn nói xong, khổ sở hoàn toàn viết ở trên mặt.

“Chờ một chút, Thi Dư, con ngồi xuống?” Hàn Á Minh thấy nét mặt Thi Dư khổ sở, đối với mình đứa con trai này càng tức giận.

“Trạch Vũ, ba quyết định, ngày kết hôn trước thời hạn, đầu tháng sau liền kết hôn.” Hàn Á Minh mạnh mẽ nói.

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Hàn Á Minh, không có một chút do dự, quả quyết cự tuyệt.

“Ba, con không thể kết hôn với Thi Dư. Ban đầu chuyện đính hôn chỉ là muốn bình phục sóng gió, chuyện này Thi Dư cũng biết.” Nói xong, anh nhìn Hàn Thi Dư một cái.

“Cha, đây là sự thực?” Ở ánh mắt Hàn Trạch Vũ ám hiệu, cô không thể không thừa nhận.

Hàn Á Minh nghe đến mấy cái này càng thêm nổi giận, tại sao có thể phá hỏng danh dự của một người con gái như vậy? Vậy sau này còn có ai đón nhận cô?

“Hỗn tiểu tử, con làm vậy sau này Thi Dư phải làm sao? Đến lúc đó lại để cho báo chí thông báo Thi Dư sau khi đính hôn bị ném bỏ sao?”

Thấy mấy ngày qua Thi Dư thất hồn lạc phách, chắc hẳn đầu này nhất định là thật lòng yêu Trạch Vũ, thấy Thi Dư ngấm ngầm chịu đựng, ông không khỏi đau lòng.

“Thi Dư, chớ khổ sở, cha vì con làm chủ. Chỉ cần một ngày có ba ở đây, ba liền sẽ không thừa nhận người phụ nữ khác làm con dâu nhà họ Hàn ta.”

“Cha? Thi Dư là em gái của con, từ nhỏ đến lớn đều có một loại tình cảm, con không cách nào tiếp nhận em ấy trở thành vợ của con.”

Nghe được lời nói của Hàn Á Minh, Hàn Trạch Vũ buông thức ăn trong tay ra, cau mày nghiêm trang nói nghiêm túc.

“Hai đứa không có liên hệ máu mủ, điểm này con so với bất luận kẻ nào cũng rõ ràng, cái này căn bản là lấy cớ.” Hàn Á Minh tức giận tăng lên hàm hừ.

“Cha, cha không phải xen vào chuyện của con, con không sao, anh Trạch Vũ và chị Tiểu Tiểu là thật lòng yêu nhau, hi vọng ngài có thể tác thành cho anh ấy.” Hàn Thi Dư sâu kín nói xong, bộ dáng kia uất ức cầu toàn, khiến Hàn phu nhân cũng không nhịn được nhú mày lại.

“Tiểu Tiểu?”

Hàn Á Minh lần nữa nghe được cái tên như thế, giống như là bị điện giật đánh trúng như cũ, ông sững sờ, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

“Cha, đúng vậy, con có người trong lòng rồi, cho nên, con không thể nào kết hôn với Thi Dư. Chờ qua một đoạn thời gian, sóng gió lắng xuống, tất cả chuyện này liền cũng sẽ qua.” Hàn Trạch Vũ nhân cơ hội giải thích, hi vọng có thể thuyết phục người cha cố chấp này của anh.

Hàn Á Minh vậy mà không đem lời của anh nói nghe vào, mà vẻ mặt kia hoảng hốt, Sơn Mỹ Huệ nhìn ở trong mắt, cực kỳ chói mắt.

Một cái tên là có thể khiến cho anh như thế, vậy nếu như cô ta còn sống, mình sợ rằng cũng không lọt nổi vào mắt xanh của anh rồi.

Nghĩ đến đây, chút lửa giận không tên trong lòng bà liền dâng lên.

“Trạch Vũ, đừng tại chộc ba con tức giận, đứa bé này, chuyện lớn như vậy làm sao không bàn bạc với chúng ta một chút? Thật may là đứa nhỏ Thi Dư này hiểu chuyện, hôm nào, con dẫn cô bé kia mang về để cho cha con gặp một chút, nói không chừng ông ấy cũng sẽ không phản đối như vậy.”

“Mẹ, vậy thì mẹ tốt nhất, không giống những người khác cố chấp không nói đạo lý.”

Lấy được ủng hộ của mẹ, cảm xúc Hàn Trạch Vũ có chút hòa hoãn, anh cố ý lớn tiếng nói xong nhìn sang Hàn Á Minh.

Nhìn mẹ con bọn họ nhất xướng nhất hợp*, thấy ba vừa nghe đến cái tên đó giống như bóng cao xu xì hơi, Hàn Thi Dư cảm thấy mình cực kỳ dư thừa.

*: hát một câu hợp một câu

“Ba mẹ, anh Trạch Vũ, con ăn no, con đến công ty trước.” Nói xong vội vã đi ra ngoài cửa lớn.

“Thi Dư?”

Hàn Trạch Vũ có chút xấu hổ gọi cô một tiếng, nhưng cô không quay đầu lại, vội vã rời đi.

“Trạch Vũ, con nói cô bé kia tên gì?” Cảm xúc Hàn Á Minh bình tĩnh trở lại, giả bộ hết sức bình tĩnh mở miệng hỏi.

“Cô ấy tên là Lãnh Tiểu Tiểu?”

Keng một tiếng?

Cái ly trong tay Hàn Á Minh đánh rơi trên bàn, sữa tươi bắn tung tóe.

“Cha? Cha làm sao vậy?”

Nhìn đám người giúp việc vội vàng tới đây dọn dẹp cái bàn, Hàn Trạch Vũ có chút nghi ngờ nhìn chăm chăm Hàn Á Minh, tâm tình mất hồn kia rõ ràng viết đầy cả khuôn mặt.

“A, cha không sao, tay trơn thôi, cha đi thay quần áo?” Vẻ mặt Hàn Á Minh vội vã rời đi lên lầu.

Sơn Mỹ Huệ nhìn một màn này, thái độ có chút cứng ngắc, bàn tay dưới bàn cơm tay nắm chặt khăn ăn kia, hận không được có thể đem nó xé nát.

“Mẹ? Cha con làm sao vậy?”

Hàn Á Minh phản ứng rất kịch liệt, người sáng suốt cũng nhìn ra được, anh nhìn góc cua tầng hai không hiểu hỏi.

“Không có việc gì, có thể nhớ lại chuyện xưa đi?”

Bị con trai gọi như vậy, bà lập tức khôi phục tâm tình, lộ ra gương mặt dịu dàng và bình tĩnh, bà sóng nước không gợn đến mức đem vấn đề này nhẹ nhàng nói xong, tiếp tục ưu nhã ăn bữa ăn sáng, hình như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đề tài đến chỗ chết. Cha hốt hoảng, mẹ bình bình tĩnh tĩnh lộ sự chênh lệch rõ ràng, ở bên trong lòng của Hàn Trạch Vũ có vô số vấn đề quanh quẩn.

Tiểu Tiểu? Lành Tiểu Tiểu? Cái tên này có vấn đề sao?

Không có à?

Nếu như tên không có vấn đề, đó chính là người có vấn đề?

Nhưng mà, người có vấn đề là ai đây?

175. Chương 177: Thật Sự Là Trùng Hợp Đi

Trong phòng khác tầng hai, Hàn Á Minh nhìn chăm chăm hộp gấm trong tay ngây ngốc, trong không khí hiện đầy ưu thương.

Cười châm biếm. Tiểu Tiểu, năm đó em không nói một tiếng rời khỏi, chỉ để lại cái này, những năm này em nhất định chịu không ít khổ sở đi? Nếu như em không hề rời đi, căn bản cũng không sớm như vậy liền. . . .

Đáng chết là anh mới đúng, anh đến bây giờ cũng không tìm được con gái của chúng ta, anh thật sự rất vô dụng?

Tiểu Tiểu, em nhất định rất hận anh, có đúng hay không? Nếu không, làm sao em lại lặng lẽ rời khỏi anh?

Trong hốc mắt hồng hồng, một chất lỏng óng ánh đang lưu động, nhưng mà từ đầu đến cuối không rơi xuống.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Hàn Á Minh lau mắt, hít sâu một hơi.

“Vào đi?”

Hàn Trạch Vũ buồn buồn đi vào.

“Cha?”

“Hà?” Hàn Á Minh hừ nhẹ một tiếng, không nói chuyện.

Đột nhiên trong không khí lại yên tĩnh, có chút lúng túng mùi vị.

“Cha, chuyện đó. Chuyện dì kia mẹ biết không?”

“Có lẽ? Bà ấy cũng nghi ngờ, cũng đã hỏi cha, chỉ là, cha không thừa nhận, bà ấy cũng không xác định đi?” Hàn Á Minh thở dài thật sâu.

Cả đời này, ông cô phụ hai người phụ nữ yêu mình, đối với Sơn Mỹ Huệ, ông có đau lòng thật sâu, bởi vì lòng của ông một mực ở trên người phụ nữ kia, lúc biết được cô đã sớm vắng mặt tại nhân thế, trái tim đó sẽ tùy lúc cùng chết với cô.

“Vậy. Dì kia tên gì?” Hàn Trạch Vũ do dự một lát, vẫn là đem nghi ngờ ở đáy lòng hỏi ra.

Hàn Á Minh xoay người, có chút cô đơn nhìn con trai của mình, cười khổ một phen.

“Con không phải thay mẹ con thể hiện bất bình sao? Dù sao cũng là cha thẹn với bà ấy.”

“Cha, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cái này con có thể hiểu, mặc dù trong lòng của cha vẫn có người phụ nữ kia, nhưng mà, cha đối với mẹ con cũng rất tốt, con nghĩ mẹ mặc dù có thể bình tĩnh như vậy, đó là bởi vì mẹ cũng hiểu đi.” Hàn Trạch Vũ mượn cơ hội cũng nói ra tâm tư của mình.

“Đúng vậy, có lẽ là ý trời, có lẽ là trùng hợp, cái tên đó làm cha đau đớn. Cô ấy lên là Lãnh Hàm Tiểu, nữ danh là Tiểu Tiểu?”

“Cái gì?” Hàn Trạch Vũ cũng đột nhiên bị sự thật này làm cho giật mình.

Hình như có loại cảm giác xấu ở trong lòng anh lan tràn ra, anh có chút luống cuống.

“Cha, đây nhất định là trùng hợp, thật sự trùng hợp. Có lẽ là cha thiếu, để con làm hoàn hảo đi?” Hàn Trạch Vũ tự nhiên nói đùa, muốn bình ổn phần lo lắng trong lòng mình kia.

“Trạch Vũ à, tâm nguyện bây giờ của cha đó là có thể sớm một chút tìm được con gái của cha, cha vừa nghĩ đến con bé ở bên ngoài chịu khổ, trong lòng cha liền khó chịu.” Hàn Á Minh khổ sở nói, tâm tình bi thương khiến cho ông trong nháy mắt già đi rất nhiều.

“Đúng rồi, cha, thiếu chút nữa đã quên rồi, viện trưởng Tần đã tỉnh lại, liên quan đến chuyện này con sẽ đến hỏi bà ấy tung tích của em gái một chút.”

Lần trước bị của Lãnh Tiểu Tiểu huyên não đem chuyện này đều quên.

“Có thật không? Vậy thì tốt quá, ngày mai cha sẽ đi tìm bà ấy.” Hàn Á Minh nghe được Tần Tuệ tỉnh, một ngày cũng không muốn chờ thêm.

“Cha, không cần gấp như vậy, bà ấy vừa mới xuất viện, cũng cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian, công ty gần đây đang bận chuyện kiếm hàng bên Mỹ đó. Chờ con làm xong chuyện của công ty, con đi là được, thời gian đi đường dài như vậy, đường lại không dễ đi.” Hàn Trạch Vũ đột nhiên có chút không muốn đi tìm đáp án này rồi, trong lòng của anh không khỏi kháng cự.

“Được rồi, đến lúc đó cha vẫn còn muốn đi chung với con.” Hàn Á Minh cố chấp nói, ông muốn nghe được tin tức của con đầu tiên.

“Được, cha, bớt khổ sở, cha chú ý thân thể quan trọng hơn. Hôn sự của con, cha cũng đừng hỏi tới, tự xon sẽ xử lý tốt, được không?”

Nói đến cuối cùng, Hàn Trạch Vũ vẫn bày lá bài chưa lật của mình ra, người cha này của anh, chính là thích mềm không thích cứng, hi vọng lần này có thể thuyết phục ông, tránh cho tương lai Tiểu Tiểu khó làm.

“Không được, đứa nhỏ này Thi Dư là cha nhìn lớn lên, một lòng một dạ thích con, con không nhìn ra được sao? Con bé là cô gái tốt, cũng xứng với con. Những người phụ nữ bên ngoài kia, rốt cuộc là vì cái gì đến gần con, chính con rõ ràng nhất rồi, con dâu của nhà họ Hàn chúng ta, cha chỉ chấp nhận con bé.”

Lần này, Hàn Á Minh cũng kiên trì, có thể ở đáy lòng, có một loại tâm tình kỳ quái chiếm lấy ông.

Ông chính là coi cô như thể thân của con gái mình rồi, ông không đành lòng thấy cô khổ sở, ông cảm thấy mình thiếu cô thật sự thật sự rất nhiều, có thể làm vì cô, chỉ sợ sẽ là một chút như thế thôi.

“Cha?”

“Đừng nói nữa. Con đến công ty đi, cha muốn ở một mình.” Hàn Á Minh khoát khoát tay, ý bảo anh rời đi.

Hàn Trạch Vũ tức giận đi ra khỏi phòng khách, anh hiểu được ba đối với Thi Dư loại tâm tình không hiểu này. Trước khi tìm được con gái thật, tràn ngập áy náy kia đều dùng ở trên người Thi Dư.

Có lẽ tìm được em gái chân chính, cha cũng sẽ không như vậy phản đối mình và Tiểu Tiểu như vậy?

Nghĩ đến đây, anh quyết định giải quyết Hạ thị sớm một chút, sau đó đi tìm Tần Tuệ.

Trở lại tòa nhà Hối Phong, Tiểu Lãng đã sớm chờ ở văn phòng.

“Như thế nào? Người điều tra bên kia nói thế nào?” Hàn Trạch Vũ nói lỏng cà vạt một chút, ngồi ở trên ghế ông chủ.

“Bây giờ vẫn đang trong điều tra, quản lý Vương cũng bị mang đi, nhưng mà, anh ta một mực chắc chắn là chúng ta sai khiến đi đánh cắp giá khởi điểm. Tình hình trước mắt đối với chúng ta rất bất lợi.”

Tiểu Lăng thông thả ung dung nói xong, dùng ánh mắt nhìn sang Hàn Trạch Vũ, đáy mắt có vẻ mặt thường thức.

Bất kỳ thời điểm nào anh đều chứng chặc như vậy, bình tĩnh dự tính trước, làm cho nguyên bản là anh khí chất bất phàm chính anh tăng thêm mấy phần sức quyến rũ mê người.

“Rất tốt, chính là muốn hiệu quả như vậy, thanh thế càng lớn càng được, tốt nhất khiến tất cả mọi người tới chú ý chuyện này. Hiểu không?” Hàn Trạch Vũ thản nhiên tự nhiên phân phó, đáy mắt lại lộ ra sự quyết tâm.

Tiểu Lăng đi theo bên cạnh anh đã nhiều năm như vậy, đối với anh hết sức hiểu rõ, anh không đánh trợn không nắm chắc.

Bất được vẻ ác độc hiện lên đáy mắt ở Hàn Trạch Vũ kia, Tiểu Lăng hiểu chút lo lắng này của mình đều là dư thừa.

“Đạ, tôi hiểu.” Anh gật đầu một cái lui ra ngoài.

176. Chương 178: Gặp Lữ Duy Duy

Lãnh Tiểu Tiểu và Lữ Duy Duy ngồi ở KFC một mực ăn khoai tây chiên.

Tình cảnh giống nhau, vẫn là hai người, nhưng không có không khí giống như trước kia rồi.

Vốn là hai cô gái hoạt bát vui vẻ, hiện tại cũng đều có tâm buồn bực không vui, không khí chung quanh họ cũng không giống trước, tràn đầy cười vui, mà là hiện đầy ưu thương.

“Duy Duy, tại sao đột nhiên muốn rời khỏi? Cậu phải đi đâu?”

Lãnh Tiểu Tiểu thật lâu cũng không gặp Lữ Duy Duy rồi, hôm nay đột nhiên phát hiện cô gầy đi rất nhiều, cặp mắt to sáng ngời kia cũng bị một loại tâm tình không rõ che phủ một tầng lo lắng.

“Tớ muốn cùng Thiên Lỗi về nước Mỹ. Anh ấy sẽ chăm sóc tớ.” Lữ Duy Duy bình tĩnh nói xong, trong lời nói vẫn còn có chút không thôi và không thể làm gì nặng nề.

“Thiên Lỗi là ai ? Tại sao trước đây không nghe cậu nói đến?”

Lãnh Tiểu Tiểu giống như nhớ đến người đàn ông kia tên là Lục Tề Phong mà không phải tên Thiên Lỗi gì.

“Thiên Lỗi là bạn trai bây giờ của tớ, một người rất tốt, đối với tớ cũng rất tốt. Sau khi đến nước Mỹ chúng tớ sẽ kết hôn, chỉ là quá xa, cũng không mời rồi. Đợi có cơ hội, tớ sẽ quay trở về gặp cậu.” Lữ Duy Duy nói xong, uống một hớp Coca lạnh.

Một hồi lạnh lẽo từ trong miệng vẫn tiến vào trong lòng, cả người hoàn toàn lạnh.

Cô vẫn thích coca, lại uống cũng không ra mùi vị mình thích, có lẽ tâm tình thay đổi, tất cả liền cũng thay đổi?

Nhớ đến đêm hôm ấy, Lữ Duy Duy khổ sở nhắm mắt, từ đó, đem cô và hạnh phúc cách biệt, gắn bó làm bạn với khổ sở rồi.

“Duy Duy, cậu rốt cuộc làm sao? Cậu và Lục Tề Phong cãi nhau sao? Loại chuyện như vậy không thể nói đùa được, cậu yêu Thiên Lỗi đó sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt Lữ Duy Duy khổ sở, cảm thấy chuyện này nhất định có nguyên nhân gì không muốn người khác biết.

“Tiểu Tiểu, cậu đừng hỏi nữa, tớ và anh ấy đã kết thúc, cả đời này là không thể nào ở cùng một chỗ, nếu như có đời sau.”

Thanh âm Lữ Duy Duy nghẹn ngào không cách nào tiếp tục nói nữa, nước mắt cuối cùng không nhịn được, giống như nước lũ vỡ đê, mãnh liệt chảy xuống.

Lãnh Tiểu Tiểu bị Lữ Duy Duy khóc đến một hồi hốt hoảng, cô không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn đến nét mặt Duy Duy, Lãnh Tiểu Tiểu biết nhất định xảy ra chuyện lớn.

“Duy Duy cậu đến lúc đó nói nha? Rốt cuộc làm sao vậy? Cậu phải gấp chết tớ sao?”

“Tiểu Tiểu, tại sao phải như vậy? Tại sao vậy? Tại sao cố tình là tớ. . . . ?” Lữ Duy Duy khổ sở không chịu nổi đem chuyện đã xảy ra đêm hôm đó nói cho Lãnh Tiểu Tiểu.

“Duy Duy? Những chuyện này có thật không? Tại sao có thể như vậy? Cậu tại sao không báo cảnh sát?”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm nhận thật sâu cái loại vô dụng cùng khổ sở đó, may nhờ có Hàn Trạch Vũ và Giang Lâm cứu cô, nếu không, cả đời này cô đều không cách nào thuyết phục mình ở lại bên người Trạch Vũ rồi.

Ông trời có mắt. Cô đau lòng nắm tay Lữ Duy Duy, nước mắt tuôn ra.

“Báo cảnh sát? Báo cảnh sát có tác dụng không? Chỉ sợ còn không bắt được bọn họ, những ảnh kia sẽ xuất hiện ở trang đầu mỗi tờ báo.” Lữ Duy Duy lau nước mắt trên mặt một cái, khuôn mặt khổ sở.

“Tiểu Tiểu, thật quý trọng những gì cậu có, cậu nhất định phải hạnh phúc, mang theo một phần của tớ.”

Lữ Duy Duy hít một hơi thật sâu, đây tất cả đều đã thành kết cục đã định, cô không cách nào thay đổi, chỉ có thể tiếp nhận.

Thật may là còn có Thiên Lỗi, nếu như không có anh, mình thật không cách nào vượt qua cửa ải này, cũng không phải lấy có đi đổi mất Tề Phong, nếu như anh biết chuyện này, hậu quả thật không dám tưởng tượng, mình không muốn vì chuyện này mà phá hủy anh?

“Duy Duy, Lục Tề Phong anh ấy có thể tiếp nhận quyết định như vậy của cậu?”

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn là hi vọng Lữ Duy Duy có thể đối mặt với anh, dù sao, cô nhìn được rất rõ ràng, Lữ Duy Duy yêu anh thật sâu.

“Không, anh ấy cũng không biết chuyện này, tớ không muốn để cho anh ấy biết, anh ấy biết duy nhất chính là tớ thay lòng, yêu Thiên Lỗi so với anh ấy còn có tiền hơn, cho nên tớ lựa chọn buông tha anh ấy. Anh ấy chỉ cần phải biết những chuyện này là đủ rồi.”

Trái tim Lữ Duy Duy đang rỉ máu, trời mới biết cô đưa ra quyết định như vậy có bao nhiêu khổ sở?

“Tại sao muốn uất ức mình như vậy? Duy Duy, cậu nói cho anh ấy biết đi? Có lẽ anh ấy sẽ không để ý?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ đến Trạch Vũ nói với mình, bất kể xảy ra chuyện gì, mình ở trong lòng anh cũng vẫn như cũ sẽ không thay đổi. Mặc dù không xảy ra chuyện gì, thế nhưng lời nói khiến cho cô quá cảm động, chỉ mong bạn của anh cũng như anh bình thường có tấm lòng rộng rãi, dù sao đây không phải là lỗi của Duy Duy.

“Không? Không cần? Coi như anh ấy không thèm để ý, nhưng tự tớ cũng để ý? Tớ không cách nào đối mặt với anh ấy, hơn nữa tớ cũng không thể để cho những bức ảnh kia xuất hiện ở trước mặt mọi người, như vậy sẽ phá hủy tớ, cũng sẽ phá hủy anh ấy.”

Lữ Duy Duy đầu lắc giống như trống bỏi, lông mày nhỏ nhắn kia nhíu chặt, khuôn mặt kia bi thương tái nhợt, nhìn cũng làm người ta đau lòng.

Lữ Duy Duy kiên trì giống y như mình ban đầu, Lãnh Tiểu Tiểu hiểu lòng của cô, quyết định không ở đây khuyên cô, có lẽ đây chính là duyên phận của hai người đi?

Có duyên không có phận, dù là thật lòng yêu nhau, cuối cùng cũng không cách nào đến được với nhau.

“Được rồi, Thiên Lỗi đó có thể tin được không? Anh ta đối với cậu tốt không?”

“Anh ấy rất tốt, cũng rất yêu tớ, nếu như có thể, anh ấy nguyện ý cho tớ tất cả anh ấy đang có, chỉ là. . . .” Lữ Duy Duy không nói tiếp, cô lắc đầu, cảm thán thật sâu.

Tại sao người tốt lại không được báo đáp tốt?

Thiên Lỗi tốt như vậy, tại sao. . . . ?

“Duy Duy? Chỉ là cái gì, anh ta kết hôn?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe Lữ Duy Duy nói một nửa hết sức khẩn trương.

“Không, không có, chẳng có cái gì cả, Tiểu Tiểu, giữa tuần này tớ liền muốn đi, về sau có thể rất khó gặp lại cậu, hôm nay, chúng ta đi đi dạo phố đi? Rất lâu không cùng cậu cùng nhau đổ máu rồi?” Lữ Duy Duy hít hít lỗ mũi, cổ nén bị thương, nâng lên một nụ cười làm cho người ta đau lòng, cắt đứt tò mò của Lãnh Tiểu Tiểu.

“Được, tớ cũng vậy rất lâu không đi dạo phố rồi, đi thôi, hôm nay là thuộc về hai người chúng ta?”

Lãnh Tiểu Tiểu bị Lữ Duy Duy làm lây, tâm tình dâng cao, cô tắt điện thoại di động, lôi kéo tay của Duy Duy, hai người ôm nhau đi về phía siêu thị.

177. Chương 179: Lòng Đả Thương, Vong Tình Không Cách Nào

Vừa tan việc, Hàn Trạch Vũ vội vã chạy về nhà, Lãnh Tiểu Tiểu lại không như thường ngày ra đón anh.

Anh lo lắng. Anh nhanh chóng lên lầu kiểm tra một phen, phát hiện căn bản cô không có ở nhà, anh vội vã gọi điện thoại cho cô, lại bị kêu là máy đã tắt.

Trong nháy mắt, cảm giác sợ hãi lại ập tới, cảm giác lo lắng tràn đầy trong tâm can anh.

Chuyện này trước kẻ chủ mưu phía sau vẫn chưa tra được, chẳng lẽ là?

Nghĩ đến đây, Hàn Trạch Vũ càng khẩn trương hơn, anh vội vã mở máy vi tính ra, kiểm tra camera giám sát hôm nay.

Hệ thống này đã sớm có, nhưng vốn không sử dụng mấy, bởi vì anh cảm thấy không cần thiết lắm.

Nhưng, từ sau khi Tiểu Tiểu gặp chuyện không may, anh liền mở ra, anh không nói cho Lãnh Tiểu Tiểu biết, sợ cô cảm thấy không thoải mái.

Mở máy vi tính ra, hình ảnh rõ ràng xuất hiện.

Lãnh Tiểu Tiểu tết tóc đuôi ngựa vui vẻ lau dọn, nấu cơm, xem ti vi, ngủ trưa, không có gì khác thường, hơn ba giờ nhận một cú điện thoại, có vẻ trò chuyện rất thoải mái, sau đó ra cửa.

Xem xong video, Hàn Trạch Vũ chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, cũng không có tình huống lạ nào xảy ra.

Có lẽ chắc là cô đi tìm chị em tốt của mình.

Anh nghĩ, bấm số điện thoại của Lục Tề Phong.

“Này, ai vậy?”

Bên kia đầu điện thoại, một âm thanh men say mô lung truyền tới, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng trêu chọc của phụ nữ.

“Xem ra, cậu bây giờ rất bận nhỉ? Không sợ người nhà cậu biết, lại đá cậu ra một tuần không quan hệ sao?”. Hàn Trạch Vũ hừ nhẹ một tiếng, mang nụ cười nhạo báng.

“Là cậu à, vừa đúng lúc, tới đây uống rượu với tôi, nhanh lên một chút?”

Lục Tề Phong vừa uống rượu, nghe tiếng lộ ra tia đau khổ.

“Tề Phong? Đã xảy ra chuyện gì?”

Không hổ là nhiều năm kết giao, trong nháy mắt liền cảm giác anh có cái gì không đúng.

“Không có việc gì, Lục Tề Phong tôi muốn bao nhiêu phụ nữ đều có, cô ta là cái gì chứ?”

Lục Tề Phong điên cười, giấu đầu lòi đuôi lộ ra tâm tư của mình.

“Cậu ở đâu?” Hàn Trạch Vũ trầm giọng nói.

“Chỗ cũ, cậu nhanh lên chút, chúng ta không gặp không về, bảo bối?”. Đầu óc Lục Tề Phong có chút không rõ ràng.

“Tề Phong, cậu say, đừng uống nữa, đợi tôi qua được không?”. Hàn Trạch Vũ vừa nói vừa nhanh chóng xuống lầu.

Lục Tề Phong say, say đến kịch liệt sao?

Hoặc là, đây mới là đầu cậu ta muốn.

Say mới phải, say đến bất tỉnh nhân sự tốt hơn?

Nhưng, mọi người nói, say rượu trong lòng, giờ phút này, trong lòng của cậu ta như gương sáng, vô cùng rõ ràng sao?

Bóng dáng Lữ Duy Duy khắc sâu ở trong lòng cậu ta, động một phần, liệu đau một phần, động lần đầu, liền đau khổ lần thứ nhất, mạnh mẽ đóng kín, vết thương đau đớn máu chảy ròng....

Không cách nào không chế!

Chờ tới lúc Hàn Trạch Vũ tới, trong phòng sang trọng chỉ còn lại Lục Tề Phong nằm nghiêng trên ghế salon, trên bàn dưới đất đều là chai rượu rỗng, áo sơ mi cởi ra, ngực đầy vết son môi, quần có chút nếp nhăn nhưng không có dấu hiệu kéo xuống.

“Thế nào lại thành ra như vậy?”. Hàn Trạch Vũ đi tới, đá chân anh.

“Cút cho tôi, tất cả cút ra ngoài cho tôi, nghe rõ không!”. Lục Tề Phong chán ghét, hung hăng vẩy tay.

Hàn Trạch Vũ lắc đầu một cái, xem ra, cậu ta muốn đem mình tới phụ nữ rồi.

“Tên kia, đứng dậy cho tôi, là vì người phụ nữ kia sao? Muốn thì đừng cảm đuổi theo, vui ở nơi này uống rượu sao được? Không có tiền đồ”.

Hàn Trạch Vũ khinh thường dạy dỗ Lục Tề Phong, mới quên trước đây không lâu, anh cũng không nhìn thấy ai đó, cũng lo lắng với nhớ nhung không dứt.

“Đuổi theo? Đuổi theo cái gì vậy? Người ta tìm được người có tiền, muốn đi? Còn bay rất a, bay qua đại dương rồi”.

Lục Tề Phong nằm trên ghế salon nở nụ cười mỉa mai, một tay anh chống lên thân, nửa tựa vào trên ghế salon, híp mắt liếc nhìn Hàn Trạch Vũ.

“Có tiền? Cậu nói là cô ta ban đầu yêu tiền của cậu? Cái này quá gượng ép rồi? Cô ta biết thời điểm cậu không có gì cả”. Hàn Trạch Vũ nhăn mày, không đồng ý với lời nói của Lục Tề Phong.

Anh cũng gặp qua cô gái kia, cũng giống một dạng với Tiểu Tiểu, cô gái đơn thuần khả ái, không phải cái dạng cậu ta nói trong miệng kia.

“Cậu thì biết cái gì? Lòng của phụ nữ biến đổi nhanh nhất, một khắc cô ta còn nằm ở dưới người cậu gọi, xoay người mà có thể tình tứ cùng người đàn ông khác, tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn có lỗi?”. mặt Lục Tề Phong đau đớn nói.

Màn kia quả thật đã đả kích tới anh, nhìn bọn họ trần trụi ôm nhau, anh quả thật muốn điên rồi, nghe trong miệng cô nói ra những lời đó, anh cơ hồ muốn giết người.

“Bây giờ cậu không phải quay về Lục thị rồi sao?”

Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dạng khổ sở của Lục Tề Phong, không phải giả vờ, chẳng lẽ phụ nữ thật sự là như vậy sao?

“Ha ha, Lục thị nhằm nhò gì? Người ta nhìn trúng người thừa kế của tập đoàn Tiểu Khai Thiên Tề, như thế nào? Thật tình mắt?”. Lục Tề Phong tự giễu nói xong, trong lòng cảm thấy chua xót.

Không thể phủ nhận, lần đầu tiên anh nhìn thấy Tề Thiên Lỗi, cũng biết anh ta không phải nhân vật bình thường, đối mặt với thân phận của anh ta, thật sự khiến anh tự ti.

Bây giờ Lục thị, bởi vì mình rời đi những năm nay, hiện tại nguy cơ trống rỗng, cho nên bố bắt anh và Mỹ Giai ở chung một chỗ, chính là muốn lợi dụng thực lực nổi bật của Lục Thị Đông Sơn bắt đầu.

Nhưng anh tình nguyện lựa chọn đóng cửa Lục Thị, cũng muốn đi cùng với cô, cô lại....

178. Chương 180: Yêu Thương Lẫn Nhau, Tổn Thương Lẫn Nhau

“Hả? Con trai của Tề Chính Bang sao? Trụ sở chính của Thiên Tề không phải ở Mỹ sao?”. Hàn Trạch Vũ nghe vậy thấy không ngờ.

“Đúng vậy a, cơ hội như vậy không phải ai cũng có được, có lẽ lựa chọn của cô ấy đúng”. Lục Tề Phong tự giễu nói qua.

Trời mới biết, trong lòng anh đồ kị muốn chết, tự ti vô cùng.

“Tề Phong, cậu thật xác định cậu đã bị thua vì tiền sao? Hay là còn có chuyện cậu chưa biết?”. Hàn Trạch Vũ nhắc nhở, anh không hy vọng anh em tốt của mình lại bỏ qua tình yêu của mình.

Cả đời người, có thể gặp được một người yêu thương thật lòng không phải việc dễ dàng, lòng gần nhau lại càng khó hơn. Là như vậy đây.

Cho nên, điều chúng ta có thể làm, trừ quý trọng ra, còn đâu là tin tưởng đây?

“Không nói việc này, xem chừng bảo bối của cậu, có khi bây giờ, cô ấy đang theo người tình cũ của cô ấy.....”

“Không thể nào, không cho cậu nói vậy về Tiểu Tiểu, cô ấy không giống như vậy”. Hàn Trạch Vũ tức giận cắt đứt lời nói của Lục Tề Phong, “Đưa số điện thoại của Lữ Duy Duy cho tôi”.

Hàn Trạch Vũ không có quên mục đích lúc trước Lục Tề Phong gọi điện thoại.

“Chắc chắn. Nhìn bộ dạng cậu kia, thật ra thì trong lòng cậu cũng sợ hãi không phải sao?”. Lục Tề Phong cười nhạo hừ nhẹ.

“Ít lời thôi dài dòng đi, rốt cuộc có cho hay không?”

“Tự cậu tìm đi”. Lục Tề Phong ném điện thoại qua, nhắm hai mắt lại.

Bởi vì say, cũng vì anh không muốn chứng kiến nghe cô nói sự thật, như vậy anh sẽ rất khổ sở, không bỏ được.

Thật ra thì, anh rất muốn cầu xin cô đừng đi, cầu xin cô ở lại bên cạnh mình, nói cho cô biết mình không thể không có cô, nhưng anh cao ngạo từ đầu tới cuối không có dũng khí để làm.

Hàn Trạch Vũ tìm thấy số của Lữ Duy Duy, đưa điện thoại ở trên ghế salon, nhìn Lục Tề Phong chán chường thở dài một tiếng.

“Tề Phong, nếu như vậy, thì để xuống, việc gì phải hành hạ mình như thế?”

Thấy anh ta không để ý tới mình, Hàn Trạch Vũ xoay người đi ra ngoài.

Nghe được âm thanh đóng cửa, Lục Tề Phong mở mắt ra, cặp mắt ảm đạm, tràn đầy đau đớn, anh khổ sở gơ lên khóe miệng, chỉ có mình mới có thể nghe được âm thanh sâu kín nói qua.

“Nếu như có thể để xuống, cần gì phải hành hạ mình như thế?”

Trong phòng trống không, không có ai để ý anh, máy sưởi rõ ràng mở rất lớn, nhưng anh lại cảm thấy lạnh lẽo ở đáy lòng, thông suốt nội tâm.

Điện thoại Lữ Duy Duy vang lên.

Cô lấy điện thoại ra, liếc mắt thấy số điện thoại lạ hoắc, quả quyết cúp.

Những ngày này, nếu không phải sợ Thiên Lỗi không tìm được cô, cô căn bản không muốn mang điện thoại. Bởi vì, nếu điện thoại của Tề Phong gọi tới, cô thật không có cách nào đối mặt với anh, cũng không nhẫn tâm nói làm tổn thương tới anh.

Chắc hẳn, cú điện thoại này là do anh dùng điện thoại khác gọi tới sao?

“Điện thoại của ai, sao không nhận thế?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ đau khổ trên mặt Duy Duy, nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì đâu, công ty du lịch ý mà, trước định đi, hiện tại thì không đúng lúc rồi”.

Lữ Duy Duy nhàn nhạt gờ khóe miệng, tùy ý tìm cớ, nhưng không nghĩ đến, tiềm thức mình vẫn không cách nào bỏ anh ra được.

Bọn họ thật sự định chuẩn bị đi Hawaii, chính là ngày từ công ty du lịch đi ra ngoài liền bị người đánh đến ngất xỉu.

“A, vậy cũng đừng để ý tới nữa, đi, chúng ta đi ăn đá bào nhé?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn quầy ăn vặt cách đó không xa, còn nhớ tới quán có bán các loại đá bào họ thích nhất, bây giờ dù thời tiết đã lạnh, nhưng khách vẫn tới từng đợt, buôn bán tốt.

Chắc là, tất cả mọi người đều giống họ, thích cảm giác ăn đá bào hòa tan chậm rãi trong lòng.

“Ừ, được”.

Lữ Duy Duy liếc mắt nhìn cửa hàng kia, đột nhiên nhớ lại cảm thấy lạnh lẽo. Cô muốn dùng cái lạnh đó để đông cứng lại thê lương trong lòng.

Hàn Trạch Vũ nghe âm thanh trong điện thoại, nhíu mày thật sâu.

Hai người phụ nữ này không hiểu có chuyện gì đây?

Một người tắt máy, một người không nhận điện thoại?

Làm cái gì vậy?

Anh giận đến mức muốn ném điện thoại, nhưng, vội vàng muốn gặp Lãnh Tiểu Tiểu, khiến anh gửi một cái tin nhắn.

Tôi tìm Lãnh Tiểu Tiểu? Hàn Trạch Vũ.

Lữ Duy Duy thường thức đá bào đậu đỏ, nghe được tiếng điện thoại vang lên, nhưng, lần này chỉ là tin nhắn.

Tay cô cầm điện thoại, trong lòng mâu thuẫn.

Nhất định là của Tề Phong gửi tới sao?

Cô rất muốn xem anh rốt cuộc nói cái gì, những lại sợ mình không quản được lòng mình, càng lún càng sâu.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn gương mặt khó xử của Duy Duy, đoạt lấy điện thoại di động.

“Ai thế?”

Lữ Duy Duy muốn lấy lại, nhưng Lãnh Tiểu Tiểu đã mở ra tin nhắn.

Xem qua, trên mặt của cô lại lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Là của tớ đấy, Duy Duy, Trạch Vũ không tìm được nên lại lo lắng rồi”. Lãnh Tiểu Tiểu tùy ý nói qua.

Lữ Duy Duy sững sốt một chút, nghĩ tới cú điện thoại kia chắc hẳn cũng là Hàn Trạch Vũ gọi sao? Cứ như vậy mình cho là anh gọi tới sao?

Có lẽ, anh không gọi điện thoại ỉn nhỉ?

Mình làm vậy đã làm tổn thương tới anh sao?

Cảm giác mất mát chạm tới đáy lòng cô, đau buồn bắt đầu tràn lan, nước mắt bắt đầu trong hốc mắt đảo quanh.

Lữ Duy Duy chợt ăn một miếng đá bào to, muốn khổng chế nội tâm đau đớn cùng khổ sở của chính mình.

Mùi vị đậu đỏ đánh thẳng vào vị giác của cô, hương vị ngọt tỏa ra bây giờ có vẻ hơi mỉa mai?

Đậu đỏ, tương tư?

Tương tư, đậu đỏ?

Đây chính là cái chết tương tư, nên là cái chết đậu đỏ sao?

Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu lui qua một chỗ gọi điện thoại cho Hàn Trạch Vũ, trong lòng Lữ Duy Duy tràn đầy hăm mộ, nhưng cũng tuyệt vọng bất lực.

Tại sao mình lại gặp phải chuyện như thế?

Hai mắt cô nhắm nghiền, nước mắt chua xót trượt xuống....

179. Chương 181: Thịnh Cầu Của Hạ Gia Di

Đang ngồi ở quán ăn vặt đầu đường nên rất ồn ào, Lãnh Tiểu Tiểu muốn tìm một chỗ yên tĩnh một chút để gọi điện cho Trạch Vũ. Quan sát xung quanh cô đã thấy một buồng điện thoại kè đó, hai mắt tỏa sáng.

Chỗ đó là nơi rất yên tĩnh?

Lãnh Tiểu Tiểu nở nụ cười, bước nhanh tới buồng điện thoại.

“Tiểu Tiểu? là cô thật sao? Thật tốt quá?” Một giọng nữ nóng nảy mang theo chút vui sướng vang lên sau lưng Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc quay đầu lại thì nhìn thấy được vẻ mặt nóng nảy của Hạ Gia Di.

“Gia Di? Tại sao lại là cô? Cô tìm tôi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy? Tiểu Tiểu, tại sao điện thoại di động của cô không gọi được vậy?” Hạ Gia Di tiến lên một bước kích động nắm lấy tay Lãnh Tiểu Tiểu, giống như là thấy được cứu tinh của mình vậy.

“Điện thoại di động của tôi hết pin, cả ngày nay ở bên ngoài cho nên đã bị tắt máy rồi.” Lãnh Tiểu Tiểu tùy tiện tìm một cái cớ, nhưng vẫn có hơi kinh ngạc nhìn Hạ Gia Di.

“Tiểu Tiểu, tôi có chuyện nhờ cô...nhất định cô phải giúp tôi, nhất định cô phải giúp tôi?”

“Gia Di, cô đừng vội từ từ nói, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Tôi có thể giúp cô được sao?”

Vẻ mặt của Gia Di ngập tràn lo âu cùng hốt hoảng điều này khiến Lãnh Tiểu Tiểu hết sức không hiểu, mình có thể giúp cô ấy cái gì đây?

Bản thân mình không có tiền cũng không có quyền, có thể giúp cô ấy được ư? — Cô ấy không phải là con gái cưng của nhà họ Hạ sao?

“Tiểu Tiểu, chuyện này chỉ có cô mới có thể giúp tôi được thôi, bởi vì Hàn Trạch Vũ nhất định sẽ nghe lời cô.”

Hạ Gia Di nói tới chỗ này vẻ mặt càng trở nên chán nản, vẻ mặt phức tạp của cô ấy làm cho người ta suy nghĩ không ra vấn đề gì.

Thật sự vấn đề này cũng khó nói ra khỏi miệng, đó chính là việc Tần Phi hãm hại Hàn thị, hiện tại sự việc bại lộ nên bị trừng phạt đúng tội. Nhưng bây giờ mình lại nhờ Tiểu Tiểu đi cầu xin Hàn Trạch Vũ, thật sự là làm khó cho cô ấy.

Trạch Vũ? Chuyện này cũng có liên quan đến Trạch Vũ?

Lãnh Tiểu Tiểu hơi sững sờ một chút.

“Nói đi Gia Di, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Lãnh Tiểu Tiểu chân thành nói.

Nghĩ tới lúc trước cô ấy đã ỉnh mượn phòng để ở, mặc dù mình không có ở đó, nhưng lòng vẫn âm thầm cảm ơn rất nhiều.

“Tiểu Tiểu, chúng ta có thể tìm một chỗ nào đó ngồi nói chuyện được không? Chuyện này nói ra rất phức tạp.”

Hạ Gia Di muốn nói cho Lãnh Tiểu Tiểu biết tất cả mọi chuyện, bởi vì việc Tần Phi đối phó với Hàn thị thật ra là có nguyên nhân .

“Nhưng mà hôm nay tôi đi cùng một người bạn, ngày mai chúng ta nói chuyện có được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu lại liếc mắt nhìn quán ăn vặt, đột nhiên phát hiện Lữ Duy Duy bị một người đàn ông mạnh mẽ kéo lên xe, cô vội vàng chạy tới.

“Này? Duy Duy? Duy Duy?” Cô tức giận nhìn những người xung quanh đang tỏ vẻ như đang xem náo nhiệt, hét to lên

“Cô gái đó là bạn của cô sao?”

Trước đó Hạ Gia Di nhìn thấy cô gái đó đang cãi vã với người đàn ông kia, nhưng bởi vì không quen biết cho nên cũng không có để ý.

“Đúng vậy? Không được, tôi phải đi báo cảnh sát.”

Lãnh Tiểu Tiểu không có thấy rõ mặt của người đàn ông kia, cô hoảng sợ hốt hoảng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát.

“Hình như bọn họ có quen biết nhau đó, lúc này tôi thấy bọn họ tiếp xúc tương đối thân mật với nhau.” Hạ Gia Di khẳng định .

Bởi vì lúc trước, cô nhìn thấy người đàn ông kia cường hôn cô gái đó, sau đó cô ấy cho người đàn ông kia một cái tát, cho nên mới có cảnh tượng hồi này mà Tiểu Tiểu nhìn thấy.

“Là thật sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Hạ Gia Di, do dự chốc lát, nếu quả thật như vậy, người đàn ông kia là Lục Tề Phong sao?

Tiểu Tiểu vừa nghĩ vừa nhìn qua chỗ lúc này, hồi tưởng vừa rồi mình có thấy bóng dáng của người đàn ông kia, bề ngoài hình như cũng hơi giống.

Đang lúc Lãnh Tiểu Tiểu suy nghĩ, điện thoại của Lữ Duy Duy vang lên.

Lãnh Tiểu Tiểu vội nhìn vào màn hình điện thoại phía trên hiện lên ba chữ “Đàn ông thú vị” , vội vàng nhấn nút trả lời.

“Alo?”

“Tiểu Tiểu, mình Duy Duy đây, hiện tại mình không có việc gì đâu, cậu đừng. Ai.” Lữ Duy Duy vẫn chưa nói hết lời, điện thoại đã bị người khác cúp máy.

Nghe giọng nói của Duy Duy, trong lòng Tiểu Tiểu cũng bớt lo lắng, cô ấy có thể sử dụng điện thoại di động của anh ta gọi điện thoại ỉnh thì có nghĩa là thật sự Duy Duy đã đi cùng với anh ta rồi, vừa rồi nghe thấy giọng nói của Duy Duy, Lãnh Tiểu Tiểu có thể cảm giác bên trong giọng nói đó có giấu giếm một chút vui mừng.

“Cô ấy không có việc gì chứ?” Hạ Gia Di nhìn Lãnh Tiểu Tiểu đang sững sờ, mở miệng hỏi.

“A, không có việc gì? không có việc gì!” Lãnh Tiểu Tiểu lấy lại tinh thần, nở nụ cười xin lỗi với Gia Di.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút được không?” Thấy bạn của Lãnh Tiểu Tiểu đã đi rồi, Hạ Gia Di mở miệng lần nữa.

“Ừ, được, nhưng mà tôi muốn gọi một cuộc điện thoại đã, được không?” T7sh.

“Có thể, tôi đi tới trước chờ cô, xe của tôi ở bên kia.” Hạ Gia Di chỉ chiếc xe dừng ở đầu đường, cảm kích gật đầu một cái.

Thấy Gia Di rời đi, Lãnh Tiểu Tiểu móc điện thoại của mình ra mở máy.

Quả nhiên, vừa mở máy thì có rất nhiều tin nhắn đến, Trạch Vũ gọi ỉnh rất nhiều cuộc điện thoại .

Cô vội vàng bấm số gọi lại.

————— tử tiết thu phân cắt —————

Hàn Trạch Vũ mới vừa ngồi vào trong xe, thì lại thấy Lục Tề Phong loạng choạng bước ra ngoài, anh vốn định đi tới khuyên cậu ta không được lái xe, nhưng anh chưa kịp bước xuống xe, Lục Tề Phong đã chui vào xe của cậu ta nhanh chóng khởi động xe chạy ra ngoài.

Hàn Trạch Vũ lắc đầu một cái, có chút đồng cảm với cậu ta.

Thì ra cho dù đàn ông hay phụ nữ, nếu gặp phải vấn đề tình cảm đều giống nhau, lý trí đều không có tính tác?

Hàn Trạch Vũ than một tiếng, nhìn điện thoại ở trong tay, có hơi buồn bực .

Anh không biết đi đâu để tìm cô, cho nên chỉ biết dừng xe ở nơi này.

Lữ Duy Duy không nhận điện thoại, nhưng đến nỗi tin nhắn cũng không xem sao? Tại sao đến bây giờ còn chưa có tin tức chứ?

Đang lúc sự kiên nhẫn của Hàn Trạch Vũ bị mài mòn thì đúng lúc điện thoại di động của anh vang lên.

180. Chương 182: Không Muốn Cô Biết Mối Thù Hận Này

Hàn Trạch Vũ vội vàng cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình, trong lòng hưng phấn nhảy lên.

“Này, Tiểu Tiểu, em đang ở đâu? Điện thoại di động sao lại tắt máy?”

“Trạch Vũ, em không sao, em ở cùng chỗ với Duy Duy, bây giờ em còn có chút chuyện, nhưng tối nay em sẽ trở về, anh đừng lo lắng cho em.”

Âm thanh dịu dàng của Lãnh Tiểu Tiểu vang lên trong điện thoại, trong nháy mắt dập tắt đám cháy trên mặt của Hàn Trạch Vũ.

Giống như cho dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần có cô, Hàn Trạch Vũ anh đều cảm thấy an tâm.

“À, được rồi, lúc này em về thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em?” Hàn Trạch Vũ có hơi cô đơn nói.

Hôm nay, vào giờ khắc này hơn hết bất kỳ thời điểm khác anh hy vọng có thể ôm cô vào trong ngực, bởi vì loại cảm giác mất đi cô quá mạnh mẽ.

Kể từ sáng hôm nay sau khi nghe lời nói của Hàn Á Minh, cả ngày anh đều không có tập trung được, cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Vừa tan tầm anh vội vã chạy về nhà, nhưng lại không nhìn thấy cô, cảm giác thất vọng cùng sợ hãi làm cho anh rất khó chịu.

“Không cần Trạch Vũ, em tự bắt xe về, em sẽ cẩn thận mà!” Lãnh Tiểu Tiểu cự tuyệt ý tốt của Hàn Trạch Vũ.

Bởi vì cô không muốn cho Trạch Vũ biết mình đang ở cùng Gia Di, dù sao Gia Di cũng là vợ của Tần Phi, cho nên tránh cho anh nghĩ đến việc gì đó lại ghen tức loạn lên.

“Được rồi, vậy em cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, còn nữa không cho phép tắt máy.” Hàn Trạch Vũ bá đạo nói xong, lại lộ ra nòng nặc cứng chiều.

“Ừ, biết rồi, Tổng giám đốc đại nhân?” Lãnh Tiểu Tiểu cười ngọt ngào, cảm giác được người ấy quan tâm thật là tốt.

Hai người lưu luyến nói lời từ biệt, rồi cuộc cũng cúp điện thoại.

Hàn Trạch Vũ thỏa mãn lộ ra đường cong đẹp nơi khóe mắt, khởi động xe đi.

Lãnh Tiểu Tiểu cũng cất điện thoại di động, trên mặt tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Ở chỗ không xa Hạ Gia Di nhìn thấy nụ cười hạnh phúc ngọt ngào của Lãnh Tiểu Tiểu, cũng thấy vui vẻ lây, nếu như cô ấy có nơi chốn tốt như thế, thì cuộc hôn nhân của mình và Tần Phi sẽ càng thêm vững chắc ?

Lãnh Tiểu Tiểu đi tới trước mặt Hạ Gia Di, hơi cong môi một cái, “Chúng ta đi thôi?”

Lúc Lãnh Tiểu Tiểu ngồi vào trong xe của Hạ Gia Di được một lúc thì cô một chiếc Benz màu đen nhanh chóng chạy qua họ, gò má anh tuấn của Hàn Trạch Vũ không đợi Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy, đã biến mất ở trong màn đêm.

————— tử tiết thu phân cắt —————

Đi tới quán trà Tú Ngọc, một nơi rất lịch sự tao nhã, Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt nặng nề của Hạ Gia Di cô mở miệng nói trước.

“Gia Di, sao rồi hả ? Chuyện gì mà có liên quan đến Trạch Vũ ?”

“Đúng, Tiểu Tiểu, chuyện này còn có liên quan đến Tần Phi nữa.” Gia Di uống một hớp trà, thở dài một tiếng.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Gia Di có hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Cô nói Tần Phi cùng Trạch Vũ liên quan như thế nào?”

“Tiểu Tiểu, cô hiểu Tần Phi bao nhiêu?” Gia Di chậm rãi mở miệng nói.

Rõ ràng cô ấy cũng không biết mối thù hận giữa Tần Phi cùng Hàn thị. Nếu không, cô ấy sẽ không kinh ngạc như vậy.

Tần Phi không có nói cho cô ấy biết bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng anh, nhưng lại nói ỉn, đây có phải là mình đã có một vị trí nhất định trong lòng anh ấy?

Anh ấy muốn sống cùng mình cả đời?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Gia Di cảm thấy vui vẻ .

“Cô muốn nói cái gì?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Gia Di có hơi không hiểu.

“Về thân thể của Tần Phi? Cô có gặp người thân của anh ấy chưa?”

“Thân thể? Người thân?”

Vấn đề mà Hạ Gia Di nói khiến Tiểu Tiểu nghĩ mà cười trừ, biết anh ấy mấy năm rồi, nhưng anh chưa bao giờ nhắc tới người nhà cả. Có lần cô đã hỏi anh thế nhưng anh lại không trả lời, trên mặt lộ ra hận ý nòng nặc khiến Tiểu Tiểu cảm thấy rất sợ hãi.

Từ lần đó về sau Lãnh Tiểu Tiểu cũng không hỏi lại anh.

“Đúng, bởi vì ba của anh ấy lần đầu tiên đầu tư kinh doanh bị người khác hãm hại, cho nên phá sản rồi sau đó tự sát. Mà mẹ của anh ấy.” Hạ Gia Di dừng lại, không nói nữa. T7sh.

Bởi vì vậy Tần Phi rất đau lòng, thì ra đằng sau cái vẻ mặt lạnh lùng vô tình này lại có nhiều cay đắng như vậy.

“À? Vậy mẹ anh ấy đâu?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Hạ Gia Di, trong lòng đột nhiên co rút đau đớn.

Cô đột nhiên hiểu ra, trước kia Tần Phi vẫn nói còn có chuyện anh chưa làm xong, như vậy là anh ấy đang nói về chuyện này, việc này nhất định có liên quan đến cái chết của ba Tần Phi, mà lúc anh chọn Hạ Gia Di cũng có nguyên nhân.

Trong nháy mắt Lãnh Tiểu Tiểu đã sáng tỏ.

Hạ Gia Di nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, hiểu trong lòng cô ấy đang nghĩ tới điều gì, Gia Di thở dài một tiếng nhìn mắt Tiểu Tiểu thản nhiên nói.

“Đúng, đúng như cô suy nghĩ, lúc anh ấy chọn tôi, thì ra là vì nguyên nhân đó.”

Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn vẻ thản nhiên của Hạ Gia Di, “Chẳng lẽ cô không để ý sao?”

“Để ý, tôi rất để ý, nhưng mà đó là trước kia. Mặc dù biết anh ấy có mục đích mới lấy tôi, nhưng tôi cũng nguyện ý ở lại bên cạnh anh ấy, ít nhất tôi còn có chỗ mà anh ấy cần. Tôi yêu Tần Phi, rất thích anh, cho nên cho dù anh ấy làm tất cả những điều đó tôi đều cam tâm tình nguyện.”

“Tôi cũng đã từng rất hận cô, rất ghen tỵ với cô, tại sao cô có thể chiếm cứ cả trái tim của anh ấy? Nhưng mà kể từ khi tôi gặp cô lần đó, tôi mới hiểu được anh ấy yêu cô là bởi vì cô thật đáng giá để anh ấy yêu.”

Hạ Gia Di chân thành nói xong, cô thật sự cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu là người con gái lương thiện, nếu như bại trong tay cô mình cũng tâm phục khẩu phục.

“Gia Di, giữa chúng tôi không có gì cả?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Gia Di, vội vàng giải thích.

“Không, Tiểu Tiểu, tôi không có nghi ngờ những thứ này, tôi tin tưởng cô? Nhưng mà cô có biết người hãm hại cha của anh ấy là ai không?”

181. Chương 183: Người Vô Tội Nhất

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn nét mặt có điều ngụ ý của Hạ Gia Di, trong lòng giật mình.

“Là Trạch Vũ sao? Cũng không thể? Chẳng lẽ là.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe nhắc tới Trạch Vũ, nhưng vừa nghĩ lại, thời điểm đó Trạch Vũ vẫn còn là con nít nhất định là Hàn Á Minh.

“Tiểu Tiểu, cô biết không? Cao ốc Hối Phong ban đầu chính là sản nghiệp nhà họ Tần. Sau khi nhà họ Tần phá sản, bị nhà họ Hàn mua với giá thị trường. Có thể suy nghĩ là biết, người thao toàn bộ chuyện này là ai.” Hạ Gia Di thở dài thật sâu, giữa lòng mày có bi thương.

Xem ra, cô thật sự yêu Tần Phi. Đối với Tần Phi bị khổ sở, Hạ Gia Di cảm động lây giống như mình.

“Tại sao có thể như vậy?” Lãnh Tiểu Tiểu thất kinh.

Nếu như cao ốc tài chính Hối Phong thật sự là sản nghiệp nhà họ Tần, vậy thì kẻ hãm hại ba Tần Phi nhất định là người của Nhà họ Hàn rồi.

Ban đầu Tần Phi biết mình yêu chính là người nhà họ Hàn, trong lòng nhất định là cực kỳ khó chịu?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu dâng lên một tia đau lòng.

“Đúng vậy, trên thương trường chính là tàn khốc như thế đấy. Chỉ vì lợi ích có thể không từ thủ đoạn nào. Ban đầu, ba Tần Phi cũng vì quá tin tưởng cô gái kia, cho nên mới phải bị hại thảm như vậy.”

“Cô gái kia?”

Không phải ba Trạch Vũ sao? Thế nào lại là cô gái?

Hàn phu nhân?

Không, không thể nào?

Hàn phu nhân cho Lãnh Tiểu Tiểu ấn tượng ấy là sao ôn hòa, uyển chuyển hàm xúc. Làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp. Lãnh Tiểu Tiểu không cách nào đem bà cùng cô gái tàn nhẫn trong miệng Hạ Gia Di liên hệ với nhau.

“Đúng, chính là bà ta. Nếu như không phải là nghe Tần Phi nói, tôi cũng không thể nào tin nổi người phụ nữ dịu dàng hào phóng cao quý đó lại sẽ là lòng dạ độc ác như vậy, để thâu tóm Tần thị cũng đã ngoan độc rồi, thậm chí giá tiền cao ốc Hối Phong cũng đều hạ thấp. Khi nhiều người mua, không có một nhà dám đứng ra đấu giá, cô biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ đều trước một ngày cạnh tranh mục tiêu, tiếp nhận Yakuza Nhật Bản uy hiếp nghiêm trọng. Cô nói xem người làm ăn, ai nguyện ý chọc phải thế lực hắc đạo? Thật là điên rồi, ngay cả con đường sống cũng không để lại. Một sai lầm nhỏ nhỏ liền thua thành hai bàn tay trắng, dù là bất luận kẻ nào cũng không cách nào tiếp nhận đả kích như vậy.” Hạ Gia Di có chút cảm giận bất bình nói.

“Gia Di, những thứ này là có thật không?” Lãnh Tiểu Tiểu vẫn không muốn tin tưởng tất cả.

Trên thương trường chỉ vì lợi ích, xác thực sẽ không từ thủ đoạn, nhưng cũng không nên bức người đến đường cùng chứ?

“Thế nào? Cô không tin tôi?”

“Không, không phải vậy, tôi cảm thấy.”

“Nếu như mà tôi nói cho cô biết, Hàn phu nhân cao quý đó chính là mẹ Tần Phi, có phải cô càng không tin hay không?”

“Cái gì?”

Hạ Gia Di nói, tựa như một Thiên lôi, không hề có điềm báo trước bỗ vang, khiến Lãnh Tiểu Tiểu không hề có lực chống đỡ, cô nhìn bộ mặt phớt tỉnh của Gia Di, cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Hàn phu nhân là mẹ Tần Phi?

Bà ấy cũng là mẹ Trạch Vũ, như vậy, Trạch Vũ cùng Tần Phi? ? ?

Hàn phu nhân bức chết ba Tần Phi? Bức chết ba con trai của bà ấy?

Đây đều là cùng người ư? Trời ạ?

Trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu hỗn loạn từng bừng, những thứ quan hệ phức tạp rối tung này khiến Lãnh Tiểu Tiểu không tìm được đầu mối.

Trà trên bàn đã nguội, cô bưng chén trà nguội lên, uống một hơi cạn sạch. Giống như muốn cho nước trà lạnh như băng thức tỉnh suy nghĩ của mình.

“Gia Di, tôi không hiểu, đây rốt cuộc vì cái gì? Còn nữa, cô cần tôi giúp cái gì? Để cho anh em bọn họ quen biết nhau sao? Nhưng đây cũng quá.”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy tất cả cũng quá không hợp lý rồi, đừng nói là mình có phần hoài nghi, nếu nói cho Trạch Vũ, anh cũng nhất định sẽ không tin tưởng.

“Tiểu Tiểu, cô phải tin tưởng Tần Phi, những năm gần đây anh ấy cũng là vì báo thù mà sống, anh ấy không cần thiết gạt chúng ta, tôi cho cô biết những thứ này, là muốn cho cô biết, Tần Phi làm mấy chuyện này, cũng có nguyên nhân. Tôi cũng không muốn cho anh em bọn họ quen biết nhau, chỉ muốn ngăn cản anh em bọn họ tương tàn mà thôi.”

“Tôi vẫn không hiểu.” Hiện tại Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ mơ hồ.

“Tiểu Tiểu, Hàn thị trúng thầu vụ án hàng Hoa Kỳ, cô biết không?”

“Tôi biết rõ?” Lãnh Tiểu Tiểu không xa lạ gì đối với vụ án kia, đó là dự án đầu tư gần đây Hàn thị tương đối coi trọng nhất.

“Hàn thị trúng thầu là bởi vì biết giá khởi đầu của Hạ thị chúng tôi. Hơn nữa, giá khởi đầu là Tần Phi cố ý để lộ. Mục đích chính là muốn lấy tội danh buôn bán cơ mật trên lưng Hàn thị.”

“Có thật không? Tần Phi thật làm như vậy? Vậy Trạch Vũ sẽ không có chuyện gì chứ?” Lãnh Tiểu Tiểu theo bản năng lo lắng lại là Hàn Trạch Vũ có thể dính líu đến chuyện này hay không.

“Tiểu Tiểu, cô thật rất thích anh ta? Thật sao? Nếu như Tần Phi tra cứu phương hướng trước, Hàn Trạch Vũ là chạy không thoát trách nhiệm luật pháp.”

“Gia Di, Tần Phi làm sao sẽ biến thành như vậy? Không phải Trạch Vũ rất vô tội sao?” Nghe Trạch Vũ có thể có chuyện, tâm tình của Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên kích động.

Gia Di nhìn phản ứng của Lãnh Tiểu Tiểu, đột nhiên có chút bi ai thay Tần Phi.

Cô gái trong lòng anh tâm niệm yêu, sau khi biết tất cả sự tình, cả trái tim vẫn hướng về Hàn Trạch Vũ.

Hạ Gia Di đột nhiên có chút tức giận.

“Vô tội? Rốt cuộc ai mới là vô tội nhất? Vừa mới sinh ra không lâu, mẹ liền vì gả cho người đàn ông khác, mà bỏ lại anh ấy. Từ nhỏ đến lớn, chẳng những không có quan tâm đến anh ấy, còn cướp tất cả thuộc về anh ấy, làm hại anh ấy ngay cả người cha duy nhất cũng mất đi. Chẳng lẽ anh ấy cũng không vô tội sao? Anh ấy không nên hận sao? Không nên trả thù sao?”

182. Chương 184: Ân Ân Oán Oán Khi Nào Dừng

Cảm nhận được tức giận của Hạ Gia Di, Lãnh Tiểu Tiểu có chút mờ mịt nhìn cô ta, bốn mắt nhìn nhau, tâm linh trong nháy mắt thông nhau.

Hai người đột nhiên hiểu đối phương, hiểu đối phương sâu như vậy.

Cuối cùng, ánh mắt hai người cũng bình tĩnh lại.

Lãnh Tiểu Tiểu phản ứng dễ hiểu.

Mình không giống nhau sao?

Biết rất rõ hành động việc làm của Tần Phi làm tổn hại lợi ích Hạ thị, mình không phải là mắt nhắm mắt mở sao?

Ban đầu Tần Phi vì ép mình rời khỏi công ty, đã dùng vi-ta-min đối thuốc trợ tim của mình, làm hại bệnh mình tái phát phải vào bệnh viện, mình chẳng có cái gì cả sao?

Thậm chí còn ở trước mặt bác sỹ cùng cha thay anh che giấu chuyện này.

Chính mình làm tất cả, không phải là duy trì tình yêu mù quáng đối với người mình yêu sao?

Cô gái à? Cô gái?

Thời điểm yêu đều là mắt mù, tâm manh?

Không thấy rõ, không nghĩ ra.

Yêu đều quan trọng hơn so với tất cả? Có lúc thậm chí còn rất muốn coi trọng hơn so với sinh mệnh mình?

Hai người cũng không có nói thêm một câu, đột nhiên giữ vững trầm mặc khiến không khí có chút lúng túng. Yên lặng đi qua, hình như có chút vắng lạnh.

Lãnh Tiểu Tiểu do dự chốc lát, mở miệng trước, phá vỡ khoảng không gian yên lặng này.

“Gia Di? Thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi có chút kích động. Vậy bây giờ, chuyện này như thế nào?”

“Tần Phi thật rất đáng thương. Kế hoạch nhiều năm như vậy của anh ấy, thủy chung không tìm được cơ hội thích hợp, lần này, nếu không phải là bởi vì tôi buộc anh ấy rời đến Canada, anh ấy cũng sẽ không vội vàng ra tay như vậy, chẳng những không trả thù được nhà họ Hàn, ngược lại để ỉnh trở nên bị động.”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tần Phi đã xảy ra chuyện sao?” Lúc này Lãnh Tiểu Tiểu mới đột nhiên có chút hiểu nguyên nhân Hạ Gia Di tìm mình.

“Đúng, hiện tại Hàn Trạch Vũ ngược lại kiện Hạ thị cùng Tần Phi cố ý vu cáo Hàn thị, tôi nhận được tin tức, Hàn Trạch Vũ có một chứng cứ hết sức có lực có thể chứng minh chuyện này đúng là Tần Phi cố ý dạy người khác đánh cắp cơ mật của Hạ thị, sau đó hãm hại Hàn thị, nếu như chứng cứ xác thực, tội danh thành lập, Tần Phi sẽ đối mặt với chế tài luật pháp. Nhưng Lãnh Tiểu Tiểu, Tần Phi làm tất cả cũng có lý do, mặc dù luật pháp không cho phép lý do như vậy, nhưng cô nhất định có thể đồng ý, lúc Tần Phi yêu cô như vậy, nhìn đứa bé trong bụng tôi đã lớn, xin cô nhất định phải cầu xin Hàn Trạch Vũ hủy bỏ tố cáo đối với Tần Phi.”

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Hạ Gia Di có chút khàn khàn, hốc mắt cũng biến thành hồng hồng.

Lãnh Tiểu Tiểu trầm mặc, cô hiểu tất cả sự tình.

Nhưng Trạch Vũ, anh sẽ nghe mình sao? Nếu như mình thay Tần Phi hướng anh cầu xin, anh sẽ không tức giận hơn chứ?

Hạ Gia Di thấy Lãnh Tiểu Tiểu không có lên tiếng, có chút như có điều suy nghĩ, cô sốt ruột.

Nếu như Lãnh Tiểu Tiểu không thể giúp Tần Phi, như vậy lần này, Tần Phi cùng Hạ thị nhất định khó thoát khỏi chế tài luật pháp rồi.

Bởi vì, người tiết lộ tin tức này nói rất rõ ràng ỉnh, phần chứng cứ này hết sức có lực, cơ hội muốn lật đổ cơ hồ là không có.

“Tiểu Tiểu, tôi van cô, cô nhất định phải giúp tôi việc này. Hàn Trạch Vũ anh ta chỉ nghe lời cô, nếu như cô cầu xin anh ta, anh ta nhất định sẽ đồng ý. Tiểu Tiểu, tôi biết rõ tôi rất ích kỷ, tôi không nên vì mình làm khó cô, nhưng tôi thật sự không có cách nào, tôi không muốn con mình vừa sinh ra đã không có ba, hơn nữa Tần Phi nhất định cũng không tiếp thụ nỗi dằn vặt như vậy, anh ấy nhất định sẽ không chịu được, Tiểu Tiểu, tôi thật sự vô cùng sợ, tôi sợ anh ấy đến lúc đó nghĩ không thông, sẽ chọn không đường về, Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu? Dù Hạ Gia Di tôi nợ cô, về sau, vô luận cô muốn gì, tôi đều sẽ đáp ứng cô. Dù cô bảo tôi phải rời khỏi Tần Phi? Chỉ cần lần này anh ấy không có việc gì, có được hay không? Van cô, cầu xin cô?”

Nước mắt theo khuôn mặt tinh xảo của Hạ Gia Di chảy xuống, ăn nói khép nép nghẹn ngào, cô khẩn cấp cầu xin Lãnh Tiểu Tiểu, chỉ kém không có quỳ xuống.

“Gia Di, cô đừng như vậy, tôi không phải là không muốn giúp cô, tôi chỉ đang suy nghĩ Trạch Vũ sẽ không nghe tôi, nếu như tôi đi cầu xin anh ấy, anh ấy sẽ càng thêm tức giận.”

Lãnh Tiểu Tiểu có thể cảm giác mãnh liệt tình yêu của Hạ Gia Di đối với Tần Phi, cô như thật nói qua bản khoán trong lòng mình.

“Tiểu Tiểu, xin, cầu xin cô, nhất định phải thử một chút, tôi nhận ra, Hàn Trạch Vũ rất thích cô, anh ta rất quan tâm cô. Nếu như cô , anh ta nhất định sẽ đồng ý.”

Hạ Gia Di không cách nào nói câu đó, dù sao cô không có lập trường khiến Lãnh Tiểu Tiểu dùng mình làm đại giá đi ép Hàn Trạch Vũ cúi đầu.

Nghe được lời nói của Hạ Gia Di, Lãnh Tiểu Tiểu sửng sốt một chút, cô có chút bài xích sự ích kỷ của Hạ Gia Di.

Nhưng khi cô nhìn thấy Hạ Gia Di mặt đầy nước mắt làm cho người ta thương tiếc, thấy bụng cô có chút nhô ra, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu lại trở nên mềm mại.

Cô ấy không có sai, cô ấy chỉ vì chồng cùng đứa bé mà tranh thủ hạnh phúc khó có được.

Cô ấy và Tần Phi có thể đi tới hôm nay thật là không dễ dàng, hạnh phúc đến từ không dễ, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không bỏ được buông tha?

“Gia Di, tôi sẽ thử một chút? Nhưng tôi thật không cách nào bảo đảm Hàn Trạch Vũ sẽ nghe tôi?”

Lãnh Tiểu Tiểu có chút lo lắng nói, cô cơ hồ có thể đoán trước được Hàn Trạch Vũ nghe xong thỉnh cầu của cô, mặt thôi không có thể thối hơn.

“Cám ơn cô, Tiểu Tiểu, thật cảm ơn cô, tôi thay Tần Phi cảm ơn cô, thay con tôi cùng Hạ thị cảm tạ cô. Tiểu Tiểu, cô thật là một người con gái lương thiện, người tốt sẽ có báo đáp.”

Hạ Gia Di nghe Lãnh Tiểu Tiểu đáp ứng giúp một tay, tâm tình kích động không cách nào nói, cô nắm thật chặt tay Lãnh Tiểu Tiểu, nước mắt không cầm được lộ ra ngoài.

“Gia Di, tôi vẫn không hiểu, tại sao Tần Phi không đi tìm mẹ anh ấy?”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm giác trên thế gian này không đến nỗi có người mẹ độc ác như thế?

183. Chương 185: Hai Ngươi Phụ Nữ Đạt Được Thảo Thuận

Hạ Gia Di nghe được cách xưng hô này của Lãnh Tiểu Tiểu, kinh ngạc giống như nghe được tin gì lạ trong thiên hạ, sau đó, cô gương lên một nụ cười lạnh.

“Mẹ? Tần Phi không có mẹ, từ khi người phụ nữ kia bỏ lại anh ấy rồi đi là từ lúc đó trở đi, mẹ của anh ấy cũng đã chết rồi.”

“Nếu như bà ấy vẫn xứng làm mẹ, làm sao sẽ hại Tần Phi thảm như vậy? Cô biết không? Bắt đầu từ trung học, anh ấy chính là dựa vào làm việc vất vả, tự mình nuôi sống mình, cô biết trên người anh ấy, trên cánh tay anh ấy có bao nhiêu vết thương? Đó cũng là dấu vết cuộc sống vất vả để lại cho anh. Đứa bé nhỏ như vậy, lại phải chịu nhiều đả kích như vậy, mà người phụ nữ kia lại chưa từng đến xem qua anh ấy, một chút lòng người cũng không có. Nếu như đổi thành tôi, đời tôi, thậm chí đời sau cũng sẽ không tha thứ cho bà ta.”

Lãnh Tiểu Tiểu ngậm ngẫn cả người, cô chưa bao giờ biết Tần Phi trải qua những khổ cực kia. Cô cái gì cũng không biết, chỉ biết là anh lựa chọn Hạ Gia Di có tiền mà từ bỏ mình.

Thì ra là, đằng sau sự thật này còn có nhiều đau lòng chua xót và khổ sở như vậy.

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ đến lần trước bên bờ biển, lúc mình cự tuyệt anh, cái loại tuyệt vọng kia, ánh mắt y hết tro tàn.

Bỗng chốc, trong lòng của cô đột nhiên đau xót, trào lên cổ họng không phát ra được bất kỳ âm thanh gì, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Hạ Gia Di thấy được nước mắt Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng có chút khổ sở, đồng thời cũng có chút mừng rỡ.

Tin tưởng, nếu như có thể, Lãnh Tiểu Tiểu nhất định sẽ trợ giúp Tần Phi vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

“Tiểu Tiểu, cô đừng khổ sở, nếu như lần này anh ấy có thể không có việc gì, lúc ấy chúng tôi sẽ rời đi thôi, đến Canada rồi. Anh ấy đã đồng ý với tôi, xử lý xong chuyện này đã, chỉ là không nghĩ đến. . . .” Hạ Gia Di nói xong, lại có chút phiền não .

“Chỉ là, Tiểu Tiểu, tôi đồng ý với cô, trong cuộc sống sau này, tôi sẽ dốc hết tất cả, cho anh ấy tất cả tình yêu. Để cho anh ấy chính thức có được một nhà hạnh phúc mỹ mãn.”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy được thâm tình của Hạ Gia Di, đột nhiên cảm thấy Tần Phi gặp phải cô ấy không phải là một loại may mắn đi?

Có một người phụ nữ như vậy ở bên người, tin tưởng trong cuộc sống sau này, Tần Phi sẽ tìm trở về tất cả anh đã từng bỏ lỡ?

“Gia Di, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thuyết phục Trạch Vũ bỏ qua cho Tần Phi , hai người lập tức phải đi Canada rồi, về sau, Hạ thị cũng sẽ không tạo thành uy hiếp với Hàn thị, không phải sao?” Giờ phút này Lãnh Tiểu Tiểu giống như đã quyết định quyết tâm nào đó, trong ánh mắt của cô có kiên định.

“Cám ơn cô, tôi Hạ Gia Di nói được là làm được, về sau chỉ cần cô cần, cứ mở miệng? Chỉ là, Tiểu Tiểu, hi vọng cô không cần đem thân phận của Tần Phi công khai được không? Tôi không muốn để cho anh ấy biết tôi tới tìm cô, anh ấy vẫn không cho phép tôi tìm cô, sợ phần thù hận này sẽ đem cô cũng cho cuốn vào.”

“Gia Di, tôi hiểu, yên tâm đi?” Lãnh Tiểu Tiểu nắm chặt tay Hạ Gia Di một chút, gật đầu một cái.

“Ừ, tôi cuối cùng coi là có thể thoáng yên tâm một chút. Hiện tại đơn vị kiểm tra bên kia vẫn không chính thức có hành động đối với Hạ thị, cho nên chỉ cần Hàn thị có thể tuyên bố hủy bỏ tố cáo, nên cái gì cũng sẽ không xảy ra, chúng tôi cũng sẽ công khai đăng báo, nói rõ tố cáo lúc trước chỉ là một hiểu lầm, chúng tôi nguyện ý công khai nói xin lỗi.”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe Hạ Gia Di nói, đáy mắt lộ ra một vẻ thưởng thức.

Người phụ nữ này chẳng những có một mặt dịu dàng động lòng người, cũng có một mặt quả quyết lão luyện. Có lẽ trời cao đối với Tần Phi phải không công bằng một chút, nhưng gặp được cô ấy, có lẽ là đối với anh một loại bồi thường khác?

Nhìn điện thoại di động một chút, trong lúc vô tình, thời gian trôi qua thật nhanh.

Lãnh Tiểu Tiểu đứng lên, “Gia Di, thời gian không còn sớm, quá muộn, Trạch Vũ sẽ lo lắng, tôi phải đi về trước. Vẫn giữ liên lạc là được.”

“Được, Tiểu Tiểu, tôi đưa cô trở về, quá muộn?” Hạ Gia Di cũng đứng lên, khẽ nhô ra lá gan tăng thêm dịu dàng nữ tính kia của cô.

Đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu nhuộm đầy ánh sáng tuyệt đẹp, không khỏi có chút hâm mộ, không biết mình thời điểm nào cũng có thể làm mẹ đây?

Nghĩ đến đây, tay Lãnh Tiểu Tiểu không tự giác xoa bụng của mình, nét mặt biểu lộ một ánh sáng bầm sinh của người mẹ.

“Không cần, tôi gọi xe trở về là được rồi, thân thể cô bây giờ phải ít lái xe, cô phải chú ý thân thể nhiều, sớm nghỉ ngơi một chút, chớ suy nghĩ quá nhiều.” Lãnh Tiểu Tiểu cũng phát ra quan tâm Hạ Gia Di từ nội tâm.

Hạ Gia Di trước cô: “Được rồi? Chúng ta giữ liên lạc? Tiểu Tiểu, cầu xin cô rồi, xin tha thứ sự ích kỷ của tôi?” Hạ Gia Di đi tới cửa cùng Lãnh Tiểu Tiểu, lần nữa nắm chặt tay Lãnh Tiểu Tiểu.

“Đừng nói như vậy, coi như tôi là vì Trạch Vũ đi, tôi cũng không muốn nhìn thấy hiểu lầm giữa anh em bọn họ càng ngày càng sâu như vậy.” Lãnh Tiểu Tiểu cố ý nói xong, cố gắng giảm bớt cảm giác áy náy của Hạ Gia Di.

Gia Di hết sức hiểu rõ dụng ý của Lãnh Tiểu Tiểu, liền không nói những gì, cảm kích vẫy tay với cô một cái, đưa mắt nhìn cô thuê xe rời đi.

Hàn Trạch Vũ vùi ở trên sofa phòng khách, trong TV để phim hoạt hình thiếu nhi, người không biết còn tưởng rằng anh có loại ham mê này đây.

Thật ra thì, ánh mắt của anh xuyên qua TV, khóa thật chặt ở sân ngoài cửa sổ.

Cũng sắp mười giờ, Lãnh Tiểu Tiểu vẫn chưa về. Anh suy nghĩ nhiều gọi điện thoại cho cô lần nữa, nhưng mà, lại sợ điện thoại của mình quấy rầy đến hai chị em các cô nói chuyện cũ.

Do dự, lại do dự, cuộc điện thoại này từ đầu đến cuối không gọi đi.

Thời điểm gì, anh sẽ nhớ thương một người phụ nữ như vậy? Thời điểm gì, anh sẽ bắn khoản cảm nhận của một người phụ nữ như vậy? Thời điểm gì, anh phát hiện cư nhiên mình yếu ớt như vậy?

Cả ngày lo được lo mất, một khắc không thấy được cô đã cảm thấy tinh thần lo lắng?

Nghĩ đến đây, Hàn Trạch Vũ phiền não đứng lên, anh không có sức lực gỡ gỡ tóc của mình này đã sớm lộn xộn lung tung, giống như là đã quyết tâm quyết định nào đó.

Đúng lúc anh đang cầm lấy chìa khóa xe chuẩn bị đi ra ngoài tìm Lãnh Tiểu Tiểu, một bóng dáng quen thuộc rất cuộc xuất hiện ở ngoài sân.

184. Chương 186: Tinh Thần Của Cô Không Yên

Chút phiền loạn trong lòng của Hàn Trạch Vũ một nháy mắt thấy Lãnh Tiểu Tiểu kia, lắng đọng xuống.

Giống như cuộc đời của anh, không cần tương lai lúc trước, chỉ cần dừng lại vào giờ khắc này là được?

“Tiểu Tiểu?”

Hàn Trạch Vũ nhanh chóng đứng dậy, chạy ra ngoài cửa.

Anh một tay kéo Lãnh Tiểu Tiểu vào trong ngực, giống như mình đang cầm chính là món bảo bối mất mà được lại.

“Trạch Vũ, anh làm sao vậy?”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy Hàn Trạch Vũ khác thường, đem cô lấy dán chặt vào bộ ngực của anh đầu khẽ nâng lên, có chút không hiểu nhìn khuôn mặt Trạch Vũ kích động vô cùng.

“Không có việc gì, chỉ cần có thể có em liền tốt rồi. Tất cả đều không quan trọng.” Hàn Trạch Vũ không làm sao diễn đạt được loại tâm tình khác thường của mình vào phút này.

Lãnh Tiểu Tiểu không nghe hiểu mấy lời nói không có đầu đuôi này của anh đằng sau ám chỉ ý tứ gì, chỉ là, từ trong câu nói này, đối với chuyện kia, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu hình như nắm chắc nhiều một chút.

“Trạch Vũ, là thật sao? Tất cả đều không quan trọng? Sự nghiệp của anh cũng không quan trọng không?” Lãnh Tiểu Tiểu mang theo mục đích thử thăm dò anh.

“Đúng, tất cả của anh đều chỉ vì sự tồn tại của em mà có ý nghĩa.” Hàn Trạch Vũ nói xong, một tay bế ngang Lãnh Tiểu Tiểu đi vào nhà.

Vùi ở trong lồng ngực kiên cố kia, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu giống như đổ mật, cảm giác hạnh phúc lan tràn đến toàn thân, thậm chí là thấm vào từng tế bào.

Lãnh Tiểu Tiểu vòng quanh cổ của anh, nhẹ giọng mà hỏi: “Trạch Vũ, nói như vậy, nếu như mà em cầu xin anh một chuyện, có phải anh sẽ đáp ứng em hay không?”

“Oh? Cầu xin anh một chuyện? Emi có chuyện cầu xin anh sao? Em tính toán như thế nào cầu xin anh nói nghe một chút?”

Hàn Trạch Vũ có chút giảo hoạt nhìn chằm chằm đôi môi đỏ thắm của Lãnh Tiểu Tiểu, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua nơi cao vút, theo hô hấp dịu dàng trên dưới phập phồng, thật là hấp dẫn người ta.

“Anh sẽ đáp ứng sao?” Lãnh Tiểu Tiểu có chút lo lắng nói, hình như cố ý muốn khiến Trạch Vũ cho cô cam kết.

Hàn Trạch Vũ cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu gấp gáp và nghiêm túc, trong lòng ngăn người, trên thương trường lẫn lộn nhiều năm như vậy, anh thường thường có thể từ một ánh mắt của đối phương mà nhìn thấu trong lòng của đối phương, chỉ là, đây chỉ là chuyện có liên quan đến phép tắc thương trường.

Mà hôm nay, thế nhưng anh lại ở trong mắt của Lãnh Tiểu Tiểu, thấy được loại chuyện này.

Cô không phải một người phụ nữ yêu tiền, Hàn Trạch Vũ vẫn tin chắc một điểm này, mặc dù ngoài mặt cô là bởi vì tiền mà lựa chọn bán mình, nhưng mà, trên thực tế, cô là thành yêu, yêu không có chút tâm tư nào.

“Trước tiên nói một chút xem, chỉ cần anh có thể cho, chỉ cần anh cấp được rất tốt.”

Hàn Trạch Vũ không đáp ứng, từ bản năng thương nhân, dưới tình huống không biết rõ mục đích bắt đầu của đối phương, anh tuyệt đối không thể nào lấy ra lá bài của mình trước.

Trở lại trong phòng, Trạch Vũ như cũ không bỏ được để xuống, Lãnh Tiểu Tiểu giãy giụa từ trên thân anh xuống.

Hơi thở ẩm áp bao vây Lãnh Tiểu Tiểu, cô để túi xuống, cởi áo khoác màu đỏ lửa xuống, lộ ra thân người với đường cong lả lướt.

Lãnh Tiểu Tiểu không lấy được đáp án cô muốn từ trong miệng Hàn Trạch Vũ, tinh thần cô có chút không tập trung suy nghĩ, căn bản không chú ý đến ánh mắt Hàn Trạch Vũ nóng bỏng một canh đuổi theo cô.

Hàn Trạch Vũ kéo Lãnh Tiểu Tiểu có chút ngây ngẩn qua, ôm cô đặt ở trên đùi của mình, dịu dàng thăm thiết nhìn cô, nghiêm túc hỏi.

“Tiểu Tiểu, em rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?”

Ánh mắt Hàn Trạch Vũ nghiêm túc, càng khiến tinh thần Lãnh Tiểu Tiểu tâm thần.

“VẬY. . . . Cũng không có gì á..., em vẫn không nghĩ được, chờ em nghĩ xong, chính em lại nói cho anh biết.” Lãnh Tiểu Tiểu có chút khấn trương, nói chuyện cũng biến thành không lưu loát.

Thật sự cô vẫn không có nghĩ kỹ phải làm sao nói chuyện này với Trạch Vũ, chỉ là đơn thuần thỉnh cầu anh bỏ qua cho Tần Phi sao? Hay là muốn tiết lộ một chút bí mật có liên quan cho anh?

Hàn Trạch Vũ bắt được đáy mắt của Tiểu Tiểu hốt hoảng và mâu thuẫn, trong lòng của anh có một tia nghi ngờ.

“Cũng tốt, em nghĩ cẩn thận rồi nói cho anh biết. Vậy bây giờ có phải tới lượt anh hay không?” Hàn Trạch Vũ vây quanh eo Lãnh Tiểu Tiểu, nói hết sức thân mật.

Anh ôm tôi trước.“Tới lượt anh? Anh nên cái gì nha?” Đối với câu nói không có đầu không có đuôi này của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nhú mày, nâng lên một chút không hiểu.

“Yêu cầu của anh nói xong rồi, nên em nói yêu cầu của anh đi?” Hàn Trạch Vũ cười xấu xa, đáy mắt tà mị cũng ám chỉ Lãnh Tiểu Tiểu, yêu cầu của anh cái gì.

Khuôn mặt tươi cười gò má ửng đỏ của Lãnh Tiểu Tiểu, giùng giàng muốn đứng dậy, “Cái đó, thời gian cũng không sớm, hôm nay em mệt quá nha, em đi tắm.”

“Ừ, đề nghị của em không tệ, tắm sẽ thoải mái rất nhiều, cho nên, anh quyết định, hiện tại anh cũng muốn đi tắm. Liền hiện tại, đúng, hiện tại?” Hàn Trạch Vũ giống như phô trương, gạt đầu, ôm lấy Lãnh Tiểu Tiểu lên lầu hai.

“Trạch Vũ, anh thả em xuống, anh phải tắm, vậy trước tắm xong trước, bây giờ em vẫn rất mệt mỏi, em có thể chờ một lát.” Lãnh Tiểu Tiểu vừa nhìn rành rành, có chút nóng nảy.

Từ lúc cứu giúp tế huyện trở lại, thân thể của cô hàng đêm thừa hoan, để cho cô thật sự có chút không chịu nổi, cô quả thật không cách nào tưởng tượng, ban ngày anh mệt mỏi cả ngày, đến buổi tối còn có tinh lực tốt như vậy, đòi lấy vô độ đối với cô.

“Không cần, anh nhớ em cũng mệt mỏi, chúng ta hôm nay cùng nhau tắm tốt lắm.” Hàn Trạch Vũ cố ý mập mờ nói xong, mạnh mẽ ôm cô vào phòng tắm.

Khóa lại cửa, Hàn Trạch Vũ buông cô xuống, tự mình đến xả nước tắm cho cô.

Nhìn bộ dáng anh từng lần một thử nước ôn nhu nghiêm túc, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, nghĩ đến yêu cầu kia của mình, trong lòng của cô tư vị chồng chất.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, lại có thể biết tự mình làm những chuyện này, anh thật thay đổi?

Xả xong nước, Hàn Trạch Vũ sắc sắc liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu.

“Anh giúp em cởi sao?”

185. Chương 187: Sẽ Nhẹ Nhàng Bỏ Qua Cho Sao?

Nghe được câu hỏi của Hàn Trạch Vũ, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng quay lưng lại, vừa cự tuyệt ý tốt của anh, vừa tự mình hốt hoảng cởi nút áo.

“Không cần, không cần, em tự mình làm tốt lắm.”

Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu khấn trương, cười khẽ một tiếng, bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Lãnh Tiểu Tiểu khó hiểu nửa ngày, mới cởi áo khoác. Nghe được sau lưng đột nhiên vang lên một hồi tiếng nước chảy, cô quay đầu liếc trộm một cái. Hàn Trạch Vũ đã sớm cởi hết, đánh thẳng mở vòi sen thoải mái tắm.

Nhìn Hàn Trạch Vũ quay lưng đối với mình, Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng cởi quần áo ra nằm vào bồn tắm.

Cô nửa híp mắt, nằm ở trong nước, dùng một cái khăn lông thỏa đáng để che bộ vị trọng điểm của cô.

Mặc dù đã từng có tiếp xúc thân mật với Hàn Trạch Vũ, nhưng cô vẫn chưa quá thói quen này bộ dạng tương đối lỏa lồ hiện lên.

Bồn tắm mang theo chức năng xoa bóp lướt sóng khiến thân thể Lãnh Tiểu Tiểu mệt mỏi lấy được thoải mái cực lớn. Một dòng nước chảy đánh thẳng vào giống như là mang theo tác dụng thôi miên, khiến Lãnh Tiểu Tiểu buồn ngủ.

Hàn Trạch Vũ tắm xong, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, bộ ngực kia nhiệt lượng xông thẳng vào trong cổ họng, anh gian nan nuốt một miếng nước bọt, ánh mắt càn rỡ dao động qua lại ở trên người của cô.

Cô nhắm chặt mắt, lông mi ẩm ướt càng thêm lộ ra vẻ đen nhánh, môi đỏ thắm mím chặt, giống như là lặng lẽ phát ra lời gọi đối với mình.

Đôi tay vén ở trước ngực, đem rãnh vú sâu hoắm nguyên bản là nặn ra, dừng lại ở giải đất tam giác khăn lông theo nước chảy nhộn nhạo, trên dưới lên xuống, khiến bộ lông phía dưới nồng đậm như ẩn như hiện, tia sáng màu vàng thông qua nước khúc xạ, chiếu vào trên da thịt cô tuyết trắng bóng loáng, phóng xạ ra ánh sáng vô cùng mỹ hoặc.

Tiểu yêu tinh này, bất kỳ thời điểm gì, cô đều là mê người như vậy, bất kỳ một hành động vô tình nào cũng hấp dẫn mình thật sâu, bộ dạng cảnh tượng này so với trần trường không chút nào che giấu càng thêm hấp dẫn người.

Hàn Trạch Vũ chậm rãi đi về phía cô, đứng ở bên cạnh bồn tắm lớn, cẩn thận quan sát trên người cô mỗi một tác da thịt. Rất dễ nhận thấy, Lãnh Tiểu Tiểu mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Một chút xấu hổ hiện lên trên gương mặt tuần lãng của Hàn Trạch Vũ.

Anh biết những ngày qua cô mệt muốn chết rồi, từ bệnh viện trở lại, thân thể của cô cần nghỉ ngơi thật tốt, nhưng mà, có báu vật như vậy ngay trước mắt, anh làm sao có thể làm được không động lòng? Không động tình?

Anh thật sự là không khống chế được mình kích động muốn cô, vừa chạm đến cô, liền không cách nào dừng lại.

Giống như cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng chiếu ở trên người, Lãnh Tiểu Tiểu hoảng sợ mà tỉnh, mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi con ngươi thâm thúy của Hàn Trạch Vũ kia, trên mặt hiện lên một mảnh màu đỏ.

Đột nhiên phát hiện mình trần trụi nằm ở trong bồn tắm, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng vòng chặc hai cánh tay, bộ dáng ngượng ngùng khiến Hàn Trạch Vũ càng thêm động lòng.

“Chớ che, để cho anh thưởng thức thật tốt một chút, biết không? Mới vừa rồi, em giống như là mỹ nhân ngủ trong đồng thoại đó chờ hoàng tử đến hôn tỉnh, đẹp khiến cho người ta kinh ngạc.” Hàn Trạch Vũ ca ngợi chân thật xuất phát từ nội tâm.

Lãnh Tiểu Tiểu do dự chốc lát, buông xuống cánh tay có chút tay cứng ngắc, thoáng ánh lên thẹn thùng nhìn về Hàn Trạch Vũ.

Lúc ánh mắt của Lãnh Tiểu Tiểu dịu dàng nhìn bốn phía, tay Hàn Trạch Vũ mò vào trong nước, ở dưới nước khẽ vuốt ve thân thể của cô, hưởng thụ phần cảm xúc tơ lụa này.

Hô hấp của anh càng ngày càng thô sáo, càng ngày càng gấp rút, anh nâng cầm Lãnh Tiểu Tiểu lên, hôn, bá đạo lại không mất dịu dàng rơi xuống.

Giống như là thưởng thức rượu tinh khiết và thơm ngon một dạng, từ cạn đến sâu, từ dịu dàng đến nóng rực.

Theo cả thân thể Hàn Trạch Vũ bước vào, nước trong bồn tắm tràn ra ngoài, anh nâng Lãnh Tiểu Tiểu cái mông lên ngồi ở trên cái vật cứng lửa nóng kia.

“Ừ a. Trạch Vũ?” Lãnh Tiểu Tiểu nhắm hai mắt, kêu tên của anh, nhiệt nóng trong cơ thể đến tìm được lối ra.

Thân thể giống như là quả cân bánh răng chặt di chuyển, bằng trạng thái phút chốc kia đến đang mong đợi này rung động lòng người.

Húc vào nhiệt tình cảm nhận được ấm áp và khít khao đến từ cô, giống như là ngựa hoang mất cương, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

“Tiểu Tiểu, em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh? Anh yêu em, Tiểu Tiểu.”

Hàn Trạch Vũ chân tình lộ ra tổ tình, khiến Lãnh Tiểu Tiểu kích động không thôi, cô uốn éo người, theo tiết tấu của thả mình ra, mặc cho anh mang theo mình lên đến đỉnh điểm cao trào

Đúng là muốn mình. Vừa đây được đêm, cảm giác đau nhức như cũ là rõ ràng như thế.

Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ nhàng chuyển qua cánh tay Hàn Trạch Vũ vòng ở trên eo cô, khoác qua áo ngủ ngồi dậy.

Lui đi nhiệt tình và tình dục, trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu thanh tỉnh, tràn vào lời nói tối hôm qua của Hạ Gia Di, cô nhìn Hàn Trạch Vũ bên cạnh một cái vẫn còn ở trong mộng trong, thở dài một tiếng.

Mình làm sao mở miệng đây?

Chuyện này rốt cuộc nếu như muốn xử lý, mới có thể không làm tổn thương đến bất kỳ người nào?

Đôi tay lặng lẽ vòng trên eo Lãnh Tiểu Tiểu, giọng nói trầm thấp từ tính cắt đứt suy nghĩ của Lãnh Tiểu Tiểu.

“Sáng sớm mặt ửng mầu ề, than thở, chẳng lẽ là anh chưa thỏa mãn em?”

“Không phải rồi, chính em đang nghĩ một vấn đề.” Lãnh Tiểu Tiểu cười duyên một tiếng, dựa theo anh.

“Oh? Nghĩ gì thế? Đang suy nghĩ tìm anh muốn cái gì sao?” Hàn Trạch Vũ cũng không quên tối hôm qua Lãnh Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi, anh dường như tùy ý hỏi.

“Đúng rồi, Trạch Vũ, hỏi anh một vấn đề. Một người vì nguyên nhân bắt đắ dĩ nào đó, đắ tội anh, hiện tại anh có cơ hội trừng phạt anh ta, anh sẽ nhẹ tính bỏ qua cho anh ta không?” Lãnh Tiểu Tiểu lấy ví dụ thử thăm dò Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ nhú mày chặt, trong lòng có dự cảm nào đó.

“Cái này khó mà nói, đầu tiên muốn xem nguyên nhân bắt đắ dĩ kia là cái gì, còn nữa phải xem anh ta đã đắ tội với anh như thế nào, nếu là cùng anh giành phụ nữ, đây tuyệt đối là không thể tha thứ.”

186. Chương 188: Cô Cầu Xin Anh

Hàn Trạch Vũ nói đùa qua, vô ý lén liếc Lãnh Tiểu Tiểu một cái.

Chỉ thấy sắc mặt cô hơi đổi, thân thể cũng hơi cứng ngắc, suy đoán trước trng lòng càng xác định thêm một chút.

Lãnh Tiểu Tiểu cũng nhận ra phản ứng của mình có chút bất thường, cô lập tức nở nụ cười, vòng tay vào cổ Hàn Trạch Vũ.

“Ý của anh là chỉ cần cùng qua người phụ nữ của anh, người khác thì không thể đụng sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nói về cái này, khiến Hàn Trạch Vũ có chút xấu hổ.

Anh động tới phụ nữ quả thật không ít, về phần họ rời đi sau mình lại tìm người nào, hoặc là trước qua cùng với ai, anh chưa từng chú ý, cũng căn bản là không để ý.

Bởi vì, những người phụ nữ kia chỉ là đối tượng phát tiết, tác dụng tồn tại cũng không hơn.

Những người phụ nữ kia, đơn giản muốn là tiền, bất kỳ người đàn ông đối với những người đó, đều giống nhau.

Nhưng, đối với Lãnh Tiểu Tiểu không giống.

“Người phụ nữ khác anh mặc kệ, cũng không quan tâm, người phụ nữ của anh chỉ có em”. Hàn Trạch Vũ đặc biệt nhấn mạnh nói.

Anh cực ghét người đàn ông khác có ý đồ với cô, cho dù có suy nghĩ một chút cũng không được. Về đẹp của cô, chỉ có thể thuộc về mình, nghĩ đến lần đầu tiên của cô là cho anh, anh liền cảm thấy cực kỳ may mắn.

Nhưng, vừa nghĩ tới cô đã từng yêu người đàn ông kia, anh liền ghen tị muốn chết.

Vừa nghĩ tới người đàn ông kia từng hôn môi cô, ôm qua thân thể của cô, anh hận không để cho anh ta biến mất.

Như thế. Mãnh liệt như vậy chỉ ham muốn giữ lấy, với phụ nữ khác chưa từng có cảm giác này.

Cho nên, anh muốn người của cô, thân thể của cô, thêm cả lòng của cô nữa.

Anh muốn toàn bộ của cô, muốn cô hoàn chính chỉ thuộc về một mình anh.

Đối với người đàn ông khác, cho dù là quan hệ bạn bè, anh đều cảm thấy khó chịu, anh kiên quyết không cho phép xuất hiện trong cuộc sống của cô, trừ anh ra, còn có người đàn ông khác, đặc biệt là yêu cô, người đàn ông đối với cô có mục đích không đơn thuần — Tần Phi?

Lần này, nhất định phải làm cho anh ta biến mất trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu.

Lời nói của Hàn Trạch Vũ khiến Lãnh Tiểu Tiểu vui buồn lẫn lộn, vui là bởi vì cô ở trong lòng Hàn Trạch Vũ, ở vị trí đặc biệt, lo bởi vì Trạch Vũ như thế, đối với Tần Phi chắc hẳn cũng canh cánh trong lòng.

Cô ngồi thẳng, ngẩng đầu lên, nhìn Trạch Vũ một cái.

Đột nhiên, cô phát hiện ở đáy mắt anh có một tia tâm tình khác thường.

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên căng thẳng.

Có lẽ, lời nói của anh đúng là cho cô nghe, anh rõ ràng cũng hiểu ám chỉ của cô sao?

“Trạch Vũ?”. Ánh mắt Lãnh Tiểu Tiểu tối sầm lại, khẽ gọi anh.

“Hả?”

Hàn Trạch Vũ khẽ hừ một tiếng, cũng không nói nhiều. Anh nghe được lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu, anh cảm thấy cô nhịn không được, dù sao, chuyện này nên chọn người để hành động.

“Trạch Vũ... nếu như em nói, hiện tại người em yêu chính là anh, tương lai cũng sẽ chỉ yêu anh.... Anh có thể bỏ qua cho Tần Phi không?”. Lãnh Tiểu Tiểu do dự chốc lát, đem nặng nề trong lòng phun ra.

Mặc dù biết Lãnh Tiểu Tiểu thử dò xét anh đi, chính là vì chuyện này, nhưng chính miệng nghe được cô vì Tần Phi cầu xin, Hàn Trạch Vũ hết sức không vui.

Không vì cái gì khác, bởi vì cô có yêu anh ta, mà anh ta hiện tại vẫn yêu cô.

“Ngày hôm qua em trở về muộn, chính là đi gặp anh ta? Là anh ta cho em đi cầu xin anh sao?”. Sắc mặt Hàn Trạch Vũ trầm xuống, trên mặt đều là vẻ khinh thường.

“Không, không phải vậy, anh ấy không có đi tìm em, là Gia Di cầu xin em”.

Thấy mặt Hàn Trạch Vũ mặt thâm trầm, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng giải thích, cô không muốn vì hiểu lầm, khiến quan hệ giữa Trạch Vũ cùng Tần Phi càng thêm rối rắm hơn.

“Hạ Gia Di? Gia Di? 2 người quen nhau sao? Cô ta đúng là bụng bự. Không nhìn ra Tần Phi như thế, làm chuyện hèn hạ như vậy, vợ vì anh ta, không tiếc thêm cả Hạ thị, lại còn chịu xuống mặt tới cầu xin tình địch của cô ta. Người đàn ông kia rốt cuộc có chỗ nào tốt? 2 người các người lại như thế với anh ta?”

Hạ Gia Di phải giúp anh ta, bởi vì anh ta là chồng của cô ấy, dễ hiểu.

Nhưng Lãnh Tiểu Tiểu đây? Vì cái gì?

Chẳng lẽ bởi vì, trong lòng vẫn còn tình cảm dành cho anh ta sao?

“Không phải vậy, Trạch Vũ, Gia Di đang mang thai, cô ấy không muốn con mình sinh ra không thấy bố, cho nên mới đi cầu xin em, em không có ý gì khác, chỉ là muốn.....”

“Mặc kệ em nghĩ cái gì, chuyện này không có chỗ để thương lượng”.

Hàn Trạch Vũ thấy Lãnh Tiểu Tiểu khấn trương như vậy, vội vã như thế, trong lòng anh cảm thấy phiền muộn, anh thô lỗ lên tiếng cắt đứt tiếng Lãnh Tiểu Tiểu.

“Trạch Vũ, chuyện này căn bản cũng sẽ gây nên tổn thất gì với Hàn thị, hơn nữa Hạ thị cũng nguyện ý công khai đăng báo nói xin lỗi, anh không thể bỏ qua sao?”

Nghe được Hàn Trạch Vũ lãnh khốc cự tuyệt, Lãnh Tiểu Tiểu có chút gấp gáp.

Cô thật không muốn nhìn thấy hai anh em tổn thương lẫn nhau, đến lúc đó, tạo thành vết thương không cách nào bù đắp.

“Dưới tay anh nể mặt sao? Làm sao em không gọi bạn trai cũ của em nể mặt đi? Nếu như không phải anh có tâm lâu, thì bây giờ phiền toái chính là anh, không phải anh? Em có hiểu hay không?”

Lãnh Tiểu Tiểu hết sức duy trì khiến lửa giận Hàn Trạch Vũ dâng cao, anh nắm chặt vai Lãnh Tiểu Tiểu, rống lên.

Đầu vai truyền tới cảm giác đau đớn khiến Lãnh Tiểu Tiểu nhú mày, nét mặt khổ sở của Gia Di xuất hiện lần nữa trong đầu cô, trong lòng cô cảm thấy đau đớn.

“Trạch Vũ, em hiểu, nhưng, hiện tại anh không phải cũng không có chuyện sao? Trụ sở chính của Hạ thị sẽ chuyển đi Canada, về sau cũng sẽ không còn uy hiếp gì với Hàn thị, tại sao không thể nhẹ tay đây? Nếu như mà em cầu xin anh? Anh cũng không nguyện ý tha anh ấy một lần sao?”

187. Chương 189: Cô Duy Trì, Sự Phẫn Nộ Của Anh

Ánh mắt mong đợi của Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Hàn Trạch Vũ.

Cô tin tưởng ánh mắt của người khác chắc sẽ không nói dối, cô càng không tin Trạch Vũ sẽ không có chút lòng trắc ẩn nào.

“Đối với cố gắng muốn làm tổn thương anh, anh tuyệt không nhẹ tay, đây là phép tắc thương trường”.

Giọng nói lạnh như băng của Hàn Trạch Vũ phá vỡ hy vọng của Lãnh Tiểu Tiểu.

Cô thất vọng nhìn chăm chăm Hàn Trạch Vũ, đáy mắt có tia không ủng hộ khác sâu.

“Tổn thương? Anh biết Hàn gia tổn thương với Tần Phi sao? Anh ấy thật sự cố gắng làm tổn thương anh, đó bởi vì anh ấy đã từng bị vô số lần tổn thương hơn so với anh, anh có gia đình hoàn chỉnh, có mẹ thương

yêu, có bố chăm sóc, nhưng anh ấy không có gì cả, Hàn gia tước đoạt đi tất cả của anh ấy, chẳng lẽ không thể khi anh ấy nghèo khó, tha cho anh ấy một lần sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lý do Hàn Trạch Vũ không muốn bỏ qua cho Tần Phi, tức giận trong nháy mắt bộc phát.

Tâm tình cô kích động xảy ra là không thể ngăn cản, hoàn toàn quên mất mình đã đồng ý với Gia Di không đem thân phận của Tần Phi nói ra.

“Em ở đây nói cái gì? Anh ta không có mẹ thương không có ba yêu cùng Hàn thị có quan hệ gì? Cái gì gọi là Hàn gia làm hại anh ta hai bàn tay trắng? Lãnh Tiểu Tiểu, em rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?”

Nghe được Lãnh Tiểu Tiểu tức giận chỉ trích, căn bản không rõ nguyên do khiến Hàn Trạch Vũ tức giận.

Vì để giúp Tần Phi, lại có thể kéo ra một đồng lý do thổi nát bất lực, cố rốt cuộc biết cái gì? Muốn nói ra những thứ gì?

Hàn Trạch Vũ chất vấn khiến Lãnh Tiểu Tiểu nhớ ra mình đã đáp ứng với Gia Di, đem lời muốn nói của cô ra sau, nuốt vào trong bụng.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu không nói gì, Hàn Trạch Vũ càng thêm phần nộ.

Sự trầm mặc của cô ở trong mắt Hàn Trạch Vũ biến thành kháng nghị không nói.

“Nói chuyện với em đấy? Anh ta quan trọng với em thế sao? Quan trọng với anh ta có vợ con rồi, em vẫn quan tâm tới anh ta thế sao? Hả?”

Hàn Trạch Vũ tức giận nắm chặt cằm Lãnh Tiểu Tiểu, ép buộc cô nhìn thẳng mình.

Anh cực ghét người phụ nữ này không nhìn mình, loại cảm giác đó như anh bị cô từ bỏ vậy, sẽ làm anh hết sức hoảng sợ.

“Trạch Vũ, em không có, em chỉ làm một người bạn, muốn giúp Gia Di cùng con của cô ấy. Hơn nữa, Tần Phi làm những thứ kia cũng có lý do, Trạch Vũ, anh phải tin em, em khuyên anh bỏ qua cho Tần Phi thật ra cũng chỉ vì anh, em không muốn 2 người....”

“Đủ rồi, Lãnh Tiểu Tiểu, thu hồi lại lời nói buồn cười này của em đi, em thật sự nói thiệt thòi sao? Em phải giúp cho người bạn trai cũ của em, lại còn có thể nói là vì anh sao? Nếu như bây giờ là người bạn trai cũ của em được việc, em có thể công thành lui thân hay không, trở lại một lần nữa về ngực anh ta sao? Em vội vàng như thế, thật làm cho anh hoài nghi mục đích của anh đến gần em”.

Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng muốn giúp Tần Phi, lửa giận của Hàn Trạch Vũ càng cao, bị lửa giận đốt cháy cả đầu óc, lại bắt đầu miệng không rõ nói ra.

“Hàn Trạch Vũ! Anh khốn kiếp!. Em cùng Tần Phi không có gì cả, anh có thể không tin lời nói của em, những nhai không cần sĩ nhục tình cảm em dành cho anh. Không để cho em cảm thấy em nhìn lầm anh chứ?”

Lời nói vô tình của Hàn Trạch Vũ khiến Lãnh Tiểu Tiểu đau khổ, cô quật cường hất tay Hàn Trạch Vũ ra, tức giận nhìn anh chăm chăm.

“Nhìn lầm anh? Có lẽ em đã nhìn lầm, em cho rằng anh sẽ như đứa ngốc mặc cho các người định đoạt, đúng không? Rất tiếc, để cho em thất vọng rồi”. Hàn Trạch Vũ thấy Lãnh Tiểu Tiểu tức giận, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu như muốn dựa vào chính mình đi tìm người phụ nữ giải tội cho người đàn ông khác, anh tình nguyện chết cho xong”.

Hàn Trạch Vũ nhìn thoáng qua Lãnh Tiểu Tiểu, xuống giường bắt đầu mặc quần áo.

Hàn Trạch Vũ không đáng, anh xem thường khiến Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ khó chịu.

Chẳng lẽ cô trong lòng anh, chính là người phụ nữ hạ tiện thế sao? Chính mình đối với cô ấy nhớ nhưng thật sâu, anh đều không cảm thấy sao?

Hay căn bản anh không hiểu mình sao?

Tối hôm qua, cô vẫn còn may mắn mình tìm được tình yêu, tìm được một người có thể gửi gắm cả đời, nhưng hôm nay, tại sao tất cả đều đã thay đổi? ?

Lãnh Tiểu Tiểu lại thất vọng, vừa đau lòng.

Nhưng vừa nghĩ tới mặt mong đợi của Gia Di cùng bụng khê nhô của cô, Lãnh Tiểu Tiểu kiềm chế khổ sở, lần nữa cầu xin Hàn Trạch Vũ.

Tức giận không thấy nhưng có. “Trạch Vũ, tất cả không phải như anh nghĩ, một ngày nào đó, anh sẽ hiểu tại sao em muốn làm thế, Trạch Vũ, em xin anh, anh bỏ qua cho Tần Phi được không? Chỉ cần anh chịu bỏ qua cho anh ấy, anh muốn em làm gì cũng có thể”.

Buộc lại thất lưng chuẩn bị xuống lầu, Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, quả đấm nắm chặt hiện lên gân xanh, các khớp vang tiếng lên.

Toàn thân Hàn Trạch Vũ chỗ nào cũng đầy tức giận.

Anh chậm rãi xoay người, trong con mắt đều là lãnh khốc cùng âm trầm.

“Em nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem?”

Âm thanh Hàn Trạch Vũ lạnh lẽo, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy lạnh sau lưng xuyên thấu cả người mình, cảm giác lạnh tiến tới, cô không khỏi run rẩy một cái.

Lãnh Tiểu Tiểu khó nói nhìn anh một cái, lần nữa mở miệng nói.

“Em cầu xin anh, bỏ qua cho Tần Phi được không?”

“Phía sau còn có nữa đấy?”. Hàn Trạch Vũ đột nhiên lớn tiếng.

“Em.... Em.....”

Cả người Hàn Trạch Vũ tán phát hơi thở, khiến Lãnh Tiểu Tiểu sợ.

Cảm giác này lần trước mình mang theo vết hôn về, từng có lần thứ nhất, mà đêm đó, cô bị anh sửa rất thảm.

188. Chương 190: Yêu Càng Sâu, Càng Tổn Thương

Cảm giác sợ hãi theo Hàn Trạch Vũ đến càng gần, càng ngày càng mãnh liệt, Lãnh Tiểu Tiểu theo bản năng nắm chặt c áo ngủ của mình rồi lui về phía đầu giường, cho đến khi tựa vào đầu giường.

Đôi mắt điều hâu của Hàn Trạch Vũ lộ ra ánh sáng sắc bén, anh tựa con sư tử đang giận dữ chỉ muốn uống máu, hận không thể đem Lãnh Tiểu Tiểu xé nát.

Vì người tên đàn ông kia, chuyện gì cô cũng nguyện ý làm?

Nếu như hôm nay người cô cầu xin cho Tần Phi không phải là mình, mà là một người đàn ông khác, như vậy cô cũng có thể dùng mình làm vì lợi thế đi cầu xin cho anh ta sao?

“Em nói cái gì? Nói? Cái gì gọi là chỉ cần bỏ qua cho anh ta, cái gì em cũng nguyện ý làm?”

Hàn Trạch Vũ đi tới bên giường, chân sau quỳ gối trên giường, cúi người xuống lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, âm thanh gầm thét oanh tạc bên tai Tiểu Tiểu.

“Trạch Vũ, anh đừng như vậy, ý em không phải như anh nghĩ đâu, Trạch Vũ, anh phải tin tưởng em, có một số việc em cũng có nỗi khổ tâm của mình, hiện tại em không thể nói, nhưng mà điểm xuất phát thật sự là không hoàn toàn vì Tần Phi.” Tiểu Tiểu mỉm cười không thành thật nói, trong đôi mắt này ngoại trừ hoảng sợ, còn có nước mắt trong suốt.

“Em nói xem, em nguyện ý làm những gì vì cậu ta?” giọng nói của Hàn Trạch Vũ âm trầm đang cười lạnh bên tai Tiểu Tiểu.

Tay của anh siết chặt đôi vai gầy yếu của cô, móng tay dường như khảm vào trong làn da của cô, vẻ mặt lạnh lẽo kinh người.

“Không, Trạch Vũ.”

“Hình như hiện tại em chỉ dùng được thân thể này thôi.Em tới đây, cởi quần áo xuống?” giọng nói lạnh băng của Hàn Trạch Vũ lại vang lên.

Anh khinh miệt nhìn chằm chằm mặt Tiểu Tiểu, anh muốn nhìn xem, cô vì người đàn ông kia, nguyện ý làm những gì.

“Trạch Vũ?” Tiểu Tiểu không muốn tin, trước mặt người đàn ông lạnh lùng này, đêm hôm qua luôn miệng nói yêu cô.

“Thế nào? Không muốn? Nếu muốn lấy được những gì mình cần, nhất định phải bỏ ra thứ gì đó, nhưng hiện tại, em cảm thấy em còn có thể có cái gì có thể hấp dẫn anh?” trong mắt Hàn Trạch Vũ tràn đầy sự mỉa mai.

Trong miệng của anh nói ra đều là lời nói vô tình nhất, nhưng trong lòng của anh cũng hết sức khó chịu?

Coi như anh tự thuyết phục mình, ở trước mặt cô thổ lộ tình cảm chân thật nhất của anh, nhưng mà cô lại một lòng xem trọng tên đàn ông kia hơn anh?

Cái đó đêm mưa đó, mặc dù cô trao thân thể cho anh, nhưng mà lúc đó anh cũng mơ hồ nhớ, cô khóc, khóc đến tuyệt vọng, rất tuyệt vọng.

Cô đau lòng, cô khổ sở, đều bởi vì Tần Phi sao?

Vừa nghĩ tới cái tên Tần Phi này, trong lòng Hàn Trạch Vũ giống như bị kim châm, rất đau?

Nhưng mà Hàn Trạch Vũ vẫn dùng ngôn ngữ vũ nhục để nói với Tiểu Tiểu, để cho cô cảm thấy thất vọng đau khổ.

So với nỗi khổ của Tần Phi, thì kế hoạch trả thù này chưa thành công, lại coi thành cái gì? Miệng anh nói nhiều tiếng yêu mình, nhưng mà tại sao anh ấy không thể nể mặt mình, để cho Tần Phi một con đường sống đây?

Rối loạn như vậy, Ân Ân Oán Oán rốt cuộc muốn đến bao giờ mới có thể chấm dứt?

“Hàn Trạch Vũ, anh thật là quá đáng, rõ ràng là nhà họ Hàn có lỗi, Tần Phi chỉ nghĩ muốn trả thù chuyện này rất bình thường, hiện tại anh ấy nguyện ý để xuống thù hận, bỏ xuống tất cả rồi đi, chẳng lẽ anh không thể cho anh ấy một con đường sống? Làm sao anh máu lạnh như vậy?”

Tiểu Tiểu vừa nghĩ tới tình cảnh bi thảm của Tần Phi, cũng chính là do một tay mẹ Hàn Trạch Vũ tạo thành, cô liền cảm thấy đồng tình cùng áy náy với Tần Phi, cho nên cô càng khẩn cấp muốn giúp anh ấy.

Nhưng việc làm này đã vô tình làm tổn thương thật sâu Hàn Trạch Vũ.

Máu lạnh?

Cậu ta đối phó với anh với mưu ý đồ muốn thương tổn anh và người nhà họ Hàn, anh đây cũng chỉ là tự bảo vệ mình cùng lúc đánh trả lại thôi, bây giờ ở trong mắt của cô mình trở thành máu lạnh?

Chẳng lẽ chỉ là bởi vì người đàn ông kia là Tần Phi?

“Lãnh Tiểu Tiểu, hôm nay, em phải vì những lời nói của mình mà trả cái giá thật lớn.”

Đôi mắt âm trầm của Hàn Trạch Vũ tức giận bắn ra bốn phía, anh từ từ tháo dây lưng, cởi quần áo vừa mới mặc xuống. Một tay anh mạnh mẽ kéo chăn ra, xe rách áo ngủ cản trở trên người Tiểu Tiểu, lực độ to lớn, không mang theo chút thương yêu nào. T7sh.

“Không, Hàn Trạch Vũ, không nên đối xử với em như vậy, anh tỉnh táo lại một chút, bình tĩnh một chút, không nên tổn thương em...em van anh?”

Thấy đáy mắt của Hàn Trạch Vũ hiện ra sự cuồng nộ quen thuộc, Tiểu Tiểu nghĩ đến lần trước anh hành hạ cô, cả đêm khổ sở hiện rõ mồn một trước mắt, cô thật sự không dám tưởng tượng, mình lại lần nữa chịu đựng những thứ kia.

Cô sợ hãi rơi nước mắt, giọt nước chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt?

Nhìn bộ dáng sợ hãi của Tiểu Tiểu, ở trong lòng Hàn Trạch Vũ thoáng qua một tia đau lòng, nhưng vừa nghĩ tới trong lòng của cô còn có người đàn ông kia, anh lại cứng rắn kiềm chế.

Đáy mắt hiện lên sự không đành lòng trong nháy mắt biến mất?

Anh mạnh mẽ đâm vào thân thể cô.

đã che giấu #.

đã che giấu

“A. Trạch Vũ, không cần?”

Hàn Trạch Vũ không có để cô nghỉ ngơi, cứ rong ruổi ở bên trong thân thể của cô, giống như chỉ có không ngừng muốn cô, anh mới có thể cảm nhận được cảm giác chân thật có được cô.

Thân thể gượng gạo, tinh thần bị đả kích khiến Hàn Trạch Vũ càng rõ muốn cô, các loại tư thế, các loại tư khác nhau.

Anh không ngừng hành hạ Tiểu Tiểu, lúc anh hành hạ thân thể cô cũng đồng thời đả kích tinh thần của cô, ác hơn là đập đổ tự ái của cô.

Mãi cho đến khi lửa giận cùng lửa dục trong người Hàn Trạch Vũ hoàn toàn bùng nổ, anh mới buông cô ra, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nghe trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, vốn trong mắt khô khốc, lại dâng trào những giọt nước mắt khổ sở.

Cô hơi hoạt động thân thể một chút, hạ thân liền lập tức truyền những cơn đau rất khó chịu. Đau đớn khiến những uất ức cùng khổ sở của Tiểu Tiểu trong nháy mắt bùng nổ, cô dùng chăn che đầu mình lại, khóc thút thít.

189. Chương 191: Hẹn Gặp Hàn Phu Nhân

Hàn Trạch Vũ từ ra khỏi phòng tắm, có hơi hối hận nhìn Tiểu Tiểu nằm trên giường, anh chỉ thấy thân thể phía dưới chăn đang khẽ rung động, anh biết, nhất định cô ấy đang khóc.

Một cảm giác đau lòng dâng lên, anh đi về phía giường, muốn an ủi cô.

Nhưng mà vết thương kia là do mình tạo cho cô, mình còn có thể nói cái gì?

Trong lòng phiền loạn, chính anh lại lộ vẻ tức giận thu tay về.

Đầu Tiểu Tiểu tựa vào dưới chăn, không có một chút động tĩnh.

Lập tức gian phòng trở nên yên lặng không tiếng động, không khí tràn đầy buồn bực cùng sự đè nén khiến Hàn Trạch Vũ có cảm giác hô hấp không thoải mái, anh bất đắc dĩ gỡ gỡ đầu tóc ảm ướt, nhanh chóng mặc quần áo đi ra giống như đang chạy trốn.

Lầu dưới vang lên tiếng đóng cửa nặng nề, sau đó lại truyền đến tiếng khởi động xe.

Lãnh Tiểu Tiểu vén chăn lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng.

Nước mắt còn đọng ở khóe mắt, làm cho người ta không nhìn được thương tiếc.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn trần nhà, ở trong lòng than thở.

Lúc đồng ý với Gia Di, mình nên chuẩn bị tinh thần sẽ bị như vậy ? Không phải sao?

Cho nên, Lãnh Tiểu Tiểu, mày phải kiên cường lên, không thể bởi vì anh gây tổn thương ỉnh mà đã liền buông tha rồi, mày đã đồng ý với Gia Di, nhất định mày phải trợ giúp cô ấy, nhất định mày phải làm cho Tần Phi có thể chân chính nắm giữ được một gia đình đầy đủ hạnh phúc.

Một phen củng cố lòng mình, Lãnh Tiểu Tiểu chậm rãi ngồi dậy.

Nếu Trạch Vũ ở đây không cách nào đồng ý, như vậy cô phải đi tìm người khởi xướng.

Quyết định như vậy Lãnh Tiểu Tiểu cố nén đơn đốn ở hạ thân bò dậy. T7sh.

Nằm ở trong bồn tắm, nước chảy đánh thẳng vào cùng xoa bóp giảm bớt cảm giác khó chịu cho thân thể, cô buông lỏng, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu tính toán ở trong lòng như thế nào đi giải quyết chuyện này.

Hàn Trạch Vũ trở lại công ty, lập tức gọi tới Tiểu Lãng.

“Cậu đi kiểm tra tình hình, tăng nhanh tiến độ vụ án.” Hàn Trạch Vũ lạnh lùng phân phó , đáy mắt hiện ra sự băng lãnh.

Tiểu Lãng ngoài ý muốn nhìn anh một cái, trong lòng có một tia nghi ngờ.

Tâm tình của anh ấy cực độ hồng бет. Đây là cảm giác đầu tiên Tiểu lãng thấy ở Hàn Trạch Vũ.

Lúc Tiểu Lãng bước vào phòng làm việc thì một nháy mắt kia anh cũng cảm thấy, người đàn ông trước mắt này trong mắt đề ngập tràn tức giận, lại liệu mạng đề nén.

Đi theo bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy, thường thường chỉ cần một ánh mắt, là có thể biết ý nghĩ của anh ấy.

Lúc trước tới đây tâm tình của Trạch Vũ cũng không tệ, về vụ án của Hạ thị, anh ấy cũng chỉ là có thái độ xử lý như đang xem kịch vui, cũng không có nghĩ xử lý bọn họ vào chỗ chết, nhưng hôm nay, Tiểu Lãng thấy trong đáy mắt Trạch Vũ tràn đầy tức giận cùng sự ác độc.

Có lẽ, bởi vì Tiểu Tiểu?

Hàn Trạch Vũ thấy Tiểu Lãng như có điều suy nghĩ nhìn mình, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, anh nhú mày.

“Sao rồi, cậu cũng muốn cầu xin cho bọn họ sao?”

Hàn Trạch Vũ rống lên một tiếng, nặng nề vỗ táy vào trên bàn, phát ra một tiếng nổ.

“Thật xin lỗi, Hàn tổng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Lửa giận của Hàn Trạch Vũ làm cho Tiểu Lãng mất hồn, anh cúi đầu tuân lệnh, nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi Tiểu Lãng rời đi, Hàn Trạch Vũ tức giận rống lên một tiếng, một tay hất hết đồ trên bàn xuống mặt đất.

Quán trà Tú Ngọc, trong một an tĩnh, Lãnh Tiểu Tiểu chống tay lên má, lọt vào trong suy nghĩ nào đó. Cô cau mày mím môi, một bộ dạng lo lắng nặng nề.

Mỹ Huệ đứng xa xa nhìn nàng, lông mày nhỏ nhắn căng thẳng, một cảm giác không vui xông lên đầu, cô không khỏi thâm than một tiếng?

Quá giống, thật là quá giống? Cả kia vẻ mặt kia cũng giống triệt để.

Cô nhớ lại nhiều năm trước, mình hẹn gặp Lãnh Hàm Tiểu. Một ngày kia, cô ta cũng là lẳng lặng ngồi ở một góc nhỏ, chống má suy nghĩ.

Mỹ Huệ lấy lại bình tĩnh, bước đi ưu nhã chậm rãi đi tới.

“Lãnh tiểu thư?”

Nghe được có người gọi mình, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng ngẩng lên, khi cô thấy người trước mắt một thân cao quý ưu nhã chính là Mỹ Huệ, đáy mắt cô có một tia khinh thường.

“Hàn phu nhân, Xin chào, mời ngồi ?” Lãnh Tiểu Tiểu đứng lên, lễ phép mời bà ta ngồi.

Mặc dù mình đối với hành động của bà ta rất không ủng hộ, nhưng dầu gì hiện tại bà ấy cũng là mẹ của Trạch Vũ, Tiểu Tiểu áp chế nội tâm bất mãn, lộ ra nụ cười lễ phép.

“Lãnh tiểu thư, tìm có tôi chuyện gì sao? Là Trạch Vũ bảo cô đi đến tìm tôi hay sao?”

Mỹ Huệ hôm nay nhận được điện thoại của Tiểu Tiểu thì rất kinh ngạc, bà không biết cái cô thiếu nữ này chủ động tìm mình là vì cái gì.

Nhưng mà bà lại có loại cảm giác không được an tâm, giống như có chút chuyện gì đó sắp bị vạch trần.

Cho nên, vì xác định ý nghĩ bất an trong lòng, bà quyết định đi chuyển này, nếu không, chỉ bằng thân phận cô ta mà dám mời mình.

“Không phải, tôi tới tìm phu nhân không có liên quan đến Trạch Vũ, là vì một người khác.” Tiểu Tiểu ung dung lắc đầu, nhàn nhạt nói qua.

“Oh? Vậy là ai? Lãnh tiểu thư có chuyện cần tôi giúp một tay?” Nghe chuyện cười của Tiểu Tiểu nói, Mỹ Huệ nhíu mày càng sâu.

“Đúng, chuyện này nếu như Hàn phu nhân chịu giúp một tay, như vậy mọi người đều tốt rồi. Tin tưởng Hàn phu nhân đối với Tần thị không xa lạ gì?” Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nhắm một hớp nước trà, hơi hợt nói qua.

Nhưng mà Mỹ Huệ nghe được hai chữ Tần thị thì lại như thấy quỷ, một ít sự dè dặt tao nhã trên mặt đã biến thành kinh ngạc cùng khủng hoảng.

“Lãnh tiểu thư, cô rốt cuộc là ai? Cô có mục đích gì?”

“Hàn phu nhân, tôi không có gì mục đích gì cả, chỉ là muốn mượn tay của phu nhân cứu một người, cũng coi như là bồi thường một chút những gì phu nhân thiếu nợ anh ấy thôi.”

190. Chương 192: Thật Giống Như Vạch Trần Thù Hận

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt đột biến của Hàn phu nhân, càng thêm xác định tính chân thật trong lời nói của Gia Di.

Trong lòng của cô tràn đầy đồng tình đối với Tần Phi.

“Lãnh tiểu thư, cô tiếp cận Trạch Vũ là có mục đích gì? Tôi không cho cô tổn thương nó.”

Lãnh Tiểu Tiểu cười khiến cho trong lòng Sơn Điền Mỹ Huệ cả kinh, bà vẫn xem thường cô gái này.

Có lẽ, cô ta chính là đến báo thù, vì mẹ cô ta, vì Tần thị, người trong miệng cô muốn cứu đầu tiên chính là người đàn ông Tần Phi?

Xem ra, cô ta tiếp cận Trạch Vũ cũng là có mục đích?

Không được, bà tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hư yên bình cùng hạnh phúc bà không dễ có được, càng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương con trai bà.

“Tôi yêu Trạch Vũ, tôi sẽ không làm thương tổn anh ấy? Hàn phu nhân, cái tên Tần Phi này, bà cũng không xa lạ gì nhỉ?”

Mặc cho Sơn Điền Mỹ Huệ hoài nghi mình đến gần Trạch Vũ là có mục đích, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng biểu lộ tâm ý của mình, nhưng không có nghĩa là cô không thể vì Tần Phi cầu cạnh.

“Lãnh tiểu thư, tôi muốn hỏi, cô biết được bao nhiêu chuyện năm đó?”

Sơn Điền Mỹ Huệ đảo qua tia hốt hoảng trước đó, rất nhanh tỉnh táo lại, hiện tại bà trước hết phải hiểu đối phương, mới có thể biết mình phải đối phó cô ta như thế nào.

“Hàn phu nhân, tôi không biết năm đó cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng tôi hiểu rõ chính là, bà thiếu nhà họ Tần, hơn hết là bà thiếu Tần Phi, bà làm tất cả với anh ấy để cho người ngoài như tôi cũng không thể hiểu, làm sao bà có thể nhẫn tâm như vậy?”

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nghĩ tới những năm gần đây Tần Phi chịu khổ, đều là mẹ ruột thịt của mình cho thân thể, cô liền không ức chế được lửa giận trong nội tâm.

Cô thật không hiểu, một người mẹ làm sao có thể máu lạnh như thế đối với con mình?

“Cô biết cái gì? Tôi thiếu nhà họ Tần? Tôi cũng chỉ là đang đòi nợ, là nhà họ Tần thiếu nợ tôi. Tần Khiếu Thiên hủy không chỉ là hạnh phúc của tôi, ông ta còn thiếu tôi một cái mạng, tôi không để cho con ông ta cũng đi xuống cùng ông ta, coi như là nhân từ lắm rồi.”

Sơn Điền Mỹ Huệ nghe Lãnh Tiểu Tiểu chỉ trích, giận tím mặt, nhất thời không khống chế được tâm tình của mình, cơ hồ muốn đem chuyện xưa năm đó nói ra hết.

“Con ông ta? Chẳng lẽ không phải do bà sinh sao? Bà có còn là người không? Coi như bà hận ba anh ấy, nhưng đứa bé là vô tội, bà tàn nhẫn ra tay ư? Bà lại còn muốn cho anh ấy chết?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói máu lạnh vô tình của Sơn Điền Mỹ Huệ, lập tức đứng lên, tức giận rống lên.

Người chung quanh rất nhanh chú ý tới góc an tĩnh này, rồi rít đưa ánh mắt tới đây, Lãnh Tiểu Tiểu ý thức chính mình có chút thất thố, lộ vẻ tức giận ngồi xuống, nhưng ngực tức giận phập phồng như cũ.

Sơn Điền Mỹ Huệ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu không khống chế được lửa giận, bà ngậy ngậy cả người. Mà lời nói của bà càng giống như một thanh đao nhọn, thẳng tắp đâm vào tim cô?

Cô ta đang nói cái gì? Cô ta nói Tần Phi là mình sinh?

Làm sao lại như vậy? Làm sao có thể?

Không phải Trạch Ân đã chết rồi sao? Chính miệng tên súc sinh Tần Khiếu Thiên nói mà?

Chẳng lẽ? ? ?

Một loại khả năng lập tức xuất hiện ở trong đầu Sơn Điền Mỹ Huệ?

Bà thể nào chưa từng nghĩ tới, Tần Phi chính là Trạch Ân?

Tại sao bà không nghĩ tới, cho tới bây giờ bà cũng không có nhìn thấy mẹ Tần Phi?

Trời ạ? Đây rốt cuộc là thể nào?

Mình rốt cuộc làm cái gì?

Tên súc sinh kia cứ nhiên hành hạ mình như vậy, ông ta cứ nhiên nói với mình là Trạch Ân đã chết?

Ông ta vì trả thù mình rời đi, cứ nhiên làm ẹ con bà hận thù lẫn nhau? Để cho bà vĩnh viễn sống trong khổ sở mất đi con trai?

Ông ta làm hại chính mình vài năm nay không biết vụng trộm rút nước mắt bao nhiêu lần, mà Trạch Ân vẫn sống sờ sờ trong tầm mắt của mình.

Mình trở mắt nhìn nó chịu nhiều đau khổ, mình trở mắt nhìn nó rồi rầm khổ sở trong thù hận?

Con người đầy nước mắt không thể tin được nhìn về phía Lãnh Tiểu Tiểu.

“Cô mau nói, những thứ này là ai nói cho cô? Là ai nói cho cô biết Tần Phi là con tôi? Hả?”

Sơn Điền Mỹ Huệ níu chặt lấy tay Lãnh Tiểu Tiểu, không ngừng run rẩy, ngôn ngữ vừa khản cấp lại mong đợi.

“Bà? Hàn phu nhân, bà làm sao vậy?”

Lãnh Tiểu Tiểu cũng không có nghĩ đến, mình rống giận sẽ làm cho Hàn phu nhân biến thành bộ dáng này?

“Nói đi, là ai nói cho cô? Là ai?” Sơn Điền Mỹ Huệ không khống chế được tâm tình của mình.

Vừa nghĩ tới Trạch Ân của mình còn sống, vừa nghĩ tới Tần Phi chính là nó, vừa nghĩ tới nó hận mình, trong lòng bà tựa như đau đớn giống như dao cắt.

“Hàn phu nhân, bà bình tĩnh một chút, chẳng lẽ bà không biết Tần Phi là con của bà sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu bị phản ứng của Hàn phu nhân làm ở mịt, cô ở nhà nghĩ tới vô số cảnh tượng, cũng nghĩ khá nhiều loại đối sách, cô hạ quyết tâm nhất định phải làm cho Hàn phu nhân đồng ý cứu Tần Phi.

Nhưng tình huống như thế cô cũng không có nghĩ qua, nhìn tình hình này, bà ấy căn bản không biết gì về chuyện Tần Phi là con trai của mình.

Khó trách?

Trước đây cô cũng không cách nào tin tưởng, một người mẹ sẽ khờ mấu lạnh như vậy đối con trai mình?

Thì ra là, chân tướng là như thế?

“Không, tên súc sinh kia nói cho tôi biết nó đã chết, con trai tôi chết rồi, Tần Phi là ông ta cùng người phụ nữ khác sinh ra, tôi hận ông ta, tôi hận ông ta không có chăm sóc tốt cho con của tôi, năm đó tôi áy náy vì không có đem nó mang đi, cho nên.”

Hàn phu nhân thất thanh đau khổ, bà kích động muốn chứng minh mình làm đối với Tần Phi, thật sự là vô tâm.

Nhưng dù vô tâm thế nào, tổn thương đã tạo thành? Tần Phi hận bà, đó là khẳng định?

Chắc hẳn, hiện tại bà nhất định hối hận muốn chết?

Lãnh Tiểu Tiểu đồng tình cầm lấy tay bà, trong lòng buồn bã một mảnh?

191. Chương 193: Còn Là Lựa Chọn

Ban đầu, Tần Khiếu Thiên vì lấy được Sơn Điền Mỹ Huệ, bỏ thuốc mê tiêm bà.

Vì không để cho người khác biết chuyện này, bà đem một lời nổi khổ dấu kín xuống.

Nhưng càng không may chuyện tình lại xảy ra, sau đó, bà phát hiện mình mang thai đứa bé của ông ta, bà từng muốn len lén đánh rụng đứa bé này, nhưng chính là vẫn còn không đành lòng, một mình len lén sinh ra.

Đoạn chuyện cũ khổ sở kia thật là nghĩ lại mà kinh.

Vốn cho là cả đời mình cũng sẽ không gặp lại tên súc sinh kia, nhưng không nghĩ tới, chị em tốt nhất của mình lại bán đứng mình.

Tần Khiếu Thiên tìm tới, mạnh mẽ ôm đứa bé đi, dùng đứa bé buộc bà trở lại bên cạnh ông ta.

Vì có thể gả cho Hàn Á Minh mình từ nhỏ đã thâm mến, cuối cùng bà tàn nhẫn đem đứa bé đổ cho cha nó.

Sau khi kết hôn, bà đi theo Hàn Á Minh trở về Đài Bắc, những năm kia, bà cơ hồ không có một ngày không nhớ tới Tiểu Trạch Ân.

Cho đến khi Tần thị thành lập ở Đài Bắc, lòng bà tràn đầy vui mừng tìm được ông ta, muốn nhìn đứa bé một chút, nhưng ông ta thể nhưng lại tự nói với mình, lúc bà bỏ lại Trạch Ân gả cho Hàn Á Minh không lâu, đứa bé đã chết rồi.

Tin tức này, để cho thế giới của bà trong nháy mắt sụp đổ.

Bà thống hận tại sao mình ích kỷ như vậy, tại sao lại gả đứa bé cho ông ta, bà cũng thống hận ông ta không có chăm sóc tốt cho đứa bé, thống hận tất cả những chuyện ông ta đã từng làm với mình, thống hận ông ta trút hết đau khổ lên người mình.

Vì vậy, bà bắt đầu lên kế hoạch trả thù?

Nhưng ông trời cũng thật trêu đùa bà quá lớn?

Bà trả thù đến báo thù đi, bức Tần Khiếu Thiên chết, người bị thương tổn sâu nhất, lại là con trai của mình?

Sơn Điền Mỹ Huệ quả thật không thể nào tiếp thu được sự thật này. Bộ mặt bà đầy nước mắt lần nữa xác định chuyện này cùng Lãnh Tiểu Tiểu.

“Lãnh tiểu thư, cô nói đi, ai nói cho cô biết? Tất cả là thật sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu đồng tình nhìn Hàn phu nhân, con trai ruột ngay trước mắt mình, nhưng không biết, những năm gần đây, bà ấy nhất định là sống trong tự trách cùng đau lòng?

Khó trách bà ấy sẽ ra tay nặng như vậy đối với Tần thị, người đàn ông kia cũng thật là đáng hận?

Nếu như những năm gần đây bà ấy biết con trai của mình, vẫn khắc sâu hận mình, sợ rằng càng thêm không thể nào tiếp thu được?

“Hàn phu nhân, là vợ Tần Phi nói cho tôi biết, chắc Tần Phi nói cho cô ấy biết?”

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nói, vừa lo âu bà sẽ không chịu nổi sự đả kích này.

“Cô nói cái gì? Tần Phi nói? Nó biết tôi là mẹ của nó? Tại sao nó không đến tìm tôi? Những năm gần đây tại sao nó không nói cho tôi biết? Trời ơi, tại sao có thể như vậy? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Nó nhất định là hận chết tôi, nó nhất định hận chết tôi?”

Sơn Điền Mỹ Huệ tuyệt vọng khóc rống, âm thanh đau đớn như tim bị xé rách?

Quả nhiên, phản ứng của Hàn phu nhân đã nghiệm chứng suy nghĩ của Lãnh Tiểu Tiểu.

Biết con trai của mình, khắc sâu hận mình, mặc cho ai cũng rất khó tiếp nhận?

“Hàn phu nhân, bà bình tĩnh một chút, hiện tại chuyện bà có thể làm còn có rất nhiều, chuyện này, bà nhất định phải giúp anh ấy, nếu không cuộc đời của anh lại thật sự phá hủy. Hiện tại vợ anh ấy đang mang thai, nếu như bà có thể thuyết phục Trạch Vũ bỏ qua cho anh ấy, anh ấy sẽ có được một gia đình hoàn chỉnh hạnh phúc, cũng coi như là đền bù những năm gần đây, bà thiếu anh ấy.”

Lãnh Tiểu Tiểu nói cắt đứt tiếng khóc thút thít của Sơn Điền Mỹ Huệ, bà cảm kích nhìn về phía Lãnh Tiểu Tiểu, gạt đầu một cái.

“Cám ơn cô, Lãnh tiểu thư, tôi nghĩ tôi biết phải làm sao rồi.”

“Thật tốt quá, Hàn phu nhân, bà muốn cùng anh ấy nhận mặt nhau sao?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy Hàn phu nhân đồng ý giúp một tay, tim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cái vấn đề này của cô lại làm cho Sơn Điền Mỹ Huệ ngây ngẫn cả người.

Bà có thể nhận mặt nhau cùng con sao? Bà có thể nói cho Hàn Á Minh hiểu rõ trước lúc gả cho ông đã sinh đứa bé cùng người đàn ông khác ư? Bà có thể lấy gia đình tử mĩ duy trì nhiều năm như vậy đi đánh cuộc một lần sao?

Không, bà không làm được?

Hai mươi mấy năm trước, bà lựa chọn qua một lần rồi, hôm nay, bà cũng chỉ có thể lựa chọn như cũ?

Nếu không, những năm gần đây, chính mình thừa nhận tất cả liên cũng không có ý nghĩa? Bà còn có Trạch Vũ, bà không thể để cho chuyện xưa tái diễn, khiến Trạch Vũ bị thương tổn nữa.

Hiểu tâm tư của mình, cảm xúc của Sơn Điền Mỹ Huệ từ từ bình thản xuống.

Bà cầm lấy khăn giấy lau khô nước mắt, bình phục hô hấp, bà ngừng đầu lên, nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, lắc đầu.

“Tôi không dám hy vọng xa vời là nó sẽ nhận tôi, hơn nữa, tôi cũng không thể nhận mặt với nó, bởi vì, tôi bận tâm cảm nhận của Trạch Vũ cùng chồng tôi, chỉ là, tôi sẽ dốc hết tất cả giúp nó, giúp nó hoàn thành tâm nguyện của mình. Chỉ cần nó tốt, tôi liền thỏa mãn rồi.”

Nghe Hàn phu nhân nói, Lãnh Tiểu Tiểu cũng gật đầu nhẹ nhẹ.

Xác thực, đây không phải là một sự kiện nhận thân đơn thuần, quan hệ một ngôi nhà vững chắc khác.

Nếu như muốn tổn thương gia đình một người khác làm giá cao, như vậy cô cũng tán thành Hàn phu nhân, không nhận nhau.

“Tôi hiểu, Hàn phu nhân, bà đã biết tất cả, tôi cũng không cần nói nhiều, tôi đi trước, gặp lại?” Lãnh Tiểu Tiểu đứng lên, nói lời từ biệt chuẩn bị rời đi.

“Lãnh tiểu thư, xin chờ một chút?”

“Hàn phu nhân còn có việc sao?”

“Cô thật yêu Trạch Vũ sao?” Đáy mắt Hàn phu nhân có một tia lo lắng.

Cô là con gái người phụ nữ kia, đây là sự thật, coi như mình cái gì cũng không làm, thân phận của cô sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, cô cuối cùng không thể nào đi chung cùng Trạch Vũ.

“Đúng, Hàn phu nhân, tôi yêu Trạch Vũ.”

Lãnh Tiểu Tiểu không có chút do dự, coi như hôm nay anh một lần nữa làm thương tổn mình, cô như cũ thương anh?

192. Chương 194: Bác Tài Tốt Bụng

Giọng nói Lãnh Tiểu Tiểu kiên định khiến Hàn phu nhân không khỏi rung động.

Trái tim của phụ nữ đồng cảm. “Nhưng mà, nếu như mà tôi nói cho cô biết, giữa hai người là không thể nào ở chung một chỗ, cô có thể sớm buông tay hay không?”

Giờ khắc này, Hàn phu nhân thật sự là đang suy nghĩ vì cô, tránh cho cô sau này càng thêm khổ sở.

“Sớm buông tay? Làm sao sớm buông tay? Anh ấy đã xâm nhập cốt nhục của cháu, trải rộng toàn thân của cháu rồi.” Lãnh Tiểu Tiểu nghe Hàn phu nhân nói, cười khổ một tiếng.

“Lãnh tiểu thư??” Lãnh Tiểu Tiểu nói rất rõ ràng rung động bà, đáy mắt bà thoáng qua một tia đau lòng.

Vừa một si tình người phụ nữ, chỉ là, si đến cuối cùng, cuối cùng muốn thành thương .

“Hàn phu nhân, cháu hiểu biết rõ bác có thể không thích cháu, hơn nữa Trạch Vũ cũng có vị hôn thê, chỉ là, cả đời này, trừ phi Trạch Vũ chính miệng nói muốn cháu đi, nếu không, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy.” Lãnh Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói xong, quạt cường xoay người rời đi.

Hàn phu nhân ở bên trong này sững sờ, bà kinh ngạc nhìn sống lưng kiên định của Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng thầm than một tiếng?

Giá mà cô không phải là con gái của cô ta, thật là tốt bao nhiêu?

Nghĩ đến đây không cách nào thay đổi sự thực, Hàn phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu một cái, vì Trạch Vũ, bà cũng không thể đồng ý hai người bọn họ ở chung một chỗ.

Lãnh Tiểu Tiểu cố nén bi thương một đường chạy chậm rời khỏi Tú Ngọc.

Cô chỉ sợ ở chậm một chút, mình sẽ ở nơi công cộng rơi lệ.

Mặc dù cô nói xong kiên định như vậy, nhưng trời mới biết, trong lòng của cô cực kỳ bất lực, tương lai đối với cô mà nói, cực kỳ hư vô và mê mang.

Nếu như tương lai, Trạch Vũ thật sự nhất định phải cưới người phụ nữ khác làm vợ của anh, cô không biết mình là không có thể tiếp nhận sự thật này? Có phải thật sự như vậy còn có thể kiên trì ở lại bên người anh hay không?

Khi cô ngồi lên rồi xe taxi, nước mắt bị thương cũng không nhịn được chảy xuống?

Tài xế là một người đàn ông trung niên, dáng vẻ hết sức hiền hòa, ông từ trong kính chiếu hậu nhìn Lãnh Tiểu Tiểu tâm tình hết sức bị đè nén, nhìn cô nước mắt ràn rụa sâu kín mở miệng nói.

“Cô gái nhỏ, cuộc sống không như ý là chuyện 89%, chỉ là, ngày vẫn phải tiếp tục trải qua. Khổ sở liền khóc lớn tiếng ra ngoài đi? Như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút. Sau khi khóc xong, ngày mai là một khởi đầu mới.”

Nghe được lời nói của bác tài, Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy hết sức thân thiết, đôi mắt mê ly đắm lệ nhìn sau ót của ông, tràn đầy cảm kích.

“Cám ơn bác, sư phụ, cháu không sao?” T7sh.

Lời hay một câu ấm lòng người?

Ở thời điểm khổ sở bị thương này, một người xa lạ mở lời an ủi, khiến Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ít nhất, cái thế giới này chính là vẫn tốt đẹp, đúng như ông nói, ngày mai vừa một khởi đầu mới?

Vô luận lúc này mình có phần cỡ nào khổ sở, nên xảy ra một dạng còn là sẽ xảy ra, thứ gì đó của mình đúng là vẫn còn của mình, nếu không cưỡng cầu cũng vô ích?

“Cô gái nhỏ, cháu rất kiên cường, nếu như mà con gái của tôi cũng có thể giống như cô, cũng sẽ không. . . . ?” Giọng nói người đàn ông trung niên trở nên có chút chán nản.

Cũng là bởi vì thấy Lãnh Tiểu Tiểu, sẽ khiến cho ông nhớ tới con gái của mình, cho nên lúc ông thấy Lãnh Tiểu Tiểu này ẩn nhẫn bị thương, ông mới mở miệng khuyên cô, ông sợ cô cũng sẽ giống như Tiểu Nhụy nghĩ không ra, làm chuyện điên rồ.

Lãnh Tiểu Tiểu mặc dù không nhìn thấy mặt của ông, nhưng mà từ kính chiếu hậu thấy cặp mắt kia, toát ra tới là vô tận bị thương?

“Sư phụ, con gái bác bao nhiêu tuổi?”

“Nếu như còn sống, cũng không sai biệt lắm với cháu?” Người đàn ông trung niên thở dài một tiếng, trong lời nói có rất bất đắc dĩ.

“Thật xin lỗi, cháu. Cháu không biết?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe được ông nói, mới đột nhiên hiểu, nét bị thương mới vừa là vì sao mà đến.

“Không có việc gì, đều tại tôi và mẹ nó bình thường quá bận rộn, không có thời gian khuyên bảo nó, cho nên về mặt tình cảm có vấn đề liền muốn không mở.” Người đàn ông trung niên hết sức tự trách nói.

“Sư phụ, đừng quá tự trách, cô ấy đều lớn như vậy, nên học được kiên cường.” Lãnh Tiểu Tiểu muốn an ủi bác tài trước mắt cái này, lại phát hiện lời nói của mình ấy vô lực như thế.

Xe vững vàng chạy, ở chỗ khúc quanh, đột nhiên lao ra một chiếc xe con màu trắng từ đối diện tới, người đàn ông trung niên vội vàng thắng xe gấp một cái, Đầu Lãnh Tiểu Tiểu bị nặng nề đụng phải trên kính.

“Cô gái nhỏ, cháu đừng có chuyện?” Sau khi xe dừng lại, tài xế vội vàng khẩn trương hỏi .

“Cháu không sao. . . Không sao. Ọe.”

Cảm giác buồn nôn đánh tới, Lãnh Tiểu Tiểu không lo được đau đớn trên trán, mau nhanh chóng đem đầu đưa ra ngoài cửa xe, nôn ra.

Nôn nửa ngày, cũng đã nôn, cũng nhả không ra đồ, nhưng cô cảm thấy cả dạ dày đều ở đây lặn lộn, cực kỳ khó chịu?

“Cô gái nhỏ, cháu làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái? Tôi đưa cháu đi bệnh viện?” Bác tài thấy Lãnh Tiểu Tiểu phản ứng càng phát ra khẩn trương.

Lãnh Tiểu Tiểu rất muốn nói không sao, nhưng mà, trong dạ dày từng trận cảm giác buồn nôn xông lên, khiến cho cô không cách nào mở miệng, không thể làm gì khác hơn là mặc cho tài xế dẫn cô đến bệnh viện.

Sau khi được sắp xếp kiểm tra một loạt, trên trán Lãnh Tiểu Tiểu dán khối băng gạc, lẳng lặng ngồi đợi ở trên ghế chờ kết quả khám bệnh.

Cô nhìn bác tài vẻ mặt lo lắng một cái, khẽ mỉm cười xin lỗi.

“Sự phụ, cháu không sao rồi, bác đừng lo lắng rồi, bác đi trước đi, cháu ở lại sẽ lấy kết quả rồi tự mình trở về.”

“Như vậy sao được, ngộ nhỡ có vấn đề gì làm thế nào?”

Người tài xế này thật là một người thành thật, giả sử là người khác, ước gì có thể lập tức biến mất, ngộ nhỡ thật có chuyện gì, trách nhiệm của mình sẽ nặng thêm, vậy mà ông lại thật sự lo lắng chính là thân thể của mình.

Lãnh Tiểu Tiểu cảm động hết sức nhìn ông, “Không có chuyện gì, mới vừa rồi bác sĩ đã nói qua, không đáng ngại, chính là trên đầu bị xước da. Xe của bác vẫn còn ở cửa, chỗ đó không để cho dừng lâu, cẩn thận cảnh sát kéo đi nha.”

Lãnh Tiểu Tiểu cố ý hù dọa ông.

Tài xế trung niên hiểu dụng ý của Lãnh Tiểu Tiểu, cảm kích gật đầu một cái, “Có thật không? Được rồi, cô gái nhỏ, đây là số điện thoại của bác, có vấn đề gì cháu gọi cho bác?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhận lấy tờ giấy nhỏ gật đầu một cái.

Khi bóng dáng của tài xế trung niên biến mất ở nơi khúc quanh, sau lưng Lãnh Tiểu Tiểu vang lên một giọng nói bén nhọn.

193. Chương 195: Phải Làm Mẹ

“Số hai mươi tám, Lãnh Tiểu Tiểu?”

Một người y tá tuổi còn trẻ giọng nói bén nhọn vang lên ở sau lưng Lãnh Tiểu Tiểu, kích thích cô một thân nổi da gà.

“Xin chào, là tôi?” Lãnh Tiểu Tiểu đứng lên, đi theo y tá vào phòng làm việc của bác sĩ.

Bác sĩ là vị phụ nữ hơn sáu mươi tuổi, tóc có chút hoa râm, nhưng ánh mắt hết sức sắc bén như cũ.

Bác sĩ lúc đầu tiên nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu, sững sốt một chút, vẻ mặt đột nhiên có một tia hoảng hốt.

“Bác sĩ? Bác sĩ?”

“Cô tên là Lãnh Tiểu Tiểu?”

“Đúng vậy?”

“Cô ngồi đi? Tôi là bác sĩ Dư.”

“Dạ, bác sĩ Dư, thân thể của tôi không có gì khác thường chứ?”

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy ánh mắt của bác sĩ nhìn cô có chút rất lạ, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng, chẳng lẽ, thật sự xảy ra vấn đề gì?

“Một mình cô đến sao? Không có người thân cùng cô đến?”

Bác sĩ hỏi có chút không giải thích được, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nghe bác sĩ nhắc đến người thân, trong lòng có chút thương cảm, cô không có người thân.

Hiện tại, trừ Trạch Vũ, bên người cô không có một người thân.

“Bác sĩ, có tình huống gì ngài liền trực tiếp nói với tôi là được rồi, không có chuyện gì?” Lãnh Tiểu Tiểu mạnh mẽ nặn ra một nụ cười nhợt nhạt, như thế cũng là có vẻ làm cho người ta thương tiếc.

“Lãnh tiểu thư, cô đừng khẩn trương, thân thể của cô không có gì đáng ngại, chỉ là, cô mang thai, có chút chú ý mọi việc, tôi đang muốn cùng người nhà của cô, tỷ như chồng của cô hoặc là, mẹ của cô giao phó một chút.”

Thời điểm bác sĩ Dư đang nói đến mẹ của cô, hơi có chút dừng lại.

“Cái gì?”

Lời của bác sĩ giống như một quả bom ở trong đầu của cô nổ tung, trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu chỉ còn lại một mảnh tiếng vang ơ ơ?

Mang thai? Tôi mang thai?

Đây là sự thực sao?

Trời ạ, tôi thật sự phải làm mẹ?

Thật tốt quá, đây là sự thực mà ông trời đưa cho tôi quà tặng tốt nhất rồi?

Lãnh Tiểu Tiểu lập tức đắm chìm trong thế giới của bản thân, cảm xúc vui sướng không cách nào che giấu, cô cười khúc khích, một đôi tay không tự chủ xoa bụng của mình.

“Lãnh tiểu thư? Lãnh tiểu thư?” Bác sĩ Dư thấy cô phản ứng quá độ, thử gọi cô hai tiếng.

Lãnh Tiểu Tiểu lấy lại tinh thần, vẻ mặt kích động bắt được tay của bác sĩ Dư, xác nhận lần nữa. T7sh.

“Bác sĩ Dư, ngài nói là thật sao? Tôi thật sự mang thai? Tôi phải làm mẹ? Có thể nghĩ sai rồi hay không?” Trong lời nói Lãnh Tiểu Tiểu còn có chút không thể tin được.

“Là thật, đây là phiếu kiểm tra, cô có thể nhìn một chút?”

Bác sĩ Dư thấy bộ dáng Lãnh Tiểu Tiểu mừng rỡ, khỏe miệng không tự chủ cũng gọi lên một nụ cười ấm áp.

Bà lẳng lặng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt tràn đầy dịu dàng?

Từ trong lời nói khẳng định của bác sĩ Dư, Lãnh Tiểu Tiểu rốt cuộc đã tin tưởng rồi, mình thật sự phải làm mẹ?

Nếu Trạch Vũ biết tin tức này, có thể cũng giống như chính mình vui mừng hay không? Có thể vì mình phải làm ba kích động không dứt hay không đây?

Hoặc là, anh sẽ chắc chắn thích đứa bé?

Trong nháy mắt, trong đầu Lãnh Tiểu Tiểu, vấn đề chồng chất. Nhất thời vui vẻ, nhất thời lo lắng, theo tâm tình của cô dao động, thái độ cũng thay đổi trong nháy mắt.

Bác sĩ Dư nhìn Lãnh Tiểu Tiểu thay đổi nhiều nét mặt, có chút không hiểu nhăn mày lại, bà do dự một hồi, có chút chần chờ mở miệng nói.

“Lãnh tiểu thư, cha của cô họ Lãnh sao?”

Đối với vấn đề của bác sĩ Dư không giải thích được này, Lãnh Tiểu Tiểu cũng không nhớ phải trả lời rồi.

“Không phải, mẹ cháu họ Lãnh?”

Thật sự trùng hợp như thế sao? Dáng dấp của giống như vậy? Tất cả đây thật sự đều là trùng hợp sao?

Lãnh Tiểu Tiểu nói khiến sắc mặt bác sĩ Dư đột biến, tay nắm bút của bà có chút run rẩy, một hồi lâu, âm thanh của bà có chút kích động, vang lên lần nữa.

“Vậy mẹ cô hiện tại. . . . ? Lần sau tới đây làm kiểm tra để ẹ của cô cùng cô cùng đi đi?”

Nghe được hơn lời của bác sĩ, Lãnh Tiểu Tiểu này vui sướng trên mặt cũng chậm chậm khá hơn rồi nhất mặt sâu nào.

“Mẹ tôi không thể nào theo tôi tới, bởi vì, bà đã không còn?” Cô hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ khổ sở.

Bác sĩ Dư chỉ cảm thấy tim đột nhiên đau xót, bà che ngực khó chịu thân thể cúi xuống, dùng cánh tay một người khác chống đỡ lấy thân thể.

“Bác sĩ Dư? Bác sĩ Dư? Ngài làm sao vậy?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến bộ dáng của bà đột nhiên khó chịu dọa sợ.

“Không có việc gì, bệnh cũ. Làm phiền cô giúp tôi mang nước đến, tôi uống thuốc xong liền không sao.” Bác sĩ Dư chậm rãi nói xong, trên trán đã có một chút mồ hôi hột.

“Sẽ ổn?” Lãnh Tiểu Tiểu liền vội vàng đứng lên, mang nước cho bà.

Uống thuốc rồi, bác sĩ Dư phản ứng tốt hơn nhiều, bà nhìn Lãnh Tiểu Tiểu thiện lương, đáy mắt có một nét dịu dàng Lãnh Tiểu Tiểu nhìn không hiểu.

“Bác sĩ Dư, ngài mạnh khỏe chút ít sao? Nếu như không có chuyện gì rồi, vậy tôi đi trước?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến bà không sao, trong lòng hết sức vội vàng muốn về nhà, đem tin tức này nói cho Trạch Vũ.

“Lãnh tiểu thư, có thể đưa phương thức liên lạc của cô để lại cho tôi không?” Bác sĩ Dư có chút khẩn trương hỏi.

Lãnh Tiểu Tiểu không hiểu nhìn bà một cái, thoáng hiện lên một chút ý cười, nhanh chóng trên giấy viết xuống số di động của mình.

“Bác sĩ Dư, tôi đi đây?”

“Nhớ phải làm kiểm tra định kỳ, còn phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, ăn ít thức ăn nhẹ. Còn phải giữ vững tâm tình vui vẻ?”

“Ừ, cảm ơn ngài, bác sĩ Dư?”

Bác sĩ Dư đứng dậy đi tới cửa, vẫn nhìn bóng dáng Lãnh Tiểu Tiểu biến mất ở chỗ khúc quanh, bà mới chậm rãi trở lại phòng làm việc.

“Tiểu Trương, giúp tôi lấy một chút máu.” Bác sĩ Dư vén tay áo lên, kêu cửa cái đó y tá.

“Bác sĩ Dư, ngài cái này là?” Tiểu Trương y tá ứng tiếng tới đây, vừa chuẩn bị dụng cụ, vừa nghi ngờ hỏi.

Cho đến khi lấy máu xong, bác sĩ Dư mở miệng lần nữa.

“Đưa mẫu máu này cùng với mẫu máu mới vừa rồi rút ra, đều đưa đi kiểm tra DNA, buổi chiều phải có kết quả nói với tôi.”

Bác sĩ Dư thật thà nói.“A, tốt?” Y tá Tiểu Trương vẻ mặt nghi vấn đi ra ngoài.

Bác sĩ Dư nhìn chăm chăm số điện thoại di động đó, hốc mắt khê ửng hồng.

194. Chương 196: Vô Tình Gặp Gỡ Nghiêm Mạc Ly

Lãnh Tiểu Tiểu đi ra bệnh viện, cảm thấy tâm tình thoải mái khác thường.

Buổi sáng giải quyết chuyện tình Tàn Phi, buổi chiều lại ngoài ý muốn biết mình mang thai, khó trách người khác đều nói, chuyện tốt thành đôi?

Cô nhấp nhẹ miệng, miệng nhếch lên một nụ cười thản nhiên.

Ngày hôm qua tất cả liền để cho nó là quá khứ đi? Từ hôm nay trở đi, kể từ bây giờ giờ khắc này, cuộc sống hoàn toàn mới sắp bắt đầu.

Bởi vì, tôi phải làm mẹ?

Lãnh Tiểu Tiểu đặt tay ở trên bụng bằng phẳng của mình, giống như có thể cảm nhận được sức lực sinh mệnh mang cho của mình rung động.

Mặc dù biết rất rõ ràng hiện tại trong bụng chính là tiểu tử kia, liền chồi mầm cũng còn không thể xưng, nhưng cô đã cảm thấy mình đã có thể có một loại tâm linh tương thông với nó?

Bảo bối, buổi tối mẹ sẽ nói cho ba, sự tồn tại của con, tin tưởng ba con nhất định sẽ rất yêu thích con?

Vừa nghĩ đến, trong bụng có sinh mệnh nhỏ, từ nay về sau, mình không phải là cô đơn một mình, mình cũng có người thân huyết mạch tương liên với bản thân, tâm tình của cô liền kích động không cầm được.

Cô chậm rãi đi từ từ bên đường, đột nhiên bóng dáng của một người phụ nữ xinh đẹp gọi vào đáy mắt của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu liếc cô một cái, có một sự quen thuộc nhàn nhạt?

Người phụ nữ kia cũng nhìn thấy cô, thẳng đi tới phía cô, mang theo một chút nghi ngờ khẽ gọi cô một tiếng.

“Lãnh Tiểu Tiểu?”

“Là tôi, cô à?” Lãnh Tiểu Tiểu rất kinh ngạc cô ấy cư nhiên biết tên mình. Nhưng mình lại không nhớ nổi cô là người ai.

“Tôi là Nghiêm Mạc Ly, cô có thể không nhớ rõ tôi, chỉ là, vậy chứng minh chỗ đó từ đó phai nhạt ra khỏi cuộc sống của cô, là chuyện tốt.” Mạc Ly cười nhạt, đối với Lãnh Tiểu Tiểu quên mất chính mình là một điểm cũng không tính.

Sẽ nói đạo lý. Trải qua một nhắc nhở của cô ấy, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ tới.

“Là cô? Mạc Ly?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn lên Nghiêm Mạc Ly trước mặt mặt mộc không trang điểm, so với trong dạ yến cô nhìn thấy hoàn toàn là hai loại cảm giác.

Trong dạ yến, cô cực kỳ xinh đẹp, yêu cơ giống như đoá hoa màu lam.

Cô bây giờ ôn hòa kiều mỹ, giống như đoá bách hợp thanh thuần.

“Đã lâu không gặp, cô có khỏe không?”

Nghiêm Mạc Ly thấy Lãnh Tiểu Tiểu, có loại cảm giác không khỏi thân thiết, cô rất cảm ơn Lãnh Tiểu Tiểu, nếu như không phải là cô ấy, mình cũng không thể nào nhanh như vậy liền nhận rõ tim của mình, cũng không thể nhanh như vậy cũng lấy được phần hạnh phúc này.

“Tôi rất khỏe, tôi mang thai?” Trên khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười hạnh phúc, cô hưng phấn nói với Mạc Ly.

Mang thai mang làm cho cô vui sướng quá mạnh mẽ rồi, cô hận không được có thể đem loại hạnh phúc của chính mình cùng nhau chia sẻ với mọi người.

“Có thật không? Vậy thì tốt quá, chúc mừng cô..., Tiểu Tiểu?”

Nghiêm Mạc Ly cảm thấy vui mừng phát ra từ nội tâm vì Lãnh Tiểu Tiểu, thấy hạnh phúc trên mặt cô cơ hồ muốn tràn ra, Nghiêm Mạc Ly biết, người đàn ông kia thật sự là yêu cô ấy, cô ấy thật sự rất tốt.

Có lẽ, giữa người và người, cũng có duyên phận.

Ban đầu lúc lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu, thì có loại tâm tình không khỏi, cho dù có biết rõ Hứa Mạch chỉ đích danh muốn cô ấy, mình đối với cô ấy cũng không cách nào hận.

Thật may là, đây chẳng qua là một tuồng kịch?

Xem ra, ban đầu là một tuồng kịch, thật sự thành toàn hai đôi bích nhân?

Nghĩ đến mình và Hứa Mạch rốt cuộc tiêu tan hiểu nhầm lúc trước, Nghiêm Mạc Ly từ sâu thẳm trong nội tâm cảm thấy may mắn.

Khó có được phần này hạnh phúc vẫn còn, không có đi xa

“Mạc Ly, cô thì sao? Cô có khỏe không? Cô rời khỏi dạ yến, có đúng hay không?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ giữa cô ấy và Hứa Mạch, phải có đoạn tình cảm chưa dứt.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Mạc Ly giờ phút này, toàn thân cũng tản ra một cổ vẻ đẹp trắng trong thuần khiết, so với cô lúc trước khắp người lạnh lùng kiên quyết không giống, chắc hẳn nhất định là rời đi chỗ đó.

“Đúng, tôi rời khỏi rồi, Tiểu Tiểu, khó có được hôm nay gặp được cô, chúng a tìm một chỗ ăn cái gì đi? Cô bây giờ là hai người rồi, nhất định không thể đói bụng.” Nghiêm Mạc Ly nghịch ngợm cười cười, hăm mộ một tay mò tới ở trên bụng của cô.

Lãnh Tiểu Tiểu vốn là chuẩn bị về sớm một chút, nói cho Trạch Vũ tin tức tốt này, chỉ là, hôm nay cơ hội khó có thể gặp được Mạc Ly, cô vỗ vỗ tay Mạc Ly, vui vẻ gật đầu.

Lúc hai người đang chuẩn bị thuê xe rời đi, một chiếc Ferrari màu xám bạc dừng ở bên cạnh các cô.

Một người đàn ông đẹp trai England xuống xe, đi thẳng đến chỗ họ.

Lãnh Tiểu Tiểu liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông kia chính là Hứa mạch, cô nở nụ cười, đứng đứng Nghiêm Mạc Ly một bên, nhỏ giọng nhạo báng.

“Xem ra, tôi đây là một bóng đèn lớn phải tránh người, cuộc hẹn cũng sợ rằng muốn đổi khi đến trở về.”

Nhìn Hứa Mạch thâm tình đưa tình về phía mình, nghe Lãnh Tiểu Tiểu nhạo báng mình, trên mặt Mạc Ly một hồi nóng ran, dâng lên một nét đỏ ửng.

“Vợ bé nhỏ của anh làm sao vẫn là yêu thích đỏ mặt như vậy? Ah, cô không phải là cái đó. . . . ?”

Hứa Mạch đi tới, một tay ôm lấy Mạc Ly vào trong ngực, khi anh thấy Lãnh Tiểu Tiểu ở một bên cười, không khỏi trợn to hai mắt.

“Là tôi, Lãnh Tiểu Tiểu, chính là người phụ nữ Hứa thiếu anh bỏ năm trăm vạn mua được.”

Thấy Hứa Mạch khấn trương, Lãnh Tiểu Tiểu nở nụ cười cố ý nói qua.

Nói thế nào, ban đầu cũng là anh ta và Hàn Trạch Vũ thiết kế mình, hôm nay gặp phải lần hai, làm sao sẽ bỏ qua cho anh ta nhẹ như vậy?

“Không phải vậy, không phải như vậy, Mạc Ly, em cũng biết, mua cô ấy là Trạch Vũ, anh cũng chỉ là giúp bạn bè một chuyện mà thôi.”

Hứa Mạch tiếp thu được nụ cười giảo hoạt từ trong mắt Lãnh Tiểu Tiểu, biết cô ấy là cố ý muốn làm khó mình, anh vội vã giải thích, hai tay ôm càng chặt hơn.

Nghiêm Mạc Ly thấy Lãnh Tiểu Tiểu len lén nháy mắt với mình, đột nhiên hiểu tâm tư của cô ấy, cô cố ý nghiêm mặt lên, phối hợp với Lãnh Tiểu Tiểu.

“Em không biết, em cái gì cũng biết, ai biết ngày đó sau khi em đi, hai người đã làm gì?”

195. Chương 197: Hạnh Phúc Chìm Nổi

Hứa Mạch lo lắng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu một cái, nhưng anh thật vật vờ mới cải thiện được mối quan hệ của mình với Mạc Ly, nhưng không nghĩ tới, người phụ nữ lại đột nhiên xuất hiện làm phá hỏng nó.

“Anh thề, anh không làm gì cả, chẳng có cái gì làm cả, Mạc Ly, anh đều giải thích với em bao nhiêu lần rồi, anh với cô ta chuyện gì cũng không có, thật đấy?”

“Hứa thiếu, rõ ràng có, chúng ta rõ ràng làm rất nhiều chuyện nha, anh đúng là người hay quên”. Lãnh Tiểu Tiểu nói hết sức mập mờ.

Hứa Mạch vừa nghe xong liền gấp gáp, anh trừng mắt ác liếc Lãnh Tiểu Tiểu, lại tới Mạc Ly vội vàng giải thích.

“Người phụ nữ này nói lung tung, chỉ ký phần hiệp ước anh liền đi, cũng không có làm gì”.

Nghiêm Mạc Ly nhìn Hứa Mạch bộ dạng đau đầu nhưc óc, nhìn được trong đáy lòng muốn cười thật to, nghiêm mặt nhìn về nơi khác, không có lên tiếng, bởi vì, cô sợ há miệng ra, sẽ không nhìn được liền cười ra mắt.

Lãnh Tiểu Tiểu càng ngày càng chơi vượt lên, cô một mực kéo tay Mạc Ly, vẽ mặt thành thật.

“Mạc Ly, thật xin lỗi a, ngày đó Hứa thiếu đúng là ký xong hiệp ước liền đi, nhưng...”. Lãnh Tiểu Tiểu cố ý dừng lại một chút: “Hứa thiếu inh thề mở cửa phòng của khách sạn Hải Hàng, hẹn mình buổi tối ngày thứ hai tám giờ không gặp không về nha?”

“Lãnh Tiểu Tiểu, đủ rồi, tôi thừa nhận tôi cùng với Hàn Trạch Vũ lừa cô, tôi nhận lỗi với cô có được không? Thật xin lỗi, đại tiểu thư của tôi. Cô đừng đùa tôi nữa, để tôi đi tới hôm nay, có dễ dàng sao? Van cô, cô đừng làm gì nữa, đừng trước mặt Mạc Ly mà nói lung tung nữa”.

Hứa Mạch thật là hối hận, ban đầu không nên đồng ý với yêu cầu của Trạch Vũ, chọc tới yêu nữ này. Nhìn Mạc Ly giận đến thân thể run rẩy (thật ra là muốn cười đến chết), khiến Hứa Mạch gặp trở ngại.

Mặt Lãnh Tiểu Tiểu cũng vì cố nén cười mà mặt đỏ bừng.

Rốt cuộc, hai người phụ nữ nhìn Hứa Mạch lo lắng mà nắm đầu, thật sự nhìn được liền hì hì một tiếng, cười thật to.

Hứa Mạch kinh ngạc nhìn thoáng qua 2 người, lập tức hiểu.

“Tốt, hai người các cô đều trêu chọc tôi”.

“Làm sao đùa giỡn anh vậy? ban đầu anh đùa được tôi đủ lắm chưa?”. Lãnh Tiểu Tiểu liếc Hứa Mạch một cái, xem thường hừ một tiếng.

“Được rồi, được rồi, Tiểu Tiểu, cậu cũng đừng bắt nạt Hứa Mạch nữa, nếu như Hứa Mạch ban đầu không có âm thầm mờ ám, thì bây giờ đứa bé trong bụng cậu từ đâu tới chứ?”. Mạc Ly kéo Lãnh Tiểu Tiểu qua, dàn xếp.

“Em bé? Cô mang thai? Là của Trạch Vũ sao? Tên tiểu tử này, thật tốt số”. Hứa mạch không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chăm vào bụng của Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

“Mạc Ly, em cũng mau sinh cho anh một đứa đi? Em xem, ngay cả Trạch Vũ cũng làm bố trước anh”. Hứa Mạch lôi kéo tay Mạc Ly, ở bên tai cô nói nhỏ, khiến Mạc Ly đỏ mặt.

“Nghĩ khá lắm, vì sao em phải sinh cho anh? Muốn sinh anh tìm người khác đi”.

“Đừng như vậy nha, vợ, cả đời này, anh chỉ muốn em sinh con cho anh, người khác anh cũng không muốn, được không?”. Hứa Mạch ăn nói khép nép lấy lòng.

“Cái gì? Anh còn định cho người phụ nữ khác mang thai con anh sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu bắt lỗi trong lời nói của Hứa Mạch, cổ kinh ngạc lớn tiếng kêu.

Cô gái này. “Lãnh Tiểu Tiểu, cô không cần lừa Mạc Ly được không? Tôi rõ ràng không có ý khác, ý tứ của tôi là, tôi chỉ muốn Mạc Ly mang thai con tôi, Mạc Ly, em đừng nghe cô ta, em phải tin anh”.

Hứa Mạch tức giận nói xong, lại cẩn thận nhìn mặt Mạc Ly, chỉ sợ cô tức giận.

“Em có tin hay không thì liên quan tới anh sao? Em cũng đâu là gì của anh”. Nghiêm Mạc Ly có chút chua xót nói qua.

“Quan trọng, dĩ nhiên quan trọng rồi, quan trọng vô cùng. Em là vợ anh nha, tất cả của em đối với anh đều rất quan trọng. Em quan trọng nhất trong lòng anh”.

“Ai là vợ của anh? Em là vợ trước? Vợ trước, hiểu không? Vợ trước thì không phải là vợ rồi”. Mạc Ly nhớ tới chuyện cũ, trong lòng liền cảm giận bất bình.

“Được rồi, anh xin lỗi, trước kia đều là lỗi của anh, đúng rồi, hôm nay để cho Lãnh Tiểu Tiểu chứng kiến cho chúng ta chứ?”

Hứa Mạch nói qua liền vào trong xe, như ảo thuật lấy ra một bó hoa hồng, lại từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn kim cương màu hồng, quỳ xuống trước mặt của Mạc Ly.

Nghiêm Mạc Ly cùng Lãnh Tiểu Tiểu không có chuẩn bị tâm lý, đột nhiên xuất hiện ra trước mắt gây hoảng sợ.

Người đi đường thấy cảnh này cũng rối rít tới xem náo nhiệt.

“Mạc Ly, vốn hôm nay chuẩn bị tìm phòng ăn có không khí lãng mạn để cầu hôn em, chỉ là, anh cảm thấy ở đây, càng thể hiện ra thành lý của anh hơn. Để Lãnh Tiểu Tiểu cùng tất cả mọi người tại đây chứng kiến với anh, Mạc Ly, anh yêu em, gả cho anh nhé?”

Hứa Mạch một phen thâm tình thổ lộ, lập tức tâm tình những người xung quanh dâng cao, mọi người hưng phấn vỗ tay, lớn tiếng kêu.

“Gả cho anh ấy đi. Gả cho anh ấy đi. Gả cho anh ấy đi....”

Nghiêm Mạc Ly không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ cầu hôn ở nơi này, cô nén nước mắt, ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Hứa Mạch, anh mau đứng dậy đi, anh đang làm cái gì vậy? nhiều người như vậy, ảnh hưởng không tốt đâu”.

“Không, em phải đồng ý với anh, anh mới đứng lên”. Ánh mắt Hứa Mạch kiên định, nhìn thẳng vào Mạc Ly.

Trước anh vẫn lo lắng Mạc Ly sẽ không đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng, trường hợp bây giờ, anh hiểu rõ Mạc Ly, nhất định không có vấn đề.

Lãnh Tiểu Tiểu hâm mộ nhìn màn trước mắt, cảm động đến mức muốn rơi lệ, cô đi tới bên cạnh Mạc Ly, hiện cho cô một ánh mắt khích lệ.

196. Chương 198: Cả Đêm Không Về

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hành động của Hứa Mạch, thấy được chân tình, cô tin rằng, trải qua một trận cãi cọ kia, bọn họ bây giờ sẽ càng thêm quý trọng hạnh phúc mình có.

“Mạc Ly, hạnh phúc đang ở bên cạnh cậu, chỉ cần cậu nguyện ý vươn tay, là có thể bắt được nó thật chặt”.

“Gả cho anh ấy đi. Gả cho anh ấy đi. Gả cho anh ấy đi....”

Đám người xung quanh nhìn Mạc Ly chậm chạp không có gạt đầu, lại bắt đầu lớn tiếng la lên.

“Hứa Mạch tôi cảm ơn mọi người ủng hộ a..., xin mọi người khuyến khích vì tôi. Mạc Ly, anh yêu em, gả cho anh?”

Hứa Mạch kích động, người vậy xem càng nhiều.

Một lần nữa Hứa Mạch thổ lộ tình cảm bên trong, Mạc Ly rơi những giọt nước mắt hạnh phúc, khe khẽ gạt đầu.

Ngay tại đó, liền vang lên một tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hô vui sướng....

Nói lời tạm biệt với Mạc Ly, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy kích động trở về nhà.

Khi cô vừa vào sân, trong lòng lập tức trầm xuống.

Trong sân không có xe của Trạch Vũ, nói đúng ra hôm nay anh còn chưa trở lại. Nhưng, đúng lúc anh cũng nên sớm tan việc rồi.

Kết hôn thì không. Lãnh Tiểu Tiểu cười nghĩ, chắc là anh vẫn bận chuyện hôm qua.

Nếu như đổi lại là cô, anh cho người yêu cũ cầu xin, có thể chính cô cũng sẽ rất tức giận nhỉ?

Cô cũng quên hôm nay mình cũng nhận được tổn thương rất lớn, nếu như nói tức giận, mình cũng nên tức giận mới phải?

Nhưng, cô chính thiện lương như thế, luôn chỉ biết suy nghĩ vì người khác.

Cô đi vào nhà, ngồi trên ghế salon, không có Trạch Vũ trong lòng, hết sức vắng lạnh.

Cô lại trong túi lấy ra tờ giấy khám bệnh, nhìn ngọt ngào. Cô nắm thật chặt kết quả kiểm tra, trong lòng nháy mắt ảm áp.

Suy nghĩ một hồi, cô lấy điện thoại ra, chủ động bấm số Hàn Trạch Vũ.

Nhưng, một hồi tắt máy nhắc nhở, khiến trong lòng cô nháy mắt chìm xuống đáy.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này, anh cũng sẽ không tắt máy, chẳng lẽ điện thoại hết pin rồi hả?

Trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu bất ổn suy nghĩ miên man, cô nóng nảy trong phòng đi tới đi lui, không ngừng gọi vào điện thoại của anh, nhưng một lần rồi lại một lần thất vọng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt, kim chỉ hướng mười giờ.

Bụng Lãnh Tiểu Tiểu đói kêu vang ở trên ghế salon, không hề nhúc nhích. Cô chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm cửa, tai nghe động tĩnh ngoài cửa.

Hi vọng có thể biết lúc nào anh trở về.

Mỗi lần, một động tĩnh nhỏ xíu, cô đều nhanh chóng chạy đến cửa nhìn, nhưng, mỗi lần đều thất vọng....

Nước mắt uất ức bùng lên.

Trong nháy mắt hiện đầy lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô vùi đầu ở phía dưới gối, khóc thút thít.

Cô thật sự rất sợ.

Cô sợ Trạch Vũ giận chính mình.

Cô sợ Trạch Vũ cũng không quay lại nữa.

Cô sợ con của mình cũng như mình, sinh ra cũng không có bố.

Đói bụng, sợ hãi cắn nuốt suy nghĩ của cô, cô tựa vào trên ghế salon, dần dần ngủ mê man.

197. Chương 199: Trạch Vũ Nghi Ngờ

Cả đêm say rượu?

Hàn Trạch Vũ đi ra khỏi phòng nghỉ trong phòng làm việc, anh xoa xoa cái đầu đau đớn, rót ỉnh một ly trà.

Uống trà xong, đầu óc anh cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Theo bản năng anh nhìn điện thoại di động của mình, phát hiện đã tắt máy.

Mở điện thoại di động ra, phòng làm việc đang an tĩnh lập tức vang lên chuông báo liên tiếp vài tin nhắn nhắc nhở. Nhìn mấy cái tin nhắn xong, Hàn Trạch Vũ kích động muốn trở về nhà ngay lập tức.

Ba mươi cuộc?

Cô ấy gọi ỉnh tới ba mươi cuộc điện thoại.

Một cảm giác ấm áp chảy xuôi ở trong lòng?

Cô ấy đang nhớ mình sao, nếu không cô ấy cũng sẽ không gọi ỉnh nhiều cuộc điện thoại như vậy.

Tối hôm qua, nhất định cô ấy rất lo lắng?

Nghĩ tới đây, ở bên trong lòng Hàn Trạch Vũ có một tia đau lòng cùng xấu hổ.

Ngày hôm qua sau khi tan việc, vốn là anh chuẩn bị về nhà, nhưng nhớ đến buổi sáng mình đã làm tổn thương cô, cho nên đột nhiên anh không biết sau khi trở về phải đối mặt với cô ấy như thế nào nữa, nhất thời buồn bực chỉ có một mình nên chạy đi uống rượu.

Buồn bực trong lòng cho nên rượu vào làm cho anh dễ dàng bị say?

Đột nhiên anh nhớ tới, hình như ngày hôm qua anh có gặp được Judy?

Tại sao trở về là vì mình hay sao?

Hàn Trạch Vũ lắc đầu một cái, giống như bởi vì hôm qua anh uống rượu say quá cho nên chuyện về sau cũng không nhớ một chút nào.

Đang lúc suy nghĩ thì cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Hàn phu nhân mang bộ mặt nặng nề đi vào.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây? Mẹ không thoải mái sao? Sao trông sắc mặt lại khó nhìn như vậy?”

Hàn Trạch Vũ thấy mẹ xuất hiện tại phòng làm việc của mình sớm như vậy vốn là rất kinh ngạc, lại nhìn thấy tinh thần của bà cũng rất kém, hôm nay xem ra cực kỳ tiêu tụy, Hàn Trạch Vũ càng thêm nghi ngờ. T7sh.

“Trạch Vũ, cái thằng này, ngày hôm qua con đi đâu hả? Mẹ gọi cho con bao nhiêu cuộc điện thoại mà lần nào cũng không liên lạc được.”

”Ngày hôm qua. . . con . . . Điện thoại di động của con hết pin, mà có chuyện gì mà mẹ lại tìm con?”

“Trạch Vũ, mẹ muốn biết một chút về vụ án của Hạ thị.” Hàn phu nhân gọn gàng dứt khoát nói.

Hàn Trạch Vũ nghe được lời của mẹ, trong lòng trầm xuống.

“Mẹ? Tại sao? Là do Tiểu Tiểu đi tìm mẹ phải không?”

Ngày hôm qua Tiểu Tiểu thay Tần Phi cầu xin anh, còn hôm nay mẹ cũng chủ động quan tâm tới chuyện này, thế nào mà sự chú ý của mọi người đều đặt hết vào chuyện này như vậy?

Phản ứng đầu tiên trong đầu Hàn Trạch Vũ chính là Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy thuyết phục anh không được, cho nên mạnh dạn đi tới thuyết phục người mẹ cao ngạo này của anh, rất có bản lĩnh.

“Đúng, Lãnh tiểu thư đúng là có đi tìm mẹ, nhưng.”

“Thì ra đúng là cô ấy?”

Hàn Trạch Vũ vừa nghe mẹ xác nhận suy đoán của mình, lửa giận lập tức xông lên, lúc trước đau lòng cùng hổ thẹn tất cả đều bị ném văng ra bên ngoài, còn dư lại chính là vô cùng tức giận.

“Trạch Vũ, mẹ nghĩ.”

“Mẹ, cái gì mẹ cũng đừng nghĩ, con sẽ không đồng ý, con không biết Lãnh Tiểu Tiểu là dùng phương pháp gì để thuyết phục được mẹ, nhưng mà bây giờ con nói ẹ biết, con sẽ không bỏ qua cho cậu ta?”

Lúc này trong đầu của Hàn Trạch Vũ bị ghen tỵ làm ù quáng, bất luận người nào nói gì anh đều không nghe lọt.

Anh chỉ biết, Tần Phi là tình địch của mình, cậu ta không chỉ là tình địch của mình, hơn nữa còn xuống tay trước muốn hãm hại mình và Hàn thị, cho nên với hành động như vậy của cậu ta bất luận như thế nào anh cũng nuốt không trôi .

“Trạch Vũ, con nghe mẹ nói, mẹ nợ cậu ấy một phần nhân tình, cho nên lần này, con hãy bỏ qua cho cậu ấy đi, coi như mẹ trả nợ phần nhân tình này, có được không?” Hàn phu nhân cố gắng thuyết phục tính ngang bướng của Trạch Vũ, chỉ có nói ra ngoài chân tướng này thì mới giải quyết được chuyện này.

“Nhân tình gì? Mẹ có thể nợ cậu ta nhân tình gì? Mẹ, rốt cuộc Lãnh Tiểu Tiểu đã nói những thứ gì với mẹ, tại sao mẹ phải giúp cậu ta?”

Hàn Trạch Vũ thật sự không nghĩ ra, tại sao mẹ của mình lại nghe lời nói của Tiểu Tiểu, đi hỗ trợ Tần Phi, hơn nữa còn lấy cớ như vậy mà nói mình giúp.

“Trạch Vũ, con phải tin tưởng mẹ, mẹ nói đều là thật, thật sự mẹ thiếu nợ Tần Phi, hơn nữa con cũng không thể đi tổn thương cậu ấy, nghe lời mẹ buông tay, có được không?”

Hàn phu nhân vừa nhắc tới Tần Phi liền đặc biệt đau lòng, nói xong hốc mắt cũng đỏ lên.

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Mẹ muốn con buông tay thì cũng phải cho con biết rõ rốt cuộc vì cái gì chứ? Mẹ có biết không nếu như không phải trước đó con phát hiện ra chuyện này trước, thì hiện tại phiền toái sẽ rơi vào người con đó, bây giờ mọi người đều ủng hộ cậu ta là thế nào? Tại sao không có ai suy nghĩ cho con một chút?”

Hàn Trạch Vũ hết sức cảm tức, tại sao người thân bên cạnh mình đều muốn ủng hộ người ngoài?

“Không phải như vậy, Trạch Vũ, nếu như con xảy ra chuyện, mẹ cũng nhất định sẽ giúp cho con, từ nhỏ đến lớn chỉ cần có thể đưa cho con tất cả mẹ đều cho rồi, nhưng Tần Phi cậu ta. , Trạch Vũ, nghe mẹ lần này coi như bỏ qua có được không? Mẹ nghe nói Hạ thị sẽ lập tức chuyển đi Canada rồi, về sau cũng sẽ không có uy hiếp đến tập đoàn của mình nữa, coi như con bán ẹ một cái nhân tình, có được không?”

“Nghe nói? Nghe ai nói, Lãnh Tiểu Tiểu sao? Bản lãnh của cô ấy đúng là lớn thật? Dám nói với mẹ như vậy.” Hàn Trạch Vũ cắn răng nghiêng lợi nói xong, trong lòng anh bị tức giận thiêu đốt tới cực điểm.

“Mẹ rất cảm ơn Tiểu Tiểu, Trạch Vũ, ngay cả mẹ cầu xin con cũng không được sao?”

Thấy Hàn Trạch Vũ còn không chịu tha thứ, Hàn phu nhân có hơi kích động.

“Mẹ, mẹ để cho con suy nghĩ một chút? Chuyện này không phải chuyện đùa, có thể bên kia đã có hành động rồi.” Hàn Trạch Vũ thấy mẹ tức giận, có hơi lộ vẻ tức giận từ chối.

“Trạch Vũ, con nên biết mẹ hoàn toàn có thể tự mình giải quyết chuyện này, nhưng mà mẹ không làm. Hàn thị bây giờ là công ty do con quản lý, chủ yếu là mẹ hi vọng con có thể bỏ qua cho cậu ta, bởi vì.”

“Bởi vì sao?” Hàn Trạch Vũ thấy lời nói mẹ muốn nói lại thôi tràn đầy nghi vấn.

198. Chương 200: Thì Ra Là Anh Em

Tâm tình của Hàn phu nhân vô cùng kích động, bà nhìn thấy được Trạch Vũ hình như quyết tâm không chịu bỏ qua cho Tần Phi, do dự chốc lát bà đem chân tướng nói hết ra.

“Bởi vì. Trạch Vũ, bởi vì Tần Phi là anh em cùng mẹ khác cha với con?”

Rất dễ nhận thấy, lời nói của mẹ giống như sấm rền bên tai Trạch Vũ? Oanh tạc làm cho anh trợn mắt hốc mồm.

Anh không tin nhìn mẹ chăm chăm, khẽ nhếch miệng lên nhưng lại không phát ra được một câu hoàn chỉnh.

“Trạch Vũ, mẹ chỉ là không hy vọng hai anh em con trở mặt thành thù, đây vốn đều là lỗi của mẹ, cho nên lúc trước tất cả những gì cậu ấy làm là bởi vì những gì mà mẹ thiếu nợ cậu ấy.”

Hàn phu nhân nói xong, âm thanh nghẹn ngào, bà nghĩ đến những năm qua Tần Phi phải chịu khổ, trong lòng bà hết sức đau lòng cùng tự trách.

“Mẹ? Mẹ biết mẹ đang nói gì phải không? Tất cả đây không phải là thật?”

Hàn Trạch Vũ lắc đầu, vẻ mặt kinh dị. Chưa bao giờ anh nghĩ giữa mình và Tần Phi còn có một sợi dây ràng buộc như vậy.

“Trạch Vũ, đây là sự thật, trước khi mẹ gả cho ba con, mẹ từng có một đứa bé. Nhưng mẹ thật sự rất thích ba con, vì để có thể gả được cho ông ấy mẹ đã nhẫn tâm bỏ lại đứa bé đó. Cho nên, Trạch Vũ, hôm nay nhất định con phải bỏ qua cho cậu ấy, nếu không mẹ.”

Hàn phu nhân nói xong khóc rống lên.

Bên ngoài phòng làm việc, có một cô gái sau khi nghe xong cuộc đối thoại của hai người họ, cũng sợ ngây người?

Một hồi lâu cô thu hồi tâm trạng kinh ngạc chuẩn bị gõ cửa, khóe miệng nâng lên một nụ cười nham hiểm, một âm mưu được hình thành, cô chậm rãi xoay người biến mất ở trong thang máy.

Hàn Trạch Vũ nhìn mẹ khổ sở đau lòng, anh trầm mặc?

Một phòng làm việc lớn như vậy, chỉ nghe tiếng khóc đau đớn của bà Hàn.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Hàn Trạch Vũ cũng mở miệng.

“Ba biết không?”

“Không, ông ấy không biết, Trạch Vũ, con phải giữ bí mật này ẹ.” Hàn phu nhân nghe được câu hỏi của Trạch Vũ, vội vàng ngẩng đầu lên, mang theo đôi mắt đau thương nhìn chằm chằm Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ nhớ lại ba, lại nhìn mẹ một cái, đột nhiên cảm thấy có hơi buồn .

Ban đầu, lúc ba muốn đi tìm em gái, đúng là cũng muốn mình thay ông giữ bí mật gạt mẹ, nhưng hôm nay mình không chỉ có một người em gái mà còn có một người anh nữa.

Hai người này cùng giường chung gối mấy chục năm mà cũng không có ai nghĩ đến, đối phương cũng có quá khứ giống mình, ôm trong lòng một bí mật cùng nằm ở trên một cái giường, mỗi người ôm một nỗi khổ khác nhau.

“Mẹ, trước mẹ nên về đi, con biết rồi, cho con một chút thời gian.” Hàn Trạch Vũ thở dài bất đắc dĩ một tiếng, đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được.

“Được rồi, Trạch Vũ, vậy mẹ đi về trước.Chẳng qua là mẹ cảm thấy nên làm chút gì cho nó, nhưng con của mẹ vĩnh viễn chỉ có một mình con thôi?” bà Hàn lau khô nước mắt, kiên định nhìn Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ hơi nhíu lông mày, đối với Tần Phi có một sự đồng tình?

“Mẹ, được rồi, con hiểu, con còn phải đi họp đây?” Hàn Trạch Vũ cúi đầu, giọng nói có hơi không tự nhiên.

Anh không nghĩ đến tượng vĩ đại của mẹ trong cảm nhận của anh cũng ích kỷ như vậy.

Bà Hàn cảm nhận được lời nói lạnh nhạt của Trạch Vũ, trên mặt hiện lên một tia bi thương, bà đứng lên nhìn con một cái, cô đơn bỏ đi ra ngoài.

Nghe được âm thanh đóng cửa, Hàn Trạch Vũ ngẩng đầu lên, có hơi phức tạp nhìn chằm chằm cánh cửa kia, bấm một chuỗi số điện thoại.

Không bao lâu, cửa phòng làm việc bị gõ vang.

“Mời vào?” Hàn Trạch Vũ day day thái dương, ngồi thẳng thân thể.

“Hàn tổng?” Tiểu Lăng đẩy cửa đi vào, cung kính hạ thấp đầu.

“Tối hôm qua là cậu đưa tôi trở về?” Hàn Trạch Vũ không nghĩ ra còn có người khác.

“Đúng, bởi vì Hàn tổng nói không về nhà, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là đưa anh tới đây.” Tiểu Lăng nhàn nhạt nói xong, nhưng mà trong nội tâm lại có chút khác thường.

“Lúc cậu đi chỉ còn một mình tôi sao?”

“Còn có một cô gái.” Tiểu Lăng lạnh nhạt mà nói.

Anh nhớ tối hôm qua khi nhận được điện thoại của Hàn Trạch Vũ anh lập tức chạy qua đón, lúc chạy tới anh ngạc nhiên khi thấy anh ta đang ôm một cô gái dầy đưa thân mật với nhau. T7sh.

Tiểu Lăng rất muốn xông lên cho anh ta một cú đấm, nhưng mà khi đến gần mới phát hiện anh ta đã say. Ngửi thấy một mùi rượu cùng mùi nước hoa nồng nặc trên người anh ta, còn có vết son môi trên cổ áo của anh ta, anh liền tự ý đưa anh ta đến công ty.

Anh sợ Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy cái bộ dạng này của anh ta, sẽ khiến cô ấy rất đau lòng.

Nhưng mà anh cũng không biết, hành động tốt bụng tối hôm qua của anh lại làm cho Lãnh Tiểu Tiểu chịu đựng nỗi khổ vô tận.

Nghe Tiểu Lăng này lạnh nhạt nói, Hàn Trạch Vũ có loại cảm giác chột dạ.

Xem ra, tối qua đúng là anh gặp được Judy.

Ban đầu sau khi nghe được chính miệng Tiểu Lăng thừa nhận thích Lãnh Tiểu Tiểu, anh đối với cậu ta có một cảm giác đặc biệt. Giống như anh trở nên rất quan tâm đến cái nhìn của cậu ta đối với mình.

“A, tôi biết rồi. Đúng rồi, cậu đi ra lệnh cho các đơn vị, nói về vụ việc của Hạ thị chỉ là hiểu lầm, chúng ta muốn rút lại đơn tố giác, nếu như cần chuẩn bị một chút cậu tự xem làm đi.”

Tiểu Lăng nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ có hơi kinh ngạc, chỉ là đây chẳng qua là một cái nháy mắt.

“Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ?” Tiểu Lăng rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Những năm gần đây, Hàn Trạch Vũ muốn làm bất kỳ một việc gì cũng đều có lý do, cho nên anh chỉ cần làm theo, không cần đi tìm hiểu lý do.

“Bây giờ tôi có chuyện về nhà một chuyến, công ty có chuyện gì thì cậu gọi điện thoại cho tôi.” Hàn Trạch Vũ dặn dò xong, đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe đi nhanh ra cửa.

Tiểu Lăng nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Hàn Trạch Vũ nói với theo.

“Hàn tổng, tôi thấy anh nên đi thay bộ quần áo khác thì tốt hơn đó.”

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Tiểu Lăng, có hơi không hiểu quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Lăng nhìn mình chằm chằm của mình, anh cúi đầu nhìn thấy được mấy vết son môi rõ ràng, anh lúng túng lại nhìn Tiểu Lăng một cái, buồn bực đi vào phòng nghỉ.

199. Chương 201: Cảnh Trong Mơ Trở Thành Sự Thật

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn bóng dáng Hàn Trạch Vũ đột nhiên thoáng qua ở trước mắt mình, trong lòng cô vui mừng, liền vội vàng đuổi theo, nhưng khi ở phía trước cách Trạch Vũ không xa, đảo mắt liền mất tung tích.

Tất cả chung quanh cũng thay đổi, Lãnh Tiểu Tiểu phát hiện mình giống như lọt vào một sơn cốc không biết tên.

Sơn cốc yên tĩnh chỉ nghe hàng loạt tiếng khiến trách thỉnh thoảng truyền đến, Lãnh Tiểu Tiểu kinh hồn bạt vía lục lọi đi tới, lại phát hiện mình một vòng lại một vòng thủy chung đều đảo quanh một chỗ, không cách nào tìm được đường ra.

Trong lòng cô lớn tiếng la lên: Trạch Vũ? Anh ở nơi nào? Trạch Vũ? Không cần bỏ em ở lại?

Đột nhiên, một hồi tiếng cười vui thích truyền tới, Lãnh Tiểu Tiểu theo âm thanh kiêu mỹ tìm kiếm cô gái kia, lại thấy Hàn Trạch Vũ ôm lấy một cô gái diễm sắc, thân mật ôm hôn.

“Trạch Vũ? Tại sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ đưa mắt nhìn cô gái kia, đều là ôn tình, cô tiếc nuối đến không thể hô hấp.

“Tại sao? Còn phải hỏi sao? Trạch Vũ không cần cô nữa, anh yêu tôi, là tôi?” Cô gái mĩa mai nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu, cười đến phóng đảng.

“Không, đây không phải là thật, Trạch Vũ, em yêu anh, đừng rời xa em?” Lãnh Tiểu Tiểu bỏ nhào lên phía trước, níu lấy tay áo Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ hung hăng bỏ rơi cô, dùng ánh mắt khinh thường liếc cô một cái, lời nói lạnh lùng tràn ra từ bên môi khêu gợi.

“Đây là sự thực, tôi yêu cô ấy, cho nên, giữa chúng ta kết thúc.” Hàn Trạch Vũ nói xong ôm lấy cô gái kia tuyệt tình xoay người rời đi, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

“Đừng đi, Trạch Vũ, đừng bỏ em lại, em yêu anh, em yêu anh mà, Trạch Vũ, em có con của anh, anh đừng đối xử với em như vậy? Đừng đi, đừng đi, Trạch Vũ, Trạch Vũ. A.”

Lãnh Tiểu Tiểu gọi ầm ĩ một hồi xé tâm liệt phổi, tỉnh lại.

Cô khổ sở mở mắt ra, một ánh mặt trời không mãnh liệt lắm bắn vào, cô phát hiện mình cứ nhiên ngủ cả đêm ở trên ghế sofa, mà rất dễ nhận thấy, đồng nhất cả đêm, Hàn Trạch Vũ cũng không có trở lại.

Cô ôm lấy chiếc áo khoác trên người, mũi không khỏi nhảy lên.

Cô cảm giác trên người một hồi lạnh lẽo, trên mặt cũng một hồi lạnh lẽo. Tay cô vừa sờ, phát hiện mặt đều là nước mắt.

Cảm giác đau đớn xé tâm trong mộng còn rõ ràng như cũ, giống như tất cả căn bản không phải mộng.

Cô lắc đầu, lẩm bẩm mà nói.

“Không, đây không phải là thật, đây chỉ là một giấc mộng? Mình phải đi tìm Trạch Vũ, mình phải nói cho anh biết mình đang mang thai đứa bé của anh.”

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên đứng lên, chỉ cảm thấy đầu một hồi hôn mê, thân thể lại nặng nề ngã trên ghế sofa.

Cô chịu đựng hôn mê cùng cảm giác buồn nôn, đứng lên lần nữa, từ từ xê dịch về phía phòng tắm.

Dùng nước nóng rửa mặt, cảm giác đầu óc dễ chịu một chút, cô đổi bộ y phục, chống thân thể, ra cửa.

Hàn Trạch Vũ đang tắm rửa sạch sẽ, đổi thân y phục nhẹ nhàng khoan khoái, soi gương hít sâu một hơi xong, anh nhanh chóng rời khỏi Hối Phong.

Xe mới vừa chạy qua cao ốc Hối Phong, một cô gái đột nhiên từ ven đường vọt ra.

Trong lòng Hàn Trạch Vũ cả kinh, vội vàng đạp thắng xe, cô gái nhẹ nhàng bị đụng xuống, té lăn trên đất.

“Này, cô gái, cô làm sao vậy? Cô không có việc gì chứ?” Hàn Trạch Vũ vội vàng xuống xe, hết sức bất mãn với hành động vừa rồi của cô gái.

Cô gái ngẩng đầu lên, làm ra một bộ uất ức, “Trạch Vũ, anh thiếu chút nữa đụng vào người ta, còn dữ dội như vậy đối với người ta?”

“Judy? Là cô? Cô đang làm gì vậy? Cô liều lĩnh lao ra, rất nguy hiểm?” Hàn Trạch Vũ thấy rõ ràng cô gái trước mặt, không vui nhún mày lại.

“Ai bảo người ta muốn gặp anh một lần cũng đều khó khăn như vậy, luôn nói không có rảnh. Ngày hôm qua thật vất vả gặp được anh, tối hôm qua. Người ta thật sự rất nhớ anh?” Judy mập mờ nói xong, dựa thể áp vào trong ngực anh.

“Được rồi, bây giờ tôi còn có chuyện, cô không có việc gì chứ?”

Hiện tại trong lòng Hàn Trạch Vũ đều ở trên người Lãnh Tiểu Tiểu, ngày hôm qua cả đêm không về, không biết cô sẽ đau lòng thành cái dạng gì. Bây giờ không có dư thừa thời gian dây dưa với cô gái trước mắt này.

“Trạch Vũ, đừng hung ác như vậy. Dầu gì em cũng theo anh lâu như vậy, sao anh có thể vô tình đem người nhà hất ra? Phải biết em ngày ngày đều nghĩ tới anh.” Judy không thuận theo nằm ở đầu vai anh lăm lăm, nhưng mà trên mặt lại lộ ra nụ cười âm mưu.

Hàn Trạch Vũ nghe được trong lời nói của Judy có ám ý, không khỏi xụ mặt xuống.

“Mọi người đều là người trưởng thành, nên hiểu quy tắc trò chơi, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay? Cần gì tới đây giả dối, cô ngày ngày nhớ tôi? Nhưng tôi thế nào nhớ một tuần trước, vợ ông chủ Trương còn tìm cô tranh cãi một lần?” Hàn Trạch Vũ mỉa mai nói, đáy mắt đều là khinh thường.

Chuyện mình bị con tiện nhân kia quăng một cái tát, vẫn khiến Judy tức giận vô cùng, hôm nay, nghe Hàn Trạch Vũ nhắc tới chuyện xưa, ngay mặt ra bản thân xấu xí, sắc mặt lập tức trở nên lúc xanh lúc đỏ.

Cô thuận thế câu cổ của Hàn Trạch Vũ, từ dưới đất bò dậy.

“Cái này thì có cái gì? So với đương gia chủ mẫu Hàn thị bên ngoài có con riêng, em đây coi là Tiểu Vu vào Đại Vu rồi.” Judy cố tình buông lỏng nói qua.

“Cô nói cái gì? Cô gái đáng chết này?”

Hàn Trạch Vũ vừa nghe Judy nói, sắc mặt đột nhiên, một thanh bóp chặt cổ cô, đáy mắt lộ ra ánh sáng khát máu, ánh mắt kinh khủng đến mức như muốn giết người.

“Khụ. Hàn. Hàn Trạch. Buông. Buông tay?”

Judy bị bóp cổ không thể hô hấp bình thường, gương mặt tím nén đến đỏ bừng, cô giùng giàng nắm kéo tay Hàn Trạch Vũ.

Thấy Judy sung huyết đỏ bừng mặt, Hàn Trạch Vũ chậm rãi lỏng chút.

“Tôi cảnh cáo cô... nếu cô dám nói lung tung một chữ, tôi sẽ khiến cô chết rất khó coi.” Hàn Trạch Vũ ác ngôn nói xong, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

“Không biết, em sẽ không nói lung tung, mới vừa rồi là đầu óc em không tỉnh táo, hơn nữa, em thật sự quá yêu anh, cho nên mới muốn dùng cách này khiến anh ở lại bên cạnh em.” Judy hết sức giả dối, cô vừa vuốt cổ, vừa lấy lòng nói qua.

Hàn Trạch Vũ thu hồi lạnh lùng đáy mắt, trở lại trong xe, lấy tấm chi phiếu kék xù.

Anh trở lại trước mặt Judy, đưa cho cô, “Về sau đóng chặt miệng của cô, nếu không, tôi có thể cho cô tát cả, cũng có thể phá hủy tất cả của cô.”

Judy thấy số trên chi phiếu thượng, hai mắt lập tức bốc lên kim hoa, cô chuẩn bị nói cảm ơn đón lấy, lại phát hiện cách đó không xa, một cô gái sâu kín nhìn bên này.

Đột nhiên, trong lòng của cô dâng lên một chủ ý, cô sờ sờ cổ, quyết định muốn trả thù Hàn Trạch Vũ một cái mới vừa rồi thô lỗ đối với mình.

Cô giả dáng uất ức, nhào vào trong ngực Hàn Trạch Vũ, nghẹn ngào nói.

“Trạch Vũ, em thật yêu anh, mặc dù anh không tin tưởng, không chịu cho em cơ hội, nhưng em có một yêu cầu nho nhỏ, hôm nay cùng em ăn bữa cơm cuối cùng, được không?” Judy nâng khuôn mặt trang điểm tình sảo lên, mặt mong đợi nhìn Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ vô cùng nghi hoặc đối với Judy đột nhiên biến chuyển, nhưng nghĩ đến chuyện này ngộ ngộ tiết lộ ra, Hàn thị khẳng định lại không ngừng sóng gió, hơn nữa còn có thể sẽ nguy hiểm đến gia đình này.

Không phải là một bữa cơm sao? Coi như là trấn an cô một chút, để cho cô đóng chặt miệng.

Được Hàn Trạch Vũ đồng ý, Judy vui vẻ, cô chủ động hôn lên môi Hàn Trạch Vũ, kích tình triền miên, hoàn toàn không để ý nơi này là con đường lớn.

Hàn Trạch Vũ không có trả lời cũng không có cự tuyệt, mặc cho cô ôm thật chặt.

Dây dưa một hồi lâu, Judy mang theo nụ cười hạnh phúc thâm tình ngưng mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, “Thân ái, đi, hiện tại chúng ta đi ăn cơm.”

Ánh mắt của cô xuyên thấu qua Hàn Trạch Vũ, khiêu khích bắn về phía Lãnh Tiểu Tiểu, thấy sắc mặt cô tái nhợt, đôi tay nắm thật chặt thành quả đấm, Judy nâng lên nụ cười xán lạn tính ôm Hàn Trạch Vũ lên xe.

Nhìn Hàn Trạch Vũ lái xe rời đi, nước mắt Lãnh Tiểu Tiểu trượt xuống.

Anh cả đêm không về, chắc là ở chung một chỗ cùng cô gái này?

Cô ấy thật xinh đẹp, thời thượng như vậy, hấp dẫn mê người như vậy.

Anh lại ở con đường lớn ăn nằm với cô ấy? Hơn nữa còn triền miên như thế?

Anh thật yêu cô ấy sao? Giấc mộng kia chính là ám hiệu ỉn sao?

Đây tất cả cư nhiên thành sự thật?

Anh thật không cần mình nữa?

Mình phải làm sao? Làm thế nào?

Tuyệt vọng xâm chiếm Lãnh Tiểu Tiểu, suy nghĩ hỗn loạn, cô giống như thân thể không có linh hồn, nhìn theo xe Hàn Trạch Vũ đi xa đi chẳng có mục đích.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, bước chân càng ngày càng nặng nề, mí mắt cô nặng nề, cô cơ hồ không cách nào chống đỡ được.

Oanh?

Lãnh Tiểu Tiểu thấy trước mặt bỗng tối sầm, ngã trên mặt đất?

200. Chương 202: Nhận Thân Ngoài Ý Muốn

Dư Thục Bình đau lòng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt sốt cao không lùi, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Từ lần đầu tiên gặp mặt Lãnh Tiểu Tiểu, bà có một loại trực giác rất mãnh liệt.

Bà nhất định có liên hệ nào đó với Hàm Tiểu, bởi vì, dáng dấp họ quá giống. Mà chiều hôm qua DNA cũng xác nhận điểm này.

Cô chính là cháu ngoại ruột thịt của mình?

Ban đầu bà kiên tuyệt phản đối nha đầu Hàm Tiểu lui tới cùng Hàn Á Minh, dạng người gia thế địa vị giống như ông, căn bản không thích hợp với Hàm Tiểu cá tính cố chấp, cô đi cùng với ông, nhất định sẽ thua thiệt.

Nhưng vô luận mình khuyên cô thế nào, cô đều kiên trì muốn ở chung một chỗ cùng ông, thậm chí không tiếc quyết liệt cùng mình?

Những năm gần đây, mình âm thầm hỏi thăm chung quanh tin tức của cô, tuy nhiên không chút tin tức.

Mình tuyệt đối không ngờ rằng, cô cư nhiên rời đi trước mình?

Thật may là ông trời có mắt, để cho bà gặp được Lãnh Tiểu Tiểu, nếu không, bà thật sự không cách nào đứng lên từ giữa đả kích người đầu bạc tiền người đầu xanh?

Lãnh Tiểu Tiểu hôn mê mơ hồ cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào mình, cô nỗ lực muốn mở mắt, lại cảm thấy mí mắt nặng nề, nhức đầu giống như là muốn nứt ra.

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu? Con có nơi nào không thoải mái?”

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu nhú chặt chân mày, khẽ nhếch miệng lên giống như muốn nói gì, Dư Thục Bình nhẹ giọng gọi cô.

Nghe được một âm thanh xa lạ giống như đang gọi mình, Lãnh Tiểu Tiểu giùng giàng mở con ngươi ra.

“Bác sỹ Dư? Tại sao là bà? Tôi đang ở bệnh viện sao? Tôi thế nào?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn hốc mắt bác sỹ Dư hồng hồng, ánh mắt tràn đầy quan tâm nhìn chăm chú, Lãnh Tiểu Tiểu có chút không tự tại.

“Con té xỉu trên đường, hơn nữa cảm mạo nghiêm trọng, vẫn sốt cao không lùi. Tại sao con lại vậy? Một ngày không thấy, thế nào đem mình giày vò thành ra như vậy?” Dư Thục Bình đau lòng nói qua.

“Hả? Tôi không sao rồi, bác sỹ Dư, tôi muốn đi về?” Lãnh Tiểu Tiểu nhớ lại một màn mình nhìn thấy trước lúc té xỉu, cô giùng giàng thân thể muốn rời giường.

“Không được, đứa bé này, làm sao làm khổ mình như vậy? Bây giờ con không thể ra viện, con phải ở lại bệnh viện xem bệnh thật tốt. Con không vì mình, cũng phải vì đứa bé suy nghĩ? Vì nó con cũng không thể mặc kệ. Nghe lời, mau nằm xuống.”

Dư Thục Bình trách mắng khiến Lãnh Tiểu Tiểu chần chờ một chút, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng mình, cô ngoan ngoãn nằm trên giường.

“Nhưng mà bác sỹ Dư, tôi phải ở bao lâu?”

“Lui sốt, quan sát một chút không có những thứ khác khác thường, có thể về nhà.” Dư Thục Bình ôn hòa nói.

“A, tốt, cảm ơn bác sỹ Dư.” Lãnh Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, thần sắc ảm đạm tựa vào đầu giường.

“Tiểu Tiểu, ba đứa bé đâu? Tại sao con ngất xỉu một mình ở trên đường?”

Dư Thục Bình có chút nghi ngờ hỏi, bà không muốn tin tưởng, mẹ con hai người này sẽ có số mạng giống nha, đều gặp phải người đàn ông phụ lòng.

Nghe được câu hỏi, Lãnh Tiểu Tiểu cười khổ một tiếng.

“Anh ấy rất bận?”

Ba chữ ngắn ngủn, nói ra nỗi khổ trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu.

Đúng vậy, anh rất bận, vội vàng cùng cô gái khác ân ái thân thiết, loay hoay liên tục về nhà cũng không có.

Dư Thục Bình nghe âm thanh cô đơn sầu não của Lãnh Tiểu Tiểu, trong lòng sầu một mảnh.

Bà đau lòng vuốt ve tóc Lãnh Tiểu Tiểu, lắc đầu, “Đứa bé, làm sao con ngu như vậy? Giống như mẹ con, chưa bao giờ suy nghĩ vì mình.”

“Bác sỹ Dư? Bà biết mẹ tôi?” Lãnh Tiểu Tiểu hết sức kinh ngạc nhìn chăm chăm bác sỹ Dư, đáy mắt lộ ra vui mừng.

Dư Thục Bình chịu đựng bi thống trong lòng, đem Lãnh Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực của mình, bà khẽ vỗ nhẹ Lãnh Tiểu Tiểu, âm thanh buồn bã sâu kín vang lên.

“Nha đầu Hàm Tiểu kia là con của bà, con hiểu chưa?”

Oanh một tiếng?

Lãnh Tiểu Tiểu bị kinh ngạc rồi?

Cô ngơ ngác vùi ở trong ngực Dư Thục Bình, nghe bà nhỏ giọng nức nở, nhất thời không làm ra bất kỳ phản ứng nào.

“Tiểu Tiểu? Thế nào? Có phải thật bất ngờ hay không? Ngày hôm qua bà ngoại nhìn thấy con, liền đoán được con là con gái Hàm Tiểu, không nghĩ tới, con thật sự đúng?”

“Dư. . . . bác sỹ Dư? Bà đang nói gì?”

Lãnh Tiểu Tiểu vẫn còn có chút không thể tin được, những năm gần đây, cô vẫn là một người cô đơn với công việc, chưa bao giờ nghĩ đến mình còn có thể gặp được người thân của mình.

“Tiểu Tiểu, đừng hoài nghi, bà ngoại đã làm DNA với con rồi, con thật đúng là cháu ngoại bà, đây là sự thực.” Dư Thực Bình ôm Lãnh Tiểu Tiểu thật chặt, kích động nói qua.

“Đây là sự thực? Bà không có lừa gạt con? Bà thật đúng là bà ngoại con?”

Lãnh Tiểu Tiểu trợn to hai mắt, không dám nháy mắt, giống như vừa động, tất cả trước mắt cũng sẽ biến mất.

Dư Thực Bình nén lệ, vui sướng gật đầu một cái.

Nhìn Dư Thực Bình thật tình lộ ra thương yêu, Lãnh Tiểu Tiểu không có hoài nghi, cô nhào vào trong ngực Dư Thực Bình, lên tiếng khóc, hình như muốn thống khổ và uất ức những năm gần đây toàn bộ hoàn toàn thả ra ngoài.

“Bà ngoại? Bà thật đúng là bà ngoại con? Bà ngoại? Rất cuộc con có người thân. Con không phải là cô nhi, con không phải là một mình. Bà ngoại?”

“Đứa bé ngoan, đừng khóc, phụ nữ có thai không thể khóc, nếu không tương lai đứa bé sau khi sinh ra cũng sẽ mít ướt.”

Dư Thực Bình thân thiết an ủi, Lãnh Tiểu Tiểu từ từ bình phục tâm tình kích động, cô ôm thật chặt hông của Dư Thực Bình, làm nũng.

Thì ra là, cảm giác có người thân thương yêu hạnh phúc như vậy?

Dư Thực Bình cũng thỏa mãn hưởng thụ cảm giác Lãnh Tiểu Tiểu mang ỉn.

Đột nhiên, một hồi tiếng chuông vang lên, Lãnh Tiểu Tiểu phức tạp liếc mắt nhìn điện thoại di động của mình?

201. Chương 203: Mỉm Cười Mỗi Một Ngày

Hàn Trạch Vũ đang giúp Chu Đế ăn cơm đột nhiên nhận được điện thoại của Hàn Á Minh.

“Alo? Cha?”

“Trạch Vũ, con ở đâu? Bây giờ con lập tức đi với cha một chuyến đến trung tâm y tế huyện, vừa rồi viện trưởng Tần gọi điện thoại cho cha, nói là có tin tức của em gái con.” Trong điện thoại, âm thanh của Hàn Á Minh kích động lại khẩn cấp.

Hàn Trạch Vũ nhíu lại chân mày một chút, trong lòng có một chút cảm giác lo lắng.

“Được, con một lát nữa sẽ trở lại.”

“Trạch Vũ, có việc gấp sao? Giúp em ăn hết cơm lại đi?” Chu Đế bĩu môi, làm nũng.

Hàn Trạch Vũ không nhin được lườm cô một cái, lạnh lùng khạc ra mấy chữ.

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu?”

Nói xong, Hàn Trạch Vũ nhanh chóng biến mất ở cửa phòng ăn.

Anh lái xe cũng không đi về phía Hàn Viên, mà là trực tiếp về nhà, anh cảm thấy lần này đi đến trung tâm y tế huyện giống như sẽ xảy ra những chuyện gì, anh hết sức lo lắng, anh khẩn cấp muốn nhìn thấy Lãnh Tiểu Tiểu, muốn đem cô kéo vào trong lòng, một lần xác định cô thuộc về mình.

Nhưng về đến nhà, trong phòng trống không, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Anh vội vã lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại di động của Lãnh Tiểu Tiểu.

Điện thoại vẫn vang lên hai tiếng tu tu, nhưng từ đầu đến cuối không có người nghe. T7sh.

Thỉnh thoảng vang lên. Sau khi một lần lại một lần tự nhiên cắt đứt, lòng của Hàn Trạch Vũ chìm xuống đáy cốc.

Anh nhanh chóng lao lên lầu, mở tất cả tủ treo quần áo ra, còn một hộp gấp cô coi như bảo bối.

Thấy tất cả vật phẩm quần áo vẫn còn, thấy miếng ngọc bội mẹ cô để lại cho cô vẫn còn, Hàn Trạch Vũ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cô không hề rời đi, có thể chỉ là ra cửa, không nghe được tiếng điện thoại di động?

Hàn Trạch Vũ tự an ủi mình?

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên.

Hàn Trạch Vũ mừng rỡ lấy di động ra, nhìn cũng không nhìn liền ấn xuống phím nghe.

“Tiểu Tiểu? Em đang ở đâu?”

“Trạch Vũ, là cha, làm sao con vẫn chưa đến? Là em gái của con quan trọng, hay là người phụ nữ kia quan trọng?” Trong thanh âm Hàn Á Minh lộ ra một chút không vui.

Hàn Trạch Vũ thất vọng thở dài, buồn buồn đáp một tiếng.

“Vâng, được, con lập tức tới đây.”

Lãnh Tiểu Tiểu hồ hững nhìn điện thoại di động từng lần vang lên một rồi lại dừng lại, sau đó lại vang lên.

Cô yên lặng nghe tiếng chuông quen thuộc này, lẳng lặng nằm ở trong ngực Dư Thực Bình, không làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Dư Thực Bình liếc mắt nhìn điện thoại di động, lại cúi đầu nhìn qua Lãnh Tiểu Tiểu bị thương, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói.

“Con à, rất nhiều thời điểm, giận dữ thường thường sẽ hỏng việc, ban đầu nếu như không phải là bà với mẹ con giận dữ, bà cũng vậy sẽ không mất đi con gái, con hiểu chưa? Bất cứ vấn đề gì, chỉ cần con dám đi đối mặt với nó, như vậy nó không là vấn đề to lớn gì, chỉ sợ ở giữa hai con người có ngăn cách, hai trái tim không cách nào đến gần được, như vậy, một hiểu lầm nho nhỏ, là có thể tan rã một phần tình cảm khắc sâu.”

Dư Thực Bình đau lòng vuốt đầu Lãnh Tiểu Tiểu, lấy thân phận của người từng trải khuyên cô.

“Bà ngoại? Bà nói, chuyện tận mắt nhìn thấy, còn sẽ có giả sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhớ đến buổi sáng mình chịu đựng cảm giác toàn thân không khỏe, đi Hối Phong tìm anh, nhưng không nghĩ đến, một màn đau đớn lòng người như vậy đã xâm nhập đáy mắt cô thật sâu.

“Có lúc sau đó, mắt nhìn thấy cũng là sẽ gạt người, con thấy không nhất định là sự thật, mà con nhận định cũng không nhất định là thật sự giống vậy. Nhớ lấy, cho đối phương cơ hội giải thích, nghe một chút câu ấy nói thế nào, để làm ra phán đoán của bản thân. Không cần làm ra quyết định sẽ làm mình hối hận.”

Có lúc sau đó, một vài lời nếu như ở thời điểm thích hợp nói ra, kết cục có thể cũng không giống nhau.

Nhưng mà, nếu như một khi bỏ lỡ, cũng không biết mọi việc trải qua bao nhiêu đau khổ, mới có thể ở trở lại xuất phát ban đầu?

Trải qua hơn hai giờ lái xe, rốt cuộc lại đến trước cửa sắt sơn hồng.

Nghĩ tới năm đó mình từ nơi này dẫn tiểu Dư, đáy lòng dâng lên kích tình, hôm nay lần thứ hai đi đến nơi này, loại cảm giác đó vẫn rõ ràng như vậy.

“Trạch Vũ, đi thôi?”

Hàn Á Minh liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ bên cạnh có chút sững sờ, đi trước tiến lên gõ cánh cửa sắt dày cộm nặng nề này.

Một người phụ nữ trung niên mở cửa sau khi hỏi rõ ý bọn họ đến, trực tiếp dẫn bọn họ đi tới phòng làm việc của viện trưởng.

“Viện trưởng Tần, ngài mạnh khỏe? Nhiều năm không thấy?” Hàn Á Minh thấy Tần Tuệ đang sắp xếp tư liệu, có chút kích động đánh chào.

Tần Tuệ nghe được có người đang nói với mình, từ trong đồng tư liệu kia ngẩng đầu lên, nhìn mặt Hàn Á Minh, trên mặt lộ ra một vẻ thẹn thùng.

“Hàn tổng, thật xin lỗi, đối với chuyện tình lệnh thiên kim, tôi thật sự vô cùng xin lỗi. Năm đó bởi vì tôi sơ sót làm hại.”

“Viện trưởng Tần, đã qua, chúng ta cũng không cần nói ra, tôi hiện tại chỉ rất là muốn biết vị trí của con gái nhanh một chút.” Hàn Á Minh có chút không kịp đợi cắt đứt lời Tần Tuệ, trực tiếp tiến vào chủ đề.

“A, được, mời hai vị ngồi. Đây là tài liệu về năm đó.” Tần Tuệ cầm một chồng lớn tài liệu đi về phía Hàn Á Minh.

“Viện trưởng Tần, em gái tôi hiện tại đến cùng ở đâu? Thời điểm ngài đón nhận em ấy, em ấy tên gọi là gì?” Hàn Trạch Vũ nhìn Tần Tuệ cầm xấp tài liệu kia đi về phía ba, đột nhiên có chút gấp gáp mở miệng hỏi.

Trong lòng của anh khẩn cấp muốn chứng minh một chuyện.

“Vị này là Lệnh Công Tử? Ban đầu, lúc tôi đón nhận cô ấy, cô ấy một câu nói cũng không nói nên lời, tên là tôi đặt cho cô ấy.”

Tần Tuệ loáng thoáng còn nhớ rõ lúc lần đầu tiên thấy Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt của cô khủng hoảng nhưng tràn đầy quật cường.

Hàn Á Minh một bên đảo tài liệu trong tay, cũng hỏi.

“viện trưởng Tần này, bây giờ con bé tên là gì chứ?”

“Ban đầu, cô ấy không chịu nói cho tôi biết tên của cô ấy, tôi thấy được trên người cô có một miếng ngọc bội, cho nên đặt tên cho cô ấy là Tiểu Tiểu, tôi hi vọng ở trong cuộc sống sau này của cô ấy vui vẻ lớn lên, mỉm cười mỗi một ngày.”

202. Chương 204: Không Thế Nào Tiếp Thu Được Sự Thực

Giọng điệu Tần Tuệ cứng rắn vừa mới nói xong, chỉ nghe được bộp một tiếng, tài liệu trong tay Hàn Á Minh còn có cái ly trong tay Hàn Trạch Vũ ứng tiếng mà rơi, tạo thành tiếng vang nặng nề.

“Viện trưởng Tần? Ngài nói cái gì?”

Hàn Trạch Vũ không muốn tin tưởng tất cả mình nghe được này, anh không chết tâm xác định lần nữa.

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì không? Ban đầu quần áo trên người cô ấy đã sớm rách bươm, thứ duy nhất có giá trị chính là miếng ngọc bội không lành lặn đeo trên người, phía trên có hai chữ Hàm Tiểu, cho nên tôi liền lấy thứ này vì cô ấy đặt tên.”

Đầu óc Tần Tuệ mơ hồ nhìn chằm chằm hai người đàn ông trước mặt này, cẩn thận giải thích, chỉ sợ chỗ nào nói chưa rõ ràng, mà dẫn đến bọn họ hiểu lầm.

“Tại sao có thể như vậy? Không, đây không phải là sự thật, đây nhất định không là sự thật? Tôi không tin, cha, cha cũng không cần tin tưởng, đây tất cả đều không phải là sự thật?”

Giờ khắc này, Hàn Trạch Vũ cơ hồ muốn hoàn toàn hỏng mắt? Bản thân hỏng mắt.

Từ lần trước nghe được ba nói đi kia tên tuổi cùng Tiểu Tiểu có chút không tính toán mà giống phần sau, ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng của anh vẫn cố ý bỏ rơi sự trùng hợp này.

Anh không thể nào tiếp thu được người phụ nữ mình yêu lại là em gái của mình, hơn nữa bọn họ còn thân mật ở chung một chỗ như vậy, đây không phải là loạn luân sao?

Anh không nên tin, anh một chữ cũng không cần tin tưởng?

“Trạch Vũ, con làm sao vậy? Chẳng lẽ. ?”

Hàn Trạch Vũ trải qua phản ứng nhanh chóng khiến cho ông đột nhiên nhớ lại cô gái lúc trước Trạch Vũ nhắc đến đó tên Tiểu Tiểu.

Thật sự chẳng lẽ có chuyện khéo như vậy sao?

Bọn họ như vậy chẳng phải là. ?

Trời ạ, đều là mình tạo nghiệt?

“Cha, đây không phải là sự thật, không phải vậy? Con không tin, không tin?” Hàn Trạch Vũ hét lớn một tiếng, đột nhiên xông ra ngoài.

Nhìn con trai xông ra ngoài như là nổi điên, lúc trước hiện lên nghi ngờ giờ lấy được chứng thật.

“Ông trời tại sao trừng phạt tôi như vậy?”

Hàn Á Minh khổ sở gầm nhẹ một tiếng, thất hồn lạc phách (không còn hồn vía) đi ra ngoài, để lại Tần Tuệ vẻ mặt kinh ngạc.

Từ trung tâm y tế huyện trên đường về, hai cha con một câu cũng không nói.

Sau khi trở lại Hàn Viên, từ lúc Hàn Trạch Vũ đem mình nhốt ở trong phòng, cũng chưa ra ngoài.

Mà Hàn Á Minh vẫn lại là mặt tiu nghỉu như mất, buồn buồn khóa mình trong phòng khách, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần một bước.

Bà Hàn nhìn phản ứng hai cha con khác thường, trong lòng lập tức hiểu xảy ra chuyện gì.

Bà nhìn bộ dáng Hàn Thi Dư mặt lo lắng, chậm rãi mở miệng nói.

“Tiểu Dư, đi xem anh Trạch Vũ của con làm sao.”

“A, Vâng?” Hàn Thi Dư lấy được đồng ý của bà Hàn, lập tức chạy như bay lên tầng hai.

Cô vừa gõ cửa phòng Hàn Trạch Vũ, vừa khẽ gọi .

“Anh Trạch Vũ? Anh làm sao vậy? Em là Thi Dư, anh mở cửa ra đi? Em và mẹ cũng rất lo lắng cho anh?”

Nhưng mà, mặc cho Hàn Thi Dư gõ thế nào, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có.

Hai ngày sau, trong phòng vẫn là một chút động tĩnh cũng không có.

Bà Hàn không khỏi có chút bối rối, không ăn không uống như vậy, dù là người sắt cũng không chống đỡ được. Không phải là một người phụ nữ sao? Đứa con trai này của bà, làm sao nhận thức kém như vậy đây?

Bà đi tới cửa phòng dùng sức vỗ cửa phòng.

“Trạch Vũ, con làm sao? Con đem cửa mở ra nha, con cố ý khiến mẹ gấp chết sao? Trạch Vũ, Trạch Vũ?”

“Mỹ Huệ, hai người đi xuống trước đi, để cho tôi tới nói với nó.” Hàn Á Minh đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Sơn Mỹ Huệ, nặng nề mở miệng nói.

“Cha? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy? Cha và anh Trạch Vũ ngày hôm trước đi đâu? Tại sao anh ấy trở lại liền đem mình nhốt lại?” Hàn Thi Dư đi theo sau lưng bà Hàn thấy vẻ mặt Hàn Á Minh bất đắc dĩ, nóng nảy nhăn mày lại.

Hàn Á Minh thở dài thật sâu, tóc tựa hồ đang trong một đêm bạc đi rất nhiều.

Trong hốc mắt ông ửng đỏ có ẩn nhẫn tâm tình nào đó.

Trong lòng bà Hàn biết rõ, một tay bà kéo Thi Dư qua yên lặng đi xuống lầu.

“Trạch Vũ, là cha đây, cha có chuyện muốn nói với con, cha tự mình đi vào nhé?” Trong tay Hàn Á Minh nắm một chuỗi chìa khóa nhẹ giọng hỏi thăm.

Một hồi lâu, bên trong vẫn không có một chút xú động tĩnh?

Hàn Á Minh dùng chìa khóa mở cửa phòng ra.

Vừa vào cửa, một hồi mùi rượu nồng nặc đập vào mặt.

Trong phòng rèm cửa sổ bị kéo đến cực kỳ kín, ông tiện tay đóng cửa lại, mượn chút ánh sáng này, đi về phía Hàn Trạch Vũ nằm ở trên mặt thảm.

Đầy đất đều là chai rượu trống không, bị Hàn Á Minh đá phát ra tiếng vang leng keng, làm cho Hàn Trạch Vũ đang say rượu thức tỉnh.

“Là ai ? Đi ra ngoài cho tôi, tất cả đều đi ra ngoài cho tôi?” Hàn Trạch Vũ giống như sư tử bị thương, rống giận.

Đằng sau tức giận, cũng lộ ra vô tận bi thương và thê lương?

“Là cha?” Thanh âm Hàn Á Minh nghẹn ngào vang lên thật khê.

“Trạch Vũ, cha thực xin lỗi con, đều là lỗi của cha?”

“Bây giờ còn nói có hữu dụng chút nào không?” Hàn Trạch Vũ nghe được thanh âm đau đớn của cha kia, trong lòng một hồi khó chịu.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao là cô ấy, tại sao không phải là người khác?

Anh thật sự không cần tiếp nhận sự thật này, anh không nên tin, anh hy vọng nhường nào đây chỉ là một giấc mộng, chờ anh từ trong mộng tỉnh lại, tất cả đều có thể trở về ngày trước?

“Trạch Vũ, hai ngày nay, ba suy nghĩ rất nhiều, ba thật sự rất tự trách? Lỗi lầm bản thân vi phạm lần đầu, lại làm cho hai con tới gánh chịu. Cha thật sự rất hối hận, năm đó không nên chỉ vì lợi ích mà lựa chọn mẹ con, làm thương tổn mẹ con hai người Tiểu Tiểu, cũng không dậy nổi mẹ con.”

“Cha tạo nghiệt quá sâu, hôm nay, cha cũng không hy vọng xa vời con bé sẽ nhận người cha là cha đây, mà cha cũng không thể cùng với con bé biết nhau. Nếu như con bé biết con bé và con là. , cha sợ con bé sẽ không chịu nổi sự đả kích này, mà mẹ con cũng có khả năng không chịu nổi sự đả kích này, cho nên, cha muốn con và cha cùng nhau giữ kín điều bí mật này, mà con, nghĩ biện pháp để cho con bé rời khỏi con, để cho con bé có cơ hội đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về con bé lần nữa, được không?”

203. Chương 205: Quyết Định Tan Nát Cõi Lòng

Lời nói của Hàn Á Minh làm thức tỉnh Hàn Trạch Vũ.

Anh kinh ngạc nhìn về phía Hàn Á Minh, trong con người lồm xồm thật sâu bao hàm giằng giụa và khổ sở.

Hai ngày nay, anh vẫn đắm chìm trong tổn thương mình đã bị, nhưng không đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì Lành Tiểu Tiểu mà nghĩ, nếu như cô ấy biết mình là anh ruột của cô ấy, cô ấy phải đối mặt tất cả này ra sao?

Cô ấy có thể chịu được đả kích như vậy sao?

Không? Không thể để cho cô ấy biết?

Không thể để cho cô ấy chịu đựng đả kích trầm trọng như thế, cô ấy nhất định sẽ không chịu nổi?

Hàn Á Minh từ trong biểu cảm của Hàn Trạch Vũ đọc hiểu tim của anh, ông sâu kín mở miệng nói.

“Trạch Vũ, đồng ý mau chóng kết hôn với Thi Dư đi?” Trong thanh âm Hàn Á Minh cực độ bất đắc dĩ tràn đầy thê lương.

“Cha? Không?” Hàn Trạch Vũ chấn động trong lòng, khổ sở lắc đầu.

“Trạch Vũ, chỉ có để cho Tiểu Tiểu đối với con chết tâm, con bé mới có thể đạt được hạnh phúc lần nữa, con hiểu không? Con cho rằng cha không khó chịu sao? Con cho rằng trong lòng cha còn dễ chịu hơn? Nhưng mà, sự thật đặt ở trước mắt, chúng ta còn có thể làm sao? Con biết cha là cỡ nào muốn cùng con bé quen biết nhau? Nhưng cha không thể, như vậy sẽ phá hủy con bé, con có hiểu hay không?” Hàn Á Minh gầm nhẹ, nét khổ sở rồi rầm trên mặt hóa thành lệ?

“Cha? Tại sao có thể như vậy? Tại sao sẽ là như vậy? Hả? Hả? ?”

Một hộp khí nghẹn ở ngực, kìm nén Hàn Trạch Vũ một loại khổ sở cơ hồ muốn hít thở không thông, anh phần hận rống giận lên, đem chai rượu cầm trong tay hung hăng ném vào vách tường.

Mảnh vụn thủy tinh cắt rách cánh tay của anh, máu tươi chảy ròng ròng.

Hàn Á Minh nhìn Trạch Vũ khổ sở tuyệt vọng, nhìn vết thương trên cánh tay anh thật sâu, đau lòng không dứt, ông càng phát ra thống hận chính mình?

Ông cầm lấy hòm thuốc sau khi thay Trạch Vũ băng bó kỹ vết thương, bước chân tập tễnh đi về phía cửa phòng.

Trong khe hở rèm cửa sổ lộ ra một luồng ánh sáng ảm đạm, chiếu theo bóng lưng Hàn Á Minh kia tập tễnh, hết sức làm cho lòng người đau, mà Hàn Trạch Vũ vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

“Cha?”

Nghe được tiếng gọi của Trạch Vũ, Hàn Á Minh không quay đầu lại, cơ thể hơi run lên một cái.

“Cha, con đồng ý, hôn lễ ngài đi chuẩn bị đi?”

Trên mặt Hàn Trạch Vũ có một nét ưu thương không thể làm gì được, anh nhàn nhạt nói xong, giống như nói là một chuyện không liên quan đến mình.

“Được?” Trầm mặc chốc lát, Hàn Á Minh chỉ nói một chữ, liền đi ra ngoài.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Hàn Trạch Vũ ngơ ngác tựa vào trên tường, sau lưng một hồi lạnh lẽo, nhưng mà, nhưng không cách nào hơn được trận thê lương trong lòng kia?

Anh ngược nhìn trần nhà, trong mắt trống rỗng chứa đầy một loại chất lỏng khổ sở?

Bốp? ?

Trong có thể nói lý. Một tiếng vỡ tan tành truyền đến, Hàn Trạch Vũ nín chặt lấy ngực, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền?

Hai hàng nước mắt trong suốt lăn chảy xuống.

————— phân cắt tiết tử thu —————

Bệnh viện trung tâm.

Lữ Duy Duy ngồi ở trước giường bệnh Lãnh Tiểu Tiểu, vốn là đôi mắt sáng ngời sức sống bắn ra bốn phía, tràn đầy nồng nặc bị thương?

“Tiểu Tiểu, cậu bây giờ cũng là người phải làm mẹ, làm sao vẫn là không cẩn thận như vậy, cứ nhiên để ỉnh bị cảm? Nếu là ảnh hưởng đến con nuôi tớ, tớ sẽ không khách khí với cậu.”

Lữ Duy Duy cố làm bộ dáng hung ác trách mắng Lãnh Tiểu Tiểu, tuy nhiên vẫn không che giấu được nồng nặc ân cần kia.

“Duy Duy, tớ sẽ cẩn thận, sẽ không để ỉnh ngã bệnh. Ngày đó tớ thấy được cậu và Tề Phong cùng đi, giữa hai người hòa hợp chưa?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm ánh mắt của Lữ Duy Duy, hi vọng có thể từ đáy mắt cô thấy một chút thứ mình mong đợi.

Trải qua nhắc nhở của Lãnh Tiểu Tiểu, Lữ Duy Duy ngậm ngẫn cả người, cô theo bản năng lau mặt của mình một cái, suy nghĩ có chút bay bổng.

Trong Một chiếc Jaguar việt dã sang trọng, lục Tề Phong giày xéo môi đỏ mọng của Lữ Duy Duy, anh càn rỡ bá đạo xâm nhập lãnh địa của cô, đòi lấy hương thơm của cô.

Nghe được hơi thở nam tính quen thuộc trên người anh này, Lữ Duy Duy có một nháy mắt hoảng hốt, cô cảm thụ anh làm cho của mình cảm giác tốt đẹp này, có chút say mê rồi.

Đột nhiên, một màn đêm đỏ mọng mị y hết lại chột tiến vào trong đầu của Lữ Duy Duy.

Cô đột nhiên mở mắt ra, dùng sức đẩy Lục Tề Phong tâm tình tăng cao ra.

“Tại sao? Em rõ ràng chính là yêu anh, mới vừa rồi phản ứng của em đã nói cho anh biết, tại sao lại muốn cự tuyệt anh? Duy Duy, trở lại bên cạnh anh, có được hay không? Tất cả trước đây coi như chẳng có gì xảy ra cả. Chúng ta bắt đầu lần nữa.”

Lửa dục của Lục Tề Phong dâng cao, anh đè ép Lữ Duy Duy thật chặt, ăn nói có chút khép nép khẩn cầu.

Anh thật rất yêu cô, coi như cô và Tề Thiên Lỗi ở cùng một chỗ, anh vẫn yêu cô.

Anh cảm thấy Duy Duy có nỗi khổ tâm nào đó không nói ra được, chỉ cần cô ấy có thể trở lại bên mình, anh có thể coi chuyện trước đây tất cả đều không xảy ra.

Lữ Duy Duy nghe Lục Tề Phong thổ lộ thâm tình khẩn thiết, trong lòng càng phát ra đau nhức.

Anh là một người đàn ông tốt như vậy, mình bây giờ đáng về tàn phá này, làm sao xứng với anh?

Không...không được?

Cô không cách nào thuyết phục chính mình tự đi đối mặt với anh, cô không dám, cũng không thể?

Cô không thể để cho anh bởi vì chính mình trở thành trò cười của công chúng?

Không thể, tuyệt đối không thể?

Đối mặt với ánh mắt Lục Tề Phong thâm tình khẩn thiết mong đợi, Lữ Duy Duy khổ sở nhắm hai mắt lại.

“Buông tôi ra?” Thanh âm Lữ Duy Duy kiên định lạnh nhạt ở trong không gian này, có vẻ như thể chói tai.

“Tại sao? Duy Duy, đây rốt cuộc là tại sao? Chúng ta rõ ràng rất tốt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em tại sao phải đối với anh như vậy? Anh làm sai chỗ nào? Hả? Em nói? Em nói đi?”

Lữ Duy Duy cự tuyệt khiến cho Lục Tề Phong cơ hồ không thể chịu đựng, anh đều đã hạ thấp bản thân như vậy đi cầu cô, tại sao cô vẫn là muốn cự tuyệt? Chẳng lẽ cô thật sự không thương mình?

“Anh không sai?”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Tôi không yêu anh, cái này có đủ hay không? Không yêu anh không được sao?” Lữ Duy Duy nói trái lương tâm, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

204. Chương 206: Lòng Độc Ác Đi Tồn Thương (1)

Lục Tề Phong hỏi tại sao, lòng Lữ Duy Duy liền đau lần đầu, cô thật sự không chịu nổi tra tấn như thế.

“Em không yêu anh sao? Vậy em yêu Tề Thiên Lỗi sao? Em yêu anh ta? Anh ta mạnh hơn anh cái gì? Tại sao em muốn yêu anh ta?”

Lời nói Lữ Duy Duy gượng gạo đụng vào lòng Lục Tề Phong, anh như bị nổi điên, nắm chặt cổ của cô, tức giận hét.

“Cái người điên này, anh buông ra, anh ấy so với anh còn mạnh hơn, so với anh thì anh ấy có tiền, sẵn sàng dụ dỗ hơn anh, trên giường cũng mạnh hơn anh gấp trăm lần, anh buông tôi ra”. Cảm giác hít thở không thông khiến Lữ Duy Duy giãy giụa.

Lục Tề Phong không ngừng dây dưa khiến Lữ Duy Duy muốn chết, cô thật không cách nào chịu đựng yêu như thế, lại không thể yêu hành hạ, hai mắt cô nhắm nghiền, quyết tâm, cố gắng tổn thương Lục Tề Phong. Bốp.

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Một cái tát nặng nề rơi vào trên mặt Lữ Duy Duy.

Lời nói chân chính của Lữ Duy Duy đã tổn thương lòng của Lục Tề Phong, anh không nghĩ đến, thì ra ở trong lòng cô, đối xử với mình như thế và tình cảm chân thành của mình như vậy.

Cặp mắt Lục Tề Phong đỏ bừng nhìn Lữ Duy Duy chằm chằm, ánh mắt lăm liết sao bây giờ lại xa lạ, như không còn biết cô nữa.

Bị người phụ nữ mình yêu vô tình dả kích như thế, vào giờ phút này, anh rốt cuộc hiểu ra.

Đúng, anh hiểu rõ rồi, người phụ nữ này thật sự không yêu anh.

Không yêu sao?

Là con người. Mình ở trong mắt cô ấy thế này mà cái gì cũng sai.

Quả là không thể sao?

Nên buông tay sao?

“Cô cút cho tôi!”

Lục Tề Phong khê hé miệng, lạnh băng nói ra bốn chữ, anh không có ở đây nhìn cô, ánh mắt bị thương trống rỗng nhìn về nơi phía trước rất xa, không có cuối.....

Hận ý bắt đầu ở đáy lòng lan tràn.

Trong mắt của anh, bắt đầu từ hôm nay, tuyệt sẽ không xuất hiện trước mặt người phụ nữ này nữa.

Vĩnh viễn sẽ không.

Lữ Duy Duy ôm mặt nóng rát, hô một tiếng, nhanh chóng từ bên ngoài cô sát qua, không mang theo một tia lưu luyến.

Không người trên phố, cõi lòng Lữ Duy Duy uất ức tan nát.

Cô đứng ở ven đường chuẩn bị gào khóc lên.

Trong bệnh viện, Lãnh Tiểu Tiểu sững sờ nhìn Lữ Duy Duy, đáy mắt trống rỗng chậm rãi rơi xuống những hàng lệ nóng, cô vội vã từ trên giường ngồi dậy, nhẹ lau mặt cô.

“Duy Duy? Cậu sao vậy? làm sao lại khóc?”

Tiếng kêu của Lãnh Tiểu Tiểu khiến suy nghĩ trong đoạn khổ sở không chịu nổi kia của Lữ Duy Duy quay trở lại, cảm giác đau vẫn y nguyên rõ ràng như thế.

Cô sờ mặt mình, phát hiện đã đầy nước mắt.

“Tớ không sao, ngày mai tớ muốn đi, nghĩ đến về sau rất khó nhìn thấy cậu, cho nên cảm thấy rất khổ sở”. Lữ Duy Duy vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, ở trên mặt nặn ra nụ cười còn khó hơn so với việc khóc lóc.

“Duy Duy, cậu thật sự muốn rời khỏi sao? Cậu không hối hận chứ?”. Lãnh Tiểu Tiểu hiểu rất rõ chị em tốt của mình, bề ngoài kiên cường, nhưng trái tim thật ra rất yếu ớt.

Bởi vì sợ tổn thương, cho nên mới ngụy trang kiên cường.

“Tiểu Tiểu, đừng khuyên tớ, tớ với Tề Phong kiếp này không có khả năng, điều duy nhất cậu có thể làm là cầu nguyện tớ sớm quên anh ấy đi”. Lữ Duy Duy khổ sở nói đùa, nụ cười thê lương này, làm cho người ta đau lòng.

“Được, hi vọng Thiên Lỗi sẽ cho cậu cuộc sống hoàn toàn mới”. Lãnh Tiểu Tiểu bắt đầu cúi đầu, trong hốc mắt hồng đều là nước mắt.

“Tốt lắm, đừng nói về tớ nữa, tại sao cậu ngã bệnh cũng không thấy Hàn Trạch Vũ vậy? anh ta đang làm gì vậy?”

Thu thập một chút tâm tình của mình, Lữ Duy Duy bây giờ mới phát hiện ra, mình tới cũng lâu rồi, cũng không thấy bóng dáng Hàn Trạch Vũ đâu.

“Anh ấy không biết tớ ở bệnh viện. Hơn nữa, tớ còn chưa nói cho anh ấy biết tớ mang thai”. Nhắc tới Hàn Trạch Vũ, đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu cũng như Lữ Duy Duy, tràn đầy đau buồn.

Từ ngày mình không nghe điện thoại của anh, anh cũng chưa gọi tới đây, cũng không có một chút tin tức nào.

“Tại sao? Tại sao cậu không nói cho anh ta? 2 người cãi nhau sao?”. Lữ Duy Duy khẩn trương hỏi, mình cũng cứ như vậy, cô hi vọng Tiểu Tiểu hạnh phúc.

“Chuyện là, tớ thay Tần Phi đi cầu xin anh ấy, anh ấy tức giận”.

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong, cô và Duy Duy chưa từng có bí mật nào.

“Làm sao cậu lại làm thế? Tiểu Tiểu à, cậu không biết người đàn ông ghen với phụ nữ đáng sợ hơn sao? Trời ạ, đầu óc cậu làm sao vậy? cái tên không có lương tâm chết tiệt đó, tại sao cậu lại cầu xin cho anh ta? Cậu đúng là không có đầu óc mà, đại ngốc”.

Lữ Duy Duy đối với chuyện Tần Phi vứt bỏ Tiểu Tiểu vẫn canh cánh trong lòng, hôm nay, Lãnh Tiểu Tiểu có một người đàn ông rồi, lại phá hư hạnh phúc của mình, cô thật không biết nói cô ấy thế nào mới phải.

“Duy Duy, có một số việc cậu không biết đâu, tớ làm như vậy có nguyên nhân, cũng không hẳn là vì Tần Phi, hơn nữa, ban đầu Tần phi làm như vậy cũng có nỗi khổ riêng của anh ấy, tớ không trách”.

Nhìn bộ dạng Duy Duy sắt không thành thép, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng kéo tay cô giải thích.

“Có làm hay không, ngại lắm lắm muốn bám víu vào tài sản cũng là nỗi khổ tâm sao? Lãnh Tiểu Tiểu, trong đầu cậu rốt cuộc chứa gì thế hả? nếu như tớ là Hàn Trạch Vũ, tớ cũng sẽ không người phụ nữ ngu ngốc như cậu”. Lữ Duy Duy tức giận nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Tiểu, hồ đồ nói.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe lời nói của Duy Duy, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

205. Chương 207: Thật Muốn Kết Hôn Sao

Sân bay Đài Bắc.

Lãnh Tiểu Tiểu kéo tay Lữ Duy Duy, nước mắt không thôi ở trong hốc mắt đảo quanh.

Qua nhiều năm như vậy, Lữ Duy Duy như là chị em của cô vậy, là người bạn giúp cô vượt qua thời gian khó khăn nhất, hiện tại đột nhiên muốn rời xa, cô thật rất khổ sở.

“Duy Duy, cậu phải chú ý thân thể, có chuyện gì phải gọi điện cho tớ, còn nữa, nếu rảnh thì nhớ quay về tìm tớ đấy”.

“Tớ biết rồi, Tiểu Tiểu, mỗi ngày tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, còn nữa, cậu phải lời nói tớ nói với cậu, nếu như yêu phải dùng cảm chiếm lấy, không chỉ là vì mình cậu, còn phải vì đứa bé, cậu không thể cho em bé cũng giống cậu, từ nhỏ không có bố, biết không? Đuổi theo tình yêu không phải độc quyền việc đàn ông, nếu để cho tớ biết người phụ nữ ngốc là cậu làm hại con nuôi tớ không có bố, tớ sẽ không tha thứ cho cậu”. Lữ Duy Duy cố ý ác cảnh báo Lãnh Tiểu Tiểu, che giấu đau buồn trong lòng.

“Tớ biết rồi, đúng là người phụ nữ lắm mồm, Thiên Lỗi làm sao chịu nổi cái miệng này nhỉ?”

“Ghét, cậu chết đi, người ta quan tâm tới cậu mà còn trêu người ta, thật là lòng tốt mà bị coi là lòng lừa”.

“Đúng a, tớ biết rõ tốt bụng của cậu á....,a, nhưng miệng của cậu rất độc à nha?”

“Cái gì? Miệng của tớ độc? miệng của cậu mới độc, tớ muốn đi rồi, cậu không thể nói lời nào dễ nghe sao?”

Lữ Duy Duy nắm tay Lãnh Tiểu Tiểu, cố ý cùng cô đấu miệng, trong lòng cũng rất thương cảm.

Hôm nay từ biệt, không biết bao giờ có cơ hội cùng cô đấu võ mồm như thế nữa.

Tề Thiên Lỗi một bên nhìn hai chị em các cô lưu luyến không rời, cố gắng che giấu, sợ đối phương đau lòng, trong lòng anh cũng rất cảm động.

Không giống trong gia đình anh, đấu đá tranh giành quyền ở bên ngoài, không cảm thấy tình anh em.

Nhìn như vậy. Hai người không có máu mủ gì, lại có tình cảm chị em khắc sâu, thật khiến người ta hâm mộ.

“Được rồi, Duy Duy, hành lý của chúng ta cũng không có gì nhiều, chúng ta đi vào thôi, để Tiểu Tiểu về sớm một chút, cô ấy bây giờ là hai người, phải chú ý vào”. Tề Thiên Lỗi sợ hai người nói lời từ biệt không bỏ được, không thể làm gì khác hơn là hạ quyết tâm.

“Duy Duy, vậy hai người mau vào đi”.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời nói của Tề Thiên Lỗi, thấy chia lìa nên sắp rơi nước mắt, lỗ mũi đau xót, đem mặt nhìn về chỗ khác.

“Tiểu Tiểu, cậu phải chú ý đến thân thể, sinh ra được con gái nuôi của tớ, phải gửi hình đấy”. âm thanh của Lữ Duy Duy cũng có chút nghẹn ngào, cô cúi đầu, sâu kín nói qua.

“Được, tớ biết rồi, đi, đi mau. Tớ cũng mệt quá rồi, tớ muốn về nghỉ ngơi. Gặp lại, Duy Duy”. Lãnh Tiểu Tiểu tiến tới ôm lấy Duy Duy.

“Ừ, vậy cậu mau trở về nghỉ ngơi đi”.

“Gặp lại”.

“Gặp lại”.

Lãnh Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn Lữ Duy Duy biến mất ở cổng an ninh, nước mắt không kiềm được chảy xuống. Mà tiến vào cổng an ninh, Lữ Duy Duy cũng rơi lệ.

Tề Thiên Lỗi đau lòng kéo Duy Duy đi, không một tiếng động lặng yên vô lương của cô, mặc cho cô ở trong ngực mình thả ra uất ức trong lòng.

Trong góc cách đó không xa, bóng lưng cô đơn của người đàn ông cũng biến mất ở trong đám người.

Lãnh Tiểu Tiểu thất hồn phách lạc hương ngoài sân bây đi tới.

Lời nói của Duy Duy không ngừng vang bên tai.

Tiểu Tiểu, mình phải dũng cảm đối mặt, đi chiếm lấy, vì tình yêu, vì đứa bé, cũng vì mình.

Lãnh Tiểu Tiểu, giờ phút này, mình phải kiên cường, mình phải tin tưởng Trạch Vũ yêu mình, mình cũng phải cho anh biết, mình chỉ thích anh, chỉ yêu anh.

Cao ốc Hồi Phong.

Hàn Trạch Vũ gầy gò tiêu tụy vô cùng, anh bưng một ly rượu, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết nghĩ gì.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hàn Trạch Vũ thu hồi ánh mắt, than nhẹ một tiếng.

“Mời vào”.

“Anh Trạch Vũ, làm sao anh lại uống rượu rồi? Sáng sớm bụng rỗng uống rượu sẽ gây đau đấy”.

Hàn Thi Dư vừa vào cửa liền thấy Hàn Trạch Vũ cầm ly rượu, cô vội vã đi tới, đoạt lấy ly rượu trong tay anh, gương mặt lo lắng.

“Anh không sao, Thi Dư, đưa ly rượu lại cho anh”. Hàn Trạch Vũ không vui nhú mồm.

“Anh Trạch Vũ, tới đây ăn chút điểm tâm đi, em nhờ người mua bánh xốp anh thích nhất còn có sữa tươi, anh phải uống nhiều sữa tươi, giúp dạ dày đấy”.

Hàn Thi Dư không để ý đến lời nói của Hàn Trạch Vũ, tự nhiên lấy ra bữa ăn sáng trong túi, mùi thơm nồng đậm tản ra.

“Em ăn đi, anh không đói”. Hàn Trạch Vũ nhàn nhạt nói xong, lại đi tới tủ rượu rót ừng ly rượu.

“Anh Trạch Vũ, anh sao vậy? tại sao muốn hại mình như thế? Anh không biết có rất nhiều người quan tâm anh, yêu anh sao? Anh cứ thế này không sợ người yêu của mình đau lòng sao?”

“Đau lòng sao? Anh đang làm vậy, muốn người yêu anh đau lòng”. Hàn Trạch Vũ nhỏ giọng nỉ non, trong lòng đau khổ.

“Anh Trạch Vũ, anh nói gì vậy? anh rốt cuộc có nghe lời của em nói hay không?”. Thi Dư thấy bộ dạng cô đơn của Hàn Trạch Vũ, trong lòng hết sức khó chịu.

“Thi Dư, em trở về trước đi, anh muốn một mình”.

“Em không muốn, em yêu anh, anh Trạch Vũ, em thật sự yêu anh, từ lúc anh tới viện mồ côi đưa em trở về, em liền yêu anh, anh có biết hay không?”. Hàn Thi Dư kích động, tiến lên ôm lấy Hàn Trạch Vũ.

Tại sao tâm tình của anh tới bây giờ cũng sẽ chỉ vì cô ta mà động lòng.

Tại sao trong mắt của anh tới bây giờ không nhìn tới mình.

“Thi Dư, chớ làm vậy. Em là em gái anh”.

Mặc dù đồng ý với bố, tháng sau sẽ theo Thi Dư kết hôn, nhưng, trong lòng anh luôn coi Thi Dư là em gái.

“Anh Trạch Vũ, em không phải em gái anh, cho tới bây giờ không phải, chúng ta lập tức sẽ phải kết hôn...”

“Đây là sự thật sao?”. Lời nói của Hàn Thi Dư vẫn chưa nói hết, liền bị một giọng nữ sâu kín cắt đứt.

206. Chương 208: Nhấn Tâm Đi Tỏ Thương (2)

Trong thang máy, tay của Tiểu Tiểu vẫn đặt trên bụng, cảm nhận đứa bé đang ở trong bụng mình, cô kiên định mỉm cười, tự mình làm ra dấu tay nỗ lực cho bản thân.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ mộc ngay trước mắt, tâm trạng kích động nhảy loạn?

Cô cố gắng đè nén kích động trong lòng, chậm rãi đi tới cánh cửa kia.

Đang lúc cô đi tới thì nghe bên trong cánh cửa khép hờ có âm thanh của Thi Dư truyền ra.

Tuyệt đối Lãnh Tiểu Tiểu không ngờ rằng mình đã lấy hết dũng khí đến đây nhưng lại nghe được tin tức anh muốn cùng Thi Dư kết hôn.

“Đây là sự thật sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện khiến Hàn Trạch Vũ cùng Hàn Thi Dư cũng hết sức kinh ngạc.

Thi Dư nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt hiện ra một tia chán ghét. Cô lấy lại bình tĩnh chậm rãi đi về phía Lãnh Tiểu Tiểu, kéo tay của Tiểu Tiểu, lộ ra gương mặt áy náy. T7sh.

“Chị Tiểu Tiểu, đây là sự thật, đầu tháng sau em và anh Trạch Vũ sẽ phải kết hôn, thật xin lỗi, thật sự em rất yêu anh Trạch Vũ, có thể gả cho anh Trạch Vũ là đã hoàn thành mơ ước lớn nhất đời này của em rồi.

Nhưng em cũng rất hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của chị, đến lúc đó chị Tiểu Tiểu, chị nhất định phải tới đó?”

Nghe được lời nói của Hàn Thi Dư, Lãnh Tiểu Tiểu không có lên tiếng, đôi mắt u oán của cô nhìn về phía Trạch Vũ, giống như đang đợi anh in hình một câu trả lời xác thực.

Nhận được ánh mắt bi thương của cô, tim của Hàn Trạch Vũ như bị một vật nặng hung hăng đập vào, đau đến không cách nào hít thở.

Anh yên lặng nhìn cô, miệng khẽ mấp máy nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Hai đôi mắt nhìn nhau, ai oán dây dưa, trong không khí lạnh yên, âm thầm chảy xuôi sự ưu thương đậm đặc.

Anh không có phủ nhận?

Nói cách khác, anh ấy chấp nhận?

Anh thật sự muốn kết hôn? Cô dâu ấy cũng không phải mình?

Không phải anh đã nói đính hôn là giả sao? Không phải anh đã nói người anh muốn cưới là mình sao? Không phải anh đã nói anh yêu mình sao?

Chẳng lẽ những thứ này đều là giả sao?

Lãnh Tiểu Tiểu hất tay Thi Dư ra, đi thẳng tới trước mặt của Hàn Trạch Vũ, cô nỗ lực đè nén không muốn chảy nước mắt, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Trạch Vũ, đây là sự thực sao? Em muốn nghe chính miệng anh nói cho em biết?”

Hàn Trạch Vũ nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cô gắng nén bi thương, trong lòng khổ sở giùng giàng?

Anh thật sự rất muốn ôm cô vào trong ngực, lớn tiếng nói cho cô biết, đây tất cả không phải sự thật, từ trước đến giờ người anh muốn kết hôn chỉ có cô, Lãnh Tiểu Tiểu?

Nhưng.

Cô là em gái của anh, bọn anh không thể ở chung một chỗ, như vậy là loạn luân, loạn luân?

Trong đầu, một giọng nói cực lớn vang lên, trong đầu Hàn Trạch Vũ rối loạn, không dám đối mặt với ánh mắt mong đợi của Tiểu Tiểu, anh quay đầu đi, hốc mắt ửng đỏ ngó ra ngoài cửa sổ.

“Đúng, đây là sự thực, đầu tháng sau, tôi sẽ kết hôn với Thi Dư.”

Chính miệng Hàn Trạch Vũ xác nhận chuyện này đã làm vỡ vụn hoàn toàn ảo tưởng trong lòng của Tiểu Tiểu.

“Tại sao? Tại sao anh muốn gạt em?” nước mắt của Tiểu Tiểu cuối cùng không thể nhịn được chảy xuống dọc theo khuôn mặt của cô.

“Giữa chúng ta tồn tại lừa gạt sao?”

“Rõ ràng anh đã nói đính hôn chỉ là giả, chỉ để dập tắt sóng gió thôi mà, rõ ràng anh đã nói như vậy, anh nói người anh muốn cưới là em mà, anh nói anh yêu em, Trạch Vũ, tất cả những gì anh nói đều quên rồi sao?” Lãnh Tiểu Tiểu khóc liều mạng lắc đầu.

Cô thật sự không thể nào tiếp nhận được sự thật cô mất đi anh.

“Đàn ông ở trên giường nói, sao có thể xem là thật? Lãnh Tiểu Tiểu, tôi có nói như vậy sao?” Hàn Trạch Vũ cố buông lỏng bờ môi, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Không, Trạch Vũ, đây không phải là thật, tại sao? Cũng bởi vì em đi cầu xin vì người khác sao? Cho nên anh đang trừng phạt em? Không cần, Trạch Vũ, em biết rõ em làm như vậy có thể làm thương tổn anh, nhưng mà anh phải tin tưởng em, em thật sự yêu anh, em chỉ yêu một mình anh thôi, em không thể mất đi anh được? Trạch Vũ?” Lãnh Tiểu Tiểu khóc rống nhào vào ngực Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ rất rõ ràng giờ khắc này, mình nên quả quyết đẩy cô ra, không thể để cho cô ấy có bất cứ hy vọng nào, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đau lòng của cô, cảm nhận được thân thể mềm mại ấm áp trong ngực, anh thật sự không cách nào nhẫn tâm được.

Cánh tay của anh không chịu nổi chế bởi não, từ từ nâng lên, chuẩn bị vòng lấy eo trên thân thể mềm mại ấy.

Hàn Thi Dư nhìn chằm chằm bóng lưng của Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt lộ ra hận ý lạnh lùng, cô ta hận không thể làm cho người phụ nữ này lập tức biến mất ở trên cái thế giới này.

Thấy trong mắt của anh Trạch Vũ đau lòng cùng không đành lòng, nhìn thấy anh dường như mất đi tỉnh táo, cô ta không nhịn được lạnh lùng lên tiếng.

“Anh Trạch Vũ, anh quên anh đã đồng ý với ba rồi sao?”

Hàn Thi Dư đột ngột nhấc nhở, giống như dội cho Hàn Trạch Vũ một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, để cho anh hoàn toàn tỉnh táo lại.

Anh không thể đối xử dịu dàng với cô, anh muốn để cho cô chết tâm?

Chỉ có để cho cô ấy chết tâm, thì mới có thể khiến cô ấy khôi phục hạnh phúc của bản thân?

Anh đẩy Lãnh Tiểu Tiểu ra, quả quyết xoay người, đi đến bàn làm việc.

“Lãnh Tiểu Tiểu, đã hết kỳ hạn ba tháng, chúng ta cũng nên kết thúc, nếu như cô có hứng thú, tháng sau có thể tới tham gia hôn lễ của chúng tôi, còn nữa, đây là năm trăm vạn và giấy tờ đất của viện phúc lợi, đây là thù lao ba tháng qua cô nên nhận được.” Hàn Trạch Vũ đưa cho cô một tờ khế ước cùng một tờ chỉ phiếu lạnh lùng nói.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm tờ khế ước trên bàn, trái tim như bị đao cắt rất đau đớn?

Hàn Trạch Vũ vô tình lạnh lùng càng làm cho cô cực kỳ bi thương?

Thì ra là ở trong lòng của anh, đây chính là giá trị của mình?

Quá buồn cười?

Cư nhiên mình có thể trị giá tới mười triệu?

Quá mỉa mai rồi ?

Lãnh Tiểu Tiểu đi lên trước, cầm tấm chỉ phiếu cùng khế ước ở trên bàn. Cô nhìn tấm chỉ phiếu, tức giận xé nó thành mảnh nhỏ quăng về phía Hàn Trạch Vũ.

Hàn Thi Dư nhìn một màn trước mắt này, nhếch miệng lên lộ ra một nụ cười nham hiểm.

207. Chương 209: Đúng Em Mang Thai

Hàn Trạch Vũ nhìn thấy những mảnh vụn đầy đất, đáy mắt có một tia bất đắc dĩ không dễ dàng phát hiện được.

Anh rất hiểu rõ cô, anh biết nếu như tự mình dùng tiền đả kích tự ái của cô thì sẽ có hiệu quả rất tốt.

Mặc dù đáy lòng anh thật hi vọng cô có thể nhận lấy số tiền kia, tối thiểu có nó tương lai sau này của cô sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà cô gái này luôn quật cường như vậy khiến người ta đau đầu?

“Lãnh Tiểu tiểu, nhận lấy chút tiền giữ bên người sẽ giúp cuộc sống của cô khá hơn một chút , sự thật là như thế cần gì phải gò ép không lấy đây?” Hàn Trạch Vũ tiếp tục tổn thương cô.

Nếu đã làm thì phải làm cho triệt để?

Gò ép?

Vẫn luôn là mình yêu cầu quá đáng ?

Nghe được lời nói của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cô dâng lên một hồi đau đớn.

Cô chậm rãi đi tới trước mặt của Hàn Trạch Vũ, khẽ sờ hơi cong môi một cái, dùng âm thanh nhỏ nhất mà chỉ có hai người nghe được, nhẹ giọng mà hỏi một câu.

“Là em yêu cầu quá đáng sao? Nếu như em nói em mang thai con của anh, anh còn có thể đối xử với em như vậy sao?”

“Cô nói cái gì?”

Chuyện của Tiểu Tiểu nói giống như một trái bom, nổ khiến Hàn Trạch Vũ ứng phó không kịp. Anh nắm thật chặt bắp vai của cô, trên khuôn mặt hiện ra sự rối rắm.

“Hàn tổng, gặp lại sau? Không. Đúng như anh nói, kỳ hạn đã hết, chúng ta kết thúc. Về sau, hi vọng chúng ta vĩnh viễn không cần gặp lại nhau?” Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, con ngươi thâm thúy quyết định đoạn tuyệt.

Cô mỉm cười cười xoay người, trong lòng từng lần một nhắc nhở mình không cần khóc, nên vì mình và đứa bé cất giữ sự tự tôn cuối cùng.

“Lãnh Tiểu Tiểu, không cho đi, cô nói rõ ràng cho tôi, đến cùng có phải là sự thật hay không?”

Thấy ánh mắt tuyệt vọng của Tiểu Tiểu, trong đầu Hàn Trạch Vũ căng thẳng, anh tiến lên một bước siết chặt Tiểu Tiểu vào trong ngực.

Trực giác nói với anh, cô ấy đang nói thật?

“Anh buông tay, Hàn tổng, tất cả đều đã kết thúc?”

Hàn Trạch Vũ nhìn Hàn Thi Dư đang đứng một bên, “Thi Dư, em ra ngoài trước đi?”

“Anh Trạch Vũ?” gương mặt Hàn Thi Dư không tình nguyện.

Cô ta tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, không biết Tiểu Tiểu mới vừa len lén nói gì với anh Trạch Vũ, tại sao anh Trạch Vũ đột nhiên lại trở nên khấn trương như thế?

“Anh nói đi ra ngoài?” Thấy Hàn Thi Dư vẫn không nhúc nhích, Hàn Trạch Vũ vội vàng rống giận.

Hốc mắt của Hàn Thi Dư đỏ lên, uất ức khóc chạy ra ngoài?

Tiếng đóng cửa nặng nề khiến người Tiểu Tiểu run lên, Hàn Trạch Vũ nhìn bộ dạng khấn trương của cô, trong lòng lại dấy lên một tia hi vọng nho nhỏ?

“Trả lời tôi? Có phải thật vậy hay không?” giọng nói lạnh lùng của Hàn Trạch Vũ vang lên lần nữa.

“Nếu như là thật, anh sẽ lấy em sao?” đôi mắt bi thương của cô nhìn Hàn Trạch Vũ, sâu kín hỏi.

“Có phải thật vậy hay không?” Hàn Trạch Vũ có chút lo lắng rít gào .

Lãnh Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, do dự chốc lát, cô quyết định vì mình cùng đứa bé đánh cuộc một lần?

Cô đánh cuộc anh không đành lòng?

Lãnh Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở mắt ra nhìn Hàn Trạch Vũ, cô hi vọng lần này, lựa chọn của mình đúng?

“Đúng vậy? em mang thai, đứa bé là của anh!”

Câu nói của Tiểu Tiểu tựa như sấm sét đánh vào ngực Hàn Trạch Vũ, làm cho anh tê liệt đau đớn?

Không? Tại sao có thể như vậy?

Hàn Trạch Vũ lui về phía sau hai bước, chán chường tựa vào bàn làm việc, gương mặt hết hoảng?

Cái việc này hoàn toàn không trong phạm vi chịu đựng của anh, trong đầu của anh lập tức hỗn loạn?

Không, anh không thể để cho đứa bé này ra đời?

Anh không thể chịu được con của mình công trên lưng tội danh loạn luân, sống dưới ánh mắt khinh thường của người khác.

Nếu như sinh ra nó, một ngày nào đó, Tiểu Tiểu sẽ biết hết thấy tất cả, anh không cần cô vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái ác mộng này?

Tiểu Tiểu khẩn trương nhìn chằm chằm phản ứng của Trạch Vũ, nhìn thấy sự trầm mặc của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cô khẽ dấy lên một ánh sáng hi vọng nho nhỏ, từ từ xóa tan đi ảm đạm, như gió trong ánh nến, tùy lúc cũng sẽ dập tắt?

Trầm mặc hồi lâu, Hàn Trạch Vũ rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy được sự lo âu cùng hốt hoảng của cô, trong mắt của anh trừ lãnh khốc còn là lãnh khốc?

Anh từ từ đến gần Tiểu Tiểu, nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào ánh mắt mong chờ của cô, lạnh lùng phun ra ba chữ?

“Giết nó đi!”

“Không? Tại sao?”

Bất luận như thế nào cô cũng không nghĩ tới người đàn ông này thế nhưng lại máu lạnh như vậy, coi như anh ấy không thương mình, nhưng tại sao muốn bóp chết đứa bé vô tội này? T7sh.

“Bởi vì, trò chơi kết thúc?” trong âm thanh như băng vẫn không có sự dịu dàng.

Hàn Trạch Vũ vô tình lạnh lùng khiến lòng của Tiểu Tiểu như tro tàn, cô nổi điên đẩy Hàn Trạch Vũ ra tức giận gầm hét lên.

“Không, đứa bé là của tôi, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương nó, bao gồm cả anh, Hàn Trạch Vũ, cái tên khốn kiếp này?”

“Tôi không cần bất kỳ người phụ nữ nào vì tôi sanh con, bao gồm cả cô, Lãnh Tiểu Tiểu, cô đừng trông cậy vào tương lai có thể sử dụng nó để uy hiếp tôi, tôi sẽ không cho cô có cơ hội này đâu.” Hàn Trạch Vũ cố ý khi dễ Tiểu Tiểu.

Anh chính là muốn cho cô đau lòng, chính là muốn để cho cô khổ sở, chính là muốn để cho cô đau đớn đến chết lặng?

Như vậy, cô ấy mới có thể chết tâm?

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hàn Trạch Vũ, nhìn anh từng bước một tới gần mình, Lãnh Tiểu Tiểu cảm ghét bản thân mình?

Một người đàn ông vô tình như vậy mà mình còn có thể ôm lấy hi vọng với anh ta?

Anh nói đúng? Mình căn bản là đang gượng ép, hay là tại mình hy vọng xa vời?

Hy vọng xa vời một tình cảm hữu duyên vô phận, tình cảm có thể nở hoa kết quả?

Hôm nay lại là ác quả? Để cho đứa bé chưa lọt lòng rơi vào tình cảnh nguy hiểm?

“Tôi muốn đứa bé này, tôi sẽ không phá bỏ đứa bé, nó đang ở trong bụng tôi, bất luận kẻ nào cũng không có quyền lợi tổn thương nó.” Lãnh Tiểu Tiểu dùng đôi tay che chở bụng, bộ dáng nói lên nếu ai dám động đến nó cô sẽ phải liều mạng với người đó.

208. Chương 210: Không Thể Sinh Đứa Bé Đây

Nhìn ánh mắt kiên định của Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ có một tia mềm lòng.

Nhưng nghĩ đến đứa bé sau khi sinh ra, tương lai có thể sẽ đối mặt với rất nhiều khổ sở mà nó không thể chịu đựng, sẽ ngăn chặn tương lai hạnh phúc của Tiểu Tiểu, anh không thể không độc ác hạ quyết tâm.

“Lãnh Tiểu Tiểu, anh cảnh cáo em, anh tuyệt đối không cho phép đứa bé này lưu lại?”

“Tên ác ma này, tại sao anh có thể độc ác như vậy, lại muốn giết chết con của mình? Anh quả thật không phải là người!” Lãnh Tiểu Tiểu tức giận mắng, cô nắm chặt quả đấm nặng nề rơi vào trên người của Hàn Trạch Vũ.

“Náo đủ chưa? Người đàn bà ngu xuẩn này, em không thể sinh nó ra, em có hiểu hay không? Không thể?” Hàn Trạch Vũ tiến lên một bước, níu chặt lấy tay Lãnh Tiểu Tiểu, đem cô giam cầm bên người mình.

Sau đó, anh bấm số điện thoại của Lý Y Sinh.

“Lý Y Sinh, có một phiền toái phải xử lý, cô chuẩn bị một chút? Tôi lập tức tới đây?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe Hàn Trạch Vũ lạnh lùng phân phó, trong nháy mắt máu ngưng kết thành băng?

Cô hoảng sợ nhìn khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, đột nhiên cảm thấy xa lạ.

Người đàn ông này thật sự là Trạch Vũ mình biết sao? Thật là Trạch Vũ mình yêu sao?

Vừa bắt đầu, cô biết rõ người đàn ông này nguy hiểm, yêu anh nhất định sẽ bị thương tổn, nhưng cô lại vẫn không có giữ mình, khi anh bá đạo đòi lấy, dâng tim của mình.

Lãnh Tiểu Tiểu, mày nhìn rõ rồi chứ? Đây chính là người đàn ông mày yêu, đây chính là người đàn ông mày rất lưu luyến?

Hôm nay, chẳng những hại mình, còn hại con của mình?

Không, cô không thể để cho bất luận kẻ nào thương tổn con mình?

Đứa bé này là của cô, không liên quan đến bất luận kẻ nào, nhất là người đàn ông máu lạnh trước mắt?

“Hàn Trạch Vũ, anh chết đi, tôi sẽ không để cho anh thương tổn con tôi?”

Lãnh Tiểu Tiểu tức giận đem đẩy Hàn Trạch Vũ ra, xoay người chạy ra ngoài cửa?

Cô vội vã chạy trốn, giống như chậm một bước, đứa bé sẽ bị đao phủ giết chết?

Hàn Trạch Vũ bị Lãnh Tiểu Tiểu đẩy ra, mất trọng tâm đụng phải bình hoa sứ bên cạnh.

Choang?

Bình hoa rơi xuống đất, mảnh sứ vỡ tan nát dưới đất, cửa vào cánh tay Hàn Trạch Vũ.

Anh nắm chặt cánh tay, máu chảy ra từ giữa kẽ tay. Nhìn cô gái biến mất ngoài cửa, Hàn Trạch Vũ nhú mày, vẻ mặt khổ sở.

Anh nhấn điện thoại phòng an ninh, phân phó.

“Ngăn cô gái chạy ra ngoài lại? Không được để cô ấy rời đi, cũng không được tổn thương cô ấy?”

“Là Hàn tổng?” Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng trả lời rõ ràng chắc chắn.

Cúp điện thoại, Hàn Trạch Vũ bằng bó đơn giản vết thương liền đi ra ngoài.

Trong hành lang cao ốc Hối Phong, Lãnh Tiểu Tiểu hoảng sợ kêu to.

“Các người buông tôi ra? Đám điên này, tại sao không để cho tôi đi?”

“Lãnh tiểu thư, cô đừng làm khó chúng tôi, chúng tôi chỉ nghe Hàn tổng phân phó, anh ấy nói không cho phép cô rời đi, cho nên, xin chờ một chút, Hàn tổng lập tức xuống ngay.”

“Không được, tôi không thể đợi anh ấy xuống? Tôi còn có việc gấp, các người buông tôi ra? Buông tay?”

Thật vất vả mới trốn khỏi anh, làm sao sẽ ngu mà ở chỗ này chờ anh? Chờ anh tới thương tổn con mình sao?

“Thật xin lỗi, Lãnh tiểu thư, đây là chức trách của chúng tôi?” An ninh nói xin lỗi xong, không buông lỏng tay nắm thật chặt cánh tay cô.

Cửa thang máy mở ra, Hàn Trạch Vũ xuất hiện ở trước mắt mọi người, anh mặc một bộ áo không khâu, áo khoác màu bạc, càng làm nổi bật thân hình cao lớn.

Lãnh Tiểu Tiểu si mê nhìn anh, trong lòng dâng lên vô tận khổ sở.

Người đàn ông trong lòng cô giống như thiên thần, lại có một trái tim ác ma?

“Mang đưa cô ấy lên xe tôi?” Hàn Trạch Vũ lạnh lùng nói xong, dẫn đầu rời đi.

Hai người an ninh không để ý Lãnh Tiểu Tiểu giãy giụa, mạnh mẽ ném cô lên xe Hàn Trạch Vũ.

Chỉ nghe được “bụp” một tiếng?

Cửa xe bị khóa?

Xe đi nhanh về hướng mục đích?

Một bệnh viện tư nhân xuất hiện trong tầm mắt Lãnh Tiểu Tiểu.

Khóc suốt không ngừng, Lãnh Tiểu Tiểu giống như là bị kim châm, đột nhiên điên cuồng đánh về phía Hàn Trạch Vũ.

“Tên khốn kiếp này, tôi không cho anh tổn hại con tôi, anh thả tôi xuống xe, thả tôi đi?” Lãnh Tiểu Tiểu sợ hãi cực độ đánh Hàn Trạch Vũ, tinh thần chuẩn bị sụp đổ.

Xe bởi vì Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên tập kích nghiêm trọng mà vòng vèo chệch hướng bên phải, thiếu chút nữa đụng phải cổng bệnh viện.

Hàn Trạch Vũ tức giận gạt Lãnh Tiểu Tiểu, thảng gập, “Lãnh Tiểu Tiểu, em buông tay, em hãy bình tĩnh, bây giờ đang ở trên xe? Em nổi điên cái gì?”

“Tôi không thể tỉnh táo, tôi điên rồi, ai muốn tổn thương con tôi, tôi sẽ liều chết với kẻ đó?” Lãnh Tiểu Tiểu nói rồi lại đánh về phía Hàn Trạch Vũ.

Hàn Trạch Vũ không thể làm gì khác hơn là dừng xe, mạnh mẽ bế Lãnh Tiểu Tiểu lên, hướng bên trong bệnh viện đi tới.

“Không cần, thả tôi xuống, Hàn Trạch Vũ, anh mới là người điên, anh lại muốn tự tay giết chết con mình, anh sẽ phải hối hận. Tôi hận anh.”

Lãnh Tiểu Tiểu vừa giùng giàng, vừa la hét.

Gương mặt Hàn Trạch Vũ lạnh lùng, khổ sở không chịu nổi, nói thầm ở trong lòng.

Tiểu Tiểu, anh vì em khỏe mạnh, coi như em hận anh cả đời, anh cũng không thể giữ lại đứa bé này?

Cửa bệnh viện, Lý Y Sinh đã sớm chuẩn bị tốt xe giải phẫu, Hàn Trạch Vũ giao Lãnh Tiểu Tiểu cho Lý Y Sinh, máy y tá lập tức tới cố định Lãnh Tiểu Tiểu vào xe phẫu thuật.

209. Chương 211: Máu Tươi Bắn Tung Toé

Lãnh Tiểu Tiểu bị cố định ở trên xe phẫu thuật, không thể nhúc nhích, cô cảm thấy mình tựa như con dê đợi làm thịt, tuyệt vọng và mê mang.

“Đám người điên này, hung thủ giết người, các người không có quyền làm như vậy, các người buông tôi ra, tôi muốn đi kiện các người làm trái pháp luật, khốn kiếp?”

“Buông tôi ra, Hàn Trạch Vũ, tên ác ma, tại sao anh độc ác như vậy? Tôi hận anh, tôi hận anh cả đời, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh?”

“Bác sỹ, cầu xin cô đừng lại hại con tôi, tôi yêu đứa bé này, tôi không thể không có nó, tôi cầu xin cô? Bác sỹ, không phải các cô cứu người sao? Tại sao muốn giết người? Tại sao? Không...không nên làm hại con tôi, tôi cầu xin các người, cầu xin các người, tôi thật sự không thể mất nó, không thể.”

Lãnh Tiểu Tiểu khóc đến khàn giọng, nói phát ra tiếng kêu xé họng, một tiếng kia, từng câu tựa như đao nhọn, cắt vào tim Hàn Trạch Vũ, máu tươi chảy ròng.

Anh đứng trước phòng giải phẫu, nhìn Lãnh Tiểu Tiểu bị đẩy vào, cái trán trơn bóng hiện đầy mồ hôi hột. Anh nắm lấy Lý Y Sinh, khẩn trương dặn dò.

“Nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô ấy?”

“Yên tâm đi, đây chỉ là giải phẫu nhỏ.” Lý Y Sinh ý vị sâu xa nhìn anh một cái, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Nếu như đoán không sai, anh rất thích cô gái này, tại sao phải làm như vậy?

Cô nghe thấy cô gái kia nói con của anh?

“Vậy thì tốt? Tất cả trông cậy vào cô?” Hàn Trạch Vũ nặng nề gật đầu.

“Tôi nhiều lời, anh yêu cô ấy đúng không? Tại sao lại.”

“Cô biết là lắm mồm thì đừng hỏi.” Lý Y Sinh vẫn chưa nói hết, đã bị Hàn Trạch Vũ lạnh lùng cắt đứt.

Lý Y Sinh nhún vai không sao cả, đang chuẩn bị đi vào phòng giải phẫu, đột nhiên một y tá kinh hoảng chạy ra.

“Lý Y Sinh, không xong rồi, bệnh nhân muốn tự sát.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Nghe y tá nói, Hàn Trạch Vũ cùng Lý Y Sinh đồng thời kinh ngạc kêu lên. Hai người liếc nhìn nhau, lại cùng lúc vọt vào phòng giải phẫu.

Vừa vào cửa, một màn trong phòng giải phẫu khiến trái tim Hàn Trạch Vũ nháy tới cổ họng.

Lãnh Tiểu Tiểu nắm trong tay một con dao giải phẫu, kích động quơ lung tung, tóc phiêu tán trên trán, cặp mắt vốn đen nhánh sáng trong, giờ đây tràn đầy hoảng sợ cùng tức giận.

“Các người đừng tới đây, tất cả tránh ra cho tôi? Thả tôi ra ngoài, các người không được tổn hại con tôi, nếu không tôi chết cho các người nhìn.” Lãnh Tiểu Tiểu la hét, tinh thần của cô chuẩn bị sụp đổ.

“Tiểu Tiểu, em đang làm gì? Em bình tĩnh một chút, đừng kích động, trước tiên hãy để dao xuống?”

Hàn Trạch Vũ nhìn dao sắc nhọn chuyển loạn trước mắt mình, anh kinh hồn bạt vía, anh vội vã xông lên phía trước lo lắng khuyên lơn.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được giọng nói của Hàn Trạch Vũ, đột nhiên quay đầu lại, cô sững sờ nhìn anh, trên mặt đột nhiên vui mừng.

“Trạch Vũ? Anh đã đến rồi? Anh mau cứu em, những người xấu này muốn thương tổn con của chúng ta, bọn họ muốn thương tổn con của chúng ta, Trạch Vũ, em thật sợ hãi. Anh mau cứu em.”

“Được, Tiểu Tiểu, em đừng náo loạn, ngoan, trước tiên đặt dao xuống cho anh, như vậy rất nguy hiểm?” Hàn Trạch Vũ vừa dụ dỗ Lãnh Tiểu Tiểu, vừa cố gắng đến gần cô.

“Anh thật sẽ cứu em?” Đáy mắt Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy nghi ngờ.

“Đúng, Tiểu Tiểu, anh biết rồi, nghe lời, trước tiên đặt dao xuống cho anh?” Hàn Trạch Vũ chậm rãi đưa tay tới trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu, cẩn thận đến gần cô.

Hình như là cảm thấy hơi thở nguy hiểm, Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ từ từ nhích lại gần mình, con người vẫn đục đột nhiên sáng lên, cô vội vã lui về phía sau, tức giận nhìn anh, đáy mắt hoảng sợ chứa đầy nước mắt.

“Là anh? Chính là anh? Anh tránh ra? Anh đừng tới đây, chính là anh, chính tên khốn kiếp này muốn giết chết con của chúng ta, chính là anh, tôi hận anh, Hàn Trạch Vũ, tôi hận anh hận anh?”

Hàn Trạch Vũ nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói hận, trong lòng bi ai?

“Lãnh Tiểu Tiểu, đứa bé này sinh ra sẽ không được chúc phúc, em có hiểu không? Tại sao phải để cho nói tương lai chịu khổ sở? Sau này em sẽ có rất nhiều con, tại sao phải chấp nhất như vậy?”

Chấp nhất?

Đúng vậy, tại sao mình phải chấp nhất như vậy?

Tại sao phải giữ đứa bé này lại?

Không phải bởi vì mình thương anh sao? Không phải vì đây là con anh sao?

Mặc dù mình không cách nào có anh, nhưng có đứa bé này ở cùng với mình, cũng coi như an ủi, tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Ngay cả một hi vọng nho nhỏ cũng muốn hủy diệt đi?

Mệt quá rồi?

Cô thật sự rất mệt mỏi? ?

Chấp nhất lâu như vậy, buông tay anh ra?

Cũng nên buông tay?

“Không được chúc phúc? Ha ha ha, không được chúc phúc?”

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên lớn tiếng cười, trong tiếng cười bao hàm thê lương cùng tuyệt vọng?

Hàn Trạch Vũ thấy tuyệt quyết cùng không hề yêu trong nụ cười của Lãnh Tiểu Tiểu, tim anh chợt run lên, đau giống như sắp mất gì đó trong cuộc đời anh.

Một tay Lãnh Tiểu Tiểu sờ sờ bụng của mình, nhàn nhạt thở dài.

“Bảo bối, con đã không được chúc phúc, vậy thì khiến mẹ sẽ ở chung một chỗ với con nhé?”

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, cuối cùng nhìn Hàn Trạch Vũ một cái, mang theo vô tận oán hận, hung hăng giương dao giải phẫu hướng cổ của mình ghim xuống.

“Dừng?”

Theo tiếng gào đau đớn nội tâm của Hàn Trạch Vũ là dòng máu đỏ bắn tung tóe?

210. Chương 212: Rất Mất Cảm Giác Đau

Có một loại tình cảm gọi là hữu duyên vô phận (Có duyên nhưng không có phận), có một loại buông tay gọi là thành toàn?

Hoặc là, đây là chú thích chính xác nhất đối với phần cảm tình này.

Nếu mình không cách nào cho cô ấy hạnh phúc, anh chỉ muốn buông tay, đi thành toàn hạnh phúc của cô?

Nhưng mà, không ai có thể cảm nhận được một tiếng xé kia qua đi, máu đỏ tươi bắn ra, Hàn Trạch Vũ cảm thụ cái chủng loại kia... .

Cơ hồ giống như là tiến vào ngàn năm băng giá, từng tế bào toàn thân đều ở một khắc kia đông lại.

Cổ giống như là bị người ta gắt gao bóp chặt, sưng đau đến không phát ra được một âm thanh.

Một hồi đau như khoan tim lan tràn ra khắp toàn thân, mỗi chỗ giống như là bị loại cực hình lăng trì, đau đến không muốn sống?

Anh giống như bị rút không còn linh hồn, hoảng sợ mắt trừng lớn, nhìn thân thể gầy nhỏ cách đó không xa lảo đảo muốn ngã đó, hai chân giống như như đút bằng chì, không thể di chuyển nữa bước.

Lúc dòng máu đỏ tươi phun ra bắn tung tóe đầy phòng phẫu thuật.

Mấy cô y tá bị một màn trước mắt này dọa sợ đến lớn tiếng kêu sợ hãi.

Đột nhiên, trong đám người hoảng sợ, một thanh âm bình tĩnh vang lên.

“Nhanh, cầm máu cho bệnh nhân, lập tức chuẩn bị truyền máu.” Lý Y Sinh bước một bước dài xông về phía Lãnh Tiểu Tiểu, ôm cô lên đặt vào trên bàn mổ.

Hành động của Lãnh Tiểu Tiểu quá làm cho anh quá khiếp sợ rồi, khiến cho anh gần như quên thân phận của mình.

Lý Y Sinh bình tĩnh phân phó ấy cô y tá cũng lấy lại tinh thần, họ nhanh chóng chạy tới, có người phụ trách cầm máu cho Lãnh Tiểu Tiểu, có người lại lộn xộn bắt đầu chuẩn bị công việc truyền máu.

Trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người hoàn toàn tập trung, cứu vãn sinh mạng yếu ớt này và sinh mệnh nhỏ trong bụng của cô.

Các cô y tá ra ra vào vào vội vàng, đi qua bên người Hàn Trạch Vũ đều dùng loại ánh mắt khinh thường đó nghiêng mắt nhìn anh, đối với loại đàn ông có thể độc ác thương tổn đến đứa bé của mình, bức tử người phụ nữ của mình, họ tràn đầy tức giận.

“Vị tiên sinh này mời đi ra ngoài, anh ở đây ảnh hưởng nghiêm trọng công việc của chúng tôi.” Một y tá trưởng bộ dáng người phụ nữ trung niên đi vào, hết sức không khách khí hạ lệnh đuổi khách đối với Hàn Trạch Vũ. T7sh.

“Thật xin lỗi, xin cho tôi ở lại, tôi đứng ở chỗ này, tôi không lên tiếng, tôi sẽ cố gắng không ảnh hưởng đến mọi người, được không?” Trên mặt Hàn Trạch Vũ hiện lên vẻ mặt cầu xin vội vàng thối lui đến một cái góc nhỏ cạnh cửa.

Anh không muốn ra ngoài, anh muốn coi chừng cô?

Cho anh ánh mắt. Cái dáng vẻ sợ hãi khẩn trương kia, khiến trong mắt người phụ nữ trung niên này có một sự không hiểu, mặc dù bà nghe được mấy cô y tá nhỏ kia lòng đầy căm phẫn khi dễ người đàn ông này, nhưng bà lại cảm thấy giống như không phải họ nói cái dạng kia.

Nhưng mà, bà nhìn phòng phẫu thuật kia vách tường nhuộm máu, kia nhìn thấy mà hoảng máu tươi không khỏi khiến cho bà run lên, chút nghi hoặc lúc trước này giây lát biến mất.

“Thật xin lỗi, vị tiên sinh này, vì an toàn của bệnh nhân, mời lập tức đi ra ngoài.”

Ở ánh mắt tức giận của vị y tá trưởng đó, Hàn Trạch Vũ không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi.

Tay của anh mới vừa chạm phải cửa phòng phẫu thuật, một bàn dụng cụ liền phát ra tiếng vang dồn dập.

“Nhanh, chuẩn bị kích tim?” Thanh âm Lý Y Sinh lộ ra một vẻ khẩn trương.

Hàn Trạch Vũ giống như là bị điện giật đánh, đột nhiên xoay người xông về bàn mổ.

“Lý Cường, cậu nhất định phải cứu cô ấy, người nhất định phải cứu sống, có nghe hay không? Tôi không cho cô ấy chết?”

“Anh ở đây làm gì? Buông tay nhanh lên một chút, anh nghĩ hại chết cô ấy sao?” Lý Y Sinh tức giận rống lên.

Giờ khắc này, anh hối hận mình làm đồng lõa cho anh ta như vậy, làm hại người phụ nữ này kề cận cái chết.

Anh cho là những người phụ nữ trước kia, vì trói chặt Trạch Vũ tỏ ra một chút thủ đoạn nhỏ, chỉ là lần này, anh ở trước mặt người phụ nữ này, thấy được một loại đồ vật rất trân quý, đó không phải là tiền có thể mang ra so sánh, cô ấy là thật sự yêu đứa bé này.

Anh cũng tuyệt đối không ngờ rằng người phụ nữ này lại quyết liệt như vậy.

Tiếng hô của Lý Cường khiến cho Hàn Trạch Vũ nhanh chóng mở cửa, anh lui về phía sau hai bước, trên mặt tái nhợt khổ sở lại rồi rầm. Trên gương mặt lạnh lùng lại anh tuần, nhiều thêm hai dòng nước ẩm ướt dịu dàng.

Không, Tiểu Tiểu, em không thể chết, em nhất định không thể chết được? Anh không cho em chết?

Tiểu Tiểu, tại sao phải ngốc như vậy?

Hàn Trạch Vũ ngồi chồm hổm ở bên cạnh khổ sở bức tóc, hối tiếc đến gần như muốn chết đi, nước mắt trên gương mặt cương nghị phản xạ ánh sáng lạnh lạnh.

Ánh mắt anh không nháy một cái nhìn chăm chăm Lãnh Tiểu Tiểu trên bàn mổ, thân thể nhỏ gầy đó nằm ở đó, lẳng lặng, lẳng yên không một tiếng động, giống như tùy lúc sẽ biến mất ở trước mắt của mình. . . .

Lý Y Sinh chuyên chú nhìn chăm chăm này mấy bàn dụng cụ, một bên bình tĩnh phân phó mấy vị trợ lý?

Giống như là đã trải qua một thế kỷ lâu như vậy, rốt cuộc nghe được Lý Y Sinh nhẹ nhàng thở phào một cái.

Hàn Trạch Vũ lập tức vọt tới nắm thật chặt tay Lý Y Sinh, cả người không kìm được run rẩy.

“Lý Cường, cô ấy như thế nào? Như thế nào?”

“Nhờ anh ban tặng, hiện tại rốt cuộc nhặt về một cái mạng. Anh biết không? Hôm nay may mắn là ở phòng phẫu thuật, bất kỳ là ở chỗ nào xảy ra tình huống như thế, đó chính là nhất định không cứu được.”

“Cám ơn anh, Lý Cường, cám ơn anh?”

Trên mặt Hàn Trạch Vũ tái nhợt rốt cuộc có một chút màu sắc ấm áp, anh nắm tay Lý Cường thật chặt, nội tâm kích động không cách nào che giấu.

Anh chưa bao giờ biết, cảm giác mất đi là khổ sở như vậy, khi Lãnh Tiểu Tiểu nằm ở trên bàn mổ, trong lòng của anh liền yên lặng đưa ra quyết định.

Nếu như cô ấy thật sự mang theo đứa bé rời đi, như vậy anh tuyệt đối sẽ không sống một mình trên đời này.

Cám ơn? Người đàn ông này còn có thể dùng cái từ này sao?

Lý Cường nhìn Hàn Trạch Vũ so với thường ngày hoàn toàn giống như hai người, trong lòng hết sức rối rắm.

Anh bất đắc dĩ nhìn Hàn Trạch Vũ một cái, mặc dù đối với hành động lần này của anh ta hết sức thống hận, thế nhưng bạn bè vài năm, anh cảm thấy có lẽ là có lý do nào đó.

“Cậu tại sao phải làm như vậy?”

211. Chương 213: Làm Sao Mới Đúng

Hàn Trạch Vũ liếc mắt nhìn Lý Cường bộ mặt nghi ngờ, trên gương mặt anh tuần lạnh lùng hiện lên một vẻ bất đắc dĩ và ưu thương.

“Lý Cường, cậu tin tưởng tôi không? Tôi thật sự chính là vì cô ấy, cô ấy không thể sinh đứa bé này. Nếu không, tương lai của cô ấy sẽ bị phá hủy.”

“Tại sao? Tôi xem ra cậu yêu cô ấy?” Lý Cường không biết Hàn Trạch Vũ tại vì cái gì phải nói những lời như vậy, nhưng anh thật sự không thể giải thích vì sao.

“Đúng, tôi rất yêu cô ấy, tháng sau tôi phải kết hôn, cô dâu không phải cô ấy. . . .”

“Cái gì?”

Lời của Hàn Trạch Vũ vừa dứt, Lý Cường liền vung quyền tới đây, nặng nề đem Hàn Trạch Vũ đánh ngã trên mặt đất.

“Hàn Trạch Vũ, xem ra tôi thật đúng là phải không đủ hiểu rõ cậu, đây mới thật sự là cậu sao? Đối trá được đủ có thể. Tôi còn tưởng rằng là lý do bất đắc dĩ cỡ nào? Cậu sợ cô ấy dây dưa đến cùng với cậu? Đối với một người phụ nữ cậu yêu phải dùng tới hành động ác như vậy sao? Cô ấy và những người phụ nữ trước kia của cậu không giống nhau, tôi thật sự là vì hôm nay tôi làm người đồng lõa mà cảm thấy trơ trẽn.”

Lý Cường oán hận nói xong, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, từ trong lòng thay cô cảm thấy không đáng giá.

“Lý Cường, tùy cậu nghĩ ra sao?” Hàn Trạch Vũ sờ sờ khóe miệng, từ trên mặt đất đứng lên.

“Còn nữa, lần này cô ấy mất máu quá nhiều, đứa nhỏ trong bụng rất có thể không giữ được. Nếu như đứa bé này không giữ được, cô ấy sẽ vĩnh viễn mất đi quyền lợi làm mẹ.” Lý Cường cảm tức nhìn Hàn Trạch Vũ có chút ảo não nói xong.

“Cậu nói cái gì? Cái gì gọi là vĩnh viễn mất đi quyền lợi làm mẹ? Không phải cậu tự xưng là chuyên gia uy tín sao? Tại sao có thể như vậy?” Mi tâm Hàn Trạch Vũ thay nhau nổi lên, anh một tay nắm lấy cổ áo của Lý Cường gầm lên.

“Điều này có thể trách tôi sao? Lúc trước giãy giụa khóc rống cũng đã có ảnh hưởng đối với đứa nhỏ trong bụng rồi, lại thêm cô ấy mới vừa rồi ra máu nhiều, tôi có thể nhặt về một cái mạng cho cô ấy đã là tốt lắm rồi, cậu nên may mắn, hiện tại xuất hiện ở trước mặt cậu không phải là một thi thể không có nhiệt độ.” Lý Cường hất tay Hàn Trạch Vũ ra, gương mặt tức giận gầm trở lại.

Hàn Trạch Vũ không lên tiếng, anh chậm rãi đi đến bên cạnh Lãnh Tiểu Tiểu, trên mặt kia tái nhợt không có chút huyết sắc nào, đôi môi kia nên đỏ thắm, nhưng bây giờ màu xanh nhuộm màu chết.

“Tôi nên làm như thế nào? Ai tới nói cho tôi biết? Tôi phải làm sao mới phải mới đúng?” Hàn Trạch Vũ nhẹ giọng nói, chất lỏng trong hốc mắt hồng hồng khổ sở chậm rãi mà chảy xuống.

Thấy một màn như vậy, Lý Cường ngây ngẩn cả người.

Những năm gần đây, anh chưa bao giờ thấy người đàn ông cao ngạo lạnh lùng bá đạo này chảy nước mắt?

Anh thở dài một tiếng, vẫy vẫy tay với mấy trợ lý, mang mọi người rời khỏi phòng phẫu thuật.

Sau đó trong một tuần lễ, Lãnh Tiểu Tiểu vậy mà không có dấu vết tỉnh lại, giống như búp bê lẳng lẳng nằm ở trên giường bệnh.

Làm cho người ta may mắn là đứa nhỏ trong bụng, giống như biết mẹ mình quyến luyến với cậu, ở lại như kỳ tích.

Sau khi biết tin tức này, trên mặt Hàn Trạch Vũ vẫn lạnh lùng, không tự chủ giương lên một chút ý cười, sâu trong nội tâm của anh lại là khát vọng đứa bé này có thể lưu lại như vậy.

Hàn Trạch Vũ khẽ vuốt ve khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu, đáy mắt lộ ra nhu tình vô tận.

“Tiểu Tiểu, nhanh lên một chút tỉnh lại đi? Con không sao, anh cũng không bỏ được em, anh lựa chọn để lại, vì con, em cũng phải tỉnh lại nhanh lên một chút.” Hàn Trạch Vũ nhẹ giọng nói.

Đột nhiên một hồi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, tay trái Lãnh Tiểu Tiểu chỉ hơi run rẩy, mà Hàn Trạch Vũ xoay người nghe điện thoại không để ý đến.

“Anh Trạch Vũ, anh ở đâu? Hôm nay phải đi thử áo cưới rồi, còn có chụp ảnh đám cưới.” Trong điện thoại, thanh âm Hàn Thi Dư hết sức ngọt ngào, nghiêm nghiêm là một cô gái nhỏ đang đắm chìm trong hạnh phúc.

“Anh hiện tại có chút việc không đi được, hôm nào đi, được rồi, cứ như vậy.” Hàn Trạch Vũ nói xong liền cúp điện thoại.

Một tuần liền, anh một bước không rời canh giữ ở bên cạnh Lãnh Tiểu Tiểu, anh muốn mình là người đầu tiên thấy cô tỉnh lại.

Anh đưa điện thoại di động thả lại túi đang chuẩn bị trở về phòng bệnh, điện thoại di động lại vang lên, anh không nhìn được lấy điện thoại di động ra, trực tiếp nhấn nút trả lời.

“Anh đã nói rồi hôm nay anh có chuyện không đi được.”

“Trạch Vũ, là ba, những ngày này, con rất cuộc đang làm gì? Con không ở công ty cũng không ở nhà, con rất cuộc đang bận những thứ gì? Loay hoay liên thời gian chụp ảnh với tiểu Dư cũng không có?” Thanh âm Hàn Á Minh trong điện thoại truyền đến. T7sh.

Vì sợ ba lo lắng, Hàn Trạch Vũ cũng không đem chuyện Lãnh Tiểu Tiểu nói cho ông biết.

“Con. Cha, con hiện tại thật sự có chuyện?” Hàn Trạch Vũ có chút khó xử nói.

Làm lạnh lùng: “Mặc kệ bây giờ con có chuyện trọng yếu cỡ nào, con lập tức trở về Hàn viên, mới vừa rồi mẹ con cũng nói có chuyện tìm con.” Hàn Á Minh biết rõ đứa con trai này của ông tương đối nghe lời của mẹ.

“VẬY. Được rồi, một lát nữa con trở lại?”

Trở lại phòng bệnh nhìn qua Lãnh Tiểu Tiểu, Hàn Trạch Vũ vội vã chạy về Hàn viên.

————— phân cắt tiết tử thu —————

“Tại sao không có ai nói với tôi? Á Minh? Ông tại sao phải gạt tôi? Nếu không phải là nghe được tiểu Dư muốn chụp ảnh đám cưới, các người chuẩn bị ngày kết hôn đó nói cho tôi biết không? Nói cho ông biết, tôi kiên quyết không đồng ý Trạch Vũ kết hôn với Thi Dư.”

Hàn Trạch Vũ còn chưa vào cửa, liền nghe đến bên trong truyền đến thanh âm tức giận của mẹ.

Hàn Trạch Vũ đi vào cửa, nhìn một Thi Dư một lên trên mặt toàn bộ là nước mắt một chút, có chút mệt mỏi tựa vào trên ghế sa lon.

“Mẹ, tại sao không đồng ý?”

“Trạch Vũ, con nghe mẹ, con không kết hôn với Thi Dư.” Trong âm thanh bà Hàn lộ ra vẻ lo lắng.

“Mẹ, tiểu Dư có chỗ nào làm không tốt sao? Con có thể thay đổi.”

Hàn Thi Dư thấy Trạch Vũ trở lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uất ức, cô sâu kín mở miệng, làm bộ đáng thương nói xong.

“Không có, người không có nơi nào làm được không được, ở trong mắt của ta, người và Trạch Vũ là vẫn là huynh muội, ta không thể nào tiếp thu được thân phận như vậy chuyển đổi.” Bà Hàn tức giận nói xong, nhưng trong ánh mắt lại có một tia hốt hoảng phức tạp.

—————

212. Chương 214: Đột Nhập Gọi Điện Thoại Tối

Đối mặt với kiên quyết phản đối của mẹ, Hàn Trạch Vũ cũng có chút không hiểu, nhưng mà, anh cảm thấy mẹ không phải là phản đối vô lý.

“Mẹ, con và Thi Dư không phải anh em, đây là sự thật?”

“Con biết cái gì? Sự thực là như thế nào, cha mẹ chân chính của cô ta là ai, hai người bất luận kẻ nào cũng không rõ ràng lắm.” Bà Hàn nói chuyện đến đây, liền hết sức xúc động.

Mặc dù mình từ đáy lòng cũng không muốn kết hôn với Thi Dư, nhưng mà bây giờ mình và Tiểu Tiểu thành loại tình trạng này, anh cưới bất luận kẻ nào cũng không sao.

“Mẹ, mẹ đừng cố tình gây sự như vậy có được không?” Hàn Trạch Vũ đối với lời lẽ hết sức bèn nhọn như vậy của mẹ hôm nay hết sức kinh ngạc.

“Con nghe lời mẹ, hai người không thể kết hôn. Dù sao mẹ nói, mẹ không đồng ý?”

Thấy bà Hàn kiên quyết như thế, Hàn Thi Dư uất ức khóc, cô che miệng chạy ra ngoài thật nhanh.

“Tiểu Dư, tiểu Dư? Mỹ Huệ, cái người này là làm sao vậy chứ? Tiểu Dư có chỗ nào không tốt? Chúng ta nhìn nó lớn lên, nó gả cho Trạch Vũ, chúng ta cũng yên tâm?” Hàn Á Minh nhìn bộ dáng Thi Dư thương tâm, hết sức đau lòng.

“Hai người không cần khuyên tôi, tôi phản đối hai người bọn họ kết hôn, tôi sẽ không đồng ý, muốn tôi đồng ý, trừ phi tôi chết?” Bà Hàn tức giận nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Hàn Trạch Vũ nhìn mọi người tan rã trong không vui, hướng Hàn Á Minh nhún vai một cái.

“Cha, mẹ bên kia liền giao cho cha giải quyết, con đi xem Thi Dư một chút?”

“Đi đi, an ủi tiểu Dư tốt một chút, mẹ con cũng không biết là làm sao, những năm gần đây, chưa từng có không nói đạo lý như vậy.” Hàn Á Minh gật đầu bất đắc dĩ, xoay người đi lên lầu hai.

Trong vườn hoa, Hàn Thi Dư đau lòng khóc.

Cô không biết mình là chộc phải bà Hàn ở chỗ nào, giống như từ khi mình đi tới cái gia đình này, bà chính là không muốn gặp mình như thế. Nếu như nói trước kia cô là bởi vì chính mình là thân phận con gái riêng, như vậy hiện tại thì sao?

Bà ấy tại sao còn phải phản đối mình gả cho anh Trạch Vũ?

Cũng là bởi vì thân phận mình không xứng với anh Trạch Vũ sao? T7sh.

“Thi Dư?”

“Anh Trạch Vũ?” Hàn Thi Dư thấy người phía sau, vội vàng uất ức nhào vào trong ngực của anh.

“Tại sao mẹ không thích em? Em làm sai chỗ nào? Chẳng lẽ cũng là bởi vì em là cô nhi không có ai muốn sao?” Hàn Thi Dư đau lòng khóc lóc kể lể.

“Đừng nói mình như vậy, Thi Dư, mẹ có thể là có những nguyên nhân gì khác thôi? Em cũng đừng trách mẹ, ba sẽ thuyết phục mẹ.” Hàn Trạch Vũ khuyên Thi Dư.

“Anh Trạch Vũ, nếu là mẹ kiên quyết phản đối, vậy anh còn có thể lấy em không?” Hàn Thi Dư nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sâu kín hỏi.

Nghe được lời Thi Dư nói, Hàn Trạch Vũ do dự.

Mẹ mới vừa phản ứng thật sự rất kịch liệt, cư nhiên lấy cái chết uy hiếp tới cùng, nhưng mà, đây rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Hàn Trạch Vũ do dự khiến Thi Dư nhìn thấy thất vọng.

Cô rất hiểu rõ Trạch Vũ, từ nhỏ đến lớn, anh vẫn rất nghe lời mẹ nói, nếu như mẹ không đồng ý, anh nhất định sẽ không làm trái với ý của bà.

Nghĩ đến mình thật vất vả có ngày hôm nay, khổ cực như vậy mới có tất cả mọi thứ ở hiện tại, sang tháng mình mà có thể trở thành vợ của anh Trạch Vũ, hiện tại bởi vì một câu nói của bà, có thể đập tan mơ ước nhiều năm của cô?

Không được, cô tuyệt đối không cho phép?

Không có ai có thể ngăn cản cô gả cho anh Trạch Vũ, ai cũng có thể, bất luận kẻ nào muốn phá hư tất cả này, cô đều sẽ không bỏ qua?

Tuyệt đối không bỏ qua cho?

Hàn Thi Dư nằm ở trong ngực Trạch Vũ, đáy mắt lộ ra ánh sáng ác độc.

“Thi Dư, được rồi, anh Trạch Vũ hai ngày nay có chuyện rất quan trọng đang bận, hết thời gian bận này, anh sẽ dẫn thông tư tưởng của mẹ thật tốt, em đừng suy nghĩ nhiều quá.” Hàn Trạch Vũ vỗ đầu Thi Dư, nhẹ giọng an ủi.

“Cám ơn anh, anh Trạch Vũ?”

Hàn Trạch Vũ dịu dàng khiến trong lòng Thi Dư ấm áp, cô càng phát ra ở trong lòng cho rằng, cả đời này, cô nhất định gả cho anh?

Bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản?

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, “Thiếu gia Trạch Vũ, có vị Giang tiên sinh gọi điện thoại tìm cậu.”

Cách đó không xa, một người thanh âm giúp việc đột nhiên truyền đến, cắt đứt nháy mắt ôn tồn này của Thi Dư.

“Giang tiên sinh? Giang tiên sinh nào?” Trạch Vũ nghe được có người gọi điện thoại về đến trong nhà tìm anh, rất kỳ quái.

“Giang tiên sinh ở trung tâm y tế huyện, anh ấy nói điện thoại của ngài không gọi được.” Người giúp việc cung kính đáp trả.

Tế huyện? Giang Lâm?

Chẳng lẽ là chuyện tình lần trước của Tiểu Tiểu có manh mối?

Nghĩ tới đây, Hàn Trạch Vũ mau nhanh chóng chạy về phía phòng khách.

Hàn Thi Dư nghe được hai chữ tế huyện, trong lòng hoảng sợ? Cô nhìn bóng lưng Hàn Trạch Vũ, nhanh chóng đi theo.

“Alo?”

“Này, là Hàn Trạch Vũ sao? Tôi là giang lâm?” Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm trong sáng.

“Là tôi, Giang Lâm, là chuyện Tiểu Tiểu kia có manh mối mới sao?”

“Đúng, trong điện thoại di động ở hiện trường, tìm được manh mối mới, có một số việc chứng thực với anh, trong điện thoại không tiện, chúng ta hẹn gặp mặt ở một chỗ đi?”

“Tốt, anh bây giờ thì sao?”

“Tôi đang ở phúc hi đường Tú Ngọc?”

“Anh chờ tôi, tôi lập tức tới đây?”

“Đúng rồi, cái đó. Tôi có thể gặp Tiểu Tiểu không? Anh có thể mang cô ấy cùng đến không? Tôi rất lâu không nhìn thấy cô ấy.” Giang lâm có chút do dự nói.

“ ”

“Thật xin lỗi, hiện tại tôi không cách nào mang cô ấy tới đây, cô ấy ở bệnh viện, tình huống cụ thể chờ tôi đến rồi nói?” Trầm mặc một hồi, Hàn Trạch Vũ than nhẹ một tiếng, có chút xin lỗi nói xong.

Hàn Trạch Vũ cúp xong điện thoại, nhanh chóng xông ra ngoài.

Không thấy Trạch Vũ nói gì. Sau tấm rèm che ở phòng khách, Hàn Thi Dư đi ra, sắc mặt của cô tái nhợt, cái trán hiện đầy mồ hôi lạnh.

213. Chương 215: Mối Nguy Hiểm Ở Xung Quanh

Lần trước hai con người ngu xuẩn này không phải đã chết tại chỗ rồi sao? Tại sao lại còn đầu mối mới chứ?

Nếu như không có, tại sao tên cảnh sát Tỉnh Giang Địch tại sao còn muốn lưu lại không bỏ qua chứ?

Chẳng lẽ mình còn bỏ sót cái gì đó thật sao?

Không, sẽ không.

Mình làm rất cẩn thận, thẻ gọi điện thoại kia đã phá hủy, hơn nữa họ cũng không có gặp qua mình, vẫn luôn liên lạc bằng điện thoại. Không thể có chứng cứ nào có thể chỉ hướng về mình.

Hàn Thi Dư, cô phải tỉnh táo, ngàn vạn lần không được tự phá hỏng chuyện của mình.

Không ngừng trong lòng an ủi, cảm xúc của Hàn Thi Dư từ từ bình phục lại. Cô nhanh chóng chạy về phía nhà để xe, khởi động xe đuổi theo xe của Hàn Trạch Vũ.

Quán trà Tú Ngọc.

Ngồi ở trên chiếc ghế dài gần cửa sổ lầu hai, Giang Lâm Chính lo lắng chờ đợi.

Từ lần trước nói chuyện điện thoại xong cho tới bây giờ, trong lòng anh vẫn luôn thấp thỏm không yên.

Tại sao Tiểu Tiểu lại ở bệnh viện? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Hay là bởi vì lần trước việc bàn tay xấu xa đó hại cô rồi hả? Nếu quả thật như suy đoán của chính mình, thì cái tên độc thủ núp ở Hàn vườn, thì tình cảnh bây giờ của Lãnh Tiểu Tiểu là vô cùng nguy hiểm.

Nghi vẫn liên tiếp cùng lo lắng ở trong lòng anh bành trướng đan xen, anh quả thật đứng ngồi không yên.

“Giang Lam, rốt cuộc tra được những thứ gì? Người chỉ đạo phía sau là ai?”. Âm thanh của Hàn Trạch Vũ quay đầu lại.

Giang Lâm quay đầu lại, thấy đầu Hàn Trạch Vũ đầy mồ hôi, nói chuyện cũng có chút thở gấp.

“Hàn Trạch Vũ, anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì, bị kẹt xe, tôi có chút nóng lòng, một đường chạy tới đây”. Hàn Trạch Vũ ngồi đối diện với Giang Lâm, anh bưng cốc trà uống một hơi cạn sạch.

“Cũng không cần gấp như vậy. anh uống chậm một chút. Tiểu Tiểu rốt cuộc thế nào? Tại sao cô ấy lại ở bệnh viện?”

Nghe được câu hỏi của Giang Lâm, Hàn Trạch Vũ chần chờ một chút, anh để cốc trà trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về Giang Lâm, im lặng một hồi mới mở miệng.

“Cô ấy bị thương?”

“Tại sao lại bị thương? Nhất định cùng với việc lần trước có liên quan, có đúng không? Tôi biết ngay, người uy hiếp được an toàn của cô ấy căn bản là ở bên cạnh anh”. Giang Lâm Nhất nghe được tin Lãnh Tiểu Tiểu lại bị thương, dưới tình thế cấp bách, lấy suy đoán của chính mình nói ra.

“Anh nói cái gì? Có ý gì vậy? cái gì người uy hiếp sự an toàn của cô ấy ở bên cạnh tôi? Anh rốt cuộc tra được cái gì? Anh nói mau!”

Lời nói của Giang Lâm khiến Hàn Trạch Vũ hết sức khiếp sợ. Anh theo bản năng nghĩ tới mẹ mình.

“Tôi hỏi anh, chuyện ban đầu Tiểu Tiểu cứu giúp huyện, trừ anh tự mình biết ở ngoài ra, bên cạnh anh còn có ai biết chuyện này?”

“Anh hỏi cái này là có ý gì? Anh rốt cuộc tra được cái gì?”.

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của Giang Lâm, nghĩ tới ngày đó mẹ đi bệnh viện biết được chuyện của Lãnh Tiểu Tiểu, nếu nói trừ mình ra, bên cạnh mình biết chuyện Lãnh Tiểu Tiểu cứu giúp huyện, vậy cũng chỉ có mẹ.

“Lúc chỗ hai người bắt cóc kia tử vong tại chỗ, nhưng hiện trường để lại một máy điện thoại di động. Chúng tôi phục hồi dữ liệu, từ mặt này lấy được mấy số điện thoại khả nghi. Trải qua điều tra, trong đó có một ký giả. Chúng ta đối với anh ta tiến hành bí mật điều tra, phát hiện trong tài khoản của anh ta có một khoản tiền không rõ được chuyển, tôi mất rất nhiều tâm tư đi thăm dò số tiền kia, anh biết cuối cùng số tiền kia từ đâu ra không?”

“Nơi nào?”. Hàn Trạch Vũ nhăn mày lại, anh mơ hồ trong lòng như đã biết đáp án.

“Hàn thị? Mặc dù làm hết sức bí mật, nhưng vẫn có dấu vết lưu lại”. Giang Lâm Chính nhìn ánh mắt của Hàn Trạch Vũ, trong âm thanh có trách móc.

“Đây là sự thật sao?”. Mặc dù đoán được là đáp án này, nhưng anh không muốn tin vào sự thật này.

Cái này đồng nghĩa tự nói với mình, người tổn thương Tiểu Tiểu, rất có thể là người thân nhất bên cạnh mình. Như vậy anh phải làm thế nào? Đại Nghĩa Diệt Thân sao?

“Hàn Trạch Vũ, tôi biết rõ anh không muốn tin, nhưng sự thật chính là người muốn đưa Tiểu Tiểu vào chỗ chết. Cho nên, nếu như anh thật sự yêu Tiểu Tiểu, xin anh phối hợp với sự điều tra của chúng tôi”. Nhìn phản ứng của Hàn Trạch Vũ, sắc mặt Giang Lâm biến đổi, giọng nói có chút cứng rắn.

“Thật xin lỗi, Giang Lâm, tôi không phải ý này, tôi sẽ phối hợp. Tôi cũng sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương Tiểu Tiểu”. Nghe được giọng Giang Lâm không vui, Hàn Trạch Vũ kiên định nhìn Giang Lâm.

Lúc thấy Lãnh Tiểu Tiểu nằm trong vũng máu, anh liền hiểu rõ, cô đã sớm dung hợp vào trong sinh mệnh mình, huyết mạch thông đồng.

Coi như vận mệnh trên cột để bọn họ không thể ở chung một chỗ, nhưng cả đời anh sẽ yên lặng bảo vệ cô, nhìn cô hạnh phúc, quyết không để bất kỳ ai tổn thương cô, bao gồm mình.

“Được, hi vọng anh có thể làm được. Còn nữa, về lúc vụ bê bối của Hàn thị, hình như cũng có quan hệ tới chuyện này, mà người phóng viên kia chính là nhân vật mấu chốt”.

“Ý của anh là hai chuyện này cùng một người làm?”

Hàn Trạch Vũ đột nhiên nhớ lúc để Tiểu Lăng đi điều tra sự việc kia, những đến cuối cùng chưa có đầu mối, chỉ biết đối phương là phụ nữ.

Phụ nữ?

“Tôi chỉ nói là có thể thôi, coi như không phải cùng một người, cũng sẽ có mối liên hệ nào đó”. Giang Lâm có kinh nghiệm phá án nhiều năm như vậy, trực giác của anh cảm thấy cả sự việc này không có nhìn đơn giản từ bề ngoài như vậy.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ tận lực phối hợp với anh, có vấn đề gì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi”.

“Được, cảm ơn anh, Hàn Trạch Vũ, có thể đưa tôi đi thăm Tiểu Tiểu một chút được không?”

Mặc dù lần này tới là để phá án là chính, nhưng, tâm tình muốn gặp Tiểu Tiểu cũng khẩn cấp.

Hàn Trạch Vũ có chút phức tạp nhìn mắt Giang Lâm, chậm rãi gật đầu một cái.

“Được”.

Hai người sau khi rời đi, phía sau một chậu cây, một người phụ nữ cũng vội vàng đứng dậy, nhanh rời đi. Thương tổn một chút.

214. Chương 216: Mang Theo Đau Đớn Rời Đi

Lời nói của Giang Lâm khiến Hàn Thi Dư quá kinh ngạc, cô tuyệt đối không ngờ rằng, tên Giang Lâm như vậy lại có biện pháp.

Khoản tiền kia cô đều rất cẩn thận xử lý, không nghĩ rằng vẫn bị anh ta điều tra ra. Ban đầu nếu không phải là người phóng viên kia thúc giục cô gấp như vậy, cô cũng không đến nỗi lưu lại nhược điểm này.

Làm sao bây giờ?

Lần trước vụ án bắt cóc, lại còn dính dấp chuyện bê bối kia, đều là do tên Giang Lâm nhiều chuyện đó, mọi người chết rồi, Lãnh Tiểu Tiểu cũng không có chuyện, tại sao còn phải truy vấn ngọn nguồn như thế?

Nếu để cho anh Trạch Vũ biết chuyện thì bản thân cũng không thoát được, như vậy không cần tiêu diệt mục thù thủy già đó, thì giấc mơ này cũng hoàn toàn tan vỡ sao?

Làm thế nào? Làm thế nào?

Trong lòng Hàn Thi Dư cực sợ.

Không, nhất định không thể để cho anh ta tra được người phóng viên kia cùng bản thân có liên quan.

Nhưng, nếu như anh ta lọt lưới thật, anh ta nhất định sẽ khai ra mình, làm thế nào?

Hàn Thi Dư lái xe, cảm thấy hỗn loạn.

Đột nhiên một hồi tiếng kèn dồn dập vang lên.

Một chiếc xe buýt tông tới, Hàn Thi Dư sợ hét lên một tiếng, chột vạt lại tay lái. Xe tải lớn đối diện cũng thắng gấp một cái, dừng ở bên cạnh xe Thi Dư.

“Cái người thối tha này, cô có lái xe hay không? Cô đi nghịch hướng như vậy muốn hại chết tao sao? Cô xuống mau”. Người lái xe tải tức giận vỗ mạnh cửa xe.

Trong người vậy. Thi Dư chưa hoảng hồn không biết gì, cô núp ở trong xe không dám xe, bị dọa đến nước mắt cũng rơi loạn xuống.

Người lái xe tải phát tiết một trận, đá mạnh vào cửa xe hùng hổ đi về.

“Lần tới muốn chết, chết xa một chút!”.

Hàn Thi Dư nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ, nghĩ tới mình thiếu chút nữa là chết rồi, cô gục trên tay lái đau lòng khóc.

Đột nhiên, cô kinh ngạc trước mặt đầy nước mắt, đáy mắt phát ra tia lửa tức giận.

Nếu không phải là tên phóng viên kia lừa gạt mình, cũng sẽ không có chuyện tới đây, nếu không phải là lòng tham của hắn ta, mình cũng sẽ không lâm vào khốn cảnh như hôm nay.

Đều là hắn ta, đều là hắn ta làm hại, đáng chết là hắn mới đúng?

Hàn Thi Dư nức nở, một mực lau đi nước mắt trên mặt, cô hướng về phía kính hướng chính mình nói.

Hàn Thi Dư, khóc thút thít là biểu hiện vô dụng nhất, trên đời này, mọi người ích kỷ, cũng là vì bản thân. Ngay cả mẹ ruột của mình đều là như vậy, cho nên, cô chỉ có thể dựa vào mình, hiểu chưa?

Đem những thứ chương ngại vật ngăn cản hạnh phúc của người từng cái từng cái loại bỏ hết. nhất định phải loại bỏ hết.

Trong kính chiếu hậu, trong con ngươi của Hàn Thi Dư lộ ra tia máu lạnh lạnh, lui đi hốt hoảng, hiện lên tia tàn nhẫn.

Cửa bệnh viện, xe Hàn Trạch Vũ vừa lái xong, một chiếc taxi cùng anh lướt qua nhau, một người phụ nữ tiểu tụy tựa vào ghế sau, mắt cô nửa khép, mặt vàng vọt, môi màu xanh trắng, tóc mất hồn cùng cổ áo kéo cao che băng gạc trên cổ tuyết trắng.

Khi thấy xe Hàn Trạch Vũ, cô lặng lẽ quay mặt.

Hàn Trạch Vũ đưa Giang Lâm đi tới trước phòng bệnh của Tiểu Tiểu, tay anh cầm ở cầm cửa quay đầu lại nhìn mắt Giang Lâm Nhất.

“Nếu như hiện tại nói giao cô ấy cho anh, anh sẽ yêu cô ấy thật tốt sao?”. Hàn Trạch Vũ nói nặng trĩu.

Giang Lâm bị Hàn Trạch Vũ này làm cho không hiểu nổi chuyện gì rồi, anh ngơ ngác nhìn Hàn Trạch Vũ, không biết trả lời như thế nào.

Một hồi lâu, Giang Lâm than nhẹ một tiếng, đẩy Hàn Trạch Vũ ra, hướng vào phòng bệnh đi tới.

Không bao lâu sau, Giang Lâm tức giận lao ra.

“Hàn Trạch Vũ, Tiểu Tiểu đâu?”

Hàn Trạch Vũ sững sờ, lập tức chạy vào phòng bệnh, khi anh thấy giường bệnh trống không, sợ hãi hoang mang kêu to lên.

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Một y tá nhanh chóng chạy tới.

“Vị tiên sinh này, sao vậy?”

“Bệnh nhân trong phòng này đâu? Đi đâu?”. Hàn Trạch Vũ nắm thành quả đấm thật chặt, ánh mắt kia không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Tôi... tôi không biết, vừa nãy tôi còn thấy cô ấy”. Y tá bị Hàn Trạch Vũ dọa sợ, run rẩy không ngừng.

“Không biết? một bệnh nhân hôn mê mất tích, cô còn với tôi không biết sao?”. Gân xanh trên trán Hàn Trạch Vũ lộ ra, đáy mắt phát ra tia muốn giết người.

Giang Lâm nhìn giường bệnh trống không, trái tim dâng lên một hồi lo lắng.

“Hàn Trạch Vũ, đừng trách cứ cô ấy, hiện tại quan trọng là tìm được ai mang cô ấy đi”. Nghề nghiệp của Giang Lâm để cho anh luôn ở lúc mấu chốt, gắng giữ tỉnh táo.

“Vị tiên sinh này, bệnh nhân buổi sáng đã tỉnh lại, có thể hay không....”âm thanh của Y tá khiếp sợ, sâu kín vang lên.

“Cô nói cái gì? Cô ấy đã tỉnh lại? tại sao không có ai nói cho tôi biết?”. Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của y tá lập tức ngã trên giường bệnh.

Cô đã tỉnh rồi sao?

Cô nhất định đi rồi sao? Cô nhất định hận mình thấu xuống rồi hả? cô nhất định là sợ mình lần nữa tổn thương tới đứa bé, cho nên mới vội vã rời khỏi mình như thế.....

Thân thể yếu đuối như vậy, cô có thể đi được sao?

Nghĩ tới bộ dạng Lãnh Tiểu Tiểu yếu đuối, Hàn Trạch Vũ trên mặt đầy hối tiếc cùng lo lắng.

Giang Lâm nghĩ đến trước Hàn Trạch Vũ muốn đem Tiểu Tiểu giao ình, bây giờ Tiểu Tiểu đau thương rời đi, trong lòng anh giống như hiểu ra chuyện gì.

“Tiểu Tiểu sao rồi? cô ấy rất cuộc thế nào? Tại sao cô ấy muốn rời đi? Hàn Trạch Vũ, anh nói rõ ràng cho tôi, anh nói đi!. Có phải anh làm tổn thương cô ấy, bức ép cô ấy đi phải không?”. Giang Lâm Nhất cầm lấy cổ áo Hàn Trạch Vũ hét lên.

“Hiện tại tôi không có thời gian để ý tới anh, tôi muốn đi tìm cô ấy, cô ấy suy yếu như vậy, nhất định vẫn chưa đi xa, tôi sẽ đi bây giờ tìm cô ấy”. Hàn Trạch Vũ hất tay Giang Lâm ra, nhin nỗi đau trong ngực, nhanh chóng xông ra ngoài.

“Hàn Trạch Vũ, nếu như Tiểu Tiểu xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”. Giang Lâm rống giận, cũng đi theo.

215. Chương 217: Vong Hồn Dưới Bánh Xe

Bệnh viện trung tâm.

Dư Thục Bình cùng một người đàn ông trung niên đỡ Lãnh Tiểu Tiểu đi đến giường bệnh, bà nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của Tiểu Tiểu trong hốc mắt hồng hồng tràn đầy nước mắt cùng đau lòng.

“Tiểu Tiểu? Con làm gì vậy hả? Làm sao con lại ngu ngốc như vậy?”

“Đúng vậy, đứa nhỏ ngọc, lần trước gặp cô còn khen cô kiên cường, sinh mạng là rất quý báu, không cần dễ dàng đi thương tổn tới mình như vậy.” Người đàn ông trung niên cũng lên tiếng nói những lời thăm thía.

Trở lại bên cạnh người thân một lần nữa, cách xa tổn thương, hưởng thụ sự quan tâm từ mọi người, trong lòng Tiểu Tiểu từng hồi chua xót.

“Cám ơn chú Ưông, sau này con sẽ không như vậy nữa, con sẽ tiếp tục sống thật tốt vì đứa bé.” Lãnh Tiểu Tiểu biết ơn nói.

Hôm nay lúc cô tỉnh lại đã nhớ ra những sự việc xảy ra lúc trước, khi cô biết được đứa bé vẫn còn, cô vui mừng đến chảy nước mắt, cô cảm thấy bản thân mình rất may mắn bởi vì mình còn sống, may mắn vì đứa bé cũng không có rời khỏi cô.

Sau đó ý nghĩ đầu tiên chính của cô chính là rời đi, đi thật xa, bởi vì tuyệt đối cô không thể để cho anh ta tổn thương tới đứa bé.

Trong lúc bối rối, cô lại nhớ đến người tài xế xe taxi tốt bụng, tìm số điện thoại của ông ấy cho cô, thử thăm dò gọi tới, không nghĩ tới ông ta thật sự xuất hiện.

“Tiểu Tiểu, con an tâm ở lại chỗ này dưỡng bệnh, bà ngoại sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương đến con.”

“Cám ơn mọi người, cám ơn?”

Vốn thân thể yếu đuối, lại trải qua một phen giày vò như vậy, cô hết sức mệt mỏi, cô khẽ cười chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, ở trong lòng nói thầm: từ hôm nay trở đi, hình ảnh của người đàn ông kia sẽ phai mờ trong cuộc sống của mình, về sau chỉ có con cùng cô mà thôi?

Giấc ngủ này, cô ngủ hết sức an ổn.

Trong mơ có một đứa bé dễ thương ôm cổ của cô, non nớt kêu mẹ?

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh.

Một bên Giang Lâm vừa hỏi thăm tung tích của Tiểu Tiểu lại vừa âm thầm điều tra tên nhà báo khả nghi kia, nhưng tên phóng viên kia giống như đã phát hiện ra thứ gì đó, cho nên trừ những công việc bình thường ở bên ngoài, còn lại căn bản không có bất kỳ động tĩnh gì, nên Giang Lâm không thể làm gì khác hơn là trước tạm buông tha.

Mà trong khoảng thời gian này, Hàn Trạch Vũ cũng đi điều tra hết tất cả các bệnh viện ở Đài Bắc một lần, nhưng một chút tin tức của Lãnh Tiểu Tiểu cũng không có.

Nhưng mà cũng là bởi vì như vậy, Giang Lâm càng thêm lo lắng.

“Cái tên khốn kiếp này, rốt cuộc anh đã làm gì với Lãnh Tiểu Tiểu hả? Tại sao cô ấy lại muốn rời đi trong lúc ốm đau như vậy? Hiện tại cô ấy cũng không ở bệnh viện, nếu như mà cô ấy có xảy ra chuyện gì, anh tính làm như thế nào đây? Hả?” Giang Lâm nín lấy cổ áo của Hàn Trạch Vũ giận dữ hét lớn.

Kể từ sau khi Lãnh Tiểu Tiểu mất tích, trừ mỗi ngày ở công ty xử lý một ít chuyện, những lúc khác anh đều ngâm mình trong rượu. Giống như chỉ có say đến bất tỉnh nhân sự thì anh mới có thể không nghĩ đến cô nữa.

Nhưng mà dù cho anh có uống như thế đi nữa...thì hình ảnh của Lãnh Tiểu Tiểu vẫn như cũ khắc thật sâu ở trong lòng của anh, khiến cho anh khổ sở không chịu nổi.

“Cô ấy rời đi, có lẽ đó mới là lựa chọn tốt nhất?”

Hàn Trạch Vũ hất tay của Giang Lâm ra, nói một cách mơ hồ không rõ, khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ sở cô đơn làm cho đau lòng người.

“Vậy thì anh hãy nhanh chóng buông tha cho cô ấy đi? Tại sao trước kia anh lại muốn dây dưa như vậy?” Giang Lâm giận dữ nói.

Ban đầu nếu không phải là bởi vì anh cũng yêu Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu lại yêu anh ta, nếu không anh cũng sẽ không tính buông tha cho anh ta dễ dàng như vậy.

Nghe được lời nói của Giang Lâm, Hàn Trạch Vũ ngẩn người, anh không có ở để ý tới anh ta nữa, tự mình cầm chai rượu ở trước mặt uống một hơi.

“Này, Hàn Trạch Vũ, anh không hề lo lắng một chút nào sao? Bây giờ Tiểu Tiểu còn chưa có trở về viện Phúc Lợi, mà bên ngoài cô ấy cũng không có người thân, trong lòng còn đang rất đau khổ, đi đâu cũng không biết, mà anh lại còn có ý định ngày ngày ở đây uống rượu sao?”

“Vậy anh bảo tôi phải làm sao đây hả? Cô ấy cố ý trốn tránh tôi, mà tôi cũng đã lật tung cả Đài Bắc này lên rồi cũng không tìm được cô ấy. Anh cho rằng tôi không lo lắng sao? Anh cho rằng trong lòng tôi dễ chịu lắm sao? Anh thì biết cái gì hả, cái gì anh cũng không hề biết, căn bản anh không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, anh có biết tôi mâu thuẫn như thế nào không hả? Anh hiểu nỗi khổ sở của tôi sao? Sẽ không hiểu? Sẽ không ai hiểu cả?”

Đối mặt với những lời chỉ trích của Giang Lâm, Hàn Trạch Vũ cũng nổi giận, anh cảm thấy mình thật sự rất vô dụng, vô dụng cực kỳ. Nói xong lời cuối cùng, anh đau khổ đứng dậy, say lảo đảo đi ra phía ngoài.

Giang Lâm bị vẻ mặt khổ sở của Hàn Trạch Vũ làm cho giật mình, anh yên lặng nhìn bóng lưng thê lương của Hàn Trạch Vũ, trong lòng cảm thấy phiền muộn, anh cầm lấy chai rượu của Hàn Trạch Vũ đã uống ở trước mặt, uống một hơi cạn sạch?

Đêm khuya yên tĩnh, ở biệt thự nhà họ Hàn, tất cả mọi người đều đang tiến vào mộng đẹp.

Chỉ có Hàn Thi Dư là hoàn toàn tỉnh táo, cô ta len lén chuồn ra khỏi phòng, đi tới nhà để xe, nhìn chung quanh một lần, sau đó mở cửa chiếc xe con ở bên trong lái đi ra ngoài.

Hàn Trạch Vũ mơ màng lái xe trở về nhà họ Hàn.

Đột nhiên một cảm giác buồn nôn xông lên đầu, anh lập tức dừng xe ở một bên khúc quanh, xuống xe đứng ở ven đường ỏi.

Một ánh sáng chói mắt truyền tới từ phía trước, một chiếc xe chậm rãi đi qua bên cạnh anh.

Anh say rượu ngu dốt nhìn sang, chỉ cảm thấy có hơi quen thuộc, nhưng bản thân cũng không có nghĩ nhiều lại lái xe đi về nhà.

Một con phố yên tĩnh, một điểm sáng màu đỏ vụt sáng.

Người đàn ông xảo quyệt đang hút một điếu thuốc, nhìn xem chung quanh, hình như là đang chờ người.

Giống như đợi rất lâu rồi, chỉ nghe được người đàn ông kia mắng một tiếng, “Con bà nó, dám đùa tao? Ngày mai ông đây để ày phải quỳ xuống cầu xin tao. Hừ?”

Người đàn ông đem dập tắt tàn thuốc trên đất, đi tới đường cái đối diện.

Cách đó không xa, vang lên tiếng động cơ của một chiếc xe hơi màu đen.

Xe không có mở đèn, chậm rãi từ cua quẹo tới đây, đang đi nghịch hướng. Đột nhiên, xe chột tăng tốc, chạy về phía tên đàn ông đang đi trên lối đi bộ.

Người đàn ông lưng về phía sau cho nên căn bản không kịp phản ứng, liền bị chiếc xe đụng phải bay lên sau đó nặng nề rơi xuống đất, một chất lỏng màu trắng cùng chất lỏng màu đỏ rơi xuống đầy đất. T7sh.

Không có nhiều động tĩnh, người đàn ông kia rên lên mấy tiếng, tiếp theo đó là âm thanh chiếc xe đạp mạnh cán ga lạng lẽ biến mất ở trong màn đêm.

216. Chương 218: Hồi Sinh Sát Ý

Một tiếng chuông điện thoại di động dồn dập khiến cho Hàn Trạch Vũ tỉnh mộng thức tỉnh. Anh hơi nhíu mày kiểm, nửa hí mắt tìm kiếm nguồn gốc âm thanh.

Lấy di động, giọng nói khàn khàn bởi vì say rượu, hết sức khô khốc nói.

“Alo?”

“Trạch Vũ? Anh còn đang ngủ sao? Đã xảy ra chuyện lớn rồi?” giọng nói của Giang Lâm hết sức lo lắng.

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì? Ai xảy ra chuyện?” Hàn Trạch Vũ này mông lung buồn ngủ, bị giọng nói khàn trướng của Giang Lâm hù dọa mà lập tức tỉnh táo.

“Người phóng viên kia, anh ta là đầu mối duy nhất của chúng ta, đêm qua bị xe đụng chết.” T7sh.

“Cái gì? Nguyên nhân là ngoài ý muốn?” Hàn Trạch Vũ từ trên giường nhảy lên, anh cảm nhận được chuyện này rất nghiêm trọng.

Nếu như là do con người làm, như vậy chuyện này lại càng phức tạp.

“Bây giờ còn chưa có kết luận, tạm thời nhận định là chuyện của bên giao thông, người gây ra họa đã bỏ chạy. Nhưng mà chỉ bằng trực giác của tôi, không biết tại sao lại héo, chúng ta đang điều tra, anh ta liền bị người đụng chết, chuyện này nhất định là giết người diệt khẩu, xem ra, chuyện đi quá giới hạn tưởng tượng của chúng ta rồi, nó rất phức tạp. Người kia đối với chúng ta hành động rất thẳng tay. Trạch Vũ, như vậy quá đáng sợ.”

Giờ khắc này, trong lòng của Giang Lâm vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Tiểu.

“Giang Lâm, trước tiên anh đi tìm hiểu tình huống một chút, lát nữa tôi sẽ đến tìm anh.”

Hàn Trạch Vũ cúp điện thoại, bắt đầu thử để ỉnh tỉnh táo lại. Anh sắp xếp lại những điểm nghi ngờ của Giang Lâm trước kia cùng nhau, cố gắng để có thể tìm được một chút dấu vết.

Có thể điều động tiền bạc từ công ty Hàn thị, hơn nữa là người hiểu rõ đường đi của Tiểu Tiểu, tùy lúc có thể giết người vô hình, người này có khả năng chính là.

Không? Sẽ không? Cô ấy sẽ không làm như vậy?

Trong đầu của Hàn Trạch Vũ xuất hiện tên của một người, nhưng anh không muốn tin tưởng.

Đột nhiên, anh nhớ tới tối hôm qua có thấy chiếc xe kia, giống như có hơi quen mắt.

Nghĩ tới đây, Hàn Trạch Vũ nhanh chóng mặc quần áo tử tế, chạy thẳng tới nhà để xe.

Chiếc xe kia lẳng lặng đậu ở chỗ đó, sườn xe trơn bóng như mới. Hàn Trạch Vũ không khỏi nghi ngờ kỳ quái.

Kể từ sau khi ba đổi xe, chiếc xe này cũng rất ít dùng đến, theo lý mà nói nó phải có nhiều bụi bặm chứ, thế nhưng chiếc xe này giống như là mới vừa tắm rửa vậy, không nhiễm một hạt bụi.

Chẳng lẽ. ?

Hàn Trạch Vũ mang theo nghi ngờ trở lại phòng khách.

“Cha? Mẹ đâu?” Hàn Trạch Vũ thấy ba một mình ngồi ở trên ghế sofa xem báo chí, tùy ý mở miệng hỏi.

“Mẹ con còn chưa dậy?” Hàn Á Minh không có ngăn đầu, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào tờ báo trong tay này.

“Ngày hôm qua mẹ ngủ rất trễ sao?” Hàn Trạch Vũ tiện tay bưng điểm tâm sáng từ trong tay của người hầu, khẽ nhắm một hớp.

“Ừ, tối hôm qua một mình bà ấy ở thư phòng không biết làm những thứ gì.”

Hàn Trạch Vũ nghe được lời nói của ba, sắc mặt biến hóa, ” Ba xác định mẹ có ở trong thư phòng sao? Một mình mẹ ở thư phòng làm gì? Có phải là do bị ba làm cho tức giận sao.”

“Ai biết được mấy ngày qua, vẫn cổ cổ quái quái, không biết lại ở đây giở trò quỷ gì.” Hàn Á Minh lộ ra vẻ mặt không hiểu nói, cho nên ông không chút nào lưu ý đến sắc mặt trạch Vũ sắc mặt của hắc gay gắt.

“Ba, con tới công ty.” Hàn Trạch Vũ đặt ly trà xuống, nhanh chóng rời đi.

————— tử tiết thu phân cắt —————

Lầu hai phòng của Thi Dư.

Bà Hàn mặc một bộ áo ngủ thật dày đi tới bên giường của Thi Dư.

Bà cẩn thận quan sát ngũ quan của Thi Dư.

Không thể không nói, dung mạo của con bé đích xác rất đẹp mắt, hơn nữa, nhìn kỹ phía dưới, thật rất giống ông ấy. Cho nên khó trách năm đó, mình nhìn thấy thì có loại không nói được ghét.

Một là bởi vì nó mang thân phận là con gái riêng, một điểm khác nữa cũng là bởi vì dung mạo của con bé rất giống khuôn mặt người đàn ông mà bà hận nhất.

Cảm thấy có một ánh mắt đáng sợ đang quan sát mình, Hàn Thi Dư mở ra đôi mắt buồn ngủ.

“A. ?”

Đột nhiên chứng kiến thấy trước mặt có một gương mặt phóng đại, Hàn Thi Dư bị dọa sợ đến kêu to lên.

“Sao thế, làm gì giống như gặp quỷ vậy, làm việc trái với lương tâm sao?” bà Hàn thấy vẻ mặt kinh sợ của Thi Dư, ưu nhã cười sau đó ngồi xuống bên giường.

Thấy rõ ràng người trước mắt là ai, Hàn Thi Dư vội vàng ngồi dậy.

“Mẹ. Sao mẹ lại tới đây?” Thi Dư có hơi cà lăm nói.

“Để mẹ xem một chút đêm qua con ngủ được an ổn hay không.” bà Hàn có điều ngụ ý nói, trên mặt thoáng qua một vẻ mặt khác thường.

“Mẹ, con rất khỏe a, rất tốt?” Trong lòng Thi Dư đang nhảy loạn.

“Rất tốt? Mẹ còn tưởng rằng con sẽ bị dọa không ngủ được chứ, xem ra, mẹ thật sự là xem thường con rồi.”

Bà Hàn khinh thường hừ nhẹ một tiếng, một ánh mắt lợi hại quét về Thi Dư, dường như muốn đem cô ta đâm thủng.

“Mẹ, lời này của mẹ là có ý gì? Con có cái gì phải sợ?”

Sắc mặt của Hàn Thi Dư đột nhiên hoàn toàn trắng bệch, hoang mang sợ hãi ánh mắt không dám nhìn thẳng, nhìn chung quanh dao động .

“Thi Dư, nếu như con nghe mẹ nói, con không cần vọng tưởng gả cho con mẹ, tìm lý do thích hợp rời khỏi hà họ Hàn, mẹ sẽ cho con một khoản tiền, để cho con cùng cái tên hèn hạ đó không lo cơm áo sống qua hết nửa đời sau. Nếu không, ở trong ngục ngày ngày sẽ rất khổ nếu như không nghe lời. . .”.

Bà Hàn hời hợt nói xong, ánh mắt khinh thường nghiêng mắt nhìn qua vẻ mặt ngây ngô của Hàn Thi Dư bị sợ, nhếch miệng cười lạnh.

“Mẹ? mẹ. . . Con không hiểu mẹ đang nói gì?” lời nói của bà Hàn khiến lòng của Thi Dư lật ra sóng to gió lớn.

Người phụ nữ này rốt cuộc là người như thế nào? Thật chỉ là vì Trạch Vũ sao? Bà ta còn biết những thứ gì? Mới vừa rồi bà ta còn nhắc tới mẹ của mình? Chẳng lẽ, bà ta có quen biết với mẹ mình từ trước sao?

Còn có tối hôm qua? Nàng. Nàng cũng phát hiện sao?

Không, không thể nào, nàng làm sao có thể biết?

“Nghe không hiểu? Thật nghe không hiểu mới phải, nếu như nghe hiểu, chỉ sợ người cũng chưa có đường lui.”

Hàn phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, trước này bôi dụi dằm chết đi, trời lên nhất mặt nồng nặc hận ý.

“Mẹ.”

“Đừng gọi ta mẹ, ta không chịu nổi, nhớ, người chỉ có ba ngày lúc , bởi vì, ta một ngày cũng không muốn chứng kiến tới người. Minh suy nghĩ kỹ càng?”

Hàn phu nhân cúi kính cắt đứt thơ dư lời nói, chán ghét liếc nàng một cái, xoay người rời đi.

Hàn thơ dư giận đến cả người run rẩy, nàng nhìn chằm chằm Hàn phu nhân bóng lưng, trong mắt dâng lên nồng nặc sát khí.

“Một cũng là làm, hai cũng là làm, chỉ cần là cản trở hạnh phúc của ta, ta liền nhất định sẽ không nương tay?”

217. Chương 219: Tìm Hiểu Thật Giả

Cao ốc Hồi Phong.

Hàn Trạch Vũ không yên lòng nhìn tài liệu trong tay.

Hai ngày rồi, bên Giang Lâm cũng không có một chút đầu mối, bên Tiểu Lăng cũng không có tin tức của Tiểu Tiểu, bàn tay ẩn núp ở phía sau màn cũng đã luôn vượt lên trước một bước, khi bọn họ tìm được thì đã hủy diệt khoản tiền cùng tất cả tài liệu có liên quan trước rồi.

Tất cả đầu mối đều bị cắt đứt, tất cả kết quả điều tra đều trở về không.

Một tiếng thở dài trôi qua, Hàn Trạch Vũ cầm điện thoại di động lên, ấn một chuỗi số.

“A lô, mẹ, mẹ ở đâu vậy?”

“Mẹ đang ở thẩm mỹ viện, sao lại rảnh rỗi nhớ tới mẹ của con thế?” Âm thanh lưỡi biếng mang theo một tia vui mừng của Hàn phu nhân.

“Mẹ, nán lại đó con mời mẹ ăn cơm, con đã đặt trước ở Đại Kinh rồi.” Hàn Trạch Vũ nhẹ nhàng nói, cố gắng làm cho âm thanh của mình không cứng rắn.

“Có lòng như vậy? Con trai ngoan, được, mẹ sẽ trực tiếp qua đó, đúng rồi, con đi cùng với Tiểu Dư à?”

Đối với thái độ khác thường của mẹ, Hàn Trạch Vũ có chút kinh ngạc. Nhưng anh không suy nghĩ nhiều, đồng ý.

Đại Kinh là nhà hàng ăn kiểu Nhật, nhà hàng không lớn, lại hết sức trang nhã. Đang ở cao ốc Hồi Phong đối diện tòa nhà Bằng Trình mười hai tầng đồ sộ, xuyên qua đường cái đã đến.

Chủ yếu là anh nhớ mẹ từng nói, nơi đó xử lý hương vị theo phong cách Nhật cô thích ăn, nên cô rất thích.

Sau khi gọi điện thoại cho Thi Dư xong, anh qua trước.

Trong nhà hàng lịch sự tao nhã, ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Dụng cụ ăn hết sức tinh xảo cầu kỳ, rượu nóng ấm, tản ra tinh khiết và thơm say lòng người.

Hàn Trạch Vũ ngồi xếp bằng, uống trà lúa mạch mùi thơm ngát. Còn chưa uống xong một tách trà, Thi Dư đã đẩy cửa vào.

“Anh Trạch Vũ, đợi rất lâu rồi sao?” Hàn Thi Dư hoàn toàn giắt hưng phấn trên mặt.

“Không có, anh vừa tới không lâu, sao em đến nhanh như vậy?” Đường như nói chuyện điện thoại xong, cho đến bây giờ còn chưa được nửa tiếng.

“A, em đang đi dạo gần đây, vừa lúc nhận được điện thoại của anh, không ngờ em có lộc ăn, lại có thể đúng lúc được anh Trạch Vũ mời em ăn cơm.” Hàn Thi Dư có chút chột dạ, giải thích.

Cô cũng không thể nói cho anh biết, hai ngày qua mình vẫn âm thầm theo dõi cái bà già chết tiệt kia, chờ cơ hội xuống tay, hôm nay mới theo tới gần đây?

“Hôm nay em cần phải cảm ơn mẹ, chính mẹ yêu cầu anh gọi em tới.” Hàn Trạch Vũ tùy ý nói, rót cho Thi Dư một tách trà.

Khi Hàn Thi Dư nghe được là Hàn phu nhân tự mình mời cô đến, nụ cười cứng ngắc trên mặt.

“Sao thế? Thi Dư?” Thấy Thi Dư vừa nãy còn vui vẻ, trong nháy mắt nụ cười cứng ngắc, Hàn Trạch Vũ không hiểu hỏi.

“Không có, anh Trạch Vũ, anh biết mẹ không thích em mà..., em sợ.”

“Sợ cái gì? Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Hàn Thi Dư vẫn chưa nói hết, một âm thanh lạnh lạnh vang lên ngay tại cửa ra vào.

“Mẹ? Đến đây, mẹ xem mẹ nghiêm túc như vậy, Thi Dư nhất định sẽ sợ mẹ đấy.” Hàn Trạch Vũ thấy người tiến vào cửa, vội vàng nở nụ cười giải vây.

Anh vừa nói xong, vừa buồn bực ở trong lòng, rõ ràng là mẹ gọi Thi Dư tới, sao vừa thấy mặt thì sắc mặt đã không có tốt đây?

“Có sao? Mẹ rất nghiêm túc ư? Cái đứa bé này.” Hàn phu nhân nhìn Hàn Trạch Vũ, lập tức nâng lên một tia cười ôn hòa, cùng trước đó tưởng như hai người.

Hàn Thi Dư nhìn Hàn phu nhân, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại không dám biểu đạt ra.

“Mẹ, mẹ đã tới, mẹ mau ngồi đi, uống tách trà trước đã.” Hàn Thi Dư giả bộ khéo léo lấy lòng.

“Ừ, cũng ngồi đi.” Hàn phu nhân miễn cưỡng hừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Trạch Vũ.

Hàn Thi Dư ngồi đối diện bọn họ, cô khẽ cúi đầu, trong lòng đoán dụng ý bữa cơm hôm nay.

“Tiểu Dư, có phải vẫn còn trách mẹ không đồng ý hôn sự của hai con hay không?” Hàn phu nhân uống một hớp, nhìn Hàn Thi Dư không tập trung, mở miệng nói.

“Không có, không có, mẹ, con nghĩ mẹ nhất định là có lý do của mình.” Hàn Thi Dư sâu kín nói xong, tay nhỏ bé dưới bàn nắm chặt thành nắm đấm.

“Con hiểu là tốt rồi, con nên biết hôn sự củ Trạch Vũ không phải đơn thuần là lấy vợ sinh con, nó nên cưới một cô gái có thể giúp đỡ nói trên con đường sự nghiệp, như vậy mới có thể phát triển Hàn thị tốt hơn.”

“Con biết rồi.” Hàn Thi Dư nhỏ giọng đáp trả, trong lòng càng thêm phần nộ.

“Cho nên, ngày hôm qua con nói với mẹ đã nghĩ thông, không muốn gả cho Trạch Vũ, mẹ rất vui vẻ, thật vui mừng vì con hiểu chuyện.” Hàn phu nhân chậm rãi nói xong, ánh mắt sắc bén cảnh cáo Thi Dư, nét mặt biểu lộ đắc ý không dễ dàng phát giác.

“Đây là sự thực sao? Thi Dư?” Hàn Trạch Vũ nghe mẹ nói, có chút không ngờ.

Vốn đồng ý cưới Thi Dư là vì Tiểu Tiểu, hiện tại cô ấy đã rời khỏi mình, cái hôn lễ này căn bản mất đi ý nghĩa vốn có, nhưng anh lại không đành lòng tổn thương Thi Dư, song mình lại lợi dụng cô hai ba lần.

Hôm nay, chính cô đề nghị, không khỏi khiến Hàn Trạch Vũ cảm thấy nhẹ nhõm.

“Đúng Đúng vậy? Anh Trạch Vũ?” Hàn Thi Dư nhìn chằm chằm khuôn mặt cười khê của Hàn phu nhân, cắn răng nghiêng lợi nói qua.

“Được rồi, Trạch Vũ, Tiểu Dư hiểu chuyện như vậy, mẹ rất vui mừng, con để ý những thanh niên tài tuấn bên cạnh, có người thích hợp lựa chọn thì đừng quên nói ẹ.” Hàn phu nhân cười vô cùng vui vẻ.

Bà rất hài lòng đối với phản ứng của Hàn Thi Dư.

“Không cần, anh Trạch Vũ, tạm thời em còn không nghĩ đến chuyện tình cảm, thật xin lỗi, em đi toilet một chút.” Hàn Thi Dư cầm lấy túi xách mang bên mình, đi ra bên ngoài phòng.

Khi Thi Dư xoay người, trong nháy mắt, Hàn Trạch Vũ thấy đáy mắt cô có chút một chút lóng lánh.

Nhìn Thi Dư biến mất ở ngoài cửa, Hàn Trạch Vũ quay mặt, nhìn mẹ của mình, sắc mặt trở nên hơi trầm trọng.

“Mẹ, là mẹ ép Thi Dư à? Rốt cuộc mẹ còn làm bao nhiêu chuyện mà con không biết? Đây rốt cuộc là tại sao?”

218. Chương 220: Mười Kế Trời Xui Đất Khiến

Trong mắt Hàn Trạch Vũ lộ ra tức giận, nhưng hơn nữa là không thể làm gì.

Đối mặt với con trai chất vấn, Sơn Điền Mỹ Huệ cũng không có biểu lộ ra một tia kinh ngạc. Ngay từ lúc con trai gọi điện thoại cho bà, bà cũng biết anh muốn biết những thứ gì.

Chẳng qua là còn có một ít chuyện chưa xử lý xong, cho nên, hiện tại có một số việc vẫn không thể nói cho anh biết.

Sơn Điền Mỹ Huệ liếc mắt nhìn Hàn Trạch Vũ, nhẹ nhàng cười.

“Trạch Vũ, con chỉ cần biết mẹ làm tất cả đều là vì tốt cho con, mẹ không làm tổn thương con và Hàn thị. Có một số việc, không phải như con nghĩ. Chân tướng rất phức tạp, mẹ cần chút thời gian, lúc nào thích hợp mẹ sẽ nói cho con biết.”

“Mẹ? Con nên tin tưởng mẹ sao?” Thấy mẹ bình tĩnh, Hàn Trạch Vũ đột nhiên cảm thấy có chút ứng phó không kịp.

“Con nên tin tưởng mẹ, được rồi, không nói những thứ này nữa, hiện tại mẹ đói bụng, sẽ không chỉ mời mẹ uống hộp trà thôi chứ?” Sơn Điền Mỹ Huệ buông câu nói đùa, hời hợt chuyển đề tài.

Nghe xong lời của mẹ, trong lòng Hàn Trạch Vũ thoáng thả lỏng một chút, thật ra thì anh cũng không nguyện ý tin tưởng người mẹ của anh.

“Dĩ nhiên sẽ không..., con trai mẹ cũng không có hẹp hòi như vậy? Chọn món ăn?” Hàn Trạch Vũ nói qua gọi nhân viên phục vụ tới.

Sơn Điền Mỹ Huệ chuyên chú nhìn thực đơn, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói nhỏ với nhân viên phục vụ, nụ cười nhàn nhạt mà ưu nhã.

Hàn Trạch Vũ lặng yên nhìn mẹ mình, anh không hiểu, người phụ nữ thông minh giống như mẹ, ban đầu làm sao sẽ không biết sự tồn tại của mẹ Tiểu Tiểu đây?

Nhân viên phục vụ ghi món ăn xong, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sơn Điền Mỹ Huệ ngẩng đầu lên, phát hiện con trai mình kinh ngạc nhìn chằm chằm bà, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Trạch Vũ, trên mặt mẹ có vật gì à?”

“Không có, không có, con thấy khó hiểu, mẹ lớn tuổi như vậy, làm sao lại không thấy nếp nhăn nhỉ?”

Hàn Trạch Vũ giả bộ tò mò, chọc cho Sơn Điền Mỹ Huệ cười vui vẻ.

Khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn vào thì vừa lúc Hàn Thi Dư cũng trở về đến phòng. Thấy thức ăn trên bàn rực rỡ đủ loại, cô đảo qua buồn rầu lúc trước, vui vẻ kêu lên.

“Oa, xem ra ăn thật ngon, mẹ, anh Trạch Vũ, con không khách khí à nha?”

Nói qua cầm một miếng sushi lên đưa hướng trong miệng.

Sơn Điền Mỹ Huệ liếc mắt nhìn Hàn Thi Dư, đáy mắt không rõ tâm tình. Bà cười cười, cũng cầm một sushi lên đưa cho Trạch Vũ, “Con trai, con cũng ném thử, cái này ăn thật ngon.”

“Cám ơn mẹ.”

Hàn Trạch Vũ đang chuẩn bị bỏ vào trong miệng, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Anh nhìn dây số trên điện thoại di động, đứng dậy đi ra bên ngoài phòng.

Tầm mắt Hàn phu nhân cùng Hàn Thi Dư cũng theo Hàn Trạch Vũ rời khỏi mà chuyển hướng ngoài cửa.

Nghe Hàn Trạch Vũ vui mừng kêu một tiếng.

“Là thật sao? Ở bệnh viện nào?”

“ ”

“Được, tôi lập tức tới ngay?”

Cúp điện thoại, Hàn Trạch Vũ đi vào bên trong, nét mặt anh hưng phấn không cách nào che giấu.

“Mẹ, đưa chìa khóa xe mẹ cho con, ở lại ăn đi ạ, mẹ đi Hối Phong lái xe của con trở về.” Hàn Trạch Vũ hết sức cấp bách.

“Không được.”

Hàn Thi Dư đột nhiên kinh hoảng kêu lên, phát hiện mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm cô, cô lại vội vàng mở miệng nói, “Em muốn nói, nhiều đồ ăn ngon, anh Trạch Vũ không ăn thật là đáng tiếc, có chuyện gì cơm nước xong rồi đi cũng không muộn.”

“Hả? Có việc gấp sao?” Sơn Điền Mỹ Huệ cũng mở miệng hỏi.

“Đúng, rất rất gấp? Không có thời gian để ăn cái gì.” Trong giọng nói của Hàn Trạch Vũ lộ ra vui sướng phát ra từ nội tâm.

“Lái xe không được vội vàng, trên đường chú ý an toàn.” Sơn Điền Mỹ Huệ đưa chìa khóa qua, mặt nghiêm túc nhắc nhở.

“Được rồi, biết.” Hàn Trạch Vũ nhận lấy chìa khóa chạy ra ngoài nhanh như làn khói.

“Anh Trạch Vũ? Anh Trạch Vũ?”

Hàn Thi Dư nhìn Trạch Vũ nhanh chóng biến mất trước mặt mình, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đuổi theo, nhưng Hàn Trạch Vũ đã sớm biến mất ở trong thang máy.

Hàn Thi Dư gấp đến độ nước mắt cũng phải chảy ra, cô nôn nóng ấn khóa mở cửa thang máy, quả đấm siết thật chặt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Sau đó Sơn Điền Mỹ Huệ đuổi theo ra nhìn thấy Thi Dư thất thường, trong lòng giật mình, bà bước một bước dài xông tới, cho Hàn Thi Dư một cái bạt tai vang dội.

“Cô mau nói, vừa rồi cô đã làm những gì?”

“Con. Con cũng không có làm cái gì.” Hàn Thi Dư che gương mặt nóng rát, mặt đầm nước mắt, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng kinh hãi.

“Tiểu tiện nhân, nếu Trạch Vũ xảy ra chuyện gì, tôi nhất định khiến cô chết rất khó coi.”

Sơn Điền Mỹ Huệ nói tàn nhẫn, vội vàng gọi điện thoại cho Hàn Trạch Vũ.

Nhưng tiếng chuông đình tai truyền đến từ trong phòng bao.

Sơn Điền Mỹ Huệ tuyệt vọng lắc đầu, nhanh chóng chạy về phía cầu thang an toàn.

Hàn Thi Dư sững sờ nhìn bóng dáng Sơn Điền Mỹ Huệ biến mất ở lối thoát hiểm, cảm giác đau truyền đến từ nơi ngực, giống như là tim bị xé ra, đau đớn dồn nén.

Cả người cô run rẩy, nội tâm sợ hãi cực độ khiến hai chân cô như nhũn ra, không bước được.

Cho đến khi nghe được một tiếng dinh, cửa thang máy mở ra, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Cô nhanh chóng chạy vào thang máy, che miệng lại khóc lớn tiếng.

“Anh Trạch Vũ, anh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, em sai rồi, anh Trạch Vũ.”

Sơn Điền Mỹ Huệ không ngừng yên lặng cầu nguyện trong lòng: con trai, nhất định phải chờ mẹ? Ngàn vạn lần phải chờ mẹ?

Nhưng khi bà thở hổn hển chạy đến nhà để xe, chiếc xe quen thuộc mới vừa rẽ ngoặt qua, rồi đi.

219. Chương 221: Thế Giới Không Ngày Lại Tôi

Tiểu Lăng ở đứng ở một trạm nghỉ ngơi gần bệnh viện trung tâm, anh nhìn bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, trong lòng run sợ một hồi.

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi nghỉ ngơi trên ghế trong vườn hoa, một thân mặc quần áo bệnh nhân màu xanh thẫm, khiến cô xem ra càng thêm gầy đi. Khi thấy trên cần cổ cô quần vải màu trắng, Tiểu Lăng không khỏi nhũn mảy.

Cô chuyên chú nhìn phía xa một đứa bé mới vừa học đi bộ ở trên thảm cỏ, khoe miệng giương lên một nụ cười xán lạn, mặc dù là đầu mùa đông rồi, nhưng mà, nụ cười thoáng qua này, lại làm cho Tiểu Lăng cảm giác giống như là ánh nắng mặt trời ấm áp nhất trong mùa xuân?

Tiểu Lăng không tự chủ được đi đến gần, đột nhiên một hồi tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên, anh nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe cấp cứu cấp tốc lái vào bệnh viện, bác sĩ y tá ở cửa ra vào chờ đợi vội thành một đoàn.

Trên xe khiêng cáng xuống, người kia quần áo bị máu tươi thấm ướt, màu màu đỏ dưới ánh mặt trời, có vẻ chói mắt như thế.

Tiểu Lăng thở dài một tiếng, yên lặng cầu nguyện vì người kia.

Khi anh quay đầu lại, lại đã không thấy bóng dáng Lãnh Tiểu Tiểu đâu.

Anh nhìn bốn phía một phen, không tìm được cô, quyết định trước tiên về trong xe chờ tin tức của Hàn Trạch Vũ.

Nơi xa một mảnh màu xanh, Lãnh Tiểu Tiểu kinh hãi đứng nhìn trộm, thấy sau khi Tiểu Lăng rời đi, cô mới vội vàng hấp tấp chạy về phía phòng bệnh.

Trận tiếng còi cảnh sát lúc trước kia cũng dẫn tới chú ý của cô.

Khi cô theo tiếng nhìn lại, cô còn không kịp nhìn thấy người trong xe cấp cứu được khiêng xuống, xác định Tiểu Lăng đứng cách chỗ cô không xa.

Hắn là muốn mạng. Trong lòng cô hoảng sợ, bị sợ đến vội vàng trốn được không xa mảnh màu xanh.

Trở lại phòng bệnh, cô vội vã tìm đến Dư Thực Bình , “Bà ngoại, con muốn xuất viện, con hiện tại liền phải ra khỏi viện.”

“Tại sao? Vết thương của con vẫn chưa hoàn toàn tốt nhỉ?” Dư Thực Bình nhìn về mặt Lãnh Tiểu Tiểu bộ dáng khản trương không hiểu hỏi.

“Đừng hỏi, bà ngoại, con hiện tại liền muốn rời khỏi chỗ này, lập tức? Bà ngoại, con xin bà đấy?”

Cô một khắc cũng không cần dừng lại, phút chốc khi cô thấy Tiểu Lăng kia, cô cũng biết Hàn Trạch Vũ lập tức liền sẽ xuất hiện.

Không nghĩ tới anh cứ nhiên vẫn không hề từ bỏ tìm kiếm cô.

Không được, tuyệt đối không thể để cho anh tìm được, cô tuyệt đối sẽ không cho anh thêm cơ hội thương tổn tới mình và con nữa?

Lãnh Tiểu Tiểu nghĩ đến chỗ này, không đợi Dư Thực Bình trả lời, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi.

“Tiểu Tiểu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha? Con nói cho bà ngoại, đừng làm cho bà lo lắng được không?”

Từ lần trước Tiểu Tiểu trở lại, bà hỏi không dưới vài chục lần rồi, nhưng cô chính là không nói nhảm đến tột cùng xảy ra chuyện gì, quả thật phải đem bà gấp muốn chết.

Lãnh Tiểu Tiểu cầm lấy cái túi tùy thân nhỏ nhỏ của cô, bất đắc dĩ nhìn Dư Thực Bình, trong mắt có nỗi nặc ưu thương.

“Bà ngoại, xin không cần hỏi con được không? Con bây giờ muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Mỗi lần vừa nhìn thấy bộ dáng này của cô, Dư Thực Bình đều không nhẫn tâm tiếp tục ép hỏi cô nữa.

“Được rồi, hôm nay, con liền theo bà ngoại cùng nhau về nhà đi?”

Dư Thực Bình cầm lấy túi trên tay Tiểu Tiểu, thở dài một tiếng, mang theo cô đi ra khỏi phòng bệnh.

Xuyên qua hành lang phòng bệnh, đi tới trước mặt khu trị liệu khu của tòa nhà, lúc đi ngang qua phòng phẫu thuật kia hành lang, chỉ thấy một đám y tá vội vàng bỏ đi ra ngoài, một người trong đó trên tay bưng quần áo đã bị rách nát thấm ứ máu.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đồng quần áo kia, lúc đó liền kinh ngạc đến ngây người.

Trời ạ?

Một người chảy nhiều máu như vậy, có thể còn sống sao?

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn về phòng phẫu thuật.

Đột nhiên, ngực truyền đến một hồi đau đớn khoan tim, giống như là thứ gì từ trong thân thể của cô bị rút đi, khó chịu làm cho người ta hít thở không thông.

Cô che ngực bám vào thành ghế đợi khám bệnh ở một bên, ngơ ngác nhìn phòng phẫu thuật. Đáy mắt, một chút chua chát khổ sở gì đó, bắt đầu lan tràn.

Cô cảm giác mình chính là giống như bị lập tức bị mất đi, trong trái tim trống trải.

“Tiểu Tiểu, con làm sao vậy? Sắc mặt khó nhìn như vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không? Bà đã nói rồi, vết thương của con còn chưa lành, thân thể rất suy yếu, ở lại bệnh viện quan sát thật tốt mấy ngày mới có thể ra viện. Con như vậy bà ngoại làm sao yên tâm đây?”

Dư Thực Bình khẩn trương đỡ Lãnh Tiểu Tiểu, từ từ ngồi xuống trên ghế ở một bên.

“Con không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút khó thở, có thể là mới vừa rồi thấy đồng quần áo kia dính máu làm sợ.” Lãnh Tiểu Tiểu từ từ thở, nhẹ giọng an ủi Dư Thực Bình.

“Có thật không? Được rồi, vậy chúng ta đi thôi, trở về ngủ một giấc thật ngon. Đối với bệnh nhân mà nói, đặc biệt là phụ nữ có thai, giấc ngủ là rất quan trọng, con xem con mỗi đêm cũng mất ngủ, như vậy sao được? Hôm nay về đến nhà, xem con còn có cái gì lấy cớ hay không.”

Mấy ngày nay, mỗi đêm Lãnh Tiểu Tiểu đều không ngủ, luôn là nói không quen mùi vị bệnh viện. Nhưng mà, chỉ có chính cô biết, cô là không quen bên cạnh không có mùi vị của anh.

“Đi tthooi, bà ngoại?” Lãnh Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói xong.

Cảm thấy ngực đau đớn nặng nề như cũ, nhưng vừa nghĩ tới, ở lại Hàn Trạch Vũ có thể sẽ tìm đến, Lãnh Tiểu Tiểu khó chịu đứng lên, cổ họng khó chịu, lại nhìn phòng phẫu thuật một cái, ở trong lòng cầu nguyện một phen vì người bệnh nhân bên trong kia, bám vào Dư Thực Bình mau nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Bóng dáng Lãnh Tiểu Tiểu mới vừa biến mất ở cuối hành lang, Tiểu Lăng và Sơn Mỹ Huệ liền vội vã chạy về phía phòng phẫu thuật.

Sơn Mỹ Huệ đã sớm đã không có ưu nhã và cao quý như trước, vết nước mắt ràn rụa, mái tóc mất hồn, còn có gót giày cao gót bị gãy, cả người xem ra, quả thật chật vật không chịu được.

Bà lúc này, không phải là người phụ nữ cao quý gì cả, mà là một người mẹ khổ sở cực kỳ, lo lắng an toàn tính mạng con trai của mình?

“Trạch Vũ, Trạch Vũ, con nhất định không thể có việc gì, con nhất định phải kiên cường, mẹ không thể mất đi con, Trạch Vũ?” Sơn Mỹ Huệ vọt tới trước phòng phẫu thuật, nằm ở trên cửa khóc rống xé lòng.

“Bà Hàn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Tiểu Lăng không hiểu lúc trước gọi điện thoại đều hoàn hảo, tại sao một thoáng liền xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy.

“Tiểu Lăng, lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát cho tôi, đây là mưu sát, cố ý mưu sát, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho con tiểu tiện nhân Hàn Thi Dư đó.” Bị lời nói của Tiểu Lăng nhắc nhở, Sơn Mỹ Huệ xoay người, cắn răng nghiêng lợi giao phó Tiểu Lăng.

“Cái gì? Tiểu thư Thi Dư ? Đây là chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Lăng bị Sơn Mỹ Huệ nói một phen gây kinh hãi. Đối mặt tình huống lúc này, anh thật sự có chút mơ hồ.

Hàn Á Minh sau đó nhận được tin tức cũng chạy đến, “Tiểu Lăng, Mỹ Huệ? Trạch Vũ thế nào? Làm sao sẽ xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Đều là ông, đều là ông đem con hoang đó mang trở về, hiện tại muốn đem con tôi hại chết, Hàn Á Minh, nếu mà Trạch Vũ có một chuyện không hay gì xảy ra, tôi sẽ không tha thứ cho ông.”

Sơn Mỹ Huệ vừa nhìn thấy Hàn Á Minh xuất hiện, lửa giận trong lòng bỗng bốc dâng lên, bà tức giận xông lên hung hăng đánh Hàn Á Minh.

“Mỹ Huệ? Bà ở đây nói những gì? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Đối mặt với chỉ trích của Sơn Mỹ Huệ, Hàn Á Minh một đầu mờ mịt.

“Tiểu Lăng, gọi điện thoại báo cảnh sát nhanh lên một chút, tôi muốn cung cấp manh mối tai nạn xe cộ lần này, tôi muốn chứng minh đây chính là cố ý mưu sát.”

Mà Thi Dư núp ở chỗ khúc quanh cách đó không xa, nhìn một màn trước mắt này, cô bị sợ đến không dám đến gần.

Cô che miệng len lén khóc rống, nhìn cửa lớn phòng phẫu thuật đóng chặt, nghĩ đến người nằm bên trong chính là anh Trạch Vũ bị chính mình hại thảm, trái tim của cô muốn chết đều đã có.

Cảnh sát tới đây làm xong thủ tục lấy lời trình sau đó rời đi.

Hàn Á Minh cũng bị chân tướng sự thật dọa sợ ngây người. Ông ngờ ngác tựa vào trên tường, cả người trong nháy mắt già đi rất nhiều.

Năm tiếng đồng hồ dần dần trôi qua, nước mắt Sơn Mỹ Huệ đã chảy khô, bà trống rỗng ngồi ở trên ghế đợi khám bệnh, không có một chút sinh khí, mà Hàn Thi Dư đã sớm xụi lơ ở trên mặt đất chỗ góc nhỏ kia.

Hơi thở nặng nề xâm nhập mỗi người ở đây.

Giống như là thế giới không ngày muốn đến cái phút chốc kia, cửa phòng phẫu thuật bỗng chốc được mở ra.

Sơn Mỹ Huệ giống như là bị điện giật đánh, đột nhiên lao tới.

“Bác sĩ? Con tôi như thế nào?”

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.” Bác sĩ cúi lại khẩu trang nói nặng trĩu.

220. Chương 222: Gượng Gạo Không Ngờ

Lời của bác sĩ, không thể nghi ngờ là cho tất cả mọi người tại chỗ một đả kích trí mạng.

Sơn Mỹ Huệ chịu không được đả kích như vậy, trước mặt bỗng tối sầm hôn mê bất tỉnh.

“Hàn phu nhân? Hàn phu nhân?” Tiểu Lăng nhanh mắt nhanh tay một tay đỡ bà, ngồi xuống trên cái ghế gần đó.

Mà Hàn Á Minh hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm ở bên cạnh khóc nức nở nghẹn ngào.

Một người đàn ông, nếu không phải vô cùng đau lòng, làm sao sẽ dễ dàng chảy nước mắt xuống?

Bi thương lớn nhất trên đời không gì bằng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh?

“Không?”

Đột nhiên, một thanh âm thê lương từ chỗ góc không xa truyền đến.

Hàn Thi Dư lập tức chạy tới, ôm chân bác sĩ thật chặt kêu khóc.

“Không, đây không phải là thật, bác sĩ, ngài phải cứu anh ấy, ngài nhất định phải cứu cứu anh ấy, tôi van ngài bác sĩ, anh ấy sẽ không chết, sẽ không?”

Giọng nói Hàn Thi Dư gượng gạo Sơn Mỹ Huệ. Bà sâu kín mở mắt ra, lúc thấy Hàn Thi Dư, đáy mắt phát ra ánh sáng khát máu, bà bước một bước dài xông tới.

Bốp? Bốp?

Một hồi tiếng thanh thúy vang lên?

Sơn Mỹ Huệ đã túm Hàn Thi Dư, đổ ập về phía cô hung hăng huy động bàn tay.

“Cái người này yêu tinh hại người, loại tiểu tiện nhân bỉ ổi, làm sao cô lại độc ác như vậy? Nhà họ Hàn nuôi người này bao nhiêu năm, cô chính là báo đáp như vậy sao? Cô còn dám tới? Tôi muốn giết chết cô, giết chết cô rồi? Tôi muốn xem xem lòng của cô có đen tối hay không?”

Hàn Thi Dư không tránh né, chỉ là dùng sức khóc, mặc cho Sơn Mỹ Huệ đánh

Cô thật sự là cực kỳ hối hận, cô không thể tin được đây là sự thực, nếu như đây chỉ là một giấc mộng thì tốt biết bao, nhưng mà, sự thật vậy mà tàn nhẫn như thế. Nếu như nói giờ khắc này mạng của mình có thể đổi cho anh Trạch Vũ, cô tình nguyện bị Sơn Mỹ Huệ đánh chết.

Liền nhà họ Hàn đã có. Tiểu Lăng một tay kéo Hàn Thi Dư ra, anh không tin tưởng lắm cô gái xem ra ngây thơ thiện lương này lại có thể làm ra chuyện độc ác như vậy.

“Hàn phu nhân, bác bình tĩnh một chút? Hiện tại truy cứu trách nhiệm không có bất kỳ ý nghĩa gì, bác sĩ, thật sự không cứu được sao?”

“Bác sĩ, bác sĩ ngài nhất định phải cứu cứu con tôi, xin các người nhất định phải cứu sống nó, bất kể mất bao nhiêu tiền cũng không sao, cầu xin các người.” Hàn Á Minh cũng khóc lóc chạy tới, nắm thật chặt tay bác sĩ, khẩn cấp cầu xin.

Giờ khắc này, trong óc của ông chỉ có một ý niệm, đó chính là Trạch Vũ nhất định phải sống lại, về phần những thứ khác, ông không có ý định đi để ý tới rồi.

”Thật xin lỗi, bệnh nhân bị thương quá nặng, có thể làm chúng tôi cũng đã làm, hiện tại chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo ý trời. Hiện tại, mọi người vào xem một chút cậu ấy, tình huống của cậu ấy tùy lúc đều có thể chuyển biến xấu đi, cho nên, mọi người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Trạch Vũ, con trai của tôi?” Sơn Mỹ Huệ nghe được lời của bác sĩ, tuyệt vọng kêu khóc chạy về phía phòng phẫu thuật.

Hàn Á Minh và Tiểu Lăng cũng mau chóng đi vào theo. Chỉ là Hàn Thi Dư đã quỳ gối ở cửa, không dám đối mặt với tất cả bên trong.

Trên bàn mổ, cả người Hàn Trạch Vũ cũng bọc băng gạc, đến mức chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt kia thật sâu lõm xuống còn có lưu lại một vết máu.

Bà Hàn run rẩy đưa tay ra, muốn sờ sờ con trai rồi lại giống như sợ chạm vào làm đau anh do dự dừng ở không trung, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống.

“Trạch Vũ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Nước mắt mơ hồ ở trong mắt Hàn Á Minh, anh nhào vào bên bàn phẫu thuật, đau lòng khóc lóc kể lể, “Tại sao? Tại sao vậy? Là ông trời phải trừng phạt tôi sao? Tại sao tôi mới vừa tìm về Tiểu Tiểu, sẽ phải mất đi con? Tại sao vậy? Nếu như có thể lựa chọn, cha thà bị tất cả đều trở lại lúc ban đầu, cha thà bị cái gì cũng không biết, Trạch Vũ, con trai, đều là cha hại con, đều là lòng riêng của cha hại con rồi?”

“Hàn Á Minh? Ông ở đây nói gì? Hả? Ông đã sớm biết Tiểu Tiểu là con gái của ông đúng hay không? Vì bảo vệ con gái ông, ông mang theo Trạch Vũ và con tiểu tiện nhân đó tiện kết hôn? Phải hay không? Phải hay không?”

Sơn Mỹ Huệ nghe được Hàn Á Minh khóc lóc kể lể, bà ngây ngẩn cả người, bà tuyệt đối không ngờ rằng, thật ra thì ông và Trạch Vũ đã sớm biết chân tướng sự thật.

“Mỹ Huệ, tôi. . . Tôi thực xin lỗi bà, tôi thật xin lỗi Trạch Vũ, nếu như không phải là tôi ích kỷ, Trạch Vũ sẽ không đồng ý cưới tiểu Thi, nếu như không phải là cho tiểu Thi hi vọng, con bé cũng sẽ không bởi vì không chiếm được Trạch Vũ mà biến thành cái bộ dáng hiện tại này. Đều là sai lầm của tôi, tôi là người đáng chết?”

“Ông là tên khốn kiếp? Ông cắt đi cho tôi, cả đời này, trong lòng của ông vĩnh viễn đều chỉ có người phụ nữ kia và con gái của người phụ nữ kia, ông đem con tôi hại thành ra như vậy, ông cắt ra ngoài cho tôi. Tôi một khắc cũng không muốn gặp ông? Cút?” Sơn Mỹ Huệ không kìm chế được nổi lòng rồi, bà như là nổi điên cào cấu Hàn Á Minh.

Đột nhiên, dụng cụ tượng trưng cho tính mạng phát ra một hồi tiếng vang tích tích.

Người ở chỗ này đều yên lặng một phen, Tiểu Lăng liếc mắt nhìn dụng cụ không biết ý nghĩa là gì, lớn tiếng kêu lên.

“Bác sĩ? Bác sĩ? Người đâu mau tới?”

Nghe được tiếng Tiểu Lăng gọi ầm ĩ, một bác sĩ và mấy y tá nghe tiếng chạy tới, bọn họ liếc mắt nhìn dụng cụ đó, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Hiện tại trước hết mời mọi người đi ra ngoài một chút? Chúng tôi phải làm trị liệu liên tiếp.” Bác sĩ trầm giọng bình tĩnh nói xong, sau đó mấy cô y tá đưa các họ đẩy ra.

Mọi người đối với biến hóa đột xuất này đẩy lên một tia hi vọng yếu ớt.

Cũng không có ai lên tiếng, chỉ là nắm thật chặt quả đấm lo lắng chờ kết quả tiếp theo của bác sĩ.

Một hồi lâu, bác sĩ đi ra, kinh ngạc mở miệng nói.

“Mấy người mới vừa rồi có nói những thứ gì với bệnh nhân?”

“Làm sao rồi bác sĩ? Con tôi có phải được cứu rồi hay không?” Hàn Á Minh vẻ mặt vội vã khẩn trương hỏi.

221. Chương 223: Hy Vọng Có Thể Xuất Hiện Kỳ Tích

Trên mặt bác sĩ có một vẻ kinh ngạc, lúc trước rõ ràng dấu hiệu tính mạng vô yếu ớt, nhưng mà bây giờ xem ra, hình như còn có một chút hi vọng như vậy.

“Hình như là có thứ gì đó gượng gạo bệnh nhân, khiến cho cậu ấy có dự vọng cầu sinh rất mãnh liệt, đây là tình huống tôi theo nghề bác sĩ qua nhiều năm như vậy, rất ít gặp phải, bị thương nặng như vậy, còn có thể kiên trì đến bây giờ.”

“Bác sĩ, rốt cuộc con tôi có phải có thể sống hay không?” Sơn Mỹ Huệ nghe lời của bác sĩ, vui mừng kêu lên.

“Bây giờ còn không thể có kết luận sớm như vậy, tôi chỉ có thể nói, muốn xem ý chí còn sót lại của cậu ấy. Dù sao vết thương của cậu ấy quá nặng, chỉ là, nếu như có thể duy trì dự vọng sống tiếp mãnh liệt của cậu ấy, có lẽ cậu ấy có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, mọi người có thể kể về một chuyện và nguwofi mà cậu ấy để ý nhiều hơn, như vậy đối với bệnh tình của cậu ấy có thể có chút trợ giúp. Nhưng mà, cũng có khả năng tùy lúc xuất hiện biến chứng bệnh mãi mãi xa rời khỏi.”

“Cám ơn ngài, bác sĩ, cám ơn ngài bác sĩ? Con tôi nhất định sẽ gắng gượng trải qua.”

Hàn Á Minh cảm kích gật đầu, chỉ cần có một tia hi vọng, ông đều sẽ không bỏ qua, ông tin tưởng con trai của ông, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua.

“Được rồi, một lát nữa bệnh nhân sẽ được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, buổi tối sẽ có y tá đặc biệt chăm sóc, mọi người có thể trở về nghỉ ngơi, ngày mai tới đây.” Bác sĩ tốt bụng nói xong.

“Không, tôi không trở về, tôi muốn ở lại chăm sóc con tôi.”

Sơn Mỹ Huệ một lời cự tuyệt ý tốt của bác sĩ, hiện tại loại thời khắc này, bà làm sao có thể về nhà yên tâm nghỉ ngơi? Bà một khắc cũng không muốn để cho Trạch Vũ rời đi tầm mắt của mình rồi.

“Tôi cũng vậy không phải về đi, tôi cũng vậy muốn ở lại giúp Trạch Vũ.” Hàn Á Minh đỏ vành mắt, tâm tình kích động có vẻ dễ thấy.

Thật vất vả con trai có một chút biến chuyển, ở thời khắc mấu chốt này, ông tuyệt đối sẽ không rời đi. Ông quay đầu về phía Tiểu Lăng giao phó.

“Tiểu Lăng, hôm nay cậu trở về trước đi, ngày mai đi một chuyến đến đồn cảnh sát, nhớ, tin tức trước mắt này nhất định phải giữ bí mật, còn nữa, Thi Dư, con đi đi, con ở lại bệnh viện quá nguy hiểm, cảnh sát tùy lúc sẽ tới.”

“Cha, con không đi, cầu xin cha để cho con ở lại đi? Coi như cảnh sát đến bắt con cũng vậy muốn ở lại.” Khuôn mặt Hàn Thi Dư đầy nước mắt lác đác.

Giờ khắc này, chưa biết Trạch Vũ sống chết thế nào chính là trừng phạt lớn nhất đối với cô, nếu như có thể, cô tình nguyện dùng tính mạng của mình đổi anh trở về.

Hàn Á Minh khổ sở thở dài, liếc mắt nhìn Sơn Mỹ Huệ, trong ánh mắt có vẻ không đành lòng, song vẫn là nhìn cô lớn lên.

Sơn Mỹ Huệ phức tạp nhìn Hàn Á Minh một cái, lại liếc Hàn Thi Dư một cái, không lên tiếng, thẳng tắp đi về phía phòng chăm sóc đặc biệt.

Đêm khuya trong phòng bệnh, chỉ nghe đến dụng cụ âm thanh tích tích, Sơn Mỹ Huệ và Hàn Á Minh đổi lại quần áo đồng phục vô trùng của bệnh nhân chờ đợi ở cạnh giường bệnh.

Hàn Thi Dư tội nghiệp đứng ở ngoài phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa chớp si ngốc nhìn Hàn Trạch Vũ trên giường bệnh, bị quần giống như xác ướp, cặp mắt khóc sưng đỏ mọng.

Hồi lâu, Sơn Mỹ Huệ đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Hàn Á Minh.

“Á Minh, lúc trước ở phòng phẫu thuật, có phải là ông nói tên Tiểu Tiểu gượng gạo Trạch Vũ hay không?”

“Cái gì?” Hàn Á Minh kinh ngạc nhìn về phía Sơn Mỹ Huệ, suy nghĩ một chút ngay sau đó khẽ gật đầu, “Giống như có một chút có thể. Trạch Vũ rất thích Tiểu Tiểu, chỉ là. Nhưng.”

“Chỉ là cái gì? Nhưng mà cái gì? Hàn Á Minh, đến bây giờ ông vẫn còn lo lắng con gái ông có thể bị thương tổn hay không, ông tại sao không suy nghĩ cho Trạch Vũ một chút, tại sao trong lòng của ông, người phụ nữ kia và con gái của cô ấy vĩnh viễn cũng so với tôi quan trọng hơn? So với con trai của ông quan trọng hơn?”

Thấy Hàn Á Minh do dự, Sơn Mỹ Huệ nổi giận.

Chẳng lẽ tính mạng con trai của bà cũng không sánh bằng để cho con gái của cô ta đau lòng quan trọng?

“Mỹ Huệ, không phải như vậy, tôi chỉ không muốn cho càng nhiều người vô tội bị thương tổn, tôi tin tưởng nếu như Trạch Vũ tỉnh lại, nó cũng không hi vọng Tiểu Tiểu biết, hơn nữa, quan trọng hơn là hiện tại tôi cũng không biết con bé ở đâu?”

“Hàn Á Minh, ông không cần phải tìm nhiều lý do như vậy, càng không cần đem Trạch Vũ làm lá bài chống đỡ, nó là đứa con hiền lành, những năm gần đây, tôi một mực yên yên lặng lặng chịu nhận, đó là bởi vì tôi yêu ông, nhưng mà, tôi cũng yêu con trai của tôi như vậy, ông biết, nếu như tôi muốn tìm cô ấy, tôi chính là có biện pháp.”

Sơn Mỹ Huệ tức giận nói, đột nhiên lại truyền đến một hồi tiếng títt títt dồn dập, Hàn Trạch Vũ trên giường bệnh cả người có chút co quắp, giống như khó thở, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh lải nhải.

Khuôn mặt Hàn Á Minh liền biến sắc, lập tức xông ra ngoài lớn tiếng kêu lên.

“Bác sĩ, người đâu mau tới ..., bác sĩ? Bác sĩ?”

Sơn Mỹ Huệ cũng bị dọa sợ, bà gắt gao nắm tay Trạch Vũ, khóc thầm lầm bầm nói, “Trạch Vũ, đừng dọa mẹ, con nhất định phải sống lại, mẹ không thể bỏ, còn có Tiểu Tiểu, cô ấy cũng không thể bỏ con, Trạch Vũ, con phải kiên cường, kiên cường lên?”

Ở lúc Sơn Mỹ Huệ khóc lóc kể lể, tình huống khẩn cấp lúc trước hình như có một chút hòa hoãn.

“Mời mọi người trước tiên đi ra ngoài một lát, chúng tôi đang làm kiểm tra cho bệnh nhân.” Y tá chạy tới đem Sơn Mỹ Huệ và Hàn Á Minh mời ra ngoài.

Sau khi bác sĩ kiểm tra đi ra, kinh ngạc trên mặt càng thêm rõ ràng.

“Bác sĩ, tình huống con tôi như thế nào?” Sơn Mỹ Huệ khẩn trương hỏi.

“Trước mắt bệnh nhân còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, mọi người phải tùy lúc chú ý động thái của cậu ấy, cần cứ dụng cụ ghi chép lúc trước, cậu ấy mới vừa từng có ba giây hô hấp đột nhiên ngừng, hơn nữa trái tim cũng có ghi chép ngừng đập, chỉ là, không biết vì sao lại tự động khôi phục, cho nên, ý chí của bệnh nhân rất quan trọng. Hi vọng có thể xuất hiện kỳ tích.”

222. Chương 224: Si Mê Quán Quýt Sinh Sôi Không Ngừng

Sơn Mỹ Huệ buồn vui lẫn lộn nhìn bác sĩ, kích động bà, cơ hồ không cách nào biểu đạt được tâm tình của mình trong giờ phút này, giờ khắc này, bà càng thêm khẳng định, người phụ nữ nhất định có thể khiến con trai mình sống lại.

“Ông nói thật sao? Bác sĩ? Nói như vậy chỉ cần con tôi không buông tay, nó nhất định sẽ sống lại thật sao?”

“Đây chỉ là một khả năng, gia đình nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu như hôm nay xảy ra chuyện tim ngừng đập, ngừng thở, mỗi lần gặp nguy hiểm cũng không còn kịp nữa, cho nên, chúng ta không thể bảo đảm”. Bác sĩ nói nghiêm túc, theo y tá cùng một chỗ mà rời khỏi.

Sơn Mỹ Huệ nghĩ lại lời bác sĩ vừa nói, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Bà nhìn Hàn Á Minh một cái, hướng ra ngoài phòng bệnh hành lang đi tới

“Này, Bồi An, giúp tôi tìm một người phụ nữ, phải nhanh, tôi muốn mau sớm nhìn thấy cô ta”.

“Mỹ Huệ tiểu thư muốn tìm người nào?”. Bên kia điện thoại liền truyền tới một âm thanh trầm thấp.

“Chính là người phụ nữ lần trước để cho anh điều tra”.

“Được, tôi đã hiểu”. Âm thanh cung kính trầm thấp vang lên lần nữa, gọn gàng.

Vài câu ngắn ngủi giao phó xong, Sơn Mỹ Huệ cúp điện thoại vừa vội vã chạy về phòng bệnh.

Đêm dài đằng đẵng, Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên mất ngủ.

Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh đồng quần áo dính máu. Trong lòng cứ có cảm giác không yên, có âm thanh lặng lẽ gọi mình.

Mẹ Lãnh thật sao. Cô hơi nghiêng người sang, cổ còn hơi đau, một dao kia xuống tay quá nặng, vết thương rất sâu, những ngày qua rồi, mỗi lần thân thể chuyển động, cuối cùng vẫn có thể chạm vào vết thương.

Lãnh Tiểu Tiểu thở dài một tiếng.

Lúc nào, cô đã quyết tâm lớn thế này?

Lòng có nhiều đau, yêu nhiều, vết thương có bao nhiêu sâu.

Hôm nay, thật rời đi mà đi rồi, cô và đứa bé có thể có được an bình sao?

Tại sao từng đêm khuya, cô đều muốn ở trong lòng nói thầm tên của anh mới có thể ngủ? tại sao mỗi ngày trong mơ, chỉ có duy nhất một mình anh?

Rốt cuộc như thế nào mới có thể từ bỏ đây?

Đêm lạnh lạnh, trầm tĩnh vô biên.

Lãnh Tiểu Tiểu tắt đèn đi, đôi tay đặt ở trên bụng, cô không ngừng hỏi mình: Lãnh Tiểu Tiểu, tình đã qua rồi, yêu đã thành vô ích, cần gì nhớ mãi không quên?

Chẳng lẽ chết qua một lần vẫn không thể quên đi? Thử để mình để xuống sao?

Nhưng, gian phòng đen nhánh, hình như có một âm thanh xa xa vang lên: tình đã nhập tâm, yêu đã vào tủy, si mê quần quýt sinh sôi không ngừng.

Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nhắm nghiền hai mắt, hai hàng lệ nóng lã chã rơi xuống....

Một tuần lễ không tiếng động lặng yên đã qua.

Thân thể Lãnh Tiểu Tiểu căn bản hoàn toàn hồi phục, nhưng vết thương trong lòng vẫn chồng chất như cũ. Lãnh Tiểu Tiểu cả ngày buồn bực không vui, vẫn không nhận được thỏa mãn thật sâu.

“Tiểu Tiểu, hôm nay bà ngoại muốn nghỉ, con đưa bà ngoại ra ngoài đi dạo được không?”

“Bà ngoại muốn đi đâu”. Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng bà ngoại, quay lại nở nụ cười nhạt nhòa.

“Chúng ta đi ra cửa hàng, xem một chút đồ dùng cho em bé được không?”. Dư Thục Bình tùy tiện nói, bà chỉ muốn kiếm cớ để Tiểu Tiểu ra ngoài đi dạo.

“Bà Ngoại, vẫn còn quá sớm mà”. Lãnh Tiểu Tiểu sờ sờ bụng mình, cười cười nhìn Dư Thục Bình.

“Dù sao vẫn muốn mưa, chúng ta đi trước xem một chút, nói trước mà chuẩn bị nha, ở nhà cũng không có việc gì, không phải sao?”. Dư Thục Bình liếc mắt nhìn bụng Lãnh Tiểu Tiểu, có chút lúng túng.

“Ha ha, vâng, đi xem trước một chút cũng tốt”. Lãnh Tiểu Tiểu hiểu tâm tư bà ngoại, cô chậm rãi đứng lên hướng Dư Thục Bình gật đầu một cái.

Trong cửa hàng, đồ dùng em bé phong phú, người xem hoa cả mắt. vốn tâm tình uất ức, chứng kiến những món đồ cho em bé này, thật trở nên vui sướng.

“Bà ngoại. Bà xem y phục này thật đáng yêu nha, thế nào lại bé tí tẹo như vậy? em bé sinh ra cũng bé thế sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu cầm bộ quần áo y hình ech vui vẻ kêu lên.

“Cái đó là cho em bé ba tháng mặc, em bé sinh ra không có lớn như vậy”. Dư Thục Bình nhìn nụ cười trên mặt Lãnh Tiểu Tiểu đã lâu mới cô, bà hết sức vui mừng mình tìm được đúng cỡ.

“Cái gì, cái này đã lớn thế sao? Trời ra, con cháu mà ra đời chỉ bé tẹo thế sao?”. Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc khoa tay múa chân, chọc một bên khiến hướng dẫn viên mua lên lên nở nụ cười.

“Vị tiểu thư này nhất định là lần đầu tiên làm mẹ, em bé vừa sinh ra rất là nhỏ a...., nhưng, nếu như thân thể và tâm tình của mẹ rất tốt, đầy đủ sữa, giai đoạn sau em bé sẽ phát triển nhanh, mỗi ngày đều sẽ có biến hóa mới. Mang thai em bé mà một chuyện vô cùng thần kỳ”. Hướng dẫn viên mua rất dễ nhận thấy là người đã làm mẹ, bộ dạng người từng trải.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn y phục trong tay, nghe lời nói hướng dẫn viên mua, trong đầu hiện ra hình ảnh em bé đáng yêu, cô phát ra nụ cười từ nội tâm.

Rất tinh khiết, rất tự nhiên, nụ cười rất thân thiết.

“Tiểu Tiểu?”

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên cắt đứt suy nghĩ ngọt ngào của Lãnh Tiểu Tiểu.

Cô quay đầu lại, thấy Hạ Gia Di vui mừng cùng Tần Phi tràn đầy thâm tình.

“Hạ Di? Sao lại là cậu?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy hai người họ xuất hiện, cũng rất kinh ngạc.

“Đúng vậy a, hôm nay đột nhiên muốn mua cho em bé chút đồ, cho nên, để cho Tần phi đi dạo cùng tớ một chút, tháng sau chúng tớ sẽ phải đi lấy thêm”. Hạ Di vui vẻ nói, cô lấy cùi chỏ dựa vào Tần Phi có chút mất hồn.

“A, Tiểu Tiểu, đã lâu không gặp, em có khỏe không?”. Cảm thấy ám hiệu của Hạ Gia Di, Tần Phi lấy lại tinh thần có chút không tự nhiên nói.

223. Chương 225: Giải Khai Tâm Kết

Lãnh Tiểu Tiểu chú ý thấy Hạ Gia Di mờ ám, trái tim ập ập.

“Tớ rất khỏe, đúng rồi, tớ tìm được bà ngoại rồi, bà ngoại, đây là bạn của con, Tần Phi cùng vợ Hạ Gia Di”.

“Có thật không? Tiểu Tiểu, bà là bà ngoại của cậu sao? Bác sĩ Dư? bà là bà ngoại Tiểu Tiểu sao?”. Hạ Gia Di nghe thấy Lãnh Tiểu Tiểu giới thiệu kinh ngạc kêu lên.

“Cháu biết bà?” Dư Thục Bình có chút ngạc nhiên.

“Đúng vậy a, bác sĩ Dư, bà quên rồi sao? Cháu đi bệnh viện kiểm tra thai nhi, là bà giúp cháu kiểm tra nha. Đúng rồi, hiện tại cháu mang thai hơn 40 tuần rồi, còn cần làm những phương diện kiểm tra nào nữa?” Hạ Gia Di vui vẻ nói xong, một thanh kéo Dư Thục Bình cổ vấn.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn bà ngoại có chút ngại, nhẹ giọng cười cười.

Cô vừa ngẩng đầu lên, liền thấy con người thâm thúy của Tần Phi.

Cô hiểu thâm tình của anh, nhưng trong lòng cô không còn cảm thấy rung động.

“Anh ta đối với em tốt không?”. Tần Phi có chút chua xót hỏi.

Lần này, anh có thể bình an vô sự, mặc dù Gia Di không chịu nói ra nguyên nhân, chính anh cũng có thể đoán ra, không phải Hàn Trạch Vũ bỏ qua cho anh, hiện tại anh không có khả năng đưa Gia Di đi dạo cửa hàng.

“Chúng em chia tay rồi”. Lãnh Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói xong, giống như chỉ nói một chuyện nhỏ không liên quan tới cô.

“Tại sao?”.

Tần Phi nghe được câu trả lời từ Lãnh Tiểu Tiểu thì thấy bất ngờ, anh có thể cảm thấy Hàn Trạch Vũ yêu Tiểu Tiểu, nếu không, anh ta cũng không thể bỏ qua ỉnh.

Nói ra từ bên ngoài, “Không có vì cái gì, chúng em không thích hợp, cũng có khả năng chúng em không có duyên với nhau”. Lãnh Tiểu Tiểu khổ sở nâng khổ miệng, miễn cưỡng nở nụ cười nhợt nhạt.

“Tiểu Tiểu anh.....”

“Gia Di thật sự là cô gái rất tốt, Tần Phi, anh mất đi tất cả, chỉ có cô ấy có thể bổ sung cho anh, cô ấy toàn tâm yêu anh, em thật sự vui mừng cho hai người”.

Lãnh Tiểu Tiểu lập tức cắt đứt lời nói của Tần Phi, cô biết Tần Phi nói những gì, nhưng, những thứ kia đối với cô mà nói đều không quan trọng.

Quan trọng là, những người bên cạnh cô đều có thể có được hạnh phúc thuộc về mình.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn em, anh biết rồi. Gia Di là một người vợ tốt, anh sẽ đối xử với cô ấy thật tốt”.

Tần Phi nhìn đầy mắt Lãnh Tiểu Tiểu hiểu ý, anh hiểu được, cả đời này, cô nhất định sẽ không thuộc về mình.

Hạ Gia Di vừa hỏi bác sĩ, không yên nghiên mắt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu cùng Tần Phi, cô biết Tần Phi có rất nhiều lời muốn nói với Tiểu Tiểu, cho nên mới cố ý kéo bác sĩ ra đây.

Mặc dù cô không ngừng tự nói với mình, rộng lượng hơn một chút, nhưng, trong lòng cô có chút âm thầm lo lắng.

“Không yên lòng thì qua đó đi”. Dư Thực Bình nhìn ánh mắt Gia Di, nhẹ giọng nở nụ cười nói.

“Hả? Cái gì? Không có, không có, cháu không có không yên lòng”. Bị người xem thấu tâm tư, Hạ Gia Di có chút không tự nhiên phủ nhận.

Dư Thực Bình liếc mắt nhìn Tần Phi cùng Tiểu Tiểu lại chậm rãi mở miệng nói.

“Tiểu Tiểu không yêu anh ta, nó không phải người uy hiếp cháu, mà người đàn ông mặc dù yêu Tiểu Tiểu, nhưng anh ta là người đàn ông có trách nhiệm, anh ta biết bây giờ trách nhiệm của mình ở nơi nào”.

Hạ Gia Di nghe lời nói của Dư Thực Bình, nhìn về Tần Phi, thấy ánh mắt anh kiên định hướng mình đi tới.

Trái tim Hạ Gia Di nóng lên, trong lòng cảm thấy tình yêu nồng đậm.

Lãnh Tiểu Tiểu cũng đi tới, cô lôi kéo tay bà ngoại, nhìn Tần Phi cùng Gia Di.

“Tần Phi, có một số việc, có lẽ chỉ là hiểu lầm, cô ấy cũng là người phụ nữ đáng thương, cô ấy đã vì con trai mình rất sớm đã chết rồi, những năm gần đây, cô ấy vẫn sống trong khổ sở, anh và Gia Di lập tức nên đi Canada đi, tin rằng, anh có thể chân chính buông xuống tất cả, anh mới có thể có được hạnh phúc thật sự”.

Lãnh Tiểu Tiểu nói xong khiến Gia Di cùng Tần Phi đột nhiên ngẩn ngẩn cả người.

Gia Di khần trương nhìn Tần Phi một cái, phát hiện thấy sắc mặt anh khó coi, cô trong lòng âm thầm trách cứ Lãnh Tiểu Tiểu lúc này không nên đem chuyện này nói ra, cô cảm thấy Tần Phi căng thẳng từ từ mềm nhũn.

Tần Phi nắm tay Gia Di thật chặt, đối với lời nói của Lãnh Tiểu Tiểu tràn đầy cảm kích.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn, anh sẽ thử bỏ xuống. hi vọng em cũng có thể có được hạnh phúc. Gia Di, cảm ơn em”. Tần Phi dịu dàng kêu tên Gia Di.

Đối mặt với Tần Phi dịu dàng bất thường, Hạ Gia Di ngẩn người, cuối cùng, cô hướng về phía Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười cảm kích, cô nắm cánh tay Tần Phi, đột nhiên cảm thấy thế giới của mình tươi sáng.

Cùng Gia Di nói lời từ biệt, Lãnh Tiểu Tiểu từ từ kéo tay bà ngoại, “Bà ngoại muốn ăn gì không?”

“Bà ngoại ăn cái gì đều được, chủ yếu là cháu muốn ăn gì, bây giờ cháu là hai người, anh là lớn nhất”. Dư Thục Bình sủng ái nói.

“Vậy chúng ta đi ăn lẩu nhé?”

Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới lúc cùng Lữ Duy Duy ăn lẩu, cảm thấy mắt cay cay.

“Được, nghe lời cháu, bà ngoại về nhà làm cho cháu, nhớ mẹ cháu lúc nhỏ thích ăn nhất lẩu của bà đấy”. Dư Thục Bình vui vẻ nói, nói xong lời cuối cùng, đột nhiên sầm nảo.

“Bà ngoại, đừng như vậy, chúng ta ra ngoài ăn nhé? Đúng rồi, bà ngoại, bà biết bố cháu là ai không? Mẹ chưa từng nói với cháu”. Lãnh Tiểu Tiểu kéo Dư Thục Bình, vừa an ủi vừa hỏi.

“Điều này rất quan trọng sao? Có lẽ qua nhiều năm như vậy, anh ta căn bản không biết gì tới sự tồn tại của cháu”. Dư Thục Bình hận hận nói xong, ở trong lòng âm thầm mắng.

Hàn Á Minh, đáng đời anh, ban đầu anh bỏ vợ bỏ con, hiện tại con trai anh bị người đánh đến trọng thương, sống chết chưa biết, vậy cũng là báo ứng.

“Có lẽ, cháu chưa bao giờ biết bố mình là ai, trong lòng chắc chắn có chút tiếc nuối”. Lãnh Tiểu Tiểu có chút mất mát nói.

Dư Thục Bình nhìn nét mặt thất vọng của Lãnh Tiểu Tiểu, bà do dự một hồi, đang chuẩn bị mở miệng, một giọng nam trầm thấp ở bên cạnh hai người vang lên.

224. Chương 226: Đùng Khóc

“Lãnh tiểu thư?”

Lâm Bồi An một thân đồ đen như quỷ xuất hiện trước mặt Lãnh Tiểu Tiểu.

Anh đột nhiên xuất hiện khiến Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi.

“Anh là ai?”

Cô không nhớ rõ mình đã từng gặp người đàn ông trung niên trước mắt, nhưng cô có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác bị áp bức đến từ chỗ ông, cô theo bản năng nắm chặt cánh tay Dư Thục Bình.

“Các người là ai, muốn làm gì?” Dư Thục Bình cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu khẩn trương, ôm cô vào trong ngực, cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

“Lãnh tiểu thư, xin cô đi theo chúng tôi một chuyến, có người muốn gặp cô.”

Lâm Bồi An không để ý đến Dư Thục Bình, ánh mắt lạnh lùng đặt ở trên người Lãnh Tiểu Tiểu, trong âm thanh lộ ra khiếp sợ không cho kháng cự.

Lãnh Tiểu Tiểu cảm thấy có thể mình lại gặp phải người xấu. Cái gì mà có người muốn gặp cô? Cũng chỉ là cái cớ mà thôi, chỉ sợ ở đây quá nhiều người không dễ dàng động thủ?

“Tôi lại không biết ông, tại sao phải đi theo ông? Người muốn gặp tôi tại sao không tự mình đến?”

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nói vừa ngẩng nhìn bốn phía, hi vọng có thể có người nhìn thấy tất cả, có thể cứu thoát mình. Nhưng sau khi cô quét mắt qua, trong nháy mắt tâm chìm đến đáy cốc.

Chung quanh cách đó không xa, cũng là người áo đen như ông ta, nhìn như vô hại, nhưng trên người tỏa mát ra lạnh lùng làm cho người ta khiếp sợ, đừng nói là cứu giúp mình, ngay cả nhìn cũng không ai dám liếc mắt nhìn hướng bên này, không cần thận sẽ dẫn họa tới trên người.

“Lãnh tiểu thư, chúng tôi sẽ không thương tổn cô nên cô không cần phải sợ, chúng tôi muốn dẫn cô đi bệnh viện gặp mặt một người, hiện tại anh ấy rất cần cô.” Lâm Bồi An cảm thấy Lãnh Tiểu Tiểu sợ hãi, lên tiếng an ủi.

Thấy tình hình trước mắt, Lãnh Tiểu Tiểu hình như cũng không có lựa chọn khác, cô nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt một cái, đột nhiên có một tia nhìn quen mắt.

“Được, nhưng các người phải thả bà ngoại tôi ra trước, tôi và các người. . . .”

“Không được, Tiểu Tiểu, bà ngoại không đi, muốn đi chúng ta sẽ cùng đi.” Dư Thục Bình cúi kính cắt đứt lời của Lãnh Tiểu Tiểu.

“Tiểu thư của chúng tôi chỉ cần dặn mời Lãnh tiểu thư đi thôi?”

Lâm Bồi An nói chuyện hai gã áo đen khác đồng thời ngăn ở trước mặt Dư Thục Bình. Ánh mắt sắc bén cảnh cáo bà, không cần làm ra hành động quá đáng.

Vì an toàn của Lãnh Tiểu Tiểu, Dư Thục Bình nhẫn nhịn kích động lớn tiếng cầu cứu, lòng như lửa đốt nhìn Lãnh Tiểu Tiểu bị họ mang đi.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu lên xe của bọn họ, Dư Thục Bình vội vàng gọi một chiếc xe taxi đi theo.

Đi tới bệnh viện trung tâm, trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu giật mình.

“Tại sao dẫn tôi tới nơi này? Không cho các người tổn thương con tôi?”

Giờ khắc này, Lãnh Tiểu Tiểu hoàn toàn không có tỉnh táo trước đó, cô cúi kính quát to. Cô liều mạng giùng giàng muốn chạy trốn.

“Cô đang nói gì?”

Sơn Điền Mỹ Huệ nhận được điện thoại của Lâm Bồi An, tách khỏi Hàn Á Minh, bà vừa mới đi tới cửa, đã nghe thấy âm thanh khủng hoảng của Lãnh Tiểu Tiểu.

Lãnh Tiểu Tiểu nghe được âm thanh kinh ngạc của Sơn Điền Mỹ Huệ, chợt quay đầu lại.

Mẹ Trạch Vũ?

Quả nhiên là anh? Anh còn không buông tha anh, muốn giết đứa bé này.

Thấy đáy máy Lãnh Tiểu Tiểu phát ra oán hận, Sơn Điền Mỹ Huệ nhú chặt mày hỏi lần nữa.

“Cô vừa nói cái gì?”

“Tôi nói, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương con tôi, nghe rõ chưa? Nói cho Hàn Trạch Vũ, đứa nhỏ này là của tôi, là của một mình tôi, không liên quan đến anh ta, anh ta không có quyền lợi làm như vậy, anh ta không có?”

Trong lòng Lãnh Tiểu Tiểu là một mảnh thê lương, cô không nghĩ tới người đàn ông này lòng dạ ác độc như vậy, mình tìm chết cũng không thể đổi lại một tia thương hại của anh, mà mình vẫn còn nhớ mãi không quên anh?

“Cô nói cô mang thai con của Trạch Vũ?” Đáy mắt Sơn Điền Mỹ Huệ có một tia vui mừng, còn có một thứ gì đó lóng lánh lóe lên.

Bà ta muốn làm bà nội rồi hả? Đây là sự thật sao?

Mặc dù cô gái trước mặt là con người phụ nữ bà hận nhất, nhưng bây giờ, chỉ có cô ta mới có thể khiến Trạch Vũ tỉnh lại, cô ta còn mang thai con của Trạch Vũ, cũng bởi vì những thứ này, Trạch Vũ cũng sẽ không rời đi.

“Tôi đã nói rồi, đứa bé là của tôi, là của một mình tôi.”

Lãnh Tiểu Tiểu đang kinh hãi và tức giận nên không cảm thấy tâm tình Sơn Điền Mỹ Huệ đang kích động.

“Thật tốt quá, Tiểu Tiểu, hiện tại chỉ có cô mới có thể cứu Trạch Vũ, cô nhất định phải cứu sống nó, cô nhất định phải làm cho nó tỉnh lại.” Sơn Điền Mỹ Huệ tiến lên một bước nắm chặt lấy cánh tay Lãnh Tiểu Tiểu, không nói lời gì lời cô vào bên trong bệnh viện.

“Đợi chút? Bà vừa nói cái gì? Trạch Vũ thế nào?”

Trước còn hận đến căn rằng nghiêng lợi đối với Hàn Trạch Vũ, nhưng vừa nghe Sơn Điền Mỹ Huệ nói, mấy ngày qua, một màn quần áo dính máu đột nhiên trở lại trong đầu cô, sợ hãi sâu hơn đánh tới, chân cô cứng tại chỗ, một bước cũng không nhấc nổi.

Mặt tràn đầy mong đợi nhìn Sơn Điền Mỹ Huệ có thể cười nói như không có chuyện gì.

Nhưng cô thất vọng.

Sơn Điền Mỹ Huệ chưa nói nước mắt đã chảy trước, một loại dự cảm xấu bất ngờ đánh tới, đâm sâu vào tim Lãnh Tiểu Tiểu.

“Bà nói đi, Trạch Vũ thế nào? Rốt cuộc anh ấy thế nào?” Khủng hoảng khiến giọng Lãnh Tiểu Tiểu run run.

“Nó bị tai nạn xe cộ, tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng, bác sỹ nói có thể nó không sống nổi nữa.” Sơn Điền Mỹ Huệ nghẹn ngào, khuôn mặt bi thương.

Những lời này giống như quả bom vô cùng uy lực, làm nổ tim Lãnh Tiểu Tiểu máu thịt be bét.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Lãnh Tiểu Tiểu theo bản năng muốn chứng minh thứ gì.

“Buổi trưa tuần trước, nó nhận điện thoại xong thì vội vã rời đi, sau đó liền.” Yamada Mỹ Huệ không cách nào nói tiếp.

Một ngày kia, bà tận mắt nhìn con trai mình bỏ mạng trên đường, bà lại không cách nào ngăn cản, lại để cho con trai mình làm người chịu tội thay mình.

Thứ năm? Trưa tuần trước?

Người bị đẩy vào trong phòng giải phẫu thật sự là anh sao?

Trời ạ? Chảy nhiều máu như vậy, nhất định anh không thể sống?

Ngày đó thấy Tiểu Lăng xuất hiện ở bệnh viện, nhất định là anh muốn tới tìm cô, nhất định, anh nhất định chuẩn bị đến tìm mình, cho nên bị tai nạn xe cộ?

Lãnh Tiểu Tiểu cực kỳ bi thương đứng ở trên đất, nước mắt vỡ đê mãnh liệt tới, cô cắn chặt khóe môi, cố gắng không để mình phát ra một tiếng nức nở?

Anh sẽ không chết, cô không được khóc?

225. Chương 227: Tôi Cũng Không Cho Nỗi Tình Yêu

Lãnh Tiểu Tiểu như mất hồn mặc cho Sơn Điền Mỹ Huệ lôi kéo cô đi về phía trước, mỗi một bước đi, lòng cô liền đau một phần, thân thể không nhịn được run rẩy.

Lúc sắp đến gần phòng bệnh, trong hành lang bác sỹ y tá đột nhiên chạy nhanh hướng một gian phòng bệnh.

Sơn Điền Mỹ Huệ bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương.

“Trạch Vũ?”

Sơn Điền Mỹ Huệ không để ý tới Lãnh Tiểu Tiểu nhanh chóng chạy theo hướng các bác sỹ.

“Thật xin lỗi, Hàn phu nhân, bà không thể vào, bác sỹ đang cấp cứu cho bệnh nhân?” Một y tá trung niên ngăn cản Sơn Điền Mỹ Huệ gào khóc muốn xông vào trong phòng bệnh.

Lãnh Tiểu Tiểu đứng ở cách đó không xa, nhìn Sơn Điền Mỹ Huệ khổ sở khẩn trương đau lòng muốn chết, tâm bỗng chốc bị đào khoét?

Trạch Vũ? Anh. Thật.

Chính là căn phòng bệnh này? Người đàn ông cô yêu đang giãy giụa với cái chết?

Trong mắt khô khóc không chảy ra nước mắt, cô cảm thấy tất cả trước mắt đều đang đung đưa?

Không, cô muốn đi nhìn anh?

Cô kéo hai chân như đồ chì chuyển hướng phòng bệnh khép chặt, tim cô thắt chặt, thật là đau? Mí mắt cô nặng nề, đầu cô bắt đầu nặng nề theo?

Bác sĩ y tá bận rộn chạy ra chạy vào, hơi thở khẩn trương làm cho người ta hít thở không thông.

Cô cảm giác mình không thể hít thở?

Trạch Vũ, không được chết, em không muốn anh chết?

Cái loại bị thương thấu xương giống như là một hố đen cắn nuốt Lành Tiểu Tiểu, cô lảo đảo đi tới trước cửa sổ, khi cô thấy trên giường che phủ giống như xác ướp, trên người Hàn Trạch Vũ cắm đầy các loại dụng cụ ống dẫn, cổ họng ngai ngái, một hơi dâng lên chặn ở ngực, cô chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm.

Trước khi ngất đi, cô nghe được một tiếng kêu tê tâm liệt phế?

Trạch Vũ?

Khi tỉnh lại, Lành Tiểu Tiểu phát hiện mình nằm ở trên giường bệnh, mà đứng một bên cũng là Hàn phu nhân.

Đầu óc cô lập tức tỉnh táo lại, bỗng chốc ngồi dậy từ trên giường.

“Trạch Vũ như thế nào? Anh ấy như thế nào?”

Sơn Điền Mỹ Huệ tràn đầy cảm kích ngồi xuống bên cạnh Lành Tiểu Tiểu.

“Cám ơn cô, Tiểu Tiểu, nhất định có thể khiến Trạch Vũ tốt hơn. Biết không? Trước khi cô ngất đi kêu một tiếng gọi nhất định là Trạch Vũ nghe được, nhất định nó nghe được, cho nên lần này nó gắng gượng qua.”

“Có thật không? Anh ấy không có chuyện? Anh ấy thật sự không sao rồi?” Lành Tiểu Tiểu vui mừng.

“Bác sỹ nói lần này nó không sao, nhưng tình hình như vậy vẫn xảy ra thường xuyên, mỗi lần sơ ý một chút, đều có thể. . .”

“Sẽ không, Trạch Vũ sẽ không chết, anh ấy nhất định sẽ gắng gượng vượt qua.” Lành Tiểu Tiểu tức giận cắt đứt lời nói của Sơn Điền Mỹ Huệ, vén chăn lên chuẩn bị đứng dậy.

“Cô đừng lộn xộn, cẩn thận đứa bé. Bác sỹ nói huyết khí của cô không đủ, thân thể rất yếu, muốn giữ đứa bé nhất định phải chú ý thân thể, nghỉ ngơi thật tốt.” Sơn Điền Mỹ Huệ thấy hành động của Lành Tiểu Tiểu thì vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Không, tôi muốn đi thăm anh ấy, hiện tại liền muốn đi.”

Lành Tiểu Tiểu vừa nghĩ tới cả người Trạch Vũ cắm rất nhiều dụng cụ, cô độc nằm ở nơi đó, cô lại đau lòng không dứt, cô hận không thể lập tức xuất hiện bên cạnh anh, coi chừng anh.

“Vậy cô chậm một chút, đừng nóng vội, cẩn thận đứa bé.” Sơn Điền Mỹ Huệ không ngăn cản được, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau cô nhắc nhở cô.

Thay đồng phục bệnh nhân sát khuẩn, Lành Tiểu Tiểu tới bên Hàn Trạch Vũ.

Cô cho là mình rất kiên cường.

Nhưng khi cô thấy đôi mắt lõm sâu lộ ra ngoài của Hàn Trạch Vũ thì trong lòng cô giống như là bị vật cứng đánh, đau đớn khôn nguôi.

Nước mắt rơi xuống, thật lâu không ngừng.

Cô yên lặng chảy nước mắt, không nói lời nào, cô không biết mình còn có thể nói gì. Có thể từ đầu đến cuối anh cũng không có yêu mình, nếu không thì tại sao lại ác độc ép mình giết con của anh như thế?

“Tiểu Tiểu, Trạch Vũ rất thích cô, cũng chỉ có cô khích lệ mới có thể làm cho nó có ý chí vượt qua, hiểu không?” Sơn Điền Mỹ Huệ thấy được bị thương từ đáy mắt Lành Tiểu Tiểu, bà có chút không hiểu.

“Không, Hàn phu nhân, anh ấy không yêu tôi, người anh ấy muốn kết hôn cũng không phải là tôi.” Lãnh Tiểu Tiểu đau khổ cười một tiếng, mang theo vô tận ưu thương.

“Không, nó yêu cô, chỉ có cô yêu mới khiến nó sống sót, cô có hiểu hay không?” Lãnh Tiểu Tiểu phủ nhận cộng thêm việc cô nhắc tới cô gái kia khiến Sơn Điền Mỹ Huệ đột nhiên kích động.

“Tôi yêu? Nếu như mà tôi yêu hữu dụng, đây là cái gì? Nếu như mà tôi yêu hữu dụng, tại sao tôi lại chọn rời đi?” Lãnh Tiểu Tiểu kéo cổ áo ra, một vết sẹo màu đỏ gợi vào đáy mắt Sơn Điền Mỹ Huệ.

“Đây là?” Vị trí nhạy cảm đó, bất luận kẻ nào nhìn một cái cũng biết là chuyện gì.

“Đúng, như bà nghĩ, cho nên, anh ấy yêu tôi không tiếp nhận nổi, mà tôi cũng không cho nổi yêu.” Âm thanh lạnh lạnh của Lãnh Tiểu Tiểu sâu kín vọng về trong phòng bệnh, con người rưng rưng nhìn về phía Hàn Trạch Vũ trên giường, có tuyết quyết, buồn bã.

“Không, không thể, cô nhất định phải yêu nó, cô không thể rời khỏi nó, không thể buông tha nó? Nó cần cô, Tiểu Tiểu, cô không thể?”

“Không có gì không thể, bọn họ căn bản cũng không nên ở chung một chỗ.” Một âm thanh vang dội ở trong phòng bệnh.

“Bà ngoại?”

Lãnh Tiểu Tiểu quay đầu lại thấy khuôn mặt đau lòng của Dư Thực Bình đang nhìn mình, trong ánh mắt kia bao hàm bi thương.

“Tiểu Tiểu, con nói cho bà ngoại, đứa nhỏ trong bụng là của cậu ta?” Dư Thực Bình cũng không tin tưởng, chỉ chỉ Hàn Trạch Vũ trên giường bệnh.

“Đúng vậy? Nhưng hiện tại đứa bé này là của một mình con thôi.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Trạch Vũ, trên mặt tái nhợt có bất đắc dĩ cùng thê lương.

Anh không cần đứa bé này, tình nguyện bức mình đến đường cùng?

“Tiểu Tiểu, phá bỏ đứa bé này, con không thể sinh đứa bé này.” Dư Thực Bình nói hết sức nghiêm nghị, lộ ra lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

226. Chương 228: Giống Như Đèn Thập Chạm

“Tại sao? Tôi không đồng ý?”

Lãnh Tiểu Tiểu còn chưa có phản ứng kịp, thì giọng nói bén nhọn của Sơn Điền Mỹ Huệ liền rống lên.

“Bà không đồng ý? Tại sao bà lại không đồng ý? Bà biết cậu ta và Tiểu Tiểu có liên hệ như thế nào sao? Bà biết đứa bé này nếu được sanh ra, tương lai sẽ bị người đời nguyền rủa sao? Tôi quyết không để cho Tiểu Tiểu sinh hạ đứa bé này, nó sẽ phá hủy cả cuộc đời của Tiểu Tiểu sau này.” Dư Thực Bình không đợi Tiểu Tiểu mở miệng liền tức giận hăm hừ rống lên với Sơn Điền Mỹ Huệ.

“Bà ngoại, bà đang nói cái gì vậy? Tại sao đứa bé này sanh ra sẽ bị người đời nguyền rủa? Anh ấy có quan hệ gì với con? Đây là có ý gì? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy trong ánh mắt của bà ngoại có sự kiên định cùng phản hận, có một tia khác thường.

“Tiểu Tiểu, nghe lời bà ngoại, bỏ đứa bé này và rời khỏi cậu ta, nhất định hai đứa không thể nào ở cùng nhau, bà ngoại không muốn tương lai con bị tổn thương sâu hơn.” Dư Thực Bình khổ sở nói xong, ánh mắt đau lòng của bà dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng hốt của Tiểu Tiểu.

“Không, bà ngoại, con sẽ rời khỏi anh ấy, bởi vì cho tới bây giờ con đều không thuộc về anh ấy. Nhưng mà đứa bé này là thuộc về con, con không thể gây tổn thương cho nó được, nếu như mà con muốn buông tay, thì cũng sẽ không lưu lại một vết sẹo này, bà ngoại, lần này con không thể nghe lời bà được.” Đôi mắt ảm đạm của Tiểu Tiểu thấp xuống, một đôi tay lạnh lẽ đặt trên bụng.

Cô không biết vì sao đứa bé này đến lại không được mọi người chào đón?

Chẳng lẽ không cách nào có được tình cảm của anh, yêu anh cho nên cô muốn lưu lại một phần kỷ niệm, nhưng như vậy rất khó khăn sao?

“Tiểu Tiểu, không thể, con phải hiểu những gì bà ngoại làm là vì con.”

Nếu như lúc trước Dư Thực Bình còn chuẩn bị nói cho Lãnh Tiểu Tiểu biết thân thế của mình, nhưng mà hôm nay, bà phát hiện ra con bé này rất yêu cái tên kia, nhưng đó lại là anh của nó, hơn nữa còn mang thai đứa bé của cậu ta, đó là một sự đả kích rất lớn làm sao con bé có thể tiếp nhận được?

Không, bà không thể để cho Lãnh Tiểu Tiểu nhận lấy sự đả kích lớn như vậy, chuyện này đối với con bé mà nói là quá tàn nhẫn?

“Tại sao? Tại sao mọi người đều như thế? Tại sao ai cũng nói đứa bé này sinh ra không được chúc phúc? Tại sao đứa bé của tôi sinh ra sẽ bị người đời nguyền rủa? Tại sao mọi người lại có lòng dạ ác độc như vậy? Nhất định phải tổn thương đến sinh mạng của một đứa trẻ vô tội sao? Chẳng lẽ tôi muốn có một chút kỷ niệm cho đoạn tình cảm này mà mọi người đều không hiểu? Vì cái gì mà ai cũng đều tàn nhẫn như vậy đối với tôi?”

Ngày đó Hàn Trạch Vũ nói những lời nói vô tình, bây giờ thì bà ngoại kiên quyết bức bách, Lãnh Tiểu Tiểu sắp hỏng mắt, rốt cuộc còn có chuyện gì mà mình không biết? T7sh.

“Bà ngoại, nếu như thật sự vì tốt cho con, thì hãy cho con lý do hợp lý đi.”

Lãnh Tiểu Tiểu u oán nhìn Dư Thực Bình, trong ánh mắt tràn đầy cương quyết bùng nổ.

Sơn Điền Mỹ Huệ khấn trương nhìn Dư Thực Bình, không thể xác định được bà ta có thể nói ra chân tướng hay không, nghe giọng điệu của bà ta, nhất định bà ta đã biết được thân thế của Lãnh Tiểu Tiểu. Nếu quả thật sự việc bị phơi bày ra ánh sáng, như vậy nỗi khổ mình duy trì nhiều năm qua tất cả sẽ bị vạch trần.

“Tiểu Tiểu, con thật sự muốn biết sao?”

“Không được, bà không thể nói?”

Thấy chân tướng sắp bị phơi bày, Sơn Điền Mỹ Huệ vô lực cố gắng ngăn cản.

“Rốt cuộc bà đang lo lắng cái gì? Tôi không tin bà không phải biết bọn nó là anh em? Thân phận của hai đứa như vậy làm sao có thể ở chung một chỗ? Bà muốn hại chết Tiểu Tiểu sao?”

Sơn Điền Mỹ Huệ ngăn cản khiến đầu óc Dư Thực Bình nóng lên, bí mật nén ở trong lòng cứ như vậy mà bật thốt lên.

“Hai người đang nói cái gì?”

Trước mắt Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên tối sầm lại, thân thể suy yếu nhỏ gầy mảnh liệt run rẩy, cô đã từng nghĩ đến ngàn vạn lý do, nhưng chỉ có lý do này là cô không bao giờ nghĩ tới?

Chân tướng thì ra là như vậy?

Khó trách Trạch Vũ muốn làm cho cô chết tâm, nhất định muốn cô phải phá bỏ đứa bé này? Nhất định anh ấy đã sớm biết chân tướng?

Khó trách anh ấy đột nhiên muốn kết hôn với cô gái khác, bởi vì anh muốn ép mình chết tâm với anh ấy, sau đó rời đi sao?

Không, đây không phải là thật? Nhất định đây không phải là sự thật?

Mình không nên tin, một chữ cũng không tin?

Đây nhất định là nằm mơ, một cơn ác mộng, mình phải ngủ lại thôi, trở lại trong mơ đi.

Trong lúc đó, máy móc trong phòng bệnh vẫn bình thường lần nữa phát ra âm thanh dồn dập làm cho người ta sợ hãi, giống như âm thanh đến đòi mạng.

“Bác sĩ? Mau tới đây đi? Bác sĩ, bác sĩ?”

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu?”

Lúc thân thể của Lãnh Tiểu Tiểu ngã xuống , cô nghe được tiếng kêu thê lương của Sơn Điền Mỹ Huệ cùng giọng nói lo lắng của Dư Thực Bình.

Chỉ là, mình mệt quá?

Mình cần nghỉ ngơi một chút?

Chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, một giọt lệ nóng hổi trong suốt rơi xuống trên tay đầy băng gạc của Hàn Trạch Vũ, trong nháy mắt thấm vào, không có một dấu vết có thể tìm ra?

Sau khi Dư Thực Bình mang Lãnh Tiểu Tiểu đi, thì bác sĩ vội vã chạy tới.

Sơn Điền Mỹ Huệ thận trọng đứng ở trong góc, ngừng thở khấn trương nhìn chằm chằm Trạch Vũ đang nằm trên giường bệnh, dường như chỉ cần dùng sức hô hấp, con trai của bà sẽ biến mất ở trước mặt mình.

Các bác sĩ bận rộn một phen, cuối cùng thở dài một cái, lắc đầu nhìn nhau.

Vẫn cố nén nước mắt, Mỹ Huệ chứng kiến vẻ mặt nặng nề của thầy thuốc lúc này, nước mắt bà chợt vỡ òa?

“Không, sẽ không, con tôi sẽ không chết. Các người nhanh lên cứu nó? Mau lên, Trạch Vũ, con tỉnh lại đi, con đừng hù dọa mẹ mà, Trạch Vũ? Trạch Vũ?” Sơn Điền Mỹ Huệ nhào tới, ôm Hàn Trạch Vũ đau lòng khóc.

Trên máy móc này những đường cong từ từ giảm xuống, cơ hồ muốn biến thành thẳng tắp. Các thầy thuốc liếc mắt nhìn vẻ mặt đau lòng muốn chết của Sơn Điền Mỹ Huệ, không nói gì, cũng không có cách nào bỏ đi ra ngoài.

“Trạch Vũ, con không thể buông tha như vậy rồi, đều là mẹ không tốt, mẹ không nên ích kỷ lừa gạt con, con trai, chỉ cần con tỉnh lại, con có thể cùng người con yêu Tiểu Tiểu ở cùng một chỗ, còn có đứa bé của con nữa, Tiểu Tiểu cùng với đứa bé trong bụng đang đợi con đó, đứa bé này không thể không có ba, Trạch Vũ, con là đàn ông con phải chịu trách nhiệm, con không thể để đứa bé ra đời mà không có ba, có đúng không? Con hãy nhanh tỉnh lại đi? Mẹ xin con đó, Tiểu Tiểu không phải là em gái của con, cô ấy không phải, con không phải là con của ba, hai người căn bản không phải là anh em, tất cả lỗi của mẹ, là mẹ đáng chết, mẹ cầu xin con, cầu xin con hãy cố gắng chống đỡ, mẹ không thể mất con được.”

Sơn Điền Mỹ Huệ nặng nề nhào lên trên người của Hàn Trạch Vũ tuyệt vọng khóc rống , bà nặng nề lắc lắc Hàn Trạch Vũ, hận không thể lay tỉnh con trai.

“Mỹ Huệ? Bà đang nói gì đó?”

Giọng nói của Hàn Á Minh run rẩy, mang theo đau lòng đột ngột vang lên ở phòng bệnh.

227. Chương 229: Vì Sinh Ngưỡng Mộ

“Mỹ Huệ, bà mới vừa nói cái gì?”

Hàn Á Minh tiến tới gần Sơn Điền Mỹ Huệ, mặt không thể tin đau lòng cùng tuyệt vọng nhìn vợ.

Sơn Điền Mỹ Huệ khổ sở lắc đầu, rưng rưng nước mắt nhìn người nằm trên giường bệnh Trạch Vũ.

“Á Minh, tôi thực xin lỗi ông, tôi thật xin lỗi Trạch Vũ, là tôi hại nó, đều là do tôi ích kỷ hại nó.”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Trạch Vũ nó làm sao lại không phải con của tôi? Làm sao lại như vậy?”

Hàn Á Minh rốt cuộc gầm hét lên, nuôi mấy chục năm, toàn tâm yêu đứa con trai này mấy chục năm lại là con của người khác? Bây giờ bảo ông làm sao chấp nhận?

“Á Minh, tôi cũng không có cách nào khác, đây không phải là do tôi cố ý. Tôi hy vọng nó là con của ông, nhưng năm ấy Trạch Vũ ngã bệnh phải nằm viện kiểm tra, tôi mới phát hiện. Tôi không dám nói cho ông biết, tôi sợ ông không cần tôi nữa...tôi sợ mất đi ông, Á Minh, tha thứ cho sự ích kỷ của tôi, tha thứ cho tôi. . . .”

Nỗi khổ bà đè nén trong lòng bao lâu nay hôm nay đột nhiên được phóng thích ra ngoài, Sơn Điền Mỹ Huệ cảm giác mệt lả cả người, mất đi sự chống đỡ của Hàn Á Minh, bà mềm nhũn ngã xuống giường bệnh của Hàn Trạch Vũ.

“Tại sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giờ khắc này Hàn Á Minh thật là hối hận muốn chết, năm đó vì đứa bé này, bắt đắ dĩ ông đã bỏ qua Tiểu Tiểu, để cho con gái của mình lưu lạc bên ngoài nhiều năm chịu nhiều đau khổ, nhưng quay đầu lại đứa con trai này cũng không phải của mình.

Đây chính là trừng phạt, đây chính là báo ứng?

Đây chính là ông trời đang trả thù mình đã bỏ mặc cô ấy, để cho cô ấy ôm hận đi.

“Chính là Tần Khiếu Thiên, ông còn nhớ rõ ông ta, cũng là bởi vì chuyện này, tôi mới có thể khiến Tần thị phá sản. Năm đó ông ta bỏ thuốc mê cho tôi, tôi không phải tự nguyện, từ nhỏ tôi đã thích ông, có thể trở thành vợ của ông chính là ta mơ ước của tôi, vốn tưởng rằng sau đêm hôm đó, giữa chúng ta sẽ không có khúc mắc nào nữa, nhưng không nghĩ tới, ông ta giống như người điên quẩn lấy tôi. Một tuần lễ trước kết hôn, ông ta dùng chuyện này tới uy hiếp tôi, buộc tôi phải phục tùng ông ta, nếu không ông ấy liền đem chuyện giữa chúng tôi nói cho ông biết, lúc đó thật sự tôi không có cách nào khác. Tôi sợ sau khi ông biết sẽ không cần tôi nữa, Á Minh, lúc đó tôi thật sự vô cùng sợ hãi, tôi không thể mất đi ông được, tôi không thể? Sau khi kết hôn, tôi mang thai, tôi cứ cho là Trạch Vũ là đứa bé của chúng ta, tôi thật sự không nghĩ tới, Trạch Vũ lại là. . . . , Á Minh, ông tha thứ tôi đi? Trạch Vũ, con cũng phải tha thứ ẹ, mẹ cầu xin con, nhất định con phải chống đỡ được, bây giờ trừ con ra, mẹ đã không còn thứ gì, chẳng có cái gì cả. . . .”

Sơn Điền Mỹ Huệ khóc nói, tiếng nói thê lương làm cho người nghe không đành lòng.

Là một người phụ nữ, bà cũng là vạn bất đắc dĩ, là một người mẹ, bà cũng không có lựa chọn nào khác, dù cho đứa bé này là của ai, nó cũng là một sinh mạng vô tội, nó cũng quyền lợi được tôn trọng.

Hôm nay, tất cả sự thật được vạch trần, bà phải đối mặt với việc mất đi chồng cùng gia đình và còn có đứa con trai mà bà yêu quý nhất, đó là sự đả kích lớn nhất, thật sự bà không còn đủ sức để chịu đựng. T7sh.

Nghe Sơn Điền Mỹ Huệ khóc lóc kể lể, trong lòng Hàn Á Minh trầm xuống cảm giác tức giận dần dần vơi đi.

Đúng, bà ấy cũng là người phụ nữ đáng thương, nếu như có thể lựa chọn, bà ấy cũng không muốn mình phải trải qua một cuộc đời đen tối như vậy.

Nhìn Trạch Vũ nằm trên giường bệnh sinh mạng từ từ mất đi, trong lòng ông sự thương yêu vẫn rõ ràng như cũ, hai mươi mấy năm tình cha con, cũng không phải một sớm một chiều là có thể mất đi được, ông đi lên trước, nắm lấy tay của Trạch Vũ, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Trạch Vũ, những năm gần đây, ba đã dạy con thế nào? Làm đàn ông, là phải chịu trách nhiệm ra sao? Hiện tại con làm con gái của ba lớn bụng rồi, lại muốn buông tay mặc kệ hả? Nói cho con biết, nếu như con làm như vậy thật thì con là một người đàn ông vô dụng, như vậy thì con không xứng lấy được Tiểu Tiểu. Nếu con chết thật rồi, nhất định ba sẽ giúp nó tìm người đàn ông ưu tú hơn con, nó không có con, có lẽ cuộc sống của nó sẽ trôi qua càng thêm vui vẻ.” giọng nói của Hàn Á Minh nghẹn ngào nói ở bên tai của Hàn Trạch Vũ.

Đột nhiên, máy móc bên trong phòng bệnh phát ra một tiếng thật dài, sau đó, lại có hơi ngán ngủ.

Hàn Á Minh vui mừng liếc mắt nhìn bộ dạng kinh ngạc của Sơn Điền Mỹ Huệ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía phía Hàn Trạch Vũ đang kích động.

“Con nghe được có đúng hay không? Trạch Vũ, ba biết ngay con không có dễ dàng buông tay như vậy? Là đàn ông thì phải mau chóng tỉnh dậy cho ba, phải đền bù thật tốt những gì con đã thiếu nợ Tiểu Tiểu, ba tháng, ba chỉ cho con ba tháng, nếu như tới lúc đó con không cách nào quỳ gối trước mặt Tiểu Tiểu cầu hôn nó, ba sẽ lập tức gả con gái ba cho người khác, con có nghe không? Nếu như thật sự con là người đàn ông vô dụng như vậy, thì nhanh chóng đi đi, tránh cho Tiểu Tiểu lần nữa vì con mà đau lòng.”

“Hàn Á Minh, ông im miệng, Trạch Vũ, mẹ mặc kệ con vì người nào, tóm lại mẹ không cho con rời đi, mẹ không để cho con rời đi được, con có nghe không? Con trai, nếu như con thật sự mất đi, bà không cách nào sống nữa rồi, nhất định con phải gắng gượng vượt qua? Trạch Vũ, Trạch Vũ?” Sơn Điền Mỹ Huệ nghe được lời nói của Hàn Á Minh vì Lãnh Tiểu Tiểu, thì trong lòng chua xót thật sâu đau đớn trái tim bà.

“Tiểu Tiểu đang chờ con, đứa bé cũng đang chờ con đó, Trạch Vũ, mẹ cũng ở đây chờ con trở lại. Trạch Vũ, con nhất định không thể buông tha, bác sĩ đã nói rồi, chỉ cần con kiên trì không buông tha, nhất định con có thể làm được, nhất định con phải làm một người đàn ông kiên cường, dùng cuộc đời của mình đi bảo vệ cho người con gái mình yêu, nếu con nằm như vậy con thật sự cam lòng rời khỏi sao? Trạch Vũ?”

Cảm xúc của Sơn Điền Mỹ Huệ trở nên rất kích động, bà vừa khóc lóc kể lể vừa ra sức lắc lắc thân thể của Trạch Vũ.

Đột nhiên, trong bình dưỡng khí bắt đầu vang lên tiếng thoát ra bong bóng nước, máy móc đột nhiên cũng bắt đầu hiện ra những đường cong, Sơn Điền Mỹ Huệ sững sờ lên nhìn mọi việc trước mắt, ngây dại không thể tin được.

Còn Hàn Á Minh đứng một bên tĩnh lại, lập tức lao ra khỏi phòng bệnh, lớn tiếng kêu bác sĩ.

Bác sĩ tới làm kiểm tra thật lâu, các bác sĩ rất cẩn thận xem xét tình huống của bệnh nhân.

Bọn họ đối với kỳ tích như vậy quả thật không thể tin được.

Một giờ trước, anh ta vùng vẫy giãy chết ở âm phủ, vào giờ khắc này lại có thể có một sức mạnh mãnh liệt như vậy? Bọn họ thật không cách nào dùng khoa học giải thích tất cả.

“Chúng tôi rất khó tin tưởng, nhưng đây đúng là thật, anh ta mới vừa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng mà tình huống cũng không quá lạ quan, tai nạn lần này làm cho não bộ cậu ấy bị tổn thương nghiêm trọng, về phần đến lúc nào mới có thể tỉnh lại, thì không có ai có thể biết được.”

“Tôi tin tưởng con tôi, nó sẽ mau sớm tỉnh lại?” Sơn Điền Mỹ Huệ kiên định nói xong, trong ánh mắt lộ ra một ánh sáng vĩ đại về tình thương của mẹ dành cho đứa con trai của mình.

228. Chương 230: Thật Lòng Yêu Xin Mời Nói Ra

Ba tháng, mùa đông rét lạnh đã qua, cây cối bắt đầu nảy mầm mới, mang theo ánh mặt trời ấm áp bắt đầu chiếu khắp mặt đất rộng lớn, bồi dưỡng vạn vật.

Lại là một mùa mới phải đến.

Trong phòng khách quý của bệnh viện, bụng Lãnh Tiểu Tiểu khẽ nhô ra.

Cô cẩn thận lau chùi mặt của Hàn Trạch Vũ, hết sức cẩn thận, sợ mình thoáng dùng sức một chút, sẽ làm đau anh.

Hàn Trạch Vũ vẫn yên lặng như vậy nằm ở trên giường bệnh, vết thương bên ngoài thân thể trên căn bản cũng tốt lên rồi, chỉ là trên trán để lại một vết sẹo thật sâu, tóc chỉ có thể che kín một nửa.

Chỉ là, hình như không ảnh hưởng chút nào đến vẻ tuấn tú lạnh lùng của anh, ngược lại tăng thêm vài phần khí chất thô kệch của anh.

Lãnh Tiểu Tiểu si ngốc nhìn người đàn ông thiếu chút nữa thành anh trai của mình này, khóe môi khẽ giương lên.

Người đàn ông này vĩnh viễn là như vậy, yêu cho đến bây giờ đều là để ở trong lòng.

Ban đầu vì sợ mình bị tổn thương, anh đem tất cả đều để ở trong lòng, yên lặng thừa nhận. Nhấn tâm ép mình lấy xuống đứa bé như vậy, không tiếc để inh hận anh.

Thật may là giằng co một phen, tất cả vẫn còn, tất cả đều tốt.

Nếu không, thật sự làm sau biết tất cả, chẳng phải là muốn hối hận cả đời?

Cho nên, sau chuyện này, Lãnh Tiểu Tiểu khắc sâu cảm nhận được, nếu thật sự yêu xin mời lớn tiếng nói ra?

“Trạch Vũ, anh có thể nghe được em nói chuyện, có đúng hay không? Anh ngủ thật lâu, chẳng lẽ vẫn không đủ sao? Anh phải ngủ thẳng đến lúc nào? Anh muốn bỏ qua từng bước lớn lên của con sao? Anh biết không, ngày hôm qua em thật sự chân chân thật thật cảm nhận được con lớn rồi, lần đầu tiên, con ở trong bụng của em cử động, quá thần kỳ, con lại có thể biết đá em, Trạch Vũ? Bảo bảo nhất định cũng muốn nghe được tiếng của anh, rất muốn biết rõ người nào là ba của nó, cho nên, anh không cần ngủ nữa, được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu nắm chặt tay Hàn Trạch Vũ, đem tay anh nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của mình, nhẹ nhàng xoa xoa.

Thời điểm nói về bảo bảo, tâm tình kia kích động không cách nào kiềm chế, cảm thấy hạnh phúc tràn đầy cả khuôn mặt.

Độc thoại như vậy là bài tập Lãnh Tiểu Tiểu mỗi ngày phải làm, cô sợ anh ngủ quá lâu, sẽ quên mất tỉnh lại, sẽ quên mất cô và bảo bảo, ba tháng qua, cô đã đem chuyện giữa bọn họ từng ly từng tý nói xong đọc thuộc lòng rồi.

Hồi tưởng lại ba tháng qua, cũng xảy ra rất nhiều chuyện, tốt-xấu, vẫn tích tụ ở trong lòng, tất cả đều lấy được buông thả giải tỏa.

“Tiểu Tiểu? Làm sao con lại đến sớm như vậy? Con phải nghỉ ngơi nhiều, con hiện.”

“Con hiện tại là hai người, phải chú ý nghỉ ngơi, phải chăm sóc tốt thân thể, tương lai đứa bé sinh ra mới có thể khỏe mạnh, con không thể quá mệt nhọc, trong bệnh viện không khí không được, con nên chạy đi nhiều hơn đi, hít thở không khí mới mẻ ở bên ngoài. Có đúng hay không? Cha? Lỗi tai của con nghe cũng mọc vết chai được rồi nha? Làm ơn đi?”

Cắt ngang lời ông nói. Lãnh Tiểu Tiểu không đợi Hàn Á Minh nói xong, liền tiếp đề tài, tự mình nói lên. Trong giọng nói kia tràn đầy nghịch ngợm cảm giác được người khác yêu thương hạnh phúc.

“Cái đứa bé này, biết vậy còn mỗi lần cũng phải để cho ba nói con, sớm như vậy, con không thể ở nhà ngủ thật tốt thêm một lát sao? Một người có cái bụng lớn chạy đến bệnh viện, không biết người nhà sẽ lo lắng sao?” Hàn Á Minh cứng chùi lắc đầu một cái, một chút biện pháp bắt cô cũng không có.

“Thân thể của con tự con biết, bác sĩ cũng đã nói con phải hoạt động nhiều nha, con rời giường sớm như vậy thân thể không phải tốt hơn sao? Được rồi cha, con biết rõ cha lo lắng cho con, yêu thương con, nhưng đừng quá khẩn trương. Phụ nữ có thai không có mảnh mai như mọi người nghĩ vậy đâu?”

“Được rồi được rồi, cha nói chỉ là con, cái miệng này giống với mẹ con, cha liền chưa từng nói thẳng nói mẹ con.”

Hàn Á Minh nói , đột nhiên ngừng lại , một chút chuyện cũ hiện lên ở trong đầu ông, ánh mắt của ông có chút trở nên chán nản.

“Cha? Đã qua cũng đừng suy nghĩ nữa, mẹ không trách cha, mẹ cho đến bây giờ cũng chưa từng trách cha. Hơn nữa dì Hàn cũng rất đáng thương, cha liền tha thứ cho dì ấy đi? Tình cảm vợ chồng nhiều năm như vậy, không phải nói quên mà có thể quên được? Lại nói..., con cũng hi vọng có người có thể hầu ở bên cạnh cha chăm sóc cha. Vì tcon vì Trạch Vũ, cha liền tha thứ cho dì Hàn đi, được không?”

Lãnh Tiểu Tiểu mong đợi nhìn Hàn Á Minh, đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ thoáng qua một bóng người.

“Dì Hàn? Dì Hàn?” Lãnh Tiểu Tiểu đột nhiên xông ra ngoài, gọi lại Sơn Mỹ Huệ chuẩn bị rời đi.

Hàn Á Minh cũng vội vã chạy ra.

Nghe được tiếng gọi của Lãnh Tiểu Tiểu, Sơn Mỹ Huệ dừng bước, bà chưa quay mặt lại, đưa lưng về phía thân thể hơi rung động.

“Mỹ Huệ?” Thấy bóng dáng quen thuộc đó, Hàn Á Minh khẽ gọi một tiếng.

Từ sau khi chuyện thực bị vạch trần, bà liền tự mình rời khỏi Hàn viện, cũng không biết bà đi đâu. Mà ông cũng vẫn không thể nào tiếp thu được bà ép HàmTiểu rời đi, đã tạo thành tiếc nuối cả đời ông không cách nào bù đắp được, ông cũng không biết phải làm sao đi đối mặt với bà, cho nên liền chấp nhận hành động của bà.

Bóng lưng kia vẫn không quay đầu lại, cũng không lên tiếng, chỉ là thân thể run rẩy càng thêm lợi hại rồi.

“Bà. Bà bây giờ ở chỗ GEN đó? Ba biết chuyện này rồi sao?”

“Không có, tôi chưa nói cho ông ấy biết, không muốn ông ấy lo lắng, hiện tại tôi ở Trạch Ân. Tôi rất khỏe, tôi chuẩn bị sang đây xem Trạch Vũ, không nghĩ tới ông cũng ở nơi đây.” Bóng lưng, Sơn Mỹ Huệ lau khô nước mắt, quay đầu lại, khổ sở giương khóe môi lên.

“A, vậy. Vậy rất tốt? Bà đi xem Trạch Vũ một chút, tôi đang chuẩn bị đi.” Hàn Á Minh, có chút phức tạp nhìn Sơn Mỹ Huệ một cái, từ bên người cô lướt qua nhau.

“Dì Hàn?”

Thấy ba lạnh nhạt rời khỏi, Lãnh Tiểu Tiểu đi lên trước, nắm tay của bà làm ra một ánh mắt áy náy với bà.

229. Chương 231: Yêu Hạnh Phúc Hơn So Với Hận

“Tiểu Tiểu, cảm ơn con, đừng gọi dì là dì Hàn, dì và nhà họ Hàn cũng không có quan hệ gì rồi, con gọi dì là dì Mỹ Huệ được rồi.” Sơn Mỹ Huệ vỗ vỗ tay Lãnh Tiểu Tiểu, tự giễu nói xong.

“Sẽ không, ba sẽ nghĩ thông suốt, đây tất cả đều đã qua rồi, đã qua cũng không cần ở đi so đo tính toán rồi.”

“Tiểu Tiểu, con thật sự không hận dì sao? Ban đầu nếu không phải là dì ép mẹ con rời đi, bà ấy cũng không biết.”

“Hận có tác dụng không? Con hận dì mẹ con có thể sống lại sao? Con hận dì, tất cả những năm gần đây liền cũng có thể làm lại sao? Dì Hàn, phút chốc biết sự thật kia, thật sự là con vô cùng hận. Nhưng mà, ở trên người Trạch Vũ, con học được chịu đựng và bao dung. Vì Trạch Vũ, vì đứa bé con nguyện ý buông xuống.”

“Nếu như Tần Phi không phải buông xuống, anh ấy có thể có hạnh phúc hôm nay sao? Nếu như anh ấy không buông xuống, anh ấy làm sao lại hiểu, yêu một người so với hận một người hạnh phúc hơn nhiều?”

Lãnh Tiểu Tiểu chân thành nhìn Sơn Mỹ Huệ, vì bà có thể có được tha thứ của Tần Phi mà cảm thấy vui mừng, vì bà có thể lần nữa phải bỏ lỡ tình thân mà cảm thấy vui mừng.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn con, con thật sự là cô gái tốt, Trạch Vũ có thể gặp được được con, thật là quá may mắn. Mặc dù GEN bỏ lỡ con, tin tưởng Trạch Vũ sẽ cho con nhiều hơn. Con nhất định phải làm con dâu của dì. Thiếu mẹ con, dì nhất định sẽ bồi thường con thật tốt, cảm ơn con đã cho dì cơ hội này.”

Sơn Mỹ Huệ bị Lãnh Tiểu Tiểu cảm động một phen đến mức lệ nóng quanh tròng, ở trước mặt cô, nhớ tới mình đã từng làm đối với cô và mẹ mẹ dễ dàng cho qua tất cả, bà càng thêm hổ thẹn với bản thân.

“Dì Hàn, con may mắn hơn con gặp được Trạch Vũ, thật? Hôm nay, con hẹn mẹ Tần đi gặp Thi Dư, hiện tại cũng phải đi, Trạch Vũ liền nhờ dì Hàn ngại?”

“Tốt, tốt, không có vấn đề, dì mỗi ngày đều không có chuyện gì.”

Sơn Mỹ Huệ đau lòng Lãnh Tiểu Tiểu khéo hiểu lòng người, bà những ngày này đều không dám đến nhìn Trạch Vũ, bà thật sự có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Lãnh Tiểu Tiểu nâng khóe môi lên, cười phát phát tay, rời khỏi bệnh viện.

Trại an dưỡng Tĩnh Tâm.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Hàn Thi Dư co lại đang ngồi góc giường, đôi mắt đẹp kia đã sớm không có sáng rõ, xuyên thấu một loại trầm mặc tĩnh mịch.

Một đầu tóc đen nhu thuận xoa ở trên vai, khiến thân thể gầy yếu này, càng lộ vẻ mảnh mai, giống như tùy lúc đều có thể phiêu tán như một luồng khói xanh, sâu kín lơ lửng ở trong không khí.

“Tiểu Tiểu, mẹ không có cách nào, bọn họ nói con bé cũng đã ba ngày không ăn cái gì, làm sao cho ăn đều không mở miệng?” Hốc mắt Tần Tuệ chứa đầy nước mắt, đau lòng nói.

“Có thật không? Vẫn là như vậy? Như vậy sao được? Cô ấy vẫn là một câu cũng không nói sao?” Lãnh Tiểu Tiểu nghe được lời Tần Tuệ nói, có chút nóng nảy.

Đây có hận. Sau khi Thi Dư bị bắt đi, từ lúc ở trong đồn cảnh sát vẫn cự tuyệt ăn cơm.

Khi Tần Tuệ tìm đến mình, thời điểm cầu xin mình, cô ấy đã bởi vì mất nước nghiêm trọng mà hôn mê được đưa vào bệnh viện.

Sau khi tỉnh lại cũng chưa có nói ra một câu nào.

Hàn Á Minh không chống lại được khẩn cầu của Lãnh Tiểu Tiểu, cộng thêm nhiều năm tình cha con như vậy, ông vận dụng một chút thủ đoạn, lấy lý do tinh thần thất thường đem cô đến trại an dưỡng.

“Không có, từ lúc đi vào cũng chưa nói câu nào, chính là ngốc ngốc ngồi đó như vậy ai cũng không để ý, cũng không chịu ăn gì. Cũng ba ngày rồi, Tiểu Tiểu, mẹ thật sự sợ con bé lại giống như lần trước, làm thế nào? Con bé vẫn không ăn như vậy sẽ chết. Tiểu Tiểu, mẹ thật sự không có cách nào.” Nước mắt bị thương của Tần Tuệ rốt cuộc chảy xuống.

Đối mặt với Thi Dư, bà thật sự cảm thấy mình thiếu con né quá nhiều, con bé sợ dĩ phải biến thành bộ dáng hôm nay này, đều là bởi vì chính mình. Nếu như không phải là mình ích kỷ, ban đầu đưa con bé vào nhà họ Hàn, con bé cũng sẽ không có ngày hôm nay.

“Sẽ không, mẹ Tần, để cho con đi khuyên nhủ cô ấy, có lẽ sẽ có tác dụng một chút.”

Lãnh Tiểu Tiểu không có một chút hận ý đối với Tần Tuệ, ngược lại, cô thậm chí cảm thấy may mắn mình ở lại viện Phúc Lợi.

Nếu như ban đầu trở lại nhà họ Hàn chính là mình, như vậy cả đời này, điều bí mật này cũng sẽ không bị vạch trần, mình và Trạch Vũ liền căn bản không thể ở chung một chỗ.

Cho nên, cô tin tưởng, tất cả này cũng tự có số mệnh. Duyên phận đã sớm nhất định tốt?

Trong mệnh có lúc, cuối cùng ắt sẽ có hậu?

Trong mệnh không lúc, chớ cưỡng cầu?

Rất dễ nhận thấy, Thi Dư cô ấy không hiểu điều này?

Đi tới trước phòng bệnh của Thi Dư, Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ nhàng gõ cửa, người ở góc giường hình như vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Thi Dư? Tôi là Tiểu Tiểu, tôi có thể ngồi một chút không?” Lãnh Tiểu Tiểu đi vào đứng ở bên giường, nhẹ giọng hỏi thăm tin.

Tiểu Tiểu? ?

Hai chữ này giống như kim châm, ở trong phòng bệnh yên tĩnh, đột nhiên đâm vào đáy lòng Hàn Thi Dư.

Lãnh Tiểu Tiểu thấy cô không lên tiếng, chậm rãi ngồi xuống dọc theo bên giường.

Cô mới vừa ngồi vững vàng, Hàn Thi Dư đột nhiên giống như nổi điên hét lớn một tiếng, đem chăn trên giường vén lên, Lãnh Tiểu Tiểu trọng tâm không vững bị vén lên sang một bên, thật may là Lãnh Tiểu Tiểu nhanh tay, đỡ cạnh giường một bên thật chặt thân thể đứng vững vàng.

“Lãnh Tiểu Tiểu, cô đem Trạch Vũ trả lại cho tôi, trả lại cho tôi? Là cô hại chết anh ấy, là cô hại anh ấy chết rồi, tôi hận cô, cô tại sao phải xuất hiện? Cô cướp đi tất cả của tôi, cô trả cho tôi, trả lại cho tôi?”

Hàn Thi Dư đột nhiên xông về phía Lãnh Tiểu Tiểu, gắt gao bóp cổ của cô, trong con người trầm tĩnh âm đạm lúc trước kia, tràn đầy sát khí khát máu.

“Thi. Thi Dư, cô để. Buông tôi, khụ. Cô tỉnh táo một chút, Thi.”

“Lãnh Tiểu Tiểu, tôi muốn cô chết, tôi muốn giết chết cô, tại sao mỗi lần đều có người cứu cô? Hiện tại anh Trạch Vũ chết rồi, tôi xem còn ai ra cứu cô, tôi hận chết cô..., Lãnh Tiểu Tiểu, cô xuất hiện hủy đi tất cả của tôi, tất cả? Cô hiểu không?”

Hàn Thi Dư giống như dư tử cái cuồng nộ, gắt gao cắn cổ kẻ địch, Lãnh Tiểu Tiểu không có sức giằng co, về mặt khổ sở trong đó có một tia đau lòng và bất đắc dĩ.

Không khí có thể hít vào càng ngày càng ít, khuôn mặt Lãnh Tiểu Tiểu bị nén đến đỏ bừng, nhìn khuôn mặt Hàn Thi Dư vụn vỡ, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

230. Chương 232: Mưa Gió Qua Đi Thấy Cầu Vồng

Ở một nháy mắt Lãnh Tiểu Tiểu nhắm mắt lại kia, nghe được một tiếng kêu đau, tiếp truyền đến một hồi tiếng cốc vỡ tan tành.

Sức lực ở chỗ cổ lỏng ra, hô hấp mới mẻ lần nữa tiến vào trong phổi.

Tư vị thiếu không khí để thở thật đúng là không dễ chịu?

Lãnh Tiểu Tiểu mở mắt ra, thấy trán Thi Dư chảy xuống một dòng máu, chậm rãi chảy xuống. Phía sau của cô Tần Tuệ đứng về mặt hết hồn, một đôi tay run rẩy kịch liệt.

“Khụ khụ? Khụ khụ? Mẹ Tần?”

“Tiểu Tiểu, con không có chuyện gì sao? Có tổn thương đến đứa bé hay không?”

Tần Tuệ thật ra thì muốn xem một chút Tiểu Tiểu có thể khiến cho Thi Dư tỉnh táo lại hay không, khi bà đi đến cửa thấy bên trong có một màn kia, bà bị dọa sợ.

Thấy Lãnh Tiểu Tiểu kim nén đến mức mặt đỏ bừng, Dưới tình thế cấp bách, bà cầm bình hoa trên bàn lên hung hăng đập xuống.

“Không có, con không có chuyện gì?” Lãnh Tiểu Tiểu sờ sờ cổ, cảm giác gần như vừa mới chết đi vậy.

“Thi Dư? Con à, con làm sao? Tại sao chính là không muốn đối mặt với thực tế đây?” Tần Tuệ chảy nước mắt đỡ Thi Dư lên, đau lòng lau vết máu trên trán.

Hàn Thi Dư hôn mê chậm rãi mở mắt ra, khổ sở hừ một tiếng.

“Thực tế? Thực tế thì cái gì? Thực tế chính là tôi là một nghiệt chủng không có ai muốn? Tôi với bà giống nhau không biết xấu hổ yêu anh trai của mình? Tôi phát điên giết người? Tôi chính là nên bị bắn chết, các người vì cái gì muốn đem tôi đến nơi này? Nhốt tôi ở nơi này chỗ người không giống người, quỷ không giống quỷ? Tại sao không để cho tôi chết đi? Tôi hận? Tôi hận các người, tôi hận tạo hóa trêu người, tôi hận bà.”

Một hồi rống giận qua đi, Hàn Thi Dư mệt mỏi hôn mê bất tỉnh.

————— phân cắt tiết tử thu —————

Từ liệu trại an dưỡng trở lại, Lãnh Tiểu Tiểu dọc theo đường đi cũng cảm thấy tâm tình rất sa sút, cô không khỏi có chút sầu não.

Trong đoạn thời gian này đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, trái tim yếu ớt của cô này phải chịu quá nhiều.

Gặp gỡ Duy Duy, cô ấy bị buộc buông tha tình yêu mà chọn rời đi. Di Hàn vì yêu, che giấu bí mật, làm hại mình và Trạch Vũ thiếu chút nữa cách biệt.

Vì đến như thế. Thi Dư càng là vì yêu, mà trở nên mất đi chính mình, nhân cách thay đổi, làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy, cuối cùng, lại đem lấy người chính mình yêu tha thiết nhất, bị thương thương tích đầy mình, thiếu chút nữa tính mệnh đưa đến hoàng tuyền. Cho đến bây giờ đều chỉ có thể lẳng lặng nằm ở nơi đó, không một tiếng động.

Nước mắt theo gương mặt Lãnh Tiểu Tiểu chảy xuống?

Lãnh Tiểu Tiểu, mày phải kiên cường, yêu là không sai.

Nếu nói sai, chỉ sợ sẽ là chúng ta không đúng thời điểm, không đúng địa điểm, gặp được không đúng người?

Nhưng mà, khi duyên phận mệnh định đến, coi như yêu là khổ, bạn cũng muốn nắm thật chặt không buông tha?

Yêu thuộc về những người từng nản chí thất vọng lại vẫn tiếp tục mong đợi?

Yêu thuộc về những người từng bị đem ra lừa gạt lại vẫn tin chắc sẽ tốt đẹp?

Yêu thuộc về những người ngay cả vết thương chồng chất, lại vẫn khao khát được yêu?

Lãnh Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, nhanh chóng lau khô nước mắt, hướng về phía bầu trời xanh thẳm nâng lên một nụ cười kiên cường.

Lại là một buổi sáng nắng sớm đẹp đẽ, Lãnh Tiểu Tiểu nâng lên một ly cà phê Nam Sơn tự mình pha xong đi vào phòng bệnh.

Bụng hơn bảy tháng đã rất rõ ràng rồi.

Mang theo cái bụng nặng nề này, đi một đoạn đường sẽ cảm thấy đau lưng.

Chậm rãi ngồi xuống ở bên giường bệnh của Trạch Vũ, cô mở nắp ly ra, một mùi cà phê nồng nặc lập tức tràn đầy cả phòng bệnh.

“Hàn tổng, cà phê của ngài pha xong rồi, đúng mùi vị thường ngày mà anh yêu thích? Đoạn thời gian này bận rộn, thật lâu đều quên ham mê này của anh. Hôm nay cố ý pha một ly mang đến cho anh. Như thế nào? Vẫn là mùi vị kia sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu đặt cà phê ở bên cạnh lỗ mũi Hàn Trạch Vũ nhẹ nhàng phe phẩy, mùi thơm càng nồng nặc tỏa ra.

“Đúng rồi, quên nói cho anh biết, Gia Di sinh một công chúa nhỏ, đáng yêu vô cùng, ngày hôm qua em đi xem con bé, còn có thể hưởng về phía em cười đấy? Mẹ anh đoạn thời gian này cần phải bận tối mày tối mắt, cho nên đoán chừng không có nhiều thời gian đến thăm anh. Cho nên, anh chính là mau chóng tỉnh lại đi, bây giờ anh cũng làm chủ rồi, hơn nữa qua hơn một tháng nữa, anh cũng phải làm ba, thời khắc lịch sử như vậy anh thật sự muốn bỏ qua sao?”

Tay Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Hàn Trạch Vũ, bề ngoài kiên cường che giấu là một trái tim yếu ớt.

Khi cô thấy Tần Phi và Hạ Gia Di tràn đầy vui mừng ôm đứa bé một khắc kia, cô phát hiện mình thật hâm mộ và ghen tỵ.

Cô cũng đang mong đợi có thể có một nhà ba người đoàn tụ ở chung một chỗ, mà không phải như bây giờ, mỗi một mình nhìn về phía một người đàn ông không có một chút cảm giác nào, khốc liệt kể lể nhớ nhung và uất ức.

“Tại sao lâu như vậy, anh một chút động tĩnh cũng không có? Trạch Vũ, anh có biết em rất nhớ anh hay không, em thật sự không chống đỡ nổi nữa. Em đối với mình càng ngày càng không có lòng tin rồi, em càng

ngày càng trở nên thích khóc, buổi tối mỗi ngày nghĩ đến anh, cũng sẽ đau lòng đến không cách nào ngủ được.”

“Con từng ngày từng ngày lớn lên, em thật sự rất khó chịu, buổi tối chân của em sẽ bị rút gân, đau đến muốn chết, em hy vọng nhường nào anh có thể ở bên cạnh em làm bạn em, giúp đỡ em? Một mình em thật sự không được, em không tưởng tượng anh làm sao kiên cường, Trạch Vũ? Trạch Vũ? Em cầu xin anh tỉnh lại nhanh lên một chút có được hay không? Em thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi?”

Lãnh Tiểu Tiểu nằm ở trên người của Hàn Trạch Vũ đau lòng khóc rống lên. Nước mắt nóng bỏng thấm thấu đồng phục bệnh nhân, rơi vào trên ngực của Hàn Trạch Vũ, tay của anh khẽ động một chút.

“Ba nói qua chỉ cho anh thời gian ba tháng, nhưng em đều cho anh sáu tháng rồi, anh rốt cuộc muốn ngủ thẳng lúc nào? Ba đã nói, ba sẽ không để cho cháu ngoại của ba không có ba thương yêu, bây giờ bên ngoài người muốn kết hôn với em cũng xếp hàng thật dài, nếu như anh con không chịu tỉnh lại, em liền mang theo con của anh gả cho người khác, em để cho con vĩnh viễn cũng không gọi anh là cha. Hàn Trạch Vũ, anh có nghe hay không?” Lãnh Tiểu Tiểu nằm ở trước ngực Hàn Trạch Vũ khóc lóc kể lể .

“Em. Em dám?”

Một thanh âm yếu ớt giống như là tiếng của thiên nhiên, sâu kín bay vào trong lỗ tai của Lãnh Tiểu Tiểu.

Thân thể của cô cứng đờ, trái tim gần như muốn ngừng đập. Cô không nhúc nhích ngừng thở, muốn biết rõ, đây rốt cuộc không phải là ảo giác của mình.

“Người phụ nữ chết tiệt, âm ỉ chết...?”

Lại một tiếng, yếu đuối như thế, tiếng vang thật thấp bên tai. Nước mắt Lãnh Tiểu Tiểu giống như chuỗi hạt châu đột nhiên bị cắt đứt, không tìm được chảy ra ngoài.

Cô oa một tiếng khóc lên?

“Người phụ nữ ngốc, em còn chưa khóc đủ rồi? Em dè ở trước ngực anh rất nặng, còn không mau đỡ anh ngồi dậy?”

Hàn Trạch Vũ hoàn toàn cho là sẽ nghe được một tiếng hét hoảng sợ của Lãnh Tiểu Tiểu, lại không nghĩ rằng chờ mãi cũng là một hồi kêu khóc như giết heo, anh cứng chịu nâng lên một nụ cười yếu ớt, thân mật dẫu tay sờ Lãnh Tiểu Tiểu mặt.

“Hàn Trạch Vũ, người này là người đàn ông xấu, anh không biết những ngày này, em có bao nhiêu khổ cực, có bao nhiêu uất ức? Vừa tỉnh lại liền hung dữ với em? Anh không có lương tâm?” Lãnh Tiểu Tiểu bỗng chốc bò dậy, hướng về phía ngực Hàn Trạch Vũ chính là hung hăng đâm mạnh một cái.

“Ai da?” Hàn Trạch Vũ lại kêu yếu đuối, nhíu chặt lông mày vẽ mặt khổ sở.

“Anh làm sao vậy? Trạch Vũ, thật xin lỗi, em không nên đánh anh...anh mới tỉnh dậy, tổn thương đến chỗ kia rồi hả ? Chỗ nào không thoải mái, em đi gọi bác sĩ?” Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng khẩn trương ngừng tiếng khóc, đứng dậy muốn xông ra ngoài.

Hàn Trạch Vũ kéo cô lại, “Tiểu Tiểu, tới đây?”

“Trạch Vũ, em gọi bác sĩ đến xem một phen, anh nằm lâu như vậy, có phải là chỗ nào có vấn đề rồi hay không ?”

“Em tới đây, anh cho em biết anh đau chỗ nào.” Hàn Trạch Vũ nắm tay Lãnh Tiểu Tiểu thật chặt, cười nhẹ nhìn cô.

Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng nhào tới, “Chỗ nào, anh mau nói?”

“Tối gần chút nữa, Giọng nói của anh quá lớn cảm thấy mệt quá.” Hàn Trạch Vũ vô lực nhìn Lãnh Tiểu Tiểu.

Thấy bộ dáng Hàn Trạch Vũ này yếu đuối, Lãnh Tiểu Tiểu vội vàng vươn đầu ra, nằm ở bên tai anh.

Đột nhiên, một cổ ấm áp đánh úp tới vành tai của cô?

“Hả?” Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc kêu một tiếng quay đầu, vừa chống lại ánh mắt hài hước và đôi môi ẩm áp ẩm ướt của Hàn Trạch Vũ.

231. Chương 233: Mưa Gió Qua Đi Thấy Cầu Vồng (2)

Nụ hôn tình yêu nồng nàn nóng bỏng dây dưa, cả người Lãnh Tiểu Tiểu cũng nằm ở trên giường bệnh.

“Ai da?” Mi tâm Lãnh Tiểu Tiểu nhú lại khổ sở kêu một tiếng.

“Làm sao rồi?” Hiện tại đối thành Hàn Trạch Vũ khẩn trương.

“Bụng của em, thằng nhóc vừa hung hăng đá em một cái? Có thể là tư thế mới vừa rồi kia đè ép nó, đang kháng nghị đây?”

Lãnh Tiểu Tiểu ngồi thẳng thân thể, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, vẻ hạnh phúc đỏ thắm ngậy ngát tràn đầy cả khuôn mặt.

“Thật sao? Thằng nhóc này, quá không đành lòng, cha con đã bao lâu không thân thiết với mẹ con, nhận một cái hôn còn phải kháng nghị? Xem con ra ngoài cha không đánh cái mông của con.”

Hàn Trạch Vũ nhìn bụng Lãnh Tiểu Tiểu nhô ra thật cao, nhẹ nhàng vỗ hai cái ở phía trên.

“Tiểu Tiểu? Con mới vừa rồi đá tay của anh rồi hả? Đây là sự thực sao?” Hàn Trạch Vũ đột nhiên cảm nhận được động tĩnh của đứa bé, hưng phấn kêu to lên.

“Đúng vậy nha, anh nói muốn đánh con, con nhất định phải kháng nghị nha..., lúc trước anh còn không muốn con, con khẳng định không có thiện cảm với anh.” Lãnh Tiểu Tiểu bĩu môi, cố đen ý mặt lại nói.

“Tiểu Tiểu, thật xin lỗi, đoạn thời gian này mỗi ngày em nói chuyện với anh, anh đều nghe được, anh muốn tỉnh lại, nhưng không nhúc nhích được. Là anh sai lầm rồi, anh không nên chuyện gì đều đặt ở trong lòng, không nên không làm rõ ràng, liền làm ra chuyện tổn thương em và con, xin em và con tha thứ cho anh, được không?” Hàn Trạch Vũ nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói, đột nhiên hết sức sầu não.

Chuyện đã xảy ra đoạn thời gian này, mỗi ngày nghe Tiểu Tiểu cầu nhàu ở bên tai, anh đều biết.

Anh thật sự rất cảm ơn Tiểu Tiểu dùng tính mạng của mình bảo vệ đứa bé này. Nếu không, anh thật sự không cách nào tha thứ ỉn, không cách nào đối mặt với Tiểu Tiểu nữa?

“Anh cũng không biết, em làm sao sẽ trách anh, đã qua liền đã qua đi, anh có thể tỉnh lại em đã rất vui vẻ rồi, thật đấy, Trạch Vũ, em rất thỏa mãn?” Lãnh Tiểu Tiểu chân tình nói xong, tựa vào trong ngực Hàn Trạch Vũ.

Ý không từ này: “Ách, cái đó.”

“Anh làm sao vậy?” Lãnh Tiểu Tiểu phát hiện sắc mặt của Hàn Trạch Vũ có chút không tự nhiên.

“Em đỡ anh đi lên một cái đi, anh muốn đi nhà cầu?” Hàn Trạch Vũ mất tự nhiên trên mặt có một nét đỏ ửng.

Mới vừa rồi nụ hôn nóng bỏng, cộng thêm ôm Tiểu Tiểu trong ngực, một bộ phận của anh có phản ứng, tuy nhiên nó cảm thấy một hồi cảm giác đau khó chịu, chẳng lẽ là ngủ quá lâu, chức năng có chút vấn đề?

Lãnh Tiểu Tiểu vừa nghe lời Hàn Trạch Vũ nói, gương lên nụ cười vô hại.

“Đi nhà cầu? Không cần, anh bây giờ còn dùng ống tiểu đấy, không sử dụng tới.”

“Đáng chết, là ai để ấy người làm như thế? Nhổ hết nhanh lên một chút cho anh?” Hàn Trạch Vũ đột nhiên mười phần tức giận rống lên.

Một đại nam nhân, tại chỗ bộ vị đó chen vào một cái ống, thật là khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như là phế nhân. Khó trách mới vừa rồi lúc có phản ứng, sẽ có loại cảm giác đau đớn.

Thật con mẹ nó gặp quỷ?

“Trạch Vũ, anh rối loạn cái gì nha? Lúc trước anh là một bệnh nhân, bác sĩ nhất định phải làm như vậy nha, không có gì to tát cả, em đi tìm bác sĩ tới nha, anh đừng nổi giận, cẩn thận thân thể.” Lãnh Tiểu Tiểu buồn cười nhìn khuôn mặt kia nghẹn đỏ bừng, cố nén cười đi ra ngoài.

Đi tới ngoài phòng bệnh, Lãnh Tiểu Tiểu không nhịn được lên tiếng nở nụ cười.

“Lãnh Tiểu Tiểu, không cho cười, để cho anh nghe được em giễu cợt anh, để xem anh trở về làm sao thu thập em?” Trong phòng bệnh, thanh âm Hàn Trạch Vũ buồn bực truyền ra.

Lãnh Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ bụng miệng, người đàn ông này, có thời có thể điểm bá đạo, có thời điểm vậy mà lại như đứa bé.

“Tiểu Tiểu, là thanh âm của Trạch Vũ sao?” Một tiếng vui mừng trầm thấp hùng hậu lộ ra vang lên ở sau lưng Lãnh Tiểu Tiểu.

“Cha? Sao cha lại tới đây? Đúng, đúng vậy. Là Trạch Vũ, anh ấy đã tỉnh lại, cha? Anh ấy rốt cuộc đã tỉnh lại.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn đến ba đột nhiên đến, vội vàng đem lấy vui sướng của chính mình tới chia sẻ.

Cô lôi kéo Hàn Á Minh nhanh chóng trở lại phòng bệnh.

Phúc chốc Hàn Trạch Vũ nhìn thấy Hàn Á Minh kia, Tiếng gọi tự nhiên bật thốt lên.

“Cha?”

“A, không, Hàn đồng?” Hàn Trạch Vũ đột nhiên phát lên một thân phận lúng túng của mình, vội vàng đổi lời nói.

Nụ cười trên mặt Hàn Á Minh còn chưa kịp nở ra, một nét bi thương hiện lên.

“Trạch Vũ, con rốt cuộc đã tỉnh rồi hả? Cha thật vui mừng. Vẫn là để cho cha đi? Đời này, chỉ cần con nguyện ý, con vĩnh viễn họ Hàn.”

Nước mắt kích động trong nháy mắt chứa đầy hốc mắt của Hàn Trạch Vũ, cơ hồ đang thoát ra khỏi vành mắt.

Anh nhìn lên người đàn ông trước mặt mang theo chút thê lương này, trong lòng tràn đầy thương yêu và cảm động.

Cả đời này ông cũng chịu đựng quá nhiều, thân là người đàn ông giống nhau, anh có khả năng hiểu đau cái loại đau rất cảm giác mất kia nhất... Khổ sở.

“Hơn nữa, nếu như con cưới Tiểu Tiểu còn phải gọi cha là cha? Không phải sao?”.

Hàn Á Minh đi tới bên người Hàn Trạch Vũ, thân thiết vỗ vỗ vai anh, bốn mắt nhìn nhau, truyền lại tình cảm đặc biệt nào đó.

Đó là trao đổi giữa đàn ông với đàn ông?

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn của bọn họ, lặng lẽ lui ra ngoài.

“Cha?”

Trong phòng bệnh, một tiếng gọi thâm tình vang lên, Lãnh Tiểu Tiểu nghe được trái tim đau xót, lệ nóng không cầm được chảy xuống.

Quay đầu lại, xuyên thấu qua cửa chớp, hai người đàn ông này đang ôm nhau hết sức chặt.

Cả đời này, cô có thể có hai người đàn ông này yêu vô cùng nồng đậm, cô đúng là hạnh phúc?

Lãnh Tiểu Tiểu vượt bụng của mình, nụ cười hạnh phúc lan ra từ khóe môi?

232. Chương 234: Yêu, Từ Trên Trời Giáng Xuống

Trong công viên, có bé trai khoảng hai tuổi nhìn chằm chằm một đôi nam nữ chụp áo cưới ngoài đó không xa, mắt một cái không nháy.

“Thiên Hữu, bảo bố, con đang xem cái gì vậy?”

Một cô gái dịu dàng như nước đi tới, ôm lấy con trai đáng yêu.

“Mẹ, bọn họ đang làm gì vậy? Váy của dì kia thật xinh đẹp”.

Lãnh Tiểu Tiểu theo ngón tay của con nhìn ra xa, vẻ mặt có tia hâm mộ.

“Dì kia phải làm cô dâu, bọn họ muốn kết hôn đấy”.

“Mẹ, kết hôn là gì vậy?”

“Ừ, kết hôn chính là chú kia cùng dì kia cùng sống chung một chỗ à nha”.

“Vậy thì giống con với mẹ sao?”. Tiểu Thiên Hữu hình như có vẻ tò mò hỏi đến cùng xu thế.

“Không giống như vậy, mẹ cùng Thiên Hữu không thể kết hôn, kết hôn chỉ có hai người yêu nhau ở cùng một chỗ”.

Lãnh Tiểu Tiểu có chút nhức đầu. Con trai cô có chút khôn hơn người thường, trưởng thành sớm, cả ngày một đồng vẩn đề.

“Mẹ yêu Thiên Hữu sao?”

“Yêu nha, mẹ yêu Thiên Hữu của mẹ nhất rồi”.

“Mẹ gạt người.” Tiểu Thiên Hữu mím miệng, gương mặt mắt hững.

“Sao vậy, bảo bố? Mẹ lừa con cái gì?”. Một âm thanh đậm đà giàu từ tính của đàn ông truyền đến.

“Bố, mẹ không yêu con”. Tiểu Thiên Hữu cơ hồ muốn khóc lên.

“Ồ, mẹ thế nào lại không thương con đây? Mẹ yêu con nhất rồi”. Hàn Trạch Vũ ôm lấy con trai, trên mặt anh hung ác hôn một cái.

“Mẹ nói hai người yêu nhau mới có thể kết hôn, nhưng mẹ nói không thể cùng Thiên Hữu kết hôn, Thiên Hữu rất yêu mẹ, nếu như chúng ta không thể kết hôn, nhất định là mẹ không thương Thiên Hữu rồi”. Tiểu Thiên Hữu nói xong, nước mắt rơi xuống.

Nhìn con trai đau lòng, Lãnh Tiểu Tiểu vừa bực mình vừa buồn cười, cô bắt đầu dĩ liếc Hàn Trạch Vũ một cái, cực độ im lặng.

“Con trai, kết hôn không phải như vậy, kết hôn là hai người lớn ở chung một chỗ, sinh một em bé ra ngoài, hiểu chưa? Thiên Hữu là em bé, cho nên không thể cùng mẹ kết hôn rồi”. Hàn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, tìm lời giải thích tương đối thích hợp.

“Thật không? Khi nào Hữu trưởng thành có thể cùng mẹ kết hôn sao?”

Con trai nghe xong bố giải thích, một thanh lau đi nước mũi trên mặt, cực kì tự nhiên lau đi vết trên chiếc áo sơ mi đắt tiền cho Hàn Trạch Vũ.

Lần này đến Hàn Trạch Vũ hết ý kiến. Anh cau mày nhìn con trai mình, hết sức không vui.

Mỗi tối cứ chiếm lấy vợ anh không nói làm gì, bây giờ lại công khai đoạt đi phụ nữ của anh sao.

Đều là vì con trai, cho nên đến bây giờ trên tay Lãnh Tiểu Tiểu cũng không có đeo nhẫn cưới, mỗi ngày không ít người tính toán tính cô, trước phổ đều 100% quay đầu nhìn, làm hại anh mỗi ngày đều để tâm.

“Thiên Hữu, mẹ là người phụ nữ của bố, cho nên chỉ có thể cùng bố kết hôn. Chờ con trưởng thành, con sẽ gặp người phụ nữ con thích, sau đó cùng người đó kết hôn, hiểu không?”. Hàn Trạch Vũ mặt đen thui, nghiêm túc nói.

“Con chỉ thích mẹ. Thích mẹ dịu dàng, mẹ bế cơ”. Tiểu Thiên Hữu thấy mặt ba đen kịt, vội vàng muốn chui vào trong ngực mẹ.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt cảm tức của Hàn Trạch Vũ, cố nén cười ôm qua con trai, thở dài một tiếng.

“Còn tưởng rằng anh sẽ có lời giải thích tốt hơn, càng nói càng hỏng bét”.

“Lãnh Tiểu Tiểu, anh không chịu nổi, anh muốn kết hôn. Trước em nói bụng lớn mặc áo cưới khó coi, anh chịu. Sau lại còn muốn chăm sóc con trai, không thể phân tâm, được, anh cũng chấp nhận. nhưng bây giờ con trai lớn như vậy, em còn lấy cớ gì nữa? anh mặc kệ, anh muốn kết hôn, anh muốn lập tức cùng em kết hôn”. Hàn Trạch Vũ quả thật muốn điên rồi.

“Bộ chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao? Nhiều hình thức mà, em không cần ngày ngày ở nhà, làm bà xã của anh, bây giờ em độc thân, em là tự do. Thiên Hữu, đi, hôm nay trở về nhà ông ngoại”.

Nhìn Lãnh Tiểu Tiểu tự nhiên xoay người, Hàn Trạch Vũ tức bực dậm chân.

Nhìn dáng dấp, không trừ chút thủ đoạn nào, vợ của anh cũng sẽ không cách nào thuộc về anh, thực sự cần phải cẩn thận nghĩ ra cách.

Vườn hoa biệt thự giữa sườn núi.

Sáng sớm, không có nghe được tiếng ồn ào thường ngày, trong nhà yên lặng, không có một ai. Đúng lúc Lãnh Tiểu Tiểu nghỉ ngơi, một tiếng chuông vang lên.

“Này?”. Lãnh Tiểu Tiểu nhận lấy điện thoại, tính tình dịu dàng như ngày trước.

“Là Lãnh tiểu thư sao?”

“Tôi đây, anh là ai?”. Nghe được âm thanh xa lạ gọi thẳng tên cô ra, cô có chút không vui nhau lại mày.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là con trai của cô bây giờ đang ở trên tay tôi, ha ha....”

“Cái gì? Anh là ai, anh nghĩ sao vậy? anh bắt Thiên Hữu thế nào?”. Lãnh Tiểu Tiểu nghe thấy con trai xảy ra chuyện, lòng như lửa đốt, cô căn bản không chú ý thấy sơ hở trong giọng nói đối phương.

“Nếu như cô muốn cứu con trai cô, lập tức cầm hộp đồ bên cửa, đến tôi sẽ để lại địa chỉ cho cô, nếu như đến chậm, hậu quả tự trách bản thân. Nhớ, không tới trước, không được mở ra cái hộp kia”. Người đàn ông bên đầu điện thoại nói qua xong cúp điện thoại.

“Này? Này này!”.

Để điện thoại xuống, Lãnh Tiểu Tiểu đi tới cửa, phát hiện một cái hộp tinh xảo cùng một tờ giấy.

Cô cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, vội vã bấm điện thoại của Trạch Vũ, tắt máy. Gọi sang số bố mình cũng tắt máy như vậy. Cô liên tục gọi số nhiều người, cũng bị trạng thái tắt máy.

Không suy nghĩ nhiều, cô ôm lấy cái hộp kia, lái xe hướng địa chỉ trên đi tới.

Dùng xe, cô nghi hoặc nhìn cái sân trước mắt, yên tĩnh không có chút âm thanh nào.

Cô cầm cái hộp kia, bấm trước số điện thoại vừa gọi lúc nãy.

“Này, tôi đến rồi, các người ở đâu? Con trai tôi như thế nào!?”

“Cô cầm cái hộp đi vào trong phòng”. Từ phía bên kia truyền đến chỉ thị liên tục.

Cô mơ hồ nghe được phía bên kia có chút tạp âm, còn không kịp nghe hết liền bị cắt.

Không có lựa chọn nào khác, cô ôm cái hộp kia, mang theo lo âu và nghi ngờ hướng tới trang viên vắng vẻ kia đến gần.

Khi cô nín chặt lấy tâm, đẩy ra cánh cửa kia, bên trong truyền đến một hồi tiếng nhiệt liệt hoan hô cùng vỗ tay.

Mỗi khắc kia, cảm giác như bị động lại.

Cô ngơ ngác đứng ở nơi đó nhìn qua tất cả ở trước mắt, kinh ngạc không nói nổi nửa chữ.

Biệt thự sang trọng Trung Quốc có treo hình ảnh nhà ba người ấm áp.

Đèn treo thủy tinh, tầng tầng lớp lớp che màn tơ, nơi này giống như hoàng cung trong mơ vậy.

Hàn Trạch Vũ mặc tuxedo màu trắng, mắt kiếng vàng, ưu nhã giống như hoàng tử từ trong truyện đi ra, phù hợp con trai nhỏ của cô, nơ ánh tuần màu đỏ.

“Cô dâu của tôi đến, hôn lễ lập tức có thể cử hành, xin mọi người chứng kiến cho chúng tôi!”. Thấy Lãnh Tiểu Tiểu xuất hiện, Hàn Trạch Vũ hưng phấn hô lên.

Lãnh Tiểu Tiểu hồi hồn lại, bước một bước dài xông lên phía trước, “Hàn Trạch Vũ, anh là tên khốn kiếp, anh làm em sợ như vậy làm gì? Em bị anh hù chết rồi”.

Cô níu chặt lấy món đồ tơ tằm quý giá của Hàn Trạch Vũ, hung hăng lắc lắc, kích động cùng sợ hãi khiến Lãnh Tiểu Tiểu cơ hồ muốn khóc lên.

Nói không người cô, “Đứa ngốc, đừng khóc, hôm nay không thể khóc, anh không cần chút thủ đoạn, em sẽ ngoan ngoãn xuất hiện trong hôn lễ sao? Tốt lắm, là anh không được, không nên yêu em như vậy, không nên sợ em bị người khác đoạt đi như vậy, cho nên anh mới có thể vội vã muốn em gả cho anh, tha thứ cho việc anh đùa giỡn em, được không?”. Hàn Trạch Vũ ôm Lãnh Tiểu Tiểu thâm tình khẩn thiết nói.

“Được rồi, nha đầu ngốc, mau cùng Gia Di đi thay quần áo đi, mọi người chờ lâu rồi, bố cũng vội vã muốn đem con gả đi đây”. Hàn Á Minh cũng bu lại, trêu ghẹo nói.

“Bố, ghét, mọi người kết hợp để lừa con”. Lãnh Tiểu Tiểu chu miệng lên không muốn tới.

Sơn Mỹ Huệ cũng cười đi tới, chỉ là, bà cũng lập trường kiên định đứng ở phía con trai mình.

“Được rồi, Tiểu Tiểu, bọn ta ngày nào cũng chờ thật lâu, nhưng ta ra lệnh định con dâu thật tốt, cách làm của Trạch Vũ bác cũng ủng hộ, sớm ngày cưới cháu vào cửa, bác mới có thể an tâm”.

“Tiểu Tiểu, đi nào, đi thay quần áo với tớ á....., tất cả mọi người chờ chứng kiến giờ phút này đây”. Gia Di hâm mộ cười đi tới.

“Nếu mà có người đàn ông vì tớ mà làm như vậy, tớ chết cũng cam tâm tình nguyện rồi, cậu còn do dự cái gì nữa?”

“Duy Duy? Là cậu sao? Tại sao là cậu? cậu trở về lúc nào? Trời ạ, ngay cả cậu cũng giúp anh ấy lừa tớ sao? Tính là chị em gì đó sao?”

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn thấy Lữ Duy Duy xuất hiện, quả thật ngoài ý muốn, trừ Duy Duy, cô cơ hồ không có bạn bè nào nữa. Xem ra, Hàn Trạch Vũ chuẩn bị hôn lễ thế này thật là tổn không ít tâm tư, liền chi tiết những thứ nhỏ này cũng thay cô nghĩ tới rồi.

Nước mắt cảm động mê ly.

Tại nhiều người thân soi mói như vậy, Lãnh Tiểu Tiểu đi vào phòng thay quần áo.

Khi Lãnh Tiểu Tiểu thay áo cưới thánh khiết, ưu nhã, chiếc váy điểm đầy thủy tinh cùng hoa hồng kim cương xuất hiện hạnh phúc trước cửa, Hàn Trạch Vũ cũng ngơ ngác.

Có đèn thủy tinh chiếu rọi, toàn thân Lãnh Tiểu Tiểu tỏa ra một vầng sáng, giống như thiên sứ trên trời xuống.

Theo khúc nhạc hôn lễ vang lên, Hàn Á Minh kéo Lãnh Tiểu Tiểu chậm rãi đi tới chỗ Hàn Trạch Vũ.

Nhìn Tiểu Tiểu đi mỗi bước, gần hơn mình một chút, Hàn Trạch Vũ kích động không cách nào nói ra được, anh nhìn chăm chăm vào vợ của anh, trong mắt lóe ra lệ quang.

Khi Hàn Á Minh giao Lãnh Tiểu Tiểu cho Hàn Trạch Vũ, một tiếng vang thật lớn vang lên.

Lãnh Tiểu Tiểu bị sợ, lập tức chui vào trong ngực Hàn Trạch Vũ.

Chỉ nghe thấy Hàn Trạch Vũ cười khẽ một tiếng, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Nhạc đám cưới vang lên, cánh hoa hồng đầy trời, nhẹ nhàng rơi xuống, Lãnh Tiểu Tiểu kinh ngạc ngẩng đầu lên, một chiếc hộp đựng nhẫn kim cương tinh xảo cho chiếc dù nhỏ rơi vào trước mặt bọn họ.

Hàn Trạch Vũ cầm lấy chiếc nhẫn kim cương màu hồng, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lãnh Tiểu Tiểu, anh quỳ một gối xuống trước mặt cô.

“Tiểu Tiểu, bất kể nghèo khó, bệnh tật, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc, một đời anh sẽ chỉ yêu em, gả cho anh được không?”

“Ồ!!!”. Xung quanh liền có tiếng hô.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm người đàn ông tuấn tú trước mặt, nước mắt hạnh phúc cũng không kìm được nữa liền chảy xuống.

“Đồng ý nhanh lên một chút, nhanh lên một chút á, chúng ta sẽ khuyến khích cho chú rể, ồ! !!”. Trong đám người dự lễ, một âm thanh dự dõ vang lên.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn chiếc ô nhỏ bé tinh xảo lơ lửng trong không trung, nhớ lại đêm mưa đó, người đàn ông này tựa như từ trên trời giáng xuống xuất hiện trước mặt cô.

Đây là duyên phận sao?

Hôm nay, nhìn trên trời đầy hoa hồng, hạnh phúc của cô lần nữa từ trên trời giáng xuống.

“Trạch Vũ, em nguyện ý!”.

Lãnh Tiểu Tiểu nhẹ giọng gật đầu một cái, chiếc nhẫn kim cương màu hồng vội vã đeo vào ngón tay cô, đều nhót cô thật chặt rồi hả?

Một hồi tiếng hoan hô ở bên trong, Hàn Trạch Vũ dịu dàng cúi đầu xuống, chuẩn bị hôn cô dâu của anh.

“Mẹ, con cũng muốn hôn hôn như vậy”.

Một đứa trẻ ôm chân Lãnh Tiểu Tiểu, ra sức bò lên trên. Hàn Trạch Vũ bất đắc dĩ trừng mắt liếc con trai một cái, ôm lấy con. Một mảnh vui thích trong tiếng cười, một lớn một nhỏ đồng thời hôn lên gò má của cô dâu.

Kết thúc chính văn

233. Chương 235: Ngoại Truyện: Mang Theo Con Trai Tôi

Trong quán rượu Thanh U.

Một cô gái xinh đẹp kiều mị ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, trong ánh mắt có vẻ lo lắng.

Hồi lâu, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi từ từ ảm đạm xuống, đổi lại lại là một hận ý vô cùng phức tạp.

Cô cúi đầu lấy điện thoại di động ra, bấm chuỗi số điện thoại đã nhớ kỹ trong lòng.

“Alo?”

Âm thanh bên kia điện thoại có chút cố ý đè thấp, mang theo vẻ kinh hoảng cùng không nhin được.

“Tại sao chưa tới? Tôi vẫn ở đây chờ cô mà.” Cô gái có hơi đau lòng, trong lời nói có một chút trách cứ.

“Bây giờ tôi không tới được, Tề Phong uống say, tiểu Trang, về sau buổi tối đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, được không? Ban ngày tôi đều ở công ty, cho nên buổi tối tôi hi vọng có thể có nhiều thời gian ở nhà một chút.”

“Mỹ Giai, tôi thật sự rất nhớ cô, hôm nay tôi rất đau khổ, tôi cảm thấy càng ngày tôi càng không thể rời bỏ cô, làm thế nào đây?” Tiểu Trang sâu kín khóc.

“Tiểu Trang, không nói nữa, Tề Phong không thoải mái, tôi cúp trước?” T7sh.

Tiểu Trang còn chưa kịp nói chuyện, đầu kia điện thoại đã truyền đến một bíp dài.

Cúp máy nhanh như vậy, giống như là đang tránh né lũ lụt thú dữ vậy.

“Tại sao? Tại sao trong mắt của cô cho tới bây giờ chỉ có anh ta? Anh ta thì có gì tốt? Trong lòng của anh ta chỉ có cô gái kia mà thôi, tại sao cô lại ngu như vậy? Tôi đây rất yêu cô, tại sao cô không thể đáp lại tôi một chút xiu nào?”

Tiểu Trang khổ sở tự mình lẩm bẩm, cô nhìn ly rượu trước mặt hồi tưởng lại, bên trong hình như chiếu ra vẻ mặt vừa già dặn nhưng không mất đi vẻ dịu dàng của Lâm Mỹ Giai.

Cô bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng hôn lên nó.

Biệt thự sang trọng trên đỉnh núi.

Một cái nhà biệt thự lộ thiên, trên ban công một người đàn ông àn nhàn tựa vào trên ghế dựa, men say mông lung ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm bầu trời đầy sao.

Bầu trời đen nhánh như mực kia cùng đôi mắt âm u dung hợp lại với nhau, lộ ra bi thương cùng cô đơn.

“Tề Phong, đi về phòng đi, đêm khuya rồi, gió rất lạnh, cẩn thận thân thể bị lạnh đó?” Lâm Mỹ Giai đứng ở cửa phòng ngủ trên ban công, nhẹ giọng nói.

Cô không biết hôm nay anh ấy bị làm sao nữa, từ sau khi tham dự hôn lễ của bạn bè trở về, anh vẫn giữ nguyên bộ dáng này.

“Không cần phải để ý đến anh, em đi ngủ trước đi.” Lục Tề Phong nhàn nhạt nói xong, trong lời nói lộ ra sự xa cách.

Trong hai năm qua, cô đã nghe quá nhiều lời nói lạnh nhạt như vậy của anh, hiểu mình nhiều lời vô ích, cô có hơi khổ sở nhìn bóng lưng to lớn trong bóng tối của anh, yên lặng xoay người rời đi.

Lục Tề Phong thở dài thật sâu, bưng chai rượu một bên tiếp tục uống.

Hơn ba năm, anh cho rằng ký ức đã ngủ say, anh cho là mình đã sớm quên, nhưng mà hôm nay, khi cô ấy xuất hiện một lần nữa ở trước mặt mình, lúc đó anh phát hiện ra, thì ra cô vẫn cư trú thật sâu ở trong lòng của anh, chưa bao giờ rời đi.

Coi như ban đầu cô tuyệt tình quyết định rời đi, nhưng anh không có cách nào quên đi cô.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Ngày mới đến, trong ngực Duy Duy liền chui ra một cái gì đó mềm như bông, làm cho cô rất nhột.

Cô cau mày híp lại mở mắt, “Tư Tề? Mẹ đã nói sao, con đã trưởng thành rồi, phải tự mình ngủ. Tại sao lại chạy đến phòng mẹ hả?”

Lữ Duy Duy thấy trong ngực là tên tiểu tử này, bất đắc dĩ rống lên.

Mỗi ngày đều muốn diễn trò con ngựa, nhưng mà hình như tên tiểu tử làm không biết mệt?

“Mẹ nha? Con còn là đứa bé mà, con thích ngủ ở trong ngực mẹ á..., một mình mẹ ngủ không sợ sao? Có con ở đây ngộ nhờ có chuyện gì con sẽ có thể bảo vệ mẹ.” Tiểu tử xem thường, vừa nói vừa chui vào trong ngực của cô, ôm hông của cô còn vừa vuốt ve mềm mại của cô.

“Thật là không chịu nổi con mà, mỗi ngày Thiên Lỗi dạy con những thứ gì? Đem dạy dỗ con giống như một tên du côn.”

“Chú Thiên Lỗi nói muốn con phải nhanh chóng lớn lên, phải bảo vệ mẹ thật tốt, không được để mẹ bị người khác bắt nạt.” Tiểu tử thành thật trả lời.

“Ngày đó chú Thiên Lỗi có bảo con lớn như vậy rồi mà còn phải vượt mẹ mềm mại của mẹ sao?” Lữ Duy Duy nhìn tiểu tử trong ngực không an phận, lấy tay gõ một cái lên cái đầu nhỏ.

“Ai u, mẹ, đau quá, mềm mại này vốn là của con mà, không có nó con không trưởng thành nha? Mặc dù hiện tại con không ăn, nhưng con vẫn còn thích nó.” Tiểu Tư Tề bĩu môi, một bộ dáng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng Lữ Duy Duy âm thầm thở dài một tiếng, quả thật đứa trẻ này với ba của nó cùng một dạng?

“Được rồi, mau dậy đi mẹ dẫn con đi nhìn xung quanh, nơi này chính là nơi mẹ lớn lên, sau lần trở về này, chúng ta sẽ lâu mới trở lại.” Lữ Duy Duy mắt thấy cũng không ngủ được, nên ngồi dậy.

“Dạ, thật ra thì mẹ con rất thích nơi này, con không thích nước Mỹ.” Tiểu Tư Tề cũng ngồi dậy mang bộ mặt tỉnh ngủ nói.

Lữ Duy Duy nghe Tư Tề nói, trong đầu sững sốt.

“Tại sao vậy chứ?”

“Nơi này rất thân thiết, nơi này mới giống như nhà của chúng ta. Nhà chú Thiên Lỗi mặc dù rất đẹp, nhưng con cảm thấy nơi này tốt hơn.”

Tiểu Tư Tề cũng nói không ra nguyên nhân gì, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy sống ở chỗ này rất thoải mái. Bởi vì, người nơi này đều giống mình, da vàng mắt đen.

“Tư Tề thật sự cảm thấy như vậy sao?” Lữ Duy Duy nghe tiểu Tư Tề nói, quyết định gì đó trong lòng có chút dao động.

Nên đổi mặt sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, trốn tránh không phải biện pháp, huống chi cô cũng không thể cả đời ẩn núp với anh mãi?

Tư Tề cũng nên đi học rồi, mình cũng không thể nào cả đời sống ở Tề gia như vậy? Đứa bé cũng cần một hoàn cảnh sinh hoạt ổn định.

Bệnh tình của Thiên Lỗi cũng dần dần bị khống chế, nếu như lần này ca mổ thành công thì anh ấy sẽ tốt lên, mình cũng cho phép bản thân có thể lựa chọn rồi đi rồi, mang theo Tư Tề trở lại cuộc sống chân chính thuộc về mình.

“Đúng, mẹ, nhưng mà con không thể bỏ lại chú Thiên Lỗi.” Đứa bé chính là đứa bé, người nào đối nó tốt một chút xiu nó cũng nhớ mãi không quên.

“Được, mẹ đồng ý với con, chờ chú Thiên Lỗi hết bệnh, chúng ta liền trở về nơi này, có được không?”

“Được ạ?” Tiểu Tư Tề hoan hô lên.

Lữ Duy Duy nhìn Tư Tề vui vẻ, nghĩ tới lúc buổi tiệc hôm đó đôi mắt lạnh khốc của người nào đó, trong lòng không rét mà run, dường như cô có hơi sợ chuyện gì đó sắp sửa xảy ra.

234. Chương 236: Không Hẹn Mà Gặp

Tối hôm qua cả đêm chưa chợp mắt.

Kể từ khi tham dự hôn lễ xong, cái bóng dáng kia vẫn lảng vảng trong đầu của anh, không xua đi được.

Lục Tề Phong đã dậy từ rất sớm, sau khi rửa mặt xong thì lại cảm thấy đói bụng, anh liếc mắt nhìn người Mỹ Giai còn đang trong giấc mộng, cầm lên áo khoác đi ra cửa.

Quay kiếng xe xuống, gió buổi sáng mang theo khí lạnh làm cho đầu óc đang rối loạn của anh tỉnh táo rất nhiều.

Lục Tề Phong nhìn thấy cách đó không xa có một quán ăn sáng rất quen thuộc, suy nghĩ có chút hoảng hốt.

Duy Duy rất thích ăn bữa sáng ở đây?

Hôm nay cũng không biết vì sao anh lại nghĩ đi tới đây ăn điểm tâm. Chẳng lẽ là bởi vì cô ấy đã trở lại? Chẳng lẽ là trong lòng mình còn mong đợi có thể thấy cô ở tại nơi này?

Sẽ không, sớm như vậy, cô ấy cũng không thể nào xuất hiện ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, sự thất vọng dâng lên trong lòng anh.

Đột nhiên có hai cái bóng, một lớn một nhỏ lọt vào đáy mắt anh, tâm tình đang yên lặng của anh đột nhiên lại cuồn cuộn lên.

Là cô ấy? Thật sự là cô ấy?

Nhưng mà đứa bé kia?

Trong lòng Lục Tề Phong một hồi buồn bực khó chịu.

Đây vốn chính là kết quả tất yếu, cần gì khổ sở?

Ba năm, chẳng phải mình cũng vì Lục thị mà cưới Mỹ Giai sao?

Anh biết mình không nên dừng lại, nhưng anh vẫn đạp thắng xe?

Lữ Duy Duy bưng qua một phần nhỏ bánh xốp, cùng một chén cháo cá tươi đi tới trước mặt của Tư Tề.

“Bảo bối, mau nếm thử, đây là bữa sáng mẹ thích ăn nhất đó, mấy năm này mẹ rất nhớ nó, con nếm thử một chút đi?” Lữ Duy Duy hưng phấn mà nói, đưa cho Tư Tề một miếng bánh.

“Thật sự ăn rất ngon sao?” T7sh.

Tư Tề vẫn luôn ăn bữa sáng kiểu phương tây, cho nên khi thấy miếng bánh mẹ đưa tới lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Tin tưởng mẹ, ăn ngon lắm mà?”

Lữ Duy Duy vừa nói, vừa vội vã đưa một miếng bánh vào miệng mình.

“Mẹ, bộ dáng của mẹ quá không lịch sự rồi, rất mất mặt?” tiểu Tư Tề lẩm bẩm, một bộ dáng thân sĩ dạy dỗ Lữ Duy Duy.

“Tiểu tử thú vị, lo mà ăn phần của con đi, sao lại nhiều lời như vậy?” Bị con trai nói như thế, Lữ Duy Duy có hơi ngượng ngùng trừng mắt liếc con trai một cái.

Xì một tiếng?

Một tiếng cười trong sáng truyền vào lỗ tai của Lữ Duy Duy.

Cô lúng túng nhìn bốn phía nhìn một phen, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt cô.

Khoảnh khắc kia, thân thể của cô cứng lại?

“Chú ý tướng ăn của em một chút, rất mất lịch sự? Người khác đều ở đây đều nhìn thấy rồi đó?”

“Lục Tề Phong, ai cần anh lo, còn không nhường em ăn cái gì? Thật là mất hứng?”

Chuyện cũ giống như rõ mồn một trước mắt, hôm nay cảnh vật vẫn như cũ, nhưng mà người đã không phải?

Khụ khụ khụ?

Lữ Duy Duy khẽ nhếch miệng lên, một miếng bánh xốp cắm ở trong cổ họng, cô kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, lớn tiếng ho khan.

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy?” Tiểu Tư Tề vội vàng đứng ở trên ghế đẩu lên lưng của Lữ Duy Duy.

“Đã nhiều năm như vậy, mà em vẫn còn là cái dạng này, uống một ít nước đi đã?” Lục Tề Phong đưa qua một ly nước, âm thanh lành lạnh mang theo một sự khinh .

“Là cái dạng gì, không cần anh quan tâm.” Lữ Duy Duy nói xong nhận lấy ly nước uống vào.

“Mẹ, mẹ rất không có lễ phép nha, mẹ nên cảm ơn chú này mới phải.” tiểu Tư Tề đứng sau lưng rất không đúng lúc chen vào.

“Tư Tề, con câm miệng lại ẹ, người lớn nói chuyện trẻ nhỏ không được chen miệng vào.”

Con trai yêu quý của cô cứ nhiên lại dạy dỗ mình trước mặt tên đàn ông này, điều này làm cho Lữ Duy Duy cực kỳ khó chịu.

“Tư Tề?” Anh nhớ người đàn ông kia tên là Tề Thiên Lỗi.

Lục Tề Phong nhớ tới cái tên này, trong lòng bốc hỏa, anh dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn lướt qua tên tiểu tử kia, một cảm giác không hiểu xông lên đầu.

Lữ Duy Duy nhìn thấy anh nhìn chằm chằm Tư Tề, trái tim hoảng hốt, chỉ sợ anh nhìn ra cái gì, cô nhanh chóng đi tới ôm Tư Tề, “Tránh ra, chúng tôi muốn đi.”

“Mẹ, con còn chưa ăn điểm tâm ở đây mà?” Nhìn bàn thức ăn kia tiểu Tư Tề kêu lên.

“Tại sao lại vội vàng đi như vậy? Em rất sợ anh sao? Đứa bé này muốn ăn mà.”

Nhìn bộ dáng khấn trương của Lữ Duy Duy, Lục Tề Phong có hơi không hiểu, anh lại nhìn tiểu Tư Tề mấy lần nữa, đứa trẻ này lại có hơi giống mình lúc nhỏ.

Trong đầu của anh âm thầm mừng thầm, chẳng lẽ đứa bé này. . . ?

“Anh đừng nhầm tưởng, Tư Tề không phải con trai của anh, bây giờ tôi còn có chuyện, Tư Tề, nhanh lên một chút cùng mẹ đi về, lát nữa mẹ sẽ mua thứ khác cho con ăn.”

Lữ Duy Duy nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lục Tề Phong làm cho cô rất sợ, trong lòng cô lo lắng cực kỳ, cho nên giấu đầu lòi đuôi phủ nhận .

Lục Tề Phong cười lạnh một tiếng, từ trong vẻ mặt của Lữ Duy Duy anh càng thêm khẳng định suy đoán của mình, anh dùng tay ngăn trở Lữ Duy Duy đi ra ngoài.

“Anh có nói nó là con anh sao? Tại sao em lại khấn trương làm gì? Tư Tề? Người bạn nhỏ, con họ cái gì? Ba ba của con đâu?”

“Ba con qua đời rồi, lúc đó con còn chưa sinh ra, tên là Lữ Tư Tề.” Tiểu tử đối với chú đẹp trai trước mắt này rất có hảo cảm, thành thật trả lời .

“Tư Tề, im miệng, bình thường mẹ dạy con thế nào, không nên cùng người lạ nói chuyện.”

Lữ Duy Duy nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lục Tề Phong, đầu óc loạn lên, lớn tiếng la tiểu Tư Tề.

“Nhưng mà chú ấy. . . .”

“Cái gì chú, con biết người này sao? Lục Tề Phong, anh tránh ra, chúng tôi muốn đi.”

Đột nhiên Lữ Duy Duy rất cảm tức, tại sao mình vừa mới trở về nước người đàn ông này lại đứng díp xuất hiện trước mặt mình như vậy, cô có hơi hoang mang lo sợ, hiện tại trong lòng của cô rất sợ, sợ anh ta biết thân phận của con trai sẽ đem nó cướp đi, cô đã mất đi anh, cho nên bây giờ không thể mất đi Tư Tề .

Lục Tề Phong lãnh khốc nhìn chòng chọc Lữ Duy Duy nửa ngày, chậm rãi dịch chuyển thân thể, không có làm khó cô.

Lữ Duy Duy có hơi ngạc nhiên nhìn anh một cái, ôm Tư Tề mau chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng hai mẹ con, anh móc điện thoại di động ra gọi.

“Tiểu Kỳ, điều tra cho tôi một người?”

235. Chương 237: Làm Tình Nhân Của Anh Trong Một Tháng

Công viên phía Nam hồ, một quán trà tinh mịch đặt ở bờ hồ Bích Thủy xinh đẹp.

Một người đàn ông đeo mắt kính, ngồi đối diện hồ.

Ánh mắt của anh có chút lạnh nhạt, nhưng từ hai chân có chút lay động nhẹ kia là có thể thấy được tâm tình của anh hình như rất tốt.

Hai tay anh vẫn ôm trước ngực, nhìn chăm chăm bóng dáng đang chậm rãi đi tới từ nơi xa, tựa như thợ săn phát hiện con mồi của mình, đáy mắt lộ ra vẻ khát máu hưng phấn.

Xa xa Lữ Duy Duy liền thấy được tác phong của anh, mặc dù anh đeo kính mát, mặc dù cách một khoảng, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được luồng ánh mắt nóng bỏng mang theo lực xuyên thấu đó.

Ba năm trôi qua cũng gột rửa tất cả, trên người anh lại thêm một chút trầm ổn cùng kín kẽ, tăng thêm một chút nam tính thành thực sức quyến rũ cho anh.

Trong lòng cô có chút sợ?

Kỳ thật cô cũng không cần như thế, nhưng mà cô lại đem cảnh cáo của anh làm có thuyết phục mình.

Cô thừa nhận, cô thật sự muốn gặp anh? Rất muốn?

Coi như là trước khi rời đi, phóng túng bản thân một lần?

“Lục Tề Phong, hẹn tôi tới rốt cuộc là có chuyện gì?” Lữ Duy Duy đi tới trước mặt của Lục Tề Phong, có chút lo lắng, chất vấn anh.

“Sao lại tới một mình? Không phải anh bảo em mang Tư Tề tới sao?” Lục Tề Phong không trả lời câu hỏi của Lữ Duy Duy, có chút không vui nhàu mày kiếm.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh? Nếu anh không có chuyện gì, vậy tôi đi trước.” Lữ Duy Duy hốt hoảng di chuyển lướt qua, đề nện rung động trong lòng, lạnh lùng xoay người.

Cô sợ đối mặt với anh, đôi mắt khát vọng kia không thể nghi ngờ sẽ tiết lộ tâm sự của cô.

“Có thể đi, trước đó hãy đem con anh trả lại cho anh?” Âm thanh lãnh khốc của Lục Tề Phong sâu kín vang lên.

Lữ Duy Duy bỗng chốc xoay người, trợn to hai mắt nhìn gương mặt bình tĩnh của Lục Tề Phong, cả hải một lát, không nói ra lời.

“Anh. Anh nói bậy bạ gì thế? Tư Tề. Là con trai tôi.”

Thật lâu sau Lữ Duy Duy mới tìm được đầu lưỡi của mình, nói cà lăm.

“Thật sao?”

Lục Tề Phong tháo kính mát xuống, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Lữ Duy Duy, khóe miệng khẽ nâng lên, kéo ra cười lạnh.

“Cái này giải thích thế nào?” Lục Tề Phong ném qua một phần kết quả báo cáo DNA.

“Đây là cái gì? Anh lấy hàng mẫu từ đâu? Hừ, đừng nghĩ lừa gạt tôi, Tư Tề không phải con trai của anh.” Mặc dù Lữ Duy Duy có chút chột dạ, nhưng lúc này cô không thể không gượng chống.

Anh căn bản không lấy được hàng mẫu của Tư Tề, cho nên nhất định là anh muốn lừa gạt mình.

“Lấy được mẫu DNA của con anh rất khó sao? Em cũng quá coi thường anh. Sau này ở MacDonald, cần phải trông coi con anh.” Lục Tề Phong nhìn thấu tâm tư của Lữ Duy Duy, hết sức không nể mặt đả kích cô.

Nghe anh nói, Lữ Duy Duy đột nhiên nhớ tới chiều hôm qua, xác định có một cô gái trẻ tuổi hết sức nhiệt tình đến gần Tư Tề.

Nguy rồi?

Một sợi tóc, thậm chí là một chút nước miếng cũng có thể trở thành hàng mẫu, xem ra, anh đã sớm hoài nghi.

Cũng khó trách, hình dáng của tiểu tử này cũng quá giống anh.

“Vậy thì thế nào? Con trai được tôi hoài thai mười tháng mới sinh ra, nó thuộc về tôi, dựa vào cái gì mà anh muốn giành với tôi? Anh hoàn toàn không có được trách nhiệm người làm cha?”

“Anh không có trách nhiệm làm cha là nhờ người nào ban tặng?” Vừa nghe xong lời nói của Lữ Duy Duy, lửa giận của Lục Tề Phong vọt lên.

Cô gái đáng chết này mang theo con trai của mình bỏ chạy với người đàn ông khác, hiện tại lại có thể lý sự chỉ trích mình không có trách nhiệm người cha.

Vừa nghĩ tới ban đầu cô bốn cột mình, ngay cả năng lực trên giường cũng bị chất vấn, oán hận trong lòng áp đảo tất cả?

“Anh? Tôi mặc kệ, con trai là của tôi, ai cũng đừng hòng cướp con từ tay tôi.”

Lữ Duy Duy biết mình đuối lý, nhưng con trai hiện tại là cây trụ duy nhất của cô, nói gì cũng không thể cho anh.

“Vậy chúng ta chờ coi, anh đưa ra tòa án kiện quyền nuôi dưỡng con phải thuộc về anh. Em đã tước đoạt ba năm quyền làm cha của anh, anh tin rằng, lần này anh sẽ lấy được thứ anh muốn.” Dứt lời Lục Tề Phong cầm lấy tài liệu trên bàn đứng dậy sẽ phải rời khỏi.

“Không...không được? Tề Phong, tôi không thể không có con trai, tôi cầu xin anh, để con lại cho tôi đi? Không phải bây giờ anh đã kết hôn rồi ư? Tương lai hai người sẽ có con, hơn nữa Tư Tề đi theo anh sẽ chịu uất ức.”

“Cái cô gái này, em đang nói cái gì? Anh sẽ ngược đãi con trai mình sao?”

“Không, không phải vậy, tôi không có ý này, tôi nói đứa bé còn nhỏ như vậy, đi theo mẹ mình sẽ tốt hơn, Tề Phong, để đứa bé đi theo tôi được không?”

Lữ Duy Duy buông tư thái xuống uất ức xin anh, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Thấy bộ dáng Lữ Duy Duy đau lòng khổ sở, Lục Tề Phong có chút đau lòng, nhưng vừa nghĩ tới năm đó cô tuyệt quyết, anh liền hạ quyết tâm.

“Đứa bé có thể đi theo em, nhưng anh có điều kiện.” Chịu đựng tâm tình khác thường, Lục Tề Phong lạnh lùng mở miệng nói.

Lữ Duy Duy vừa nghe lời đầu của anh thì dao động, vội vàng gật đầu.

“Điều kiện gì? Chỉ cần anh không giành đứa bé với tôi, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi đều đồng ý với anh.”

Thật ra thì có lẽ anh không thật muốn đứa bé, anh đã có nhà của mình. Biết đâu anh chỉ muốn nhục nhã mình một lần, dù sao ban đầu mình thương tổn anh như vậy. Lữ Duy Duy yên lặng nhủ thầm ở trong lòng.

Lục Tề Phong liếc mắt nhìn Lữ Duy Duy khấn trương, khóe miệng xẹt qua một tia cười hài hước.

“Được, đây chính là em nói, anh muốn em làm tình nhân của anh trong một tháng. Anh muốn sau này bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy Tư Tề.”

236. Chương 238: Ôn Chuyện Cũ

Nghe được yêu cầu của Lục Tề Phong, Lữ Duy Duy ngây ngấn tại chỗ, cô khẽ nhếch miệng lên, không thể tin nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, trong mắt mê ly của cô một tia khác thường.

Lữ Duy Duy do dự khiến cho lòng tự ái của Lục Tề Phong lại bị đả kích.

Anh bỗng đứng lên đi về phía Lữ Duy Duy, nâng cằm của cô lên, ánh mắt thăm dò con người mơ mơ màng màng của cô.

“Thế nào? Không muốn? Muốn thủ thân vì người đàn ông kia sao? Được, rất tốt, vậy chúng ta gặp nhau trên tòa án?”

Lục Tề Phong cúi người xuống lạnh lùng thở khê bên tai cô, nhưng hô hấp hơi nóng này giống như là bùa chú, trong nháy mắt khiến Lữ Duy Duy đắm chìm.

“Không...không được? Tề Phong, tôi.”

“Anh cho em năm giây suy nghĩ?”

Thấy dáng vẻ Lữ Duy Duy không thể làm gì, trong lòng anh liền vui vẻ. Giờ phút này anh tin tưởng cô nhất định không có lựa chọn nào khác.

Vừa nghĩ tới có thể tiếp tục ôm cô vào trong ngực, thân thể anh căng thẳng một hồi, những năm gần đây, chưa từng có kích động mãnh liệt như thế, hận không thể phóng thích ngay một khắc này.

“Tề Phong, có thể dừng như thế được không? Tôi thật sự không thể không có Tư Tề, tôi.”

Lữ Duy Duy nén nước mắt, lời nói cũng không có nói xong, sắc mặt Lục Tề Phong trầm xuống, lạnh nhạt liếc cô một cái, buông cô ra bỗng chốc xoay người bước nhanh rời đi.

“Tề Phong? Tề Phong? Anh dừng đi, tôi xin anh, anh dừng đi. Tôi. Tôi đồng ý, đồng ý anh còn không được sao?”

Nhìn Tề Phong quyết tuyệt rời đi, bước nhanh không có một tia dừng lại, Lữ Duy Duy khóc lớn tiếng.

Cô chậm rãi ngồi xổm ở trên đất, khổ sở ôm lấy đầu mình.

“Rất tốt, tám giờ tối, anh chờ em ở nhà trọ độc thân.”

Lục Tề Phong hơi dừng lại, lạnh lùng ném một câu, đầu cũng không quay lại rồi rời đi. Cũng không có ai nhìn thấy trên mặt anh hiện lên nụ cười mong đợi.

Nhà trọ độc thân?

Căn phòng kia, mình đã sớm trả lại, chẳng lẽ? ?

Hai mắt Lữ Duy Duy nhắm lệ mông lung nghi hoặc nhìn bóng lưng đã đi xa, chưa xót khổ sở lan tràn trong tim.

———— tử tiết thu phân cắt ————

Trên bàn cơm, Lữ Duy Duy cúi đầu, thong thả ung dung ăn cơm trong bát, Tư Tề bên cạnh thấy suy nghĩ của Lữ Duy Duy đã đi vào coi tiên liền chu cái miệng nhỏ nhắn kêu lên.

“Mẹ? Mẹ làm sao vậy? Mẹ vẫn ăn cơm trắng, cũng không có dùng bữa?”

“Đúng vậy đó, Duy Duy, cậu làm sao vậy? Tinh thần có chút không tập trung.” Tiểu Tiểu cũng phát hiện Duy Duy khác thường, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm cô.

“Hả? Cái gì? Sao thế? Tổ không sao?”

Đột nhiên nghe được có người đang gọi mình, Duy Duy lấy lại tinh thần, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình không hiểu, có chút chột dạ.

Tiểu Tiểu đang muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện Trạch Vũ đang nháy mắt với mình, ý bảo mình không cần hỏi nữa.

“A, vậy thì tốt, Duy Duy, cơm nước xong chúng ta mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài dạo một chút nhé?”

“Không được.”

Duy Duy cự tuyệt theo phản xạ có điều kiện, nhưng một giây kế tiếp cô phát hiện phản ứng của mình có chút quá mức, “Ừ, cái đó, tớ muốn nói, buổi tối tớ còn có chút việc, Tiểu Tiểu, còn phải làm phiền cậu trông coi Tư Tề giúp tớ, thật sự xin lỗi, bởi vì tớ làm hại tuần trăng mật của hai cậu kéo dài thời hạn.”

“Dừng nói như vậy, chuyện không liên quan đến cậu, dạo này Trạch Vũ cũng rất bận, cơm nước xong cậu đi luôn à? Dù sao tớ mang hai hợp thành một, bọn trẻ chơi chung một chỗ rất tốt, cậu yên tâm đi.”

Từ ngày kết hôn, bất ngờ gặp Duy Duy cùng Tề Phong ở ngưỡng cửa phòng rửa tay, mấy ngày nay, cô phát hiện Duy Duy thất thần, chắc hẳn mất hồn có liên quan đến Tề Phong.

Trong lòng Tiểu Tiểu âm thầm lo lắng, mặc dù cô biết Duy Duy còn yêu Tề Phong, nhưng bây giờ, hai người cũng không có khả năng. Bởi vì, cả hai đều đã có gia đình.

“Tốt, cảm ơn, tớ ăn no, tớ đi ra ngoài trước. Tư Tề, con nhất định phải nghe lời dì Lãnh, lát nữa mẹ sẽ trở về.”

“Mẹ, con biết rồi, con sẽ ngoan.” Tiểu Tư Tề hết sức hiểu chuyện gật đầu một cái.

Nhìn con trai ngoan ngoãn, trong lòng Lữ Duy Duy chua xót, cô nhất định phải để con trai ở lại bên cạnh mình.

Nghĩ đến những gì sẽ phải đối mặt, đáy mắt Duy Duy có chút ướt át. Cô cúi đầu, vội vã chạy ra ngoài cửa.

Ba năm rồi, Đài Bắc thay đổi rất nhiều, nhưng nơi này lại vẫn như ngày trước.

Duy Duy đứng ở dưới lầu, nhìn căn phòng trước kia mình từng ở, trong phòng đèn sáng choang.

Anh đã tới rồi?

Trái tim cô cuồn cuộn một hồi?

Do dự một lát lâu, rốt cuộc cô lấy hết dũng khí đi vào thang máy.

Dinh

Cửa thang máy mở ra, cô đạp bước chân nặng nề, đi tới trước cửa, cô vung tay lên, đang chuẩn bị gõ cửa thì cửa bị người từ bên trong mở ra.

Lục Tề Phong một thân quần áo ở nhà xuất hiện ở cửa.

Lữ Duy Duy nhìn dáng vẻ người đàn ông tốt ở nhà, trong lòng không khỏi rung động.

Anh dựa nghiêng ở bên khung cửa, yên lặng nhìn mình chằm chằm, từ ánh mắt lạnh nhạt trên mặt không nhìn tâm tình của anh, không biết lúc này, trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Hai người lúng túng nhìn nhau.

“Tôi. Umh. Tề. ?”

Lữ Duy Duy mở miệng muốn nói cái gì, cánh tay Lục Tề Phong đột nhiên duỗi ra, một tay kéo cô vào trong ngực, xoay người một cái, cửa bị đóng nặng nề, mà cô bị anh chống đỡ ở cạnh cửa, môi nóng ửng không kịp chờ đợi hôn cô.

Hơi thở dồn dập phả vào trên mặt cô, ngực của anh dán chặt trước ngực cô, có thể cảm nhận được nhịp tim dồn dập mà mạnh mẽ.

Phía dưới, dục vọng nóng bỏng bành trướng, chống đỡ trên cô.

“Tề Phong, anh đừng như vậy, hãy nghe tôi nói.”

“Câm miệng?” Lục Tề Phong gầm nhẹ một tiếng, bế ngang cô, đi tới ghế sa lon mà bọn họ đã từng hoan ái vô số lần.

237. Chương 239: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ

Lục Tề Phong nặng nề đem Lữ Duy Duy vứt xuống trên ghế sa lon, lấn người đè lên.

“Không, Tề Phong, đợi chút.”

“Em tốt nhất đừng nói mấy lời mất hứng, ngoan ngoãn làm xong bốn phận.”

Nhiệt tình nhiều lần bị cắt đứt, Lục Tề Phong hết sức bất mãn, thân thể này không thể phủ nhận có lực hút trí mạng đối với mình, cho nên anh không ngừng động tác trên tay chút nào.

“Không phải, tôi. Tề Phong, chúng ta thật sự không thể, có thể đổi thành điều kiện khác hay không?”

Lữ Duy Duy đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng tối tăm của Lục Tề Phong, khó khăn nói.

Cười một tiếng?

Tất chân sóng gợn trên đùi Lữ Duy Duy ở trong tay của anh hoa lệ hồng nát.

Lục Tề Phong một đầu gối dùng sức đẩy chân của cô ra, hô hấp của anh nặng nề tăng lên ần ần và tức giận.

“Lữ Duy Duy, nếu như em còn cố gắng chọc giận, tôi nhất định sẽ làm cho em hối hận.” Anh tà ác nói xong, cúi đầu nặng nề cắn cổ của cô.

“A?” Đau đớn khiến Lữ Duy Duy không khỏi kêu thành tiếng.

“Rất tốt, lúc này mới giống em? Tôi không ngại khiến cho em lộ ra bản tính mèo hoang.”

Tiếng kêu của Lữ Duy Duy gượng gạo Tề Phong, anh nhẹ nhàng liếm vành tai của cô, thanh âm khàn khàn mập mờ nói ở bên tai của cô.

Chuyện cũ nhất từng màn một ở trong đầu của cô trở lại, những năm gần đây, chưa bao giờ quên.

Hôm nay lại trở về trong giấc mộng trần trọc trăm chỗ ngổ ngang, thừa số nào đó ngủ say trong cơ thể bị đánh thức.

Hai mắt cô nhắm nghiền, cố gắng buông lỏng tâm tình của mình, chân thật đối mặt với trái tim của mình.

Cảm nhận được thân thể người trong ngực mềm xuống, Lục Tề Phong nhiệt tình mãnh liệt đánh tới, vội vàng cúi đi chướng ngại dư thừa trên người, thân thể trầm xuống đột nhiên tiến vào cô?

“A? Không?”

Chịu đựng to lớn của anh, cảm giác đau đớn đánh tới, cô không nhận được nhả mảy lại.

Cảm nhận được cô ảm áp và khít khao, Lục Tề Phong khẽ dừng lại một chút, anh hết sức kinh ngạc, loại cảm giác chật hẹp này không thua gì cô lần đầu tiên, một loại hưng phấn không rõ ở đáy lòng dâng lên.

Chẳng lẽ, những năm này, cô chưa từng có người đàn ông khác?

Anh thử thăm dò cử động thân thể, một cổ dòng điện xuyên thấu thân thể của anh, anh cũng không chế không nổi nhiệt tình trong cơ thể nữa, ở trên người của cô dong ruổi.

Đau đớn qua đi, khoái cảm đã lâu đánh tới, Lữ Duy Duy cong người lên, dán thật chặt thân thể của anh, đối mặt chính mình là một người đàn ông mình yêu, giờ khắc này, cô muốn càng nhiều.

Hai người cũng tập trung 200% nhiệt tình, quên mình tận tình dây dưa, đòi lấy sâu hơn lẫn nhau.

Phóng túng lần lượt qua đi, anh rốt cuộc không muốn rời khỏi thân thể của cô.

Đôi mắt Lục. Lữ Duy Duy sửa sang lại quần áo, nước mắt yên lặng chảy xuống?

Thân thể của anh, cô là lưu luyến si mê như thế?

Nhưng mà, vừa nghĩ tới thân thể của mình, trừ anh ra còn có người đàn ông khác chạm qua, cô đã cảm thấy rất ghê tởm mình, cô liền hết sức cảm hận mình?

Mặc quần áo tử tế, Lục Tề Phong nằm nghiêng trên ghế sa lon, nhìn thân thể cô uyển chuyển bị động quán vào trong quần áo chướng mắt, anh có chút không vui mím môi một cái, đang chuẩn bị mở miệng, một giọt nước mắt chảy xuống, ở dưới ánh đèn chiếu rọi, trong suốt như thế, chói mắt như thế?

“Tại sao khóc? Em cứ như vậy không cam lòng? Đáng chết, em cảm thấy thua thiệt đối với anh ta rồi sao?”
Lục Tề Phong tức giận vội vã bóp chặt bả vai của cô, mạnh mẽ quay mặt cô về phía mình.

“Tôi không?” Lữ Duy Duy vô lực phủ nhận.

Anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết trái tim của mình này đau đớn thật sâu?

“Không có là tốt rồi, chớ ở trước mặt tôi làm ra một bộ dáng cô gái cương trực, sẽ làm cho người ngán, chuyện cô tình tôi nguyện, làm cho tôi và em giống nhau, trước kia tại sao tôi không phát hiện cái người này làm sao có thiên phú diễn trò?”

Kích tình qua đi, hận ý đã từng bị thương hại từ từ nổi lên, anh tàn nhẫn khẽ liếc cô một cái, ném cho cô một chuỗi chìa khóa.

“Đây là cái gì?”

“Từ ngày mai trở đi, chuyển qua, người khác đi nghỉ tuần trăng mật, em muốn làm kỳ đà cản mũi sao? Hơn nữa tôi nói rồi, tôi muốn tùy lúc có thể gặp Tư Tề.”

“Nhưng.”

“Tư Tề cũng là con tôi, muốn gặp nó có lỗi sao?” Lục Tề Phong hung dữ nhìn cô chằm chằm.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên.

Lục Tề Phong lấy di động sang, liếc mắt nhìn, đi ra ban công phòng khách.

“Alo? Mỹ Giai?”

“Tề Phong, đã trễ thế này anh ở đâu? Làm sao lại chưa trở về? Đừng uống quá nhiều rượu, tổn thương thân thể.” Đầu kia điện thoại, giọng nói Lâm Mỹ Giai dịu dàng chậm rãi truyền đến.

Lục Tề Phong lạnh lùng đảo qua phía trước, nhẹ giọng cười cười, “Được, Mỹ Giai, có chút việc làm trễ. Anh một hồi thì đến nhà rồi, chờ anh?”

Giọng nói dịu dàng săn sóc truyền đến trong lỗ tai Lữ Duy Duy, tim bị làm đau.

Cô khổ sở nhìn anh một cái, khuôn mặt kia dịu dàng đả thương mắt của cô.

Lục Tề Phong cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác trên ghế sa lon, lạnh lùng liếc cô một cái, thản nhiên đi ra ngoài.

Một khắc kia cửa phòng bị đóng lại, Lữ Duy Duy cũng không nhận được khổ sở trong lòng, lên tiếng khóc rống lên.

Tại sao phải như vậy? Tại sao muốn cô gặp gỡ tất cả này?

Tại sao bọn họ hải ép mình rời khỏi Đài Bắc? Chẳng lẽ tất cả này không phải tình cờ?

Giờ khắc này, trong đầu Lữ Duy Duy đột nhiên xuất hiện bóng dáng và ánh mắt ác độc của người phụ nữ đó.

Trời ạ, những năm gần đây, tại sao mình chưa từng nghĩ tới loại khả năng này?

Lúc cô ta cầm những tấm ảnh kia ép mình rời khỏi Đài Bắc, mình tại sao không nghĩ tới những điều này?

Đây chính là một âm mưu? ?

Lữ Duy Duy sững sờ nhìn chằm chằm cánh cửa kia, toàn thân, trái tim xuyên thấu một mảnh lạnh lẽo?

Sau khi Lục Tề Phong ra cửa, cô đơn tựa vào bên tường, nghe tiếng khóc thút thít bi thương từ trong phòng truyền tới kia, trong lòng của anh cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo?

238. Chương 240: Quảng Trường Vô Tình Gặp Được

Kể từ ngày đó sau khi rời đi, ba ngày qua, Lục Tề Phong cũng không có tới nơi này, Lữ Duy Duy đứng ở trước cửa sổ, nhìn đường cái dưới lầu kia, trong lòng giống như đang mong đợi thứ gì.

Quây quanh mẹ: “Mẹ, hôm nay chúng ta ăn cái gì nha?” Chơi chán đồ chơi, Tư Tề nhỏ bé nhìn mẹ ngây ngẩn, bầu môi vuốt bụng.

Lữ Duy Duy nghe được con trai gọi cô, vội vàng ngẩng đầu lên, phát hiện mình cứ nhiên ngẩn người lâu như vậy, đã qua thời gian ăn cơm rồi.

“Ai nha, thật xin lỗi, bảo bối, cũng đã muộn thế này, mẹ thậm chí quên nấu cơm, Tư Tề con muốn ăn cái gì?”

“Tư Tề muốn ăn cái gì cũng có thể sao? Mẹ?” Tiểu Tư Tề nhìn chăm chăm mẹ, đáy mắt thoáng qua ánh sáng giảo hoạt.

“Ừ, đúng vậy?”

“Được, mẹ, con muốn ăn MacDonald?”

Loại thực phẩm này nhiệt lượng cao không có dinh dưỡng, cô bình thường rất ít khi cho Tư Tề ăn, chỉ là trẻ con vẫn là trẻ con, thích ăn những đồ này là không có đạo lý.

Lữ Duy Duy nhìn tiểu tử đáng vẻ hưng phấn, gắng gượng gạt đầu một cái.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Tốt, liền bây giờ hả?”

“OK? Lên đường thôi?” Lấy được đồng ý của mẹ, tiểu tử kích động chạy ra ngoài cửa.

Sau khi ăn uống no đủ, Lữ Duy Duy không khỏi cảm thán, hôm nay cùng với tên tiểu tử này lại ăn không ít calo vài, không muốn biết làm bao nhiêu vận động mới có thể tiêu hao hết đây.

Cô dắt Tư Tề đi tới một bên bên quảng trường Đông Lăng, chuẩn bị đi dạo một chút.

Một đám trẻ con chơi ca nô hấp dẫn tầm mắt của tiểu Tư Tề thật sâu, tiểu Tư Tề tò mò đi theo đám trẻ con chơi ca nô kia chạy về phía quảng trường bên kia, mà tầm mắt Lữ Duy Duy thì bị một đôi nam nữ thân mật đi chung với nhau hấp dẫn, không chút nào lưu ý tới đứa bé dắt trên tay đã sớm buông lỏng.

Lâm Mỹ Giai hôm nay tan việc đầu tiên là liền chạy tới công ty Lục Tề Phong, quán anh cùng nhau ăn cơm xong lại vừa lười kéo anh sau khi ăn xong đi dạo, đúng lúc cô ngọt ngào vô cùng, bóng dáng của Lữ Duy Duy đột nhiên rơi vào trong mắt của cô.

Cô kéo tay Lục Tề Phong bỗng chốc cứng lại.

Ba năm, bóng dáng này đâm vào trong lòng cô ta hôm nay lại không có dấu hiệu nào ra hiện tại trước mặt của mình, ánh mắt cô ta kinh ngạc nhìn thẳng vào Lữ Duy Duy.

Lữ Duy Duy cũng tiếp nhận lấy ánh mắt kinh ngạc và phần hận của Lâm Mỹ Giai, nhìn vợ chồng bọn họ ân ái chính là đi ở chung một chỗ, lòng của cô đau, nước mắt trong nháy mắt chứa đầy hốc mắt.

Cô vội vã xoay người muốn né tránh bọn họ, nhưng đột nhiên phát hiện bên cạnh mình không có một bóng người.

Cái loại bất ngờ sợ hãi đó khiến cho trong đầu của cô trống rỗng, chỉ có một giọng nói quay về.

Không thấy Tư Tề? Không thấy Tư Tề?

“Tư Tề? Tư Tề? Trời ạ, Tư Tề con ơi ở đâu? Con đừng dọa mẹ nha? Tư Tề?”

Một tiếng gào cực kỳ sợ hãi vang lên trong đám người.

Mọi người rối rít đưa ánh mắt nhìn cô, dĩ nhiên, ở đây cũng bao gồm Lục Tề Phong.

Một tiếng Tư Tề kia mang theo sức lực cực kỳ mạnh mẽ xuyên thấu truyền vào trong lỗ tai Lục Tề Phong, anh theo tiếng nhìn lại, thấy Lữ Duy Duy mặt đầy ước mắt nóng nẩy hơn cả nổi điên, tâm khảm trương nhéo lên.

Anh ba chân bốn cẳng xông tới.

“Lữ Duy Duy? Tư Tề đâu? Chuyện gì xảy ra? Em không coi chừng nó sao?”

Một khắc thấy Lục Tề Phong xông tới kia, Lữ Duy Duy giống như là tìm được cứu tinh, âm áp, nhưng mà, lúc nghe lời của anh mang theo chất vấn trách móc, Lữ Duy Duy càng thêm khó chịu.

“Tôi không biết, tôi vừa mới dắt nó, tôi. Tôi. Tư Tề? Tư Tề, con đừng dọa mẹ có được hay không?” Lữ Duy Duy lắc đầu, vẻ mặt hoảng loạn tìm chung quanh bóng dáng nho nhỏ đó.

“Em dắt nó? Buông tay ra cũng không biết sao? Em làm mẹ người ta như thế nào?”

Nghe được không thấy con trai, Lục Tề Phong cũng khấn trương, anh không chút nào chú ý đến vẻ mặt vội vã này của mình ở trong mắt của Lâm Mỹ Giai, có bao nhiêu khác thường.

“Là tôi không tốt, tôi. Tề Phong, nhanh lên một chút giúp tôi tìm Tư Tề trở về nha, Tư Tề? Tư Tề?” Lữ Duy Duy lo lắng khóc, quay đầu chạy về phía đám người.

Lục Tề Phong nhìn Lữ Duy Duy chạy về phía quảng trường phía tây, mình cũng vội vàng quay đầu chạy về phía bên kia.

Lâm Mỹ Giai sững sờ nhìn một màn trước mắt này, cô ta tức giận toàn thân phát run.

Chỉ cần người phụ nữ này vừa xuất hiện, ở trong mắt của anh không có bất luận kẻ nào. Cô ta oán hận nhìn chằm chằm bóng dáng biến mất ở đám người đó, hồi lâu, cô ta tức giận xoay người chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên một thân thể nho nhỏ va vào trong ngực của cô ta.

“Ai nha, thật xin lỗi đi?” Tiểu Tư Tề chỉ lo nhìn đám trẻ, không để ý đến trước mặt còn có người.

Lâm Mỹ Giai cũng là người thích trẻ con, chỉ là trong hai năm qua, bụng vẫn không có động tĩnh. Thấy đứa bé này đụng vào trong ngực mình, cô đề xuống lửa giận mới vừa rồi lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Không sao, người bạn nhỏ, con tên là.” Khi cô thấy bộ dáng tiểu tử, nửa câu nói kia sau ngăn ở trong họng.

Giống như anh?

“NCon tên là Tư Tề sao?” Lâm Mỹ Giai dựa vào một loại trực giác thứ hai. Ôn hòa trên mặt đã sớm thoái lui.

“Dì, dì biết con sao?” Tiểu Tư Tề kỳ quái nhìn chằm chằm dì trước mặt này 1 giây trước vẫn còn ánh mắt thân thiện, hiện tại đột nhiên chuyển thành mây đen.

“Tư Tề? Ba ba con đâu? Ba con là ai?”

Hình như cực kỳ muốn biết đáp án này, Lâm Mỹ Giai bắt được cánh tay tiểu Tư Tề thật chặt.

“Đau, dì, thật là đau?” Tiểu Tư Tề nhú mày, cơ hồ muốn khóc ra ngoài.

“Mỹ Giai? Em ở đây làm gì?”

Lục Tề Phong quay đầu lại tìm thấy Tư Tề hưng phấn chạy tới, nhưng khi nhìn thấy đứa bé cơ hồ muốn rơi nước mắt, anh mới phát hiện mắt hạnh của Lâm Mỹ Giai tức giận trợn trừng mắt nhìn Tư Tề, một đôi tay nín lấy cánh tay đứa bé thật chặt.

239. Chương 241: Có Hối Hận Hay Không

“Tư Tề, đau chỗ nào?”. Lục Tề Phong chạy nhanh tới ôm Tư Tề, gương mặt khẩn trương.

Tư Tề nói, “Chú chú, cánh tay Tư Tề đau.”

Tư Tề nhỏ bé xoa cánh tay tội nghiệp nhìn Lục Tề Phong, con người trong suốt ngày thơ của bé khiến lòng Lục Tề Phong rung động.

Đây chính là con trai mình sao?

Đây là cảm giác được ôm con trai trong ngực sao?

“Được, chú thổi giúp cháu nhé?” Lục Tề Phong lộ ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng hiếm thấy, khiến Lâm Mỹ Giai ở một bên tức giận tới mức toàn thân phát run.

Anh ở trước mặt cô, chưa từng ôn tình như vậy, hành động của anh như thế, càng xác nhận suy đoán trong lòng cô. Ngọn lửa ghen tị ở trong lòng hừng hực cháy lên, cô nhìn chăm chăm đứa bé kia, hận không nuốt trọn nó.

“Mỹ Giai, vừa rồi em làm cái gì vậy? Đó chỉ là một đứa bé.” Lục Tề Phong tức giận ôm Tư Tề quay đầu lại nhìn chăm chăm Lâm Mỹ Giai.

“Tề Phong, anh hiểu lầm rồi, em không cố ý đâu.”

Nhìn con người u ám của Lục Tề Phong, Lâm Mỹ Giai đè xuống lửa giận trong lòng thay bằng bộ dạng vô tội.

“Mỹ Giai, trong lòng anh, em vẫn là người thiện lương tốt bụng, người phụ nữ hiểu chuyện, Tư Tề còn nhỏ, thằng bé căn bản cái gì cũng không biết, sao phải làm khó nó? Được rồi, trước tiên anh dẫn thằng bé đi tìm mẹ bé đã, em trở về trước đi, tối này anh còn có tiệc xã giao.” Lục Tề Phong nhìn Lâm Mỹ Giai, đáy mắt thâm trầm oán hận, nói xong xoay người đi tới chỗ đám người.

Nhìn Lục Tề Phong ôm đứa bé kia rời đi, Lâm Mỹ Giai có cảm giác như sắp cách xa anh, giống như tương lai sắp tới, cô sẽ vĩnh viễn mất đi anh?

Khủng hoảng ập tới, cô tự nhiên nhớ tới Tiểu Trang, cô vợ vãi gọi số của Tiểu Trang.

“Mẹ? mẹ?”

Tư Tề nhỏ nhìn Lữ Duy Duy cách đó không xa, lớn tiếng kêu lên.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Lữ Duy Duy chợt quay đầu lại, thấy được một lớn một nhỏ này.

“Tư Tề! Tư Tề!” mặt Lữ Duy Duy đầy nước mắt vui mừng chạy về phía Lục Tề Phong.

Cô ôm lấy Tư Tề từ trong ngực Lục Tề Phong, ôm thật chặt, lớn tiếng khóc.

“Tư Tề, con chạy đi đâu vậy, con hù chết mẹ rồi, mẹ cho rằng con đã bị người xấu bắt đi rồi.”

“Mẹ, mẹ đừng khóc, Tư Tề không bao giờ dám rời đi nữa đâu.” Tư Tề nhỏ vừa nói vừa dùng tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Lữ Duy Duy.

“Vừa rồi con chạy đi đâu vậy? Lần sau không thể không ngoan như vậy được chưa? Mẹ không thể không có con.” Nhờ hành động của con trai, Lữ Duy Duy cảm thấy ấm áp trong lòng, cô lau đi nước mắt, có thâm ý khác nhìn sang Lục Tề Phong.

“Mẹ, con thấy được các anh chơi ống trượt, thật thích, con cũng muốn được chơi.”

Tư Tề ôm cổ Du YDuy chỉ vào đám trẻ cách đó không xa, hâm mộ nói.

“Tư Tề thích chú ngày mai đưa con đi học không?” Lục Tề Phong thấy mặt tràn đầy hi vọng của con trai, vội vàng lên tiếng đồng ý.

Mặc dù bây giờ lấy tư cách là chú khiến anh cực kì khó chịu, nhưng mà, bây giờ anh cũng không nghĩ kĩ, thế nào khiến cha sống lại từ trong miệng mẹ nói ra là đã chết.

“Không được, bảo bối, bây giờ còn còn nhỏ, dễ bị ngã, khi nào con lớn hơn một chút, mẹ đưa con chơi, được không?” Nghe được lời của Lục Tề Phong, Duy Duy theo bản năng cự tuyệt.

Cô không muốn Lục Tề Phong tiếp xúc nhiều với Tư Tề, cô sợ Tư Tề sẽ thích anh, mà cách xa cô.

Trước nghe được lời của Lục Tề Phong, Tư Tề nhỏ lập tức thấy vui vẻ, nhưng nụ cười còn chưa lan ra, liền bị mẹ từ chối, nhất thời, trên mặt bé lộ ra vẻ thất vọng.

Thấy con trai thất vọng, Lục Tề Phong không vui trợn mắt nhìn Lữ Duy Duy một cái.

“Không có chuyện gì, chú là người định đoạt, chúng ta mang theo biện pháp phòng hộ thì sẽ không có vấn đề gì, Tư Tề có sợ ngã không?”

“Không sợ đâu chú.”

Tư Tề nhỏ nói qua len lén liếc mắt nhìn mẹ, thấy Lữ Duy Duy có chút tức giận, Tư Tề lại nhìn Lục Tề Phong, sửa lại lời nói, “Nhưng mà Tư Tề phải nghe lời mẹ, khi nào lớn rồi chơi ạ.”

Thấy con trai đứng ở bên mình, Lữ Duy Duy nở nụ cười hả hê với Lục Tề Phong. Thật không uống công nuôi, bất kể như thế nào, con trai vẫn nghe lời mình.

Tiếp thu ánh mắt hả hê của Lữ Duy Duy, mặt Lục Tề Phong trầm xuống.

“Không còn sớm, để anh đưa 2 mẹ con về.” Lục Tề Phong buồn bực nói qua.

“Được ạ.”

“Không cần, Tư Tề, chú với cô muốn về nhà, cho nên chúng ta không nên quấy rầy người khác, mẹ đưa con về nhà được không?” Thấy bộ dạng vui vẻ của con trai, Lữ Duy Duy vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Trong lòng cô không khỏi thầm than một tiếng, chẳng lẽ đây chính là cảm tính bố con sao?

Tư Tề ít khi gần gũi với người xa lạ như vậy, nhưng bé đối với Tề Phong thì rất thích.

Thấy Duy Duy một lần nữa mạnh mẽ ngăn cản mình tiếp xúc với con trai, Lục Tề Phong không nhịn được tức giận.

“Lữ Duy Duy, có chừng có mực thôi.”

Thấy bộ dạng Lục Tề Phong muốn điên, Lữ Duy Duy thức thời ngậm miệng lại.

Lục Tề Phong đoạt lại Tư Tề trong ngực Lữ Duy Duy, mặt thỏa mãn ôm con trai đi tới xe mình.

Lữ Duy Duy nhìn bóng lưng hai bố con họ vui vẻ, trong lòng cảm thấy hỗn loạn.

Về đến nhà, Tư Tề lại quấn Lục Tề Phong chơi một hồi lâu, nhìn thấy anh với con trai vui vẻ, nghe thấy tiếng gọi âm ỉ vui vẻ của hai bố con họ, một dòng nước ấm ở trong lòng bắt đầu chuyển động, hình ảnh ấm áp này khiến Lữ Duy Duy kích động, chỉ muốn dừng lại giây phút này.

“Nghĩ cái gì vậy? Hối hận với sự lựa chọn ban đầu rồi à? Có phải đang suy nghĩ xem nên để bố Tư Tề sống lại thế nào đúng không?” âm thanh của Lục Tề Phong đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lữ Duy Duy.

“Anh nói cái gì? Tôi thấy đang lúc không còn sớm nữa, anh nên về đi.”

240. Chương 242: Một Màn Mập Mờ

Lời nói đùa của Lục Tề Phong đánh trúng tim đen của Lữ Duy Duy, cô có chút thẹn quá thành giận. Cô xoay mặt, chỉ vào cửa, miệng lạnh nói lệnh đuổi khách.

“Em ở đây đuổi anh đi? Đây là thái độ gì vậy?”. Lục Tề Phong cố tình tảo nhìn chằm chằm Lữ Duy Duy, nhưng trong lòng có lửa giận bay lên.

Lữ Duy Duy đẩy mình vào vòng tay của người phụ nữ khác, cảm giác không coi trọng gì khiến anh cảm thấy rất khó chịu, trước nhìn thấy bản thân mình tốt đẹp, cô cũng không có tia ghen tức nào, bây giờ, cô lại vội vã muốn mình về nhà, trở lại bên cạnh người phụ nữ khác.

Chẳng lẽ ở trong lòng cô đã không có mình nữa sao?

“Lục Tề Phong, ở trước mặt con đừng nói lung tung.”

Lữ Duy Duy nhanh chóng liếc mắt nhìn Tư Tề ngồi ở phía xa đang chơi đùa, cố ý giảm thấp giọng.

“Em tốt nhất nên nghĩ xem nên giải thích với con rằng anh còn sống, anh sẽ không để cho con của anh vĩnh viễn gọi anh là chú.” Lục Tề Phong theo ánh mắt của Lữ Duy Duy nhìn tới, giọng nói mạnh mẽ.

“Anh.....”

“Tư Tề, chú phải đi rồi, mai chú tới chơi với cháu nhé!”

Lục Tề Phong không để ý tới Lữ Duy Duy tức giận, nở nụ cười thân thiết với con trai.

“Chú không ở đây dạy cháu chơi Hỉ Dương Dương* ạ?”

*: Thực sự trò này t cũng không biết là gì, tra gg thì ra bộ phim hoạt hình cừu vui vẻ và sói xám.

Tư tề chỉ vào món đồ chơi bên tay không chút mất hứng nói qua.

“Bảo bối phải ngoan, trời đã tối rồi, chú phải về nhà rồi, về muộn thì ở bên ngoài sẽ có người xấu.” Lữ Duy Duy dịu dàng dụ dỗ Tư Tề.

“Được ạ, vậy bái bai chú ạ.”

“Bái bai chú?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Tề giống mình, cảm thụ trên người Lữ Duy Duy tản ra tình thương của mẹ, căn phòng này tràn đầy sự ấm áp, Lục Tề Phong không muốn rời đi chút nào.

Nhưng ánh mắt của Lữ Duy Duy ám hiệu bảo anh rời đi, cứ nhìn mãi, anh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Trong căn phòng tổng giám đốc tòa nhà Hàng Mỹ, một quầng sáng mờ nhạt được thấp lên.

Hai người phụ nữ ôm nhau ở chung một chỗ, cả phòng đầy mùi rượu, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng rên rỉ như có như không.

“Mỹ Giai, rời khỏi anh ta đi. Em vĩnh viễn sẽ không tổn thương chị, em vĩnh viễn không để chị khổ sở, em yêu chị, rất thích chị.” Âm thanh đau buồn của một người phụ nữ sâu kín vang lên.

“Tiểu Trang, em đã nói em sẽ giúp chị, người phụ nữ kia lại trở về rồi, hơn nữa còn mang theo đứa bé, chị chắc chắn đứa bé kia chính là con của Tề Phong, đáng ghét giống nhau như vậy. Làm thế nào? Tiểu Trang, chị tuyệt đối không thể để người phụ nữ kia cướp đi Tề Phong, em phải giúp chị.”

Lâm Mỹ Giai nhắc tới Lữ Duy Duy thì tâm tình không khống chế được, kích động. Trông mắt lộ ra hận ý thật sâu.

Tiểu Trang nhìn Lâm Mỹ Giai đỏ kị choáng váng đầu óc, ánh mắt đau buồn àm thất vọng.

Ba năm, cô nhìn cô ấy đối với người đàn ông kia dốc hết tất cả, nhưng vẫn không có cách nào có được trái tim anh, cô vì cô ấy mà cảm thấy đau lòng. Cô hi vọng cô ấy có thể phân ra một phần mười tình cảm ra đối đãi cô.

Nhưng cô cũng hiểu, bây giờ cô ở lại bên cạnh mình, bằng lòng cho qua, bởi vì bí mật kia, sợ mình nói ra chuyện kia.

Nhưng chỉ có cô biết, cô vĩnh viễn sẽ không dùng nhược điểm đó uy hiếp cô ấy, bởi vì, cô rất yêu cô ấy, vì cô ấy, cô nguyện ý bỏ ra tất cả.

“Mỹ Giai, những năm này có thật là đáng giá không?”

“Tiểu Trang, em có ý gì vậy? Em cũng không nguyên ý giúp chị sao? Những tấm hình kia, không phải là em vẫn giữ lại sao? Em đưa cho chị được không? Hoặc là em để cho cô ta rời đi, lập tức đi khỏi Đài Bắc, được không?”

Lâm Mỹ Giai một lòng chỉ muốn loại bỏ cái đinh Lữ Duy Duy trong mắt, không phát hiện ánh mắt Tiểu Trang lộ ra sự thất vọng.

“Mỹ Giai, em thật sự hối hận ban đầu vì chị làm chuyện này, bây giờ em cảm thấy đều là em hại chị thành ra cái bộ dạng bây giờ, em vẫn cho là do cô ấy xuất hiện mới đoạt đi hạnh phúc của chị, em yêu chị, em nguyên ý giúp chị. Nhưng mà, Mỹ Giai, anh ta căn bản không yêu chị, ba năm, chị không hiểu sao? Chị cứ cưỡng cầu vô dụng thôi, người trong tim anh ta không phải là chị, coi như không có người phụ nữ đó, vẫn sẽ có người khác, nhưng, không phải là chị.... chị có hiểu không?”

Tự dưng. Bốp!

Một cái tát nặng vào mặt Tiểu Trang.

Ở nơi này yên tĩnh, một cái tát lại vang lên như thế.

“Chị.... Tiểu Trang.... chị xin lỗi, là chị không tốt, tâm tình của chị không khống chế được, Tiểu Trang, đừng trách chị.” Lâm Mỹ Giai tức giận cho Tiểu Trang một cái tát, nhưng nhìn ánh mắt buồn rầu oán trách của Tiểu Trang, khiến lòng cô rối loạn.

Cô tiến lên ôm chặt cô ấy, không nhịn được khóc.

“Tiểu Trang, đừng trách chị, chị thật sự rất khó chịu, chị không thể mất đi anh ấy, chị yêu anh ấy đã bao nhiêu năm, em biết không? Em không hiểu tâm tình của chị, chị rất sợ, chị rất hốt hoảng, chị.... Chị.... Thật sự chị không cố ý, chị phải làm gì? Tiểu Trang, em giúp chị đi, giúp chị một chút được không? Tiểu Trang?”

Lâm Mỹ Giai khóc lóc khiến lòng Tiểu Trang mềm nhũn, cô nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, nhân tiện lau nước mắt đi.

“Được rồi, đừng buồn nữa, em sẽ giúp chị, Mỹ Giai, đồng ý với em, nếu như anh ta không quý trọng chị... chị không cần phải làm tổn thương chính mình nữa, trở lại bên cạnh em, được không?” Tiểu Trang buồn bã nói, mặc dù cô biết giấc mơ không bao giờ thành sự thật.

Nhưng, không phải cô giống cô ấy sao? Yêu một người căn bản không yêu mình.

Lúc yêu, con người trở nên ngu ngốc như vậy đấy.

“Mỹ Giai? Các người đang làm cái gì vậy?”

Đến tìm Lâm Mỹ Giai, Lục Tề Phong mở cửa phòng làm việc ra, nhìn hai người phụ nữ ôm chặt nhau, anh nhú mày, bộ mặt mang theo vẻ tìm tòi suy xét.

241. Chương 243: Nhớ Lại Một Loại Ác Mộng

Lục Tề Phong đột nhiên xuất hiện khiến Lâm Mỹ Giai kinh hoảng không dứt, cô bối rối ngồi thẳng người lên muốn giải thích cái gì đó.

Đột nhiên, cảm thấy sau lưng tay của tiểu Trang nhẹ nhàng vỗ mình, ý bảo cô phải giữ vững tinh thần.

Lâm Mỹ Giai lo lắng, liếc mắt nhìn tiểu Trang, trong ánh mắt của cô ấy lộ ra sự kiên định làm cho người ta an tâm, làm cho lòng Mỹ Giai khản trương từ từ bình tĩnh lại.

“Chị Mỹ Giai, em nói anh Tề Phong sẽ đến mà? Anh ấy vẫn còn rất thích chị, chị nói giữa vợ chồng có cái gì mà không thể giải quyết đây? Tốt rồi, đừng khóc, chị khóc làm bẩn hết quần áo của em rồi.” Tiểu Trang vừa vỗ vai Lâm Mỹ Giai, vừa khuyên lớn.

“Anh Tề Phong, anh cũng vậy, có chuyện gì mà làm cho chị Mỹ Giai khóc như vậy? Khóc suốt đến bây giờ, khuyên gì cũng không nghe. Chị Mỹ Giai một lòng đều vì anh, vậy mà anh còn đi chọc tức chị ấy sao? Vợ là để thương yêu, phụ nữ nhà, ghen là tốt?”

Tiểu Trang dỗ dành xong Mỹ Giai, lại quay đầu giáo dục Lục Tề Phong, bày ra bộ dáng như người từng trải.

Lúc trước Lục Tề Phong vốn là còn một tia nghi ngờ, nhưng thấy tiểu Trang như vậy thẳng thắn dạy dỗ mình, ngược lại anh cảm thấy là mình đã suy nghĩ nhiều.

“Cái đó, Mỹ Giai, anh về nhà không nhìn thấy em, nên liền nghĩ đến có thể em ở chỗ này, chúng ta trở về thôi? Về sau, một chút chuyện nhỏ giữa vợ chồng em đừng nên làm phiền đến mọi người.”

Đối mặt với sự ánh mắt chỉ trích của tiểu Trang, Lục Tề Phong có chút xấu hổ nói.

“Tề Phong, em không có. A, về sau em sẽ chú ý.” Lâm Mỹ Giai vốn là nghĩ muốn giải thích, nhưng tiểu Trang ở sau lưng nặng nề bấm cô một cái.

“Tiểu Trang, đã trễ thế này, làm sao cô vẫn còn ở công ty?” Lục Tề Phong liếc mắt nhìn tiểu Trang cảm thấy là lạ, tò mò hỏi.

Tiểu Trang đứng lên, cầm lấy xấp tài liệu bên trên sofa.

“Có một vụ án quan trọng, tôi ở lại làm thêm giờ, được rồi, không quấy rầy vợ chồng hai người ân ái rồi.” Tiểu Trang nhàn nhạt cười cười.

Trải qua một lúc ở bên cạnh Lục Tề Phong, cặp mắt kia có chứa thâm ý sâu xa, có chút oán hận liếc anh một cái, không có cam lòng bỏ đi ra ngoài.

Trở lại phòng làm việc, tiểu Trang mở ra máy vi tính ra, một mã tài liệu đã bị mở ra.

Từng tấm hình khó coi lần lượt nhảy ra ngoài.

Thần sắc Tiểu Trang ảm đạm nhìn những tấm hình kia hồi lâu, sau đó cô ta chọn mấy tấm gửi đến điện thoại di động của chính mình.

—— tử tiết thu phân cắt ——

Đêm đã khuya, Lữ Duy Duy vẫn không có một chút xíu buồn ngủ. T7sh.

Hôm nay, khi nhìn thấy ánh mắt căm hận của Lâm Mỹ Giai, không hiểu sao ở trong lòng Lữ Duy Duy lại có loại cảm giác khủng hoảng, cô có linh cảm, có lẽ cuộc sống yên ổn một tháng này sẽ không còn tồn tại.

Yên ả trước khi sóng lớn có lẽ bây giờ cũng đã bắt đầu gợn sóng rồi ?

Cô nhìn về mặt khi ngủ của con trai, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng tất cả không phải giống như mình nghĩ?

Tích tích tích?

Một hồi âm thanh tin nhắn yếu ớt vang lên nhắc nhở.

Lữ Duy Duy liếc mắt nhìn con trai ngủ bên cạnh, lấy di động tới, xem xét.

Khi cô nhìn thấy rõ ràng tấm hình trên màn ảnh điện thoại, cô bỗng chốc bụm miệng ngồi dậy, thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng.

Trời ạ?

Ba năm, cái ác mộng này cứ quẩn vòng quanh cô, buộc cô bỏ qua quá nhiều thứ, mất đi quá nhiều.

Thật vất vả vết thương mới liền thành sẹo, nhưng tấm hình này hôm nay cư nhiên lại không có dấu hiệu nào hiện ra trước mặt mình, tựa như sấm sét, nổ tung cả nội tâm sâu thẳm trong lòng cô.

Giờ khắc này, trước mắt cô cái gì cũng không thể nhìn thấy rõ rồi, cái ác mộng đó ban đêm lại xảy ra, xông phá gông xiềng, một lần nữa quay lại trong đầu cô, cô khổ sở hai mắt nhắm nghiền.

Từ cửa hàng đi ra, Lục Tề Phong mặt du côn cười ôm Lữ Duy Duy, không coi ai ra gì khễ cần vánh tai của cô.

“Duy Duy, em nói đi chúng ta đi trăng mật ở đâu?”

Lữ Duy Duy quay đầu, tránh thoát khỏi công kích của anh liếc anh một cái, “Trăng mật cái gì nha? Em đồng ý gả cho anh sao? Hừ, bản tiểu thư bây giờ còn đang quan sát người, thời gian thử việc còn chưa làm, liền muốn trực tiếp thăng cấp?”

“Cái gì? Tất cả người em đều là của anh rồi, chẳng lẽ em còn nghĩ trèo tường hay sao? Vật nhỏ, em đừng nghĩ nữa, anh đây sẽ không cho em có cơ hội như vậy đâu.” Lục Tề Phong bá đạo ôm cô càng chặt hơn.

“Ghét, buông ra á..., em còn có chuyện, anh đi về trước đi, nếu không anh đi theo em lại làm cho em mất không gian tự do, có được không? Cả ngày anh không có việc gì làm sao hả?” Lữ Duy Duy có chút không nhin được dùng cùi chỏ chọc vào ngực Lục Tề Phong.

Lục Tề Phong dựa thể khom người xuống làm ra bộ khó chịu “Ai nha, mưu sát chồng nha, em phải đi đâu? Anh đi cùng em, muộn quá rồi cẩn thận gặp phải người xấu?”

“Trên cái thế giới này trừ anh ra, không có ai tệ hơn á, được rồi, đi mau đi, em còn có chút chuyện riêng muốn làm.” Lữ Duy Duy đem Lục Tề Phong đẩy ra, thúc giục anh rời đi.

Lục Tề Phong nghĩ đến buổi tối mình cũng có chút chuyện, cũng không sai biệt lắm cho nên không thể làm gì khác hơn là để tùy.

“Được rồi, bảo bối, hôm nay trễ chút anh mới về, em làm xong chuyện rồi thì nhớ về nhà sớm, mệt thì cứ đi ngủ trước, đừng chờ anh?”

“Tốt nhất là anh đừng trở lại, để cho em có một ngày thoải mái không được sao? Thiệt là, đi mau đi?” Lữ Duy Duy bĩu môi, ăn ở hai lòng nói qua.

Bởi vì mỗi đêm anh cứ như vậy đòi hỏi vô độ, thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi.

Tặng một cái hôn lên mặt Lữ Duy Duy, Lục Tề Phong liền chạy đi mở cửa xe.

Nhìn xe của anh dần dần đi xa, trong lòng Lữ Duy Duy đột nhiên mềm mại không thôi. Xem ra vô luận mình nỗ lực không chế tim của mình như thế nào, cố gắng làm bộ không quan tâm, nhưng tâm lại đã sớm luân hãm thật sâu.

Cô nhìn chiếc xe kia đã sớm biến mất, bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi tới đường cái đối diện cơ quan du lịch.

Hơn một giờ, cô hướng dẫn viên du lịch đã chỉ cho cô rất nhiều lộ tuyến, nghe xong cô ấy còn giải thích rất cặn kẽ, Lữ Duy Duy cảm thấy so với kế hoạch của mình, chuẩn bị về nhà nghiên cứu một chút.

Nhưng mà khi cô từ cơ quan du lịch đi ra không lâu, một người đàn ông áo đen liền cùng yên lặng đi theo sau cô.

Đến khúc quanh khuất sáng, người đàn ông kia nhanh chóng đuổi lên trước bịt miệng cô lại, còn không có đợi cô có chút giấy giữa, thì trước mặt bỗng tối sầm, đã mất đi tri giác?

242. Chương 244: Lựa Chọn Kiên Cường Đối Mặt

Một hồi lạnh lẽo xuyên thấu thân thể của Lữ Duy Duy, cô không khỏi rụt người lại, theo bản năng vây quanh mình.

Nhưng mà đôi tay mới vừa vòng qua hai vai cô liền chợt mở mắt ra. Cảm xúc tơ lụa ở trên tay khiến cho đại não đột nhiên tỉnh táo lại.

Mình không có mặc quần áo?

Cái ý nghĩ này lập tức chợt xuất hiện trong đầu của cô.

Cô chợt ngồi dậy, phát hiện chính mình toàn thân trần trụi nằm ở trong một căn phòng không người, dưới ánh đèn mờ mờ, ga giường một mảnh xóc xếch.

Nhất thời, đầu óc của cô trống rỗng, cô không biết sự việc này là thế nào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, tay của nàng chạm được một xấp lạnh lẽo gì đó, nàng vén cái mền lên, một xấp hình chui vào đáy mắt cô.

Khi cô xem qua xấp hình này, thế giới của cô một hồi long trời lở đất, cô lắc đầu không chịu tin tưởng.

Nước mắt bắt đầu rơi xuống, cô cúi đầu, kiểm tra thân thể mình, hi vọng đây tất cả đều không phải là thật.

Nhưng mà trên người mình những thứ vết bầm kia hiện ra đã thật sâu đã kích cô, nơi tư mật nhất bên đùi cũng khiêu khích y hệt để lại ấn ký.

Đây tất cả đã nói lên những tấm hình kia đều là thật.

Cô ? Cô thật sự đã?

Một buổi tối cô hôn mê, cô đã bị người ta xâm hại rồi, hơn nữa còn là ba người đàn ông ?

Lữ Duy Duy khổ sở ôm lấy đầu của mình, đoạn trí nhớ đen tối này là một sự thật rất tàn khốc, đau đớn dai dẳng, cả đời này cô đều không muốn nhớ lại.

Nhưng là hôm nay, ngay hôm nay, sau ba năm mất tích, những hình này lại một lần nữa xuất hiện.

Chẳng lẽ hoài nghi lúc trước của mình là thật? Chuyện kia chính là do cô ta gây nên?

Xem ra, cuộc sống gió này không thể tránh né được nếu bị khơi lên? Cô đã không thể tránh không khỏi được rồi? T7sh.

Cô không có nghĩ tới mình còn có cái gì đối với Lục Tề Phong nữa rồi, bởi vì, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không có cách nào vãn hồi, nhưng mà sau khi lấy được Lục Tề Phong , cô ta vẫn còn muốn dồn ép mình không tha?

Cô ta đã cướp đi người đàn ông mà mình yêu mến nhất, tàn nhẫn phá hủy lòng tràn đầy mong đợi của mình, chẳng lẽ cái này còn chưa đủ sao?

Giờ khắc này, lòng của Lữ Duy Duy như bị nín lại thật chặt, đau đến cơ hồ muốn hít thở không thông?

Không, không được?

Cô phải phản kích?

Lần này, vô luận là ai đứng sau lưng, cô tuyệt đối sẽ không hèn yếu lựa chọn trốn tránh như vậy nữa?

Bởi vì hiện tại mình nên vì con trai mà ở lại?

Bởi vì hiện tại, cô đã không hề bận tâm, anh hôm nay đã là chồng của người khác, không có một xu quan hệ với mình ở đây nữa?

Quyết định chủ ý, toàn thân Lữ Duy Duy phát run, cô liếc mắt nhìn con trai bên cạnh ngủ say, đứng dậy đến phòng khách gọi điện thoại cho Lãnh Tiểu Tiểu.

“Alo? Tiểu Tiểu, cậu đã ngủ chưa?” Lữ Duy Duy có chút chần chờ hỏi.

Dù sao bây giờ còn là tân hôn của Tiểu Tiểu, lúc này gọi điện thoại đến đã coi như quấy rầy chuyện tốt của vợ chồng họ.

“Không có, còn chưa ngủ, Duy Duy, bạn làm sao vậy? Nghe giọng nói của bạn giống như đã khóc?” giọng nói của Tiểu Tiểu có chút lười biếng, bên kia điện thoại an tĩnh, có một hơi thở mập mờ khác thường truyền đến.

“Tiểu Tiểu, những hình kia lại xuất hiện. Ba năm, cô ta vẫn không chịu buông tha ỉnh, Tiểu Tiểu, mình hoài nghi đây tất cả đều cùng có liên quan đến cô ta, lần này, mình không muốn đầu hàng đơn giản như vậy?”

Mặc dù biết mình có thể quấy rầy Tiểu Tiểu, nhưng mà ở nơi này thời điểm, cô cũng chỉ có thể tìm Tiểu Tiểu mà thôi.

“Cái gì? Bạn hoài nghi. . . . ? Duy Duy, bạn có chứng cứ sao? Mặc dù cô ta là hiềm nghi là lớn nhất, nhưng. . . .”

“Không có, hiện tại mình chỉ là hoài nghi, nhưng trực giác nói ình biết, nhất định có liên quan tới cô ta, bởi vì mình không ở lại Đài Bắc, cho nên căn bản không có liên quan đến người khác. Hơn nữa, hôm nay mình đã thấy cô ta, mà cô ta còn có thể biết sự tồn tại của Tư Tề. Cho nên, mình càng khẳng định là cô ta, Tiểu Tiểu, Tư Tề thích nơi này, mình muốn ở lại. Cho nên, lần này, mình không thể thỏa hiệp với cô ta nữa.” Lữ Duy Duy nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, ánh mắt ấy là sao kiên định.

“Thật? Bạn sẽ ở lại? Thật tốt quá, mình sẽ giúp cho bạn Duy Duy, Trạch Vũ cũng sẽ giúp, Duy Duy, vậy bạn định sẽ nói cho Tề Phong biết chuyện này sao? Bạn còn có thể cho Tề Phong cơ hội sao?”

“Không, Tiểu Tiểu, mình không muốn cho anh ấy biết, vô luận kết quả như thế nào, mình cùng anh ấy đã bỏ lỡ, cho nên mình cũng không muốn đi cưỡng cầu những chuyện này, lúc này mình chỉ có một nghĩ duy nhất là có thể cùng Tư Tề sống một cuộc sống vui vẻ yên lặng.”

Lữ Duy Duy có chút khổ sở mà nói sau đó cúp điện thoại, nước mắt không cầm được rơi xuống?

Cô không phải là không thương anh, cũng không phải là không có khát vọng, chỉ là, đoạn cảm tình này, đoạn đường này đi tới ngày hôm nay cô chỉ có thể nói, có lẽ hai người bọn họ quả thật là vô duyên.

Khi cô biết anh muốn kết hôn, lòng của cô đã đau thật là đau, giống như là bị ngàn côn trùng xé xát, đau đến không muốn sống.

Là mình bị buộc bỏ qua anh ấy, chẳng lẽ còn trông cậy đời này anh ấy vì mình mà thủ thân sao?

Kết quả như thế là rất tự nhiên, nhưng mà cô không thể nào tiếp thu được chính là mình mới rời khỏi không tới ba tháng, cái miệng kia đã từng nói nhiều tiếng yêu với mình liền cưới người khác.

Cô cho là mình rời đi thì tất cả cũng sẽ từ từ quên lãng, nhưng cô thật không ngờ, anh ấy lại trụ sâu trong lòng của mình như vậy, sâu như vậy.

Thật may là trong khoảng thời gian đen tối nhất, khó qua nhất trong cuộc sống, cô lại phát hiện có Tư Tề, đứa bé này đã ủng hộ tinh thần cho cô chống đỡ chính mình cùng nhau sống tiếp, cuối cùng cô rút cuộc học được cách từ từ thử để xuống?

Con người là như vậy, để xuống liền buông xuống, không có hy vọng xa vời cũng sẽ không thất vọng. Một khi muốn có được, đều sẽ sợ mất đi, cái loại cảm giác sợ mất đi đó, cảm giác lo được lo mất đó, cô thật sự chịu đủ rồi.

Cô đây cũng không cần?

243. Chương 245: Tư Tề Ngây Thơ Cảnh Cáo

Cả đêm Lữ Duy Duy chưa chợp mắt, thật vất vả mới ngủ được, dường như mình mới ngủ một lát đã cảm giác có người lặng lẽ nhích gần vào mình, một đôi tay vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô.

“Tư Tề, chớ quấy rầy mẹ, mẹ buồn ngủ lắm?” Lữ Duy Duy vừa nói vừa lật người, hướng mặt về bên kia.

Chấn lạng lẹ bị nhấc lên, một người chui vào, ôm chặt cô vào trong ngực.

Không phải Tư Tề?

“A?” Lữ Duy Duy quát to một tiếng, ngồi dậy từ trên giường.

Lục Tề Phong có chút buồn cười nhìn cô gái trước mắt kinh hoàng, “Thế nào? Tối ngày hôm qua em làm kẻ trộm sao? Hiện tại mấy giờ rồi vẫn chưa chịu dậy, em muốn con trai anh đói chết sao?”

“Thật hả? Hiện tại mấy giờ rồi?”

Nghe Lục Tề Phong nói, Lữ Duy Duy cũng quẫn bách, bây giờ không phải là ở nước Mỹ, Tư Tề có người chăm sóc, nếu mình thật còn ngủ nướng giống như trước đây, con trai có thể sẽ phải chết đói thật.

“Mười giờ rồi, anh đợi em hai giờ rồi, lại còn ngủ, nếu không phải là buổi sáng anh tới đây, có phải con anh sẽ đói bụng đến hiện tại hay không?” Lục Tề Phong nhìn chằm chằm Lữ Duy Duy, mở miệng một tiếng con anh.

“Lục Tề Phong, nói chuyện thì anh chú ý chút, tôi không muốn Tư Tề biết chuyện phức tạp này, nó còn nhỏ.”

Lữ Duy Duy có chút bất mãn nhìn cửa phòng, chỉ sợ con trai đi vào nghe được.

“Rất phức tạp à? Anh là cha nó, nó là con anh, chỉ đơn giản thế thôi.”

“Vậy người cha hiện tại thế nào thành chồng của người khác đây?”

Vừa nhắc tới chuyện này, nghĩ đến hình ảnh đau khổ đêm qua, lửa giận của Lữ Duy Duy đã thức dậy.

“Cái này thì cứ hỏi mẹ nó là được? Lữ Duy Duy, anh không có trách em phản bội anh, tại sao em ép thành bộ dáng người bị hại? Chỉ trích anh cưới người khác?” Lục Tề Phong rất căm tức đối mặt với Lữ Duy Duy thẳng thắn chỉ trích.

“Tại sao? Chỉ bằng chuyện tôi bị tổn thương đều là do anh?”

Lữ Duy Duy vừa nghĩ tới tổn thương mà cô gái kia mang tới mình, mà người đàn ông trước mặt đã từng nói yêu cô, sau khi mình rời đi, thoát cái đã cưới cô gái kia về, trong lòng cô cũng có chút tức giận, phần nộ.

“Lời này của em là có ý gì? Chẳng lẽ anh ép em đi tìm đàn ông? Cũng đúng, anh không cách nào thỏa mãn em, người đàn ông kia ở trên giường mạnh hơn gấp trăm lần so với anh, em lựa chọn chọn anh ta cũng không thể quở trách nhiều, nhưng chính em hạ tiện tại sao lại đẩy trách nhiệm lên trên người anh?” Lục Tề Phong nói lời ác độc, lớn tiếng rống lên.

Ng nghĩ tới năm đó Lữ Duy Duy nói lời tổn thương anh, anh không áp chế nổi sự phần nộ dâng lên.

Lữ Duy Duy đối mặt với Lục Tề Phong không hiểu cùng lời ác độc tổn thương, cô không nhịn được khóc, “Lục Tề Phong, anh khôn kiếp?”

“Mẹ? Tại sao mẹ khóc? Chú xấu, vì sao chú quát mẹ cháu? Chú tránh ra?”

Tiểu Tư Tề ở phòng khách nghe được tiếng quát tức giận, vội vàng chạy vào, bé nhìn thấy gương mặt mẹ đầy nước mắt, vội vàng bò lên trên giường ôm Lữ Duy Duy, như đại nhân an ủi Lữ Duy Duy.

“Tư Tề, thật xin lỗi, chú không phải.”

“Tư Tề, mẹ ôm, nghe lời, mẹ không có việc gì, mẹ có chuyện muốn nói với chú này, nhưng đó là bí mật giữa người lớn với nhau, trẻ con không thể nghe lén, cho nên hiện tại con ra bên ngoài chơi một lát, mẹ thay quần áo xong sẽ dẫn con đi tìm Thiên Hữu có được không?”

Lữ Duy Duy dịu dàng ôm Tư Tề, lau nước mắt, dán chặt khuôn mặt nhỏ non nớt, kiên nhẫn nói với bé.

“Được, mẹ, con nghe lời mẹ, con biết điều ngoan, mẹ đừng khóc nữa, chú Thiên Lỗi biết sẽ khó chịu.”

Nghe con trai mình nhắc tới tên Tề Thiên Lỗi kia, sắc mặt của Lục Tề Phong càng trầm xuống.

Tiểu Tư Tề nghe lời bò dậy từ trên người Duy Duy, nhìn Lục Tề Phong bên cạnh mặt màu xanh đen, tiếp đó lại cảnh cáo.

“Không cho quát mẹ cháu, chú Thiên Lỗi nói rồi, những người bắt nạt mẹ trước kia đều bị phé sạch rồi, nếu như chú bắt nạt mẹ cháu, cháu sẽ báo chú Thiên Lỗi phé bỏ của chú luôn.” Tiểu Tư Tề nhìn chằm chằm Lục Tề Phong, khuôn mặt nhỏ nói nghiêm nghị.

Đây là con trai anh? “Tư Tề? Con nói cái gì?” Lữ Duy Duy nghe Tư Tề nói, kinh ngạc kêu thành tiếng.

Chuyện này, ban đầu cô không muốn nói cho Thiên Lỗi, nhưng khi anh ép hỏi, cô bệnh thần kinh muốn chết, hung hăng đem những hình kia lắc trước mặt anh.

Sau, Thiên Lỗi yên lặng, sau khi trở lại đồng ý mang mình rời đi.

Lúc đó cô không biết Thiên Lỗi đã làm gì vì cô, nhưng từ trong lời nói vừa rồi của Tư Tề, cô nghe được rất rõ ràng.

“Tư Tề? Con nói trước kia mẹ con bị người bắt nạt sao? Người nào nói cho con? Chuyện xảy ra khi nào? Đây là chuyện gì?”

Mặc dù Lục Tề Phong đang hỏi Tư Tề, nhưng một câu cuối cùng rất rõ ràng là hỏi Lữ Duy Duy, ánh mắt của anh chăm chú nhìn chăm chăm Lữ Duy Duy, hình như muốn tìm được đáp án từ trong mắt của Lữ Duy Duy.

“Tư Tề, đó là chú Thiên Lỗi đùa với con thôi, con mau đi chơi, một lát nữa mẹ sẽ ra.”

Lữ Duy Duy thấy ánh mắt hoài nghi của Lục Tề Phong, cô dụ dỗ con trai, cố gắng để bình tĩnh lại.

“A, được, mẹ, mẹ phải nhanh nhé, con muốn chơi với Thiên Hữu.”

Tiểu Tư Tề vừa đi ra ngoài cửa, vẫn không quên thúc giục người mẹ thích ngủ nướng.

Nhìn con trai đi ra ngoài, Lữ Duy Duy nhìn chăm chăm Lục Tề Phong, còn không chưa mở miệng thì Lục Tề Phong đã tiến lên, nắm chặt lấy tay cô.

“Tư Tề nói là có ý gì? Rốt cuộc từng xảy ra cái gì?” Tim Lục Tề Phong nhảy lên, anh có dự cảm xấu.

244. Chương 246: Cha Trở Về Thì Làm Thế Nào?

Ban đầu Lữ Duy Duy không hề có điềm báo trước đã phản bội lại tình cảm của bọn họ, anh vẫn nghĩ hoài không ra, mặc dù anh từng cố gắng tìm hiểu rõ ràng, nhưng Lữ Duy Duy nói đã kích anh nặng nề, để cho anh phần nộ được mất phương hướng.

Hôm nay, từ trong miệng đứa bé nghe được lời nói kia, cộng thêm phản ứng quá kích động trước đó của Lữ Duy Duy, khiến anh lần nữa dâng lên nghi ngờ.

“Đứa bé thì biết cái gì? Anh cho rằng xảy ra chuyện gì?” Lữ Duy Duy làm ánh mắt anh ngu ngốc, lạnh lùng nói.

“Anh không muốn suy đoán, anh muốn nghe em nói, xảy ra chuyện gì? Tư Tề nói em bị người xấu bắt nạt?”

Lục Tề Phong nhìn chòng chọc vào con mắt cô, không nhường cô có cơ hội trốn tránh.

“Đúng vậy, tôi chính là bị người xấu bắt nạt, không bị người bắt nạt thì làm sao có thể có Tư Tề?” Lữ Duy Duy bị nhìn chăm chăm không chỗ lẩn tránh, có chút sốt sắng gằm nhẹ.

“Đáng chết, không nói thật à? Anh sẽ có biện pháp biết. Còn nữa, Tư Tề tồn tại là em tình anh nguyện, anh không nhớ rõ anh từng ép buộc em, cho nên, em đừng làm anh mang tiếng oan ở trước mặt đứa bé.” Lục Tề Phong nói xong mặt không đỏ tìm không đập.

Anh hiển nhiên quên mất, anh thu Lữ Duy Duy vào tay thế nào.

“Anh rút ra ngoài cho tôi. Hôm nay tôi không muốn nhìn thấy anh?” Lữ Duy Duy dùng sức hất tay của anh ra, tránh né ánh mắt tức giận của anh.

“Anh cảnh cáo em, lần sau còn dùng loại giọng nói này nói chuyện với anh, anh sẽ khiến em hối hận.” Mặt Lục Tề Phong u ám, ám chỉ dùng Tư Tề uy hiếp Lữ Duy Duy.

Trái tim Lữ Duy Duy hạ xuống, không có nói chuyện, yên lặng đứng dậy bắt đầu thay quần áo.

Có điều không tránh anh, vậy cũng là một loại thỏa hiệp không tiếng động?

Lục Tề Phong nhìn chăm chăm dáng người uyển chuyển ở trước mặt mình từ từ tháo áo ngủ xuống, cổ họng anh khô sấp, gian nan nuốt nước miếng, ép buộc mình quay đầu, đi tới hướng bên ngoài.

Cứ chờ xem đi. Anh nắm chặt quả đấm, một tay mồ hôi nóng. Anh sợ mình không rời đi, sẽ không nhận được nhào tới muốn cô.

“Tư Tề, hôm nay chú còn có chuyện, đi trước, ngày mai sẽ tới thăm con.” Lục Tề Phong nhìn con trai ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon vui đùa, có chút không chịu nói.

“A, cảm ơn chú mua bữa ăn sáng cho cháu, mẹ cháu cũng thích ăn cái này, có điều về việc chú quát mẹ cháu khiến cháu không thích chú.” Ở trong lòng Tư Tề, vô luận thứ gì cũng không sánh bằng mẹ.

“Được, chú không bao giờ quát mẹ con nữa, vậy con có thể gọi chú một tiếng cha không?”

Lục Tề Phong nhìn con trai đáng yêu, cái miệng nhỏ lắm bẻm, không khỏi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi.

Anh phát hiện mình cứ nhiên khát vọng có thể nghe được bé gọi mình một tiếng cha.

“Tại sao? Chú không phải là chú sao? Mẹ nói qua đời, nhưng ngộ nhờ cha trở về thì làm thế nào? Không được.” Mặt Tiểu Tư Tề không hiểu nhìn Lục Tề Phong, nghiêm túc giải thích.

“Đúng, đúng, đúng, cha sẽ trở lại, được rồi, chú hiểu, chú biết.”

Một câu nói đùa của đứa bé khiến Lục Tề Phong mở nút, anh vui mừng không ngừng gật đầu.

Mình còn một mực vì người cha chết sống lại mà hao tổn tâm trí, không có nghĩ tới, đứa bé còn nhỏ, có lẽ căn bản không biết hàm nghĩa qua đời là gì, hơn nữa còn mong đợi có một ngày cha trở lại.

Vậy mình tìm một thời điểm thích hợp rồi trở lại là được?

Nghĩ thấu điểm này, Lục Tề Phong lập tức trở nên tinh thần sáng láng.

Anh quay đầu lại, hướng về phía Lữ Duy Duy vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở cửa phòng, cười cười khiêu khích.

“Xong chưa? Anh đưa em đi nhà Trạch Vũ.”

“Ừ, được, cảm ơn anh!”

Lữ Duy Duy vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo trước đó của Lục Tề Phong, cô nhận xuống.

“Nhất định khách khí thế sao?” Lữ Duy Duy cố ý xa cách làm cho anh rất khó chịu.

“Không phải, vậy thì mời anh đưa tôi đi?”

Lữ Duy Duy âm thầm hít một hơi, cố gắng đem bóng dáng, mặt mong đợi khát vọng vừa rồi của Lục Tề Phong nặn ra trong đầu mình, bởi vì, nhìn bộ dáng kia của anh khiến cô cảm giác mình rất tàn nhẫn, cứng rắn không cho cha con họ nhận nhau.

Xe chạy nhanh, có thể là bởi vì tiểu Tư Tề ở trên xe? Hôm nay Lục Tề Phong lái xe tương đối ổn.

Trong không gian thu hẹp, Lữ Duy Duy hô hấp không khí có chứa hơi thở của Tề Phong, không khí trầm muộn làm cô đột nhiên cảm thấy rất dễ nín.

“Hôm nay không cần đi làm à?” Sau nửa ngày, Lữ Duy Duy hỏi ra một câu cứng nhắc như vậy.

“Anh tự mình nghỉ một ngày, không được sao?” Từ trong kính chiếu hậu con mắt Lục Tề Phong liếc cô một cái, có chút buồn bực nói.

Chẳng lẽ cô ghét sự xuất hiện của mình đến thế ư?

“A, được?” Lữ Duy Duy nhẹ giọng đáp lời, không có nói chuyện.

Đảo mắt, xe đi tới trước cổng nhà Tiểu Tiểu, sau một tiếng còi, cổng tự động mở ra.

Lãnh Tiểu Tiểu một nhà ba người từ trong phòng đi ra, kinh ngạc nhìn Lữ Duy Duy cùng Lục Tề Phong còn có Tư Tề.

Nếu như không phải là tạo vật trên người, hiện tại bọn họ cũng có thể là một nhà ba người hạnh phúc?

“Tề Phong, cậu thật bận rộn, hôm nay sao rảnh rồi vậy? Ngay cả lúc tôi kết hôn cậu cũng là người đến cuối cùng, hôm nay thật”

“Tư Tề, nhớ dì không?” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn nét mặt Lữ Duy Duy có chút xấu hổ, len lén thụi ngực Hàn Trạch Vũ ngất lời anh.

“Nhớ, rất nhớ dì, còn nhớ Thiên Hữu?” Tiểu Tư Tề chạy tới hôn trên mặt Tiểu Tiểu, rồi chạy tới bên người Thiên Hữu.

“Tiểu tử, con cũng không nhớ chú à?” Hàn Trạch Vũ bị Tư Tề bỏ rơi, có chút không thoải mái nói.

“Không chịu nổi, dám anh cũng muốn ăn?”

Lãnh Tiểu Tiểu nói liếc mắt nhìn Duy Duy tâm sự nặng nề, “Thiên Hữu, mang theo Tư Tề lên phòng chơi đồ chơi nhé?”

“Dạ, Tư Tề, chúng ta đi?”

“Duy Duy, chúng ta ra vườn hoa một chút nhé, tớ mua một tiểu khách quý, chúng ta đi xem xem, thật đáng yêu.” Lãnh Tiểu Tiểu nhìn con trai chạy vào phòng, cô lập tức kéo Duy Duy đi ra vườn hoa.

Cô biết hôm nay Duy Duy nhất định có rất nhiều lời muốn nói với mình.

Ánh mắt Lục Tề Phong theo Duy Duy xê dịch về nơi xa.

“Tề Phong, đi thôi, chúng ta vào nhà uống hai chén.” Trạch Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn hai người kia, có thể làm là cùng anh uống hai chén.

245. Chương 247: Côn Gkhai, Âm Chỉ

Lục Tề Phong bưng ly rượu, ngưng mắt nhìn màu đỏ say lòng người này, có chút chán nản hao tổn tinh thần.

“Một nhà ba người nhà cậuDiễn đàn Lê Quý Đôn thật là khiến người ta hâm mộ.”

“Thật ra thì các cậu cũng có thể là một nhà ba người làm cho người ta hâm mộ, nếu không phải là. . . .”

Hàn Trạch Vũ nuốt một ly rượu xuống bụng, nhìn bộ dáng Tề Phong sầu não, không khỏi có chút nhanh nhẹn miệt.

Chỉ là, cũng may, quan trọng trước mắt, anh nhớ tới Tiểu Tiểu ác ngoan cảnh cáo.

Không lấy được đồng ý của Duy Duy trước, không cho anh đem chuyện này tiết lộ cho Tề Phong.

Ai, hiện tại bà xã chính là thánh chỉ, anh theo lệnh mà làm, cũng đành phải thật xin lỗi anh em.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

“Nếu không phải là cái gì? Trạch Vũ, cậu có phải biết cái gì hay không? Tiểu Tiểu là chị em tốt của cô ấy, cậu nhất định biết chút ít gì, có đúng hay không?” Lục Tề Phong khẩn trương hỏi.

Trạch Vũ đột nhiên thu nhỏ miệng lại, không nói xong nửa câu nói sau dẫn tới lòng nghi ngờ của Lục Tề Phong.

“Tôi biết rõ cái gì? Tôi là nói, nếu không phải là năm đó cô ấy vứt bỏ cậuđi, các người hiện tại cũng là một nhà ba người hạnh phúc. Chỉ là, nói thật, đứa bé kia là của người đàn ông ấy sao? Tôi làm sao nhìn nó với cậu đáng đáp thật giống?” Hàn Trạch Vũ cố mở ra đề tài.

Lữ Duy Duy lần này trở về dẫn theo đứa bé, thật sự khiến cho bọn họ đều giật mình, nhưng Lữ Duy Duy nhưng không nói ba đứa bé là ai.

Một khắc anh và Tiểu Tiểu nhìn thấy đứa bé kia, liền nghĩ đến phụ thân của đứa bé là ai, nhưng Lữ Duy Duy lại phủ nhận.

Lục Tề Phong nghĩ đến Tư Tề, rõ ràng là con trai của mình, nhưng bây giờ chỉ có thể gọi là thúc thúc, trong lòng Lục Tề Phong cảm thấy đặc biệt uất ức, anh không lên tiếng, một ly rượu đầy rơi vào trong miệng của anh.

“Tề Phong, nếu như cậu vẫn thích cô ấy, cũng không cần để ý một ít chuyện, có lẽ có một số chuyện cũng không được như ý, nếu quả như thật sự yêu, có thể phải bao dung.” Hàn trạch Vũ nhìn Tề Phong cô đơn, có chút dụng ý sâu kín khuyên anh.

“Bao dung cái gì? Diendan Ngay cả tôi nguyện ý, tôi hiện tại có tư cách này sao?” Lục Tề Phong nghĩ đến Mỹ Giai, một cỗ tâm tình phiền muộn xông lên đầu.

“Tề Phong, tôi liền không rõ, cậu trở lại Lục thị tôi đã rất bất ngờ rồi, cậu lại vì Lục thị lấy Lâm Mỹ Giai, tôi không thể nghĩ ra, đây là vì cái gì?” Nghi vấn này một mực ở bên trong lòng của Hàn trạch Vũ hôm nay rốt cuộc hỏi được rồi.

“Ha ha?” Lục Tề Phong khổ sở hừ cười hai tiếng, lại tự mình rót một ly rượu uống một hơi cạn sạch?

“Cậu cho rằng tôi nguyện ý? Nhưng cô ấy mang thai đứa bé của tôi, tôi có thể mặc kệ bỏ lại cô ấy sao?”

Lại một ly rượu nuốt xuống bụng, ánh mắt của Lục Tề Phong mê ly, anh có chút bất đắc dĩ nói.

“Đứa bé? Đứa bé nào? Tôi làm sao không biết? Làm sao cậu biết cùng cô ấy có đứa bé?”

Lục Tề Phong nhớ lại đêm say rượu đó? Ai, rượu thật là một thứ đồ làm nên chuyện xấu?

“Không đến bốn tháng xảy mất rồi.” Lục Tề Phong có chút ảm ức nói xong, đáy mắt vậy mà có một cảm xúc nhìn không rõ.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Ban đầu đối với chuyện ngoài ý muốn đó, thật ra là Lục Tề Phong có chút hoài nghi, nhưng mà, anh cũng điều tra ghi chép của bệnh viện, cũng không tìm được sơ hở, cho nên, chuyện này cứ như vậy phai nhạt đi.

“A, cậu có nghĩ tới hay không, ban đầu Lữ Duy Duy rời đi có lẽ là có nguyên nhân gì, cậu có điều tra không?”

Mặc dù chỉ ý của vợ là không thể công khai, mình ám hiệu một cái chắc sẽ không sai đi?

“Cậu ở đây ám hiệu tôi?” Trong lòng Lục Tề Phong không hiểu rõ liếc mắt nhìn Hàn trạch Vũ một cái, nhàn nhạt nói.

“Không có, đây chỉ là nghi ngờ của tôi, tôi cảm thấy cô ấy yêu cậu, có lẽ thật sự có nguyên nhân bất đắc dĩ gì, đúng rồi, lần này cô ấy trở về, cậu có cảm thấy bên cạnh có chuyện gì đó khác thường xảy ra hay không?”

Trạch Vũ phủ nhận, nhưng vẫn không quên giao phó của vợ, nói bóng nói gió dò hỏi một phen.

Cậu là có ý tứ gì? Trạch Vũ, cái gì gọi là khác thường?”

Thật sự có đứa bé. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Lục Tề Phong héch đầu lông mày lên, không vui hỏi, trong đầu lại hiện lên một màn đêm đó ở phòng làm việc của Mỹ Giai, hai người phụ nữ làm cho người ta cảm thấy rất mập mờ.

Giống như trải qua một nhấc nhở như vậy, chân mày Lục Tề Phong nhíu lại thật sâu, người phụ nữ tên tiểu Trang kia, mỗi lần nhìn ánh mắt của mình cũng rất khó hiểu, anh không nói ra là loại cảm giác gì, nhưng mà, đều khiến người ta cảm thấy cực kỳ ớn.

Hàn trạch Vũ từ trong một chút biểu tình nghi vấn trên khuôn mặt Lục Tề Phong, hiểu mình hôm nay có thể nói xong, tiếp đó, cậu ta có lẽ sẽ có hành động.

“Được rồi, không nói những chuyện không vui này, cạn chén?” Hàn trạch Vũ giơ giơ cái ly lên, cũng uống một hơi cạn sạch.

Trong vườn hoa, Duy Duy hết sức buồn bực nhìn nơi xa, trong con người trống rỗng mà xa xăm.

“Tiểu Tiểu, cậu nói xem bây giờ tớ phải làm gì? Tớ hiện tại không sợ cô ta đem ảnh của tớ tung ra, bởi vì, cái này đã không ảnh hưởng tới Tề Phong rồi, cho nên không uy hiếp được tớ, nhưng mà, tớ vẫn là không muốn để cho Tề Phong biết chuyện.”

“Vậy trước tiên cậu Diễn đàn Lê Quý Đôn.không cần để ý cô ta, bây giờ chúng ta cái gì cũng không cần làm. Tớ nghĩ, chỉ cần cậu bình tĩnh, đối phương sẽ tự loạn đầu trận tuyến. Tiếp đó sẽ lộ cái đuôi ra. Tớ nghĩ, cô ta cũng không dám để cho Tề Phong biết chuyện này.” Tiểu Tiểu tỉnh táo phân tích.

“Thật sao? Tớ hiểu, Tiểu Tiểu, hiện tại Tư Tề muốn ở lại, tớ quyết định chờ Thiên Lôi làm phẫu thuật xong sẽ trở lại, nhưng mà, tớ phải đối mặt với Tề Phong ra sao? Tớ phải đối mặt quan hệ của Tư Tề và anh ấy thế nào?”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Vấn đề này không nên quá gấp gáp, tất cả thuận theo tự nhiên đi. Nếu sự thật rõ ràng, tớ không cho là bọn họ còn có thể ở chung một chỗ. Còn nữa, Tề Phong anh ấy dù sao cũng là ba đứa bé, cậu để cho anh ấy gặp thằng bé cũng không được. Thật may là Tư Tề bây giờ còn nhỏ, nó vẫn không rõ mấy vấn đề kia giữa người lớn với nhau. Nó giống như một tờ giấy trắng, cậu nói cho nó biết cái gì, nó sẽ nghe cái đó. Cậu hiểu ý của tớ không? Duy Duy?”

“Tớ hiểu, Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu, tớ hiểu rõ nên làm như thế nào.”

Lãnh Tiểu tiểu nói khiến cho Lữ Duy Duy hình như thấy được một chút hy vọng yếu ớt, nhưng mà, một giây kế tiếp, nghĩ đến chuyện kia, con người của Lữ Duy Duy lại tối đi, cô thủy chung vẫn là không cách nào quên được.

Cô ở trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn người đàn ông đang đi về phía cô kia, ở trong lòng đưa ra một quyết định.

246. Chương 248: Tôn Thương Không Liên Quan Đến Nam Nữ

Tập đoàn Hàng Mỹ.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, quản lý tài vụ đầu đầy mồ hôi đứng ở trước bàn làm việc, chỉ còn ba tháng là ông đã có thể về hưu rồi, ông có thể về nhà hưởng thụ Thiên Luân Chi Nhạc* rồi.

*: Hưởng thụ tuổi già với gia đình

Nhưng một tuần lễ gần đây, vị nư tổng giám đốc giỏi giang này giống như là ăn thuốc nổ, trước sau đã có ba vị quản lý cao cấp bị đuổi.

Ông vâng vâng dạ dạ thận trọng nhìn chằm chằm sắc mặt của Lâm Mỹ Giai, chỉ sợ cô một biểu hiện thay đổi sắc mặt thì cố gắng vài chục năm nay của mình liền biến thành hư ảo rồi.

“Quản lý Vương, ông tuổi cũng đã cao, làm việc không phân rõ nặng nhẹ sao? Tiền vốn cho hàng mới tại sao vẫn chưa đến nơi? Ông biết cứ như vậy, mỗi ngày tổn thất là bao nhiêu không?” Khuôn mặt Lâm Mỹ Giai nghiêm nghị, cảm xúc rõ ràng sốt ruột.

“Lâm tổng, gần đây bởi vì đầu tư dự án của Lục thị kia, một lượng lớn tiền bạc của chúng ta bị phân luồng, cho nên. Ba ngày, Lâm tổng, cho tôi thời gian ba ngày, tôi nhất định làm cho tiền vốn của hàng mới đến nơi.” Quản lý tài vụ âm thầm uất ức trong lòng.

Rõ ràng lúc rước là cô tự mình đồng ý đầu tư Lục thị trước, hiện tại lại sốt ruột đầu tư hàng mới hàng.

Nghe được quản lý tài vụ nhắc đến Lục thị, Lâm Mỹ Giai càng thêm căm tức.

Vừa nghĩ tới người đàn ông kia hiện tại lại không có ở công ty, nhất định là đi theo Lữ Duy Duy đó, cô liền tràn đầy lửa giận không có chỗ trút.

“Quản lý Vương, ông.”

“Lâm tổng, tôi có chuyện muốn báo cáo với cô, quản lý Vương, ông đi ra ngoài trước một lát.” Ở cửa, tiểu Trang ôm một xấp tài liệu đi vào.

Quản lý Vương giống như là thấy được chúa cứu thế, cảm kích nhìn cô ta một cái, mau chóng bỏ đi ra ngoài. Chỉ sợ chậm một chút, vận rủi sẽ phủ xuống lần hai.

Thấy tiểu Trang đi vào, Lâm Mỹ Giai tức giận cầm báo cáo trên tay hung hăng quăng trên đất.

“Tiểu Trang, tại sao? Em rốt cuộc có giúp tôi hay không? Tại sao người phụ nữ kia còn chưa rời đi? Tại sao?”

Đáy mắt Lâm Mỹ Giai ngoại trừ tức giận chính là trách cứ, không mang theo một chút sắc thái tình cảm.

Tiểu Trang cảm thấy bị ai trong lòng?

“Bởi vì nhân tố ban đầu có thể uy hiếp cô ta không tồn tại. Lục Tề Phong bây giờ là chồng của chị.” Sau khi điều chỉnh tâm tình tiểu Trang thông thả ung dung nói.

“Có ý tứ gì? Chẳng lẽ cô ấy không sợ chuyện xấu đó bị phơi bày ra sao?” Lâm Mỹ Giai không hiểu hỏi.

“Mỹ Giai, chị dám đem chuyện này công khai sao? Chị dám để cho Lục Tề Phong thấy những tấm ảnh kia sao? Nếu như anh ấy nhìn thấy rồi, anh ấy liền sẽ biết rõ ràng, ba năm trước đây, chân tướng Lữ Duy Duy rời đi, chị dám không?” Tiểu Trang nhìn Lâm Mỹ Giai, nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Trang nói khiến Lâm Mỹ Giai tỉnh táo lại, rồi lại rơi vào một tình cảnh khốn khó khác, “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cũng chưa có biện pháp đối phó cô ta? Mặc cho cô ta cướp Tề Phong đi sao? Không, tôi không muốn? Tiểu Trang, em giúp tôi, em mau giúp tôi nha?”

“Mỹ Giai, chị có yêu em không?”

Thấy Lâm Mỹ Giai kích động, trong con ngươi của tiểu Trang có một tia đau đớn. Tâm tình của cô ấy vĩnh viễn đều chỉ dao động vì anh ta.

“Tiểu Trang, em ở đây nói gì? Tôi yêu Tề Phong. Em cho tới bây giờ đều hiểu?” Lâm Mỹ Giai không nghĩ tới tiểu Trang sẽ nói vấn đề trắng ra như vậy.

Những năm gần đây, hai người ngầm hiểu lẫn nhau ở cùng nhau, duy trì ràng buộc loại quan hệ giữa các cô này chính là Mỹ Giai đối với cô một ít chút cảm kích, còn có những bức ảnh kia chưa từng đến tay.

“Đúng, em hiểu, em chỉ là yêu cầu xa vời, chị chính xác chỉ có một chút tình cảm đối với em.” Tiểu Trang cô đơn nói, con ngươi ưu thương ảm đạm không có ánh sáng.

Nghe được lời tiểu Trang nói, ánh mắt của Lâm Mỹ Giai có chút bối rối, hiện tại cô ta cần tiểu Trang trợ giúp đỡ, cô ta không thể ở thời điểm này vứt bỏ cô ấy đi.

“Có, tiểu Trang, tôi có đối với em có tình cảm, thật sự, tôi sẽ không bỏ được em, nhưng hơn nữa là tôi không bỏ được Tề Phong, tiểu Trang, nếu ba năm trước đây, em chịu vì tôi đi đối phó Lữ Duy Duy đó, vậy bây giờ em cũng không thể bỏ lại tôi mặc kệ? Tiểu Trang?” Lâm Mỹ Giai kích động ôm lấy tiểu Trang, ở trong lòng tiểu Trang, sâu kín lau nước mắt.

Ở chung một chỗ cũng lâu rồi, Lâm Mỹ Giai biết hành động như vậy tuyệt đối có thể dả động lòng của cô ấy, bởi vì, cô ấy sẽ không bỏ được thương cảm của bản thân.

“Có thật không? Mỹ Giai, nếu như mà em rời đi, chị thật sự sẽ không bỏ phải không?”

Trong mắt của tiểu Trang hàm chứa nước mắt bị thương, nhưng mà, trong âm thanh run rẩy lại xen lẫn một chút tâm tình phức tạp.

“Sẽ, sẽ, tôi không chịu được em rời đi, tôi không muốn rời khỏi em, tôi cũng vậy không muốn xa cách Tề Phong, nếu không, tôi không sống nổi nữa, tiểu Trang, van cầu em...em cứu tôi, mất đi Tề Phong tôi thật sự không làm việc nổi nữa.” Lâm Mỹ Giai ôm thật chặt không khổ sở khóc.

Kể tiểu nhân này hiểu rõ.“Đừng khóc, Mỹ Giai, em sẽ không rời khỏi chị, em sẽ cứu chị. Tin tưởng em?”

Tiểu Trang đau lòng nâng mặt của Lâm Mỹ Giai lên, nhẹ nhàng hôn khô nước mắt trên mặt cô.

Mỹ Giai, em không hy vọng xa vời tình yêu của chị, chỉ hy vọng chị có thể vĩnh viễn đem em ghi tạc trong đáy lòng?

Cô khẽ vuốt ve mặt của Mỹ Giai, trong mắt có một vẻ cực kỳ đau đớn?

Những năm gần đây, cô một thân một mình, bởi vì mẹ chết đi, cô hận đàn ông thấu xương. Cô cho là phụ nữ sẽ không làm tổn thương phụ nữ, nhưng không nghĩ đến, phụ nữ đem đến đau đớn cho mình hoàn toàn như vậy?

Cô cho là mình có thể không cầu mong kết quả, không cần hồi báo, chỉ cần cô ấy hạnh phúc là tốt rồi, nhưng cô sai lầm rồi, sai lầm rất lớn, sai lầm quá mức.

Tình yêu không liên quan đến nam nữ, một khi đã yêu, yêu thật sâu đậm, vậy thì nhất định ván bài lật ngửa này chính xác là mình thua rồi. T7sh.

Có lẽ kỳ vọng nhỏ bé đó, thua lỗ và người và tinh thần, nếu như đánh cuộc lớn, sợ rằng còn phải bồi thêm cả tính mạng?

Mẹ không phải như thế sao?

Đoạn tình yêu không có kết quả này, phần chờ đợi vô vọng này, cô thật sự mệt mỏi, rất mệt, mệt quá. . . .

Mỹ Giai, để cho em làm một việc cuối cùng vì chị, không vì cái gì khác, chỉ vì có thể vĩnh viễn dừng chân ở trong lòng của chị.

Tiểu Trang ôm chặt Lâm Mỹ Giai, khóe mắt trượt xuống một giọt nước mắt khổ sở

247. Chương 249: Anh Muốn Ở Lại

Lục Tề Phong ôm con trai đang ngủ, đi theo sau Lữ Duy Duy vào thang máy.

Ánh mắt của anh vẫn dừng lại trên mặt đầy tâm sự của Lữ Duy Duy, anh duy trì trầm mặc không mở miệng hỏi, bởi vì, anh hiểu được trong lòng cô vẫn còn đắn đo.

“Hôm nay con cũng chơi mệt rồi, em cũng mệt mỏi rồi. Sớm nghỉ ngơi chút đi.” Lục Tề Phong nhẹ nhàng đặt Tư Tề lên trên giường, đắp kín chăn sẵn sóc cho bé.

Lữ Duy Duy trong lòng run lên, mũi đau xót.

“Ừ, anh cũng nên về sớm một chút, hôm nay anh cũng không tới công ty rồi.”

Âm thầm hít sau, Lữ Duy Duy nhẹ nói, bộ dạng bình tĩnh làm cho người ta không nhìn thấu cô đang suy nghĩ gì trong lòng.

Trải qua một ngày hôm nay cùng nhau, trước kia Tiểu Tiểu cũng khuyên bảo, cô cũng hiểu, về sau, cô với anh bởi vì Tư Tề, thường gặp mặt là khó tránh khỏi, cô cũng không thể sợ mất phương hướng lần nữa, có lẽ cô có thể thử cất phần tình cảm này vào trong đáy lòng, bình tĩnh đối mặt anh.

“Được, vậy em cũng sớm nghỉ một chút, anh đi đây.” Lục Tề Phong không có một tia do dự, sáng khoái gạt đầu.

Lữ Duy Duy còn tưởng mình phải nói độc thêm chút nữa, cô cho là anh không muốn rời đi, nhưng, anh lại cực kỳ phối hợp, anh vội vã về khiến trong lòng cô không vui.

“Chờ một chút!”

“Còn có việc gì sao?” Lục Tề Phong xoay người, nhìn chằm chằm khuôn mặt lo âu của Lữ Duy Duy, trong lòng vui vẻ.

Người phụ nữ nhỏ bé này, luôn luôn miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo sao?

“Cái đó, tôi.... Tôi.....”

“Em không muốn anh đi đúng không? Thật sao?” Lục Tề Phong đi về phía cô, hỏi nghiêm túc.

Lữ Duy Duy vì thấy Tề Phong đến gần, bởi vì câu hỏi trực tiếp của anh mà có chút rối loạn.

“Không, anh nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, ngày mai tôi sẽ nói cho Tư Tề biết anh chính là bố của nó, tôi sẽ không để hai bố con không gặp nhau, làm vậy có chút tàn nhẫn, hơn nữa Tư Tề cũng cần bố.”

“Hả? Vậy thì tốt rồi, anh ghét con trai anh gọi anh là chú lắm, được rồi, anh đi nha.”

Lục Tề Phong cười khê một tiếng, không có lời thừa, ưu nhã xoay người, hình như nơi này không có gì khiến anh lưu luyến.

Nghe được tiếng đóng cửa, nước mắt lại rơi xuống.

Cô vừa lau vừa ghen ngào máng mình.

“Lữ Duy Duy, mày chẳng có tác dụng gì cả, rời khỏi anh ấy thì mày không sống được sao? Anh ấy là chồng của người khác rồi, mày còn nhớ thương gì nữa? Mày thật là ngốc. Đứa ngốc! ô ô ô”.

Lục Tề Phong còn đứng ở phòng khách không hề rời đi nghe tiếng khóc từ trong phòng ngủ, trong lòng lập tức thấy rung động.

Anh ngơ ngác nhìn cửa phòng ngủ, kích động tới mức muốn xông vào phòng.

Nhưng một giây kế tiếp, bước chân của anh vì giọng của Lữ Duy Duy mà cứng đờ lần nữa.

“Các người không có khả năng đâu, đời này cũng không thể, mày có thể quên ba năm trước đây không có gì xảy ra, đem thân thể bần thỉu này cho anh ấy sao? Lữ Duy Duy, mày không làm được, căn bản không làm được, nếu như có thể, mày cũng không chọn rời đi, mày còn hy vọng xa vời cái gì đây? Vĩnh viễn không thể nào! Không thể nào! Tại sao? Tại sao lại đối xử với em như vậy? rốt cuộc em làm sai chỗ nào?”

Tự nhiên Lữ Duy Duy khóc lóc kể lể, cũng không biết lời nói khiến Lục Tề Phong đứng ngoài phòng khách kinh ngạc cỡ nào.

Ba năm trước đây? Xảy ra chuyện gì?

Có lẽ cô có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đây? Nguyên nhân bất đắc dĩ?

Lời nói ám hiệu hôm nay của Hàn Trạch Vũ bỗng dưng xuất hiện trong đầu Lục Tề Phong.

Những người bắt nạt mẹ cũng bị chú loại bỏ?

Lời nói ngây thơ của cậu bé Đồng Ngôn cũng xuất hiện trong đầu anh?

Chân tướng chuyện này quả thật được miêu tả sinh động.

Hai tay Lục Tề Phong nắm chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay nổi gân xanh, con người lạnh lùng lộ ra sát khí khát máu, anh phẫn nộ tới mức muốn giết người.

Anh đau lòng nhìn về phía căn phòng kia, rất muốn đi vào ôm cô, an ủi cô, thương yêu cô, nhưng lý trí lại cản trở anh.

Anh lặng lẽ đi ra ngoài, cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vườn hoa nhà họ Lục, Lục Tề Phong hút thuốc, mặt Lâm Bồi An bình tĩnh đứng bên cạnh anh.

“Bác Lâm, tôi muốn biết, ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu gia nói tới chuyện gì vậy?”

“Đừng có dối tôi! Có phải là ông ta bảo ông làm như vậy không? Ông ấy vì muốn tôi cưới người phụ nữ kia, mà có làm ra chuyện hèn hạ như thế, bác Lâm, tại sao bác lại nghe ông ấy? tại sao lại muốn đi tổn thương một người phụ nữ vô tội?”

“Thiếu gia, tôi không biết cậu đang ám chỉ chuyện gì, lão gia đối với tôi là ân nhân cứu mạng, cả đời này tôi nghe theo ông ấy. Còn nữa, cưới người phụ nữ kia là bản thân thiếu gia tự nguyện, lão gia chẳng làm gì cả.” Lâm Bồi An vẫn bộ dạng bình tĩnh như nước đầy.

Ba năm trước đây, Lục Tề Phong mới biết ông là Sơn Khẩu Tổ (Yazuka), một trong tứ đại Đường chủ, Lâm Bồi An.

“Bác Lâm, bác còn phải dối tôi, nếu như không phải các người tìm người đi vấy bẩn Duy Duy, ba năm trước đây sao cô có thể rời khỏi tôi! Tôi thật sự không ngờ, bác Lâm lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.”

Lục Tề Phong tức giận cầm lấy cổ áo Lâm Bồi An, trông mắt đen sáng quắc phát ra tia chua xót.

“Tôi chưa hề làm vậy”. Lâm Bồi An nghe xong lời của Lục Tề Phong, đáy mắt thoáng qua tia kinh ngạc.

“Chưa? Các người dám làm sao không dám nhận? hả?”

“Thiếu gia, không có chuyện gì là Lâm Bồi An tôi không dám nhận, tôi nói chưa là chưa làm.”

Giọng Lâm Bồi An chắc chắn khiến Lục Tề Phong ngẩn người, xác thực, nếu quả thật là ông ấy làm, không cần thiết phải phủ nhận, đây không phải phong cách của ông.

Nhưng, nếu không phải là người bố máu lạnh của anh, vậy là ai? Thật sự bất ngờ.

248. Chương 250: Đứa Bé Kia Là Của Tôi

“Thiếu gia, nếu như cậu yêu cô ấy, căn bản không phải quan tâm tới chuyện này.” Trên mặt Lâm Bồi An có một tia tình cảm hiếm thấy.

“Ông thì biết cái gì! Tôi không để ý, nhưng cô ấy để ý, cực kì để ý, ông hiểu chưa?”

Lục Tề Phong nhớ tới Lữ Duy Duy gần như tuyệt vọng khóc lóc kể lể, không khỏi lo lắng rống lên với Lâm Bồi An.

“Thiếu gia nhận định là ai làm?”

“Chẳng lẽ là tai nạn sao? Trừ ông ấy ra, còn ai vào đây ghét bỏ Duy Duy nữa?” Anh cũng muốn biết.

Lúc biết chuyện này, trong đầu anh chỉ xuất hiện người bố máu lạnh của anh.

“Thiếu gia có thể xem từ động cơ mà suy xét, có lẽ sẽ có manh mối.” Lâm Bồi An khẽ cau mày, tỉnh táo phân tích.

Động cơ?

Đúng vậy, nếu như không phải là tai nạn, động cơ của những người đó là gì?

Không phải là muốn Duy Duy rời khỏi mình sao?

Nghĩ đến chỗ này, trong đầu anh nhanh chóng thoáng qua một cái tên.

Trong chớp nhoáng, tim của anh như bị đâm thật mạnh, cảm giác đau lòng hồi tiếc dâng lên.

Anh chợt khởi động xe, sau tiếng nổ ga ầm ầm, xe Lục Tề Phong lúc này biến mất khỏi sân nhà trống vắng.

Khu nhà ở đơn thân.

Lữ Duy Duy khóc mệt, tựa vào đầu giường nhìn con trai đang ngủ say, hết sức thương cảm vuốt ve mặt con trai.

“Tư Tề, mẹ xin lỗi con, mẹ không thể cho con một ngôi nhà hoàn chỉnh, nhưng mẹ sẽ thương yêu con thật nhiều.... con nhất định phải vui vẻ, khỏe mạnh lớn lên mới được.”

Tư Tề nhỏ hình như nghe được lời nói của mẹ, ưm hừm lật người, ôm gối đầu lại ngủ thật say.

Lữ Duy Duy tức giận tắt đèn, đi tới phòng khách.

Cô cầm điện thoại di động lên chuẩn bị gọi điện thoại cho Thiên Lỗi, đúng lúc này điện thoại vang lên.

Cô thấy một dãy số lạ, do dự ấn nút nghe.

“Này? Xin hỏi là ai vậy?”

Bên kia điện thoại có năm giây trầm mặc.

“Lữ Duy Duy, cô không nhận ra tôi.” Đầu bên kia điện thoại có giọng một người phụ nữ xa lạ.

Lữ Duy Duy có chút kinh ngạc, “Là tôi, nếu tôi không biết cô, vậy tại sao cô gọi điện thoại cho tôi?” Cảm giác bất an xuất hiện trong lòng Duy Duy.

“Tôi nghĩ, cô hẳn là nên cầm lại những tấm hình kia.” Người phụ nữ nói xong, giống như đang nói một chuyện rất nhỏ vậy.

Không phải cô ta? Âm thanh này không phải của cô ta?

Lữ Duy Duy có chút sững sờ, có phần nghi ngờ.

“Người kia là cô sao? Cô là ai? Tại sao lại đối xử với tôi như thế? Tôi đã làm sai điều gì, tôi đã chọc gãi tới cô? Tại sao cô lại hại tôi như vậy?” hình ảnh đó khắc sâu trong lòng Lữ Duy Duy, cô lớn tiếng kêu lên.

“Cô không làm gì sai, chỉ trách tôi cũng yêu người không nên yêu.”

Đầu bên kia điện thoại, một tiếng ưu oán thở dài truyền đến, Lữ Duy Duy cảm giác như cô ta cũng rất đau khổ.

Chẳng lẽ cô ta cũng rất yêu Tề Phong? Nhưng mà, cô ấy là ai? Sao mình không biết?

“Cô cũng yêu Tề Phong sao? Tôi với anh ấy đã sớm không còn quan hệ, cô cần gì phải dính vào tôi không thả. Năm đó tôi liền nghe cô rời khỏi đây, bây giờ, anh ấy là chồng của người khác, cô nên tìm người phụ nữ đó đi. Tại sao vẫn không buông tha cho tôi? Tôi chỉ muốn cùng con trai có một cuộc sống yên tĩnh, như vậy cũng không được sao?”

“Có lẽ ba năm trước đây tôi đã làm sai rồi, nhưng mà, nếu sai lầm rồi, đành bỏ qua đi, tôi sẽ bù cho cô vào đời sau.” Giọng của người phụ nữ có phần không đau lòng, nhưng cũng rất giống vẻ không còn sự lựa chọn nào khác.

“Cô đây là có ý gì? Tôi không muốn đời sau, tôi muốn đời này cô để cho tôi an bình là được rồi.” Lữ Duy Duy nghe người phụ nữ ở đầu kia điện thoại không giải thích được, tức giận nói.

“Nếu nhu cô muốn cầm lại những tấm ảnh kia, buổi tối ngày mai chín giờ, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.” Người phụ nữ nói xong liền cúp điện thoại.

“Này? Uy? Cô.....” Lữ Duy Duy còn muốn nói nhưng không kịp, đầu bên kia đã cúp rồi.

Lữ Duy Duy khó khôi phục lại tâm tình, vào giờ phút này, bị đảo loạn hết rồi.

Người phụ nữ không phải là Lâm Mỹ Giai sao?

Trong lòng Lữ Duy Duy cảm thấy thất vọng nặng nề, cô không biết tại sao mình cô cảm giác này, trong lòng cô đã cho rằng như vậy, cũng hi vọng người phụ nữ kia là cô ấy.

Để điện thoại xuống, cô mắt hờn ôm đầu gối ngồi trên ghế salon, nghĩ tới ngày mai có lẽ nhìn thấy người phụ nữ kia, trong lòng cô lo lắng vô cùng.

Hình như, có chuyện gì xấu sắp sửa xảy ra.

“Tề Phong, anh làm sao vậy? trên mặt em có gì sao?” Lâm Mỹ Giai hướng về phía Lục Tề Phong cười một tiếng.

Hai ngày này anh không đi ra ngoài, chỉ một mình ở trong thư phòng, nếu không phải là nhìn mình chăm chăm tới mức ngẩn người.

“A, không có gì, Mỹ Giai, anh có chuyện muốn nói với em, chỉ là.....” Lục Tề Phong thu lại ánh mắt, có chút chần chừ dừng lại một chút.

Anh nghĩ qua, bất kể như thế nào, Tư Tề là con của anh, là sự thật, tất yếu anh nên để Mỹ Giai biết, quan trọng là có thể thử dò xét phản ứng của cô ra sao.

“Chỉ là làm sao?”

“Mỹ Giai, em còn nhớ Lữ Duy Duy không? Ngày đó ở quảng trường em cũng thấy cô ấy.”

Lục Tề Phong nhàn nhạt nói xong, con người tinh táo nhìn chăm chăm mặt Mỹ Giai, chỉ sợ bỏ qua bất kì vẻ mặt nào của cô.

“Nhớ, nhớ lúc trước, hai người từng hẹn hò với nhau đúng không? Nhưng mà đã đi qua rồi, cô ấy có con trai rất đáng yêu.”

Lâm Mỹ Giai có chút bối rối, mí mắt thấp xuống, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt cô có đám mây phong nhẹ.

Nhưng mà, vẻ hốt hoảng này cũng không tránh khỏi mắt của Lục Tề Phong.

“Đứa bé đó là con anh.” Lục Tề Phong nói tiếp.

“Anh nói cái gì?” Lâm Mỹ Giai nghe được lời của Lục Tề Phong, không khỏi kinh ngạc kêu to lên.

Mặc dù trước mình đã nghi ngờ, nhưng vẫn chỉ là phỏng đoán thôi, bây giờ nghe được Lục Tề Phong chứng minh, vẫn khiến mình kinh ngạc.

“Đứa bé kia, Tư Tề, là con trai anh.” Lục Tề Phong lần nữa khẳng định.

“Vậy anh muốn thế nào? Muốn ly hôn quay về bên cạnh cô ta sao?”

Vừa nghĩ sao hai ngày nay anh khác thường lại ở nhà, hóa ra vì chuyện này, trong lòng cô thấy kích động.

Lục Tề Phong nhìn phản ứng kịch liệt của Lâm Mỹ Giai, thở dài lắc đầu một cái, “Cô ấy căn bản sẽ không trở về bên cạnh anh.”

“Làm sao lại như vậy? cô ta có con của anh, bây giờ trở về tìm anh rõ ràng muốn cướp anh khỏi em, cô ta nhất định diễn trò, ban đầu chính cô ta phản bội anh tìm người đàn ông khác, bây giờ anh ta không cần cô ta nữa sao? Cô ta lại quay đầu về tìm anh?”

Lâm Mỹ Giai nghĩ tới lúc ở quảng trường nhìn thấy, cả nhà bọn họ ba người đi chung với nhau, trong lòng cô thấy hoảng sợ, tâm tình kích động khiến cô quên mất chút chi tiết.

249. Chương 251: Lộ Ra Sơ Hở

“Làm sao em biết ban đầu cô ấy tìm người đàn ông khác?”

Lục Tề Phong nhạy bén bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của cô ta, anh khẽ nhíu mày, trong con người ánh mắt lung quang bị ẩn dấu đi, dường như theo quán tính hỏi.

Câu hỏi của Lục Tề Phong khiến trong lòng Lâm Mỹ Giai cả kinh, đáy mắt quét qua một tia bối rối, đột nhiên cô ta phát hiện tâm tình của mình có hơi quá khẩn trương, âm thầm hít sâu mấy lần, điều chỉnh lại cảm xúc một chút, rất nhanh bản thân liền tỉnh táo lại.

“Em. . . em đoán , ban đầu nếu như không phải là do cô ta phản bội anh...thì tại sao phải chia tay với anh? Người kia rất yêu cô ta, những năm gần đây chưa bao giờ quên?”

Lâm Mỹ Giai có chút gượng ép tìm cớ, cô cố ý mang mối tình cũ của Lục Tề Phong và Lữ Duy Duy ra nói, muốn hỗn loạn suy nghĩ của anh.

Lục Tề Phong không hề lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm Lâm Mỹ Giai.

Lâm Mỹ Giai phát hiện ánh mắt của Lục Tề Phong rất tỉnh táo, không có một tia kinh ngạc, trong lòng cô ta bắt đầu lo lắng.

“Tất cả đều đã qua, bọn anh cũng không có khả năng, hơn nữa cô ấy căn bản cũng không nghĩ trở lại bên cạnh anh.” Trong giọng nói của Lục Tề Phong vô ý lộ ra ưu thương.

“Được rồi, không nói những thứ này nữa, hôm nay anh nói cho em chuyện này, là muốn nói Tư Tề là con anh, đây là sự thật, anh đã xác nhận qua, mà Lữ Duy Duy là mẹ của nó, bởi vì nguyên nhân này, mà sau này cô ấy và anh có lẽ sẽ rất thường xuyên tiếp xúc với nhau, nhưng mà giữa anh và cô ấy tuyệt đối sẽ không xảy ra cái gì, cho nên, anh hi vọng đến lúc đó em không cần hiểu lầm.”

Lâm Mỹ Giai nhìn vẻ mặt hết sức bình tĩnh của Lục Tề Phong, không biết trong lòng của anh ấy đang suy nghĩ gì, có hoài nghi cô hay không, vì che giấu sự chột dạ của mình, Lâm Mỹ Giai lại trầm mặc nữa rồi.

Huống chi, hiện tại cô còn có thể nói gì? Anh ấy đã công khai trước mặt của mình, xác nhận sự tồn tại của đứa con riêng kia, cô còn có thể làm sao?

Bên ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cô ta lửa giận đang không ngừng bốc lên, nhưng bản thân lại phải cố gắng mà liềm mượng áp chế.

Lâm Mỹ Giai, hiện tại, những gì mà có thể làm chính là nhịn?

Nếu như anh ấy đã thật sự biết về thân phận của Tư Tề, thì việc này là sự thật không thể chối cãi, mà mình cãi nhau với anh ấy, việc đó còn có ý nghĩa gì?

Còn không bằng nâng cao tầm lòng vị tha của mình lên một chút, để cho anh ấy không còn lý do từ bỏ mà chọn mình, cũng có thể khiến cái nhà này càng thêm vững chắc.

Nghĩ tới đây, Lâm Mỹ Giai thay đổi bộ dạng tức giận mới nãy, đột nhiên trở nên hết sức dịu dàng, khéo hiểu lòng người.

“Tốt, nếu là như vậy em cũng không có gì phải nói, nếu như Tư Tề là con trai của anh, vậy em nhất định cũng sẽ xem Tư Tề như con trai của mình mà thương yêu, Tề Phong, nhưng tại sao anh lại không đem Tư Tề trở về nhà? Đứa bé cần một gia đình hoàn chỉnh, em sẽ cố gắng chăm sóc nó thật tốt.”

Nghe xong lời nói của Lâm Mỹ Giai, Lục Tề Phong cố lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, nở một nụ cười vô cùng vui vẻ.

“Như vậy là tốt rồi, lúc trước anh còn lo lắng em không thể tiếp nhận sự thật này chứ, Mỹ Giai, anh biết em nhất định là một cô gái thông tình đạt lý, chỉ là, đứa bé này còn nhỏ, đi theo mẹ của mình có vẻ khá hơn một chút, được rồi, buổi trưa anh phải bay sang Nhật Bản một chuyến, em đi giúp anh chuẩn bị một ít quần áo đi, ba ngày sau anh trở lại.”

“Đi công tác Nhật Bản? Sao lúc trước không nghe anh nói tới?” Lâm Mỹ Giai tỏ vẻ kinh ngạc.

“Mới quyết định, thế nào? Không bỏ được anh sao? Thời gian đi công tác cũng không dài mà, ba ngày sau anh đã trở lại rồi.” Lục Tề Phong đứng lên, đi tới bên cạnh Lâm Mỹ Giai, ở trên người của cô ta sờ soạng một cái, giọng nói mập mờ khiến Lâm Mỹ Giai không khỏi có chút đỏ mặt.

“Ai nhớ anh á..., không biết xấu hổ?” Lâm Mỹ Giai thuận thế ôm lấy anh, làm nũng.

Lục Tề Phong phối hợp trao cho cô ta một nụ hôn nóng bỏng, triền miên đi qua, “Tốt lắm, đi thôi, dọn dẹp cho anh một số bộ quần áo, anh đi tới công ty lấy chút đồ.”

Phụ nữ chính là phụ nữ, khi đối mặt với một người đàn ông mà mình yêu thương, một cái hôn, một cái ôm, hay một câu nói ngọt ngào cũng có thể nhẹ nhàng tháo xuống sự phòng bị trong lòng.

Đối với kế hoạch đi công tác đột ngột này của anh, cô cứ nhiên không có một tia hoài nghi. T7sh.

“Ừ, tốt, vậy lát nữa anh trở về, em đưa anh tới phi trường?”

“Không cần, bình thường em cũng vất vả, khó được hôm nay nghỉ ngơi, em cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Tiểu Trần đưa anh đi là được rồi.”

Sau khi từ biệt, Lục Tề Phong xoay người đi ra cửa.

Ở trong một nháy mắt xoay người kia, gương mặt ôn tình trong nháy mắt được tháo xuống.

Hiện tại, anh hoàn toàn có thể khẳng định, ban đầu Duy Duy rời khỏi mình tuyệt đối là có quan hệ đến Lâm Mỹ Giai.

Hiện tại, anh muốn cho cô ta một chút không gian, để cô ta tự lộ ra sơ hở của mình?

————— tử tiết thu phân cắt —————

Lục Tề Phong không thêm để ý nữa, một mình đi tới nhà trọ của Lữ Duy Duy, đến nơi cũng không nhìn thấy Lữ Duy Duy đâu, anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Bồi An.

“Chú Lâm, hai ngày nay chú giúp tôi theo dõi Mỹ Giai một chút, có gì khác thường chú hãy lập tức nói cho tôi biết.”

“Tốt, thiếu gia, trừ thiếu phu nhân, còn có những người nào cần chú ý nữa không?” đầu kia điện thoại Lâm Bồi An tùy ý hỏi.

“Không có? A, đúng rồi, cũng cần phải chú ý đến tiểu Trang, tôi cứ cảm thấy cô ta có cái gì đó là lạ.”

Được Lâm Bồi An nhắc nhở, trong đầu anh đột nhiên hiện ra bóng dáng của cô gái này.

“Tốt, tôi biết rồi, tôi sẽ thường xuyên giữ liên lạc với thiếu gia.”

“Nếu như điện thoại di động của tôi không gọi được, hãy đến nhà trọ độc thân tìm tôi, không nên nói ra hành tung của tôi cho bất kỳ một kẻ nào biết.”

“Hiểu?”

Cúp điện thoại, Lục Tề Phong lại bấm số điện thoại của Lữ Duy Duy. Chỉ là hồi chuông vang lên thật lâu, cũng không có ai nghe máy.

Anh có chút nóng nảy, suy nghĩ một chút lại gọi điện thoại tới nhà Trạch Vũ.

Khi anh biết Lữ Duy Duy đem tiểu Tư Tề nhét vào nhà của Trạch Vũ, sau đó một mình một người vội vã rời đi, trong lòng của anh đột nhiên cảm thấy hết sức lo lắng.

Anh vội vàng rời khỏi nhà trọ độc thân, vất điện thoại di động lẫn lóc ở trên ghế sa lon.

Dọc theo đường đi, anh cảm giác tâm tình không yên, anh liền gia tăng tốc độ chân ga, quyết định đi đến nhà Trạch Vũ trước để xem Tư Tề, làm rõ ràng một chút, cuộc Lữ Duy Duy đã đi đâu.

Lữ Duy Duy đi tới một chỗ hạng sang, cô xác nhận lại địa chỉ trong tay, sau đó sải bước đi vào bên trong.

“Xin hỏi tiểu thư, cô tìm ai?”

“Tầng 25, bàn B, Trang tiểu thư đang ngồi.” Lữ Duy Duy dựa theo địa chỉ trên điện thoại di động nói qua.

Người bảo vệ vừa nghe cô nói ra người muốn tìm, dùng một loại ánh mắt quái dị quan sát cô nửa ngày xong, liền thả cô tiến vào.

Nhìn theo bóng lưng của Lữ Duy Duy, người bảo vệ bất đắc dĩ lắc đầu, “Ai, cô gái xinh đẹp như vậy lại bị đồng tính? Thật là...?”

Đi tới trước cửa phòng, Lữ Duy Duy nhấn chuông điện.

Cửa mở ra, tiểu Trang nhìn Lữ Duy Duy nhàn nhạt cười cười, “Mời vào ?”

Lữ Duy Duy do dự chốc lát, nghĩ đến đối phương chỉ là một cô gái yếu ớt, cô liền buông lỏng cảnh giác đi vào.

250. Chương 252: Vì Yêu Mà Ích Kỷ Đi Tồn Thương

“Tại sao hẹn tôi gặp mặt ở chỗ này? Đây là nhà của cô sao?” Lữ Duy Duy quan sát cái căn phòng nhỏ tinh xảo này, trên tường đều là hình ảnh phụ nữ?

Nhìn ra được cô ta cực kỳ yêu mến phụ nữ?

Chỉ là, giống như có nhiều chỗ không thích hợp, một mảnh trống không, cảm giác phải là trước đó có treo qua thứ gì, sau đó bị lấy xuống.

“Đúng vậy a, hẹn ở nhà tôi không tốt sao? Xử lý những chuyện này không có người nào quấy rầy thì tốt hơn.” Tiểu Trang nhàn nhạt nói một chút.

“Tốt, nói vào chuyện chính đi, hình đâu? Có điều kiện gì cô cứ nói đi? Bây giờ cũng khuya lắm rồi, tôi còn muốn về nhà với con trai.” Lữ Duy Duy vừa nghĩ tới những thứ đó, trong lòng của cô liền cực kỳ muốn đánh cuộc.

“Rời khỏi Lục Tề Phong, rời khỏi Đài Bắc.”

Tiểu Trang thông thả nói, không có một tia phập phồng, giống như cái yêu cầu này cô có đồng ý hay không cũng không sao cả.

Đang nói đến tên tuổi của Tề Phong, trên gương mặt đó cũng không mang một chút tình cảm, Lữ Duy Duy không khỏi có chút nghi ngờ.

“Cô không phải yêu Tề Phong? Tại sao?”

“Đúng, tôi không thương anh ta, nhưng cô cũng không thể thương anh ta được.” Tiểu Trang khổ sở gờ khóe miệng.

“Tại sao? Cô căn bản cũng không thương anh ấy, vậy tại sao muốn ngăn cản chúng tôi ở chung một chỗ? Cô làm những thứ này là vì cái gì?” Lữ Duy Duy không thể hiểu được ý tứ trong lời nói của tiểu Trang, làm cho đầu óc cô choáng váng, buồn bực.

“Cái này cô không cần biết, mỗi người làm bất kỳ một chuyện gì cũng có lý do, Thiên Lỗi có khỏe không? Bệnh của anh ta như thế nào rồi?” vẻ mặt Tiểu Trang lạnh nhạt, một bộ dạng khám phá việc đời.

Tiểu Trang đột nhiên chuyển qua chủ đề khác khiến Lữ Duy Duy hơi kinh ngạc rồi.

Thiên Lỗi? Cô ta biết Thiên Lỗi?

Chẳng lẽ ban đầu tất cả đều có liên quan đến Thiên Lỗi? Chính là vì để ình ở lại bên cạnh anh?

Không, không thể nào, Thiên Lỗi không phải là người như thế, anh ấy sẽ không làm ra những chuyện như vậy?

Sẽ không, sẽ không, Lữ Duy Duy người tỉnh táo, tỉnh táo lại?

“Cô biết Thiên Lỗi? Cô cũng biết bệnh của anh ấy? Vậy cô yêu Thiên Lỗi sao? Là thế này phải không?” Lòng tràn đầy nghi ngờ khiến trong giọng nói của Lữ Duy Duy không khỏi có chút run rẩy.

“Cô đang ở đây hoài nghi? Cô sợ sao? Cô sợ chuyện này có liên quan đến Thiên Lỗi?” Thấy nét mặt của Lữ Duy Duy tiểu Trang hừ lạnh một tiếng, lộ ra một bộ dáng không đáng trả lời, “Mấy năm qua này, tôi cho là cô đã hiểu rõ tất cả con người của anh ấy.”

“Tôi không có, tôi tin tưởng Thiên Lỗi, anh ấy sẽ không bao giờ làm như vậy.” Lữ Duy Duy chưa có đủ biện giải thuyết phục.

“Chuyện này từ đầu tới đuôi đều là do tôi làm, vì người tôi yêu, chỉ là, tôi làm như vậy giống như đã hãm hại cô ấy sâu hơn, có lẽ, tôi thật sự có lỗi rồi.” Tiểu Trang nói một chút đột nhiên trở nên hết sức ưu thương.

“ Cô đã hiểu rõ sai lầm rồi, vậy cũng chớ lời tôi xuống, cô bỏ qua cho tôi đi, hiện tại tôi chỉ muốn cùng con trai của tôi cùng nhau sống một cuộc sống bình thường, tươi đẹp mà thôi.” Nghe được giọng nói của tiểu Trang giọng có chút mềm nhũn, Lữ Duy Duy vội vàng xin cô ta.

“Nhưng mà có một số việc một khi đã làm sai, thì không thể vãn hồi được nữa, cô hiểu chưa? Nếu như có thể bắt đầu lại, có lẽ Bất Hối đã không lựa chọn như vậy. Tốt lắm, không nói những thứ này, uống ly trà trước đi?” cảm xúc của Tiểu Trang lập tức trở nên kích động, cô ta rót cho Lữ Duy Duy cùng mình mỗi người một ly trà, tự nhiên uống trước. T7sh.

Lữ Duy Duy căn bản không có ý đề phòng người khác, thấy tiểu Trang cũng uống rồi, nên cô cũng không chút hoài nghi bưng ly trà lên uống.

Một hồi mơ màng đánh tới, cô dần dần mất đi ý thức trước, cô nhìn thấy trên mặt Tiểu Trang lộ ra vẻ ưu thương cùng oán hận vô cùng, có một tia nước mắt.

Tiểu Trang sâu kín đặt ly trà xuống, ngón tay của cô ta nhẹ nhàng xẹt khuôn mặt của Lữ Duy Duy, vẽ phức tạp sờ lên khuôn mặt của Duy Duy.

“Thật xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới, Thiên Lỗi, anh đã quên đi cam kết ban đầu của chúng ta, anh không nên để cho cô ta trở về, ngày mai, tất cả đều kết thúc. Mỹ Giai, chị phải hạnh phúc đó?” Tiểu Trang khổ sở cười, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Tiểu Trang nói xong lấy ra một con dao gọt trái cây kéo cánh tay của Lữ Duy Duy qua.

Dưới ánh đèn, con dao kia lóe lên ánh sáng lạnh lẽo bức người, giống như là ma quỷ khát máu, làm cho trái tim người ta run lên.

Đột nhiên, trong căn phòng yên tĩnh, có một bài nhạc chuông vang lên?

Anh nói yêu em hãy cùng em đi

Chân trời cũng đi theo em

Góc bể cũng đi theo em

Quyết định cũng không quay đầu lại.

Anh nói yêu em hãy cùng em đi

Dừng cảm dặt tay của em

Khiến tình yêu dẫn chúng ta đến cuối.

Bài hát này là khát vọng của cô ta đối với Lâm Mỹ Giai, cô hi vọng cô ấy có thể dừng cảm đối mặt với ánh mắt của người đời, dừng cảm đứng ở bên cạnh mình, vô luận chân trời góc biển, chỉ cần có tình yêu là tốt rồi?

Tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, con dao trong tay tiểu Trang cách keng một tiếng rơi trên đất?

Là cô ấy? Là Mỹ Giai? Cô ấy chưa từng gọi điện thoại tới ỉnh bao giờ?

Tâm tình vui sướng chiếm hữu trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy nước mắt. Có thể trước khi rời đi, được nghe lại âm thanh của cô ấy, cũng coi như cuộc đời này kết quả tình cảm có một dấu chấm thỏa mãn?

“Này, Mỹ Giai?”

“Tiểu Trang, em ở đâu? Chị muốn gặp em?”

Hôm nay sau khi Tề Phong đi, Lâm Mỹ Giai cũng không biết tại sao, trừ chuyện tình của Tư Tề làm cho cô phiền lòng ra, cô còn cảm thấy đặc biệt trống không, hình ảnh đây trong đầu đều là ánh mắt ai oán của tiểu Trang, những cái đó khiến tâm tình của cô hết sức mãnh liệt muốn gặp tiểu Trang, cô phá vỡ nguyên tắc mấy năm qua không liên lạc với tiểu Trang, mà gọi điện thoại.

“Em đang ở.” Tiểu Trang đang chuẩn bị nói địa chỉ nhà ở của mình, nhưng khi nhìn Lữ Duy Duy đang nằm hôn mê bên cạnh, “Em ở đâu? Chị đi tới tìm em?”

“Chị đang ở nhà, Tề Phong đi khỏi rồi, hiện tại chị rất khổ sở, tiểu Trang, bây giờ chị muốn gặp em, chị cũng cần em.” Trong lời nói của Lâm Mỹ Giai có một tia lệ thuộc mà chính cô cũng chưa từng phát giác ra.

Có thể chính cô cũng không có phát giác ra, ba năm này, tiểu Trang đối với mình sẵn sóc tỉ mỉ ân cần đã sáp nhập vào cuộc sống của mình, thói quen của mình đã quen với sự tồn tại của cô ấy, thói quen yêu thương mà cô ấy đã bỏ ra.

Lời nói của Lâm Mỹ Giai khiến tiểu Trang kinh ngạc không thôi, qua nhiều năm như vậy, chị ấy chưa bao giờ nói qua lời như vậy, chị ấy cho tới bây giờ đều là bị động tiếp nhận mình.

“Mỹ Giai, chị đừng khổ sở, hiện tại em liền tới đó, chị hãy chờ em?” Sau khi cúp điện thoại, tâm tình của tiểu Trang kích động không cách nào nói ra ngôn ngữ, cô ta vội vã đứng dậy soi gương chỉnh sửa mình một chút.

Trước khi xuất phát, cô ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lữ Duy Duy, cô ta chần chờ một chút, ôm Duy Duy vào phòng tắm.

Con dao kia cuối cùng rạch lên cánh tay uyển chuyển của Duy Duy, tiểu Trang nhìn một ít máu đỏ tươi tích tích chảy xuống, buồn bã cười.

“Cô cũng đừng gấp gáp, chờ tôi trở lại, tôi sẽ đi cùng cô, đời này tôi nợ cô, đời sau tôi trả lại cho cô?”

Thần sắc Tiểu Trang ảm đạm, sau khi cô ta đóng kỹ cửa phòng tắm, đi ra ngoài.

Sau khi Tiểu Trang lái xe ra khỏi chung cư, một chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng đi theo.

251. Chương 253: Chân Tướng Khó Có Thể Tiếp Nhận

Sắc trời dần tối, trong nhà Hàn Trạch Vũ, tiểu Tư Tề khóc lóc không ngừng.

Lục Tề Phong ôm con trai không ngừng dụ dỗ bé, nhưng con trai tỉnh lại từ trong mộng chính là không dụ dỗ được, gào khóc, tiếng khóc tê tâm liệt phế làm cho người ta mà sợ?

“Tư Tề ngoan, cha ôm, đừng khóc, ngoan ngoãn đi ngủ?”

Lục Tề Phong tìm cách dụ dỗ con trai, gương mặt sốt ruột. Tiếng khóc của con khiến anh cực kỳ phiền loạn, không biết vì sao, luôn có cảm giác bất an.

“Mẹ, con muốn mẹ?” Tiểu Tư Tề nhắm chặt hai mắt khóc lóc, âm thanh bởi vì lớn tiếng khóc mà cũng có chút khàn khàn?

“Mẹ lập tức trở lại, đừng khóc, mẹ không thích thấy Tư Tề khóc.” Lãnh Tiểu Tiểu bên cạnh cũng vô cùng sốt ruột, vừa dụ dỗ tiểu Tư Tề, vừa nóng nảy nhìn ra ngoài cửa.

Đã hơn mười giờ, gọi điện thoại cũng không có người nghe, nghe tiểu Tư Tề khóc thút thít, trong lòng cô hết sức lo lắng.

Có lẽ là phụ nữ có giác quan thứ sáu, cũng có cái gọi là mẹ con liên tâm, tiểu Tư Tề khóc lúc, làm cô càng thêm sợ có phải Duy Duy đã xảy ra chuyện rồi không.

“Mẹ, mẹ, thật là đau? Mẹ, con muốn mẹ ôm?” Tiểu Tư nhẹ vung tay nhỏ bé lên, không ngừng khóc lóc.

“Đau ở chỗ nào? Tư Tề? Nói cho cha đau ở đâu?”

Trong lòng Lục Tề Phong lo lắng, hiện tại lại nghe con trai nói đau, tâm tình khẩn trương quả thật khiến anh sớm qua đời.

die»nd anl«equ»yd«on

“Mẹ, mẹ. Thật là đau, tay. Tay thật là đau?” Tiểu Tư Tề vung tay, âm thanh nức nở đứt quãng.

“Tay đau? Cha thổi phù phù cho con sẽ không đau?” Lục Tề Phong ôm con trai, đau lòng vuốt tay bé, trong lòng tràn đầy hình bóng Lữ Duy Duy.

Lãnh Tiểu Tiểu nhìn Lục Tề Phong có chút không yên lòng, ôm lấy tiểu Tư Tề.

“Tề Phong, tôi chăm sóc Tư Tề, tôi cũng rất lo lắng cho Duy Duy, cậu ấy không thể nào đã trẻ thế này vẫn chưa trở lại, tôi cũng làm mẹ, nếu như không phải là có chuyện gì, cậu ấy không thể nào bỏ mặc đứa bé. Hơn nữa điện thoại di động vẫn không có ai nhận, tôi thật sự sợ cậu ấy lại xảy ra chuyện gì, anh nhanh đi ra ngoài tìm xem?”

Nghe Lãnh Tiểu Tiểu nói, Lục Tề Phong không nói hai lời xông ra ngoài như mũi tên.

Lục Tề Phong lái xe, vội vàng tìm điện thoại di động, muốn liên hệ chú Lâm, lại phát hiện không thấy điện thoại di động. Anh nghĩ nghĩ, có thể là rớt ở nhà trọ, anh quay ngược đầu xe, nhanh chóng chạy tới hướng nhà trọ.

Mới vừa tới nhà trọ, liền phát hiện xe Lâm Bồi An dừng ở lầu dưới.

Một loại cảm giác xấu xông lên đầu, anh ba bước cũng làm hai bước vọt tới.

die»nd anl«equ»yd«on

“Chú Lâm, có phải có tình huống khác thường gì hay không?”

“Không có tình huống gì, tôi không liên lạc được với cậu, cho nên tới. Thiếu phu nhân ở nhà cũng không có đi, nhưng thư ký thiếu phu nhân là Trang tiểu thư cũng tới.” Lâm Bồi An nói lạnh nhạt như thường ngày.

“Tiểu Trang? Đã trẻ thế này cô ấy tới làm gì?”

Ở trong ấn tượng của Lục Tề Phong, trừ chuyện công tác, Mỹ Giai rất ít nhắc qua tiểu Trang trước mặt mình.

Nghĩ tới đây, một đêm kia, một màn mập mờ trong phòng làm việc lại trở về trong óc anh.

“Chú để ý họ giúp tôi, không được bỏ qua nhất cử nhất động của các cô, toàn bộ ghi chép xuống, có khác thường gì lập tức liên lạc với tôi.” Lục Tề Phong phân phó theo bản năng.

“Dạ, thiếu gia?” Lâm Bồi An nhàn nhạt đáp một tiếng sau gọi một cuộc điện thoại.

“Đúng rồi, tiểu Trang có cái gì đặc biệt không?”

Lúc Lục Tề Phong chuẩn bị rời đi thuận tiện hỏi một tiếng, anh cũng không biết tại sao, hôm nay anh cực kỳ chú ý cô gái này.

“Mới vừa rồi Tiểu Hắc nói, cô ta vẫn ở nhà, có điều hình như có một cô gái đi tìm cô ta, sau cô ta ra cửa, trực tiếp đi nhà cậu.”

“Được rồi, biết. Chú trở về trước đi.”

Không cảm giác được cái gì khác thường, Lục Tề Phong quyết định về nhà trọ độc thân trước tìm điện thoại di động.

“Thiếu gia, có một nơi kỳ quái.”Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Cái gì rất kỳ quái?”

“Cô gái đi tìm tiểu Trang chưa hề đi ra.” Lâm Bồi An có loại trực giác chuyện này có chút khả nghi.

“Cái này thì có cái gì không đúng sao?”

Lục Tề Phong nghe Lâm Bồi An nói thì có chút không hiểu, theo dõi ánh mắt chú ta, đột nhiên, anh không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

“Cô gái kia trông như thế nào?”

Lâm Bồi An đang chuẩn bị nói chuyện, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy ông tiếp thông điện thoại, trên mặt trời lên kinh ngạc khoa trương, sau đó có chút không hiểu nhìn Lục Tề Phong, cúp điện thoại di động.

“Thế nào? Chú Lâm? Có cái gì không đúng sao? Cô gái kia trông như thế nào?”

Bị ánh mắt khác thường của Lâm Bồi An nhìn chăm chú làm cho trong lòng Lục Tề Phong có chút sợ hãi, nhú mày, có chút không nhận được hỏi.

“Thiếu gia, giữa cậu và thiếu phu nhân có vấn đề gì không?” Lâm Bồi An có chút hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, Lâm Bồi An không thể tùy tiện nói lung tung, ông phải xác nhận trước.

“Chú Lâm, chú hỏi cái này làm gì? Chúng tôi rất tốt, thế nào?” Lục Tề Phong không khỏi cũng bị câu hỏi của Lâm Bồi An làm cho có chút không hiểu.

“Cái đó, ở phương diện kia?” Lâm Bồi An không có dừng lại, ngược lại hỏi càng thêm tư mật.

Lục Tề Phong có chút sốt ruột vì hỏi một đằng, trả lời một nẻo. Diển-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Chú Lâm? Chú muốn nói cái gì? Chúng tôi có quan hệ gì với vấn đề chủ hỏi hiện tại sao?”

“Thiếu gia, nếu như mà tôi nói cho cậu biết tiểu Trang cùng thiếu phu nhân phải” Lâm Bồi An nói qua dừng lại, mặt lộ ra vẻ khó tả.

“Chú Lâm, hôm nay chú sao vậy? Các cô thế nào, chú mau nói?” Lục Tề Phong lo lắng không nhận được rõ ràng.

“Họ. Họ. . . Là một đôi yêu nhau?”

Lâm Bồi An nói có chút khó khăn, ông không thể nào tin nổi Lục Tề Phong sinh hoạt chung một chỗ cùng cô sẽ không phát hiện.

“Chú nói cái gì? Điều này sao có thể?”

Lục Tề Phong phủ nhận, nghĩ đến một màn đêm đó mình vô ý bắt gặp, nhớ lại bình thường ánh mắt tiểu Trang đối với mình, âm thanh của anh đến có vẻ không đủ sức.

“Đây là sự thực, thiếu gia, lát nữa sẽ có chứng cứ đưa tới, đến lúc đó cậu sẽ rõ.”

Lâm Bồi An thở dài, theo ý ông, Lục Tề Phong có lẽ thật không biết. Đừng nói anh, ngay cả mình cũng không cách nào tin tưởng, vị thiếu phu nhân dịu dàng kia là đồng tính?

die»nd anl«equ»yd«on

Lục Tề Phong trầm mặc, suy nghĩ của anh lọt vào một trạng thái vô cùng lo lắng.

Tất cả quá mức đột ngột, cũng quá mức ngoài ý muốn.

Tại sao sẽ là như vậy? Họ? Hai?

“Chú Lâm? Trước đó chú nói có một cô gái đã đi tìm tiểu Trang? Cô ấy là ai?” Lục Tề Phong đột nhiên suy nghĩ tới nơi chú Lâm nói trước đó.

252. Chương 264: Về Tử Vong

Tiểu Trang trong phòng tắm, về tử vong?

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập cả gian phòng.

Đứng ở trước cửa nhà tiểu Trang, Lục Tề Phong nóng nảy gọi điện thoại Lữ Duy Duy, mặc dù từ trong miệng an ninh đã đại khái có thể khẳng định cô gái kia chính là Duy Duy, nhưng từ trong lòng Lục Tề Phong cũng không nguyện ý tin tưởng tất cả.

Anh rất sợ, nếu quả thật là Duy Duy tới tìm tiểu Trang, như vậy hiện tại cô có thể gặp phải nguy hiểm, anh hi vọng sự thật không phải như mình nghĩ?

Có điều điện thoại Lữ Duy Duy rất không khéo vang lên ở trong phòng. Vọng ra nơi này.

Nghe được tiếng chuông quen thuộc, Lục Tề Phong điên cuồng rống lên.

“Chú Lâm, lập tức xô cửa?”

Nghe được chuông điện thoại kia, tim Lục Tề Phong cơ hồ nhảy thót lên tới cổ họng, thân thể anh run rẩy, câu nói kia run rẩy hết ra.

“Dạ, thiếu gia?” Chú Lâm cũng ý thức được tính nghiêm trọng, lập tức bảo các anh em bên cạnh.

An ninh bên cạnh còn chưa làm rõ ràng thì sao rồi đi, liền vội vàng tiến lên ngăn trở?

“Này, các người không thể như vậy, đây là nhà tư nhân?”

“Câm miệng, còn nói chuyện, tôi để cho anh về sau đều không nói được nữa.” Lục Tề Phong hung dữ nắm quần áo an ninh, một bộ muốn ăn thịt người.

Theo một tiếng vang thật lớn, cửa mở ra, mùi máu tươi truyền ra.

“Duy Duy? Duy Duy?”

Lục Tề Phong điên cuồng vọt vào, tìm kiếm bóng dáng Lữ Duy Duy khắp cả phòng, mùi máu tươi để cho lòng anh muốn ngừng đập.

“Em không thể có chuyện, sẽ không có chuyện, Duy Duy, em ở đâu? Em trả lời anh đi?”

die»nd anl«equ»yd«on

Lục Tề Phong đi tới trong phòng ngủ, ở trước cửa phòng tắm nửa khép hờ, bước chân của anh đột nhiên cứng lại.

Nhìn cánh cửa kia, anh sợ?

Chưa từng có một khắc, trong lòng anh sợ hãi giống như bây giờ?

die»nd anl«equ»yd«on

Anh rất sợ, sợ trước nay chưa từng có, anh sợ đẩy cửa ra, xuất hiện trước mặt sẽ là một màn mình không muốn thấy, anh không dám tiến lên? Thật không dám?

Anh không biết, mình cứ nhiên mềm yếu như vậy?

“Thiếu gia?”

Lâm Bồi An cùng theo vào, cứng đờ nhìn Lục Tề Phong nóng nảy xông lên phía trước, một cước đá văng cửa phòng tắm ra.

Tình cảnh bên trong kinh hãi tất cả người ở đây.

Lữ Duy Duy nằm ở trong bồn tắm, cả người ngâm ở trong máu.

Một bồn máu ở phòng tắm được ánh đèn nhá nhem chiếu xuống, giống như là tử thần hàng lâm, phản xạ ánh sáng quỷ dị kinh khủng?

“Duy Duy? Không? Duy Duy, Duy Duy, em không thể chết? Em không thể rời bỏ anh, Duy Duy? Em mở mắt ra, em tỉnh lại đi, em nhìn anh đi mà? Chúng ta còn có Tư Tề, cả buổi tối Tư Tề đều gọi mẹ, con muốn mẹ, em có nghe thấy không? Mau, mau gọi xe cứu thương? Mau lên?”

Lục Tề Phong khóc, anh bất lực lắc đầu, khàn giọng la lên.

Anh không dám đụng cô, không biết mình cử động thiếu thận trọng có thể mang đến tổn thương lớn hơn cho cô hay không. Anh cứ ôm cô như vậy, thất thanh khóc rống.

“Thiếu gia, trước cầm máu cho cô ấy, nhanh lên một chút? Phải lập tức đưa cô ấy đi bệnh viện, không thể đợi nữa rồi.”

Lâm Bồi An cau mày nhìn tất cả trước mắt, giàu kinh nghiệm để cho ông ta hiểu, lúc này, trong cơ thể cô mất máu quá nhiều, nếu như còn ở đây, sợ rằng thần tiên cũng không có cách nào.

Thấy Lục Tề Phong si ngốc không có phản ánh, ông đẩy anh ra, nắm tay Lữ Duy Duy, đè máu chảy ra.

Cánh tay Lữ Duy Duy truyền tới lạnh lẽo làm cho trong lòng Lâm Bồi An âm thầm lo lắng.

Loại cảm giác lạnh lẽo gần kề nhiệt độ người chết?

Ông ta quá quen thuộc.

“Nhanh lên một chút, các người nhanh đi tìm băng vải.”

Anh em ở cửa nhanh chóng chạy ra ngoài, chia nhau tìm kiếm.

“Thiếu gia, đừng ngăn ra nữa, mau đưa đến bệnh viện, chậm sợ rằng.”

“Sẽ không, sẽ không, Duy Duy sẽ không có chuyện gì, đưa bệnh viện? Đúng, đưa bệnh viện, mau lên, mau lên? Quấn băng? ?”

———— tử tiết thu phân cắt —————

Trước phòng giải phẫu bệnh viện, Lục Tề Phong chán chường.

Anh gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng giải phẫu, ánh mắt tràn đầy tơ máu, sưng hồng, trên mặt gầy gò còn có vệt nước mắt. Một thân màu máu đỏ chói mắt, nhường đường y tá đi qua cũng không nhìn được lên quan sát.

Lâm Bồi An liếc mắt nhìn Lục Tề Phong, đi tới vỗ vỗ vai anh. Không nói gì, lại y hệt người thân tiến lên an ủi và tiếp thêm sức.

Lục Tề Phong ngẩng đầu lên, khổ sở nhìn Lâm Bồi An, trong mắt sưng đỏ lại nổi lên chất lỏng khổ sở.

“Không có chuyện gì, phải có lòng tin vào cô ấy, cô ấy sẽ không bỏ mặc đứa bé, cô ấy nhất định sẽ trở lại.” Lâm Bồi An nói.

“Chú Lâm, cảm ơn chú, tôi. Tôi thật sự vô cùng sợ, thật, tôi chưa từng sợ hãi như vậy. Coi như là năm đó thấy mẹ nằm ở trong vũng máu, tôi cũng chưa từng sợ hãi thế này, chú Lâm, cô ấy không có việc gì, cô ấy sẽ không giống mẹ, có đúng hay không?”

Lục Tề Phong như một đứa con nít nằm ở trong ngực Lâm Bồi An, khóc thất thanh.

“Không có chuyện gì, không có việc gì, thiếu gia, thật ra thì năm đó, phu nhân chết không có liên quan tới lão gia, cậu biết không? Phu nhân mắc phải bệnh hiểm nghèo, không muốn liên lụy lão gia, cô gái kia là phu nhân tìm cho lão gia, không thể trách lão gia, những năm gần đây, cậu không tha thứ cùng nỗi đau mất vợ, ông ấy cũng rất khổ.”

Lâm Bồi An chưa từng nghĩ tới sẽ ở dưới tình huống này nói ra chân tướng năm đó.

Đôi cha con bọn họ bướng bỉnh giống nhau, một không muốn giải thích, một không thể thông cảm?

“Cái gì? Chú Lâm, chú nói thật sao? Tại sao cha không giải thích?” Lục Tề Phong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lâm Bồi An, còn hơi nghi ngờ.

“Tính khí của ba cậu, chẳng lẽ cậu không hiểu rõ? Cứng cổ như vậy, cậu cũng quá giống ông ấy, haiz?”

Lục Tề Phong ngây ngẩn cả người, anh không nghĩ tới chân tướng là như vậy?

Anh đột nhiên phát hiện những năm gần đây, hình như chính mình một mực sống trong giả dối, không ngừng tổn thương cùng bỏ lỡ người bên cạnh mình thích nhất.

Lục Tề Phong thật hối tiếc không thôi?

“Duy Duy, em nhất định phải gắng gượng qua, chúng ta sẽ bắt đầu lại, anh muốn đền bù cùng đoạt về bỏ lỡ mà những năm gần đây anh bỏ lỡ em?” Lục Tề Phong ôm lấy đầu vô lực ní non.

Đèn phòng giải phẫu tắt.

“Thiếu gia, ra rồi?”

die»nd anl«equ »yd«on>>

Theo tiếng kêu của Lâm Bồi An, Lục Tề Phong nhanh chóng xông lên phía trước.

“Bác sỹ? Bác sỹ như thế nào? Cô ấy không sao, có phải hay không, phải hay không?”

di e» nd anl«eq u»yd«on

Lục Tề Phong khẩn cấp nhìn chăm chăm khuôn mặt nặng nề của bác sỹ, tâm chìm xuống dưới, cơ hồ muốn chìm vào vực sâu không đáy?

253. Chương 265: Không Cách Nào Dứt Bỏ Tình Mẹ Con

Cánh tay Lục Tề Phong nín lấy tay bác sỹ thật chặt, đang mong đợi bác sỹ trả lời.

“Trước tiên mọi người đừng kích động, bệnh nhân hiện tại tạm thời thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, may nhờ bệnh nhân thân thể ngâm mình ở trong nước lạnh trì hoãn tốc độ chảy của máu, hơn nữa trước đó mọi người có cầm máu cho cô ấy, chỉ là.”

“Chỉ là làm sao? Bác sỹ, chỉ là làm sao?” Lục Tề Phong nghe được bác sỹ hơi dừng lại vội vàng cắt đứt lời của bác sỹ.

“Thiếu gia, cậu yên tĩnh một chút, trước hết nghe bác sỹ nói.” Lâm Bồi An đi tới, kéo Lục Tề Phong qua, ý bảo bác sỹ nói tiếp.

“Là như vậy, chúng tôi phát hiện ở trong cơ thể bệnh nhân nồng độ thuốc an thần cao, bởi vì thời gian quá dài, cho nên thuốc đã sinh ra ảnh hưởng đến thần kinh não của bệnh nhân, lại thêm vào mất máu nghiêm trọng, khi nào thì bệnh nhân tỉnh lại tạm thời không cách nào xác định.”

“Đây là ý gì? Ông nói là có ý gì? Ông nói là cô ấy không cách nào tỉnh lại sao? Không thể nào, không thể nào, uống một chút thuốc an thần liền không cách nào tỉnh lại? Ông rốt cuộc có thể chữa bệnh hay không? Ông là bác sỹ gì?”

Lục Tề Phong nghe xong lời của bác sỹ cơ hồ hồng mắt, anh nín lấy cổ áo bác sỹ, tức giận gầm thét.

Nghĩ đến về sau Duy Duy không biết có tỉnh không, anh thật sự không thể nào tiếp thu được sự thật này, đột nhiên, anh cảm thấy hô hấp có chút khốn đốn khó khăn, sau một hồi choáng váng, Lục Tề Phong cao ngất kia cả người mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

“Thiếu gia, cậu không sao chứ?” Lâm Bồi An nhanh chóng đỡ Lục Tề Phong dậy.

Bác sỹ bắt đầu dĩ lắc đầu, đối với người thân như vậy bọn họ thấy cũng nhiều, cho nên cũng có thể hiểu, không nói gì, bác sỹ xoay người rời đi.

“Chú Lâm, báo cảnh sát ngay lập tức, để cho cảnh sát đi điều tra chuyện này, một người có liên quan cũng không cần bỏ qua cho.” Lục Tề Phong ngồi dựa vào trên ghế chờ, trong con người trống rỗng phát ra hận ý kinh người.

”Dạ, thiếu gia, tôi sẽ đi làm. Cậu không cần quá gấp, chỉ cần không có nguy hiểm tính mạng, tất cả đều sẽ khá hơn.

“Giúp tôi thông báo với Trạch Vũ một chút, Tư Tề tạm thời phải nhờ cậu ấy rồi, còn nữa, đến nhà trọ độ thân lấy điện thoại của tôi tới đây, mang một chút quần áo đồ dùng của Duy Duy tới đây.”

Lục Tề Phong nghĩ đến tiểu Tư Tề đáng thương về sau có thể sẽ mất đi mẹ thương yêu, âm thanh của anh trở nên nghẹn ngào.

“Vâng, tôi biết rồi, thiếu gia, vậy tôi đi trước làm việc, cậu không cần gấp gáp, Lữ tiểu thư sẽ không chịu bỏ lại đứa bé.”

Lâm Bồi An nói nghiêm túc, mặc dù ông và Lữ Duy Duy chỉ tiếp xúc qua mấy lần, nhưng ông có thể cảm thấy cô ấy là người phụ nữ kiên cường, ông tin tưởng cô sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, dù là vì đứa bé, cô cũng sẽ tỉnh lại sớm một chút.

Tâm lực (tâm tư và sức lực) của Lục Tề Phong quá mức mệt mỏi gật đầu một cái, liền đi theo xe phẫu thuật đi về phía phòng bệnh của Duy Duy.

Một tuần lễ trôi qua.

Tiểu Tư Tề không ngừng khóc rống, Lãnh Tiểu Tiểu đành phải đem cậu dẫn tới bệnh viện.

Đẩy phòng bệnh của Lữ Duy Duy ra, chỉ thấy Lục Tề Phong mặt đầy râu lệch ra nằm ở trước giường bệnh ngủ thiếp đi.

Lãnh Tiểu Tiểu làm tư thế bằng tay không được đánh thức với tiểu Tư Tề, tiểu Tư Tề rất nghe lời gật đầu một cái đi theo Tiểu Tiểu đi vào phòng bệnh.

Thấy trên giường bệnh Lữ Duy Duy hôn mê, tiểu Tư Tề nằm ở đầu giường, ra sức bò lên trên.

“Tư Tề, con làm gì thế? Ngoan nghe lời, cẩn thận đừng đến mẹ, cũng không cần đánh thức cha.” Lãnh Tiểu Tiểu ôm tiểu Tư Tề sang nhỏ giọng nói.

“Đi? Con muốn hôn mẹ, mẹ con làm sao? Có phải không ngoan ngỗn bệnh hay không? Cha cũng thế, tại sao không trở về nhà ngủ? Có phải hay không muốn chăm sóc mẹ?” Tiểu Tư Tề biết bình thường là ngã bệnh mới có thể ở bệnh viện.

“Đúng vậy, mẹ ngã bệnh, phải nghỉ ngơi thật tốt, cho nên Tư Tề không thể làm ồn mẹ, chờ mẹ hết bệnh, sẽ trở lại chơi với Tư Tề rồi.” Lãnh Tiểu Tiểu đau lòng ôm Tư Tề, gật đầu một cái.

Lãnh Tiểu Tiểu và Tư Tề đến đánh thức Lục Tề Phong, anh mở mắt ra nhìn con trai, trên khuôn mặt tiều tụy khó có được giương lên một chút ý cười.

“Tư Tề tới? Nghỉ mẹ đúng không?” Lục Tề Phong nói qua từ Lãnh Tiểu Tiểu ôm trên tay quá nhi tử, T7sh.

“Vâng, Tư Tề nhớ mẹ, nhớ mềm mại* của mẹ, còn muốn mẹ tắm cho Tư Tề, bồi Tư Tề ngủ.” Tiểu Tư Tề bĩu môi, có chút không vui nói.

*: ở đây chính là vòng 1 nhé!

“Được, con trai, vậy chúng ta cùng nhau đánh thức mẹ, có được hay không?” Lục Tề Phong nhìn con trai, cặp mắt chim ưng đỏ bừng một chút, hiện đầy tia máu.

“Gọi thế nào? Mẹ nghe được sao? Nếu không, con hôn mẹ? Trước kia mẹ ngủ thiếp đi, con đều úp sấp trong ngực của mẹ sờ mềm mại của mẹ, hôn mẹ, mẹ liền tỉnh lại.” Tiểu Tư Tề nhìn chăm chăm Duy Duy trên giường bệnh, nói nghiêm túc.

Lục Tề Phong nghe Tư Tề lời nói, con người càng thêm đỏ, anh hít mũi một cái, gật đầu với tiểu Tư Tề một cái.

“Có thật không? Được, vậy Tư Tề giúp cha đánh thức mẹ, mẹ con ngủ đã lâu rồi, bụng đã có thể đói, chúng ta gọi mẹ nhanh lên một chút ăn cơm, có được hay không?”

Lãnh Tiểu Tiểu nghe đối thoại của cha con bọn họ, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Cô lặng lẽ lui ra ngoài, để lại không gian này cho cả nhà ba người bọn họ.

“Vâng?”

Tiểu Tư Tề nói xong liền bò lên giường bệnh, chui vào trong cái chăn của Lữ Duy Duy, tay nhỏ nhỏ bưng mặt của Lữ Duy Duy, đem cái miệng nhỏ nhắn của chính mình tới gần hôn mấy cái vang lên.

“Mẹ thơm quá nha?” Tiểu Tư Tề ôm Lữ Duy Duy quay đầu lại hướng về phía Lục Tề Phong lộ ra nụ cười ngây thơ.

Một khắc kia, trước mắt Lục Tề Phong tựa như rải đầy ánh mặt trời, trong sáng như thế.

Anh nắm tay Duy Duy thật chặt, thâm tình ngưng mắt nhìn cô.

“Duy Duy? Em cảm thấy không? Con trai mới vừa hôn em rồi, con trai nói em rất thơm, anh cũng vậy thật là muốn hôn em, thật? Duy Duy, em thật sự rất ngốc, ba năm trước đây em tại sao phải rời đi? Rõ ràng

không phải lỗi của em, tại sao em phải trừng phạt mình như vậy, cũng hành hạ anh? Chúng ta bỏ lỡ ba năm, anh không muốn bỏ lỡ với em, Duy Duy, em tỉnh lại nhanh lên một chút có được hay không? Chúng ta có Tư Tề, chúng ta có nghĩa vụ cho con một gia đình hoàn thiện, acon không thể thiếu cha, càng thêm không thể thiếu mẹ.”

“Cha, cha ta thật đúng là cha sao? Mẹ, tại sao mẹ vẫn không tỉnh nha? Con đều hôn mẹ đến mấy lần rồi.” Tiểu Tư Tề từ trên người của Duy Duy bò dậy, không hiểu nhìn Lục Tề Phong.

“Có phải là con hôn không đủ lực hay không?” Lục Tề Phong đối mặt với con người trong suốt của con trai, gương khố miệng lên lộ ra một nụ cười nghịch ngợm.

“Có thật không? Được, con dùng sức hôn mẹ?” Tiểu Tư Tề vừa nói vừa ở trên mặt của Duy Duy ngoài miệng dùng sức lớn tiếng hôn mấy cái, sau đó chui vào trong mền.

“Tư Tề con ở đây làm gì?”

“Chính con sờ mềm mại của mẹ? Mẹ nói con trưởng thành thì không thể sờ, một hồi mẹ sẽ la con đấy.” Tiểu Tư Tề ô ô ở trong chăn, mơ hồ nói không rõ.

Lục Tề Phong cười đang chuẩn bị đem tiểu Tư Tề ra ngoài, đột nhiên phát hiện ngón tay Duy Duy nhẹ nhàng run, anh kinh ngạc ngây ngẩn cả người.

“Tư. Tư Tề? Con. Lại không ngoan?”

254. Chương 266: Lựa Chọn Mất Trí Nhớ

“Mẹ, mẹ thật sự đã tỉnh rồi hả ? Ba, ba xem, Tư Tề không có gạt người?”

Tiểu Tư Tề ở trong chăn nghe được âm thanh yếu ớt của mẹ, vội vàng từ bên trong bò ra ngoài, hưng phấn kêu lên.

“Đúng, đúng, đúng? Không có gạt người, Tư Tề, con trai ngoan của ba, rất cảm ơn con?”

Lục Tề Phong nghe tiếng kêu hưng phấn của con trai, trong hốc mắt hồng hồng tràn đầy nước mắt, anh kích động gật đầu, ánh mắt không thể tin rơi vào trên gương mặt Lữ Duy Duy có chút nghi ngờ.

“Anh là ai? Tư Tề, con mới vừa rồi gọi anh ta là cái gì?” Lữ Duy Duy nghe đối thoại của trước mặt này, nhú mày không hiểu.

“Duy Duy? Em làm sao vậy? Anh là Tề Phong? Anh là cha của con nha?” Ánh mắt xa lạ của Lữ Duy Duy kia khiến Lục Tề Phong mới vừa dâng lên tâm tình vui sướng, giảm bớt rất nhiều.

“Tề Phong? Tề Phong là ai ? Tôi đây là ở đâu? Tư Tề, chú Thiên Lỗi đâu?” Lữ Duy Duy trừng mắt liếc Lục Tề Phong vẫn nhìn xung quanh. Lạnh lẽo nhìn người.

“Mẹ, chú Thiên Lỗi ở nước Mỹ, đây là bệnh viện, mẹ ngã bệnh, cha nói mẹ ngủ đã lâu rồi, là Tư Tề dùng hôn nhẹ gọi mẹ tỉnh.” Tiểu Tư Tề giằng chân ở trên người của Lữ Duy Duy ôm cổ của cô kiêu ngạo nói.

“Duy Duy? Đây là Đài Bắc, anh là Tề Phong mà, em làm sao vậy? Em bị tiểu Trang cắt bị thương cổ tay, em không nhớ rồi sao?” Nhìn phản ứng của Lữ Duy Duy khác thường, Lục Tề Phong quả thật điên mất rồi.

Thật vất vả đợi được cô tỉnh lại, chẳng lẽ cầu huyết như vậy mất trí nhớ?

Không thể nào?

Cô còn nhớ rõ Tư Tề, còn nhớ rõ Thiên Lỗi, làm sao cô sẽ cô quên riêng mình đây?

Sẽ không, nhất định sẽ không?

“Duy Duy, chớ náo loạn với anh, anh hiểu biết rõ là anh khiến cho em chịu nhiều khổ sở như vậy, đều là bởi vì anh, em mới có thể bị thương tổn, Duy Duy, anh thề, anh sẽ dùng thời gian cả đời của anh tới bồi thường em, được không?” Lục Tề Phong kích động nói xong một tay kéo Lữ Duy Duy vào trong ngực của mình.

“Hả? Cái người này, anh buông tôi ra, mau buông ra, nếu không tôi gọi người?” Lữ Duy Duy bị hành động của Lục Tề Phong làm sợ, vừa lớn tiếng kêu lên vừa đánh anh.

Lãnh Tiểu Tiểu ở ngoài cửa nghe được âm thanh của Duy Duy không thể tin được chạy vào, thấy Duy Duy thật sự đã tỉnh, hưng phấn chạy tới bên giường.

“Duy Duy? Cậu đã tỉnh? Cậu thật sự đã tỉnh rồi hả? Thật tốt quá, thật tốt quá, tớ thật sự lo lắng gần chết?” Lãnh Tiểu Tiểu kích động nước mắt vui vẻ chảy xuống.

Lữ Duy Duy thấy được Lãnh Tiểu Tiểu, xem như là giống như cứu tinh đến, vội vàng hướng cô cầu cứu.

“Tiểu Tiểu, cậu mau tới đây, người này muốn chiếm tiện nghi của tớ, giúp tớ đuổi anh ta đi ra ngoài.”

Lời này của Lữ Duy Duy vừa nói ra, Lãnh Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Lữ Duy Duy, từ đáy mắt của Duy Duy là khuôn hoảng không nhìn ra một chút khác thường. Cô vừa đồng tình liếc mắt nhìn Lục Tề Phong mặt ảm đạm, nhanh chóng chạy ra phía ngoài.

“Này? Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu? Cậu đi đâu? Cậu làm chị em như vậy sao? Thấy chết mà không cứu?”

Lữ Duy Duy thấy bộ dáng Tiểu Tiểu gặp quỷ kia, không khỏi càng phát ra sợ hãi người đàn ông trước mặt này.

Lục Tề Phong không nói tiếng nào, tuyệt vọng nhìn chằm chằm ánh mắt của Lữ Duy Duy, hi vọng có thể thấy một chút có thể thuyết phục được tâm tình của mình, nhưng mà, Lữ Duy Duy lúc này, giống như thời điểm mình mới vừa quen cô, ánh mắt trong suốt đến gần như trong suốt.

Tay Lục Tề Phong nặng nề rũ xuống, nước mắt chưa xót khổ sở tràn đầy trái tim, anh có chút mất hồn nhìn gương mặt Lữ Duy Duy, tầm mắt bắt đầu dần dần mơ hồ.

“Cha? Cha khóc? Mẹ đã nói, đàn ông không thể khóc.” Tiểu Tư Tề không biết từ lúc nào bò đến trước mặt của anh, dùng tay nhỏ bé đầy thịt, vuốt vuốt ở trên mặt anh.

Anh đem tiểu Tư Tề ôm thật chặt vào trong ngực, “Cha không khóc, là vừa rồi có hạt cát bay vào trong đôi mắt thôi.”

“Gạt người, mẹ trước kia vốn là nói như vậy, cha cha cũng giống như mẹ thích gạt người.” Tiểu Tư Tề đẩy Tề Phong ra, lại bò đến trong ngực Lữ Duy Duy.

Lời nói của Tư Tề khiến ở bên trong lòng của Tề Phong một hồi đau đớn?

Cô thường khóc? Là bởi vì mình sao?

Ba năm này, cô nhất định quả thật rất khổ cực đi? Đoạn cảm tình này mang đến cho cô đều là tổn thương và khổ sở, khó trách cô sẽ nghĩ muốn quên.

“Bác sĩ, thật sự sẽ có tình huống như thế sao?”

“Trước tiên chúng tôi kiểm tra một chút xem sao?”

Ngoài cửa, Lãnh Tiểu Tiểu dẫn theo bác sĩ vội vã đi vào.

Lục Tề Phong nghe đối thoại của bác sĩ và Tiểu Tiểu, lại nhìn gương mặt phòng bị Lữ Duy Duy một chút, đứng lên “Bác sĩ, ông kiểm tra tốt nhất cho cô ấy một chút, tôi ra bên ngoài chờ trước.”

Lục Tề Phong nói xong cô đơn bỏ đi ra ngoài, Lữ Duy Duy trên giường nhìn bóng lưng kia tiêu tụy đến mức khiến người đau lòng, đáy mắt có một chút lộ vẻ xúc động, chỉ là thoáng qua rồi biến mất?

Sau khi được bác sĩ chẩn đoán bệnh, xác định Duy Duy bởi vì ảnh hưởng của thuốc an thần đối với não bộ, mất đi một phần ký ức, mà kỳ quái là, cô bỏ lỡ đều là ký ức về Tề Phong.

Sau khi xuất viện, dưới sự kiên trì của Lãnh Tiểu Tiểu, Duy Duy tạm thời chuyển vào vườn hoa biệt thự nhà cô.

Tập đoàn Lục thị.

Lâm Bồi An cùng với Lục Chấn Hoa đi tới phòng làm việc tổng giám đốc.

Một phòng mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, một mảnh hỗn độn đầy đất.

Tất cả cặp tài liệu lớn nhỏ bị ném đầy đất, một chút tài liệu bị vo thành cục giấy chồng chất ở trên bàn làm việc. Chai rượu trống không ngổ ngang nằm ở trước tủ rượu.

Lục Tề Phong nằm nghiêng trên ghế sa lon, cà vạt phân tán tùy ý giắt trước ngực, đầu tóc rối bời giống như một đám cỏ dại, một chiếc giày mang ở trên chân, một chiếc không biết vứt ở đâu.

“Tề Phong? Con xem con bây giờ là hình dáng gì? Không phải là phụ nữ ư, nhất thiết phải biến thành như vậy?” Lục Chấn Hoa chỉ tiếc rên sắt không thành thép rống lên.

Nghe được âm thanh của cha, Lục Tề Phong nửa hí mắt, bò dậy ngồi ở trên ghế sa lon.

“Cha, sao cha lại tới đây? Tới thăm người con trai của cha không có ích lợi gì này sao? Nếu như vậy để cho cha rất bức bối, vậy cha liền nhanh đi về đi, con hiện tại rất bận, rất bận rộn?” Lục Tề Phong nghiêng ngả đứng lên, đi về phía bàn làm việc.

“Con bận rộn cái gì hả? Những thứ này chính là kết quả bận rộn của con? Cha làm sao lại có thằng con trai vô dụng như vậy, một chút đả kích cũng không chịu nổi, lúc trước vì chuyện của mẹ mà là cái bộ dáng này, bây giờ vì phụ nữ, lại thành cái bộ dáng này, con cố ý muốn chọc giận chết cha phải không?” Lục Chấn Hoa nhìn con trai chán chường, giận dữ sợ.

“Vô dụng cũng là cha sinh? Được rồi, cha, hôm nay con không muốn gây gổ với cha, cha trở về đi?” Lục Tề Phong đối mặt với sự phẫn nộ của cha, vẫn như vậy, anh tựa lưng vào ghế ngồi nhắm hai mắt không để ý.

“Không phải là mất trí nhớ sao? Là một người đàn ông theo đuổi cô lần thứ nhất, chỉ là, giống như con không có cơ hội.” Lục Chấn Hoa hừ một tiếng, có dụng ý khác nói.

“Lời này có ý tứ gì?” Lục Tề Phong vừa nghe đến chuyện có liên quan đến Duy Duy, tinh thần lập tức hưng phấn.

“Hôm nay máy bay mười một giờ rưỡi. Cô ấy phải về nước Mỹ, đoán chừng không sẽ trở lại.” Lục Chấn Hoa hời hợt nói.

Lục Tề Phong khẩn trương nhìn chăm chăm cha, vừa liếc nhìn Lâm Bồi An, giống như nhìn về phía ông chứng thật chuyện này. Về chuyện của nhà Trạch Vũ, tin tức của Lâm Bồi An tuyệt đối so với cha anh có thể tin.

Thấy Lâm Bồi An hơi nhẹ gật đầu, anh đột nhiên đứng dậy hốt hoảng tìm giày của mình, sau đó giống như mũi tên trên dây, nhanh chóng xông ra ngoài.

255. Chương 267: Cầu Thang Cuộn Thức Tỉnh Trí Nhớ (1)

Trong vườn hoa biệt thự nhà họ Hàn, Tư Tề nhỏ nín lấy chân Duy Duy, vẽ mặt mắt húng.

“Mẹ, con không muốn về nước Mỹ, con thích nơi này, con thích chơi cùng Thiên Hữu, hơn nữa ở đây còn có bố.”

“Tư Tề ngoan, người đó không phải bố con, hiểu không? Con thích bố, mẹ sẽ tìm cho con một.”

“Anh không đồng ý!”

Lời của Lữ Duy Duy vừa dứt, âm thanh người đàn ông tức giận truyền đến từ phía sau cô.

Bị dọa tới mức giật mình, Lữ Duy Duy xoay người thấy Lục Tề Phong, lập tức phản bác.

“Tại sao anh không đồng ý? Anh là ai? Tại sao xuất quỷ nhập thần muốn hù chết người ta à...., thật chưa gặp người nào khó dây dưa như anh, tôi đã nói mấy trăm lần, tôi không biết anh..... anh đừng như vậy nữa được không?”

“Lữ Duy Duy, em quên anh cũng được, nhưng con trai là của anh, anh không cho em đưa con đi. Tư Tề đến chỗ bố.” Lục Tề Phong muốn tiến lên kéo Tư Tề nhỏ.

“Anh buông ra, đó là con tôi, là đứa trẻ tôi mang thai mười tháng sinh ra, anh nói đó là con anh sao? Có lẽ tôi với người đàn ông khác sinh ra, với anh không có quan hệ gì, anh ở chỗ này nhận nhầm con. Tư Tề, không cần để ý tới anh ta, chúng ta đi.” Lữ Duy Duy kéo vali, dắt con trai rời khỏi.

“Lữ Duy Duy, không cho đi!”

Nhìn Lữ Duy Duy đi ra khỏi phòng, Lục Tề Phong hốt hoảng đuổi theo.

Lục Tề Phong ngăn ở cầu thang, nhìn chăm chăm vào Lữ Duy Duy, mắt đen nhìn thật sâu, còn có tình yêu

256. Chương 267: Cầu Thang Cuộn Thước Tỉnh Trí Nhớ (2)

257. Chương 268: Thập: Hạnh Phúc Giống Như Hoa

Nước Mĩ.

Bệnh viện tư nhân Quý tộc.

Tề Thiên Lỗi đứng trước cửa sổ, nhìn nhà ba người đi trên đường qua vườn hoa, khóe miệng nâng lên nụ cười khổ.

Anh biết lần này để cô về, có lẽ sẽ mất cô vĩnh viễn, nhưng anh vẫn để cô đi.

Ba năm, anh hiểu được một điều, trong tim cô chỉ có một mình anh ta, mình vĩnh viễn không có cách nào đi vào.

Nhưng mà, lần này, anh quên mất Trang Uyển Nhi, anh quên đi những nguy hiểm đang ẩn giấu, thiếu chút nữa hại cô mất mạng.

Thật là may, thật sự rất may mắn!

Có thể thấy nụ cười lúm đồng tiền của cô, thật tốt.

Hạnh phúc ở trên mặt cô như một bông hoa nở rộ.

“Thiên Lỗi!”

“Chú Thiên Lỗi!”

Duy Duy mở cửa phòng bệnh Thiên Lỗi, nhẹ nhàng gọi anh, Tư Tề cũng vui mừng gọi anh.

Tề Thiên Lỗi xoay người, ánh mắt dừng trên mặt Lữ Duy Duy, thỉnh thoảng, anh nhìn Lục Tề Phong có chút địch ý, nụ cười nhạt đi.

“Duy Duy, trở lại là tốt rồi, Tư Tề, chú ôm?”

Tiểu Tư Tề nhanh chóng xông tới, ôm Thiên Lỗi.

Nhìn thấy con trai mình lại thân mật với Tề Thiên Lỗi như thế, Lục Tề Phong cảm giác có chút ghen ghét.

Trên mặt Lục Tề Phong có phần biến hóa không tránh khỏi ánh mắt của Tề Thiên Lỗi.

Anh vỗ vỗ hông Tư Tề, “Tư Tề ngoan, con đi chơi với mẹ một chút, chú có lời muốn nói với bố con, được không?”

Vừa nói xong, Lữ Duy Duy khẩn trương nhìn Tề Thiên Lỗi, lại nhìn Lục Tề Phong một chút, muốn nói gì đây.

“Duy Duy, đưa Tư Tề ra ngoài phơi nắng, có thể bổ sung canxi đấy.” Lục Tề Phong mở miệng cắt đứt lời Lữ Duy Duy chuẩn bị nói.

Cô nhìn hai người đàn ông này, ôm Tư Tề đi ra ngoài.

“Năm đó xảy ra chuyện gì, anh đã sớm biết, thật sao?” Lục Tề Phong thấy Duy Duy đi ra ngoài, trước tiên mở miệng nói.

“Đúng, chuyện năm đó tôi sớm biết, ba người đàn ông đó cần bị trừng phạt.”

Tề Thiên Lỗi đi tới bên giường ngồi xuống, sắc mặt của anh được ánh mặt trời chói, có vẻ tái nhợt.

“Thật sự là như vậy?”

Lục Tề Phong nghe Tề Thiên Lỗi xác nhận chuyện này, nghĩ tới chuyện Duy Duy trải qua chuyện này, anh cảm thấy cực kỳ đau lòng.

“Thế nào? Không chấp nhận được sao? Hừ, đây chính là tình yêu anh nói sao? Xem ra quyết định của Duy Duy là chính xác.” Tề Thiên Lỗi thấy vẻ mặt rối rắm trên mặt Lục Tề Phong, hiểu lầm suy nghĩ của anh.

“Không, không phải như anh nghĩ, tôi chỉ yêu cô ấy, thống hận chính mình, không bảo vệ cô ấy thật tốt.” Thấy Tề Thiên Lỗi hiểu lầm, Lục Tề Phong vội vàng giải thích.

“Thật sao? Anh không ngại sao?” Tề Thiên Lỗi dò xét Lục Tề Phong.

“Tôi không ngại, tôi càng thêm yêu cô ấy thêm thôi. Nhưng cô ấy hết sức để ý, có lẽ chuyện này vĩnh viễn ở trong lòng cô ấy, cô ấy vĩnh viễn không có cách nào thản nhiên đối mặt tôi.” Nghĩ đến đêm đó Lữ Duy Duy đau lòng khóc lóc kể lể, Lục Tề Phong có chút lo âu nhăn mày lại.

“Tề Phong, tôi có thể nói cho anh biết chân tướng, nhưng, anh có thể bỏ qua cho Trang Uyển Nhi được không?”

“Trang Uyển Nhi, tiểu Trang? Duy Duy thiếu chút nữa chết trong tay cô ta, anh bảo tôi bỏ qua cho cô ta thế nào? Không thể nào! Sao vậy? anh biết cô ta? Chẳng lẽ ba năm trước đây.....”

Tề Thiên Lỗi vì tiểu Trang cầu xin, khiến Lục Tề Phong liên tưởng đến chuyện ba năm trước đây, có lẽ liên quan với tiểu Trang.

“Tề Phong, anh hãy nghe tôi nói, ba năm trước đây, khi Duy Duy khóc tới tìm tôi, muốn tôi diễn một vở kịch để anh mất hi vọng, tôi cảm thấy chần chừ có chuyện gì. Lúc tôi phát hiện ra chân tướng việc này, tôi nổi giận, thế nhất định phải tìm được thủ phạm, tôi không ngờ, sẽ là Uyển Nhi. Cô ấy là em gái cùng cha khác mẹ của tôi, bởi vì mẹ cô ấy mất, khiến cô ấy mất lòng tin về đàn ông. Cô ấy yêu Lâm Mỹ Giai, vì cô ta, cô ấy tìm người làm chuyện kia. Nhưng mà, cô ấy có nói cho tôi biết, những tấm hình kia chỉ vì ép Duy Duy rời đi, cũng không xảy ra thực. Cô ấy muốn tôi đưa Duy Duy đi, không cần quay lại.”

Tề Thiên Lỗi nói xong, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi thừa nhận tôi có phần tư lợi. Tôi cho rằng tôi không còn nhiều thời gian nữa, tôi yêu cô ấy, tôi hi vọng ngày cuối cùng trên đời có cô ấy làm bạn, cho nên tôi che giấu sự thật. Tôi không ngờ lần này để cô ấy về, thiếu chút nữa hại cô ấy. Nếu như cô ấy xảy ra chuyện thật, tôi không sống nổi. Tề Phong, thật may mắn là cô ấy vẫn còn sống. Về sau, Duy Duy liền giao cho anh, hi vọng anh có thể bảo vệ cô ấy thật tốt, không để cô ấy bị thương nữa. Tôi tin bản tính của Uyển Nhi là thiện lương, nếu không ba năm trước kia những thứ kia chỉ là giả, thật ra cô ấy rất đáng thương, cho nên, xin anh tha thứ cho cô ấy, được không?”

Lữ Duy Duy vẫn núp ở ngoài cửa không nhìn được, kích động đi vào.

“Đây là sự thật sao? Năm đó chẳng có gì xảy ra? Đây là sự thật sao? Thiên Lỗi? anh không dối em chứ?”

Lục Tề Phong nhìn Duy Duy đầy nước mắt, đau lòng ôm cô.

“Là thật Duy Duy, bất kể chân tướng như thế nào, anh vẫn yêu em, không thay đổi. Cho nên, Duy Duy, tin anh, không cần từ chối anh nữa.... anh đã bỏ qua lâu rồi, được không?”

Lục Tề Phong thăm tình nỉ non bên tai Duy Duy, Lữ Duy Duy cảm động ôm Tề Phong lên tiếng khóc.

Cô muốn đem thống khổ ba năm này bỏ qua hết đi.

Ngoài cửa sổ, hoa tươi nở rộ, ánh mặt trời chiếu sáng, một ít mây đen bị gió thổi tan, trong nhà ngoài nhà, một mảnh tình yêu, rất ấm áp.....

Nửa năm sau.

“Bố? trong bụng mẹ là em gái hay là em trai vậy?” Tư Tề nằm trong ngực mẹ, nhẹ nhàng vuốt bụng nhô ra của mẹ.

“Cái này thì bố không biết, Tư Tề muốn em trai hay là em gái?” Đang nắn vai cho vợ thì Lục Tề Phong nghiêm túc lắc đầu một cái.

“Con muốn có em trai.”

Tư Tề năm tuổi rưỡi đặc biệt, mang theo khí quý tộc.

“Chú Tề Phong, cháu muốn có em gái, em ấy chắc chắn sẽ xinh giống cô Duy Duy, tương lai cháu muốn cưới em ấy làm vợ.” Thiên Hữu đang chơi đột nhiên nói.

“Tên tiểu tử này, cái này phải xem bản lĩnh của cháu, con gái chú không cần cứ phải để ý tới cháu. Ha ha” Lục Tề Phong nghĩ tới con gái mình còn chưa ra đời, đã được ưa chuộng như vậy, hả hê cười lớn.

“Cháu muốn kết hôn với em ấy, nhất định phải cưới em ấy. Hừ.” Thiên Hữu tức mà quay người bỏ chạy.

Bốn người lớn nhìn nhau một hồi, trên trán có 3 đường vạch đen.....

Đến tiếp sau....

Không bị sao nữa. Tề Thiên Lỗi phẫu thuật thành công, vì sự nghiệp, có lẽ để mình hết hi vọng, anh cưới con gái một nhà chính trị.

Tiểu Trang vì Lữ Duy Duy cầu cạnh quan tòa, giảm án xuống năm năm.

Lâm Mỹ Giai kết thúc Hàng Mỹ, đau lòng chuyển sang Canada ở.

Ba tháng sau, Duy Duy sinh con gái, da trắng nõn nà, mắt ngọc mày ngài. Lấy tên là Ngưng Giai, hiển nhiên là một mỹ nhân nhỏ bại hoại.

Mãn Nguyệt Tửu ngày đó, Thiên Lỗi phát người đưa tới một phần hậu lễ — cổ phần 5% Tề thị, nhận Ngưng Giai làm con gái nuôi.

Kết thúc. Toàn văn hoàn kết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-mua-choc-phai-tong-giam-doc-tri-mang>